Consilier editorial: CORNEL SIMIONESCU

General-locotenent ION MIHAI PACEPA

ORIZONTURI ROŞII

Amintirile unui general de securitate

în româneşte de HORIA GANESCU si AUREL ŞTEFĂNESCU

Ediţia de faţă reprezintă traducerea în limba română a volumului Lieutenant General Ion Mihai Pacepa, *Red Horizons, Chroniclcs of a Communist Spy Chief,* Regnery Gateway, Washington D.C. (f.a.),

Bucureşti — 1992

Guiţa cavat lapidem, non vi şed saepe cadendo
[Picătura găureşte piatra nu prin forjă, ci căzînd des.]

Convorbirile din această carte au fost scrise din memorie de general-locotenent Ion Mihai Pacepa. Ele sînt tot atît de exacte pe cît pot fi orice convorbiri neînrcgistrate, reamintite.

INTRODUCERE

Pe cînd eram încă unul dintre principalii săi consilieri, preşedintelui român Nicolae Ceausescu îi plăcea deseori să vizioneze un film care arăta o demonstraţie favorabilă Bucurestiu-lui, avînd loc la Washington, D.C. începutul filmului arăta o slujbă religioasă oferită de preoţi emigranţi români, făcînd parte din confesiuni diferite, în faţa unei mulţimi de cîteva sute de persoane adunate în jurul monumentului lui Washington. Printre cei prezenţi erau oameni îmbrăcaţi în costume naţionale româneşti şi cu banderole tricolore, 'purtînd lozinci ce salutau favorabil politica internă şi externă a Bucureştiului, independenţa României şi înţelepciunea lui Ceausescu. Filmul îi arăta apoi pe demonstranţi stînd în picioare pe treptele Capitoliului american şi, mai tîrziu, defilînd în jurul Casei Albe, însoţiţi de îndemnuri rostite prin megafoane portabile pe tema reînnoirii clauzei naţiunii celei mai favorizate pentru România. întreaga demonstraţie fusese organizată de către Departamentul de Informaţii Externe din România, cu ajutorul cîtorva agenţi de influenţă bine plasaţi. Mulţimea de emigranţi, în majoritate veniţi pentru prima dată la Washington, fuseseră special transportaţi aici de către bisericile şi'organizaţiile sociale, care erau finanţate şi controlate în secret de la Bucureşti. Placardele fuseseră confecţionate la Ambasada Română, de unde proveneau şi casetele transmise prin difuzoare, însuşi,filmul fusese realizat de către doi tehnicieni, agenţi secreţi, trimişi special în Statele Unite cu această ocazie; comentariul fusese redactat de către soţia ambasadorului român din Washington, ea lucrînd tot pentru Departamentul de Informaţii Externe.

Demonstraţia era de fapt un eveniment minor în comparaţie cu amploarea operaţiunilor secrete de influenţă iniţiate în decursul anilor de către Departamentul de Informaţii Externe pentru a obţine sprijinul politic si economic occidental de care Bucurestiul avea atîta nevoie ca să-si menţină funcţionarea sistemului său marxist ullraorlodox. Pentru Ceauscscu, totuşi, a simboli/at o .nouă victorie asupra Washingtonului; cîteva săptămîni mai tîrziu Statele Unite reînnoiau clauza naţiunii celei mai favorizate pentru România, în ciuda binecunoscutelor sale încălcări ale drepturilor omului.

De cînd mi s-a acordat azil politic în Statele Unite, am relatat deseori înlîmplări de acest fel pentru a atrage atenţia asupra pericolelor acţiunilor de contrainformaţii comuniste. Pe vremea cînd am rupt-o cu Bucurestiul, operaţiunile secrete ajunseseră să joace un rol de primă importanţă în programul Departamentului de Informaţii Externe din România, al cărui număr de agenţi secreţi depăşea cu mult pe cel al agenţilor angajaţi în spionajul „clasic" pentru a obţine informaţii confidenţiale din Vest. Sprijinul politic, avantajele tehnologice, si asistenţa financiară pe care agenţii secreţi ai Bucureştiului au reuşit să le obţină din Vest au fost principalii factori vitali pentru o economie de altfel stagnantă si un sistem de guvernămînt asemănătoare.

Odată cu trecerea timpului, totuşi, am reuşit să înţeleg că natura şi scopul complicatelor operaţiuni secrete comuniste sînt deseori de neînţeles pentru mentalitatea occidentală. Am reuşit de asemenea să înţeleg că, din fericire sau din nefericire, occidentalii pe care cei din blocul sovietic îi răsplătesc cu generozitate cînd lucrează pentru ei ca agenţi secreţi nu devin obiectul urmăririi juridice declanşate de legile ţărilor occidentale referitoare la spionaj, chiar atunci cînd, datorită lor, ţările comuniste primesc importante beneficii politice, comerciale, tehnologice si financiare.

Mi-au trebuit mulţi ani pînă să pot privi retrospectiv spre fostul meu şef si spre sistemul său

comunist cu ochii unui american. Mi-a trebuit însă si mai mult timp pentru a-mi da seama că operațiunile individuale secrete comuniste nu-l îngrijorează în mod special pe un occidental, dacă acesta nu poate vizualiza întregul, fundalul tridimensional unde se desfăşoară toate acestea. Cartea de față reprezintă o încercare de a schița acel fundal, sub forma unui jurnal cuprinzînd cele cîteva săptămîni ale anului 1978 cînd am fost constant alături de Ceausescu. Ea cuprinde povestea vieții mele de zi cu zi alături de un conducător comunist care, de-a lungul a peste 20 de ani de putere absolută, a construit cea mai ortodoxă politică internă marxistă din Europa de Est, desemnînd cu claritate capitalismul ca fiind duşmanul său numărul unu. Un conducător care, folosind în mod inteligent diferite operațiuni secrete, a fost capabil în mod simultan să obțină sprijin politic occidental şi bani lichizi, pentru a menține în viață regimul său muribund şi care îl servea ca o slugă, edi-ficînd prima adevărată dinastie comunistă din istorie.

CAPITOLUL I

Era o după-amiază rece si cenuşie de martie, în 1978, tipică pentru acea perioadă a anului în Bucureşti. Luminile erau deja aprinse.în biroul meu neînscris de la Departamentul de Informații Externe (DIE). Chiar dacă avea două uşi cu canaturi de sticlă ce se deschideau într-un balcon, camera era întotdeauna relativ întunecoasă, deoarece avea pereții lambrisați cu mahon de jos pînă sus. Puneam cîteva marcaje noi pe o imensă hartă albastră a lumii, care acoperea tot peretele din spatele biroului meu de mahon, supradimensionat. Fixată pe o placă metalică invizibilă, harta înfățișa o multitudine de marcaje magnetice avînd diferite forme şi culori, răspîndite de-a lungul lumii, fără nici o logică aparentă. Ele erau cele mai secrete canale de comunicare cu ambasadele române si alte reprezentanțe oficiale de peste hotare, cu stațiile DIE din toată lumea si cu centrele de contactare a ofițerilor ilegali DIE din Occident. Reprezentau de asemenea diferite operațiuni secrete individuale, cum ar fi supravegherea electronică a celei de-a Şasea Flote a Statelor Unite din Mediterana.

Şapte telefoane erau amplasate pe o masă aflată la dreapta biroului meu, deasupra altor cinci sisteme cifrate radio-telefonice, ascunse pe două rafturi dedesubt. Două dintre acestea erau linii de c,oa mai mare importanță, conectate direct la cabinetul preşedintelui Nicolae Ceausescu. Proiectat si instalat de KGB-ul sovietic drept un canal de comunicare extrem de sigur, telefonul cu două linii era parte dintr-un sistem integrat stabilind legătura reciprocă dintre guvernele Tratatului de la Varşovia. O linie, numită S de la *scurt* pentru că avea doar trei cifre, era numai pentru Bucureşti. Era instalată în birourile şi reşedințele lui Ceausescu, ale primului-ministru, ale celorlalți membri ai Comitetului Politic Executiv care locuiau în Bucureşti, la membiii guvernului, la şeful si reprezentantul DIE, la comandamentul general de la cadre şi la ambasadorul sovietic din România. Cealaltă linie, denumită TO, deoarece funcționa printr-un operator telefonic, era pentru distanțe lungi. Făcea legătura între aceleaşi persoane din Bucureşti şi reşedințele de primăvară, vară, toamnă si iarnă ale lui Ceauşescu, precum şi cu membrii Comitetului Politic Executiv din cele 39 de județe româneşti, cu primii-secre-tari ai comitetelor județene de partid şi cu şefii inspectoratelor locale ale serviciului intern de Securitate. Sistemul telefonic românesc TO era conectat — via Moscova — la celelalte țări membre ale Tratatului de la Varşovia.

Era puțin după ora cinci după-amiază cînd a sunat telefonul. Am recunoscut sunetul liniei S, conectată la biroul lui Ceauşescu.

— General Pacepa la telefon, am răspuns.

— Aici servitorul dumitale, şefule. Constantin Manea. Tovarăşul te cheamă la el imediat, îmi pare rău că am dat de dumneata. Vremea e groaznică aici. Voi spune o rugăciune pentru dumneata.

— în regulă, profesore.

Obisnuiam să-i spun lui Constantin Manea „profesorul", deoarece era doctor în istorie.în cei aproape 15 ani cît fusese şeful cancelariei lui Ceauşescu, Manea nu-i spusese practic niciodată pe nume. întotdeauna cînd se referea la el îi spunea „Tovarăşul". M-am imprietenit cu Manea în timpul zilelor frămîntate de la începutul anilor '70, cînd am început să organizez vizitele lui Ceauşescu peste hotare. Bun cunoscător al psihologiei umane, Manea era probabil singura persoană capabilă într-adevăr să descifreze natura labilă a lui Ceauşescu şi reacțiile sale imprevizibile, „în public, Tovarăşul este amabil, zîmbitor, chiar cald şi afectuos", obişnuia să spună Manea despre personalitatea de tip Je-kyll şi Hyde a lui Ceauşescu. „Deşi cel de care trebuie să mă ocup în fiecare zi, cînd nu e furios la culme, e în cea mai mare măsură nervos, întunecat, neliniştit şi nepăsător față de alții".

în timpul ultimilor şase ani, cînd eram chemat îa el de Ceauşescu aproape zilnic, nu numai în legătură cu probleme de spionaj sau în calitate de consilier prezidențial, dar si pentru cele mai

neaşteptate probleme de familie, cum ar fi cadouri pentru soţia sa, ori momente dificile în viaţa particulară a copiilor săi. Manea m-a ferit de nenumărate dureri de cap. Sfaturile sale referitoare la momentul oportun încercării de a rezolva o problemă pentru Ceauşescu sau cînd nu trebuia, cînd să fiu îndrăzneţ şi cînd să-mi ţin gura, au fost de nepreţuit, îmi telefona deseori numai ca să zică : „Vremea e teribilă aici. Cum e acolo ?" Voia să spună că Ceauşescu este extrem de furios şi că ar fi mai înţelept digppartea mea să plec din Bucureşti tot restul zilei. Sau obişnuia să zică: „De ce nu-ţi umpli servieta cu cîteva dosare şi apoi să vii aici ?", ceea ce însemna că Ceauşescu e foarte bine dispus şi că el, Manea, îmi rezervă un moment liber în program pentru a mă strecura înăuntru. Deschizîndu-mi în grabă seiful şi scoţînd carneţelul pe care îl foloseam la întîlnirile cu Ceauşescu, am plecat spre biroul său de la Comitetul Central al Partidului Comunist Român, unde ocupa toată partea centrală a etajului doi. Cum am intrat, l-am văzut pe Manea în capul scărilor.

„ROMERO" TREBUIE RECRUTAT

— Tovarăşul e cu ministrul de interne şi cu Plesiţă, a spus. Ministrul de interne era Teodor Coman. Generalul Nicolae
Plesiţă fusese mulţi ani şeful serviciului de pază a lui Ceauşescu si fusese promovat recent în funcţia de adjunct al ministrului de interne.

— Chiar dacă pereţii sînt groşi de un lat de palmă, l-am auzit pe Tovarăşul strigînd la ei, a adăugat Manea.

Cînd am deschis uşa, Ceauşescu era la biroul său, iar Coman şi Plesiţă stăteau atenţi în picioare în mijlocul camerei.

— Intră. Ăştia nu-şi mai amintesc nimic. Cine era diplomatul ăla occidental care a fost prins de „soţ" în apartamentul „amantei" sale din Bucureşti, atunci ?

Ceauşescu însuşi are o memorie de elefant, dar în ultimii zece ani căpătase de asemenea încredere în memoria mea neobişnuit de bună. Cînd am început şcoala elementară, tata mă obliga să memorez o pagină întreagă din cartea ıde telefon în fiecare zi. „Nimic nu-ţi va folosi mai mult în viitor decît o mc morîe excelentă", obişnuia să spună, ori de cîte ori încercam să protestez. Singura modalitate găsită de mine pentru a face faţă pretenţiilor sale era să memorez fiecare pagină ca pe o fotografie şi curînd am fost în stare să-mi amintesc paginile ori de cîte ori era nevoie. De exemplu, puteam de obicei preciza că un anume număr de telefon se afla în partea stingă a paginii 183. Această capacitate mi-a fost extrem de folositoare mai tîrzte, cînd am început să studiez ingineria chimică si trebuia să memorez mii de formule chimice, sau cînd am devenit efectiv conducător al DIE si trebuia să memorez dosare întregi. Ceauşescu învăţase de-acum că, pentru a-mi stimula memoria, trebuia să-mi descrie o scenă.

— Aminteşte-ţi, m-a îmboldit Ceauşescu, cum „soţul" l-a apucat pe individ de boaşe si l-a aruncat în plină stradă, unde se desfăşura o mare petrecere cu o mulţime de beţivani care aproape că l-au omorît. Ştii, diplomatul ăla din Occident care vorbea româneşte şi ne dădea atîtea dureri de cap ?

— Consilierul grec, tovarăşe, am răspuns imediat.

— Aşa e. Şi „soţul" care l-a prins ?

— Colonelul Marinescu, directorul adjunct al Direcţiei de Contrainformaţii militare a Securităţii, am replicat.

— Aşa e. Consilierul grec. Aşa e. Ceauşescu s-a ridicat de la birou si a început să se plimbe prin cameră. „Romero" trebuie recrutat. Sînt sigur că va ceda. La urma urmelor, el e cel care a făcut primul pas. Dar dacă dă cumva înapoi, atunci va trebui să te ocupi de el aşa cum ai făcut-o cu consilierul grec. Instruieşte-o pe amanta sa româncă să-l invite din nou la ea acasă. Cînd vor fi chiar în toiul regulatului, „soţul" furios va năvăli peste ei. Marinescu ar trebui să-l prindă în pielea goală în patul ei, să-l apuce de fudulii si să-l arunce în stradă, strigînd în gura mare că i-a violat soţia. Ofiţeri deghizaţi în civil vor aştepta afară si-l vor pedepsi pe individ. Tu, Plesiţă, te vei ocupa de asta, aşa cum ai procedat cu Goma. Cînd te-ai ocupat-de Goma ai folosit un lip care era boxer la Dinamo**. N-a fost aşa, Plesiţă ?

*în ediţia engleză se mai menţionează : „Paul Goma esle un disident român care a evocat frecvent mînia lui Ceauşescu".
' Idem : „Dinamo era clubul sportiv al Ministerului de Interne".

— Căpitanul Horst Stumpf. Acum a fost numit miliţian în Bucureşti.

— Foarte bine ! îmbracă-l în chip de măturător de stradă sau altceva, să stea pe acolo la lucru în seara respectivă si să-i ardă o bătaie zdravănă lui „Romero", să-i toarne nişte coniac pe gît si să-l lase acolo pe stradă în zori, a spus Ceauşescu, examinîndu-ne feţele în parte să vadă

dacă am înțeles. Privindu-mă în ochi a continuat:
— Serviciul tău de dezinformare, Pacepa, ar trebui atunci să împrăştie zvonul că „Romero" nu e nimic altceva decît un bețivan ordinar, un afemeiat si aşa mai departe. Ei ştiu să-şi facă meseria. Ai înțeles ?
— Da, tovarăşe preşedinte.
— Şi tu, Coman ?
— Da, tovarăşe Ceauşescu.
— Asta-i tot, a spus, ridicîndu-şi brațele ca semn inconfun-dabil că întîlnirea s-a terminat.
— La birou, i-am ordonat şoferului cîteva minute mai tîrziu. „Romero" al lui Ceauşescu era un agent secret funcționînd
ca ataşat militar la Ambasada Italiei din Bucureşti. Recent se îndrăgostise pînă peste cap de o româncă, o femeie de moravuri uşoare, care era agentă a Securității. Cu două luni în urmă, soția lui „Romero" a trebuit să se întoarcă la Roma din motive familiale, iar el a început să-şi petreacă aproape toate nopțile în apartamentul amantei sale. în timpul ultimelor săptămîni ea devenise tot mai insistentă, amenințînd că va scrie ambasadorului italian despre legătura lor, dacă „Romero" nu va fi de acord să stea mai mult timp cu ea şi să-i împărtăşească mai multe secrete. După o mişcare neaşteptată, cu o săptămînă în urmă, .Romero" a cerut o întrevedere urgentă cu ministrul român de interne pentru a discuta „o problemă secretă, extrem de delicată".
„Romero" a povestit o întîmplare lungă şi obositoare despre un agent secret occidental, funcționînd ca diplomat la Bucureşti, care întreținea o relație amoroasă cu o româncă. Ea a început să-l şantajeze, amenințînd că îl va informa pe ambasadorul lui, dacă nu-i va cumpăra un apartament cu valută forte. Apelul lui confuz a fost ca ministrul de interne să se ocupe personal de acest caz si s-o oprească pe fată. „Un agent secret occidental necompromis ar putea fi mult mai folositor României dccit unui. compromis", a sugerat „Romero" cu şiretenie. Totuşi, după numai patru ore a izbucnit în lacrimi, mărturisind că el este subiectul cazului de față, dar accentuînd că, dacă ambasadorul său ar fi informat de această relație amoroasă, si-ar pierde atît postul din România, cît si cariera în cadrul serviciului de spionaj militar italian.
Aflînd despre rezultatul întîlnirii cu „Romero", Ceausescu a dat ordin să fie recrutat. Răbufnirea dp furie a lui Ceausescu de astăzi se datora faptului că „Romero" se răzgîndise, hotărînd că nu vrea să fie agent.
OPERAȚIUNEA „ORIZONT"
Recrutarea de agenți pentru țările NATO este una dintre cele mai mari priorități ale lui Ceausescu, nu numai pentru a-şi onora obligațiile față de Tratatul de la Varşovia, dar mai ales pentru a-si proteja cea mai secretă operațiune a sa, denumită codificat „Orizont". Aceasta era o vastă operațiune de spionaj condusă de el în persoană, pentru a obține sprijin politic, bani şi tehnologii din Occident.
Totul a început în seara zilei de 22 februarie 1972, cînd Ceausescu personal a preluat conducerea DIE. „Experiența noastră demonstrează că astăzi Occidentul este deosebit de dornic să încurajeze cel mai mic semn de independență în cadrul blocului sovietic. Să profităm de dorința lui", a spus Ceausescu cinic în memorabila-i cuvîntare ținută în seara aceea în biroul său în fața comisiei de directori ai DIE. „Trebuie să facem din inteligență trăsătura noastră națională... încetați să mai arătați Occidentului o față posacă, încruntată si pumnii încleştați, începeți să-l faceți să simtă compasiune pentru noi şi veți vedea cît de repede se vor transforma în mărinimie boicoturile din Occident. Să prezentăm România ca pe o insulă latină în marea slavă... Tradițiile noastre milenare de independență sînt astăzi împotriva politicii de centralizare a Moscovei... Un pion între două superputeri..."
După cum îi sta în obicei, Ceausescu şi-a continuat lecția de filosofic cu ordine pentru a o pune în aplicare: DIE trebuie să înceapă o acțiune ofensivă organizată împotriva Occidentului. Trebuie să implanteze cu grijă cîteva aluzii la independență — fără să afecteze bazele comunismului — si apoi să acționeze pe mai departe, cu scopul de a trezi simpatia Occidentului pentru România si de a cîştiga ajutorul său politic si economic. Agenții secreți ai DIE trebuie să ajute România să obțină avantaje politice si economice din Occident, să transforme guvernele țărilor din lumea a treia în aliați politici, iar pe emigranții ostili în susținători, să manipuleze mass-media internațională. Aceşti agenți trebuie de asemenea să facă uz de noul prestigiu al României pentru a deschide uşile spre tehnologiile strict secrete interzise țărilor comuniste. România trebuie să-şi mărească sub-

stanțial contribuția nu numai pentru apărarea Tratatului de la Varşovia, dar si pentru susținerea Beijingului şi a întregii lumi comuniste.
A doua zi după această cuvîntare istorică, Ceausescu a lărgit schema de organizare de la aproximativ 700 la peste 2800 de agenți secreți, sporindu-i de asemenea bugetul, plătit în valută forte, de peste opt ori. Apoi a pus pe planul doi activitățile secrete pentru străinătate, stabilind operațiunile de spionaj ca principala sarcină a DIE.
„Orizont" era numele codificat pe care Ceausescu însuşi l-a •dat acestei acțiuni, una dintre numeroasele operațiuni de spionaj cauzînd mari decepții tot de el construită, cărămidă cu cărămidă, începînd din 1972. Scopul său era să dea Occidentului iluzia că România ceausistă este un nou tip de țară comunistă, independentă față de toată lumea, jnclusiv față de Moscova, şi care merită să fie sprijinită de Occident, cu scopul de a face breşe în zidurile ce înconjoară blocul sovietic. „Orizontul" lui Ceausescu avea totul: propagandă fățişă şi deschisă în Occident, microfoane ascunse, descoperite în ambasadele române din Occident si ținute pe loc,pentru a transmite anumite mesaje cu piste false; documente „semnate" de conducători de guvern străini, contrafăcute la Bucureşti şi pierdute întîmplător în hoteluri de lux sau strecurate în Occident pe alte căi; agenți secreți operînd deghizați în ambasadori sau arhiepiscopi, conturi în bănci elvețiene răsplătindu-i pe-occidentalii corupți, cu funcții înalte, care acceptau să prezinte România în chip de țară liberă si independentă; agenți secreți deghizați în amanți, recrutînd personalități occidentale ca agenți de influență. „Orizont", cuprins în cîteva dosare voluminoase aranjate pe zone geografice, era singurul loc unde puteai afla în rezumat scopurile generale ale lui Ceausescu si obiectivele concrete pentru fiecare țară ne-comunistă de interes, începînd cu Statele Unite si terminînd cu Republica Centrafricană, precum si date referitoare la cei mai importanți agenți secreți creați de D1E în decursul anilor.

COMPROMITEREA SOȚIEI AMBASADORULUI

— 62, prezintă-te la 01. Repet: 62, prezintă-te imediat la 01, s-a auzit deodată la radio-telefonul din maşina mea. (62 era codul meu, iar 01 codul lui Ceausescu).
Fără nici o vorbă, şoferul a făcut o întoarcere bruscă, în timp ce cauciucurile scrîşneau deoarece apăsase pe accelerator la maximum.
— 62 este în drum spre 01, a răspuns atunci şoferul la aparat.
Manea mă aştepta în capul scărilor.
— Veste bună, şefule : furtuna a trecut, iar Tovarăşul se uită împreună cu Andrei la unul din filmele pornografice ale lui Moga.
Gcneralul-locotenent Gheorghe Moga era şeful Direcției de Contraspionaj a Securității, iar Ştefan Andrei fusese numit recent ministru al afacerilor externe.
— Vestea rea este că tovarăşa Elena este cu ei.
în biroul lui Ceausescu draperiile grele de catifea fuseseră trase. Aşezat la masa de conferințe între soția sa şi Andrei, Ceausescu se uita la un film în culori pe care Moga îl proiecta pe un ecran portabil, îmi era extrem de cunoscut acest soi de filme compromițătoare-făcute de Direcția de Contraspionaj cu ajutorul unor aparate de filmat si microfoane ascunse.
Văzîndu-mă că intru, Ceausescu s-a ridicat brusc şi a pornit spre uşă. Fiind încă în felul său un țăran reținut, Ceausescu detesta perversiunile sexuale. „Să mergem", a şoptit, luîndu-mi-o înainte. L-am urmat. A părăsit cabinetul de lucru, fără să-şi pună în ordine hîrtiile aflate vraişte pe birou. Asta era sarcina lui Manea. Ceilalți au rămas la locurile lor să vadă spectacolul pînă la capăt. Mercedesul 600 prezidențial, care, împreună cu întreaga escortă de maşini şi motociclete ale Securității, aştepta întotdeauna afară, a pornit în viteză vreo 15-20 de metri de la locul de parcare pînă la uşă. „Vino cu mine acasă".
Şoferul, un colonel de securitate care lucra pentru el de peste zece ani, nu trebuia să mai întrebe unde mergem. A luat-o brusc din loc cu viteză mare pe străzile pustii, circulația fiind întotdeauna oprită complet ori de cîte ori Ceausescu îşi părăsea reşedința sau biroul. Cîteva sute de ofițeri de securitate în civil deghizați în pietoni obişnuiți, care patrulau cu regularitate pe ruta dintre biroul şi reşedința lui Ceausescu, se arătau discret de-a lungul drumului, unul cîte unul, semnalizînd că totul este sub control.
Aşezat pe locul din fată, Ceausescu era, ca de obicei, încruntat şi taciturn, absorbit de propriile sale gînduri. în mod normal el nu privea afară prin geamul maşinii, deoarece oamenii de pe stradă nu-l interesau cîtuşi de puțin. După zece minute de goană pe străzile necirculate, maşina lui Ceausescu a ajuns la destinație. Reşedința prezidențială, situată pe Bulevardul Primăverii, este în totalitate înconjurată de un gard înalt din cărămidă si beton. Uşa din oțel masiv s-a deschis

automat, iar maşina a intrat fără să reducă viteza.
— Să mergem pe jos, a spus Ceausescu.
Aceasta însemna întotdeauna că avea de discutat cu mine o problemă delicată. El preferă să discute chestiuni foarte deosebite în aer liber, nu la birou sau acasă. Fiind unul care a dispus instalarea microfoanelor în multe case si birouri, este foarte conştient de capacitatea acestora de a pătrunde chiar si în cele mai intime gînduri ale oamenilor. Grădina sa de trandafiri este locul unde se iau cele mai confidenţiale decizii cu privire la spionajul românesc şi politica externă.
Imediat a luat-o din loc, atît cît îi permiteau picioarele sale scurte, prin grădina imensă, întinsă pe o suprafaţă de cîţiva acri şi plină cu tufe de trandafiri si fintîni arteziene, totul iluminat • *a giomo.*
„Stinge toate luminile. Lasă-mi aprinşi doar piticii", i-a ordonat unuia dintre paznicii săi, care mişunau pretutindeni.
Cînd discută secrete în gradină, este întotdeauna iritat de luminile indiscrete ale neonului răspîndind o strălucire albă, cadaverică, peste tot. Deodată sute de felinare ascunse printre tufişuri au început să licărească uşor luminînd cărarea.
— Ce e' nou ? a întrebat Ceausescu.
întotdeauna îşi începea astfel discuţiile cu mine, chiar dacă mă vedea de zece ori pe zi. Deseori spunea că serviciul său de spionaj extern trebuie să aibă mereu ceva nou de raportat.
— Tocmai am primit un mesaj de la Washington, am răspuns. Staţia a obţinut o copie a unei telegrame abia sosită de la ambasadorul american din Bucureşti pentru Departamentul de Stat.
— De la „W-l2" ?
Acesta era numele codificat al unui agent din Departamentul de Stat.
— Da, tovarăşe. El ne-a dat o telegramă decodificată care tocmai sosise de la ambasadorul lor din Bucureşti.
— Ce spune idiotul ?
Ceausescu îl ura pe Rudolph Aggrey, crezînd că Departamentul de Stat îl umilise trimiţîndu-i un negru în calitate de ambasador la Bucureşti.
— Face propuneri referitoare la vizita dumneavoastră la Washington.
— Sînt semne că suspectează „Orizontul" ?
— Nici un indiciu.
— Trimite-mi-o mîine. Ce mai e nou ?
— Washingtonul raportează de asemenea că „Richard" a furnizat la CIA un raport despre România.
„Richard" era o persoană oficială de rang înalt în Departamentul Agriculturii al Statelor Unite, care fusese de asemenea recrutat de DIE ca agent.
— Nimic despre „Orizont" în raport ?
— Nimic.
— în altă ordine de idei, Nicolae a început deja să recruteze agenţi secreţi ?
— Are două cazuri la Departamentul de Stat, am răspuns. Nicolae M. Nicolae era un inginer strălucit, care-şi petrecuse
mult timp din viaţă în Ministerul Comerţului Exterior, în 1972
Ceausescu i-a dat în secret gradul de colonel în serviciul de spionaj, iar în mai 1976 l-a trimis în Statele Unite ca ambasador.
— Ţine-i picioarele pe foc. Ai recunoscut pe cineva din filmul lui Moga ?
— Nu cred, Tovarăşe Ceausescu.
— Soţia ambasadorului american.
— Cei actual ?
— Predecesorul lui. Ăla de care îmi plăcea. Moga a reuşit să-i bage sub fustă pe unul dintre agenţii săi, care este şofer la ambasada lor. Acum vrea să-l trimită pe şofer în America, mai întîi în vizită, apoi definitiv. Ia legătură cu Moga, Poate într-o zi va trebui s-o manevrezi cu ajutorul DIE.
— Noi n-am acţionat niciodată pînă acum împotriva unui ambasador american, tovarăşe Ceausescu. Şi cred că nimeni altcineva n-a mai făcut aşa ceva.
— Noi n-am avut niciodată pînă acum vreun ambasador cu soţie curviştină. Ce slujbă are el acum ?

— Şef de personal la Foggy Bottom.
— Nici că se putea mai bine.
MEDIATOR ÎN ORIENTUL MIJLOCIU ?
— Povesleste-mi din nou ce a spus Sadat.
Cu două zile în urmă, mă întorsesem dintr-o scurtă călătorie la Cairo, unde Ceausescu mă trimisese în calitate de mesager al său personal la preşedintele Egiptului, Anwar Sadat.
— A spus că s-a hotărît să-l accepte pe Carter ca mediator între Egipt şi Israel, am răspuns. Preşedintele Jimmy Carter se înghesuia să obţină acest rol.
— Doar cu cîteva săptămîni în urmă Sadat a fost de acord să se întîlnească cu Begin aici, în România.
Ceausescu făcuse eforturi mari să medieze între Sadat şi pri-mul-ministru israelian, Menahcm Begin.
— Acum, după părerea lui Sadat, Carter poate exercita o influenţă personală mai mare asupra lui Begin, am spus. El speră de asemenea că preşedintele Carter %a antrena CIA în acest joc.
— Totuşi nu-mi vine să cred. Şi nici Brejnev. Ieri i-am trimis raportul tău, iar astăzi Drozdenko a si sosit aici cu un mesaj personal de la Brejnev ccrîndu-mi să dejoc planul lui Carter. (Ambasadorul la Bucureşti al secretarului general Lconid Brejnev era V.L Drozdenko.) Dacă nu vom putea menţine România ca loc de întîlnire, vrea să transfere procesul de pace din Orientul Mijlociu la Conferinţa de la Geneva şi să-l convingă pe Carter să recunoască OEP sau măcar să accepte discuţii cu această organizaţie.
Ştiam că nu va fi uşor ca Yasser Arafat şi Organizaţia sa pentru Eliberarea Palestinei să fie antrenaţi în "vreun proces de pace.
— Arafat nu e destul de flexibil ca să trateze cu Carter.
— O să-l fac eu să fie! Tot ce ai de făcut e să-l aduci aici cît poţi de repede.
Ceausescu s-a cufundat din nou în tăcere.
în timp ce treceam prin faţa reşedinţei sale, auzeam muzica rock zgomotoasă, pusă la maximum, întreruptă de explozii mici, repetate. Pe cînd treceam pe lîngă uşa glisantă deschisă, l-am zărit pentru o clipă pe Nicu, fiul lui Ceausescu, aruncînd în perete cu sticle de whisky nedesfăcute. Cînd se spărgeau, alcoolul se împrăştia peste tot pe mobilă, iar rîsetele lui Nicu răsunau în toată camera. Nicu era băutor zdravăn încă din adolescenţă, cînd obişnuia să dispară deseori de acasă, fiind găsit peste cîteva zile, beat pulbere, în casa vreunui prieten sau în vreun restaurant prăpădit. Pe vremea aceea el obişnuia să bea orice, de la ţuică, un coniac tare din prune asemănător şliboviţei (băutură naţională românească), la vodcă, Cointreau sau şampanie. Acum avea 27 de ani şi bea numai whisky Johnny Walker, Black Labei.
Departe, în spatele nostru, am văzut-o pe Elena, la uşa din faţă. Zărindu-si soţul, a trimis un paznic din garda personală să-l cheme la cină. înainte de a pleca, Ceausescu mi-a spus să vedem un film *Kojak* după aceea. „Voi fi în sala de proiecţie la ora zece", i-am auzit vocea propagîndu-se prin întuneric.
Cu toate că Ceausescu n-a fost niciodată la un cinematograf public, este un amator fanatic de filme. Fiecare reşedinţă a sa are o cameră de proiecţie echipată cu tot ce este necesar. Filmele sale preferate sînt cele despre Napoleon, care este modelul său.
si filmele poliţiste americane. „Ei întîi trag, si după aceea pun întrebări", obişnuia să spună despre poliţiştii americani. Obţinerea acestor filme din străinătate pentru el făcea parte din sarcinile mele de serviciu. Ca toate celelalte de la reşedinţa sa, nici cinematograful nu este mic. Totul este tapetat cu catifea de culoare gr deschis. Pe rîndul din faţă se află doar două scaune mari, de fapt nişte fotolii adînci, care te înghit cînd te aşezi în ele, avînd cîte o măsuţă joasă în faţă.
La ora zece fix Ceausescu a intrat în cinematograf îmbrăcat cu un pulover alb pe gît, urmat peste zece minute de Elena, ce purta un halat de casă lung, din catifea gri, descheiat pe jumătate. Ceausescu era întotdeauna punctual; Elena niciodată. Un chelner l-a servit pe Ceausescu cu vinul său galben preferat din Moldova, făcut numai pentru el, si a deschis o sticlă de şampanie Cordon Rouge, de la gheaţă, băutura preferată a Elenei.
în timpul vizionării unui film la reşedinţa sa particulară, Ceausescu este relaxat şi total diferit de imaginea sa publică. Adoră să vizioneze filmele *Kojak, nu* numai pentru că au o acţiune trepidantă, dar mai ales pentru că, datorită minţii sale agere, nu are probleme cu anticiparea deznodămîntului.
La sfîrşitul acestui episod luminile au arătat-o pe Elena dormind buştean, cu gura şi halatul căscate indecent. Elena nu a fost niciodată capabilă să stea trează pînă la sfîrşitul vreunui film. Pe de altă

parte, îmi amintesc că numai o singură dată a adormit Ceausescu în timpul unui spectacol. Era la un spectacol de gală dat în onoarea sa de preşedintele costarican Jos6 Figueres, în 1973, iar Ceausescu a adormit nu numai datorită întîrzierii avionului său, dar şi din pricina baletului. *Kojak* era pe gustul său, nicidecum baletul.
După ce a golit încă un pahar cu vin, Ceausescu a plecat cu pasul său vioi obişnuit, făcîndu-mi semn să-l urmez. Biroul său particular este încărcat cu mobilă de mahon încrustat cu fildeş. Pe rafturile bibliotecii se află operele complete ale lui Marx şi Lenin, legate în piele albastră, precum şi operele lui Ceausescu, legate în piele roşie.
— Arafat deține cheia acum! a început ci. Dacă vof fi în stare să le spun lui Carter, Sadat şi Begin că pot transforma OEP-ul într-un guvern de exil si să-l conving să accepte cumva rezoluțiile 242 şi 338, as putea fi eu mediatorul.
Rezoluțiile 242 si 338 ale ONU, despre care era vorba, confirmau existența statului Israel.
— îl vreau pe Arafal aici, a continuat. Trimite-mi avionul la Beirut si însărcinează-l pe Olcescu să vină cu el.
Colonelul Constantin Olcescu era însărcinat cu afaceri externe române si şeful stației DIE din Liban.
— îl vreau si pe „Annette" aici, a adăugat Ceausescu. *El* are mai multă influență decît oricare altul asupra lui Arafat.
„Annctte" era numele codificat de DIE pentru un om foarte apropiat de Arafat. Cînd se adîncea în gînduri, Ceausescu uita deseori că trebuia să spună *ca* cînd vorbea despre „Annette", chiar dacă era agentul său preferat din OEP.
Pe cînd Ceausescu vorbea, uşa grea de la birou s-a deschis cu o izbitură bruscă, în pragul uşii a apărut Elena, avînd halatul complet descheiat, părul în dezordine, iar ochii roşii şi umflați.
— Te-am căutat peste tot, Nicule. Unde ai fost ?
— Discut cu Pacepa. Vreau să-l aducă pe Arafat aici. Elena s-a întors spre mine.
— Ar f i mai bine dacă l-ai convinge să facă ceea ce vrem noi. Trebuie să facem în aşa fel încît Tovarăşul să primească Premiul Nobel pentru Pace. Ca ăla dat idiotului de von Kissinger. Ai înțeles ?
Titlul onorific „von", pe care Elena îl dădea fostului consilier american al securității naționale, Henry Kissinger, nu se dorea a fi un compliment. Ea îl urîsc pe Kissinger încă din prima clipă cînd a auzit că acesta luase Premiul Nobel pentru Pace.
întorcîndu-se pentru a se adresa soțului său a spus:
— Vreau ca ambasadoarea sa să fie agentul meu personal acolo, în America, iar cu o să trag sforile de-aici.
— Putoarea ?
— Cățeaua. I-ai spus lui Pacepa să ia legătura cu Moga ?
— îhî.'
— D-aia te iubesc eu aşa de mult.
Strccurîndu-şi mîna pe sub puloverul lui Ceausescu, a gîngurit:
— Am nevoie de tine, Nicule. Hai să mergem la culcare.
— Hi atent la ceea ce ți-am spus, Facepa, a spus C'eausescu peste umăr, în timp ce era tras de către Elena.
Era după miezul nopții cînd am părăsit reşedința lui Ceausescu plecînd spre casă. Drumul scurt spre casa mea trecea pe sub teii care tocmai începuseră să înflorească. Mireasma lor îmi amintea întotdeauna de copilărie şi de teiul uriaş din fața casei părinteşti.
„ANNETTE" : LEGĂTURA CU *OEP*
„Annette" era de fapt Hani Hassan, cel mai bun prieten al lui Arafat. Făcusem cunoştință cu Hassan în octombrie 1972, cînd a venit pentru prima oară în România, însoțindu-l pe Arafat. Mă aflam în biroul lui Ceausescu împreună cu Nicolae Doi-caru, pe atunci şeful DIE, şi cu un interpret al DIE.
— Acesta este fratele meu Hani el-Hassan, a deschis discuția Arafat, punîndu-şi pistolul pe masă si arătînd spre un bărbat bine făcut, de vîrstă mijlocie, cu părul negru şi mustața de aceeaşi culoare, care era îmbrăcat în haine europene elegante, avînd o înfățişare ce inspira tot alîta calm cît şi frică.
Avea figura distinsă a unui doctor sau avocat, dar ochii săi sticloşi, mîinile sale grosolane şi gesturile mă făceau cumva să mă gîndesc la un măcelar.
— El-Hassan este prietenul meu personal cel mai devotat si colaboratorul meu cel mai apropiat,

deşi este cunoscut numai ca unul din consilierii mei, a spus Arafat. Totuşi, puţini oameni ştiu că el conduce o întreagă reţea de spionaj internaţional. Dar si mai puţini încă ştiu despre rolul său extrem de secret în revoluţia palestiniană. Mai puţini oameni decît degetele de la mîna asta, a accentuat Arafat, ridicîndu-şi mîna dreaptă cu degetele răsfirate la maximum. El-Hassan joacă unul dintre cele mai importante roluri în lupta noastră. Mai important decît tine, sau decît tine, a continuat arătînd spre Doicaru si spre mine, deoarece noi ne aflăm într-o permanentă stare de război. El e acela care, doar cu cîteva luni în urmă, a pregătit răspunsul nostru la decizia Comitetului Olimpic de a nu permite unei echipe de atleţi palestiniem sa participe la olimpiada de la Miinchen. El e creî^ui care a pus numele organizaţiei noastre pe prima pagină a ziare'-», de pretutindeni.
Arafat se referea la masacrarea a 11 atleţi israelieni în ziua de 5 septembrie 1972 de către o echipă de terorişti ai OEP la Jocuule Olimpice de la Muhchen.
Arafat a detectat o undă de scepticism în rîndurile asistenţei sale.
— Nu vă lăsaţi induşi în eroare de aparenţa sa elegantă, a strigat. Fratele el-Hassan nu e trăgător cu arma. El e o minte. E un creier. E creierul nostru, a încheiat Arafat cu emfază.
L-am privit pe Hassan si n-am mai văzut în el pe distinsul doctor sau avocat. Faţa îi era neclintită ca stînca. Cînd i-am întîlnit ochii, erau răi, pătrunzători.
După acea întîlnire din octombrie 1972, o legătură intensă de schimb s-a stabilit între OEP şi DIE. Hassan trimitea rapoartele secrete ale DIE despre Israel si Iordania, care erau de departe cele mai bune informaţii pe care blocul sovietic le-a obţinut din acele zone. Ceauşescu a aprobat — cu generozitate excesivă — toate cererile făcute de Hassan. Curînd DIE a început să-i furnizeze cantităţi enorme de echipament tehnic de spionaj, de la aparatură electronică de ascultare la reţeaua de supraveghere secretă a instituţiilor guvernamentale din Israel, Iordania si alte ţări, de aruncare în aer a emiţătoarelor, de materiale scrise secrete şi alte instrumente de spionaj.
— Moscova ajută OEP-ul să facă muşchi. Eu îi hrănesc creierul, spunea Ceausescu.
în ianuarie 1975, Arafat si Hassan au venit la Bucureşti cu scopul de a-l convinge pe Ceausescu să le dea sprijinul său personal pentru o operaţiune de spionaj extrem de importantă a OEP-ului, avînd menirea de a-l răsturna şi asasina pe regele Hussein al Iordaniei, făcînd astfel din Iordania casa viitoarei naţiuni palestiniene condusă de OEP. Cel mai înverşunat împotriva lui Hussein era Hassan. „Mai mult de jumătate din populaţia Iordaniei este palestiniană", spunea el, iar în conformitate cu statutul Conferinţei Naţionale Palestiniene, OEP poartă răspunderea pentru ea. Palestina a devenit Iordania, totuşi, iar regele îi înghite pe palestinieni. Concluzia lui Hassan era: „Hussein trebuie să moară. Nu e mai puţin periculos decît Israelul pentru cauza palestiniană."
La care Ceausescu a replicat filosofic:
— Monarhiile si dinastiile sînt potrivnice revoluţiilor.

COMPLOT ÎMPOTRIVA REGELUI HUSSEIN

După acea întîlnire, Ceausescu mi-a ordonat să-i pregătesc o scurtă vizită în Iordania, iar în aprilie 1975 i-am însoţit pe el şi pe Elena în vizita lor oficială de la Amman. Mergînd' de la aeroport la Palatul Regal, am fost înconjuraţi de cea mai formidabilă escortă pe care o văzusem vreodată. Aruncătoare mobile de rachete în faţa maşinii prezidenţiale, tancuri în jurul acesteia şi artilerie antiaeriană în spate erau numai o parte din paza de care am beneficiat.
— A primit Majestatea Voastră informaţii referitoare la vizita mea ? a întrebat Ceausescu.
Prima sa grijă era întotdeauna pentru propria-i piele.
— O, nu, .domnule preşedinte. Acesta-i obiceiul nostru. E mai bine să fii în siguranţă drcît să-ti pară rău.
A doua zi după sosirea noastră la Amman, Hussein însuşi a pilotat unul dintre avioanele sale care ne-a dus în Golful Aqaba. Era sfîrsit de săptămînă si regele voia nu numai să le ofere Ceauşestilor două zile de relaxare, dar să le si arate partea antică a Iordaniei pe care el în persoană încerca s-o modernizeze. Pasagerii săi pentru acest zbor erau: Alya, soţia sa de atunci, Ceausescu şi soţia, Gheorghe Şerbănescu, un agent DIE, fost coleg de facultate cu Hussein, acum interpretul lui Ceausescu, si eu. Ziua senină şi frumoasă ne-a oferit o incredibilă panoramă asupra acestei părţi a lordanfei. Regina ne-a fost ghid, descriindu-ne semnele de hotar ale ţinutului Aqaba si festivalul sportiv internaţional ce se ţinea acolo anual la mijlocul lui noiembrie, pentru a coincide cu ziua de naştere a regelui.
La vila lor retrasă din Aqaba, de unde puteai privi aproape tot drumul ce mărginea Marea Roşie, totul era foarte firesc, fără protocol. Hussein si Alya i-au invitat pe Ceauşeşti să facă o plimbare pe mare cu un vapor, avîrsd fundul de sticlă, ca să vad? una din cele mai frumoase recife de

corali din lume, iar *în* cele din urrnă i-nu invitat pe Ceauseşti pe unul dintre iahturile lor cu motor. După cina care a avut loc devreme, comandată individual si mîncată separat — „îmi plac cîrnații, laco si coca-cola. Dumneavoastră puteți "Servi orice doriți" — regele a propus vizionarea unui film, distracția sa de seară favorită.
Totuşi, Ceauşescu avea alte idei pentru a-si petrece restul xilei. Cînd s-a reîntîlnit cu Hussein după cină, Ceausescu a început să pună în.acțiune planul lui Arafat. S-a exprimat violent împotriva terorismului internațional practicat de OEP, con-damnînd cu fermitate recentele atacuri ale OEP-ului împotriva independenței Iordaniei şi a vieții lui Hussein. După o discuție care a durat mai puțin de două orc, Ceausescu a pus pe masă un dosar conținînd date biografice ale teroriştilor OEP-ului, precum si fotografiile acestora. Inutil de precizat că nu menționase proveniența dosarului, Hani Hassan, şi nici că fusese special întocmit pentru Hussein. Apoi, Ceausescu a propus o legătură „extrem de confidențială" între serviciile de spionaj din România si Iordania, cu scopul de a le apăra propriile vieți, precum si independența celor două țări. Cînd Ceausescu şi-a terminat de spus pledoaria, sinceră după toate aparențele, regele a tăcut cîte-va minute. Lungul istoric al problemelor sale cu OEP făcuse din aceaslca o chestiune de viață şi de moarte pentru ol. De aceea, Hussein i-a strîns mîna lui Ceausescu, cu forța unui expert în karate, si l-a îmbrățişat, tot fără să spună un cuvînt.
în ziua următoare, Hussein l-a informat pe Ceausescu despre acordul său cu privire la o „legătură frățească între cele două servicii de spionaj ale noastre." Cîteva ore mai tîrziu am avut prima întrevedere cu şeful serviciului de spionaj extern iordanian si cu subalternii săi cei mai apropiați. A devenit evident imediat pentru mine faptul că OEP-ul era o țintă aproape tot atît de importantă pentru ei ca si Israelul, si că posedau de-asemenea surse valoroase la niveluri variate şi în diferite fracțiuni ale OEP-ului.
Pînă în clipa cînd Ceausescu a plecat din Iordania, strînsesem cîteva dosare despre OEP, întocmite în grabă de serviciul de spionaj extern iordanian, fără ca acesta să-şi in răgazul necesar protejării adecvate a surselor sale. în sinceritatea sa, Hussein a ordonat ca un dosar special, detaliind măsurile instituite de forțele militare şi de securitate iordaniene pentru a-i proteja viața de terorismul internațional, să-i fie de asemenea dat lui Ceausescu, ca ajutor frățesc pentru forțele de securitate româneşti, cu scopul de a proteja viața preşedintelui lor. La comanda personală a lui Hussein, un sistem confidențial de relații a fost stabilit între cele două servicii de spionaj, incluzînd o legătură specială, bilaterală, de comunicare radio codificată. Cîteva zile mai tîrziu, Hani Hassan primea chiar din mîinile lui Ceausescu o copie a fiecărui document obținut de la regele iordanian şi-de la serviciul său de spionaj. După aceea, Hassan furniza periodic informații care trebuiau oferite serviciului iordanian ca rapoarte româneşti în aparență, continuînd să primească toate informațiile furnizate în secret de serviciul de spionaj al lui Hussein, transmise în timpul următoarelor întîlniri personale de la Amman si Bucureşti, precum şi prin sistemul codificat de comunicare radio.
| în 1976, Ceausescu i-a propus lui Arafat să facă schimb de consilieri în probleme de spionaj. Primirea cîtorva agenți OEP a adus o creştere dramatică a componenței teroriste din cadrul DIE, numită „Planul Z", Z fiind ultima literă din alfabet, reprezentînd „soluția finală." Pentru acest plan, Arafat si Hassan au desemnat două echipe de terorişti profesionişti ai OEP-ului, care fuseseră special antrenați pentru operațiuni pe teritoriul României şi care au fost folosiți mai tîrziu în acțiuni de răpiri si asasinate, în Occident, din ordinul lui Ceausescu. Un general DIE, Constantin Muntea-nu, a fost transferat la Beirut ca şef al unui grup de consilieri care urmau să învețe OEP-ul cum să desfăşoare operațiuni de spionaj şi dezinformare, pentru a le asigura o acoperire perfectă în Occident.
„ANNETTE" ESTE RECRUTAT
Pînă la sfîrşitul anului 1976, Hani Hassan a fost recrutat formai ca agent român, pe baza rapoartelor consilierilor revclîndu-i-se slăbiciunea pentru banii occidentali. La indicația personală a lui Ceausescu, a primit un nume codificat feminin, „Annette".
Dosarul său de la DIE arată că a încasat periodic sume mari de bani, între 2 500 si 10 000 S bani gheață, si că informațiile sale au fost deosebit de interesante. Analiştii de la DIE, de exemplu, au găsit o bogăție de date în cantitățile imense de benzi înregistrate, rezultînd din continua interceptare de către OEP a liniilor telefonice care străbăteau estul Beirutului. După

spusele lui „An-nclte", centrul de supraveghere al OEP- ului — construit pentru ci de KGB-ul sovietic — a fost montat în secret şi în interiorul ambasadei sovietice, oferind OEP-ului o dublă operaţie de spio-'naj. „Annette" a furnizat de asemenea informaţii semnificative despre bazele şi taberele secrete de antrenament organizate pentru teroriştii OEP-ului din Bulgaria. Rapoartele sale despre centrele de antrenament OEP din munţii Iugoslaviei erau savurate în cel mai înalt grad de Ceausescu si păstrate ca dovadă a duplicităţii lui Tito. Cu toate acestea, cea mai importantă contribuţie a lui „Annette" a fost enorma cantitate de arme occidentale furnizate DIE, mergînd de la puşti automate pînă la tancuri. Majoritatea acestora au fost capturate în Liban, dar unele au fost obţinute prin valorificarea colaborării dintre OEP si Armata Roşie Japoneză, Brigăzile Roşii Italiene, organizaţia vest-ger-mană Baader-Meinhof şi alte grupări similare.
Din spate abia îmi ajungea la urechi zgomotul slab al maşinii mele. Ori de cîte ori mergeam pe jos spre casă noaptea, şoferul obişnuia să mă urmeze discret pînă cînd mă vedea înăuntru. Locuinţa mea era într-o clădire compusă din două apartamente, construită cu puţin timp înaintea celui de-al doilea război mondial de către faimosul arhitect de atunci, lulius Prager, pentru cele două surori ale sale. Ceausescu a dat dispoziţie să mă mul acolo, pe Bulevardul Zoia nr. 28, astfel încît să fiu aproape de reşedinţa sa. Stăteam la parter, într-un apartament luxos si dispuneam de o grădina mare cu piscină. Etajul, cu o grădină pe terasă, era locuit de fiul cel mai vîrstnic al defunctului dr. Petru Groza, care, în martie 1945, devenise cel dintîi prim-ministru pro-comunist si mai tîrziu preşedinte al Marii Adunări Naţionale.
Cum am ajuns acasă în scara aceea, miliţianul ce păzea Ambasada Poloniei, de peste drum, a ieşit din gheretă şi m-a salutat ceremonios.
Cînd am descuiat poarta grea de metal, am văzut o perdea mişcîndu-se uşor la etajul întîi al casei mele. Era soţia lui Groza. Stătea întotdeauna să mă urmărească, oricît de tîrziu ar fi fost. Soţul ei devenise alcoolic, iar eu devenisem singura ci distracţie. Cu cîleva luni mai devreme îmi mărturisise, precipitîndu-se necontrolat, că îi plăcea .de mine şi că era fascinată de tot ce reprezenta persoana mea : călătoriile mele în străinătate, apariţiile mele la televizor împreună cu Ceausescu, coloana limuzinelor negre ce soseau acasă la mine.
Apartamentul meu era cufundat în beznă. Din hol am trecut direct în birou, unde veioza lumina blînd cei doi pereţi mari acoperiţi în întregime cu fotografii color mărite şi înrămate. Mă arătau plimbîndu-mă cu Charles de Gaulle Ia Paris, servind cina cu Willy Brandt la Bonn, pescuind în Caraibe cu Râul Castro, însoţindu-i pe Richard Nixon si Henry Kissinger la plecarea de la Ambasada României din Washington, discutînd cu Gerald Ford, dînd mîna cu Hirohito, dezbătînd tot felul de probleme cu Ferdinand Marcos şi dansînd cu soţia sa, Imelda, pe iahtul lor, ascultîndu-l pe Moammar el Gadhafi în cortul său pestriţ, întîlnindu-mă cu Yasser Arafat în cartierul său general din Liban, discutînd cu Anwar Sadat în grădina palatului său, vizitîndu-l pe Hafez Assad la reşedinţa sa de vară, si însoţindu-l pe Ceausescu în peste 30 de vizite în America de Nord şi de Sud, Europa occidentală, Asia şi Africa. La stînga, pe peretele mare, iluminat discret, se înfăţişau ostentativ privirii cele 39 de medalii româneşti şi străine pe care le-am primit în decursul anilor. Medaliile din America Latină erau cele mai mari si cele mai spectaculoase, cu feţele emailate, strălucitoare si lanţuri masive. Medaliile din aur masiv încrustate cu diamante mari de la şahinşabui iranului şi din Republica Centrafrîcană, de la J ea n bedel Bokassa, erau cele mai valoroase, Alături de medalii slătcv vioara Stcincr, pe care o primisem cadou în copilărie, Ia ziua mea de naştere, de la nasul meu, istoricul Nicolae lorga, puţin timp înainte- de a fi asasinat de către organizaţia fascistă Garda de Fier, în 1940.
Am ciugulit puţin din mîncarea rece de pe masa din sufragerie, pregătită pentru mine de fiica mea, Dana. Dormitorul avea jaluzelele grele, trase ermetic pe afară, nelăsînd deloc lumina să intre. Dormind cam patru-cinci ore pe noapte de aproape 30 de ani, învăţasem să aţipesc în mai puţin de un minut, dar numai dacă în cameră era un întuneric să-l lai cu cuţitul.

CAPITOLUL II

— Amîndoi vrem să influenţăm America în favoarea noastră. Cu toate acestea, metodele noastre sînt diferite. Tu, Frate Arafat, foloseşti armele. Eu folosesc cuvintele.
— Lupta, frate Ceausescu! Lupta înarmată si teroarea sînt singurele lucruri pe care le respectă America.

— Tu, frate Yasser, ai fost aici în 1972 si eşti aici si acum. Vezi cu ochiul liber că nimic nu s-a schimbat în România între timp. Sîntem tot aceeaşi ţară comunistă, unde proprietatea privată nu numai că e interzisă — e o ruşine. Dar Occidentul mă iubeşte acum. Doi preşedinţi americani au venit în România de cînd am început operaţiunea „Orizont", nici unul înainte. Acum, numai în ultimii sase ani, am primit douăsprezece miliarde de S în credite occidentale — două miliarde pe an. Cu zece ani în urmă, cea mai importantă operaţiune de spionaj tehnologic a României a fost scoaterea ilegală din America a porumbului hibrid. Acum Bucureştiul ocupă un loc de frunte în cadrul Tratatului de la Varşovia în privinţa achiziţionării de înaltă tehnologie prin spionaj din America.
— Chiar aşa e ?
— Nu c numai ce cred *eu,* e şi ce mi-a spus de curînd Brejnev.
— Uimitor.
— înainte de a-mi începe operaţiunea „Orizont", nu puteam exporta nimic în America. Tot ce făceam era să import tehnica lor avansată. Acum exporturile mele aproape îmi egalează importurile şi peste zece ani balanţa va fi de zece la unu în favoarea mea. Cu cinci ani în urmă, abia aveam o duzină de agenţi secreţi în America. Acum am de cinci ori pe atît, incluzîndu-l pe ambasador, iar peste doi ani voi avea de zece ori pe atît. Şi ce-a obţinut *America* din toate astea ? Rahat, nimic altceva decît rahat.
Folosindu-si amîndouă mîinile, Ceauscscu a început să înfulece felii de roşii, ceapă si brînză, meniul său preferat. Cînd se află cu prieteni apropiaţi, preferă întotdeauna să-si folosească degetele în locul unei furculiţe. Aşa făcu si Arafat, care a profilat de pauză ca să înghită o baclava din care se scurgea sosul după ce o înmuiase într-un borcan cu miere. Mîncatul mierii direct din borcan este una din plăcerile sale de căpetenie.
FRATELE CEAUŞESCU, FRATELE ARAFAT
Yasser Arafat, însoţit de Hani Hassan, sosise la Bucureşti cu o oră mai devreme, cu avionul prezidenţial al lui Ceauşescu. La masa lungă de 24 de persoane din sala mare de şedinţe stăteau doar cinci oameni îmbrăcaţi uşor. De o parte erau Arafat si Hassan, iar între ei Gheorghe Şerbănescu, interpretul D1E. Singura limbă străină vorbită de Ceausescu este rusa, pe care Arafat n-o vorbeşte. Ceauscscu şedea în partea cealaltă a mesei, iar eu eram aşezat lîngă el, parlicipînd în dubla mea calitate de consilier personal si de şef în funcţie al Serviciului român de spionaj extern.
Asemănarea dintre Ceausescu si Arafat era extrem de izbitoare. Nu numai din motive politice sau ca un corolar natural faţă de antisemitismul său avea Ceausescu încredere în Arafat. Fără barba lui Arafat si pielea sa puţin mai închisă la culoare, ar fi greu să-i deosebeşti. Au aceeaşi formă a feţei, aceeaşi expresie în jurul gurii, acelaşi zîmbet, aceiaşi ochi care te străpungeau. Amîndoi gîndesc şi acţionează la fel. Sînt la fel de vorbăreţi, irascibili, impulsivi, violenţi şi isterici. Această asemănare puternică i-a izbit din prima zi în care s-au cunoscut şi a jucat un rol semnificativ în prietenia lor continuă.
Ceausescu înfulecase tot din farfurie, iar acum o ştergea cu o bucată de pîine.
— Peste două săptămîni voi fi din nou la Washington si pot să-ţi jur că si Carter va aprecia România ca pe o ţară mare, iar pe mine mă va numi „un distins conducător internaţional".
— Asta datorită „Orizontului", nu-i aşa ? a vorbit Hassan pentru prima dată în seara aceea.
— Te poţi gîndi la altceva mai bun ? a întrebat Ceausescu, privindu-l cu afecţiune. Ceausescu îl consideră pe Arafat cel mai bun prieten al său si îi spune „vulpea mea deşteaptă", dar în mod vizibil îl admiră pe Hassan pentru perfidia sa şi sîngele său rece.
Ceausescu a luat o roşie întreagă si a muscat din ca ca dintr-un măr, împroşcînd suc şi seminţe. Apoi si-a îndesat în gură ceapă şi brînză, ştergîndu-şi degetele pe faţa de masă de damasc alb, în tot acest timp studiindu-l pe Arafat cu ochii săi vioi, de viezure.
— Cum stai cu operaţiunile de spionaj ? a spus, schimbînd subiectul.
— Consilierii pe care i-a primit Hassan de la fratele Pacepa sînt adevăraţi artişti.
Ceausescu a preluat ideea.
— Spionajul este, într-adcvăr, o artă, o meserie practică.
—, Chiar în acest moment avem ceva în curs de desfăşurare la Viena, a intervenit Hassan, iar rezultatele ar putea fi un premiu pentru pace de la Kreisky. (Bruno Kreisky era cancelarul Austriei la vremea aceea.)

Arafat a izbucnit într-un hohot de rîs:
— Un cadou de la un evreu pentru OEP. Nu-i aşa că ar fi minunat ?
— Mai avem o altă operaţiune, în care îl folosim pe Abu Nidal, a adăugat Hassan.
— Cine ar bănui vreodată că Nidal, duşmanul meu cel mai de temut, chiar individul care-mi omoară oam'enii, ar putea de fapt să-mi facă si servicii ? a izbucnit Arafat.
— Felicitări, a spus Ceausescu. Dar ce-ai zice să pretinzi că ai rupt-o cu terorismul ? Occidentului i-ar plăcea asta.
— Numai să pretindem, ca şi cu independenţa voastră ?
— Exact. Dar să pretindeţi fără încetare. Influenţa politică, asemenea materialismului dialectic, e construită pe acelaşi principiu de bază: acumularea cantitativă generează transformarea calitativă.
— Nu sînt expert în marxism ca tine, frate Ccausescu.
— Materialismul dialectic acţionează ca şi cocaina, să zicem. Dacă o inhalezi o dată sau de două ori, e posibil să nu-ţi schimbe viaţa. Dar dacă o foloseşti zi de zi, te va transforma într-un om vicios, diferit. Asta-i transformarea calitativă.
— Sforăitul unui Arafat paşnic, zi de zi... ?
— Exact, frate Yasser. Occidentul se va consacra poate ţie si OEP-ului tău.
Discuţia prietenească a continuat în acelaşi fel timp de cel puţin încă o oră. în timpul ultimelor cîteva luni, Ceauşescu şi Arafat fuseseră extrem de preocupaţi de recunoaşterea OEP-ului în Europa occidentală prin crearea unei imagini moderate pentru Arafal.
Ceauşescu a fost acela care a atins primul miezul problemei:
— Voi fi la Washington peste mai puţin de două săptămîni. De-aia v-am invitat aici.
— Pune cărţile pe masă, frate Ceauşescu.
— Nu cu mult timp în urmă ţi-am povestit despre planul meu de a-i aduce pe Sadat şi pe Begin la aceeaşi masă a tratativelor, aici, în România. Sinaia e locul pe care l-âm ales şi le-am ţinut o predică asupra faptului că nimic în lume nu putea fi mai însufleţitor şi sigur decît acest oraş montan izolat si pitoresc. E locul unde fostul rege îşi avea palatul de vară.
— Ştiu. Mi-ai spus.
— Cu cîteva zile în urmă l-am trimis pe Pacepa la Cairo să discute detaliile cu Sadat şi, cînd s-a întors, nu-mi puteam crede urechilor. Sadat schimbase totul! Spunea că intrase în joc Carter si oferise nu numai Câmp David, ca loc de întîlnire, si Influenţa sa personală asupra lui Begin, dar si sprijinul CIA.
— Sadat n-a suflat o vorbă despre asta.
— I-a spus lui Pacepa că nimic nu e mai secret decît chestia asta.
— Interesant. Degetele lui Arafat se mişcau nervos încoace şi încolo.
— L-am informat imediat pe Brejnev. Ştii, nu-mi place de el ca om, dar cauza noastră comună a prevalat întotdeauna.
Fiind amîndoi teribil de răzbunători din fire, Leonid Brejnev si Nicolae Ceauşescu începuseră să se urască reciproc cu mult timp în urmă. în 1953, Brejnev a devenit general cu două stele si adjunctul şefului de la Departamentul Politic al Armatei Roşii. Cu un an înainte fusese prim-secrctar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Moldova — odinioară o regiune românească, pe care sovieticii o ocupaseră la sfirsitul celui dc-al doilea război mondial. De aceea era considerat expert în problemele româneşti si i s-a dat sarcina de a supraveghea îndoctrinarea politică a armatei României. Criticile aspre ale lui Brejnev referitoare la armata română l-au rănit adînc pe Ceauşescu, care era şi el, la vremea aceea, general cu două stele şi responsabil cu departamentele politice ale forţelor militare si de securitate ale României. Ceauşescu nu-l putea ierta pentru aceasta. Când Ceauşescu a venit la putere,, a dat ordin ca DIE să facă un studiu detaliat cu privire la activitatea lui Brejnev în calitate de conducător al Moldovei. Un an mai tîrziu, în mai 1966, cînd Brejnev a vizitat Bucureştiul, Ceauşescu i-a prezentat acestuia documente demonstrînd că în perioada de rusificare a Moldovei dintre anii 1950-l952, Brejnev deportase în Siberia mai mult de un milion de români, înlocuindu-i cu ruşi şi ucranieni. Discuţia a fost foarte dură şi a 'cauzat o ruptură în relaţia lor personală. Aceasta s-a întîmplat cu zece ani înainte de revenirea lui Brejnev în România.
— Ce a spus Brejnev ? a întrebat Arafat, cu ochii săi de viezure mişcîndu-se rapid de la Ceauşescu la mine şi înapoi.
— în mai puţin de 24 de ore, Drozdenko era în biroul meu cu mesajul Kremlinului, îmi cercau să fac tot ce e posibil pentru Diminua rolul lui Carter şi să ajut la transferul întregului proces de pace

din Orientul Mijlociu la Conferinţa de la Geneva.
— Asta nu numai că ar pune automat Moscova în mijlocul scenei, dar şi întreaga poveste ar ieşi la suprafaţă pentru totdeauna. Geneva e renumită pentru chestii d-astea. (Uniunea Sovietică şi Statele Unite deţin copreşedinţia Conferinţei de la Geneva.)
— Acum Carter trebuie să intre în joc, a spus Ceauşescu nerăbdător.
— N-are nici o influenţă asupra mea, iar fără Arafat nu va fi pace deloc.
— Asta vreau de la tine, frate Yasser. Ajută-mă să demonstrez că sînt singurul care are o oarecare influenţă asupra la.
— E şi-n interesul meu ca tu să primeşti Premiul Nobcl, frate Ceausescu.
— Cînd voi ajunge la Washington, vreau să-i pun pe tapet lui Carter că eu, si numai eu, pot schimba OEP-ul şi că sînt dornic să fac asta, dacă va fi de acord să transfere negocierile de la Câmp David la Geneva.
— Ce să schimbi ? l-a întrerupt Arafat cu suspiciune.
— Nimic serios, doar cîtcva schimbări cosmetice. Cum ar fi transformarea OEP-uIui într-un guvern palestinian în exil. Asta n-ar însemna nimic pentru tine, dar ar putea eradica dinlr-o lovitură toate pretextele americanilor de a te izola şi ţi-ar deschide uşa Genevei, frate.
Arafat s-a oprit cu mîna în aer, ncobservînd că mierea începea să-i picure din lingură pe costum. Ceausescu a continuat:
— Ar fi mult mai uşor să convingem Occidentul să negocieze cu un guvern în exil, decît cu o organizaţie teroristă.
Arafat m-a privit scurt, apoi a început să-l sfredelească pe Ceausescu, cu ochii săi neliniştiţi si încruntaţi, în timp ce lingea mecanic lingura goală. -.
— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa ?
— Crezi că-i uşor pentru mine să mă strecor pe ascuns la • Moscova, unde obişnuiam să fiu primit în sunet de fanfară si cu defilarea gărzii ?
— Nu mă supăr că vin aici în secret, frate Ceausescu. E pentru cauza noastră. Dar noi sîntem o revoluţie, nu un guvern. Ne-am născut ca revoluţie si ar trebui să rămînem o revoluţie neîncătuşată.
— Şi veţi rămîne o revoluţie. Singurul lucru pe care vreau să-l schimb e plăcuţa cu numele de pe uşa voastră.
După o scurtă pauză, Arafat s-a lansat într-o lungă peroraţie. Spunea că palestinienilor le lipsesc tradiţia, unitatea şi disciplina de a deveni un stat oficial. Că un stat palestinian ar fi un eşec chiar din prima zi. Că toate acestea puteau fi ceva numai pentru generaţia următoare. Că toate guvernele, chiar si cele comuniste,
erau limitate de Icej si acorduri internaţionale. Că nu puica pune nici legi, nici alic obstacole m calea luptei palestinienilor împotriva Israelului.
— Nu-i nici o îndoială în mintea mea, a spus Ceausescu din simpatie, că un război al leroarei este singura voastră armă reală. La umbra guvernului vostru în exil poţi păstra cîte grupări operaţionale vrei, atîta timp cît nu sînl legate public de numele tău. Ele ar putea organiza operaţiuni la ncsfîrsit pretutindeni în lume, în timp ce numele tău si al guvernului tău ar rămîne sfinte si nepătate, pregătite pentru negocieri şi recunoaşterea ulterioară.
— Ce capital politic aş cîstiga din chestia asta ? l-a întrerupt nervos Arafat, rupînd în fîşii o foaie albă de hîrtie din carneţelul său.
— Ai putea beneficia de acelaşi credit ca si mine, a replicat Ceausescu, pocnind din degete să mai fie adusă o sticlă cu vin pentru el şi un borcan cu miere pentru Arafat.
Sub presiunea lui Ceausescu, Arafat a căzut de acord în cele din urmă să parcurgă aceste propuneri împreună cu colaboratorii săi cei mai apropiaţi şi să trimită un răspuns prin Constantin Olcescu, însărcinatul român cu afaceri externe din Beirut, care era si şeful staţiei DIE.
— Cu cît primesc mai repede răspunsul tău, cu atît mai mari sînt şansele de a fi apărătorul tău la Washington, a stăruit Ceausescu.
— E puţin 24 de ore, a răspuns agitatul* Arafat.
— Dacă nu în 24, atunci în 48. Te poţi gîndi şi la cîteva sugestii conciliante pentru Occident referitoare la 242 si 338. (Acestea erau cele două rezoluţii ale ONU pe care OEP refuza să le accepte).
— Aşa o să fac, a spus Arafat, clipind din ochi la Ceausescu, înainte de a schimba subiectul. Am nevoie de mai multe paşapoarte în alb de la tine, frate Ceausescu. De o sută. Israeliene, iordanicne, vest-europene. Şi de cîteva americane, dacă poţi.

— Ce-i al meu e si al tău, a spus Ceausescu, îndreptîndu-se , spre Arafat şi sărutîndu-l afectuos pe amîndoi obrajii.
Pe cînd plecau braț la braț, singurul sunet ce se auzea era cadența rapidă făcută de tocurile înalte ale lui Arafat şi a pantofilor cu talpă groasă de piele ai lui Ceausescu mergînd cu paşi mărunți în lungul podelei de marmură. Ceausescu arc doar aproximativ 1,60 m înălțime, iar Arafat este cu foarte puțin mai înalt. După ce uşa automată glisantă se închisese în urma lor. Has-san a venit la mine:
— Cîhd putem sta de vorbă ? a spus în germană.
în anii '60, Hassan a studiat ingineria în Germania de Vest si a devenit preşedinte al Uniunii Studenților Palestinieni din Europa şi al cîtorva sindicate muncitoreşti afiliate. Numai în Germania de Vest erau peste 3000 de studenți si 65000 de muncitori palestinieni. Vasta rețea clandestină de spionaj pe care a format-o în Europa occidentală era de neprețuit în lupta lui Arafat de a-şi consolida poziția de conducător ai OEP-ului. Era de asemenea un pas decisiv spre o relație foarte apropiată între ei doi şi mîna cu desăvîrşire liberă pe care Hassan a primit-o de la Arafat.
— Olcescu va veni să te ia de îndată ce vor putea pleca şefii noştri, am propus, în regulă, „Annette" ?
Hassan a avut o tresărire aproape imperceptibilă cînd i-am menționat numele codificat.
Odată^ ajunşi afară, i-am văzut pe cei doi conducători plimbîndu'-se prin grădină, semănînd din spate exact cu Twe-cdledum si Tweedledce.
Purtau aceleaşi pulovere şi aceiaşi pantaloni kaki, îmbrăcăminte făcută în România pentru OEP. Felul în care mergeau era identic, legănîndu-si brațele în acelaşi mod. îmbrăcați în stil militar, păreau nelalocul lor printre statuile de marmură, fmtînile arteziene şi plantațiile de arbuşti exotici, toate acestea iluminate blînd, ca în țara basmelor. Grădina aparținea unui palat aflat pe malul lacului, clădire construită cu 15 ani în urmă ca reşedință personală pentru fostul conducător român Gheorghe Gheorghiu-Dej. Enorma reşedință prezidențială si birourile particulare erau înconjurate de numeroase alte locuri de delectare cum ar fi: un cinematograf, o seră, o sală de gimnastică, piscine împrejmuite, un debarcader mare pentru vaporaşe si apartamente luxoase pentru amanta de mulți ani a lui Dej si pentru fiecare , dintre cele două fete ale lui şi familiile lor. După moartea lui Dej, în 1965, Ceausescu l-a atacat pentru excesele sale personale, i-a calificat reşedința ca fiind „neproletară" si a transformat-o într-o casă de oaspeți a sa pentru vizitatorii de la cei mai înalt nivel. Noua reşedința pe care Ceausescu însuşi a construu-o pentru sine, cu zece ani mai tîrziu, avea să fie si mai luxoasă, Hassan şi cu mine i-am urmat la o oarecare distanță pe Ceausescu şi pe Arafat. După cîteva minute, cei doi conducători şi-au ctrîns mîinile, s-au sărutat cu efuziune, s-au bătut reciproc pe spate, s-au sărutat iar si şi-au strîns mîinile încă o dală.
PRELUAREA LUI „IUNIE NEGRU" DE LA ABU NIDAL
Am plecat cu Ceausescu pe jos, reşedința sa fiind doar la cîteva minute de mers. Ştefan Andrei aştepta la poartă.
— Nici o întîlnire oficială cu Arafat, nici un comunicat de presă. Pleacă în zori ca să fie la biroul său de dimineață. Tot atît de secret cum a venit astă-seară, a spus Ceausescu *en pas-sant* fără să răspundă la salutul lui Andrei „Trăiască preşedintele Ceausescu", cea mai obişnuită formulă de salut adresată lui şj folosită numai de subordonații săi cei mai apropiați.
— Te poți întoarce, Pacepa, mi-a spus Ceausescu. Vorbeşte cu Hassan. Şi nu uita, îi place „Chivas Regal."
Andrei aştepta încă la poartă. Pentru această seară aranjase o cină elaborată pentru a-şi sărbători numirea în funcția de ministru al afacerilor externe si voia sa merg cu el. I-am explicat că Ceausescu îmi mai dăduse un ordin de îndeplinit, dar l-am asigurat că voi fi acolo mai tîrziu.
Trecuse o jumătate de oră cînd am plecat de la reşedința lui Ceausescu. „La Roma", i-am spus şoferului meu. „Roma" era porecla neoficială a unei case sigure, vechi si elegante aparținînd DIE, pe care o rezervam pentru cazuri speciale. Era numită astfel pentru că se afla pe strada Roma.
Cînd am ajuns acolo, Hassan, Munteanu şi Olcescu se instalaseră deja confortabil în nişte fotolii drapate în catifea albastră. Pe masa neagră pentru cocteiluri, din mijlocul încăperii elegante, se înălțau două pahare de whisky cu gheață şi o ceaşcă de „ceai". Conspirația era aşa de adînc înrădăcinată în sîngele lui Hassan încît chiar si aia whisky-ul său marca Chivas KC<T:>) uobub sa fie deghizat.
'— îți aminteşti de planul „Shuqaîry", Abu Muntcauu 7 a începui Hassan.
— Cum să nu !
întorcîndu-se spre mine, Munteanu a explicat:

— E vorba despre o operațiune de spionaj pe care am înce-pul-o împreună, generale. E numele codificat al lui Ahmad Shuqairy, primul preşedinte al OEP-ului, care a elaborat planul Convenției Naționale si Constituția si care, în timpul războiului de sase zile, a scăpat din Ierusalim travestit în femeie.
— Operațiunea „Shuqairy" este preferata preşedintelui, a continuat Hassan. E desemnată cu scopul de a-l face să pară un moderat. El însuşi l-a recrutat *pe primul agent* secret, „Solomon". îți aminteşti de el, nu-i aşa, Abu Munteanu ?
— Doctorul care a organizat atacul asupra autobuzului El Al la aeroportul din Munchen în 1970 ? Cel care a fost instruit în secret de către preşedinte să pretindă reconcilierea şi să-i abordeze pe israelieni — dar a fost apoi denunțat pubîic de către el?
— Da. îți aminteşti si de „Hclmuth" ?
— Agentul ăla austriac de-al vostru ?
— Ei bine, atunci am noutăți pentru voi toți. Preşedintele l-a „despachetat" pe „Solomon" la Viena, unde, cu ajutorul lui „Helmuth", a contactat nişte politicieni de stînga israelieni şi a început să le fluture pe sub nas „planul de reconciliere". Privin-du-mă a explicat: Cel pe care l-am „lucrat" împreună cu Abu Munteanu. Apoi „Helmuth" a început să răspîndească povestea în jur. Iar acum, vestea cea mare: „Solomon" şi partenerii săi israelieni vor primi Premiul Kreisky, acordat pentru pace şi drepturile omului, sau cam aşa,ceva. Nu-i aşa că e interesant?
— Care e cîştigul vostru politic? a întrebat Olcescu, cu o undă de suspiciune în glas.
— I-am instruit pe oamenii noştri de forță din OEP să ceară insistent ca „Solomon" să fie dojenit si să i se spună să renunțe Ia premiu, sau, în caz contrar, să-şi dea demisia din Congresul Național Palestinian. Apoi, fratele Kaddoumi si preşedintele îl vor apăra public si-l vor aprecia pe Kreisky, chiar dacă e evreu.
Asta s-ar cuveni să clarifice în Austria că preşedintele c un mo-ₖderat, dornic să negocieze.
— Elevul e pe cale să-si întreacă profesorul, a spus Muntea-|nu, privindu-l pe Hassan cu mîndrie profesională.
— Operațiunea „Shuqairy" e cea menționată de preşedintele Arafat mai adineauri în seara asta, mi-a explicat Hassan.
— Care-i următorul pas ?
— Următorul pas e misiunea ta. Agenții tăi secreți din guvernul austriac ar trebui să şoptească la urechea lui Kreisky în fiecare zi că el e primul conducător occidental care face un pas înainte pentru reconcilierea dintre" palestinieni si Israel si că ar trebui de asemenea să fie primul care să recunoască OEP în mod oficial. Că un asemenea gest l-ar face pe Arafat şi mai moderat. Şi că numai cineva care întreține relații oficiale bune cu ambele părți ar putea media acest conflict, a spus Hassan dezvăluindu-si planurile.
— Tovarăşului îi va plăcea, a replicat Munteanu. E exact stilul său.
— Mai lucrez si la o altă operațiune, Abu Munteanu, a continuat Hassan. Are bătaie lungă, dar pâre foarte promițătoare, îți aminteşti de ‚Sabry al-Bana ?
— «Tipul care avea întotdeauna probleme cu inima ? „Tatăl bătăliei" ?
— Da. Are ca *nom de giterrc* acela de Abu Nidal. E cel care a vrut mereu să bombardăm Israelul şapte zile pe săptămînă din şapte. Nu exista nici o posibilitate să facem aşa ceva, deci în 1974 s-a hotărît s-o facă singur. A fost o dată la Bucureşti cu preşedintele.
— îl cunosc bine, a spus Olcescu.
— După ce a plecat de la noi, Abu Nidal a contactat Bagdadul. A obținut peste zece milioane de dolari de la irakieni si i-a folosit pentru crearea Comitetului Revoluționar Fatah, pe care cîteva cercuri din Bagdad au început imediat să-l numească „adevăratul Fatah". Cu cîteva luni în urmă, Abu Nidal şi-a format propria sa grupare teroristă, pe care o numeşte „Iunie Negru", datorită intrării trupelor siriene în Libia, în iunie 1976. în ianuarie trecut l-air omorî! pe reprezentantul nostru la biroul său din Green Street de la Londra si au arțunțal ca sunt pregătiți să asasineze şi pe aîți reprezentanți ai OEP-ului.
— Era un prieten dc-al meu, a spus Olcescu.
— Aia n-a fost operațiunea lui Nidal. A fost a noastră.
— L-ați omorît pe propriul vostru reprezentant de la Londra ? a întrebat Olcescu.
— într-o revoluție unii oameni mor si-asa, a spus Hassan, cu o licărire vicleană în ochi. însuşi

Nidal îşi petrece acum mai mult timp în spitalele din Germania de Est şi Irak', decît stînd pe propriile-i picioare. Dar noi am preluat controlul asupra organizaţiei sale „Iunie Negru" prin agenţii pe care eu i-am avut acolo. Toate misiunile importante ale lui Nidal sînt făcute de oamenii mei. Noi sîntem cei care conducem de fapt „Iunie Negru" acum, nu Nidal. Noi, nu Nidal, avem acum ultimul cuvînt în planificarea operaţiunilor sale teroriste.
— Noi, nu Nidal, furnizăm sprijinul pentru acţiunile de spionaj si paşapoartele necesare pentru operaţiile sale, a adăugat Munteanu.
— Noi, nu Nidal, hotărîm unde să omorîm, unde să acţionăm, a continuat Hassan, si, mai presus de toate, Irak si Libia vor plăti nota, cum zice preşedintele. Ei finanţează „Iunie Negru" al lui Nidal. Preşedintele mi-a dat numele cîtorva dintre oamenii noştri din străinătate fără de care am putea trăi şi i-am pasat oamenilor mei din „Iunie Negru".
— De ce vă omorîţi proprii voştri oameni ? a insistat cu încăpăţînare Olcescu.
— Vrem să organizăm cîtevâ operaţiuni spectaculoase împotriva OEP-ului, făcîndu-le să pară ca şi cum ar fi fost organizate de grupurile extremiste palestiniene, care îl acuză pe preşedinte că devine prea conciliant si moderat.
— Nu-i un procedeu clasic ? l-a întrerupt Munteanu.
— Preşedintele a cerut Consiliului Executiv al OEP-ului să-l condamne la moarte pe Nidal ca trădător.
— înţeleg, a remarcat Olcescu.
— Am nevoie de ajutorul vostru, fraţilor. Am nevoie de cîteva paşapoarte pentru „Iunie Negru". De-aia preşedintele i-a cerut fratelui Ceauşescu paşapoarte în alb.
— „Ce-i al meu e si al tâu", aşa a spus Tovarăşul, am subliniat.
— Vă mulţumesc anticipat, fraţilor. Preşedintele e acum întradevăr prins cu problemele de spionaj. Nu va mai trece mult timn pînă voi fi capabil să-i creez o imagine pozitivă în Occident.
In cursul anului 1985, numele lui Abu Nidal apărea în presa occidentală legat de un nou val de teroare palestiniană, după deturnarea, în noiembrie 1985, a avionului Boeing 737, aparţinînd liniilor aeriene egiptene cu destinaţia Malta, soldat cu moartea a şaizeci de oameni. La începutul lui decembrie, mijloacele de informare în masă americane au relatat de asemenea că OEP declanşase o acţiune publică împotriva lui Abu Nidal: „La începutul acestei luni, comandantul adjunct al lui Arafat, Khalil Wazir, a adoptat... linia că Abu Nidal e o unealtă în mîinile serviciilor de spionaj arabe...S-a aflat cîndva în mîinile irakienilor, iar acum e în mîinile sirienilor si libienilor".
După numai cîteva zile de la această declaraţie publică a OEP-ului împotriva lui Abu Nidal, pe 27 decembrie 1985, au avut loc două atacuri simultane împotriva pasagerilor din Roma şi Viena care urmau să zboare cu avioane ale companiei aeriene israeliene El Al, soldate cu 18 morţi si 121 răniţi. Descriind aceste operaţiuni teroriste, revista *Time* menţiona :„Vinerea trecută, în doar zece minute pline de teroare, lumii civilizate i s-a reamintit astfel încă o dată despre vulnerabilitatea sa în mîinile teroriştilor sinucigaşi, despre instabilitatea periculoasă care emană din Orientul Mijlociu si, în final, despre fragilitatea terifiantă a vieţii. Responsabilitatea pentru aceste atacuri a fost asumată de o grupare disidentă desprinsă din Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei... După cîteva ore de la asalturi, un bărbat vorbind într-o spaniolă cu accent arab a chemat o staţie de radio din Malaga, Spania şi a pretins că ambele atacuri fuseseră înfăptuite de organizaţia „Abu Nidal",.. Abu Nidal e numele codificat folosit de Sabry Khalil Bana, în vîrstă de 45 de ani, care a părăsit Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei a lui Arafat în 1973, susţinînd că Arafat îşi îmblînzise opoziţia faţă de Israel. Abu Nidal, la rîndul său, a fost condamnat la moarte de OEP. Intervievat de către reporteri arabi recent în Libia, unde după spusele unora a stabilit sediul Consiliului Revoluţionar Fatah, cu cîtcva luni în urmă, Abu Nidal vizitase frecvent fraku! si Siria."
După numai trei zile de la aceste operaţiuni sîngcroase, presa occidentală scria că ministrul de externe austriac, Karl Blecha, a spus că el „scoate din cauză" orice amestec al grupării Al Fatah, o ramură apartinînd Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei a lui Yasser Arafat, în atacul terorist de pe aeroportul vicne:/., din 27 decembrie 1985.
Discuţia cu Hassan a continuat încă o oră. Cînd întrunirea s-a terminat, Olcescu a scos la iveală o sticlă plină de Chivas Regal.

— Ceva nou despre prietena mea „Monique" ? a întrebat Hassan.
— S-a întors la lucru, criticîndu-l violent pe Tovarăşul, ca de obicei. Sînt sigur că în curînd îţi va cere „să ai grijă de ea" din nou, a răspuns Olcescu, care răspundea de acest caz.
„Monique" era o referire la Monica Lovinescu, o intelectuală respectată care locuieşte la Paris şi care lucra ca angajată a guvernului Statelor Unite pentru postul de radio Europa Liberă. Luase atitudine în mod public si cu forţă împotriva cultului personalităţii fără precedent al lui Ceauşescu si împotriva eforturilor sale de a-si construi propria dinastie, într-o zi răcoroasă de octombrie, în 1977, Ceausescu a chemat simultan pe ministrul de interne, pe şeful DIE si pe mine la o plimbare prin grădina sa cu trandafiri.
— Monica Lovinescu trebuie redusă la tăcere, a început. Nu omorîtă. N-am nevoie de investigaţii neplăcute din partea francezilor si americanilor...Vreau să devină un cadavru viu. Folosiţi mînă de lucru străină, astfel încît să nu existe dovezi că ar fi vorba de vreun amestec românesc.
Ceausescu a fost acela care a hotărît să fie folosit „Annette" pentru a duce la capăt această operaţiune. Hassan a încredinţat misiunea la trei agenţi OEP, unul dintre ei, deghizat în poştaş francez, urmînd să-i „înmîneze o telegramă" Monicăi. într-o zi rece de noiembrie, Bucureştiul a primit un mesaj codificat, prin cablu, de la ^Beirut, avînd următorul conţinut: *„Telegrama a fost înmînată".* în conformitate cu un raport trimis mai tîrziu de „Annette", „Monique" fusese bătută în mod sălbatic, dar nu îndeajuns de rău ca să devină un cadavru viu. Oamenii săi trc-buiseră s-o şteargă în cea mai mare grabă cînd au sosit la faţa locului cuiva vecini.
Pe cînd părăsea casa conspirativă, Hassan mi-a pus mîna pe umăr si, vorbind nemţeşte, şi-a exprimat reala plăcere de a mă reîntîlni, după atîţia ani. Apoi a întrebat încet:
— Am înţeles' că fratele Doicaru nu mai lucrează la DIE. Asta ar putea'fi un pericol pentru mine ? (Nicolac Doicaru, care făcuse contactul oficial între Hassan si DIE lîngă de la acea primă întîlnire în biroul lui Ceausescu, din octombrie 1972, fusese înlocuit recent din funcţia sa de şef al DIE.)
Am replicat:
— Ştii cît de mult le respectă fratele Ceausescu. Eşti pe mîini bune.
— Cîte mîini ? Sînt şi alţii care ştiu despre mine ?
— Sigur că nu ! am minţit, înţelegînd reproşul indirect pentru întîlnirca neobişnuită de astăzi cu trei agenţi secreţi români de faţă.
' De fapt, mica mea minciună nu era prea departe de adevăr, fiindcă numai alţi patru români cunoşteau adevărata identitate a lui „Annetle".
Cînd m-am întors de la uşă, după ce i-am condus pe Hassan şi Olcescu, Munteanu vorbea la telefon. Cînd a pus receptorul în furcă, chipul său exprima dezgust.
— Tocmai am telefonat la centrul de supraveghere cu microfoane ca să întreb de „Fedayce" ! a spus. (Acela fusese numele codificat al lui Arafat timp de mulţi ani.) După ce s-a întîlnit cu Tovarăşul, s-a dus direct la casa de oaspeţi şi a servit cina. Chiar în acest moment, „Fedayee" e în dormitorul său si face dragoste cu paznicul său personal. Cel despre care ştiam că e amantul său cel mai recent. Se joacă din nou de-a tigrul. Agentul care supraveghează microfoanele mi-a făcut legătura pe viu cu dormitorul, iar strigătele stridente aproape că mi-au spart timpanul. Arafat răgea 6a un tigru, iar amantul său lătra ca o hienă. (Folosindu-se de şerveţelul său, Munteanu si-a şters mîinile, apoi urechea dreaptă.) N-am văzul niciînd atîla isleţime, sînge si murdărie într-un om. ţoale laolaltă.
Aceasta devenise dcfiniţia-standard a lui Munu::inu despre Araiai. Cu cîliva ani în urmă, Munteanu petrecuse Unu de zile pentru a sirînge la un loc toate informaţiile pe care D IE Ie acumulase despre acesta. Adunase nu numai rapoartele servicii lor secrete române si înregistrările microfoanelor ascunse cu scopul de a-l urmări pe Arafat în timpul vizitelor sale la Bucureşti, dar şi rapoartele secrete despre el furnizate de către serviciile de spionaj egiptene, iordaniene si siriene. „Obişnuiam să cred că ştiu aproape tot ce e de ştiut despre Rahmam al-Qudwa, numele adevărat al lui Arafat, despre inginerul constructor care a făcut avere în Kuweit, despre colecţionarul pasionat de maşini de curse, despre Abu Amman, *(,/iom de guerre* al lui Arafat"), si despre prietenul meu Yasser, cu toate istericalele sale. Dar trebuie să admit că de fapt n-am ştiut nimic despre el", a spus Munteanu, cînd mi-a adus studiul pe care-l încheiase despre Arafat. Raportul era într-adevăr o dezvăluire incredibilă de fanatism, de devotament pentru cauza sa, de manevre întortocheate ale

politicii sale orientale, de minciuni, de delapidare a fondurilor OEP-ului depozitate în băncile elvețiene si de relații homosexuale, începînd cu profesorul său cînd era adolescent, si terminînd cu actualii săi paznici personali. După citirea acelui raport, am simțit obli-, gația de a face duş ori de cîte ori eram sărutat de Arafat sau chiar cînd dădeam mîna cu ci.

STRIDIILE LUI NICU

Cînd am părăsit casa de oaspeți, eram obosit ca un cîine si nu prea mai aveam chef de cina lui Andrei. Aceste orgii bahice nu durau niciodată mai puțin de cinci-sase ore, timpul de care avea nevoie Andrei să-si transforme înfățişarea sa atletică obişnuită într-o alta împleticită, şovăielnică, de avorton, în calitate de secretar cu relațiile internaționale al Comitetului Central, din 1972, Andrei avea principalul cuvînt de spus, după Ceausescu si Elena, în crearea si reînnoirea de posturi oficiale în străinătate si nu-si precupețea nici un efort de a face cunoscut acest lucru pe la ambasadele României. Biroul lui Andrei a devenit o Mecca
pentru membrii serviciului din străinătate. Toți încearcă cu disperare să fie numiți într-un post peste hotare si să stea acolo cît mai multe mandate cu putință, în orice loc fiind mai bine decît în România, iar Andrei începea să solicite favoruri în schimbul ajutorului său. Mai întîi cravate, apoi stilouri, ceasuri şi costume. Toată această pradă stătea strînsă talmes-balmes în spatele biroului său. Se îmbrăca într-un costum nou-nouț sau măcar îşi punea o cravată nouă în fiecare zi si nu purta acelaşi ceas mai mult de o săptămînă, cu excepția celor din aur. Ambasadorii si alți diplomați îi trimiteau de asemenea delicatese în valize diplomatice, cutii de gheață pline cu homari, stridii si alte produse alimentare marine, precum şi lăzi cu vin. S-a ajuns pînă într-acolo încît primea anumite delicatese în fiecare zi de la cutare sau cutare ambasadă. Şi astfel a început Andrei să ofere dineuri exotice pentru cîțiva prieteni, cam din două în două seri, într-una din casele de oaspeți oficiale.
în această seară cina era diferită, deoarece Andrei sărbătorea îndeplinirea celui mai drag vis al său, acela de a deveni ministru de externe, îi invitase pe fiul lui Ceausescu, Nicu, pe cel mai vechi prieten al său, Cornel Burtică, acesta devenise ministrul comerțului exterior în aceeaşi zi în care ci a fost promovat la externe, pe Dumitru Popescu, secretar cu propaganda la Comitetul Central, şi pe cel mâi apropiat prieten al său, Cornel Pacoste, adjunctul ministrului de externe.
Petrecerea se ținea la casa de oaspeți a partidului pentru partidele comuniste din străinătate, o clădire enormă din cărămidă în mijlocul unui parc foarte bine întreținut pe şoseaua Kiseleff. Am ajuns acolo la puțin timp după miezul nopții. Cînd a venit să mă îmbrățişeze, Andrei era cam instabil pe picioare, semn bun că petrecerea nu va mai dura prea mult. Instinctul de autoconservare îl face întotdeauna să plece de la dineurile sale pe propriile-i picioare. Nicu încerca să to§rne whisky dintr-o sticlă într-una din urechile lui Pacoste. Cînd este beat, Nicu este întotdeauna fie extravagant, fie agresiv.
— Un spion printre noi! a strigat Nicu atunci cînd m-â văzut. A luat cîteva înghițituri în timp ce încerca să-si facă loc spre mine.
— Ia să-l pup pe spionul nostru şef. Aide, generale.
Nicii s-a năpustit spre mine, încercîhd fără succes să-l împingă pe Andrei la perele. Deşi sînt de aceeaşi înălțime, Andrei e mult mai bine clădit.
Popescu nti-a făcut semn. Neobişnuit de inteligent, era considerat de către Ceauşescu geniul propagandei. De la descoperirea sa, în 1968, Popescu scrisese majoritatea cuvântărilor lui Ceauşescu, si de aceea fusese păstrat în funcție încă de atunci. Semeț şi arogant, era renumit prin modul de a fi disprețuitor si dur cu subordonații săi. „Nu întreba de ce", obişnuia să spună cînd dădea un ordin. „Fă doar ce-ți spun. Eu sînt dumnezeul tău". De aceea, în rîndul activiştilor de partid, numele său a devenit Popescu-Dumnezeu, iar el era foarte mîndru de aceasta. Prima dată cînd l-a invitat Andrei la unul dintre dineurile sale. Popescu a acceptat „numai dacă ai Maîeus ros6". Andrei a făcut rost de vin, iar de atunci au devenit apropiați.
— Discutam cu Burtică despre vizita Tovarăşului la Washington. Vrem sfatul tău, mi-a spus Popescu.
— Sînt terminat, Dumnezeu. Mi-e foame.
— Stridii pentru general, a țipat Nicu, spărgînd zgomotos o farfurie de marginea mesei ca să atragă atenția chelnerului. Patru duzine pe gheață. Unde eşti, lepădătură ? s-a adresat chelnerului, aruncînd cu un pahar care abia l-a ocolit, făcîndu-se cioburi de perete.
Alt chelner a intrat aducîndu-mi ceva de băut.
— Vreau să beau în onoarea noului ministru de externe, am spus, încercînd să captez atenția lui Andrei.

— Uraaa ! Uraaa! Pentru cel mai bun ministru de externe al nostru. Şi cel mai bun prieten al meu, a strigat Nicu, ridicîndu-se acum în picioare şi clătinîndu-se nesigur. S-a dus în spatele scaunului pe care stătea Andrei si a început să cînte: „Mulţi ani trăiască ! Mulţi ani trăiască ! La mulţi ani!", în timp ce turna cu generozitate whisky în capuj lui Andrei.
— Cînd babacu' ft să dea colţul, iar babacă o să crape şi ca, te voi face prim-ministru, iar pe tine Pacepa, ministru de externe. Sînteţi cu toţii prietenii mei.
Sprijinindu-se cu o mînă de masă, iar cu cealaltă ştergîndu-şi whisky-ul de pe faţă, Andrei s-a ridicat în picioare.
— în primul rînd, vreau să-i mulţumesc tovarăşului Ceauşescu pentru încrederea ce mi-a acordat-o şi să-l asigur, prin intermediul fiului său şi al vostru, tovarăşi, că nu-i voi înşela încrederea, în ai doilea rînd, vreau să mulţumesc Partidului nostru Comunist pentru ajutorul pe care mi l-a dat ca să ajung pe această culme.
Buhăit de alcool, cu whisky-ul picurîndu-i din păr şi pe faţă, Andrei arăta jalnic — total diferit de persoana care este la biroul său.
Un chelner a venit cu o tavă de argint plină cu stridii.
— Pune-o aici, în mijloc, a ordonat Nicu, arătînd spre masă. Sînt ceva condimente pe ele ?
— Sînt doar proaspete si crude, tovarăşe Nicu, a replicat chelnerul.
— Au nevoie de condimente, bă, idiotule. Asta nu-i casă de pisici, e un club VIP*.
Apoi s-a căţărat cu greu pe masă şi a început să urineze pe ele, atent să „condimenteze" fiecare stridie.
— Haideţi, tovarăşi. Să servim cîte o stridie, i-a îndemnat pe musafiri, în timp ce încerca fără succes să ia o stridie pentru el.
Le-a trebuit ceva timp lui Andrei şi lui Pacoste ca să-l aşeze pe Nicu înapoi pe scaun.
.— Nimeni nu mănîncă ? Cui nu-i place condimentarea mea ? Nimănui ? Atunci le voi spăla.
Şi Nicu a început să stropească cu un sifon peste stridii şi peste noi, cei aşezaţi în jurul mesei. Andrei şi Pacoste, pe jumătate beţi, se amuzau copios. Burtică si Dumnezeu, pe jumătate treji, încercau să se apere pe cît posibil.
Pe la ora trei, petrecerea s-a spart în cele din urmă. Doi chelneri si trei şoferi se luptau din greu să-i ajute pe Andrei şi pe Pacoste să intre în maşinile lor. Am plecat cu Burtică şi cu Dumnezeu care, deşi cîntau amîndoi, mai puteau încă să meargă.
L-am lăsat pe Nicu împingînd o chelneriţă spre marginea mesei în timp ce îi sfîsia bluza.
— Vreau să te regulez aici. Chiar aici pe masa asta, fă, curvo.
VIP (Very Important Person) — persoană foarte importantă (engl.), n.tr.

CAPITOLULUI

Era ora 8.30 dimineaţa cînd am intrat în biroul lui Ceausescu să-l iau pentru a vizita IPRS/II, versiunea românească a „oraşului microelectronicii" sovietic. Chiar înainte de a-mi putea deschide gura, uşa dublă grea s-a deschis cu zgomot, pe neaşteptate, iar Elena s-a năpustit înăuntru ca un uragan, ţinînd în mînă un dosar subţire.
— Am această scrisoare, a început pe un ton agresiv. Tocmai a sosit.
— Ce scrisoare ?
— O femeie oarecare din Germania mi-a scris spunînd că aş putea înţelege mai bine decît tine. Că el e spion şi ea intenţionează să' meargă la poliţie si lui or să-i putrezească oasele în puşcărie, dacă nu fac ceva să-i dea drumul din gheare curva aia.
'— Calmează-te, Elena, calmează-te. Cine e spionul ?
— Soţul ei. Cine altul ?
— Şi cine e curva ?
— Nu mă întreba pe mine. întreabă-l pe Pacepa. Tu si cu el trageţi sforile, în spatele uşilor voastre închise.
— Dă-mi scrisoarea, Elena, vrei ?
Ceausescu a citit scrisoarea, apoi mi-a dat-o mie.
— Nu-i vorba despre „Savantul" ? a întrebat.
— Sigur că da, am răspuns, după ce am aruncat o privire asupra scrisorii.
„Savantul" era porecla dată de Ceausescu unui agent DIE, un vest-german al cărui nume codificat era „Malek". Scrisoarea era de la soţia sa vest-germană şi de la fiica sa, de profesie avocat, si era adresată personal Elenei. Era scrisă într-un mod îngrijit dar ferm si afirma că „Malck" fusese prins în capcana unei legături amoroase în România şi era folosit de către serviciul de spionaj român. Scrisoarea sublinia că ambele semnatare aveau dovezi clare despre activitatea Iui de spionaj

pentru România, dar că nu vor informa serviciul de securitate vest-german, *Bun-desamt fur Verfassungsschitz ,* dacă doamna Ceausescu va ordona serviciului de spionaj român să rupă orice legătură cu „Malek" şi să-i retragă viza de intrare permanentă în România.
— Astea-s veşti proaste. L-ai întîlnitdvreodată personal ?
— Nu, tovarăşe Ceausescu.
— Studiază bine problema şi aranjează o întîlnire cu „Savantul".
Ceausescu mi-a ordonat să-i arăt scrisoarea „Savantului" si r*-l întreb care ar fi cea mai bună soluție după el.
— S-ar cuveni să aibă un fler mai bun decît noi în privința asta. Trebuie să-l salvăm — e prea important pentru noi.
— Da, tovarăşe.
ORAŞUL TEHNOLOGIC AL ROMÂNIEI
— Să mergem, a ordonat Ceausescu, părăsind camera brusc, urmat de Elena cu mersul ei de rață. Pînă ce ea a coborît toate treptele scării, Ceausescu era deja instalat în scaunul din față al Mercedesului său. Elena s-a aşezat singură pe scaunul din spate. Am plecat înainte cu propria mea maşină.
Ceausescu hotărîse să viziteze IPRS/II cu cîteva săptămîni în urmă, la întoarcerea dintr-o vizită secretă la Moscova. Acolo, Leonid Brejnev îl dusese să viziteze „oraşul microelectronicii", situat nu departe de Moscova, dar atît de secret încît limuzina lor avusese şi perdelele laterale trase.
— Acum — îmi povestea ce spusese Brejnev — cînd capacitatea noastră nucleară poate distruge emisfera vestică de multe ori, prima noastră prioritate e să construim rachete capabile să ajungă la rachetele americane chiar înaintea lansării aces-tora...Cea mai modernă microelectronică e ceea ce ne trebuie pentru asta.
Ceauşcsaj mi-a spus că Brcjnev si şeful KGB-ului său. luri Andropov, îi apreciaseră pentru pătrunderea în România ;i pio-duselor Texas Instruments, zicînd că Moscova o consideră una dintre cele mai valoroase contribuții la puterea militară a Tratatului de la Varşovia. Conform celor spuse de Ceausescu, primul spionaj tehnologic efectuat cu cîtcva familii de circuite integrale de la Texas Instruments, pentru folosință militară, trimise de către Bucureşti la Moscova, fusese reprodus cu exactitate si i se dăduse numele'de „Logika", înrîurind o îmbunătățire majoră a noului echipament militar folosit în cadrul Tratatului de la Varşovia.
— Ştiam că electronica e ştiința viitorului, dar n-am putut crede că acele particule aproape invizibile pot fi atît de hotărîtoa-re pentru existența însăşi a comunismului, şi-a terminat expunerea Ceausescu.
Chiar în acea zi a aprobat includerea unei vizite la, Texas Instruments în programul oficial al vizitei sale în Statele Unite.
„Oraşul microelelctronicii" sovietic face parte dintr-un sistem foarte secret de „oraşe tehnologice" numite GNT, însemnînd *go-rod nauki i tekhniki".* Scopul lor este să creeze noi tehnologii militare şi sisteme de armament bazate pe spionajul efectuat în Occident de către KGB şi GRU si serviciile lor surori vesl-ger-mane. GNT sînt într-adevăr oraşe mici, dar nu figurează nicăieri, nici chiar pe hărțile militare cele mai bine clasificate ale sovieticilor. Sînt construite şi conduse de către KGB, iar întreaga lor populație, formată în special din oameni de ştiință şi ingineri, este pe' statul de plată al KGB-ului, deşi cîțiva dintre ei sînt rotiți de la Ministerul Apărării si de la diferite organizații de cercetare ştiințifică. Pînă în 1978, populația lor combinată depăşise 20 000 de locuitori.
losif Stalin însuşi ordonase construirea primului oraş tehnologic, după ce spionii Julius şi Elhel Rosenberg furnizaseră informații referitoare la bomba atomică. Acel „oraş nuclear", care a pus capăt monopolului nuclear occidental, a fost în curînd urmat de altele. „Oraşul cosmic" a devenit celebru pe 12 aprilie 1961, o dată cu lansarea lui Vostok I, care l-a făcut pe luri Gagarin primul om lansat în spațiul cosmic. Brejnev a creat „oraşul microclectronicii" pentru a transforma puterea nucleară sovietică într-un sistem de arme de prima mînă avînd precizie americană. Ultima din serie a fost GND pentru *strateghiccskaia oborona .,* însărcinată cu dezvoltarea sistemului de rachete antibalistice, în conformitate cu filozofia Kremlinului potrivit căreia cel care controlează spațiul conduce lumea.
Vizita de astăzi la perechea sa românească avea scopul de a-i arăta lui Ceausescu noul şi importantul echipament pentru producerea circuitelor militare, şterpelite recent din Statele Unite: furnale cu difuzie, reactoare epitaxiale, aliniamente cu mască, generatoare-şablon, emițătoare cu fotografie.

De pe tot acest echipament, DIE înlăturase cu grijă însemnele marcate si oricare alte indicii ale provenienței sale. Membrii guvernului român prezenți cu această ocazie au fost primul-mi-nistru Manea Mănescu, primul său adjunct, Gheorghe Oprea, si miniştrii apărării naționale si de interne, Ion şi Teodor Coman. Ion Avram, ministrul industriei constructoare de maşini, care includea industria electronică, si generalul Teodor Sîrbu, directorul secției cu probleme de spionaj tehnologic din cadrul DIE, au fost gazdele. Toți se aliniaseră în fata aşa-numitului „Pavilion TI", numit astfel după una din glumele specifice ale lui Sîrbu. Fiind el însuşi inginer electronist, Sîrbu făcuse din pătrunderea dispozitivelor, Texas Instruments, un motiv de mîndrie personală.
Cînd maşina prezidențială s-a oprit, Ceausescu a coborît sprinten, a dat mîna cu cîțiva si a intrat imediat în clădire.
— E suficient de curat p-aici ? m-a întrebat Elena cînd a coborît din maşină. Rochia sa de mătase înflorată, culoarea oului de rață, se asorta cu pantofii cu tocuri înalte, fiind una dintre ținutele sale preferate.
Cînd Elena l-a ajuns din urmă pe Ceausescu, el se uita printr-un microscop urcat pe o masă în fața â două dispozitive cu circuite integrate pe scară largă, nou-nouțe.
— Uite, Elena. E pur şi simplu fabulos.
Elena s-a apropiat de microscop si a privit cu atenție prin el grâ să potrivească lentilele. „Fascinant"! a exclamat, deşi cu siguranță nu văzuse nimic, deoarece vederea sa este foarte dife-rită de cea a lui Ceausescu.
„Texas Instruments" ? a întrebat, arătînd spre dispozitive. Aflase numele de la programul apropiatei vizite în Statele Unite si era nerăbdătoare să-si arate cunoştințele ştiințifice.
— Fairchild Corporation, a corectat în mod automat Sîrbu, înainte de a-si da seama de greşeala lui.
Lîngă dispozitive erau expuse diferite mostre produse în acea secțiune.
— Avem tot felul de mostre aici, a răsunat fără avertizare vocea stridentă de tenor a lui Avram, de la cele care vor fi folosite la viitoarele noastre rachete, pînă la cele care vor moderniza bucătăriile soțiilor noastre. Noile maşini de spălat si uscătoare vor pune capăt sforilor urîte cu rufe agățate în balcoanele din noile si înaltele noastre blocuri socialiste.
Demagogia lui Avram era secretul longevității sale în calitate de ministru.
— Ascultă la el, dragule, a intervenit Elena. De ce maşini de spălat, Avrame ? Numai ca să-i protejezi manichiura başoldinei de nevastă-ta ?
— R-România e-e în r-război cu capitalismul, a întrerupt Ceausescu. Se bîlbîie cînd spune ceva important, ca si atunci cînd este nervos. N-noi n-nu p-putem cîştiga cu maşini de spălat, tovarăşi. D-dolari ne trebuie nouă, să apărăm libertatea poporului nostru, iar n-noi p-putem face mult mai mulți d-dolari v-vînzînd arme decît maşini de spălat si uscătoare.
— Fii atent la tovarăsu', grasule! a subliniat Elena.
Vizita a mai continuat timp de o oră sau cam aşa ceva. Ceausescu a pus mîna pe toate piesele semnificative ale echipamentului sau le-a mîngîiat cu ochii, a discutat cu inginerii si chiar a spus cîteva glume. Atenția Elenei a fost îndreptată mai mult spre a-şi păstra pantofii curați.
După ce au parcurs toate secțiile desemnate pentru vizită, Ceauşeştii au fost invitați într-o sală de expoziție care era foarte bine păzită si protejată de cîteva sisteme de alarmă. Organizată de DIE, expoziția conținea cele mai noi mostre ale spionajului tehnologic si o nouă generație de produse ale microelectronicii pentru folosință militară, *înseşi* circuitele integrate .toiosite pe. scară largă. Toate acestea fuseseră obținute din Occident.
Cînd uşa de la intrare a fost încuiată din nou pe dinăuntru, Sîrbu a explodat:
— Tovarăşe preşedinte al Republicii Socialiste România, comandant suprem al forțelor armate române şi mult stimată tovarăşă Elena Ceausescu, aceasta este expoziția „România 1984", arătînd-o pe iubita noastră patrie la sfirşitul viitorului plan cincinal.
Ceausescu, acum zîmbind larg, s-a îndreptat către un rînd de mese aranjate în mijlocul încăperii.
— Avem aici o expunere tridimensională a procesului de bază pentru producerea circuitelor integrate pe scară largă, cu mostre pentru fiecare stadiu intermediar, a început Sîrbu.
Avram fusese vioara înlîi în timpul vizitei din interiorul fabricii. Sîrbu a dirijat spectacolul aici, în spatele uşilor închise, deoarece spionajul din Occident, nu cercetarea lui Avram, reprezenta nucleul noii dezvoltări a microelectronicii care urma să devină, pînă în 1984, o industrie militară puternică.
CUM SE FURĂ TEHNOLOGIA AMERICANĂ
După ce a terminat cu prezentarea obiectelor expuse, Sîrbu i-a invitat pe Ceauşeşti să privească

peretele din față, unde erau fotografii ale celor mai semnificative mostre de echipament pe care Bucureştiul era în curs de a-l obține pentru producerea circuitelor integrate pe scară largă.
— Fără nici o excepție, tot acest echipament de producție microelelctronică e american, si-a început Sîrbu noua temă 'de discuție, si totul a fost obținut de DIE si DIA, fără ştiința producătorilor. (DIA era Direcția de Informații a Armatei.) Urmînd valoroasele indicații date de comandantul nostru suprem, tovarăşul Ceausescu, folosim pe scară largă comercianți corupți si coruptibili de pe ruta Est-Vest, precum si propriile noastre firme din Occident pentru a smulge echipamentul din Statele Unite.
Apoi, Sirbi: a prezentat cîtcva din principalele scenarii de a scoate echipamentul prin contrabandă, folosind firme sau birouri fictive create în Germania de Vest, Austria sau Japonia, furai de către agenți ai DIE avînd paşapoarte occidentale. Aceste companii importau, chipurile, echipamentul american pentru cîtcva țări nccomuniste. Undeva, în timpul transportului, etichetele si documentele însoțitoare erau schimbate cu altele false, pre-zentînd echipamentul ca pe ceva nesemnificativ, cum ar fi articole fotografice sau de laborator, iar lăzile erau apoi încărcate în avioane sau pe nave comerciale româneşti. Din motive de securitate, firmele fictive, care erau folosite si pentru obținerea de echipament ilegal, cerut de Moscova, erau dizolvate după cîteva operațiuni importante si înlocuite cu altele noi. Sîrbu a subliniat că ase'menea firme erau folosite pe scară largă pentru a obține pe cale ilegală orice fel de echipament occidental, de la robotică pînă la aparatură aviatică militară.
După aceea, Sîrbu i-a invitat pe Ceauşesti la un rînd de mese încărcate cu mostre ale celor mai importante circuite integrate produse la IPRS/II precum si cu echipamentul militar în care erau sau vor fi folosite. Pe zidul din spate se afla statistica referitoare la documentele tehnice şi piesele de metal obținute de către DIE si DIA pentru fiecare tip de mostră, precum si la numărul de ani-cercetare economisiți prin folosirea lor si economiile totale în valută forte şi monedă națională.
— Să ne aşezăm un moment, a spus Ceauşescu, care, contrar obiceiului său, nu l-a întrerupt nici măcar o dată pe Sîrbu.
După ce a aspirat de cîteva ori aerul printre dinți, a luat cuvîntul cu vizibilă emoție :
— S-Secolul XX e s-secolul p-proletariatului şi revoluțiilor din lumea a t-treia, a spus, începînd ca de obicei cu o predică marxistă, dezvoltînd-o pînă ajungea tot la aceeaşi veche concluzie că vînzarea de arme este afacerea cea mai profitabilă în lumea de astăzi.
Apoi a continuat:
— N-ar trebui să ne îndreptăm potențialul industrial spre producerea hîrtiei igienice si articolelor de bucătărie, aşa cum tocmai a sugerat Avram. Asta să fie sarcina generațiilor viitoare.
Acum bătea cu pumnul în masă.
— Instalațiile de radar spațiale şi armele cu laser extrem de puternice trebuie să fie în centrul preocupărilor noastre. Azi avem destulă putere în ale spionajului pentru a obține aceste secrete americane. Asta ne-ar face, mîine, partenerul cel mai important şi cel mai respectat din blocul sovietic în cadrul Tratatului de la Varşovia, a precizat Ceauşescu.
Cu cîțiva ani în urmă, Brejncv îl trimisese pe ministrul său de interne, Nikolai Şciolokov,, la Bucureşti ca mesager al său personal. Pe lîngă ajutorul tovărăşesc cerut pentru a sprijini „înghețarea armelor nucleare" şi mişcarea internațională pentru pace, ambele fiind „căi pentru dezarmarea Occidentului", Brejnev a vrut spionaj tehnologic la sistemele antibalistice americane, instalații cu radar spațiale şi cu laser. Mai tîrziu, Iuri Andropov, în calitate de şef al KGB-ului, trimisese Bucureştiului numeroase cereri de spionaj în acest domeniu, iar Ceauşescu devenise un pionier zelos si aici.
Ceauşescu a continuat expunerea vederilor sale referitoare la instalațiile cu laser spațiale şi alt echipament militar pentru viitor, pînă cînd i-a răguşit vocea:
— N-noi a-avem aici în a-accastă cameră un tablou al viitorului luminos şi strălucitor al României. O Românie care, după 2050 de ani de luptă, va deveni, chiar sub ochii noştri, una dintre cele mai importante zece țări producătoare de arme din lume. Puterea n-nucleară invizibilă şi această piesă m-mică, nesemnificativă la prima vedere, sînt c-cărămizi care vor fi folosite pentru construirea noii noastre orînduiri comuniste, a spus, fluturînd în aer'o mostră pe care o luase de pe masă. Armele, tovarăşi, sînt cele mai dorite articole comerciale în lumea

de azi.
— Ce sensibil! Păcat că nu sîntcm la o adunare populară, mi-a şoptit la ureche Oprea.
— Asta nu înseamnă că nu trebuie să aducem prin contrabandă şi componente de pe piaţa occidentală ca fiind produse americane, a adăugat Ceauşescu, făcîndu-ne cu ochiul.
— N-am cheltuit deloc bani pentru cercetare, a subscris Mănescu. N-am plătit licenţa. Nu trebuie să plătim nici un drept de inventator. Iar costurile muncii noastre sînt o fracţiune a acelora din Occident. Nu ne-ar surprinde pe nici unul dintre noi dacii am vedea *curmă* cîteva firme occidentale în dificultate. Mai ales Texas Iristruments.
— Ivîuncscu parcă mi-a luat vorba din gură, a spus Ceauşcscu, dar n-a mers destul de departe. Ceausescu trebuie să aibă întotdeauna ultimul cuvînt.
— El ar fi trebuit să mai spună că a fura de la duşmanul nostru de moarte c' nu numai rentabil, e o datorie proletară, pentru că s-ar cuveni să învingem capitalismul cu propriile sale arme, tovarăşi.
Apoi a început să dea ordine. Voia o legătură mult mai apropiată între spionaj si producţie, pentru soluţionarea rapidă a oricăror dificultăţi tehnice viitoare. După aceea a urmat concentrarea exclusivă asupra microelectronicii pentru folosinţă militară. DIE a fost atunci direcţional cu fermitate să schimbe întreaga pondere a operaţiunilor sale de la Europa Occidentală si Japonia la Statele Unite, care deveneau din ce în ce mai vulnerabile faţă de pătrunderea spionajului. Au fost date ordine ca experienţa IPRS/II să fie extinsă si direcţională considerabil spre viitorul microelectronicii, circuitele integrate pe scară largă, care vor schimba în curînd faţa pămîntului.
— Dacă ar fi să folosesc o alegoric, aş spune că însăşi această cameră e locul unde s-a născut azi viitorul României. Ar trebui să continuăm să furăm din tot ce are capitalismul mai bun şi să-l folosim pentru comunism. Să nu mă înţelegeţi greşit, tovarăşi. A fura din capitalism nu e acelaşi lucru cu a fura din propriile noastre buzunare. Marx şi Lenin ne-au învăţat că orice este etic atîta timp cît e în interesul clasei proletare şi a revo-. luţiei sale mondiale, a spus în concluzie Ceausescu.
Pe cînd Ceausescu începea să-şi şteargă fruntea şi ceafa, Mănescu a luat cuvîntul elogiindu-l pe „vizionarul conducător român", „gînditorul umanist şi învăţat", „suprema personalitate" si vederile sale pentru viitor. Linguşirea conducătorului suprem este o trăsătură comună în toate ţările blocului sovietic, dar slugărnicia românească este excesiv de exuberantă, în conformitate cu comportamentul latin al românilor.
Cînd a plecat, Ceausescu s-a aşezat ca de obicei pe scaunul din faţă al Mercedesului său, forţîndu-ne pe Avram si pe mine să ne înghesuim pe scaunele din spate cu Elena. Era euforic.
— Ce cîntărcste mai mult, Avrame, un kilogram de aur ;-au un kilogram de mostre ? a întrebat Ceausescu.
— Un kilogram din creierul dumneavoastră, tovarăşe Ceausescu, a replicat cu promtitudine Avram.
— Nu eşti atît de prost pe cît pari, Avrame, a ciripit Elena. De ce nu eşti mai înalt şi mai slab
— Dacă as putea scrie legi, a răspuns Avram întorcîndu-sc către ea, aş face una ca nimeni să nu fie mai înalt decît Tovarăşul. Punct:
— Ţi l-ai putea imagina pe Napoleon avînd 1,85 metri înălţime ? ne-a aruncat Ceausescu de pe locul său din faţă, întorcîndu-se spre noi. Sau pe Ştefan cel Mare înalt de 1,90 m ?
Ambii sînt idolii lui Ceausescu. Cel de-al doilea a fost un erou român care nu avea nici măcar 1,50 m înălţime si care a domnit în secolul al XV-lea, purtînd 47 de războaie şi cîsti'gîndu-le, cu excepţia unuia dintre ele, pe toate.
Cînd ne-am înapoiat la biroul său, Ceausescu mi-a făcut semn să-l urmez. „Acolo", mi-a spus, înţelegînd prin asta la IPRS/II, „am văzut o mulţime de ingineri străluciţi de la Ministerul Apărării. Ar trebui să-i mutăm în linişte la DIE, unul cîte unul. îţi voi da încă 500 de colaboratori pentru spionajul tehnologic. Dar numai pentru microelectronica militară". După o pauză a adăugat: „Hai să punem cîteva mostre de la «Texas Instruments» în capetele agenţilor noştri de la DIE, Pacepa. Asta i-ar putea face mai deştepţi cînd fură tehnologie americană !" Şi a izbucnit într-un hohot de rîs.
Uşa dublă şi grea de la biroul lui Ceausescu s-a deschis cu putere, iar înaltul şi zveltul Nicu, fiul cel mic al lui Ceausescu a dat buzna înăuntru, rotindu-şi braţele ca o moară de vînt, în

timp ce Elena se legăna în spatele său.
— Pană c idiot! a explodat Nicu. Complet idiot; numai dacă n-a făcut-o cu intenţie !
S-a aruncat într-un fotoliu, atîrnîndu-si un picior peste braţul acestuia si cuprinzînd cu braţele celălalt genunchi, în timp ce cu totul întîmplător se vedeau ceasul său nou Rolex la o încheietură şi o brăţară grea de aur la cealaltă. După ce a dat din cap ca să-si aranjeze cu graţie părul lung pe umeri, s-a deschei?: neglijent la jachetă astfel încît se vedea cu uşurinţă pe căptuşeală eticheta aurie franţu/cască. Toi ce poartă Nicu este făcut pe comandă la Paris sau Londra.
— De ce nu-l închizi pe Pană într-o casă de nebuni, tată ? Sau să mă faci şeful lui pentru o săptămînă, a scuipat Nicu în felul său de a vorbi foarte rapid, aproape de neînţeles. (Gheorghe Pană era ministrul muncii si preşedintele Uniunii Generale a Sindicatelor.)
— Ce i-a făcut iubitului meu ? a exclamat Elena, ţuguindu-şi buzele.
— Am fost la şedinţa lui azi — tata mi-a spus că trebuie. I-am spus că am întîlnire cu o gagică la zece, iar nemernicul ce-a făcut ? Nici pe dracu' să-l pieptene. Şedinţa lui tîmpită s-a prelungit pînă adineauri.
— De cîte ori ţi-am spus s-o termini cu dobitocul ăla, Nicule. Iţi aminteşti cum mi-a spus să-mi ţin fleanca în ziua aia la aeroport ?
— Asta-i tot pentru azi, Pacepa, a spus Ceauşescu, între-rupînd-o pe Elena. Ai grijă de lucrurile pe care le-am discutat.
— Vreau şi cu să-ţi spun ceva, mi-a spus Elena. Ne întîlnim la institut cu dosarul lui Pană.
„Institutul" era Institutul Central pentru Cercetare Chimică, care fusese special creat pentru Elena. De fapt s-a format din vechiul Institut pentru Cercetare Chimică, cunoscut sub numele de ICECHIM, dar apoi a primit un nume nou, responsabilităţi mai mari pe plan naţional si două clădiri anexe noi.

AMBIŢIILE ELENEI

Cînd Ceauşescu a venit la putere în 1965, nimeni nu auzise de soţia sa, dar nu i-a luat prea mult timp acesteia să-si dezvolte gustul pentru faimă, în calitate de soţie a mult iubitului preşedinte român, a fost o joacă de copil pentru ambiţioasa Elena să acumuleze rapid titluri ştiinţifice: director al Secţiunii pentru Chimie din cadrul Consiliului Suprem pentru Dezvoltare Economică si Socială a României, avîndu-l în frunte pe Ceauşescu însuşi; vicepreşedinte al Consiliului Naţional pentru Ştiinţă şi
Tehnologie, care a fost special creat pentru ca ; membru titular al Academici Române, cel mai înalt titlu siiinufic din orice ţară a blocului sovietic. >
în 1973, am fost cu Elena la Buenos Aires cînd, fascinată de ambiţiile politice ale Isabelei Peron, s-a notării să se lanseze în viata'politică activă, în cadrul nemaiîntîlnitului cult al personalităţii creat în jurul lui Ceauşescu, Elena a promovai rapid pe scena politică: membră a Marii Adunări Naţionale, membră a Comitetului Central al Partidului Comunist Român, membră a Comitetului Politic Executiv (biroul politic român) şi, doar cu un an în urmă, membră a Biroului Permanent, invenţia lui Ceauşescu pentru a concentra puterea în mîinilc sale şi ale soţiei sale. Astăzi Elena este numărul doi înlr-o ierarhie în care numai numele Ceauşescu are un loc sigur, restul companiei ncfiind altceva decît flori decorative schimbate în mod constant dintr-un loc într-altul, împicdicîndu-le să prindă rădăcini.
în ciuda noilor dimensiuni politice ale Elenei, şi-a păstrat întotdeauna primul titlu, acela de director al ICECHIM-ului. Principalele decoraţiuni din cabinetul ci erau portretul lui Ceauşescu atîrnal în spatele biroului si volumele operelor lui, legate în pifjle roşie si aşezate frumos, ocupînd rafturile bibliotecii de pe un perete. Ceilalţi doi pereţi erau acoperiţi de multe diplome ştiinţifice româneşti si străine ale Elenei, împreună cu numeroase certificate aparţinînd medaliilor pentru merite ştiinţifice, tehnice sau educaţionale. Majoritatea dintre ele îmi erau cunoscute, deoarece în ultimii zece ani DIE fusese adînc implicat în obţinerea lor din străinătate pentru ea. Elena colecţionează cu lăcomie loate diplomele ştiinţifice cu putinţă, de la titluri onorifice pînă la calitatea de membru în societăţi ştiinţifice străine.
— Ia uite colea cine-i acilea si m-asteaptă, a spus cu veselie Elena, pe tonul cel mai amabil, pe cînd îşi arunca pe birou noua sa poşetă din piele de crocodil. Se asorta cu pantofii eleganţi cu vîrfurile ascuţite ce păreau să-i strîngă oasele mari ale picioarelor ei de ţărancă'.
— Să mergem în spate, a spus, luîndu-mă de braţ.

„în spate" însemna de fapt camera din dreapta cabinetului Elenei, în spatele unei uşi ascunse. Ceva mai mică decît principalul său cabinet, camera era puţin mobilată şi avea doar un telefon, linia *Ş,* făcînd legătura cu Ceausescu si cu puţine alte persoane „privilegiate", induzîndu-mă şi pe mine. Acesta era locui unde Elena îşi petrecea majoritatea timpului cînd era la institut, încercînd să stea la distanţă de oamenii de stiinţă profesionişti. „Tovarăşa este ocupată cu studiul în spate", era formula inevitabilă a şefului ci de cabinet, ori de cîte ori cineva din institut încerca să ajungă la ea. Acolo, „în spate", Elena obişnuia fie să privească plictisită îndelung pe geam, fie să dormiteze în fotoliul său favorit cu un exemplar din *Scînteia,* ziarul oficial al Partidului Comunist Român, căzîndu-i din poală.
— Ai adus dosarul lui Pană ?
— Da, am răspuns, punînd dosarul ministrului Gheorghe Pană pe birou.
Dosarul voluminos conţinea transcrierile din săptămîna curentă de la supravegherea telefonului si pînă la microfoanele instalate în casa si birourile lui Pană. Era un om plin de viaţă şi energie. Cuvîntările sale strălucitoare şi laudative cu privire la Ceausescu îl transformaseră dintr-un activist de partid provincial într-un membru de frunte al ierarhiei. Cînd a venit la Bucureşti, promovat brusc ca unul dintre cei 11 secretari ai Comitetului Central al Partidului Comunist Român, avea un singur defect în ochii Elenei — era căsătorit cu o evreică. Soţii Pană au supravieţuit, totuşi, iar mai tîrziu Elena a făcut pace şi le-a dat o casă mai drăguţă în cea mai elegantă zonă din Bucureşti. Toate colţurile noii sale case aveau microfoane, dar acestea n-au dezvăluit nicicînd altceva, decît loialitatea lui Pană faţă de Ceausescu şi devotamentul soţiei sale pentru marxismul pe care îl preda la universitate. Pînă la urmă, Elena s-a plictisit de soţii Pană.
— Bă, ai face mai bine să-i strecori sub fustă pe' unul dintre senzualii tăi agenţi secreţi, mi-a spus. M-am săturat de ea cum face pe Fecioara Măria.
Aceasta nu a mers, totuşi, iar relaţiile Elenei cu soţii Pană s-au înăsprit iar. în cele din urmă, Pană a început să bea, iar soţia sa a început să-si arate discret nemulţumirea cu privire la cunoştinţele de marxism ale Elenei.
Elena a deschis dosarul şi a început să-l răsfoiască.
— A muscat din măr ? m-a întrebat.
— Nu încă, am încercat să las toc unor speranţe.
— M-am săturat de ea. Ai trei luni s-o faci să-si ridice fusta. Trei luni, în care o vreau înregistrată pe bandă, fotografiată si filmată. Vreau tofcul chiar aici, în dosarul ăsta. S-o văd culcată în pielea goală sub omul tău. Miscînd din fundul ei grozav pînă la orgasm, a spus Elena nervoasă, lovind dosarul cu mîna sa grea, osoasă. Trei luni, a continuat. Auzi ? în trei luni îl vreau pe Pană afară. Dacă tu nu poţi s-o prinzi pe *madame,* îl voi prinde eu pe Pană însuşi.
începea să zbiere, îşi poate schimba dispoziţia mai repede decît oricare din cei pe care i-am cunoscut vreodată, chiar decît Ceausescu sau Arafat.
„VREAU VIZON AMERICAN"
Telefonul S a sunat, iar faţa Elenei s-a luminat cînd a răspuns.
— Adu-l aici -chiar acuma. Şi două farfurii, întorcîndu-se către mine a spus :
— Am o surpriză pentru ti-i-ine. Cînd am plecat dc-acasă am comandat un pateu cu trufe. Eram sigură că idioţii au uitat.
; Nu mai mîncasem trufe pînă atunci şi eram sigur că Elena mă va face să plătesc foarte scump pentru ele acum. într-adevăr, nota de plată a fost exorbitantă.
— Mi s-a spus că în America sînt cele mai bune haine de vizon din toată lumea. Nu-i aşa, dragă ?
Am priceput unde vrea să bată. De fiecare dată cînd pregăteam vreuna din vizitele lui Ceausescu peste hotare, Elena obişnuia să-mi ceară să fac astfel încît să primească nişte „cadouri drăguţe". Pentru Japonia cuvînlul de ordine fusese „perle". Şi le-a primit, multe coliere de perle foarte scumpe. Negrul era pe atunci culoarea sa preferată. Toate acele şiraguri de perle negre au fost plătite de către firme japoneze interesate să facă afaceri cu România.
— Vreau cîteva haine de vizon americane, a spus Elena cu o voce autoritară. Haine lungi si cape. Ai o armată întreagă de oameni pe acolo, dragă, care nu fac altceva decît să meargă de Ia o recepţie diplomatică la alta. Acum hai să-i punem la treaba. Sînt sigură că doamna *Peanitt* n-arc nici cea mai vagă noţiune despre ce poţi face cu o blană de vizon. Nu mă pol aştepta s;"; primesc altceva de la ca decît un cos cu arahidc, nu-i asa, dragă ? Elena a întrebat, sperînd evident că o voi contrazice.
— După cum ştiu, Jimmy Carter vrea să vă dea cartea lui. *Why Noi thc Best ?* si un volum-satclit de fotografii reprezentînd România, a fost replica mea modestă.

— E aşa cum ți-am spus, dragă. Țaranii încearcă să pretindă că-s intelectuali. Care-i cea mai mare companie particulară pe care o vom vizita acolo ?
— Texas Inslruments. Dar ştiu că Tovarăşul are nişte gînduri speciale cu privire la vizita de acolo.
— N-ar trebui să fie nici o legătură între faptul că Tovarăşul primeşte ce n-are şi faptul că eu primesc co n-am, dacă „instrumentul" tău e destul de mare.
în particular, glumele Elenei puteau fi destul de crude.
Timp de cîteva momente am fost cu gîndul departe, încercînd să redactez telegrame către stațiile din Washington şi New York dîndu-le vestea cea bună cum că fuseseră blagoslovite cu cuvintele magice „haine de vizon" pentru puținele zile rămase pînă la vizită, în cele din urmă, am auzit-o pe Elena spunînd :
— Eşti indispus, dragă ?
— Doar gînditor, tovarăşă.
— Nu-ți plac hainele de vizon ? Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, a continuat: Hai să spunem lucrurilor pe nume. Azi România e mai bine cunoscută în Occident decît Turnul Eiffel şi mai respectată decît regina Angliei. Şi toate acestea datorită Tovarăşului şi mie. Oriunde mergem, gazdele noastre încearcă să ne ofere o primire cu toate onorurile, dar, dacă noi nu-i învățări, ei nu ştiu cum să facă. îți aduci aminte de germani ? A fost suficient să le strecori cuvîntul „maşină" ca aluzie şi toți ne-au dat maşini. Cîte am primit ?
Arahidă (în engleză). .,Doamna Arahidă" era porecla pe care Elena Ceau.şescu i-o dăduse soției Iui Jimmy Carter, Rosalyn *n.tr.* „De ce nu cel mai bun ?" *n.tr.*
__Limuzina Mercedes 600 pentru Tovarăşul, Mercedesul 450
pentru dumneavoastră,, un coupe pentru Zoia, două Audi pentru Nicu; si casa mobilă de zece metri amenajată ca birou pe roți pentru Tovarăşul.
Nici una dintre acestea nu fusese vreodată folosită, din moment ce întreaga familie avea destule maşini de la guvernul român.
— Sau gîndeşte-te la idiotul ăla de Hussein, dragă. Nu-ți aminteşti cum a fost cu iahtul ?
Sigur că îmi aminteam! Se întîmplase în iunie 1975, cînd eram cu Ceauşescu si Elena la reşedința de vară din Golful Aqa-ba a regelui Hussein, iar el ne-a invitat pe iahtul său privat. Era pentru prima oară* cînd Elena era pe un iaht. După cină, Ceauşescu şi Elena mi-au cerut să merg cu ei la o plimbare pe plajă.
— Vreau iahtul ăla, a fost tot ce a putut trînti printre lacrimi Elena, repetînd iar si iar. Nu vreau să plec fără el.
Ceauşescu, vizibil atras de ideca ei, a intervenit:
— Şerbănescu e un bun prieten de-al lui Hussein. (Şerbănes-cu era agentul DIE pe care îl folosea întotdeauna ca interpret la întîlnirile cu ara'bii.) Spune-i doar cum să-i pună problema lui Hussein.
în dimineața următoare, cînd regele Hussein a întrebat de mine, era cu Şerbănescu.
— Trebuie să înțelegi că acest iaht particular a fost cadoul meu personal pentru Alya, a spus Hussein, ccrîndu-şi scuze. Dar voi comanda imediat unul nou din Statele Unite. Propun să fie numit *Prietenia.*
Un an mai tîrziu, am fost informat de regele Hussein că iahtul era gata de expediere. A fost dorința lui Ceauşescu ca Hussein să-l scoată din Statele Unite si să mi-l expedieze la Istanbul. După încă trei luni, am fost în stare să scot *Prietenia* din Istanbul şi să-l ancorez, sub pază atentă, la o bază navală secretă din Mangalia, la Marea Neagră. Soții Ceauşescu nu l-au folosit niciodată încă.
— Ştii ce, mi-a întrerupt Elena din nou reveriile. Nu uita de expozițiile mele de bijuterii. Vreau una la Blair Housc, dar şi una la Waldorf Astoria. New York-ul a fost întotdeauna mai bun pentru bijuterii.
— Nu voi uita, , ...
în timpul vizitelor peste hotare, ale Elenei., stațiile D1E trebuiau de obicei să convingă faimoasele case de bijuterii să-si expună cele mai frumoase colecții pentru ea. Nu era o sarcină dificilă, totuşi; Elena cumpăra de obicei cantități incredibile, toate plătite de către DIE.
— Se pare c-o să avem o vizită fructuoasă în America, Pa-cepa.

— Voi face totul, tovarăşă Elena.
— Ce drăguț eşti.
într-un articol pentru *The New York Times New Service* din 12 septembrie 1978, David Binder scria: „Pacepa fusese consilierul de securitate personal al lui Ceauşescu şi îl ajutase să-şi pregătească vizita oficială de stat în S.U.A din primăvara trecută. Oficialitățile americane şi-au amintit că partea română a făcut numeroase „cereri imposibile". Una dintre ele a fost ca atunci cînd Preşedintele şi soția sa Elena vizitează sediul Texas Instruments din Dallas, românii „se aşteaptă" ca din partea companiei să i se facă o haină de blană cadou doamnei Ceauşescu."
AV1ND DE-A FACE CU UN AMANT NEDORIT
— Ce-i nou cu Mihai ? m-a întrebat Elena, schimbînd brusc subiectul.
— Ocupat, ca de obicei, am replicat.
Mihai era un tînăr corespondent de la *Lumea,* o revistă românească de politică externă. Cu cîteva luni în urmă, supravegherea cu microfoane pe care Elena îmi ordonase s-o fac asupra fiicei sale, Zoia, dezvăluise că Mihai devenise prietenul ei favorit.
Elena îl respinsese cu mult timp înainte ca Zoia să înceapă să vorbească despre el. Dintr-un singur motiv: părinții lui erau prea nesemnificativi, nccducați si lipsiți de stil. „Uită-te numai la felul cum merg. Uită-te la picioarele ei arcuite şi la fundul gras, precum şi la picioarele lui de porumbel", obişnuia să spună
Elena cercetînd fotografiile şi filmele clandestine făcute despre părinții lui Mihai. Totuşi, în ziua cînd a văzut pentru prima oară o fotografie a lui Mihai purtînd *bine jeans,* a început cu adevărat să-l deteste. „Dezgustător", a fost verdictul ei, după care si Mihai a fost pus sub supraveghere continuă. Ura Elenei creştea tot mai mult, hrănită de pasajele din interceptiile telefonice, transcripțiile microfoanelor si filmele făcute în secret cu privire la întîlnirile lui sexuale cu Zoia. Acum, Elena se enerva numai la auzul numelui de Mihai.
__Pur şi simplu nu mai vreau să mai aud de ticălosul ăsta
nici măcar o zi în plus. L-aş putea omorî ca pe un vierme. Un accident de maşină, sau cam aşa ceva. Dar fiică-mea cu minte de găină ar putea face din asta o mare dramă. Vreau să fie trimis peste hotare şi lăsat acolo pînă putrezeşte, a spus Elena, a cărei voce devenise brusc caustică. M-am săturat să tot am coşmaruri noapte de noapte din cauza lui.
Guineea era locul unde voia Elena să fie deportat Mihai.
— îți aduci aminte cînd am fost la Conakry ? a întrebat. Ambasadorul ne-a povestit despre unul din tehnicienii noştri de tractoare al cărui cap tocmai crăpase ca un pepene, în tărtăcuța lui s-au găsit larve şi viermi din belşug, îți aminteşti cum ambasadorul spunea că ei au un fel de gîndac care-şi depune ouăle prin piele în capul tău ? Vreau o fotografie a capului lui Mihai crăpat ca un pepene.
Monologul Elenei cu privire la Mihai, caracterizat prin proastă dispoziție, a fost întrerujn în cele din urmă de țîrîitul telefonului S. Auzeam vocea lui Ceauşescu întrebînd-o dacă doreşte un film în seara asta.
— Nu vreau nici un film. Vreau să vorbesc cu tine diseară, *mon chei:* Chiar acum. Acasă, a răspuns o Elenă turbată, înainte de a trînti violent receptorul, înhățîndu-si poşeta de pe birou, a ieşit cu mers țanțoş, fără nici un cuvînt, continuîndu-şi drumul de-a lungul parchetului lăcuit şi apoi pe podeaua de marmură a coridorului, tocurile ei zăngănind ca o mitralieră.
Abia mă întorsesem la biroul meu, cînd un zgomot discordant a întrerupt tăcerea. Era telefonul special care-mi făcea legătura cu Ministerul Afacerilor Externe.
— Salut; Misuîe. Ce mai faci ? am auzit vocea lui Andrei, mai voioasă ca oricînd. Tocmai am primit o telegramă de la Beirut. Ceva despre o afirmație publică în legătură cu 242 pe care Arafat a făcut-o azi. Doi ambasadori occidentali de acolo o interpretează ca semn de moderație în politica lui Arafat. Ce deştept eşti! M-ai sunat adineauri ?
— Am încercat să dau de tine în dimineața asta. A fost primul lucru pe care am vrut să-l fac, am spus. Voiam doar să te felicit pentru petrecerea din noaptea trecută.
— Regret că n-ai putut veni mai devreme. Am avut somon afumat de-la Londra, homari de la Paris, miel la grătar de la Atena, friptură Kobe de la Tokyo, cantalupi de la Istanbul, banane şi portocale de la Tel Aviv şi Sachertorte de la Viena. Cum a rezolvat-o Arafat cu Tovarăşul ?
Trecerea de la un subiect la altul, fără nici o legătură aparentă, este specifică lui Andrei. Pare

incoerent, dar o face intenționat ca să-si țină interlocutorul în priză.
— Ca de obicei, Andrei. Nu se va schimba niciodată.
— Nicu a fost în formă bună ieri noapte, nu-i aşa ? Modul cum a condimentat stridiile! Şi mai tîrziu cînd l-a împroşcat pe scorțosul de Dumnezeu! Era să fac în pantaloni.
— N-a fost chiar pe gustul meu.
— Ce naiba, Misuîe, nu fi atît de îngust. Nicu e un adevărat aristocrat, îți poți imagina ce-o să ne mai distrăm cînd va fi el şeful ? Tocmai ți-am trimis un curier cu tot ce am referitor la vizita tovarăşului de la Washington. Spunea c-o să mergi acolo în curînd ca să pui totul la punct. Cînd, Misuîe ?
— Pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare, sau cam aşa ceva.
— O să ne distrăm copios acolo. La revedere.
Abia închisesem telefonul cînd m-a şi sunat Manea pe linia S. Tovarăşul dorea să mă vadă imediat.
Cînd am intrat în biroul imens al lui Ceausescu, acesta îşi pusese deja haina şi evident se pregătea să plece acasă. Stătea în picioare în fața mesei sale mari încrustată cu fildeş şi privea tabloul agățat în spatele ei. Intitulat în mod patriotic *România Mare,* acesta reprezenta o țărancă tînără şi frumoasă mergînd pe jos, într-un peisaj rustic spre cel ce o privea. Deasupra "era agățată stema României. Dedesubt era scaunul lui Ceausescu,
ridicat puțin miai'sus decît în mod normal ca să-l facă să pară mai înalt. Văzîndu-mă, a început să se plimbe cu pas mărunt între masa de conferințe pentru 12 persoane si un perete întreg pe care se aflau expuse operele lui Marx, Lenin şi Ceausescu, trecînd pe sub stema Partidului Comunist Român agățată deasupra uşii de la intrare, întorcîndu-se si aşezîndu-se brusc pe măsuța joasă flancată de două fotolii care stăteau în fața mesei sale.
— Vreo veste de la Arafat ? a întrebai.
— Am o linie deschisă timp de 24 de ore cu Beirutul, am început, si-l trimit pe Olcescu la locuința lui Arafat din sase în şase ore, dar răspunsul c mereu „nu încă". Punctualitatea nu a fost niciodată principala calitate a lui Arafat.
— Dacă afli ceva, sună-mă acasă. Dacă peste cîteva zile tot n-am primit nici un răspuns, trimite-l pe Muntcanu la Beirut. Poate că propunerile mele s-au izbit de colaboratorii lui Arafal. S-ar cuveni să-l folosească pe „Annette" ca să le rezolve. Muntcanu va trebui numai să-l lovească peste degete dacă se va împotrivi.
Ceausescu a terminat, sculîndu-se şi ieşind pe uşa laterală a camerei.
UNICUL MEU PRIETEN
Cînd am ajuns acasă, era foarte lîrziu. Milițianul care păzea Ambasada Poloniei de peste drum n-a ieşit din cabină pentru obişnuitul salut oficial. Cu siguranță că adormise. Dar perdelele de la etajul al doilea se mişcau discret.
Am mers direct în camera de zi. Totul era încă în întuneric, "cu excepția unui tablou agățat deasupra căminului, care era ilu-munat de o luminiță agățată de ramă. Acea luminiță ardea zi şi noapte, precum luminarea unei icoane. Din ramă, un bătrîn mă privea cu ochii săi negri, mari, calzi, prietenoşi. Avea pe cap o căciulă țărănească şi era îmbrăcat cu costumul său negru, de sărbătoare. Pe fața sa brăzdată de riduri puteam citi tristețe si suferință, dar si viclenie. Era un tablou pictat în 1937 de către Camil Rossu. un pictor clasic român, care devenise mai lîrziu profesorul de desen al fiicei mele Dana şi care era încă în viață. Bă l rinul avusese un loc în casa mea de mulți ani, printre multe alte tablouri care acoperau pereții. Iubisem întotdeauna arta, Cînd eram copil, obisnuiam să fac peisaje si portrete în acuarelă si ulei. Visul meu era să devin pictor, dar tatăl meu, care nu făcuse facultate, deoarece trebuise să ajute la creşterea a şapte frați si surori mai mici, vrusese să devină inginer, în liceu, dragostea mea pentru desen a găsit o portiță de scăpare într-un ziar şcolar pe care am început să-l editez. Se numea *Porcul-țcpos* şi cuprindea desene satirice. La Institutul Politehnic, *Porcul-țepos* s-a transformat dintr-o gazetă de perete într-un ziar de succes. Personajul principal, un porc-țepos, a devenit celebru pentru felul său pocit si dezarmant de a exprima gîndurile si simțămintele omeneşti. Cînd în cele din urmă am început să muncesc, nu mai aveam timp pentru desenat, iar interesul meu pentru artă s-a transformat în colecționare. Cu timpul, pereții mei s-au acoperit de ta~-blouri colecționate de aproape 30 de ani, aducînd în atenție si pe acelea pe care le primisem de la Dana, recent absolventă a Institutului de Artă si care era acum pictor profesionist. Pînă în 1960, bătrînul meu prieten țăran a fost numai unul dintre numeroasele mele tablouri.

în vara anului 1960, Dana şi cu mine am fost în vacanță la Marea Neagră, unde am aflat despre o colonie de artişti dintr-un sătuc mizerabil de țară lîngă granița cu Bulgaria. Satul se numea 9 Mai, după ziua victoriei aliaților în cel de-al doilea război mondial, dar cu siguranță că nu avea nimic victorios în această privință. Scriitori, pictori, scluptori şi poeți închiriau camere de la țăranii localnici în timpul verii si duceau o viață boemă, închi-puindu-şi că erau mai liberi de supravegherea guvernului dccît la oraş, chiar dacă trebuiau să se acomodeze cu absența unor asemeni plăceri ale civilizației precum apa curentă şi camera de baie. La insistența Danei am mers acolo cu maşina si am petrecut o zi pe plaja cea mai apropiată. După-amiaza, cînd ni se făcea foame, mergeam în sat la un restaurant murdar, proprietate de stat si ne aşezam în grădină.
L-a o masă din apropiere arh observat un om foarte bălrîn stînd de unu) singur, care îmi părea cunoscut. Mă tot căzneam să aflu ce-i cu el, cînd deodată ochii lui m-au atins la coarda sensibilă. M-am dus la masa lui si l-am întrebat dacă îi pot cumpăra ceva să mănînce. Mi-a răspuns că poate ar fi în stare sa bea ceva, deşi probabil că n-ar reuşi să mănînce nimic, din moment ce nu mai avea dinți. Apoi l-am întrebat dacă numele de Camil Rcssu înseamnă ceva pentru ci.
— Cum să nu-l ştiu pe domnul Ressu, Dumnezeu să-l aibă în pază! a izbucnit. El m-a pictat, iar după aia a fugit cu ne-vastă-mea!
De-acum eram sigur că îl am pe bălrîn în tablou. Eram curios să aflu mai multe despre el, dar era complet senil, şi numai cu mare răbdare am fost capabil în cele din urmă să aflu cîteva detalii. Se numea Fedot Lily şi fusese morar în satul acela în anii '30. Timp de cîteva veri închinase o cameră lînărului pictor Ressu, care venise acolo ca să picteze peisajul local şi țăranii din zonă. Ressu petrecuse multe zile pictîndu-l pe Fedot si pînă la urmă s-a încurcat cu tînăra soție a acestuia, convingînd-o să fugă cu ci.
Acum că ştiam despre cine este vorba, bătrînul din tablou mi-a devenit cel mai bun prieten. Cînd mă întorceam acasă seara tîrziu, numai Fedot mă mai aştepta. Obisnuiam să-i povestesc despre ziua respectivă — despre gîndurile, neliniştile si speranțele mele. Obişnuia să mă asculte în linişte, dar ochii săi strălucitori voiau să-mi spună că a înțeles şi mi-a promis să nu sufle un cuvinte! din ceea ce-i spusesem. Mă gîndeam că ar fi bine ca orice agent secret din lume să-l aibă pe al său Fedot Lily, căruia să-i împărtăşească urcuşurile şi coborîşurile zilnice ale unei meserii care nu putea fi discutată cu nimeni altcineva. De fapt, Fedot Lily a devenit unica persoană din lumea întreagă care mă cunoştea cu adevărat.
Desfăcută pe masa mare pentru cocteil de lîngă Fedot, se afla o invitație tipărită pentru vernisajul unei expoziții a Danei. „Iubitului meu tătic" fusese scris cu stiloul pe rîndul destinat numelui, cu mîna ei feminină, dar totuşi fermă.
,.Voi ii vreodată în stare's'-b'iau pe Dana cu mine înlr-o excursie peste hotare ?" l-am întrebat în linişte pe bălrînul meu prieten. „Doar o dată, Fedot". Ochii săi negri, mari, calzi şi prietenoşi s-au încărcat cu tristețe.
CAPITOLUL IV
— Mihai trebuie să dispară simplu, fără urmă, a ordonat. Cea-usescu, de îndată ce m-a văzut. Era puțin după ora sase dimineața, iar el se plimba cu Elena prin grădină. Mi-a ordonat nervos să-l trimit pe prietenul Zoiei imediat în străinătate pe o perioadă de timp nedefinită. Fără să afle Zoia, fără să spun altcuiva, fără să vorbesc cu şefii săi de la *Lumea.*
— Recrutează-l pe Mihai ca agent DIE şi trimite-l cu primul avion la Tunis.
— Să-l trimitem în Guineea, Nicule. Fă asta pentru mine, l-a implorat Elena.
— Deocamdată la Tunis. Nu e şeful departamentului tău însărcinatul cu afaceri externe acolo
— Ba da, tovarăşe.
— în regulă. Să-ți raporteze numai ție. Iar tu, mie şi Elenei. Nimic la Ministerul Afacerilor Externe.
— Voi muri dacă nu-l voi vedea pe domnul *Blue Jeans* la Conakry, Nicule!
— Toate la timpul lor, Elena. Nu vreau ca porcii ăia de la Europa Liberă sau vreun ziarist cretin să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.
El urăşte în mod special postul de radio Europa Liberă.
— Şi dacă mai continuă să-i sucească mințile Zoiei, chiar şi de-acolo ?

.— în Africa se poate întîmpla orice. Vreun criminal l-av putea lăsa pe jumătate mort pe stradă sau o maşină l-ar putea... Vom vedea noi ce.
— Răbdarea mea are limite, Nicule. Elena era calmă, dar autoritară.

DEZAMĂGIND-UŞI COPIII

Intervenția personală a lui Ceausescu în viața copiilor săi, doi fii si o fiică, a fost excesiv de rară. Ca regulă generală, nu îşi asuma responsabilitățile unui tată. După 1965, l-a dat pe fiul său cel mare, Valentin, pe atunci un adolescent, în grija ambasadorului său din Anglia, Vasile Pungan. Educat la Londra, Valentin n-a învățat nimic despre marxism, iar atunci cînd s-a întors acasă a fost o mare dezamăgire pentru părinții săi. Tatăl său l-a îndemnat să studieze marxismul, dar Valentin a preferat ştiința. Lovitura de grație a fost atunci cînd Valentin, împotriva voinței părinților săi, s-a căsătorit cu fiica unui rival decedat al lui Ceausescu şi a fost imediat renegat. Vizitele lui Valentin şi ale soției sale la reşedința prezidențială au loc acum mai ales atunci cînd Ceausescu însuşi nu este acolo.

Cînd Zoia, cea de-a doua născută, a împlinit 15 ani, a fost dată în grija lui Mircea Malița, care a devenit ministru adjunct al educației si învățămîntului iar mai tîrziu ministru adjunct al afacerilor externe, fiindcă Ceausescu plănuise ca fiica lui să devină ambasadoare. Matița, un profesor distrat care deseori uita să deschidă uşa .de la garaj si intra cu maşina prin ea, a reuşit s-o facă pe Zoia să devină licențiată în matematică, să-i dea gustul pentru logică şi gîndire independentă, lăsînd-o să petreacă în compania celorlalți studenți cîteva ore pe săptămînă. Unul dintre colegii ei studenți, care i-a devenit amant, a scos-o pe Zoia din colivia pe care Elena i-o construise cu grijă pentru a o izola de muritorii de rînd. Cozile interminabile la care stăteau oamenii încă din zori pentru mîncarea lor zilnică si diferența de nedescris dintre mîncarea sa de la reşedința prezidențială şi cea de la mizerabilele cantine studenţeşti au uimit-o. Asemenea lucruri i-au zdruncinat încrederea în cuvîntările publice ale tatălui ei, dar nu putea să facă o breşă în programul lui zilnic, încărcat, ca să-i spună ce văzuse. Reuşea să vorbească doar cu mama ei, care imediat îi eticheta amantul drept anarhist şi reacționar. Zoia şi-a schimbat amantul, dar cozile erau tot acolo în fața magazinelor. Cînd amantul ei a fost operat de apendicită, Zoia a pus piciorul pentru prima dată într-un'Spital pentru oameni obişnuiți, unde lînărul trebuia să stea în pat cu un alt pacient. Mizeria pe care a văzut-o acolo era chiar mai cumplită decît cea din dormitoarele căminelor studențeşti, unde fiecare student avea totuşi un pat al său. A încercat din nou să ajungă la tatăl ei. Nereusind, piedestalul pe care se afla acesta a început să se prăbuşească, iar idealurile ei referitoare la societatea pe care Ceausescu o construia în România au început să se erodeze.

Spre sfîrsitul anului 1975, Zoia a fost atrasă de un grup de studenți disidenți. Cînd Securitatea a început să-i aresteze, ea însăşi a devenit un critic sincer al cultului personalității practicat de tatăl ei si al masinațiunilor pentru acapararea puterii practicate de mama ei. In cele din urmă, a refuzat să mai poarte numele tatălui său si obişnuia să răspundă numai la apelativul *Mademoiselle.*

„Numele de Ceausescu a devenit -un cuvînt murdar", le tot repeta Zoia prietenilor săi. Cel mai mare păcat, însă, a fost refuzul ei încăpățînat de a se mărita cu oricare dintre „pretendenții" aleşi cu grijă de mama ei. Zoia era hotărîtă să-si găsească un soț de una singură, dar orice nume pe care îl propunea se izbea de respingerea mîndră că nu era suficient de nobil pentru viitoarea dinastie Ceausescu. Acesta a fost începutul unei lupte acerbe cu Elena, care pînă la urmă a hotărît să urmărească pas cu pas viața personală a Zoiei. Microfoanele au fost instalate pretutindeni, de la dormitoarele si camerele de baie ale apartamentelor sale şi biroului pînă la Mercedesul său alb, coup6 — a cărui staționare devenise familiară la întrunirile tinerilor din lumea bună în Bucureşti — tot acest arsenal fiind completat cu o minuțioasă supraveghere fizică de 24 de ore. în 1977 mi-a fost dată mie în grijă.

Deziluzionat de primii săi doi copii, Ceausescu si-a pus toate speranțele de viitor în numele celui mai tînăr. L-a dat pe Nicu în grija lui Ştefan Andrei şi a lui Cornel Pacoste — „două exemple st/ălucite ale intelectualului nou, comunist", aşa cum îi plăcea să le spună.

— Vreau ca Nicu să devină ministru de externe, a ordonat Ceausescu.

— Nicu trebuie să fie viitorul preşedinte al României, erau instrucțiunile date de Elena mentorilor lui.

Nicu este totalmente diferit de fratele său si sora sa mai mare. Qnd era copil, nu-i plăcea Ia scoală. Era mult mai amuzant să-si petreacă .timpul cu gărzile de corp si ofițerii de securitate ce mişunau în jurul reşedinței prezidențiale si să le imite manierele. şi vocabularul. Tot în copilărie era luat în zeflemea de Valentin si Zoia, care nu-l văzuseră niciodată citind o carte. Părinții Iui si-au legat speranțele de el, totuşi. Abia deschizînd gura, Nicu putea să aibă tot ce-şi dorea, chiar şi mai mult.

La vîrsta de 14 ani, a fost apreciat pentru că a devenit bărbat violînd o colegă de clasă, dîndu-i-se prin urmare prima lui maşină. cînd a împlinit 15 ani, a primit primul său vapor. Iar la vîrsta de 16 ani, a devenit un huligan beţiv, scandalizînd tot Bucureştiul cu accidentele de maşină şi violurile sale. Zvonurile despre „boala" sa au ajuns la urechile lui Ceauşescu. „Trebuie să muncim mai mult si mai bine", este medicamentul prescris de obicei de către Ceauşescu pentru vindecarea bolilor societății româneşti. „Lasă bău'jira şi apucă-te de muncă", a fost singurul ajutor pe care Ceauşescu i l-a dat lui Nicu, atunci cînd a găsit cîteva minute pentru ci.

AMBASADOAREA DEVINE „BERTHA"

Cînd m-am întors la birou, generalul Gheorghe Moga sosise deja pentru discuția noastră săptămînală cu privire la cazuri de interes comun.

Moga fusese agent DIE timp de 15 ani. Era cunoscut ca fiind lipsit de tact si nu saluta niciodată cînd intra pe uşă. Prost, nesimțitor, brutal şi teribil de încăpățînat, aşa i l-am descris lui Ceauşescu cu cinci ani în urmă cînd căuta un agent DIE ca să-l facă şeful secției de contraspionaj, cu scopul ca acest departament să lucreze mai aproape de DIE si să recruteze agenți secreți. „Chiar aşa ceva îmi doresc", a holărît Ceauşescu. în ziua următoare, Moga a fost racolat. După ce Moga si-a terminat rapoartele referitoare la cazurile sale, l-am întrebat despre soția ambasadorului.

— Cînd ambasadoarea face dragoste cu „Teodorescu", nimeni n-ar recunoaşte-o vreodată. Devine o altă femeie, a început Moga.

— Cine-i „Teodorescu" ? l-am întrebat.

— Agentul meu. Cel mai bun curtezan pe care l-a*m avut vreodată. Lucrează în secret ca şofer al ambasadorului american.

— Dar ambasadorul ?

— E cît se poate de naiv. Cunoaşte tot atîtea despre nevastă-sa, cît ştie despre politica României. A înghițit chestia cu „Orizontul" ca pe o gogoaşă.

în conformitate cu cele spuse de Moga, Direcția de Contraspionaj îl supraveghease pe ambasadorul american mult mai bine decît pe oricare dintre predecesorii săi. Vorbea româneşte, avea mulți prieteni printre români si a arătat multă simpatie față de trîmbițata independență a Bucurestiului. Implicarea sa personală în scoaterea din țară prin contrabandă a manuscriselor disidenților în genți diplomatice, precum şi relațiile sale strînse cu agenții CIA care lucrau la ambasadă, creaseră suspiciuni cum că ar putea fi un agent CIA camuflat, tot aşa cum ambasadorul Nicolae Nicolac din Washington era agent secret camuflat. Moga . pusese pe urmele ambasadorului american cîteva femei-agent atrăgătoare si binecrescute, dar fără succes. Rezultatul uimitor al „filajului" a fost că soția sa, nu ambasadorul, era trimisă special ca agent secret. Acest fapt l-a ajutat pe Moga să-l bage pe „Teodorescu" în patul soției ambasadorului, iar apoi să transforme ceea ce fusese un flirt oarecare într-o adevărată poveste de dragoste.

Moga aştepta acum aprobarea lui Ceauşescu să-l trimită pe „Teodorescu" în Statele Unite pentru a reîmprospăta legătura dintre ei si pentru a folosi influența ambasadoare! asupra soțului său ca să faciliteze emigrarea „şoferului" în Statele Unite. Misiunea cu bătaie lungă a lui „Teodorescu" era să continue legătura cu soția ambasadorului american pînă la recrutarea acesteia ca agent secret Sarcina ei inițială era să-şi manipuleze soțul în conformitate cu interesele Bucurestiului.

— De la a face amor pînă la a deveni agent e cale lungă. Ştii asta, Moga, i-am spus după ce terminase.

— Nu si în cazul unei curve. Ambasadoarea e îndrăgostită pînă peste cap de „Teodorcscu", care i-a smuls deja multe secrete aflate de la soțul ei. Am totul înregistrat pe bandă.

După ce a plecat Moga, l-am chemat pe generalul Cheorghe Angelescu, directorul brigăzii DIE care răspunde de Statele Unite, si l-am informat pe scurt despre cazul soției ambasadorului american, înainte de a pleca, Angelescu i-a dat ambasadoarci numele codificat „Bertha".

„FETELE" LUI SCORNEA

După ce am citit telegramele nou-venite, i-am telefonat colonelului Cristian Scornea să-mi aducă dosarul lui „Malek", individul ale c2rui soție si fiică îi scriseseră Elenei, în adolescență, Scornea fusese adoptat de o unitate militară si. fusese crescut de soldați. Acolo a învățat partea urîtăa vieții de cazarmă : fumatul, băutura şi muierlîcul. Avînd mama germană si tatăl român, vorbea ambele limbi, în timpul celui de-al doilea război mondial, a servit sub arme ca traducător al unității sale militare în discuțiile purtate cu germanii. După război, cînd comuniştii au pus mina pe serviciul de spionaj extern românesc si i-a înlăturat pe foştii lui agenți, Scornea a făcut parte din primul grup de noi recruți, selecționat din armată pentru memoria sa bună şi pentru germana sa fluentă. De atunci, lucrase în permanență pentru Spațiul Germano-Austriac al DIE, petrecîndu-şi mai mulți ani

din viață în Austria decît în România.
Femeile au reprezentat scopul preferat al recrutărilor lui Scornea, iar relațiile sexuale, metoda de bază în recrutarea lor. Curînd a devenit celebru pentru femeile sale care spionau guvernul țării gazdă, obişnuind să-i aducă documentele scoase din birouri, ascunse în compartimentele false ale poşetelor. Secția DIE responsabilă cu fabricarea poşetelor cu pereți dubli a fost cunoscută în cele din urmă sub numele de „Secția lui Scornea". Acum el lucra în Ministerul Comerțului Exterior din Bucureşti şi avea misiunea să recruteze vizitatori străini.
Ca si Moscova, Budapesta, Praga, Varşovia, Sofia sau Berlinul de Est,' Bucurestiul a fost transformat de către comunişti înlr-o piață a spionajului, în fiecare hotel destinat turiştilor, telefoanele au o derivație care permite interceptarea convorbirilor, microfoanele sînt ascunse în toate camerele şi activate de îndată ce intră în cameră un străin, iar circuitul închis de televiziune asigură supravegherea continuă a locurilor unde se ia masa, a coridoarelor şi chiar a holurilor de odihnă publice. Camerele de luat vederi instalate în fața celor mai importante hoteluri, precum Intercontinentalul, Athenee Palace, Lido si Nord, ca şi echipamentul cu raze infraroşii sînt folosite pentru a urmări mişcările străinilor în afara hotelului. Agenții care fac „filajul" pozează în chelneri sau şefi ai celor mai importante restaurante, activînd microfoanele ascunse în scrumierele de ceramică pe mesele străinilor. O armată de prostituate lucrînd ca spioanc se etalează în fiecare zi în cluburi de noapte, holuri de hotel, restaurante, teatre, săli de concert şi operă, arene de circ, teatre de revistă, parcuri şi străzi. Străinii studiind la universitățile din România care au fost recrutați ca agenți de securitate — în majoritate africani negri — sînt direcționali să solicite schimburi ilegale de bani sau relații homosexuale. Scornea avusese un rol important în acest întreg sistem diabolic.
RECRUTAREA LUI „MALEK" PRIN „ANDREEA"
. — Informează-mă pe scurt cu privire la „Malek", am spus, cînd Scornea a intrat în biroul meu. Gîfîia puțin sub povara dosarului voluminos. Patruzeci de ani în care a fumat ca un şarpe şi aproape treizeci de ani de„filaj" prin baruri, restaurante şi dormitoare îşi puseseră amprenta asupra sa.
„Savantul", cum îl numea Ceauscscu, era unul dintre cele mai recente cazuri ale lui Scornea astfel încît mi-a putut face o dare de seamă orală fără să mai verifice dosarul. „Malek" se născuse în Germania, unde ajunsese inginer chimist. Cercetările făcute au dezvăluit că fusese ofițer nazist cu rang înalt în trupele chimice din timpul celui de-al doilea război mondial, iar după război, şi-a ascuns, chipurile, activitatea de nazist mutîndu-se în Portugalia. Acolo, şi-a început propriile afaceri în calitate de „consilier militar" si „inginer de arme", ocupîndu-se de numeroase țări din Africa şi Asia. Mai tîrziu, a construit o fabrică de armament'la Cascais, în Portugalia, care fabrica bombe incendiare acr-sol si grenade. Acestea erau exportate, atît legal cît si ilegal, în anumite țări din Asia si Africa.
După ani, păstrîndu-şi paşaportul portughez si fabrica de armament, s-a întors în Germania de Vest si la puțin timp după aceea a început să elibereze certificate de afaceri care-l prezentau ca fiind „consilier tehnic NATO". Un asemenea certificat era în dosar. Cercetările au mai dezvăluit că „Malck" se bucură de o situație materială solidă si deci nu putea fi cumpărat cu bani, dar părea susceptibil să fie abordai folosind o femeie. Ca să-l poală observa mai îndeaproape, Scornea l-a invitai pe „Malek" să facă mai mullc vizite de afaceri în Bucureşti. Probele furnizaie de microfoanele şi camerele de luai vederi ascunse au dus la analiza psihologică ce arăla că ajunsese la „vîrsta critică" de la jumătatea vieții si că ar putea fi interesat de o legătură romantică de durată. Cu ajutorul Securității inlcrne, Scornea a ales-o pe „Andreea", o lînără ce locuia la Braşov şi care părea să fie perechea ideală a lui „Malek". Ea avea pe atunci 21 de ani, fiind o cocotă si o agentă a securilății locale, care lucra pe post de chelneriță într-un restaurant de lux, unde angajatele participau la speclacole „îndrăznețe", în prealabil, fusese xfolosită cu succes în alte operațiuni împotriva vizitatorilor vcst-germani.
Avea de asemenea avantajul operațional că tatăl fusese deținut polilic al comuniştilor si îi fuseseră naționalizaie proprietățile, ca asigurîndu-si astfel trecere în ochii occidentalilor. Scornea a informat-o pe „Andreea" în dcialiu cu privire la „Malek", a instruit-o cum să devină amanta lui si i-a spus cum să construiască o relație de lungă durată cu el. O cameră echipată cu aparate de filmat şi microfoane ascunse era pregătită si astep-la la holelul de lux Aro din Braşov, cînd Scornea l-a adus pe „Malek" acolo pentru *o* vacanță de o săptămînă ca oaspete al Ministerului Comerțului Exterior.
„Andreea" a devenit o poveste de dragoste pasionată pentru Malek", iar Scornea cel mai bun

prieten şi confident al lui. El i-a oblinut lui „Malek" viza de intrare permanenlă în România si avea grijă de „Andreea" cînd acesia din urmă irebuia să plece din tară cu afaceri, în schimb, Scornea i-a cerurlui „Malek" să-i dea mostre din produsele militare fabricate de acesta. Mai tîrziu, a cerut si tehnologia lor de fabricare. Pînă în 1977, recrutarea a fost totală.
— Poţi să-mi spui ceva despre rezultatele obţinute de pe urma agentului „Malek" ? am continuai să-l întreb.
Scornea,- care a fosl întotdeauna îndrăgostii de agenţii săi, mi-a spus că „Malek" avusese o contribuţie importanlă în privinţa modernizării trupelor chimice din România. Bazată pe spionajul său tehnologic, care fusese verificat de către Instilulul Central de Cercetare Chimică al Elenei, o mare fabrică de na-palm a fosl construită la Bucureşti. „Malek" transportase în secret numeroase bombe americane aer-sol, grenade si mine în România, via Africa, unde au fost expuse timp de cîteva săpiămîni înlr-o încăpere de lîngă biroul lui Ceausescu. Aceste arme se produceau acum în masă în România, cu asislenţa tehnică a lui „Malek". El ajulase de asemenea la fabricarea ploii de napalm si a ailor subslanţe incendiare care erau lesiate de comandantul trupelor chimice, generalul Mihai Chiţac.
— O expoziţie secretă de echipament militar produs în România bazat pe materialele lui „Malek" a fost prezentată Tovarăşului doar cu două săptămîni în urmă, cînd i s-a făcut si o demonstraţie. Şi ăsta e abia începutul colaborării noastre cu „Malek". Laserele militare si radarele pentru altitudini joase sînt numai cîleva din proiectele la care lucrează acum. Nu trebuie s-o lăsăm pe idioata de nevastă-sa, de care lui nu-i mai pasă, să distrugă o asemenea bijuterie de agent, a spus cu patos Scornea, punînd capăl raportului.
— Ai aranjai întîlnirea cu el aşa cum ţi-am spus ?
— Da, să trăiţi, domnule general. Asteaplă să-l sun la hotel.
— La ora zece în celălall birou al meu. Şi lasă dosarul lui „Malek" aici. Vreau să-l mai răsfoiesc puţin.
Celălalt birou ai meu. corespunzător celeilalte funcţii, noela-sificate. pe care o deţineam, aceea de secretar de stat în Ministerul de Interne, era în clădirea principală a ministerului. Era situat într-o zonă foarte bine păzită, ia etajul al doilea, alături de biroul ministrului si al celorlalţi trei adjuncţi ai săi. Individul care intra acum împreună cu Scornea arăta exact cu cel pe care îl descrisese, fiind persoana din numeroasele fotografii clandestine reprezentîndu-l pe „Malek"— îmbrăcat sau dezbrăcat— pq care le văzusem în dosar. Astăzi era elegant îmbrăcat cu costumul său gri-închis, cămaşa albă si cravata argintie. Un ac de cravată cu diamant si butoni de manşetă din aur cu diamante îi completau aspectul *soigne* .
Am clarificat imediat că ne întîlnim în sediul Ministerului de Interne la indicaţia personală a Preşedintelui Ceauşescu pentru a discuta o chestiune importantă referitoare la colaborarea se-cretă a lui „Malek" cu serviciul român de spionaj. După ce am aşteptat ca Malek să-şi desfăşoare lunga-i peroraţie afirmînd cît era de mîndru să fie de folos României şi preşedintelui său şi cît era de recunoscător pentru noua lui viaţă în România cu o tînără doamnă încîntătoare, i-am dat scrisoarea pe care o primise Elena de la soţia vest-germană a lui „Malek" cerînd României să nu-l mai folosească drept spion.
De îndată ce a înţeles despre ce era vorba în scrisoare, Malek s-a făcut alb ca varul. A citit-o în continuare, cu venele umflate gata-gata să-i plesnească, cu pumnii încleştaţi, fiind evident cuprins de o furie teribilă. Conflictul puternic, adînc, dintre el si soţie părea să-l amuţească. Cînd a fost în stare să vorbească din nou, Malek era calm şi raţional. Cu disciplina şi pedanteria germană, a prezentat un plan referitor la rezolvarea situaţiei. Ideea de bază era că devotamentul său faţă de guvernul lui Ceauşescu era nemărginit şi că nici o ameninţare nu putea pune capăt acestei colaborări. A convenit că mai multă discreţie în relaţiile sale cu România, totuşi, ar fi mai potrivită. „Malek" s-a oferit să deschidă un birou la Viena şi să-l folosească pentru „acoperirea" activităţii sale în numele României. Ideea lui era ca biroul din Viena să fie o firmă de import-export încheind tranzacţii legale, care ar putea furniza acoperire pentru aducerea prin contrabandă a materialelor militare si tehnologice occidentale în România. „Malek" a cerut permisiunea ca „Andreea" să poată pleca la Viena, unde să-şi continue viaţa lor împreună. El a acceptat ca, în această situaţie, viza lui de 'intrare permanentă în România să fie anulată în paşaport. Astfel, credea că soţia şi fiica lui se vor linişti si el va avea timp să obţină un divorţ legal.
_ Domnule secretar de stat, viaţa mea e acum cu ea şi pentru ea, a spus despre Andreea,

scotînd o fotografie de-a ci din portofel. Iar acum e gravidă !
în mod deliberat am cerut să fiu primit de Ceauşescu înainte de prînz, cu cîteva minute. Era momentul cel mai prielnic pentru a rezolva ceva repede şi, de obicei, fără complicații, deoarece el servea întotdeauna masa de prînz cu exactitate la 12,30,
— Ce-i nou ? i-am auzit întrebarea obişnuită, venind din spatele biroului imens încrustat cu fildeş.
în cîteva cuvinte l-am informat pe Ceauşescu referitor la ceea ce găsisem în dosarul lui „Malek" şi la propunerile pe care acesta le făcuse în timpul întîlnirii.
— S-ar putea să împuşcăm doi iepuri dintr-o lovitură, a cugetat vesel Ceauşescu, făcîndu-mi conspirativ cu ochiul. Am putea rezolva încurcătura cu ncvastă-sa, precum si nevoia noastră de firme de import-export bine „acoperite" în terțe țări — ca aia pe care am făcut-o în Japonia, astfel încît să putem aduce prin contrabandă echipament pentru circuite integrate şi alte drăcii din astea tocmai din Statele Unite. Nu ți-am spus mereu că „Savantul" are mintea unui german? Cam greoaie, dar bine organizată.
Ceauşescu a aprobat planul lui „Malek" pe loc, inclusiv viza de ieşire' pentru „Andreea" şi 100 000 de S pentru a deschide biroul din Viena, care, a decretat el, trebuie să folosească numele lui „Malek", dar de fapt trebuie să fie proprietate a DIE.
— Ai grijă si de „Andreea". S-ar putea să fie suspectată acolo. Ce rude apropiate îşi lasă aici ?
— Mama si un frate, cred.
— După ce pleacă, arestează-i, hărțuieşte-i, dă-i afară de i_a serviciu, fă-le orice. „Savantul" reprezintă un caz prea important si trebuie sâ-l ajutăm să plece în America după cîtva timp, a zis Ceauşescu.
Apoi a furnizat mai multe detalii referitoare la cum să fie ajutată „Andreea" să-si dezamăgească posibilii urmăritori occi-dentali, încît să stîrnească milă si lacrimi în loc de neîncredere.

ÎMPĂRATUL BOKASSA I IA DE SOȚIE O AGENTĂ ROMÂNCĂ

Mă aflam la uşă, gata să plec, cînd vocea lui Ceausescu m-a ajuns din urmă.
— Primul lucru din programul de după-amiază e să fac o vizită la uzina de „Stele".
„Stele" era eufemismul pe care Ceausescu si Elena îl foloseau pentru diamante. Amîndoi erau atît de fascinați de diamante încît ei înşişi au pus la cale si au condus o operațiune împotriva dictatorului centrafrican Jean Bedel Bokassa cu scopul de a obține de la el terenuri concesionate cu minereuri prețioase, în 1975, ei l-au invitat pe Bokassa să facă o vizită oficială la Bucureşti, unde au remarcat că acesta era văzut deseori în compania unei românce splendide, Gabriela, pe care ei o aleseseră în acest scop. După cîteva săptămîni, la rugămintea lui Bokassa, Gabriela a fost trimisă la Bangui cu unul din avioanele personale aparținînd lui Ceausescu, fiind însoțită de către consilierul-sef al Im Ceausescu, Vasile Pungan. Gabriela Bokassa, soția româncă a împăratului Bokassa I al Imperiului Centrafrican (actualmente Republica Centrafricană), a devenit unul din exemplele preferate ale lui Ceausescu, arătînd cum un agent secret poate fi infiltrat într-o țară-scop la cel mai înalt nivel. Din cauza ei, Bokassa a acceptat, în secret, 10% din profituri, plătite în contul unei bănci elvețiene, provenind din minele de diamant descoperite de România pe terenurile avantajoase sugerate de acesta. Timp de doi ani, Gabriela a fost o agentă model, pînă cînd s-a speriat atît de tare de Bokassa încît a reuşit să fugă de la el, plecînd la
Pafîs Valîzele'pJine cu bijuterii pe care le-a luat cu ea au aju-tat-o'să înceapă o viață nouă, anonimă, în Franța.
Cînd anumite zvonuri referitoare la dispariția Gabrielei de la Bangui au început să circule prin Franța, Ceausescu a dat ordin ca DIE să răspîndească zvonul că Gabriela fusese trimisă înapoi în România de către împărat. Ceausescu voia să-i'descurajeze pe ziariştii francezi s-o mai caute. Această operațiune de dezinformare a dat roade, în noiembrie 1977, un ziar francez publica următoarele: „Soția româncă, pe care Bokassa I a adus-o cîndva în haremul său din trupa de balet bucureştean, a dezamăgit pe Majestatea Sa (Dumnezeule!) cu un paznic din garda sa personală : gardianul (sic!) a .fost ucis, iar Lady Chatterley a fost încuiată pe partea cealaltă a cortinei de fier, datorită amabilității Aeroflot-ului". Această ştire a fost răspîndilă mai tîrziu în alte publicații franceze, inclusiv într-o biografic despre Bokassa, do-vedindu-se temporar de folos în protejarea anonimatului Gabrie-"lei în Franța şi secretului cu privire la activitatea ei ca agent DIE.

„STELE" PENTRU TOVARĂŞI

în 1975, Ceausescu mi-a ordonat să obțin tehnologia şi echipamentul pentru producerea diamantelor sintetice. Operațiunile de spionaj pe scară largă conduse de către DIE aii dat rezultate,

iar după doi ani i-am prezentat mostre de diamante obținute experimental, folosind acea tehnologie într-o mică instalație-pi-lot. Pe neașteptate, Ceausescu mi-a ordonat să construiesc o „ta-brică" pentru a produce în secret diamante sintetice în România.
— Asta nu e meseria ta, a spus, dar mă tem că nimeni altul n-ar putea s-o facă şi în acelaşi timp să păstreze secretul.
Am construit uzina aşa cum ar fi făcut-o un capitalist, folo-sindu-mă de o clădire veche, abandonată, în loc să construiesc alta uriaşă, bătătoare la ochi si nouă, după cum este moda în blocul sovietic, si am dotat-o cu o mulțime de computere în locul muncitorilor, în toamna anului 1977, uzina era în stadiul testai ij tehnologice, iar la începutul lui ianuarie 1978 a început produci ia industriala pe scară largă.
Cînd Elena a văzut primele mostre de diamante foarte transparente, a holbat ochii cît cepele şi a cerut imediat ca un borcan „uite-alît de mare" să fie umplut cu diamante sintetice la pregăti-rea aniversării a şaizeci de ani de la naşterea lui Ceauşescu, pe 26 ianuarie 1978. La inițiativa Elenei, tuturor instituțiilor din România, de la biroul primului-ministru pînă la cele mai mici C.A.P.-uri, li s-a cerut si chiar li s-a impus să pregătească neprețuite cadouri pentru Comandantul Suprem, neprecupețind nici o cheltuială. Ea a instruit DIE să-şi folosească puterea de convingere pentru a determina companiile occidentale să trimită cadouri scumpe. Pentru a încuraja belşugul, un muzeu național adăpostind cadourile primite de către soții Ceauşescu a.fost deschis în grabă — deşi conținea numai copiile sau fotografiile celor mai valoroase piese.
Rezultatele „zilei de naştere" au fost uluitoare, iar valoarea si cantitatea cadourilor primite de către Ceauşescu, incredibile. Ministerul Minelor a fabricat un lingou de aur enorm, de 24 uc carate, avînd gravate următoarele cuvinte: „CEAUŞESCU ŞI POPORUL", în basorelief. Ministerul Agriculturii a oferit spice de porumb hibrid din aur masiv. Ministerul de Interne i-a dat un televizor si o combină stereo hi-fi cu dispozitiv de telecomandă din platină. DIE i-a oferit o puşcă făcută pe comandă Ia celebra firmă britanică producătoare de arme Holland and Hol-land, iar în plus borcanul, cîntărind peste" zece kilograme, cu diamante sintetice.
Borcanul a rămas expus în biroul lui Ceauşescu doar cîteva zile. începînd cu acea **zi** de naştere, Ceauşescu a fost foarte dornic să viziteze uzina de „stele".
Abia trecuse de ora două cînd Ceauşescu, odihnit după siesta lui zilnică, a plecat cu mine în maşina mea, urmat doar de un vehicul de pază. Uzina de „stele" era pe atunci unul dintre cele mai secrete obiective industriale din România. Ceauşescu şi-a petrecut toată după-amiaza plimbîndu-se în jurul instalațiilor gigantice care produc temperatura şi presiunea extrem de înaltă necesară transformării grafitului special importat şi cobaltului chimic pur în cristale de diamant. Era impresionat de tot ce vedea, însă nu-i pot uita expresia absolut uimită ce i se citea pe fată eînd am deschis bolta si i-am arătat primele cincizeci de kilograme de diamante produse acolo.
Ceauşescu n-a zis nimic la uzină.
__ îmi place creația ta, a spus cînd nc-am întors la biroul
său. Acum hai să intrăm în afaceri cu diamante pe picior mare. DIE al tău trebuie să vîndă „stelele" în secret pe piața occidentală — tot aşa cum procedează şi cu cocaina aflată în tranzit din Asia spre Europa şi pe care o confiscăm la graniță.
România si Bulgaria au făcut mult timp contrabandă cu droguri pentru Occident. Contrabandiştii au început acum să vîndă diamantele în Europa Occidentală.
„PETROLUL, EVREII ŞI GERMANII, MĂRFURILE NOASTRE CELE MAI BUNE LA EXPORT"
Deodată Ceauşescu a lansat o întrebare. —- Cîți bani avem în contul TA-78 ?
Citind în carnetul de buzunar, i-am spus suma exactă : era în jur de 400 de milioane de S.
— Depune banii pe carc-i cîştigăm cu „stelele" în acelaşi cont TA. înțeles?
— Da, tovarăşe.
— Trebuie de asemenea să mărim prețurile pe -care Tel Avivul si Bonnul le plătesc pentru evrei si germani. (Aceasta se referea la prețul vizelor de ieşire.) Petrolul, evreii şi germanii sînt mărfurile noastre cele mai importante la export, a adăugat Ceauşescu, dînd glas sloganului său preferat.
Timp de încă o oră sau cam aşa ceva, pînă cînd Elena a venit să-l ia acasă, Ceauşescu a

continuat să mă instruiască în legătură cu modul cum s-ar putea stoarce mai mulți bani din Israel si Germania de Vest.
Emigrarea evreilor-a fost multă vreme o povară pentru Bucureşti, iar numărul mare de evrei care cereau să părăsească Komânia comunistă a reprezentat o pată neagră pe reputația ei. La sfîrsitul anilor '50, un om de afaceri britanic, Henry Jacober, care avusese legături comerciale cil România timp de mulți ani si fusese recrutat de către DIE, a cerut o întrevedere urgema. I-a spus agentului care se ocupa de el, Gheorghe Marcu, că a informat serviciul de spionaj extern israelian referitor la contactul său di rețeaua de spionaj român si că aceştia voiau să-l folosească într-o operațiune specială, foarte secretă. Mesajul său consta în faptul că serviciul israelian era gata să plătească guvernului român o anumită sumă de bani, confidențială, pentru fiecare evreu lăsat să emigreze, totul fiind bazat pe o înțelegere nescrisă, amiabilă între Jacobcr si Marcu. Bucureştiul a respins această propunere, considerînd că este o provocare, dar Jacobcr a insistat. Cîtcva luni mai tîrziu, el a propus construirea unei ferme de pui, automatizată, în România, pe gratis, dacă 500 de familii de evrei vor avea permisiunea să plece. Conducătorul român de atunci, Gheorghe Gheorghiu-Dej, a aprobat în cele din urmă propunerea ca experiment unic. înainte de sfîrsitul anului, o fermă de pui modernă a fost instalată cu discreție la Periş, un orăşel situat la nord de Bucureşti, pe proprietatea deținută de Ministerul de Interne. Cînd Ghcorghiu-Dej a făcut o vizită acolo după cîteva zile, i-a plăcut, a aprobat 500 de vize de ieşire pentru evrei şi a dat ordin să se mai construiască încă cinci ferme de pui.
Pînă la sfîrsitul anului 1964, Ministerul de Interne devenise cel mai mare producător de carne din România. Poseda ferme de pui, ferme de curcani şi ferme de porci, producînd zeci de mii de animale pe an, cîteva ferme de vite si alte ferme numărînd aproximativ 100 000 de oi — toate prevăzute cu abatoare automatizate, congelatoare şi instalații de împachetare a cărnii. Pentru transportul cărnii ambalate avea de asemenea un parc de autocamioane TIR frigorifice marca Mercedes. Pe Ia începutul anului 1965, o fabrică de fulgi de porumb făcută de Kellog s-a adăugat sectorului alimentar al ministerului.
Toate aceste ferme si uzine de produse alimentare au fost plătite de către Henry Jacober, în schimbul vizelor de ieşire pentru evreii români. Ele au fost construite în aceeaşi zonă a Pe-risului şi conduse de deținuții politici, un rezervor în care ministerul putea găsi de obicei veterinarii şi inginerii necesari. „Dacă nu poți găsi în închisoare oamenii <Je care ai nevoie, atunci arestea"ză-i pe cei de care ai nevoie şi apoi foloseşte-i", era răspunsul obişnuit dat de Gheorghiu-Dej, atunci cînd ministrul de interne, Alexandru Drăghici, se plîngea că fermele reclamă mai multă forță de muncă decît putea el să asigure. Unui adjunct al ministrului de interne, Alexandru Dănescu, i s-a dat exclusiv sarcina de a se ocupa de ferme, a căror producție era destinată numai exportului în Occident. Henry Jacober a ajutat acest export atît direct cît şi indirect, începînd cu anii '60, numărul anual de vize pentru emigrare date evreilor români depindea în întregime de ouăle, puii, curcanii, porcii, vitele si fulgii de porumb ce se exportau în Occident.
An de an, DIE s-a implicat tot mai mult în emigrarea evreilor. Trebuia nu numai să mențină „înțelegerea amiabilă Jacober-Marcu", dar să si obțină cele mai bune rase de animale şi să le transporte în România cu avioane închiriate, plătite tot de Jacober. Valiza diplomatică transporta mai multă spermă de taur, obținută cu ajutorul şi banii lui Jacober, decît informații secrete.
Totuşi, de departe cea mai spectaculoasă tranzacție cu vite condusă de către DIE s-a întîmplat între anii 1958 şi 1965 prin care se scoteau prin contrabandă din Danemarca, cu ajutorul lui Jacober, porci danezi Landrace, vii, necastrați. Porcul Landrace alb, cu urechile pleoştite, ce putea fi întîlnit în Europa Centrală si de Est, fusese transformat, în Danemarca, într-un porc superior prin încrucişare selecționată. Porcii Landrace erau comercializați în Anglia la Wiltshire. Din aceştia se făcea şuncă, aceasta fiind cheia comerțului exterior danez. Danemarca şi-a menținut monopolul si prețurile extrem de mari interzicînd cu strictețe exportul de porci Landrace pentru creştere. Totuşi, timp de şapte ani, DIE a adus prin contrabandă mii de purcei din Danemarca. Aceştia erau anesteziați si transportați, la început în automobile diplomatice, apoi în valize diplomatice speciale, iar în cele din urmă în camionete TIR mari protejate de sigilii diplomatice. Pînă la începutul anului 1965, România producea 50 000 de porci Landrace pe an, toți exportați în Occident în chip de şuncă si slănină cu ajutorul lui Jacober.
„înțelegerea confidențială Jacober-Marcu" a fost ținută în cel mai mare secret. Primul-ministru, Ion Gheorghe Maurer, care era de asemenea cel mai bun prieten al lui Ghcorghiu-Dej, nu ştia absolut nimic despre aceasta afacere. Ceauşescu însuşi a aflat despre operațiune abia în 1965, cînd a venit la putere după moartea lui Gheorghiu-Dcj. El a denunțat-o ca fiind

„scandaloasă", a desfiinţat-o, a transferat fermele de animale în cadrul Ministerului Agriculturii, l-a concediat pe Marcu din DIE si a redus drastic emigrarea evreilor.
Doi ani mai tîrziu, lui Ceauşescu i-au venit alte gînduri — aşa cum i se întîmplă de obicei — şi a întrebat dacă Jacober mai trăieşte. La puţin timp, Marcu a fost reinstalat în DIE, promovat în grad si funcţie, dîndui-se ordin în secret să ia din nou legătura cu Jacober. De această dată, totuşi, schimbul nu mai consta în ferme de animale, ci în valută-forte, dolari. Acum operaţiunea a devenit mai secretă ca oricînd. Datorită funcţiei pe care o aveam, eram printre cei foarte puţini care ştiau de ca.
După ce Jacober a murit de cancer, directorul adjunct al agenţiei de informaţii israelienc pentru imigrare, un individ născut în România, avînd paşaport diplomatic israelian pe numele Yitzhak Ycsahanu, a devenit noul partener în „înţelegerea confidenţială". Ceausescu a fost fericit în cele din urmă să aibă o legătură directă cu guvernul israelian, dar a dat ordin să fie menţinută doar ca o relaţie personală între doi oameni şi să fie făcută chiar şi mai secretă decîl înainte, în 1972, după ce a pus mina pe serviciul de spionaj, supraveghindu-l îndeaproape, Ceausescu a hotărît să înlăture numele DIE din noua înţelegere confidenţială Yesahanu-Marcu. O poveste menită să dezinformeze a fost împrăştiată cum că Marcu fusese scos din DIE, iar curînd a fost numit oficial director general adjunct al „Institutului de Economie Mondială", o instituţie-paravan susţinută de agenţi DIE.
Noua si încă nescrisa înţelegere confidenţială Yesahanu-Marcu prevedea că Bucurestiul va fi plătit cu o anumită sumă de bani gheaţă pentru fiecare individ în funcţie de vîrstă, nivel de instruire, profesie, slujbă si statut familial, pentru fiecare evreu căruia i se va permite să emigreze, în iulie 1978 suma de plată a fost între 2 000 şi 50 000 de S de.persoană, în cîteva cazuri individuale, i s-a cerut lui Yesahanu să plătească pînă la 250 000 S. întîlnirile dintre Marcu şi Yesahanu aveau loc lunar la ambasadele României din Germania de Vest, Austria sau Elveţia, unde
Marcu aducea listele cu numele evreilor cărora li se dăduse aprobare să emigreze, iar Yesahanu răsturna valize întregi cu dolari S U A. în 1974, una dintre aceste valize s-a pierdut la aeroportul din Zurich, unde a fost găsită pînă la urmă, după două zile. Era încă intactă, conţinînd peste l milion de S. în decursul anilor, înţelegerea Yesahanu-Marcu a adus Bucureştiului un venit net de' milioane de dolari, precum şi numeroase credite avantajoase pe termen lung emise de către diferite bănci occidentale, cu dobînda în procente plătită de Yesahanu.
încurajat de rezultate, Ceausescu a ordonat ca DIE să iniţieze
0 operaţiune similară pentru vînzarea etnicilor germani. Aceasta 1 s-a părut potenţial chiar mai avantajoasă, România avînd aproximativ un milion de etnici germani în interiorul graniţelor sale. Vînzarea cetăţenilor români de etnie germană a fost aranjată în cadrul aceloraşi parametri, totul bazîndu-se pe o înţelegere personală între acelaşi Marcu şi „Eduard", care se înfăţişa ca agent de spionaj infiltrat şi ca reprezentant personal al lui Hans Die-trich Genscher, ministrul de interne vest-german, care a fost implicat direct în facilitarea operaţiunii de emigrare a germanilor din Europa de Est. „Eduard" a jucat în continuare acest rol secret chiar după 1977, cînd a spus că fusese ales în Bundcstag. Valize pline cu dolari S.TJ.A. erau transportate lunar la Bucureşti cu liniile aeriene române TAROM, iar credite speciale, cu o parte din dobînda plătită de „Eduard", erau acordate periodic pentru a menţine sau stimula entuziasmul lui Ceausescu referitor la emigrarea *Volksdeutschc* -lor în patria-mamă.
în februarie 1972, Ceausescu a hotărît că venituri suplimentare s-ar putea obţine din această vînzare oribilă de fiinţe omeneşti, unică în istoria modernă. „Nici unui cetăţean român de origine evreiască sau germană — a ordonat el — să nu i se dea viză de emigrare pînă cînd nu semnează o înţelegere secretă cu forţele de securitate, fiind de acord să acţioneze ca agent secret peste hotare". Astfel au fost adăugate două noi componente la DIE, una pentru recrutarea evreilor doritori să emigreze, iar alta pentru germani, dar pînă Jn 1978 numai cîteva mii fuseseră de fapt recrutaţi. Majoritatea evreilor si mulţi dintre germanii care au emigrat n-au folosit nicicînd sistemele lor secrete" de cornii. nicare, dispărînd pur si simplu ca agenţi. De .la unii dintre i.-i. totuşi, s-au mai aflat veşti. Reflectînd această nouă operaţiuni. ordonată de către Ceausescu, rapoartele anuale referitoare la spionaj publicate de ministrul de interne

vcst-german au arălat că, după 1972, cel mai mare număr de agenţi infiltraţi în Germania de Vest fusese trimis de România.
La sfîrşitul lui 1977, Ceausescu s-a hotărît să mai stoarcă un profit din comerţul său cu fiinţe omeneşti: i-a dat ordin lui Marcu să-i ceară lui Yitzhak Yesahanu să-i furnizeze arme occidentale în schimbul unei creşteri a emigraţiei evreilor. Un tanc american sau britanic era prima sa prioritate.
FONDURILE SECRETE ALE LUI CEAUSESCU
Ceausescu n-a primit niciodată vreun ban în timpul întregii sale vieţi de adult, înaintea celui de-al doilea război mondial fusese ucenic la un cizmar, care i-a dat casă, masă şi îndoctrinare marxistă, în timpul războiului a stat în închisoare, iar în libertate, în calitate de comunist, a devenit activist de partid imediat după sfîrşitul războiului. De cînd este conducătorul suprem al României, este o chestiune de mîndrie pentru el să accentueze că niciodată nu a fost plătit pentru ceea ce a făcut. „Mi-am dedicat întreaga viaţă revoluţiei mondiale a proletariatului", este definiţia preferată a lui Ceausescu despre el însuşi.
Ceausescu este de asemenea mîndru de faptul că niciodată n-a cumpărat nimic pentru el dintr-un magazin. De fapt, abia în octombrie 1970, Ceausescu, datorită în primul rînd insistenţelor Elenei, a pus pentru prima dată piciorul într-un magazin. Aceasta s-a întîmplat cu prilejul unei vizite oficiale la New York, cînd a acceptat invitaţia din partea conducerii magazinelor „Macy" de a le vizita principalul magazin din Herald Square. Ceausescu a fost uluit.
— Cît timp le-a luat să amenajeze expoziţia asta ? a întrebat, cînd s-a întors la Misiunea Română de pe lîngă O.N.U.
__Macy este cel mai mare magazin universal din, lume, s-a eschivai de la un răspuns precis un ambasador nedumerit.
__Mă refer la umplerea magazinului cu toate mărfurile pe care le-am văzut acolo.
în cele din urmă ambasadorul a început să înţeleagă că Ceausescu îşi închipuia că tot magazinul fusese umplut cu mărfuri în cinstea lui, iar apoi a început să-i explice tot ce ştia despre Macy.
__*Monsieur,* eşti abonat la *Sdnteia* ? l-a întrerupt cu suspiciune Elena.
— Desigur, tovarăşă. Ca toată lumea.
— Atunci s-ar cuveni s-o citeşti. Citeşte-o, *monsieur,* şi învaţă ceva despre America. Scrie acolo negru pe alb că magazinele americane nu sînt altceva dccît praf aruncat în ochii altora, că americanii nu pol cumpăra nimic, dacă nu împrumută bani. Şi că după ce cumpără ceva sînt concediaţi şi li se ia totul din nou. Panoramă, *monsieur.* Totul e panoramă, ca să ascundă sărăcia, ca să ascundă cum dorm în stradă oamenii. Citeşte *Sdnteia,* bă, ţărane, *mascakonc!*
— Tot ce ştiu c din *Sdnteia,* a spus ambasadorul, înccrcînd să se scuze.
— Cînd vorbeşti cu mine, ţine-ţi fleanca!
— Lasă-l să vorbească, Elena. Trăieşte aici.
— Nu mai asculta la tot ce trăncăneşte ăsta, Nicule. S-ar cuveni să fie trimis înapoi la Bucureşti şi să i se ţină un curs de învăţămînt politic.
în dimineaţa următoare Ceausescu mi-a spus să achit nota de plată de la Macy şi să-i aduc la cunoştinţă adevărul. După un an a deschis primul — şi singurul — magazin universal din Bucureşti, în ziua inaugurării, făcută de Ceausescu însuşi, magazinul era ticsit de mărfuri adunate de pe tot cuprinsul ţării. După cîteva zile, rafturile sale erau de fapt goale. Periodic magazinul era „pregătit" pentru vizitele înalţilor oaspeţi străini sau ale lui Ceausescu însuşi. Atunci era închis publicului şi era umplut cu marfă, în ceea ce îl priveşte pe Ceausescu, el n-a crezut niciodată cu adevărat că magazinul Macy nu a fost aranjat special pentru vizitele sale.
în 1971, Ceausescu a început să strîngă bani pentru ci, grijuliu, „pentru zile negre", în acel an, vechiul său prietsn Juan Peron, care trăia pe atunci în exil în Spania, a venit la Bucureşti să ceară insistent ajutor financiar. Peron avea mare nevoie tle fonduri pentru a-şi mobiliza bastioanele de sindicate ale muncitorilor din Argentina cu scopul de a-si pregăti întoarcerea la putere, de a-si menţine eleganta reşedinţă într-una dintre cele mai moderne suburbii ale Madridului şi de a susţine financiar pretenţiile soţiei sale. O valiză diplomatică pe care am pregătit-o cu însumi a începui să transporte lunar bani gheaţă la Madrid pentru prietenul din exil al lui Ceausescu. în semn de recunoştinţă, după două săptămîni de la reînvestirea lui Peron în funcţia de preşedinte al Argentinei, el i-a invitat pe Ceausescu si pe Elena să vină la

Buenos Aires într-o vizită oficială. Mă aflam acolo în palatul prezidențial cînd Peron i-a spus lui Ceausescu: „Prima dată cînd am fost preşedinte, am crezut că va fi pentru totdeauna. Acum am aflat că totul este efemer, cu excepția banilor."
Pînă la siîrsitul anului 1973 Ceausescu îşi deschisese propriul său cont, foarte secret, codificat prozaic „TA". Conținea fiecare bănuț obținut de către DIE din operațiunile sale speciale „OV" („OV" înseamnă în româneşte *Operațiuni valutare,* adică operațiunile cu monedă străină.) Contul „TA" pentru 1973 â fost numit „TA-73". Astfel, pentru anul în curs a fost numit „TA-78". Banii pe care DIE îi obținea din Occident sub formă de cecuri sau transferuri bancare, care puteau fi controlate legal, au fost depuşi imediat la Banca Română de Comerț Exterior, BRCE, si creditați bugetului național. Dar banii obținuți de către DIE în valută-forte, proveniți mai ales din exportul evreilor şi germanilor, au fost depuşi numai în contul TA aparținînd lui Ceausescu. Banii primiți în altă monedă erau schimbați în dolari, de obicei la Ziirich. Notele de plată în dolari primite de la Bonn si Tel Aviv erau mai întîi „spălate si călcate" în altele noi, în caz că numerele fuseseră înregistrate, iar apoi erau păstrate într-o bancă secretă a DIE. Acesta constituia fondul secret murdar al lui Ceausescu, iar el scotea bani de acolo ocazional, pentru a le cumpăra copiilor săi automobile occidentale sau pentru a comanda un Mercedes blindat, făcut pe comandă specială pentru el, cheltuieli care erau ținute în secret în România. Folosea de aserrienca banii pentru colecția de diamante a Elenei şi pentru bijuteriile pe care ea si le cumpăra în timpul vizitelor sale oficiale peste hotare. Pînă acum, el n-a cheltuit decît patru milioane de dolari din acest fond, sumă neglijabilă, dacă o comparăm cu totalul acumulat, care era de circa 400 milioane de dolari.
„Ăştia-s bani albi pentru zile negre", obişnuia să murmure.
în 1977 a ordonat ca DIE să deschidă mai multe conturi bancare secrete si casete de depozitare în siguranță a banilor în Elveția.
Numai Ceausescu putea folosi aceste conturi, dar după cîte ştiu nu scosese bani de acolo. Erau păstrați doar pentru „zile negre".
întîmplările care au „transpirat" după înlăturarea fostului preşedinte al Filipineloi; Ferdinand Marcos, mi-au amintit de zilele petrecute alături de Ceausescu şi de lăcomia pentru profit occidental care creştea în el pe la mijlocul anilor 70. După ce Marcos şi camarila sa au plecat în mod precipitat din Manila în febntarie 1986, prima lor oprire la Guam a fost ca simpli muritori. Dar cînd au părăsit depozitul Bazei Forțelor Aeriene de la Andersen cu bunuri în valoare de peste 12 000 de dolari fără să le plătească, nu se mai purtau ca simpli muritori. Este dificil, dacă nu imposibil, pentru cineva care a fost dictator absolut timp de douăzeci de ani să devină din nou o ființă omenească normală. De asemenea, Ceausescu şi familia sa n-au plătit nimic, niciodată, în decursul ultimilor douăzeci de ani. Valoarea totală a averii pe care Marcos a reuşit s-o sustragă din Filipine nu va fi poate aflată niciodată, dar probabil că nu este prea departe de ceea ce a „pus deoparte" pînă acum Ceausescu. Singura diferență aparentă este că Marcos a avut un salariu în calitate de preşedinte al Filipinelor, chiar dacă a fost de numai 5 700 de dolari pe an. Ceausescu nu are.
Seara tîrziu l-am sunat pe Ceausescu acasă pentru a-i raporta că încă nu primise nici un mesaj de la Arafat si că Munteanu era pregătit să plece la Beirut, aşa cum dăduse el ordin.
— Vino aici, a comandat el închizînd telefonul.
Cînd am ajuns acolo, Ceausescu se plimba în grădina sa cu trandafiri si am început şi eu să mă plimb cu el.
— Ia unu! dintre avoianele mele şi du-te Ia Beirut cu Mu!>-teanu. Dă-i lui Arafat un exemplar al ultimelor mesaje dintre mine, Carter si Begin. (Ceauscscu se pune întotdeauna prim ui în orice companie.) Şi paşapoartele în alb pe care le-a cerul, Dă-i o sută întreagă, incluzîndu-le si pe cele americane. Aiît facsimilele făcute de către DiE, cît si paşapoartele autentice pe care le-am primit de Ia Gadhafi.
Oprindu-se brusc si apucîndu-mă de un nasture de la haină, dar privindu-mă țintă în ochi, Ceauşescu a adăugat:
— S-ar cuveni ca *eu* să fiu mediatorul în Orientul Mijlociu. *Eu.* înțelegi asta ?
Nu eram fericit în legătură cu această vizită. Orientul Mijlociu nu era pentru mine locul de vizită preferat, deşi călătoria cu Munteanu o va face atît plăcută, cît si productivă. Fusese timp

de mulți ani şeful Brigăzii DIE pentru Orientul Mijlociu si un prieten apropiat al lui Arafat. In 1977 Ceauşescu îi aprobase retragerea din funcție, dar îl păstrase pe post de „consilier special DIE pentru Orientul Mijlociu", pentru contacte foarte importante cu Arafat.
Abia trecuse de miezul nopții cînd am ajuns acasă. Totul era ca de obicei acolo. Milițianul de la Ambasada Poloniei a ieşit din cabină pentru salutul său formal, casa era întunecată, iar doamna Groza mă pîndea după perdelele de la fereastră, în apartamentul meu, numai lampa lui Fcdot Lily ardea.

CAPITOLUL V

Era înainte de ora şapte dimineața cînd telefonul S a sunat. Elena tocmai aflase de la Ceauşescu despre vizita mea la Beirut. Dorea ca Olccscu să-i cumpere 12 seturi complete de față de masă damascată din pînză de in din Siria pentru 24 de persoane si cîteva „stele" mari de la Beirut. După ce am pus receptorul în furcă, adjunctul meu, Vasile Pop, a raportat că generalul Munteanu a sos.it.
__Pofteste-l înăuntru şi adu-i o ceaşcă cu ceai, am ordonat.
PORTRETUL UNUI EXPERT ÎN ORIENTUL MIJLOCIU
Munteanu a intrat val-vîrtej, exuberant şi plin de energie ca întotdeauna.
— Trăiască generalul! Spionul tău gras, bătrîn, semideblocat este^ pregătit si" aşteaptă o nouă misiune murdară.
înalt şi corpolent, Munteanu era îmbrăcat elegant într-un costum închis, cu dungi, iar un ceas de aur atîrna de un lanț ce stătea de-a curmezişul vestei sale, făcîndu-l să arate ca un om de afaceri american demodat. Ochii săi mari, mişcîndu-se continuu în spatele ochelarilor cu sase dioptrii, avînd o ramă neagră, masivă, trădau o vitalitate înnăscută şi concentrarea unei minți mobile, dinamice, într-o permanentă încordare.
— Azi-noapte, a spus, Radio Erevan a dat în cele din urmă răspunsul la două întrebări puse de ascultători de mult: Ce-ar trebui să facem în cazul unui atac nuclear si dacă putem conduce o Volga în curbă cu 125 de kilometri pe oră ? Poate că nu le-ai prins. Eşti un general ocupat.
Glumele eterne cu Radio Erevan. difuzate prin supoziție din capitala-Armeniei sovietice, sînt ultimul strigăt al modei în Europa răsăriteană.
— Spune-mi, l-am încurajat.
— în cazul unui atac nuclear american, absolut toții locuitorii Erevanului trebuie să-si pună un cearşaf marc, alb, în jurul capului si s-o pornească în linişte spre cimitirul cel mai apropiat, fiind atenți să nu provoace panică.
— Şi Volga ? l-am îndemnat. Una dintre maşinile mele de la serviciu era o Volga fabricată în Uniunea Sovietică.
— Răspunsul este că poți conduce o Volga în curbă cu 125 de kilometri pe oră, dar numai o dată! a rîs Munteanu.
Pop a intrat si a spus că pusese cele o sută de paşapoarte pentru Arafat în două genți deghizate în valize diplomatice, pe care le va transporta în avion. Punîndu-mi valiza de călătorie pe canapea, a adăugat:
— Are acelaşi cifru ca de obicei. Aveți tot ce vă trebuie aici: paşapoartele, banii, documentele pentru valiză. V-am pus şi Wal-ther-ul. Doar mergeți la Beirut. (Se referea la pistolul meu din dotare, pe care un înalt oficial nazist îl folosise pentru a se sinucide la Bucureşti în 1944.)
Mi-am întors privirea spre Munteanu.
— Cînd am un pistol în mînă e mai dezgustător pentru mine decît dacă aş ține în palmă un şobolan mort, urît mirositor, mi-a spus cîndva Munteanu, şi atunci am crezut că într-adevăr acele cuvinte îi descriau natura benignă.
Cu toate acestea, după cîțiva ani, s-a întîmplat să merg la poligonul de trageri al DIE, într-o noapte, foarte tîrziu si l-am găsit acolo singur, exersînd cu un Colt 45. Cînd m-am uitat la ținta lui, am văzut toate găurile de glonț în plin centru. „Cînd la Roma...," mi-a şoptit, vizibil stînjenit.
Totuşi, cea mai bună armă a sa era fără îndoială capacitatea de a-i judeca pe oameni, îşi dedica întotdeauna o perioadă de timp nemăsurată în scopul studierii oamenilor, țintele sale umane, urmărindu-le gesturile, cercetîndu-le sufletele.
Farmacist ca pregătire, Munteanu avea numai 22 de ani cînd a devenit agent secret. Primii nouă ani i-a petrecut la New York
si Washington. Moartea, la începutul anilor '60, a unuia dintre experții DIE în problemele Orientului Mijlociu, l-a propulsat pe Ivlunteanu şeful departamentului din Giiro. Recrutările

efectuate de către departamentul său la cele mai înalte niveluri ale societății egiptene, precum si relațiile sale personale cu conducătorii Egiptului, în special cu Gamal Abdul Nasser şi Anwar el Sadat, au făcut din el timp îndelungat cel mai competent expert român în problemele Egiptului, în timpul orelor confuze, nebuloase care au urmat morții neaşteptate a lui Nasser, Munteanu s-a mutat efectiv în palatul prezidențial, deplîngînd moartea lui Nasser, tînguind destinul Egiptului si încercînd să facă ceva folositor pentru a ajuta pe oricine putea, cărînd chiar mese şi scaune pentru delegațiile străine ce soseau la Cairo pentru funeralii. „A fost ocazia pe care o ai o singură dată în viață de a-i spiona pe energicii conducători", mi-a spus cînd s-a întors.
La numai o zi după întoarcerea delegației oficiale române de la funeraliile lui Nasser, ambasadorul sovietic de la Bucureşti i-a înaintat lui Ceausescu o rugăminte personală de la conducătorul sovietic Leonid Brejnev pentru o „evaluare tovărăşească, frăţească a noului conducător egiptean." „Consilierul de la ambasadă, Munteanu" a fost menționat nu numai oral de către ambasadorul sovietic, care a comentat că observatori atenți din Cairo fuseseră uimiți de familiaritățile dintre el şi preşedintele Sadat.
— Ce dracu' mai caută si Munteanu ăsta al tău la Cairo ? m-a întrebat după o oră Ceausescu, vizibil deranjat că numele altcuiva fusese interpus între el şi Brejnev. Dacă e atît de omnipotent. spune-i să-l aducă pe Arafat aici să mă vadă. Individul ăla care pretinde că-i reprezintă pe palestinieni.
Spre sfirsitul anului 1970, Munteanu l-a adus într-adevăr pe Yasser Arafat, noul preşedinte al OEP, la Bucureşti. Pe atunci OEP nu fusese recunoscută oficial de nici o țară comunistă. Faptul că putea vorbi direct cu Ceausescu, primul conducător comunist pe care-l cunoscuse personal pînă atunci, l-a făcut pe Munteanu să crească în ochii lui Arafat.

ZBOR LA BEIRUT

M-am întors spre adjunctul meu:
— Fă-mi legătura cu comandantul „Flotilei 50", am ordonat. Un minut mai tîrziu, comandantul „Flotilei 50", generalul Calomfirescu, era în persoană la telefon.
— Cu consimțămîntul tău, generale, a raportat cu vocea lui înaltă si afectată, dar totuşi caldă şi politicoasă, voi fi căpitanul tău de zbor astăzi.
„Flotila 50" era numele codificat pentru flota specială de avioane a lui Ceauşescu, care, după modelul sovietic, era subordonată Ministerului de Interne. Ca si în celelalte ţări din Europa răsăriteană, flota prezidențială era formată din avioane construite în Uniunea Sovietică, printre care se aflau două IL-62 nou-nouțc — la vremea aceea cele mai mari avioane de pasageri sovietice — si două IL-l8 mai vechi, dotate cu dormitoare şi saloane pentru zboruri lungi, precum si două AN-24 si două elicoptere pentru vizite scurte în interiorul României. Recent „Flotila 50" primise de asemenea un Boeing 707 construit pe comandă. Eu mă ocupam să-l înzestrez, să-l dotez cu echipament de zbor si comunicații american, obținut legal sau ilegal, pentru a-l face copia fidelă a avionului Air Forcc One al preşedintelui Statelor Unite.
Am pornit spre aeroport pe la 7.30 a.m. După ce maşina a părăsit sediul, Munteanu a remarcat profetic:
— N-o să fie de nici un folos.
— în ordine, Abu, am spus, folosind numele pe care i-l dăduse Arafat. Dă-mi raportul.
— Ceea ce nu le trebuie palestinienilor este un Arafat cu ochelari cocoțați savant pe vîrful nasului prezidînd şedințele guvernului. Terorismul este modul de viață al palestinienilor. Ei vor un conducător răzbunător, însetat de sînge, fără scrupule, care să-i ucidă pe duşmani cu măiestrie. Cînd Arafat va înceta să mai aib.ă această imagine, va fi omorît. Dar fratele Yasser este mai viclean decît o vulpe. El ştie toate acestea mult prea bine ca să-şi schimbe repertoriul acum. exact cum i-o cere Tovarăşul. Asta-i predica mea.
Sediul „Flotilei 50" este îR partea sudică a Aeroportului International Bucureşti-Otopeni, neobservat de pasagerii obişnuiți. Hangarele ce adăpostesc avioanele si elicopterele sale par a fi chiar o parte din aeroportul comercial. Numai un IL-l8 alb cu emblema României pe coadă stătea afară ncpăzit.
— Echipajul avionului prezidențial IL-l8 este gala de a-si începe misiunea. Sînt comandantul „Flotilei 50", a anunțat generalul Calomfirescu, salutînd de la scara avionului.
Cu Calomfirescu pe scaunul pilotului, avionul cvadrimotor greoi a decolat uşor si era acum la altitudinea de croazieră. Doi stewarzi, îmbrăcați în uniforme gri — culoarea decorativă prefe-

rată a Elenei în acel moment — şi purtînd mănuşi albe, serveau micul dejun.
— Ce-avem pentru Yasser ? a întrebat Munteanu.
— Un mesaj de la Tovarăşul şi paşapoartele pe care le-a cerut — fix o sută. .
— Astea îi vor fi folositoare nu numai pentru operaţiunea „Shuqairy", dar si pentru relaţiile lor cu Baadcr-Meinhof şi Brigăzile Roşii. Sînt şi americane ?
— Unu.
— în sfîrşit. Una dintre ambiţiile cele mai mari ale lui Arafat este să reuşească o operaţiune antiisraeliană cu ajutorul americanilor. Asta ne-ar ajuta să creştem în ochii lui, dacă am reuşi într-adevăr cumva. Dar încă nu văd nici o speranţă în sprijinul ideii Tovarăşului de a transforma OEP într-un guvern în exil, lot aşa cum nu poţi face o mumie să danseze.
Generalul Munteanu a făcui o pauză în limp ce o stewardesă i-a umplut din nou ceaşca cu ceai.
— în calilate de conducător al unui guvern, chiar şi în exil, Arafat va trebui să adere la acordurile inlcrnaţionale şi să facă cunoscule un minimum de legi, iar asia va fi o sinucidere peniru el.
Calomfirescu a servil împreună cu noi masa de prînz.
— O să-l luăm cu noi pe Preşedinle ? a înlrebal Munlcanu, referindu-se conspiraliv la Yasser Arafat.
— Fără drame astăzi. Doar noi doi. îţi aminteşti primul nostru zbor cu Bărbosu', la întoarcere în '70 ?
Calomfirescu a zîmbit timid.
— Voi si echipajul eraţi singurele fiinţe omeneşti civilizate la bord atunci. Cînd m-am întors să vizitez pasagerii, ca acum, am fost literalmente încolţit de zdrahonii din garda lui personală, vreo două duzini de exemplare feroce, înarmaţi pînă-n dinţi, cu puştile îndreptate chiar spre mine.
— Doar eram şi eu tot acolo, l-a întrerupt Munteanu. Fratele Yasser şedea undeva în mijlocul cabinei, înconjurat de aceste două duzini de arăboi, care şi-au ţinut puştile pe genunchi tot timpul zborului. Nu mă puteam apropia de el decît la vreo trei metri.
— A fost un zbor de noapte, a continuat reamintindu-şi Calomfirescu. După decolare, am servit cina, dar nimeni nici măcar nu s-a atins de mîncare. îşi aduseseră mîncărurile si băuturile lor. După aceea, ne-a trebuit o zi întregă ca să facem curat în avion şi să scăpăm de duhoare.
Munteanu, care evident că aştepta cu nerăbdare să se întîl-nească din nou cu Arafat si Hassan si să-i revadă pe ceilalţi prieteni ai săi din OEP, era foarte bine dispus şi spunea multe bancuri. Spre sfîrşitul dejunului, cînd tocmai începusem să atacăm platoul cu brînzeturi franţuzeşti, Calomfirescu s-a scuzat:
— Vseau să îndrum aterizarea avionului eu însumi. Probabil că ştiu Beirutul mai bine ca oricare altul.
Avionul a aterizat uşor şi a rulat pînă la clădirea principală. Prin fereastră l-am reperat pe Olcescu, înconjurat de un grup de oameni cărora nu mai contenea să le dea ordine.

REŢEAUA DE CONTRABANDĂ

La 1,60 m, bine clădit dar nu gras, cu părul închis la culoare si pielea foarte bronzată, îmbrăcat ca de obicei cu haine de cea mai bună calitate, dar frizînd neglijenţa, colonelul Constantin Olcescu începea să semene tot mai mult cu un palestinian. Mulţi ani fusese însărcinatul cu afaceri externe al României în Liban orecum si şef de secţie în cadrul DIE si agentul de legătură al lui Ceausescu pe lîngă conducătorul druz Kamal Jumblatt si la reşedinţa lui Yasser Arafat. Fiind un om plin de energie şi întreprinzător, s-a obişnuit atît de curînd cu atmosfera de front a Beirutului încît, atunci cînd într-o zi o rachetă a căzut pe ambasadă, mai întîi s-a bărbierit, iar apoi i-a cerut lui Jumblatt ca miliţienii săi druzi să strîngă documentele împrăştiate şi să păzească clădirea, si numai după aceea a catadicsit să raporteze la Bucureşti.
Păşind în interiorul avionului, Olcescu a spus:
— Bine aţi venit în Parisul distrus — aluzie la epitetul „Micul Paris" acordat cu generozitate în trecut atît Beirutului cît şi Bu-curestiului. Totul e pregătit ca -la carte. Formalităţile de graniţă au fost făcute, vama, de asemenea. Arafat are o escortă pentru dumneata, generale. Iar Jumblatt are una pentru avion. Doar băgăm destui bani în fundul lor. Mergem ?
Beirutul îmi era destul de cunoscut, deşi constituia totuşi mereu o surpriză să văd cum, după fiecare distrugere, cu clădirile încă fumegînde, viaţa de afaceri si cea socială erau în stare să o ia din nou de la capăt revenind aproape la cursul firesc şi vitalitatea obişnuită. Totuşi, de această

dată, lucrurile stăteau altfel. Pretutindeni se găseau baricade, blocuri în mijlocul drumului si puncte de control, toate înțesate cu arăboi nebărbieriți, îmbrăcați cu un fel de uniformă si cu prosopul tradițional în jurul capului. Pe străzi, palestinieni şi copii sleampeți, care țineau neglijent în mîini puşti-mitraliere Kalaşnikov hărțuiau pietonii. Maşini fără plăcile de înmatriculare se plimbau haotic prin zonă sau erau parcate oriunde, în dezordine.
— Arată altfel, nu-i aşa ? a întrebat Olcescu, văzîndu-mi surprinderea. Asta-i din cauza prietenilor noştri din OEP. Ei sînt o revoluție, nu un guvern. Ei pot distruge, dar nu pot reconstrui. Nu mai avem nici curier postai în permanență, electricitatea şi apa funcționează la întîmplare, iar cu regulile de circulație si polițiştii s-a terminat. Magazinele sînt mai mult închise decît deschise, din moment ce prietenii noştri tocmai au început să se autoservească cu tot ce vor.
— Dar Mercedesurile astea noi pe care le vezi pretutindeni?
— Au fost aduse prin contrabandă din Germania. Nu există vamă prin care să treacă OEP în Liban.
în drum spre ambasadă, Olcescu ne-a spus că întrevederea cu „Annette" fusese stabilită la ora patru după-amiază la Ambasada României, pe care o vizita regulat în calitate de consilier politic al lui Arafat şi de ajutor al lui Farouk Kaddoumi. Arafat plecase în secret cu maşina deunăzi pentru a se întîlni cu preşedintele Haffez el Assad la Damasc, dar acolo fusese informat în legătură cu sosirea mea şi căzuse de acord să se întoarcă pînă seara, dacă noi am trimite avionul acolo să-l aducă. Mun-teanu s-a oferit imediat să zboare Ia Damasc pentru a-l lua pe Arafat.
— Dacă nu mă duc după el% avionul ar putea sta acolo zile întregi aşteptîndu-l să-şi facă apariția.
Am aprobat.
întrevederea cu Hani Hassan s-a desfăşurat la ambasadă, aşa cum fusese prevăzut. Raportul său a fost scurt si fără echivoc. Propunerea lui Ceauşescu era respinsă ferm de către Arafat, fiind considerată nerealistă şi absurdă, atît din motive de principiu cît si de pragmatism, dar mai ales pentru că era periculoasă pentru acesta din urmă. Transformarea OEP-ului într-un guvern în exil ar trebui să fie aprobată de Congresul Național, împreună cu o nouă constituție. Cu toate că existau fracțiuni diferite în sînul OEP-ului, Arafat a considerat propunerea ca fiind prea riscantă si s-a hotărît să nu intre în horă. Pînă atunci discutase propunerile lui Ceauşescu numai cu Farouk Kaddoumi, principalul său consilier politic si se hotărîse să nu împrăştie vestea, astfel încît să nu afle si ceilalți colaboratori. Acesta nu era un subiect de discuție cu Assfd pentru astăzi, în conformitate cu cele spuse de Hassan, Arafat ar-face orice ca să fie recunoscut de Occident dar jiu era dispus să rişte actuala sa poziție.
înainte de a pleca, Hassan a raportat că tocmai primise ultimul transport de arme din Germania occidentală şi că avea acum destule arme si suficient echipament militar să mai umple un camion-de zece tone.
Imediat după întrevedere am expediat o telegramă în care am dat ordin ca DIE să trimită un camion TIR la Beirut în maximum 48 de ore. Astfel muniția colectată de „Annette" putea Q transportată în secret în România sub protecția acordurilor internaționale cu privire la TIR, bucurîndu-se de imunitate diplomatică.
TIR este numele dat unei organizații de comerț exterior din România care se ocupă cu transportul în alte țări, cu autocamioane, al mărfurilor pentru export. Numele provine de la o organizație internațională — Transportul Internațional Ru-tjer __ care îi reglementează activitatea. DIE a preluat controlul direct asupra întregului sistem de transport pe uscat TIR din România, sistem bazat pe modelul Bulgariei, care posedă unul dintre cele mai mari parcuri TIR din Europa. Parcul TIR al Bulgariei, oficial responsabil cu transportarea rapidă a fructelor si legumelor exportate, este adînc implicat în traficul de droguri si arme din Bulgaria în Occident.
Pînă în 1974, majoritatea şoferilor de pe camioanele TIR româneşti erau de asemenea agenți secreți ai DIE. Ca şi xolegii lor bulgari fuseseră instruiți să transporte clandestin oameni, arme şi droguri, precum si să descarce lăzile încărcate cu materiale de spionaj de către agenții străini ai DIE şi ofițerii deghizați de-a lungul autostrăzilor occidentale. Pînă în 1978, DIE a folosit din plin camioanele TIR pentru aducerea de materiale de înaltă tehnologie şi echipament militar în România, precum si pentru contrabanda cu arme nemarcate şi droguri în Occident. Majoritatea acestor mişcări erau înfăptuite sub protecția acordurilor internaționale TIR şi a sigiliilor de la vămile străine, în decursul anilor toate sigiliile şi formularele de hîrtie

folosite de către autoritățile vamale occidentale au fost multiplicate de DIE şi păstrate la îndemînă cu scopul de a înlocui orice sigiliu vamal original distrus pe drum în scopuri operaționale.
— Poate Munteanu să mai rămînă aici vreo cîteva zile si să se întoarcă la Bucureşti cu camionul TIR ? a întrebat Olcescu, după ce a citit telegrama pe care o scrisesem. Pot să-i dau o maşină si un şofer de la ambasadă ca să meargă în fața camionului. Tupeul lui Munteanu, adăugat la paşaportul său diplomatic şi la înaltul titlu de consilier politic, i-ar putea asigura o protecție suplimentară la granița turcă.
Era adevărat. „Annette" se va ocupa cu siguranță de plecarea ta linişte a camionului din Liban, iar granița bulgară nu va prezenta nici o dificultate, deoarece, românii aveau parole secrete pe care Ic puteau folosi acolo. Valul actual de măsuri antitcroriste prezenta riscul că putea fi controlat camionul la granița turcă, totuşi, si că aceasta ar putea provoca un scandal în presa occidentală. Am aprobat propunerea si am ordonat ca măsură suplimentară de protecție folosirea valizelor cu sigiliul ambasadei si documentele diplomatice semnate personal de către Olcescu în calitatea sa de însărcinat cu afaceri externe.
După ce am avut grijă de camion, i-am trimis lui Ceausescu o telegramă scurtă:
„ÎNTÎLNIREA CU ANNETTE NEGATIVĂ."
în scurt timp am primit un răspuns: *„TOVARĂŞE PODEANU : 1. RAPORTUL DUMNEAVOASTRĂ A FOST PREZENTAT COMANDANTULUI SUPREM. ORDINUL SĂU E SĂ PERSEVERAȚI CU FEDAYEE, ÎN CONFORMITATE CU INSTRUCȚIUNILE PE CARE VI LE-A DAT PERSONAL. 2. DUPĂ INTÎLNIREA DUMNEAVOASTRĂ CU FEDAYEE VA TREBUI SĂ MERGEȚI LA TULCEA PENTRU A ÎNMÎNA BEDUINULUI UN MESAJ SCRIS DE LA COMANDANTUL SUPREM. TREBUIE SĂ MERGEȚI SINGUR, REPET SINGUR, FĂRĂ DECAN, CA SĂ-L VEDEȚI PE BEDUIN. 3. TRIMITEȚI AVIONUL LA BAZĂ. SE VA ÎNTOARCE IMEDIAT LA BACĂU CU MESAJUL SCRIS PENTRU BEDUIN. CAROL."*
Conform codului de substituire, ce se schimba periodic, folosit în telegrame pentru o cifrare suplimentară, la vremea aceea *Comandantul Suprem* era Ceausescu, *Carol* era ministrul de interne Coman, *Podeanu* era numele meu codificat, iar *decanul* era ambasadorul. *Fedayee* şi *Beduinul* erau folosite pentru Arafat si Gadhafi de cîtva timp. Numele oraşelor străine erau de obicei codificate folosindu-se nume de oraşe româneşti care începeau cu aceeaşi literă a alfabetului, precum *Tulcea* pentru Tripoli si *Bacău* pentru Beirut. - ,
ÎNTREVEDEREA CU „FEDAYEE"
Cînd Munteanu s-a întors, a mers împreună cu Arafat direct la sediul OEP-ului. Eu am plecat cu Olcescu de la ambasadă într-unul din automobilele Mercedes ale lui Arafat, care demarau foarte repede, fiind escortați de alte patru maşini pline de arăboi și rnitral"ere Kalasnikov care ieşeau pe geamuri. Maşinile au gonit printre blocurile din mijlocul drumului şi printre punctele de control fără ca măcar să-şi încetinească viteza, făcînd dovada eficientei sistemului radio al OEP-ului si a unui neaşteptat semn de disciplină altminteri într-un Beirut de Vest total haotic. Neam oprit în fața unei clădiri care avea ferestrele si uşile protejate de blocuri masive de piatră şi saci de nisip. Trotuarele şi străzile erau pline de tineri palestinieni neraşi, îmbrăcați neglijent, cu degetele pe trăgaciul puştilor-mitraliere gata de funcționare. De la uşă, totuşi, am fost însoțiți de doi ofițeri bine crescuți.
Arafat, care bea ceai cu Munteanu, s-a ridicat si a venit spre noi, etalîndu-şi zîmbetul fix.
— Sîi\t foarte fericit să primesc mesagerii fratelui Ceausescu, a început, vorbind repede în engleza lui ritmată şi împroşcînd uneori cu scuipat în jur, după ce m-a îmbrățişat şi după ce a lăsat două urme lipicioase de salivă pe obrajii lui Olcescu. Sîntem în război. Cînd vom reuşi în sfîrşit să alungăm sionismul din Palestina vom avea un cămin adevărat. Pînă atunci, sînt nevoit să vă primesc pe unde se poate, s-a văitat cu o scuză prefăcută, ofe-rindu-ne un scaun.
— Am înțeles de la Abu Munteanu că fratele Ceausescu a trimis paşapoartele pe care le-am cerut, a început Arafat, fără nici o altă introducere.
— Da, domnule preşedinte, le-a trimis, împreună cu cele mai bune urări de succes în lupta dumnevoastră. Sînt acolo, am răspuns, arătînd spre cele două valize pe care Olcescu le pusese pe biroul său şi le deschisese.
Arafat şi-a întors ochii lunecosi, de viezure, ca să arunce o privire înăuntru, apoi a început să scotocească prin paşapoarte.
— Qte sînt ?

— O sută, domnule preşedinte.
— Cîtă generozitate. Aceste valize vor ajuta să se scrie o nouă pagină în istoria glorioasă a Palestinei, a rostit cu emfază, în timp ce continua să scotocească printre paşapoarte. Iată-l! Abu Munteanu mi-a spus că o să primesc şi un paşaport american. N-am mai avut pînă acum vreun paşaport american în alb.
—• Aveți unul acolo, domnule preşedinte. Dar nu-i puteți utj. liza singuri. *Noi* trebuie să scriem numele si toate celelalte cu o maşină de scris specială pe care o folosesc americanii, iar noi avem doar o maşină din asta. Dacă nu vă supără să ne spuneij identitatea viitorilor deținători, puteți avea oricîte pasapoano americane doriți. Dacă vă supără, o lăsăm baltă.
— Fratele Ceauşescu c cel mai bun prieten al meu, a răspuns Arafat, admirînd paşaportul american. N-am secrete față de el.
— Mai am ceva pentru dumneavoastră, domnule preşedinte, am spus, schimbînd subiectul şi punînd un plic pe biroul său. Aveți aici textul englezesc al celor mai recente mesaje dintre tovarăşul Ceauşescu, Carter şi Begin.
— Asta-i foarte folositor, a replicat Arafat arborîndu-si zîmbetul studiat. Le vom studia cu foarte mare atenție.
A frunzărit documentele, evident fără să le citească, apoi a închis cele două valize cu paşapoartele şi deodată a izbucnit teatral :
— Ştiu, ştiu, a exclamat, tuguindu-si din cînd în cînd buzele si gesticulînd cu ambele brațe. Ştiu că am întîrziat cu răspunsul, dar a trebuit să discut cu toți colaboratorii mei. Şi cu Assan. De aceea m-am dus la Damasc — să discut propunerea fratelui Ceauşescu.
— Arafat spune cîte o minciună în fiecare propoziție, obişnuia să descrie Munteanu discuțiile sale frecvente cu preşedintele OEP-ului.
— încă de cînd am părăsit Bucureştiul, a continuat Arafaî, am susținut propunerile fratelui Ceauşescu de a transforma OEP într-un guvern în exil. Toți colaboratorii mei cei mai apropiați sînt de acord că trebuie să avem propria noastră țară si cu siguranță propriul nostru guvern, de asemenea, dar ei nu pot spune cît de curînd se vor întîmpla toate astea. Ştiu că fratele meu Ceauşescu e mereu foarte grăbit. Dar noi sîntem în război aici si nu putem acționa atît de repede, vă dați seama de asta. Tot ce pot spune e că sînt de acord pe de-a-ntregul cu ideea fratelui meu de a avea un guvern. Asta e ceea ce ar trebui să-i spuneți.
— Dar în legătură cu un guvern în exil ? am îndrăznit.
— Pînă cînd nu vom izgoni sionismul din Palestina, vom fi mereu în exil. Asta ar trebui să i-o spuneți fratelui meu.
Era clar că Arafaî făcea pe prostul şi încerca să-l mențină e Ceauşescu favorabil în privința persoanei sale, datorită vizitei acestuia la Washington peste numai cîteva zile.
— Lăsați-mă doar să văd dacă am înțeles ce-ați spus, dom- x nule psesedinte. Să-i spun tovarăşului Ceauşescu că n-a sosit încă vremea pentru transformarea OEP-ului într-un guvern în exil ?
— Aşa c cum spui iu, a replicat, trecînd în partea cealaltă a biroului pentru a da un telefon.
— Tocmai i-am telefonat lui Abu Lutf, a spus cînd s-a întors. E cel mai înverşunat față de propunerea mea şi a fratelui Ceauşescu. Ascultă-l pînă la capăt.
Abu Lutf era *nom de guetre-ul* lui Farouk Kaddoumi, unul din „grupul celor opt" care pe la începutul anilor '60 a creat Mişcarea pentru Eliberarea Palestinei, pe care o conducea Yasser Arafat. Cînd a sosit, îmbrăcat în costumul tradițional palestinian, l-am recunoscut cu greutate pe „ministrul de externe" al OEP-ului care purta de obicei numai costume occidentale perfect croite. în stilul său demagogic, Kaddoumi l-a ridicat în slăvi pe Ceauşescu.
— Nu vreau să vorbesc astăzi despre sprijinul său politic nemărginit pentru cauza palestiniană. Vreau să vorbesc acum despre ajutorul său umanitar, despre avioanele româneşti pline cu medicamente trimise în secret la Beirut în fiecare lună, despre asistența profesională si materială a fratelui Ceauşescu, despre specialiştii si tehnicienii români trimişi aici pentru a aduce îmbunătățiri celor peste patruzeci de fabrici şi ateliere Samid ale noastre, despre primul nostru grup de cincizeci de palestinieni trimişi deja la Bucureşti pentru a fi învățați cum să conducă afacerile „Samid".
După aceea, fără nici o legătură aparentă, unul dintre şiretlicurile sale stilistice preferate, Kaddoumi a rostit o lungă disertație referitoare la faptul că între palestinieni şi existenta Israelului acolo există un antagonism ireconciliabil, care va putea fi depăşit numai prin distrugerea Israelului ca stat.

— Palestinienii au trei lozinci: unitatea națională, mobilizarea națională si eliberarea. Nimeni nu-i poate schimba — nici preşedintele Arafat, nici Comitetul Executiv, nici măcar Congresul Național. Şi nici unul dintre noi nu poate adăuga a patru lozincă: compromisul, a încheiat Kaddoumi patetic.

— Nu voi face nicicînd compromisuri, a intervenit Arafat. Nu pot si nu vreau. Sînt revoluționar. Mi-am dedicat toată viața cauzei palestiniene şi distrugerii Israelului. Nu mă voi schimba si nu voi face compromisuri. Nu voi fi de acord cu orice ar recunoaşte Israelul ca stat. Niciodată.

Arafat începea să ridice tonul. Ca şi Ceausescu, se înfuria din te miri ce.

— Nimeni, nici prieten, nici duşman, nu mă poate forța să fac compromisuri.

Arafat devenise într-adevăr violent, iar Kaddoumi încerca să-l calmeze.

— Ştim că fratele Ceausescu nu vrea compromisuri. Ştim adevăratele sale sentimente față de Israel. Ştim că-i îndepărtează pe toți evreii din toate posturile de conducere din guvern. Ştim că vrea numai să-i dăm apă la moară, ceva care să-l facă pe Carter să se încline în direcția noastră. Dar pur şi simplu nu putem transforma revoluția noastră într-o birocrație.

— Asta-i situația delicată în care mă aflu, a spus Arafat, devenit brusc din nou rațional. Dar vreau întotdeauna să fac Occidentul să creadă că eu vreau ceea ce fratele Ceausescu vrea să fac eu. Vei duce acest mesaj la Bucureşti ca răspuns ?

— De aceea sînt aici, domnule preşedinte.

— Din moment ce totul s-a aranjat, haideți să mîncăm ceva, a spus Arafat, ridicîndu-se în picioare şi invitîndu-ne la masă.

Ne-a dus într-o încăpere alăturată, mobilată ca o baracă militară. Acolo ne aştepta Hani Hassan, împreună cu un bărbat a cărui figură îmi era foarte cunoscută, dar nu ştiam de unde să-l iau.

— S-ar cuveni să-l cunoşti, a spus Arafat punîndu-mi mîna pe umăr. Este eroul nostru național, Abu Daoud. Mi-a spus că atunci cînd a fost în vizită la Bucureşti ultima dată i s-a oferit o masă pe cinste. De aceea i-am cerut să pregătească cina pentru rioi acum. Ai aici toată crema OEP-ului: purtătorul de cuvînt, Abu Lutf, creierul, Abu Hassan, mîna forte, Abu Daoud. Şi preşedintele.

— Ştiți povestea cu cei patru papagali care erau de vânzare ? a intervenit Munteanu.

— Nu, a răspuns Arafat.

— Un arab bătrîn s-a dus la bazar să-si vîndă cei patru papagali, care erau cu toții nişte păsări drăguțe, cu pene frumoase, colorate. „Cît vrei pentru acesta ?" a întrebat un cumpărător, arătînd spre papagalul roşu. „Două mii de lire sterline", a răspuns arabul. „Ce spui ? E făcut din aur ?" „Nu, frate, dar ştie să vorbească araba şi engleza." „Şi cît ceri pentru cel albastru ?" „Patru mii de lire sterline, frate. Vorbeşte şi germana. Cel galben costă sase mii, deoarece vorbeşte şase limbi." „înțeleg", a spus cumpărătorul. „Şi cît costă acela de-acolo, cu pene de toate culorile ?" „Acela costă douăsprezece mii de lire sterline, frate."

, „Ce spui ? Cîte limbi ştie ?" „Nici una. El este comandantul grupului."

— Dați-mi o puşcă, a strigat Arafat cu pretinsă furie, pe cînd înfuleca din mîncare.

Trecuse de miezul nopții cînd am plecat de la sediul OEP-ului. O dată întors în salonul ambasadei, am scris o scurtă telegramă Bucureştiului raportînd că discuția cu „Fedayee" avusese loc într-o „atmosferă prietenească" şi că „Podeanu" va pleca la Tripoli dimineața. „Atmosfera prietenească" era denumirea codificată pentru insucces.

—Ce-ar fi ca la discuțiile noastre cu Arafat să-l aducem pe Kaddoumi, nu pe „Annette" ? a rupt tăcerea Olcescu.

—*r* Nu sînt surprins, a intervenit Munteanu. Una dintre principalele preocupări ale lui Arafat este să țină în secret de oamenii săi ocupația reală a lui „Annette".

El apărea numai la protocol, la dineu — si atunci în calitate de adjunct al lui Kaddoumi.

Yasser Arafat a dorit întotdeauna să-l protejeze pe Hani Hassan ca fiind unul dintre consilierii săi politici şi să-i țină numele departe de orice operațiune teroristă palestiniană pregătită în secret de Hassan. Abia în timpul lunii octombrie a anului 1985 cînd a fost deturnat avionul italian Achille Lauro, *cu cei 123 de pasageri ai săi şi 315 oameni la bord, numele lui Hani Hassan a fost pentru prima oară pus în legătura cu o operațiune terorista a OEP-ului. Prezența sa la Cairo, după cum s-a scris în presă, demonstrează în totalitate că operațiunile secrete formează încă apanajul său. In conformitate cu revista* Time, *preşedintele egiptean Hosni Mubarak era „dornic, pocite prea dornic, să demonstreze că Arafat este un moderat ce se opune terorismului, implicîndu-l în rezolvarea pro-blcihci osiaiecilor. Arafat a fost tot alît de dornic să consiintîi. Luni seara, unul dintre cei mai apropiați consilieri ai săi, Hani el-Has-san, se afla deja în Egipt."*

ATENTATUL OEP-ULUI ASUPRA GOLDEI MEIR

— Mor după un pahar cu whisky, s-a lamentat Olcescu. Mă crezi că nu l-am văzut niciodată pînă acum pe Abu Daoud ? în toți aceşti ani petrecuți de mine la Beirut.

A luat o sticjă cif whisky din bufet.

— îți aminteşti de telegrama referitoare la el pe care am trimis-o împreună cu Munteanu în timpul vizitei Goldei Meir la Bucureşti ? a continuat. A fost o zi dificilă pentru noi toți si aveam nevoie de puțin whisky si de o scurtă discuție.

Evenimentele avuseseră loc în mai 1972. Munteanu era la Beirut ca să înmîncze lui Arafat un mesaj foarte confidențial din partea lui Ceauşescu. Mesajul conținea detalii referitoare la discuțiile purtate în aprilie de Ceauşescu si preşedintele egiptean Anwar el Sadat la Cairo, incluzînd propunerea acestuia din urmă ca el, Sadat, să se întîlncască personal cu israelienii ca un prim pas pe calea păcii. La sfîrsitul mesajului său, Ceauşescu l-a informat pe Arafat că lui i se ceruse să acționeze în secret ca mediator între Egipt si Israel, şi că peste cîleva zile va avea convorbiri secrete la Bucureşti' cu primul-ministru israelian Gol-da Meir. Această ştire a făcut ca la reşedința lui Arafat toți să clocotească de furie.

La 5 mai 1972, eram în funcția de şef al DIE. Pe la patru şi jumătate după-amiaza am primit o telegramă de avertizare de la Beirut în care se spunea că patru arabi plecaseră de la Cairo cu destinația Bucureşti cu scopul de a o asasina pe Golda Meir cînd urma să meargă, pe jos, la sinagoga corală, unde fusese programat că va asista la o slujbă religioasă în seara aceea. Doar cu cîtcva minute înainte, Ceauşescu mă chemase ca să-mi spună ca terminase a doua întrevedere cu Meir — durata totală a discuțiilor dintre ei, cu uşile închise, urcînd la 14 ore — si că ea se pregătea să pornească spre sinagogă. Ceauşescu era entuziasmat, probabil că se şi închipuia deja mediator în Orientul Mijlociu, primind eventual Premiul Nobel pentru Pace. Dacă informația de la Beirut era corectă, era aproape prea tîrziu să se mai poată face ceva. Am verificat imediat cu ajutorul centrului electronic de supraveghere pentru a obține orice informație suplimentară datorată microfoanelor' implantate copios de către Securitate peste tot în jurul Goldei Meir, precum şi în casa rabinului-şef, dr. Moses Roscn, chiar si în' sinagogă şi în curte, dar nimic suspect n-a fost sesizat. Nu mai era suficient timp să fie alertate Securitatea si armata, care se ocupau formal de protecția Goldei Meir. Lanțul birocratic de comandă si slugărnicia sistemului militar român nu erau compatibile cu reacția rapidă. Am holărît să folosesc întregul arsenal uman al unității antiteroriste a DIE, care era ținută într-o alertă continuă pentru a preveni atacurile potențiale asupra sediului DIE, ambasadelor române de peste hotare sau avioanelor comerciale. Pe la cinci şi jumătate, patru arabi, surprinşi si copleşiți, au fost arestați pe o stradă în apropiere de sinagogă, fără să fi fost în stare să-şi folosească puştile mitraliere şi grenadele de mînă. Toți aveau paşapoarte egiptene.

Cîteva minute mai tîrziu mă găseam în biroul lui Ceauşescu. S-a făcut alb ca varul, temîndu-se că visul său se va sfirsi brusc si a ordonat:

— Omoară-i! Spune că au opus rezistență armată.

Dar înainte de plecarea mea din birou Ceauşescu îşi schimbase părerea. Nu voia publicitate gratuită care să compromită Bucurestiul ca viitor loc de întîlnire între Golda Meir şi Anwar el Sadat. în seara aceea, pe la ora opt, arabii au fost fotografiați în secret în timp ce serveau o cină copioasă, completată cu icre negre şi şampanie, într-o casă de oaspeți a guvernului, în dimineața următoare au părăsit Bucurestiul la bordul unui avion comercial român. Totul s-a petrecut cu-luni de zile înainte ca DîE să-l poată identifica pe conducătorul grupării teroriste în operațiunea Meir din fotografii secrete, acesta fiind Abu Daoucl, comandantul activ al atacului terorist din 1972 asupra echipei olimpice a Israelului la Miinchen. Abia atunci a înțeles pe deplin DIE că încercarea de asasinare a Goldei Meir fusese complotată de către OEP.

în acea zi de mai 1972, totuşi, paşapoartele găsite în posesia teroriştilor arestați l-au convins pe Ceauşescu că instigatorul atentatului asupra Goldei Meir fusese Cairo, dar a hotărît ca ea să nu ştie. M-a trimis s-o însoțesc pe Meir în drumul de la ambasada israeliană la sinagogă. După slujba religioasă, ea a văzut miile de oameni adunați în fața sinagogii, în spatele gardurilor de pază. Tăceau cu toții, de teamă să nu fie îndepărtați brutal dacă ar deschide gura. In timp ce Meir se apropia de ei, au început să-şi scoată yarmulk-urile ascunse şi, privind cu prudență în jur, le-au pus pe cap. Deşi yarmulk-urile nu sînt interzise prin lege în România, portul lor este privit cu ochi răi. Meir a îndrăznit un „Shalom". „Shalom!" a fost răspunsul entuziast din pieptul cîtorva mii de

oameni. Cîntece ebraice au răsunat într-o demonstrație spontană de afecțiune. Cînd Meir a intrat în maşină, avea lacrimi în ochi.
înainte ca Meir să părăsească Bucureştiul, primul-ministru Ion Gheorghe Maurer, un vînător pasionat, i-a oferit o imensă blană de urs neagră la ceremonia de rămas-bun. Făcîndu-i cu ochiul, Ceauşescu a sugerat cu prudență că acest trofeu ar putea simboliza de asemenea pielea pe care „Ursul" stătea s-o piardă în conflictul din Orientul Mijlociu, în acea zi Ceauşescu a lansat ceea ce avea să devină una dintre strategiile sale preferate cu care va cîstiga în ochii conducătorilor occidentali: folosirea glumei inofensive antisovietice.
— în 1972, a declarat Olcescu, Bărbosu' a scos scîntei cînd a aflat pentru prima oară că Sadat s-ar putea întîlni cu Meir.
— Ura față de Israel o are în sînge, a adăugat Munteanu. După ce i-am dat lui Arafat mesajul Tovarăşului referitor la o posibilă întîlnire Sadat-Meir, mai întîi a explodat de furie. Iar apoi s-a îmbolnăvit fizic.
— Ce crezi despre mesajul lui Arafat pentru Tovarăşul ? a întrebat curios Olcescu, privindu-l pe Munteanu.
— Cred că vom vedea politica OEP-ului față de Occident devenind jocul „uitc-o, nu e" pentru momentul de față, a încheiat profetic Munteanu.
Arafat continuă să nege şi astăzi ceea ce a dat de înțeles cuiva abia ieri. Descriind discuțiile de pace în Orientul Mijlociu din ianuarie 1986 dintre regele Hussein al Iordaniei şi Yasser Arafat, care a fost însoțit la Amman de către „ajutonil" său Hani Hassan, presa americană' scria că „Arafat şi-a făcut apariția de la întrunirea de dimineață lăsînd să se înțeleagă că este gata pregătit să accepte cele două rezoluții ONU considerate cheia eforturilor de pace în Orientul Mijlociu, dacă Israelul este mai întîi de acord cu o conferință multinațională pentru a supraveghea discuțiile. Arafat a mers în 'mod repetat pînă la marginea prăpastiei, iar apoi s-a tras în direcție opusă, acceptînd cele două rezoluții ONU."

CAPITOLUL VI

— Vă vorbeşte căpitanul dumneavoastră, a spus generalul Calomfirescu, folosind megafoanele avionului. La stînga noastră se vede Canalul Suez. Peste cîteva minute vom ajunge în Delta Nilului si în oraşul Alexandria.
Deşi nu era încă ora opt dimineața, serveam micul dejun, înainte de a pleca din Beirut, Calomfirescu promisese să zboare jos, de-a lungul coastei, pentru a-mi face o privire de ansamblu asupra Egiptului şi a Libiei de asemenea, care nu făceau parte din călătoriile mele obişnuite.
CURTÎNDU-L PE GADHAFI
• Ceauşescu a fost fascinat de Gadhafi încă de cînd acesta a luat puterea în Libia, în 1969, la vîrsla de 27 de ani. Interesul lui Ceauşescu provenea în parte din faptul că el însuşi fusese considerat tînăr cînd a ajuns la putere în 1965, la vîrsla de 47 de ani — o vîrstă de-a dreptul fragedă în comparație cu a conducătorilor de la Kremlin. Mai mult decît atît, şi el îşi începuse cariera politică în armată, avînd aceeaşi fire nestatornică asemenea lui Gadhafi. Totuşi, cea mai importantă asemănare dintre ei constă în visurile lor. Gadhafi are planuri gigantice de a face din Libia o putere internațională, iar din el, conducătorul necontestat al lumii Islamului. Ceauşescu vrea să-şi plaseze țara în centrul politicii mondiale, să devină el însuşi o personalitate internațională şi să ajungă conducătorul lumii a treia. Rezervele vaste de bani ale Libiei, proveniți din petrol, au reprezentat de asemenea unul dintre punctele forte ale calităților admirabile avute de Gadhafi în ochii lui Ceauşescu. La începutul anilor şaptezeci, Ceausesc.u s-a hotărît în cele din urmă să-l întîlnească pe Gadhafi în persoană, dar cu mult timp înainte de prima sa vizită la Tripoli a trebuit să triplez numărul agenților DIE de acolo, pentru a-i furniza rapoartele săptămînale asupra lui Gadhafi pe care mi le cerea.
Pe Ceauşescu l-a preocupat întotdeauna studiul caracterului conducătorilor străini. L-a studiat îndelung si cu atenție pe Richard Nixon înainte de a se hotărî să-l primească în România cu surle si trîmbițe în 1967, după prima retragere din politică a lui Nixon, cînd nu era altceva decît un simplu cetățean. Pe cînd era doar un procuror obişnuit în New York, Nixon fusese umilit cu prilejul unei vizite la Moscova, nefiind primit la nivel oficial, în august 1969, la numai cîteva luni de la instalarea sa în funcția de preşedinte, Richard Nixon l-a onorat pe Ceauşescu, fiind primul preşedinte al Statelor Unite care a vizitat România. Vizita a fost un prilej de mare mîndrie pentru Bucureşti.
In memoriile sale, Henry Kissinger, consilierul lui Nixon în probleme de securitate națională, spune că „Preşedintele îşi amintea cu mare plăcere de întîlnirile sale cu conducătorii români, care i-au făcut o

primire călduroasă, deşi era simplu cetăţean... Nixon n-a uitat' nicicmd amabilităţile de acest fel." în *conformitate cu cele spuse de Kissinger, în 1969 Nixon însuşi „a sugerat ca România să fie inclusă în turneul său de vizite... Pentru prima oară un preşedinte american vizita o ţară comunistă din Europa răsăriteană."*
Vizita lui Nixon în România a fost urmată de o avalanşă de vizite ale lui Ceauşescu la-Washington — în 1970, 1973, 1975 şi 1978 — şi de vizita preşedintelui Gerald Ford la Bucureşti, la numai trei săptămîni după ce îl primise pe Ceauşescu la Casa Albă.
într-un mod similar, Ceauşescu ceruse ca DIE să-l studieze cu minuţiozitate pe preşedintele francez Charles de Gaulle înainte de a-l invita la Bucureşti. La sosire, de Gaulle a găsit aceeaşi limuzină neagră marca Citroen cu care era obişnuit în Franţa, un pat identic cu cel făcut pe comandă, de la Palatul Elyse'e din Paris, si aceleaşi mîncăruri pe care le servea de la micul dejun dimineaţa devreme pînă la cină seara tîrziu. De Gaulle a fost foarte impresionat. Pînă la sfîrsitul vizitei sale, căzuse cu discreţie de acord ca industria occidentală a microelectronicii si a computerelor să pătrundă şi în România. Cu altă ocazie, o disecare psihologică amănunţită a preşedintelui pakistanez Zulficar Aii Bhutto l-a ajutat pe Ceauşescu să obţină acordul confidenţial al lui Bhutto cu privire la colaborarea secretă dintre serviciile de spionaj extern ale celor două ţări pentru a obţine din Occident informaţii referitoare la armele nucleare.
Cmd Ceauşescu a ajuns în cele din urmă la concluzia că are o imagine clară asupra lui Gadhafi, i-a dat ordin ministrului afacerilor externe să-i aranjeze o vizită în Libia. Prima discuţie oficială cu Gadhafi urma să aibă loc imediat după sosirea lui Ceauşescu la Tripoli, dar colonelul Gadhafi dispăruse pur si simplu, fiind de negăsit. Cînd s-a întors în cele din urmă, aflîndu-se în sala de conferinţe, neprietenosul şi suspiciosul Gadhafi s-a ridicat brusc si, fără să spună vreun cuvînt, s-a îndreptat spre celălat capăt al marii săli, unde a căzut în genunchi si a început să se roage. Miniştrilor români şi ambasadorului nostru le-a îngheţat sîngele în vine, aşteptîndu-se la o reacţie violentă din 'partea lui Ceauşescu. Totuşi, el a zîmbit larg si a spus cu seninătate că va aştepta cît va fi nevoie.
Cînd Gadhafi s-a întors în cele din urmă la masa tratativelor, Ceauşescu a spus:
— Am o mare admiraţie pentru credincioşi. Dumneavoastră credeţi în Coran, eu cred în marxism. Amîndoi credem în independenţa propriilor noastre ţări. Dumneavoastră v-aţi lepădat de influenţa americană, eu de cea sovietică. Dumneavoastră construiţi o ţară musulmană independentă, eu una marxistă independentă. Ar trebui să ne ajutăm reciproc.
Gadhafi l-a privit în ochi pe Ceauşescu minute bune. După aceea, restul întîlnirii a continuat fără incidente, Gadhafi pe-trecîndu-şi toată ziua cu oaspetele său român. Spre deosebire de alte daţi, Ceauşescu n-a vorbit deloc tot restul zilei. Doar îl asculta cu atenţie şi cu admiraţie pe Gadhafi. După terminarea înlîlni-rii, Ceauşescu l-a informat pe Gadhafi că aghiotantul său a trebuit să zboare cu avionul prezidenţial înapoi în România şi va îatoarce în timpul nopţii *ca* să-i aducă un document important.
în dimineaţa următoare, Gadhafi a sosit cu punctualitate, fapt neobişnuit pe atunci. Cînd cei doi conducători au apărut împreună, Ceauşescu avea în mînă o cutie de argint mare, antică, frumos ornamentată. Deschizînd-o, a scos la iveală o carte foarte veche, scrisă de mînă.
__Acesta este manuscrisul original al primei traduceri în limba română a *Comtiului,* făcută în urmă cu sute de ani. Avem numai un singur exemplar, dar si eu am un singur frate adevărat. Păstrează-l, frate.
Colonelul Gadhafi a răsfoit cu nesaţ vechea si frumoasa carte. Vizibil emoţionat, nu mai era în stare să vorbească. Pînă la urmă, a reuşit să îngaime:
—' Fratele meu ! Eşti fratele meu pentru tot restul vieţii mele.
-în acelaşi timp, l-a îmbrăţişat cu putere pe Ceauşescu.
Manuscrisul *Coranului* era cadoul pe care Ceauşescu îl plănuise de multă vreme pentru Gadhafi.
— Cunoscîndu-l bine pe Gadhafi, nimic nu l-ar putea atrage mai mult decît manuscrisul nostru antic al *Coranului,* a explicat el lui Nicolae Doicaru şi mie (Doicaru era şeful DIE pe atunci si se ocupa personal de această operaţiune). Şi nimic, a continuat Ceauşescu, nu-l va impresiona mai mult decît dacă i-l voi înmîna eu personal, spontan, ca o. reacţie la forţa personalităţii lui.
Scenariul transportării *Coranului* la Tripoli în timpul nopţii fusese pus la cale cu mult timp înainte de plecarea lui Ceauşescu din România.
După acea zi, Ceauşescu n-a precupeţit nici un efort pentru a-l copleşi pe Gadhafi. A deschis larg porţile României pentru ca libienii să frecventeze cursurile universităţilor române si a trimis mii de profesori în Libia pentru a-l ajuta pe Gadhafi să-şi realizeze ambiţia de a eradica analfabetismul şi

de a crea o nouă intelectualitate devotată lui. Un spital mare şi modern a fost construit, echipat şi dotat cu personal medical român. Maxima lui Ceauşescu — „Banii cheltuiţi cu Gadhafi vor plăti curînd dividende grase" — s-a dovedit a fi corectă. Gadhafi a devenit unul dintre cei mai apropiaţi prieteni si aliaţi ai lui Ceauşescu. După aceea, l-a rugat pe Ceauşescu să i se alăture în „Revoluţia Verde", ce avea ca scop transformarea deserturilor libiene în terenuri agricole, aşa cum fusese pe vremea vechii Cartaginc, cînd Libia era un important grînar pentru Imperiul Roman. Revoluţia Verde a avut în vedere nu doar o campanie naţională de a fertili/a pămîntul dar si-transformarea beduinilor nomazi în fermieri. Cu dolarii Iui Gadhafi, România a construit ferme pe tot cuprinsul Libiei si a făcut o avere.

PAŞAPOARTE AMERICANE PENTRU LIBIA

Anul 1974 a marcat începutul colaborării intense dintre cele două forţe de securitate, iar schimbul de paşapoarte străine a devenit aspectul său cel mai important. Peniru punerea în scenă în străinătate a unor acte teroriste fără implicarea Libiei, forţele de securitate libiene strînseseră o vastă colecţie de paşapoarte care fuseseră confiscate sau furate de la străinii ce lucrau sau călătoreau în Libia, precum si altele luate de la muncitori arabi indigeni care muriseră în Libia. DIE a primit multe asemenea paşapoarte, care au fost folosite în operaţiuni teroriste conduse de OEP sau chiar de DIE. în schimb, DIE a oferit Libiei paşapoarte americane şi occidentale, contrafăcute de DIE.

Pînă în ziua de astăzi Hbienii organizează misiuni teroriste cu ajutorul acestei colecţii de paşapoarte. Teroriştii care au atacat avionul El Al pe aeroportul din Viena, în ziua de 27 decembrie 1985, călătoreau cu paşapoarte tunisiene furate. Conform celor afirmate în presă, „ministrul de interne tunisian a spus la Tunis că două dintre paşapoartele folosite de terorişti pentm a intra în Austria au fost confiscate vara trecută de autorităţile libiene de la muncitori tunisieni din Libia care au fost expulzaţi. Cel de-al treilea paşaport a fost dat dispărut de către un muncitor tunisian din Libia, în 1977. Ministrul a mai spus că, recent, cîteva sute de paşapoarte tunisiene au fost confiscate de libieni de la muncitori titnisieni trimişi acasă."

Vă vorbeşte căpitanul dumneavoastră, s-a auzit din nou la difuzor voqea lui Calomfirescu. La stînga dumneavoastră vedeţi Golful Sidra si portul Bengazi. Am informat turnul de control cu privire la ora exactă a sosirii noastre la Tripoli si le-am cerut să fie transmisă ambasadei noastre.

Cînd am sosit, un individ scund, gras şi mustăcios, „Riyad" — acesta era numele codificat pentru DIE al ministrului adjunct de interne libian — se afla în incinta aeroportului ca să mă întîmpi-ne ca de obicei. Lîngă el stătea ambasadorul român Nicolae Ve'res, şeful de secţie DIE Anton Anton si „Jarnea", translatorul de arabă al ambasadei. Ambasadorul nu ştia că „Jarnea" este agent secret al DIE, cu gradul de locotenent-colonel. împreună cu ei era generalul Romeo Popescu, un vechi lucrător al DIE, care fusese şeful secţiei din Belgia, iar apoi directorul Brigăzii Ilegale de la sediu. Era încă agent DIE, funcţionînd acum ca director general pentru vize şi paşapoarte \\ Ministerului de Interne român. Popescu sosise la Tripoli cu o oră înaintea mea, într-o vizită de rutină cu scopul de a-i ajuta pe libieni să falsifice paşapoarte pentru operaţiunile lor teroriste din Occident şi ca să obţină noi mostre de paşapoarte pentru ei. „Riyad" nc-a dus cu maşina pe mine si pe Popescu pînă la biroul său. Ca'întotdeauna, biroul lui „Riyad" era acoperit cu dosare şi hîrtii împrăştiate.

— Cred că trebuie să vă tulbur ordinea, a început Popescu, făcîndu-i cu ochiul lui „Riyad", în timp ce căuta un locşor să-şi deschidă valiza enormă, tip acordeon. Asta e pentru dumnea-voastră, a spus, golind un plic mare plin cu paşapoarte occidentale în alb fabricate de către DIE si selectate pentru libieni ca răspuns la cererile lor.

Faţa lui „Riyad" s-a luminat brusc:

—- Asta îl va face pe Colonel mai mult decît fericit. Ştiţi, un paşaport în alb este ca un cec în alb — valoarea sa nu are limită.

— Mai aveţi aici nişte cadouri. Ceva asemenea cecurilor în alb, a continuat Popescu, expunînd ce pedanterie un set întreg de ştampile de cauciuc pe biroul lui „Riyad". Nu puteţi folosi un cec în alb dacă nu-l completaţi, iar aici -aveţi uneltele de scris pentru paşapoartele dumneavoastră, *mon cher ministre* .

Erau ştampile mari pentru vize de intrare turistice sau diplomatice pentru diferite ţări ale lumii, precum si altele mai mici folosite la punctele de frontieră pentru a marca data intrării sau ieşirii.

— în această cutie aveţi cîteva zeci de feluri de cerneală folosită de toate ţările pentru orice fel de

stampilă si semnătură, iar în acest plic sînt instrucțiunile de folosire. Unele țări folosesc cerneală roşie lunea, altele poate că folosesc alta albastră fluorescentă vinerea, a adăugat ci, cu o undă de superioritate în glas, înainte de a încheia cu emfază: agenții secreți ai Colonelului nu vor mai trebui să viziteze Statele Unite sau Europa Occidentală ca libieni.

SOCIETĂȚILE MIXTE ALE LUI GADHAFI ÎMPOTRIVA „IMPERIALISMULUI AMERICAN"

în timpul mesei de prînz, lui „Riyad" i s-a transmis că Gadhafi doreşte să-şi vadă „oaspetele" la ora trei. După ce nc-am terminat în grabă masa, un elicopter ne-a dus pe mine şi pe „Jarnea" la eliportul unei unități militare, undeva lîngă Tripoli. Acolo ne aştepta un Mercedes negru escortat de mai multe maşini ale lui „Riyad". După un drum scurt, am încetinit şi am intrat într-o zonă militară. Am fost imediat luați în primire de două *jeep-uri,* care ne însoțeau printr-o unitate militară aflată în stare de alertă. Toți purtau căşti şi erau dotați cu arme Kalasnikov, drumul era păzit *d&jecp-uri* cu mitraliere, iar tancuri camuflate erau pregătite să intre în funcțiune la cel mai mic semn. După aceea am fost opriți la o poartă de fier înaltă şi verde, singura intrare într-un perete de beton întărit cu Saci de nisip fără număr. Numai Mercedesul negru a avut voie să treacă prin poarta verde, fiind escortat acum de cîțiva soldați infanterişti înarmați cu pistoale automate. Am ajuns într-o curte mare, înconjurată cu ziduri, în mijlocul căreia, departe, am zărit o clădire pătrată înconjurată de corturi militare. Drumul pînă acolo era blocat din loc în loc de tancuri cu motoarele în mers. Tancurile'stăteau în expectativă de-a curmezişul drumului cam la 500 de metri unele de altele.

Maşina noastră era oprită în fața fiecărui tanc si verificată de un ofițer, pînă cînd am ajuns la uşa clădirii.

înăuntru, totul era verde, chiar şi îmbrăcămintea majorității oamenilor. „Simbolizează Revoluția Verde a lui Gadhafi", m-a lămurit Jarnea, cînd am fost invitați în cele din urmă într-o sală de aşteptare verde, decorată numai cu un portret color al lui Gadhafi îmbrăcat într-o uniformă militară verde. Am aşteptat mai puțin de o oră pînă cînd un bărbat în uniformă verde a intrat si ne-a escortat la Colonel, care era singur într-o cameră imensă'. Stătea în picioare si privea pe fereastră, pozînd cu ostentație si scoțîndu-şi în relief profilul. Am auzit uşa închizîndu-se în'spatele nostru, dar n-am detectat nici un semn ca Gadhafi să fie conştient de prezența noastră. Asemenea corturilor sale, pereții camerei erau acoperiți cu bucăți cusute de piele colorată care formau un înveliş pestriț, în cameră mai erau canapele de un verde strălucitor si fotolii. Am aşteptat mult timp înainte de a mă hotărî să încerc a-l avertiza cu o tuse. Ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere, Gadhafi si-a întors capul încet spre noi, părînd că ne studiază cîtva timp, iar apoi a început să vorbească în arabă.

— Sînt întotdeauna însetat de înțelepciunea excelenței sale, fratele meu. Ce mai face ?

„Jarnea" îmi şoptea traducerea la ureche. Gadhafi purta o uniformă verde extravagantă, făcută pe comandă, cu multe galoane aurii pe piept, precum şi pantofi ci tocuri înalte. Ochelarii lui de soare fumurii, parțial acoperiți de borurile largi pline de „ouă jumări" ale unei şepci militare în stil italian, nu-i ascundeau ci mai degrabă îi scoteau în evidență fața asemănătoare cu o clătită.

După formulele de salut obişnuite, am încercat să-i dau mesajul scris din partea lui Ceauşescu, dar am fost oprit de un gest . ferm pe care Gadhafi l-a făcut cu mîinile, etalînd inele de aur cu smaralde mari, pe majoritatea degetelor.

— Spune-mi ce scrie, a ordonat pe un ton Autoritar. Ca si lui Ceauşescu, nu-i place să citească singur.

— Preşedintele Ceauşescu mi-a lăsat onoarea de a vă raporta, Excelență, acceptarea sa deplină a uneia din propunerile dumneavoastră mai vechi, am început eu. înccrcînd să mă' apropii de tonul său formal.

Gadhafi mi-a aruncat o privire înlrebătoare. I-am reamintii politicos că, în urmă cu cîteva săptămîni, îi oferise lui Ceauşescu 400 de milioane de dolari pentru importul unei rafinării moderne care va fi amplasată la Marea Neagră.

— Sigur că ştiu, a întrerupt Gadhafi, cu ochii scînteind triumfător. M-am oferit să plătesc o rafinărie modernă importată din Occident pentru prelucrarea petrolului brut libian — produ-sele urmînd a fi exportate ca si cum ar fi româneşti — ca supapă de siguranță pentru mine, în cazul că Occidentul ar boicota petrolul libian. I-am mai. spus fratelui Ceauşescu că doresc să finanțez imediat o a doua şi apoi o treia rafinărie.

Am dat din cap şi am continuat cu mesajul lui Ceauşescu.

— Exprimînd solidaritatea sa deplină cu revoluția şi cauza Libiei, preşedintele român nu

numai că este de acord cu propunerea Colonelului Gadhafi, dar a găsit de asemenea un mod de a reduce substanțial timpul necesar construirii acesteia. Preşedintele Ceauşescu este pregătit să pună imediat la dispoziția Libiei o rafinărie deja existentă, care a fost importată recent din Occident, dacă Colonelul Gadhafi poate livra prompt cei 400 de milioane de dolari.
— E adevărat ? a întrebat Gadhafi. Sigur că o voi plăti, dacă oamenii mei vor considera că rafinăria este mulțumitoare. Ştii că am bani, nu-i aşa ?
Ignorînd întreruperea sa, am continuat cu mesajul lui Ceauşescu cxplicîndu-i că el i-a cerut de asemenea lui Gadhafi să trimită neapărat României necesarul de petrol brut pentru ca rafinăria să funcționeze la capacitatea maximă, în acelaşi timp, Ceauşescu l-a informat pe fratele său că profiturile în valută forte ale rafinăriei trebuie să fie împărțite, pentru a plăti forța de muncă română.
— Nu se pune problema să nu fiu de acord cu tot ce-mi cerc fratele Ceauşescu, a spus Gadhafi, devenind pe neaşteptate mai puțin suspicios aflînd că va trebui să plătească în valută forte în schimbul protecției lui Ceauşescu. Evident încîntaf de vesti si aducîndu-si brusc aminte că stă tot în picioare, Gadhafi si-a tras un fotoliu si a făcut semn spre „Jarnea" si spre mine să facem
*I*1 Un soldat în uniformă verde a intrai aducîndu-nc t la i*-l"' note bătut. '•' _____ QJ mai conține mesajul fratelui meu ? a întrebat Gadhafi,
na ce soldatul în uniformă verde a plecat.
Am raportat că Ceauşescu dorea de asemenea să ştie daca radhafi fusese în stare să ia o hotărîre cu privire la propunerea . : Ceauşescu ca acesta să finanțeze o industrie de tancuri în România.
_ E vorba de cel german, nu-i aşa ? a întrebat el. Cel despre care fratele meu mi-a spus că aveți destule rețele de spionaj centru a-l copia si a-l produce în România. Care-i diferența între el si noul tanc sovietic ?
'__ Preşedintele Ceauşescu consideră că tancul vest-german Leopard II e mai bun dccît cele sovietice — mai puternic, mai uşor, mai rapid si substanțial mai sigur la trecerea printr-o apă. Dar motivul său adevărat ca noi să construim un tanc al nostru e că ar putea fi exportat fără nici o restricție.
— Are dreptate în privința asta. Am plătit bani buni pentru tancurile mele sovietice, dar Kremlinul încearcă mereu să mă oprească să fac ceea ce vreau cu ele. Care era propunerea fratelui meu ?
— O societate mixtă pentru a produce tancuri Leopard II. România va colabora cu toate rețelele de spionaj pe care le are precum şi cu asistența confidențială vest-germană oferită pentru a sprijini politica externă independentă a Bucureştiului. România va dota de asemenea societatea mixtă româno-fibiană cu toate construcțiile, cu forța de muncă si toate celelalte mijloace logistice. Preşedintele Ceauşescu vă cere, Excelență, să finanțați importul din Occident al echipamentului şi al tuturor uneltelor necesare pentru noua fabrică precum şi costul licenței, al oțelului special Şi al celorlalte materiale importate.
— Care licență ? Am înțeles că tancul este proprietatea NATO Şi nu trebuie cumpărată nici o licență. Greşesc ?
— Nu, Excelență, aveți dreptate. Timp de mulți ani Preşedinte Ceauşescu a avut o operațiune de spionaj prioritară cu sco-Pul de a jeproduce tancul Leopard II, deoarece nu putea fi "nportat. în timpul acelor ani, el a acumulat tone de schițe şi
tehnice. Tehnicienii români au acum aproape tot ce au avut colegii lor vest-germani cînd au început să construiască tancul Leopard II, si altele pe deasupra. Chiar si un model original.
— Atunci de ce aveți nevoie de licență ?
—, Problema-cheie pentru tancul Leopard II este motorul său, Excelență. Recent am obținut prin contrabandă o mostră de motor suplimentară, pe care am desfăcut-o în bucăți si am stu-diat-o. Concluzia a fost că motorul din aluminiu uşor, compact, era un instrument de o asemenea precizie încît era mult prea complicat pentru nivelul tehnologic obişnuit al României. De aceea Preşedintele Ceauşescu a hotărît să găsească o modalitate de colaborare cu fabricantul vest-german.
— Şi aprobarea NATO ?
— Preşedintele a găsit o modalitate de a se lipsi de aşa ceva. Mi-a dat un mesaj personal pentru

fabricant, o prestigioasă firmă vest-germană, cerînd în termeni ambigui ajutor în sprijinul inde-pendenței României si promițînd, în schimb, mai multe afaceri împreună în viitor. Cu acest mesaj în mînă l-am contactat pe unul dintre şefii firmei, directorul fabricii de motoare. Acest bărbat, căruia i s-a dat numele codificat „Leopold" fusese evaluat în rapoartele noastre informative ca fiind un adept al politicii externe a României.
— „Leopold" de la „Leopard" ?
— Da, Excelență. „Leopold", după ce l-am pus la curent în cele mai mici detalii în această privință, a fost de acord să colaboreze la rezolvarea a ceea ce el a numit „această chestiune delicată". După cîteva zile — adică în ianuarie trecut, pe la începutul lunii — , am plecat împreună cu avionul companiei sale la Bucureşti, unde urma să se alăture cancelarului Schmidt, ca membru al delegației sale oficiale. Preşedintele Ceausescu v-a trimis un mesaj personal referitor la discuțiile pe care le-a avut atunci cu Schmidt.
— Acum o lună, sau cam aşa ceva.
— Da, Excelență, în timpul zborului spre Bucureşti, am fost numai noi în avion, iar „Leopold" mi-a explicat că Leopard II fusese produs pentru NATO cu fondurile federale germane, şi că de aceea nu era posibil să fie obiectul direct al unei tranzacții comerciale fără aprobarea guvernului federal, care nu va fi dată
icicînd unei țări comuniste. Recent, totuşi, firma lui a proiectat nou motor Diesel bazat în totalitate pe motorul Leopard II. Singura diferență fundamentală o constituia sistemul de ungere, deoarece era proiectat să fie folosit numai în poziție orizontală, mai ales în cadrul unităților de armată mobile. Dar noul motor nu mai aparține guvernului vest-german. „Leopold" ar putea să-i vîndă licența si o linie de producție României.
__Dacă motorul e bun pentru unitățile de armată mobile, îl pot folosi pentru întregul arsenal de care dispun.
— Sigur. Totuşi, ăsta ar trebui să fie un aranjament separat.
__Dar aş vrea să te întreb: Cum ar putea fi folosit un asemenea motor la un tanc care urcă pe o suprafață înclinată într-un unghi de 25° sau mai mult ?
— Pe lîngă contractul oficial, „Leopold" va semna un acord confidențial, care stipulează că o firmă elvețiană, construită de el special pentru acest contract unic, va proiecta şi va furniza sistemul special de ungere, necesar să transforme acest motor într-unul de tanc. Va fi în secret o , secție a firmei sale. Toți angajații acestei secții vor fi pensionarii lui, cu experiență calificată în privința motorului Leopard II si a sistemului său de ungere, selecționați pe sprinceană de el însuşi. Ei vor primi toată documentația tehnică originală de la el. După cum spune „Leopold" singurul lucru diferit va fi macheta proiectului.
— Există garanții pentru realizarea acestui acord secret ?
— Acum zece zile am fost în Germania Occidentală ca să încheiem contractul secret. „Leopold" m-a dus cu maşina pînă la Ambasada Română din Koln, iar cînd am ajuns acolo m-a rugat să-l ajut la descărcarea bagajelor. Erau multe cutii grele, pe care le-a deschis în incinta ambasadei. Conțineau sistemul original de ungere al motorului Leopard II şi'un prototip al unui sistem similar de ungere pentru noul motor.
— A reuşit!
— Da, Excelență. După cele afirmate de „Leopold", aşa-nu-mita versiune civilă a motorului Leopard II a fost concepută încă din start nu doar pentru unitățile de armată mobile dar si pentru vehiculele blindate, încă n-are dreptul să-l vîndă pe față în scop militar, deci firma elvețiană nu va fi altceva decît un paravan pentru autoritățile NATO.
— Ajung 300 de milioane de dolari, generale ?
— De fapt, Preşedintele Ceauşescu are nevoie de 350 de mi. lioane de dolari pentru a începe operațiunea. Bani gheață.
— în regulă. Vreau, totuşi, să împărțim producția pe jumătate chiar din prima zi.
— Voi raporta cu exactitate acest lucru, Excelență.
— Era vorba si de o societate mixtă pentru industria aeronautică militară într-unul din primele mesaje ale fratelui meu. Ce fel de avioane ?
— Sînt două. Primul este un avion comercial Fokker, FK-614, proiectat pentru distanță medie, capabil să aterizeze oriunde, chiar si pe nisip. Sînt mai multe versiuni militare Fokker în stadiu de proiect: de recunoaştere, de bombardament si de lansat paraşute.
— îmi sună cît se poate de bine. Şi al doilea ?
— Fokker-ul a perfecționat decolarea si aterizarea verticală. Preşedintele Ceausescu crede că

o societate mixtă cu Fokker pentru a produce avionul comercial 614 ar deschide României porţile pentru a fura proiectele referitoare la decolarea si aterizarea verticală.
— Ajung încă 350 de milioane de dolari ?
— Preşedintele Ceausescu n-a făcut o estimare precisă. Dar pot raporta că Excelenţa voastră doreşte să finanţeze proiectul cu cel puţin 350 de milioane de dolari ?
— Da. Ministrul meu al apărării ar putea discuta această chestiune cu ocazia următoarei sale vizite la Bucureşti.
•— Nu'cred că Preşedintele Ceausescu va fi pregătit pentru asta decît după vizita sa în Statele Unite, de la mijlocul lui'aprilie. Am un mesaj de la el în legătură cu această vizită.
— Ascult.
„NU VREAU PACE ÎN ORIENTUL MIJLOCIU"
__. Vizita preşedintelui Ceausescu în S.U.A. are trei obiective
majore. Primul este să consolideze clauza naţiunii celei mai favorizate, pe care România tocmai a primit-o. Al doilea are scopul să deschidă noi uşi spre tehnologia americană, interzisă ţărilor comuniste şi dumneavoastră, Excelenţă.
.— în regulă. Care este prioritatea lui acolo ?
.— Microelectronica si computerele.
.— Sînt sătul pînă peste cap, dar asta e doar furia mea de acum.
— Preşedintele vă va povesti totul pe scurt, după vizită, ca de obicei. Al treilea, şi cel mai important obiectiv al său, este pacea în Orientul Mijlociu.
— De ce pacea ? Nu va fi niciodată pace, atîta timp cît Israelul continuă să existe, iar eu mai sînt în viaţă.
— Preşedintele Ceausescu consideră că pacea este mai la modă decît războiul şi vrea să fie mediatorul oi. El îi va propune preşedintelui Carter un plan amănunţit. Mai întîi, retragerea Israeluhiî din teritoriile ocupate după războiul din 1967 şi, de asemenea, din teritoriile Libanului de Sud. în al doilea rînd,
.dreptul poporului palestinian la autodeterminare, precum si dreptul de a avea un stat independent propriu. Preşedintele Ceausescu/ va insista la Casa Albă că, fără o soluţie de lungă durată în această problemă, nu va putea exista nici o înţelegere de pace în Orientul Mijlociu şi nici o garanţie pentru independenţa şi securitatea vreunui stat din regiune, inclusiv Israelul, am continuat cu emfază.
— Nu va exista niciodată independenţă teritorială si securitate pentru Israel. Asta trebuie să-i fie clar fratelui meu Ceausescu.
— în ultimul rînd, preşedintele Ceausescu vrea să-l folosească pe Carter pentru a convinge guvernul israelian să arate mai multă receptivitate faţă de iniţiativa preşedintelui Sadat.
— Sadat e nebun. Ar trebui să renunţe sau să fie înlăturat.
— De asemenea, problema ar trebui pusă la conferinţa de pace de la Geneva, unde sovieticii deţin funcţia permanentă de codirector. El va insista ca această conferinţă să includă Siria, Libia si OEP-ul ca reprezentanţi autentici ai palestinienilor. Trebuie să vă mai informez că preşedintele Ceauşescu mai doreşte să distrugă manevrele lui Carter de a fi mediator între Begin si Sadat.
— Begin ar trebui să fie asasinat. Iar nebunul acela de Sadat va trebui sau să renunţe, sau să fie înlăturat.
— Fratele Ceauşescu vrea să rămînă mediatorul lor, am continuat, ignorînd întreruperea lui Gadhafi. Atuul său, după cum ştiţi, e că el este singurul ^conducător al lumii care are relaţii diplomatice si personale atît cu Israelul, cît si cu Egiptul, fiind si prieten personal cu preşedintele Arafat.
— Arafat e un nebun stupid.
— Fratele Ceauşescu vrea să-l convingă pe preşedintele Arafat să fie conciliant faţă de rezoluţiile 242 şi 338; să schimbe plăcuţa de pe uşă cu numele OEP-ului cu alta, purlînd numele de guvern în exil, dar întîmpină dificultăţi. L-aţi putea ajuta, Excelenţă ?
— Eu nu sprijin pacea în Orientul Mijlociu. Şi nu-l sprijin nici pe Arafat. E un nebun stupid şi incompetent.
— L-aţi sprijinit cîndva, nu-i aşa, Excelenţă ?
— Nebunul acesta stupid este fanatic, un războinic, dar unul deştept, însă nu duce nimic la

bun sfîrşit.
— Ce să-i raportez preşedintelui meu ? \
— Spune-i fratelui Ceauşescu că părerile noastre referitoare la Orientul Mijlociu si Arafat sînt diferite. Şi că vreau să-mi dea un paşaport sud-american, perfect curat. Va trebui să fie atît de curat, încît însuşi fratele meu să aibă încredere să-l folosească. Ştii pentru cine am nevoie, pentru „Carlos". Şi vreau ca fratele meu să-mi indice un aeroport occidental pe care „Carlos" să-l poată folosi în siguranță, ca să ajungă în Occident.
— Ce altceva trebuie să-i mai spun preşedintelui Ceauşescu ?
— Spune-i că, în ciuda căilor noastre total diferite de luptă împotriva imperialismului american, are tot sprijinul meu. Atîta timp cît „Orizontul" său stupid funcționează, va avea banii mei a-l finanța, în ziua în care n-o să mai meargă şmecheria, poate conta pe armele mele.
Gadhafi s-a ridicat brusc de pe scaun şi a scos din buzunar o batistă, cu care si-a şters fruntea si ceafa.
__Care-i statutul lui „Bratus" al nostru, generale ? a întrebat Colonelul cîtcva minute mai tîrziu.
‚Brutus" este numele codificat pentru armele bacteriologice. La o zi după lansarea unui apel internațional pentru interzicerea tuturor armelor chimice, Ceauşescu l-a chemat la el pe generalul Mihai Chițac, comandantul trupelor chimice, si pe mine si ne-a ordonat ca o componentă ultrasecretă pentru arme'bacteriologice să fie creată imediat în cadrul trupelor chimice, si dezvoltată cu ajutorul DIE. Mai tîrziu acestei componente i s-a dat numele codificat de „Brutus" de la *bmcellosis,* prima armă bacteriologică pe care aceasta a produs-o şi care a devenit favorita lui Ceauşescu. Promițînd să împartă produsul cu Libia, el l-a convins pe Gadhafi să investească sume mari de bani ca să dezvolte operațiunea „Brutus", deşi, în realitate, n-a fost necesară valută forte în acest proiect.
— Nu există nici un cuvînt despre „Brutus" în mesajul preşedintelui Ceauşescu, m-am aventurat să răspund.
• Gadhafi s-a întors spre mine fulgerîndu-mă din priviri. Fața sa transfigurată s-a făcut tare ca granitul, iar ochii lui îmi aruncau priviri tăioase.
— Nu le juca cu mine, generale, sînt bani libieni în chestia asta şi... vreau să ştiu ce se întîmplă.
în timp ce „Jarnea" îmi traducea la ureche, mi-a şoptit că vocea lui Gadhafi trăda un tremur nervos. Deşi Gadhafi vorbea în arabă, mi-am dat seama cu uşurință ce răbufnea din el.
— Să-i spui asta fratelui Ceauşescu, a zis Gadhafi cu aceeaşi voce.
Apoi s-a îndreptat spre fereastră şi, întorcîndu-se spre noi cu profilul, a rămas acolo fără să mai zică nimic, privind doar afară în noapte. Am înțeles că întrevederea luase sfîrşit.
De la biroul lui Gadhafi am plecat la ambasadă, unde şeful stației, Anton Anton, mă aştepta în salonul principal.
— Bucurestiul întreabă mereu dacă te-ai întors, a spus. Tovarăşul aşteaptă raportul tău.
La cîteva minute după ce am scris-o telegramă spunînd doar atît *„BEDUIN BINE DISPUS",* Anton a raportat că „Riyad" era jos, aşteplînd să mă ducă la un dineu oficial dat în onoarea mea si a generalului Popescu.

AJUTÎNDU-L PE „CARLOS"

Dineul lui „Riyad" a avut loc în clubul Ministerului de Interne, care este rece ca o cazemată. Au participat adjuncții lui si cîțiva ofițeri de rang înalt. Pe masa lungă de lemn erau patru miei fripți, înconjurați de castroane de argint pline cu pilaf de orez verde, si numeroase sticle cu limonada verde. Dineul a început într-o atmosferă tăcută, posomorită. Cele cîleva glume pe care a încercat să le spună Popescu au fost urmate numai de propriul său rîs. După două ore, buna dispoziție şi-a făcut simțită prezența, dar atunci „Riyad" m-a condus la maşină.
— Să-i lăsăm să se simtă bine ei între ci, fără şefi, mi-a spus. Maşina s-a oprit în fața unui hotel luxos, unde portarul în uniformă care a venit să ne deschidă uşa a rămas ca lovit de trăsnet cînd l-a zărit pe „Riyad".
— Asta e un alt rezultat al legăturii noastre, mi-a spus „Riyad". Ministerul nostru a preluat acest hotel si altele, care sînt folosite de străinii cu rang. Fiecare telefon este urmărit, am pus microfoane în fiecare cameră si la aproape toate mesele din restaurant, iar personalul este

format din agenți secreți. Este exact ceea ce am văzul la voi, la hotelurile Alh<5n6e Palace si la Intercontinental.
Am petrecut restul serii discutînd la o masă retrasă şi îndepărtată, unde, fără să i se spună, chelnerul ne-a umplut ceştilc de ceai cu whisky, servit dintr-un ceainic de aramă. In proporție cu numărul de ceşti băute, adevăratul „Riyad" a început să iasă din carapacea sa de taciturn monosilabic, care vorbea rar şi niciodată nu spunea ce gîndea. Fanaticul antisemit şi delirantul antiamerican pe care l-am întîlnit numai o singură dată înainte, într-un club de noapte din Bucureşti, în vara anului 1977, a început iar să revină la viață.
Secretul care guvernează orice serviciu de spionaj, fie in Iu-nica liberă, fie într-o țară totalitară, interzice ca agenții să discute despre munca lor cu un neprofesionist. Dar există şi o lege nescrisă : cînd agenții secreți se întîlnesc, singurul lucru pe care îl pot discuta sînt afacerile lor clandestine. Terorismul a fost principala preocupare a lui „Riyad" în ultimii cinci ani. Acesta este subiectul despre care a vorbit la Bucureşti cu cîteva luni în urmă, iar operațiunile teroriste erau tema despre care el a început acum să-si depene amintirile. Astăzi a vorbit despre acel terorist dezgustător, „Carlos", care este cunoscut şi sub numele de „Şacalul". Pe numele său adevărat Ilici Ramirez Sanchez, el era fiul unui venezuelean bogat. A devenit revoluționar, iar apoi un activ susținător al Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei, o grupare teroristă şi marxistă, iar în final prieten intim cu Gadhafi.
,— Atîta vreme cît „Carlos" continuă să trăiască aici, a spus „Riyad", dispun de fonduri nelimitate ca să-i acopăr toate cheltuielile pentru tot restul vieții.'
Abia după ce a băut tot din ceaşcă a continuat:
— Carlos e nervos, fără astîmpăr, nu poate sta liniştit. Acum vrea să organizeze o nouă operațiune în Occident. Ți-a cerut Colonelul un paşaport ?
— Da.
— Am cerut de la prietenii noştri bulgari un paşaport sud-american pentru „Carlos", dar Colonelul vrea şi ajutor românesc. Ştii că noi avem relații excelente cu Sofia, dar Ceauşescu este fratele Colonelului.
Trecuse de miezul nopții cînd am plecat la aeroport. De îndată ce avionul a atins-altitudinea de zbor, Calomfircscu a revenit în salon.
— încearcă să dormi cîteva orc, generale. Patul prezidențial te aşteaptă, mi-a recomandat, după ce am terminat cina intimă pregătită de el.
Ca întotdeauna, de îndată ce m-am băgat în pat, mi-am spus rugăciunea. Am fost un creştin devotat toată viața şi niciodată n-am adormit înainte de a mă ruga lui Dumnezeu. De cînd religia [a] fost interzisă, îmi spuneam rugăciunile numai în gînd. în decursul anilor am învățat să mă concentrez pînă ce vedeam clar imaginea lui Hristos răstignit pe cruce. Aceea a fost biserica mea, altarul meu, icoana mea, timp de aproape 30 de ani. Acestui Hristos, pe care-L vedeam atît de clar cu ochii minții melc, pînă la ultimul detaliu al feței Sale si corpului Său, mă rugam.
Era aproape ora sase dimineața cînd am ajuns la Bucureşti, întorcîndu-mă din călătoriile mele efectuate în Occident, Aeroportul Internațional Bucuresti-Otopeni mă frapa mereu ca un loc straniu şi amenințător, aparținînd unei lumi primitive, diferite. De sus se vedeau artileria antiaeriană şi mitralierele de calibru mare instalate de Ceausescu ca să împiedice ca avioanele deturnate să părăsească țara. Clădirea aeroportului, cufundată în beznă pentru a se economisi curentul electric, este mereu plină de ofițeri de securitate si milițieni înarmați cu automate. Oficia-lii, de la grăniceri şi vameşi pînă la portari, sînt la fel de neprie-tenoşi şi suspicioşi. Pasagerii timizi şi speriați încearcă să aştepte sau să se plimbe fără să le dea atenție, în această zi rece şi ploioasă, aeroportul mi s-a părut totuşi ospitalier, în comparație cu lumea de unde abia plecasem. Pop, adjunctul meu, era acolo ca să-mi prezinte un scurt raport asupra celor întîmplate în timpul absenței mele. După terminarea raportului, mi-a spus că „Profesorul" mi-a telefonat de cîteva ori cu o zi în urmă — Ceausescu voia vesti de la mine. îmi lăsase vorbă să fiu în biroul său „la prima oră în dimineața aceea". Aceasta însemna ora 8,30, atunci cînd Ceausescu sosea acolo cu punctualitatea unui ceas elvețian. I-am dat servieta lui Pop şi am plecat acasă. Pe drum, şoferul meu, Paraschiv, mi-a vorbit în special despre Dana şi despre Radu, logodnicul ei. Ieri avusese loc vernisajul expoziției ei la Bucureşti. Multă lume venise acolo. Ea era atît de emoționată... După-amiază, Paraschiv a dus-o la expoziția de sculptură a lui Radu. Şi acolo erau mulți vizitatori... Erau atît de drăguți împreună.

CAPITOLUL VII

__Bine ai venit acasă, şefule !

— Sînt atît de bucuros să văd, în sfîrsit, o fiinţă omenească, profesore! am replicat, ca răspuns la îmbrăţişarea exuberantă a lui Constantin Manea.

Birourile şi sălile de conferinţă ale lui Ceausescu erau goale la acea oră matinală. Era prezentă acolo numai echipa de tehnicieni avînd sarcina de a verifica zilnic securitatea cabinetului lui Ceausescu. O regulă, introdusă cu mulţi ani în urmă de către KGB-ul sovietic, cere ca biroul conducătorului partidului comunist si reşedinţa acestuia să fie verificate sistematic si cu regula-ritate pentru descoperirea sistemelor de observare sau a altor operaţiuni de spionaj, în fiecare dimineaţă, toate telefoanele sînt înlocuite cu altele, identice, care au fost verificate în prealabil, iar apoi sigilate.-Liniile telefonice sînt verificate zilnic pentru a detecta orice legătură sau posibilă interceptare străină. Sistemul de detectare a radiaţiilor, ascuns în tocul uşii, este testat în fiecare dimineaţă, aşa cum este cazul controlului Geiger-Muller şi al celorlalte instalaţii ascunse în interiorul biroului. O dată pe săptămînă, pereţii, tavanul şi podeaua sînt cercetate încă o dată cu ajutorul razelor X cu scopul de a depista microfoane ostile.

— Hai să intrăm, şefule. Nu există pe lume alt loc mai sigur pentru a sta de vorbă ca biroul Tovarăşului, a spus Manea, clipind în direcţia ofiţerilor care făceau verificarea.

M-a împins în cabinetul prezidenţial, unde a început să scoată şi să-şi aranjeze, pe biroul lui Ceausescu, lucrurile cu care el îşi începe de obicei ziua, într-o. ordine invariabilă, specifică: rapoartele zilnice de spionaj ale DIE deasupra, dosarul conţinînd telegramele de la ambasade selecţionate de ministrul afacerilor externe dedesubt, raportul cu privire la emisiunile postului de radio Europa Liberă în limba română imediat sub ele, iar la sfîrşii buletinele de ştiri Agerpres pregătite special pentru el, conţinîrid informaţii din presa occidentală care n-au fost publicate în România.

— N-am prea avut mult de lucru zilele trecute, şefule, a spus Manea. Tovarăşul a avut o întrevedere cu ministrul apărării si cadrele superioare, ca să-i felicite pentru manevrele lor recente. Ştii cine a fost cel mai bun dintre oamenii noştri ? Generalul Militaru a cîştigat toate medaliile! îţi aminteşti de apariţia lui spectaculoasă cînd a deschis parada militară la ultima sărbătoare naţională ? Era acolo, ca Făt-Frumos, în maşina sa decapotabilă, salutînd unitate după unitate si apoi dîndu-i raportul Tovarăşului. Toate fetele erau înnebunite după el, nu-i aşa ?

Nicolae Militaru, unul din generalii favoriţi ai lui Ceauscscu, era comandantul celui mai important regiment românesc din garnizoana Bucureşti.

— Ce noutăţi sînt în legătură cu vizita în Statele Unite ?

— începe la 12 aprilie, după cum ştii, si nu s-a schimbat nimic în programul pe care l-ai propus Tovarăşului.

— Tovarăşul tocmai a plecat de la reşedinţa sa, a raportat un ofiţer de securitate din pragul uşii. Şi este bine dispus, după cele spuse de ofiţerul de serviciu de la reşedinţă.

Dispoziţia şi furia imprevizibile ale lui Ccauşescu erau proverbiale.

AUSTRIA E LOCUL POTRIVIT

Manea stătea în picioare în pragul uşii deschise, cu faţa spre scări, cînd, după zece minute, Ceauşescu a trecut pe lî'ngă el înmînîndu-i pălăria- neagră pe care o poartă de la începutul primăverii pînă la lăsatul iernii.

— lată-te în sfîrsit acasă, Pacepa. Hai înăuntru, a exclamat Ccauşescu evident bine dispus. Ce-i nou ? a început ca întotdeauna, după ce s-a instalat pe scaunul înalt din spatele biroului si a pus mîna pe stiloul său favorit, îmbrăcat înlr-un material negru, fin.

I-am dat raportul cu privire la misiunea mea la Beirut, încercînd să fiu scurt şi la obiect, în ciuda cuvîntărilor lungi ale lui Ceauşescu si a înclinaţiei sale spre logoree, n-avea răbdare să-i asculte pe alţii vorbind.

Ceauşescu a tăcut mult timp după ce am terminat. Cînd si-a ridicat ochii ageri spre mine, carneţelul de însemnări din fata lui era plin cu figuri geometrice indescifrabile, desenate cu cerneală groasă, neagră.

__De cinci ani tot încerc să-l fac pe Arafat să nu mai mintă,

dar vulpea mea bătrînă pur si simplu nu poate trăi fără asta. Dacă nu spune măcar o minciună, nu-i tihneşte ziua, a spus Ceauşescu, vizibil stînjenit. A pierde e ceea ce urăşte cel mai

mult.'Adevărul e că Arafat este curajos față de Israel si americani, dar las față de lumea arabă. Mai are multe de făcut pentru OEP-ul său înainte de a începe măcar să se gîndească la o transformare.

Ceauşescu s-a ridicat de pe scaun. Nu-i stă în obicei să se plîngă de ceva. A luat din seiful personal un carnețel cu însemnări legat în piele neagră, unul dintre puținele documente pe care obişnuia să le țină acolo.

— Dacă nu~ putem avea un guvern în exil, ar trebui să încercăm ca OEP-ul lui Arafat să fie recunoscut în Occident ca atare. După cum a spus „Annettc", pentru moment în Austria pare a fi locul cel mai potrivit. Să vedem ce spune „Biblia".

„Biblia" era numele pe care l-a dat unei cărți scrise de mînă făcută de către DIE într-un singur exemplar, doar pentru el, care conținea descrierile cifrate ale celor mai importanți agenți din Occident.

— Să vedem Austria. lat-o. Cancelaria Federală. Nu e ăsta biroul lui Kreisky ?

— Ba da.

— La Cancelaria Federală sînt dați trei agenți :„Bodor" — Ministerialrat — bani; „Berthold" — Ministerialrat — bani; si „Stumpf" — Hofrat — bani. Vorbeste-mi despre ei.

— Aceştia sînt trei dintre consilierii personali ai lui Kreisky. Au aceeaşi funcție cu a mea.

— Sper că mai mult decît atît, a clipit Ceauşescu.

— Şi eu, tovarăşe. *Rât* este cuvîntul german pentru consilier. *Ministerialrat* si *Hofrat* sînt două posturi birocratice austriece.

— Nu l-ar putea „lucra" pe Kreisky ?

— „Stumph" nc-a furnizat numai documente secrete de ia Cancelaria,Federală. Atît de bune pe cît ne putem aştepta de la Austria. „Bodor" si „Berlhold" s-au ocupat si de informații si de spionaj, pentru dolarii din Elveția. Ei nu vor şilingii austrieci din Viena.

— Notează-i. Mai e un nume aici, *„Orlando" — referent în biroul personal al lui Ki'eisky — bani.*

— Un birocrat. Perfect pentru informații. A făcut fotocopii pentru fiecare foiță de hîrtie care a intrat în biroul său de la, sau pentru Kreisky si ne-a dat lot. Cincizeci de dolari bucata, tot teancul. Iugoslavii sînt înnebuniți după el.

-— Primul nume de la Vicecancelarie este *‚J)aniel" — ofițer executiv — ceasuri de aur, garnituri de birou de aur.* Cine c vicecancelarul ?

— Androsch este vicecancelarul şi ministrul de finanțe. „Daniel" este în ultimele stadii ale procesului de recrutare, răsplătii cu daruri, dar încă nu cu bani.

— Unde ar trebui să mă mai uit ?

— Ministerul Afacerilor Externe ?

— Iată-l. Sînl mai multe nume decît ar fi nevoie pentru alcăluirea unei echipe de folbal. Alege doi-trei, care să plaseze un microfon în urechea ministrului lor. Ei ar trebui să fie capabili să ajungă la ci de trei ori pe zi şi încă o dată seara.

Ceausescu a început să răsfoiască nervos paginile, evident plictisii de „Biblie".

— Bine, a exclamat după o pauză.

Acesta era un semn sigur că e pregătit să dicteze ordine, pe care le va însoți de cîte o lovitură cu pumnul în masă. Şi aşa s-a întîmplat.

— Toate la timpul lor, a început. Am puica organiza acum o operațiune secrelă, desemnată să-l convingă pe Kreisky că recunoaşterea OEP-ului ar conslilui cea mai bună proiecție penlru Auslria lui nealinială si neînarmaiă împolriva aiacurilor lerorisle. Ai o întreagă armată de agenți în jurul lui şi o experiență suficienlă ca să faci asia. Cere si ajutorul Belgradului. Din cele ce mi-a spus Tito., el poate face orice doreşte cu Kreisky. Viena trebuie.nu doar să-l recunoască pe Arafat, dar si să stabilească relații diplomatice cu OEP. aşa cum am făcut noi.

'Apoi Ceausescu a cerut ca unele zvonuri să fie răspîndite cu inteligență în Occident, sugerînd că Arafal devine lol mai moderai şi chiar făcînd aluzie că abordează „mai realist" problema Israelului şi rezoluțiile Națiunilor Unite cu privire la Orientul Mijlociu.

— Nu vreau zvonuri bazate pe bîrfă. Vreau documenie serioase, făcuie penlru sau de călre conducători de stat. Spune-i lui Ilie ce are de făcui. El csie expertul. (Generalui Mihai Ilie era şeful Serviciului de Dezinformare al DIE.) El va găsi moda-liiaiea cea mai bună să rezolve problema, îți mai aminieşli de diplomalul occidenlal care a vizilal Bucuresliul limp de două

zile si a găsii o servietă în camera lui de la hotel ?
— Asia s-a înlîmplal anul irecul.
— A încuial servieia în bagajul său, a coborîl la recepţie şi a aflai că un general sirian, care plecase chiar în acea dimineaţă, slăluse în camera lui.
Ceausescu a rîs.
— Spune-i lui Ilie să organizeze o alia operaţiune inleligenlă. Deghizaţi-l pe unul dinire agenţii voştri în demnitar egiptean care călătoreşte prin Auslria şi făceţi-l să-si „uite" documenlul înlr-un hotel din Viena. Banii nu fac obiect de discuţie.
ARME ROMANEŞTI PENTRU LUMEA A TREIA
Ceausescu a schimbat subiectul.
— Ce-mi poţi spune despre Libia ?
După ce am lerminal de relaial discuţia pe care o avusesem cu Gadhafi, a conlinual să deseneze în linişte linii geomeirice negre pe carneţelul lui, ca si cum nimeni n-ar fi fosl în birou. Cînd, în cele din urmă, s-a uilai la mine, ochii săi luceau, iar faţa-i radia:
— Veştile sînl bu-u-une. Şi 750 de milioane de dolari care iniră numai înlr-o zi!
Şi-a strîns palma dreaptă, ca si cum literalmente ar fi ţinut în mînă milioanele de care vorbea.
— Rafinăria nu e treaba ta. O să am grijă de asta mai tîrziu, a încheiat, dîndu-i apoi ordin lui Manea ca ministrul petrolului si ministrul industriei chimice să vină în biroul său la ora două. Dar industria militară îţi aparţine cu totul. Asta e sarcina ta, pînă cînd primul tanc iese din fabrică. Şi pînă cînd primul Fokker construit în România îşi ia zborul, a decretat el. Cîţi dintre dolarii lui Gadhafi trebuie într-adevăr să-i cheltuim pentru tancuri ?
— Mai nimic. Dacă vom cumpăra licenţa germană pentru unităţile armate mobile, „Leopard" nu ne va cere mare lucru pentru adaptarea motorului.
— întotdeauna îmi place să împuşc doi iepuri dintr-un foc, a spus Ceauşcscu zîmbind. E scump să menţii azi comunismul în viaţă. Am deja o uriaşă datorie externă, care mă priveşte drept în faţă, si n-o pot reduce cxportînd roşii sau hîrtie igienică. Trebuie să facem dolari prin orice mijloace. Şi trebuie să exportăm arme oricum, pe faţă sau în secret, legal sau prin contrabandă, nu-mi pasă cum.
Ceauşcscu punea din nou placa spartă.
— îţi aduci aminte de ultima expoziţie pe care Serviciul Secret a organizat-o pentru mine la Blair House ? N-au avut expusă nici măcar o puscă-mitralieră americană. Toţi agenţii lor au pusti-mitraliere „Uzi", deoarece corespund mai bine nevoilor lor. „Uzi" este acum un sistem al antiterorismului, iar israelienii au făcut din asta alît un nume, cît şi o avere. Ar trebui să fabricăm si noi „Uzi".
S-a ridicat şi a început să se plimbe de la un capăt la altul al biroului, iar eu făceam acelaşi lucru alături de el.
— Lumea a treia e împărţită de fapt între doi mari producători de arme, dar e riscant să te bazezi fie pe armele americane, fie pe cele sovietice. Trebuie să iniţiem operaţiuni secrete pentru a spori răspîndirea sentimentelor antisovietice precum şi antiamericane. Şi atunci pac! ar trebui să scoatem „Uzi"-urile noastre. Un tanc Leopard modern fabricat într-o Românie independentă. Un avion militar Fokker cu scopuri multiple fabricat într-o România independentă. Un avion de luptă creat de România independentă si Iugoslavia. Iar în spatele scenei, în secret, o rachetă bacteriologică construită de o Românie independentă. „Uzi"-urile israeliene au devenit un simbol al antiterorismului. „Uzi"-urilc noastre ar trebui să devină un simbol al independenţei.
Ceausescu s-a oprit în mijlocul camerei, s-a întors spre mine si m-a prins de nasturele de la haină.
— Ce-ai zice ca noului nostru tanc să-i zicem „Cega" ?
— De la Ceauşescu-Gadhafi ?
— Gîndeşte-te la asta.
Ceausescu a începu* din nou să deseneze simboluri geometrice în carneţel, uitînd de prezenţa mea. Acesta era modul lui de a se concentra.
— Avem cîteva paşapoarte sud-americane, nu-i aşa ? a spus în cele din urmă. Mă refer la ale noastre, nu la cele primite de la Moscova sau de altundeva.
— Da, avem.

— Atît de sigure pe cît le vrea Gadhafi ?
— N-âm avut probleme cu ele pînă acum.
— Avem şi cîteva paşapoarte originale spaniole, nu-i aşa ? Cele pe care le-a dat Santiago Carillo ?
—, Da, tovarăşe. Avem cinci sute de paşapoarte în alb. Originale, obţinute de comuniştii lui care lucrează în poliţia spaniolă. Ne-a spus că sînt foarte sigure.
— Dă-i lui Gadhafi şi două din alea. Avem aeroportul sigur din Europa occidentală pe care-l vrea Gadhafi ? E pentru „Carr los", ca să ajungă în Europa, nu-i aşa ?
— Da, tovarăşe. Avem cîteva. Unul este la Frankfurt, în Germania occidentală. Acolo îl avem pe „Rudy", un ofiţer *Bundes-Mmiiwlamt,* recrutat ca agent. Acum este şeful unui schimb de grăniceri, al unor oameni care controlează paşapoarte. Ultima lui achiziţie de marcă a fost o duzină de filme conţinînd lista persoanelor căutate de Germania occidentală şi Interpol, listă aflată la punctele de frontieră.
— Mai există altă cale pentru „Carlos" ca să ajungă în Europa ?
— „Rolf"
— Ăla care ne ajută la negocierile pentri' Fokker ?
— Da. Are cîteva avioane si ar putea duce pe cineva în Germania occidentală, folosind un aeroport particular sau o secţiune a-unui aeroport mare rezervat pentru avioane particulare. Controalele de graniţă şi vămile sînt foarte uşoare acolo.
Uşa dublă si grea de la biroul lui Ceausescu s-a deschis brusc, iar apoi s-a închis trîntită şi Elena a dat buzna ca un ciclon.
— Unde ai fost, Nicule ? Te-am căutat peste tot, a întrebat, numai ca să spună ceva.
De îndată ce m-a văzut, a început să ţipe I
— O să te strivesc ca pe un păduche. O să o blestem pe mă-ta că te-a adus pe lumea asta.
— Ce s-a întîmplat, Elena ? a intervenit Ceausescu.
— Trebuie să clarific ceva cu păduchele ăsta, a urlat ea către mine. Am un milion de lucruri pe care să le facă. Şi el, viermele mizerabil ? Pleacă să înoate în Mediterana.
, — Lasă-l în pace, Elena. Tocmai a sosit şi e obosit ca un cîine.
— în cazul ăsta, fă-l să latre. Am o mulţime de lucruri pentru tine săptămîna asta, Pacepa, a continuat ea. întîlnirea cu ambasadorul venezuelean, de exemplu. Ai aranjat totul, dar apoi ai plecat înainte de a obţine medalia pentru mine. Nimeni n-a ştiut nimic. A fost un dezastru.
— Haide, Elena. A fost perfect. Ce-ai fi vrut mai mult ? Deodată, ea a schimbat subiectul.
— Măcar mi-ai adus ceva frumos din călătorie ?
I-am raportat că Olcescu pur şi simplu nu avusese timp să meargă la Damasc să cumpere garniturile de feţe de masă, dar va trimite totul peste o zi sau două.
— Olcescu n-are niciodată timp pentru mine, a mieunat Elena, afectată. Dar cu *stelele* ce se aude ?
— Olcescu a stat de vorbă cu oamenii lui — indivizii aceia pe care îi constrînge să ia cocaină. I-au promis cîteva diamante extraordinar de mari pînă mîine. Le voi aduce în geanta mea diplomatică.
— Cred că asta e tot pentru azi, Pacepa, a spus Ceausescu, întrerupînd-o pe Elena.

SERVICIUL D PENTRU DEZINFORMARE

Abia după-amiază tîrziu am reuşit să ajung la Serviciul de Dezinformare, aşa cum mi-a ordonat Ceausescu. Dezinformarea este una dintre cele mai importante activităţi a oricărei ţări est-europene, unde fiecare cuvînt este tabu. Astfel, Serviciul D este cunoscut în cadrul Securităţii ca o mică unitate de „Arhivă Documentară", iar sediul acesteia era ascuns la etajul patru al clădirii izolate a Ministerului de Interne. Ofiţerii de securitate obişnuiţi credeau că Serviciul D este doar un birou cu trei ghişee, pentru primirea cererilor de documentare de la diferite unităţi de spionaj şi pentru oferirea de informaţii găsite în arhivele sale secrete — ceea ce se făcea, de fapt, din motive de acoperire. Cînd am ajuns acolo, ofiţerul de serviciu m-a dus înăuntru prirılr-o uşă discretă, folosind o combinaţie pentru a descuia lacătul electronic. Trecînd printr-o zonă-tampon, care arăta ca o cameră de arhivă, am intrat în adevăratul Serviciu de Dezinformare.
• — Tovarăşe general, serviciul îşi îndeplineşte programul de rutină. Sînt colonelul Valentin Leonte, director adjunct al Serviciului D, a raportat stîngaci cineva nefamiliarizat cu convenţiile militare. Ştii, generale, am două picioare stîngi cînd vine rîndul etichetei militare. Ilie a sunat adineauri să spună că va întîrzia cîteva minute. Iarăşi nu s-a simţit bine.
Valentin Leonte era numele codificat pentru colonelul Valentin Lipatti, un vechi agent DIE, care

şi-a desfăşurat aproape toată cariera lucrînd ca ambasador în Ministerul Afacerilor Externe. Deşi burghez la origine şi frate cu Dinu Lipatti, un binecunoscut pianist care si-a petrecut toată viaţa în Elveţia, Leonte a fost recrutat şi păstrat în DIE ca unică excepţie, .datorită devotamentului său pentru comunism, talentului pentru diplomaţie, francezei perfecte şi deosebitei înţelegeri a Occidentului.
— Pînă vine Ilie, hai să-ti arăt noul meu sistem computerizat, a sugerat Leonte. Fără să aştepte răspuns, a deschis o uşă din apropiere si m-a invitat înăuntru.
Principalul scop al serviciilor de dezinformare din blocul sovietic este de a ascunde puterea militară reală a ţărilor componente, de a deforma adevăratele dimensiuni ale cantităţilor de arme, pentru a deruta guvernele si mass-media occidentală cu privire .la intenţiile comuniştilor, punînd în circulaţie povesti închipuite si lansînd zvonuri în anumite scopuri tactice. Treptat, Ceauşcscu a transformat dezinformarea românească în propriul său mareşal Potiomkin. Exact ca mareşalul Ecaterinei cea Marc. care a trebuit să creeze sate de carton pentru ea, făcînd ca Rusia să arate aşa cum dorea ea, lot aşa Serviciul D trebuia să creeze documente secrete occidentale false pentru Ceauşescu, pre-zentînd România ca ţară independentă în cadrul blocului sovietic.
în decursul anilor, Serviciul D a colecţionat sute de mii de semnături false, din tot Occidentul. Bazată pe procurarea directă de către DIE, prin schimburi cu alte servicii ale Pactului de la Varşovia, precum si cu iugoslavii si libienii, colecţia conţine acum semnăturile celor mai mulţi şefi de state necomuniste, conducători de guvern, miniştri şi figuri importante din serviciile secrete, partide politice, ziare si reviste, firme particulare şi chiar instituţii caritabile. Chiar şi Vaticanul era reprezentat. Există, de asemenea, o mare colecţie conţinînd copii de chei folosite la maşinile de scris ale acestor instituţii occidentale în anumite perioade specifice de timp. Ca într-un muzeu de artă, fiecare exemplar este verificat cu grijă, evaluat si conservat. Colecţia este considerată o comoară de spionaj foarte importantă şi nu s-a precupeţit nici un efort material pentru a o reactualiza şi com-plela cu cele mai rare articole existente.
Aceste materiale sînt folosite pentru crearea documentelor „originale" occidentale conţinînd texte false, care sînt multiplicate şi manipulate cu pricepere pentru un efect cît mai bun. în ultimii opt ani, de exemplu, Serviciul de Dezinformare a creat cu succes documente semnate de diverşi conducători occidentali. Toate aceste documente ating diferite probleme inofensive şi conţin, de asemenea, referinţe întocmite cu grijă, care „confirmă" independenţa României faţă de Moscova, caracterul autentic al apropriemii ei de Occident, dificultăţile ei economice şi pojitice cauzate de afirmarea independenţei în cadrul blocului sovietic şi importanţa ajutorului occidental pentru România, încurajîndu-se crearea altor breşe în blocul sovietic. Purlînd diferite niveluri de clasificare, astfel de documente „originale" au apărut la suprafaţă cu pricepere în alte ţări decît cele în care se zice că ar fi apărut. Ele erau „uitate" într-o servietă lăsată într-un hotel de lux de o presupusă oficialitate guvernamentală de nivel înalt, sau „văzut" pe masa vreunei oficialităţi occidentale, care era, de fapt, agent secret român, sau discret transmise unui ziarist de către un civil occidental, care era de fapt agent DIE.
Dintre cele mai recente făcea parte un material folosit în vizita oficială a cancelarului vest-german Helmut Schmidt la Bucureşti, în ianuarie trecut, la întoarcerea sa de la Cairo spre Bonn. Serviciul D a creat cu grijă un dosar despre Ceauşescu ce părea alcătuit de BND — *Bundesnachrichtendienst,* serviciul secret extern vest-german — ca material în rezumat pentru Schmidl. Pe lîngă datele personale despre Ceauşescu si familia lui, dosarul conţinea comentarii critice cu privire la cultul personalităţii promovat de el, politica internă marxistă, ortodoxă, atitudinea lui faţă de emigranţii germani din România şi politica lui cu privire la comerţul exterior. Dar el sublinia, de asemenea, independenţa autentică a lui Ceauşescu faţă de Moscova si dificultăţile economice ale României, generate de reacţia sovietică în această privinţă. Scrisă pe o hîrtie cu antetul BND, clasificată *streng gelieim,* cu fiecare pagină numerotată, stampilată şi înregistrată, dosarul putea fi luat cu uşurinţă drept real de cineva din afara BND. Pe 8 ianuarie 1978, la numai cîteva ore după plecarea lui Schmidt din Bucureşti, un occidental, în tranzit prin capitală, a găsit o copie *uitată* a acestui dosar cu aspect oficial vest-german, în camera lui din Hotelul Ath6n6e Palace. O altă copie a aceluiaşi dosar, împodobită cu propriile notaţii marginale ale lui Schmidt, a fost *uitată* într-un hotel din Cairo, unde au stat membrii delegaţiei vest-germanc.
Colecţia lui Leonte a ajutat România să-si reducă,importurile pe valută forte din Occident. Prima operaţiune de succes de acest fel s-a bazat pe îndelungata, şi acerba rivalitate dintre firma franceză Schneider-Creusot si un grup industrial vest-german, compus din AEG, Siemens şi Schlomann A.G., rivalitate legată de exportul de echipament metalurgic în .România. Fiecare document adus

în Bucureşti de către reprezentanţii francezi si vest-germani în timpul multelor luni de negocieri a fost fotografiat pe ascuns, iar convorbirile telefonice si telexurile au fost ţinute sub observaţie continuă. Spre sfîrsitui discuţiilor tehnice si începutul negocierilor financiare, o ofertă făcută de grupul vest-german a fost lăsată inteligent să *transpire* la Schneider-Creusot, care a aflat astfel că preţurile acesteia erau cu peste 20% mai mari. Firma franceză a coborît preţurile în mod drastic, iar noua ofertă, cu preţuri mult mai mici dccît cele actuale, a fost aflată de vest-germani. Acest gambit a continuat timp de cîteva luni, iar Bucurestiul a obţinut o reducere de preţuri de cîteva milioane de dolari, în consecinţă, respectiva operaţiune a fost reluată în zeci de cazuri, făcînd posibil ca Bucurestiul să se aleagă cu importante beneficii financiare.
— Acesta e copilul meu, a spus Leontc, aşezîndu-sc în faţa terminalului de la un computer conectat cu un lector de microfilm. Să zicem că vrem semnătura lui Chirac, o pagină cu antetul său si maşina de scris folosită pentru el în 1974. Luăm codurile pentru el din acest catalog, a continuat el, bătîndu-le pe clapele computerului său, si totul începe să apară pe ecran, incluzînd o indicaţie referitoare la raftul unde putem găsi originalul.
încîntat de spectacol, Leonte s-a întors spre mine si apoi a încercat numele lui Cyrus Vance, secretarul de stat al SUA.
— Uite, -generale. Aici avem o scrisoare semnată de Vance pe o hîrtie cu antetul Departamentului de Stat.
Leonte a bătut apoi un alt cod, iar imaginea de pe ecran s-a schimbat.
— Iar aici, generale, este alta, semnată de ci pe o hîrtie cu antetul său personal. Ambele sînt de anul acesta. Cînd avem nevoie de ceva de la el, tot ce am de făcut este să furnizez textul într-o engleză-americană fluentă, cu accentul pe limbajul Departamentului de Stat. Tipografia noastră va produce aceste pagini cu antet si va bate la maşină scrisoarea, iar laboratorul grafologic va avea grijă de semnătură.
Ofiţerul de serviciu a raportat că maşina generalului Ilie tocmai sosise. Minai Ilie avusese o lungă şi bogată carieră în Securitatea română. După război, împreună cu consilierii sovietici ai KGB-ului, a organizat spectacolul unui proces de spionaj ruşinos, în care Vaticanul a fost prezentat ca reţea de spionaj, fiind obligat să-şi retragă reprezentanţii de la Bucureşti. După cîţiva ani, a devenit adjunctul şeful ai Direcţiei de Contraspionaj u Securităţii, răspunzind de ţările de limbă engleză. El era creierul aflai în spatele oricărei operaţiuni importante împotriva SUA şi a ambasadei britanice. Cariera lui în spionajul extern a început ca agent într-o staţie din Londra si s-a sfîrşit ca director adjunct al plE. Un diabet avansat i-a făcut pe doctori să nu-i dea mai mult de doi ani de trăit, cînd, pe la mijlocul anilor '60, a fost trimis ca şef al staţiei din Paris, mai ales ca să poată beneficia de tratament medical francez. Rezultatele lui de acolo, ca şi cele ale adjunctului său, Mihai Caraman, au depăşit toate aşteptările. Două recrutări spectaculoase la sediul NATO au furnizat zeci de mii de documente militare occidentale dintre cele mai secrete, care au fost transportate din România direct la Moscova cu un avion miliiar special si au fost plătite cu monede de aur de către Kremlin. Unul dintre funcţionarii recrutaţi a furnizat sistemul codificat francez, de asemenea trimis imediat la Moscova.
Cariera externă a lui Ilie s-a terminat brusc, prin dezertarea agentului său preferai, Ion lacobescu, care lucra la Paris sub acoperire UNESCO si care a fugit în SUA, în 1969. Un an mai . tîrziu, Ceausescu l-a numit pe Ilie şef al Serviciului de Dezinformare si a ordonat ca DIE să-i plătească medicamentele şi doctorii din străinătate. Acum nu lucra mai mult de patru ore pe zi; dar prezenţa sa la conducerea Serviciului de Dezinformare i-a sporit evident eficienţa.
— Regret că am întîrziat, şefule, a spus Ilie, intrînd încet în cameră.
Ca de obicei, purta o haină neagră, aruncată pe umeri, şi o pălărie împinsă neglijent pe ceafă.
— Trebuia să fiu mort de mult, nu să continui să-mi torturez prietenii si pe mine însumi, a continuat, cu un hîrîit straniu, cauzat de o angină avansată de care suferea.
Singur cu Ilie în biroul lui, în spatele uşii masive, capitonate, l-am informat pe scurt despre discuţiile mele cu Arafat si despre ordinul lui Ceausescu de a organiza o operaţiune de dezinformare ingenioasă, „â la Ilie", pentru a-l convinge pe cancelarul Kreisky să recunoască oficial OEP-ul si pe Arafat.
— Am înţeles, Mihai, a spus după ce am terminat.
A rămas tăcut pentru multă vreme şi aproape că am auzit roţile minţii sale agere funcţionînd.

— Voi găsi ceva. Poate un raport al serviciului de spionaj iordanian pentru Hussein. Rivalitatea amară dintre Husscin si Arafat va adăuga o greutate specială fiecărui cuvint pozitiv scris acolo despre liderul OEP-ului.
A rnai făcut o pauză lungă, înainte de a continua.
— Mă gîndesc că voi avea de asemenea comentariile scrise ale lui Arafat pe marginea raportului confidențial despre OEP de la Ministerul de Externe. Şi cele ale lui Andreotti pe raportul ministrului său de interne despre răpirea lui Aldo Moro. Pot răspîndi cu uşurinţă ideile Tovarăşului despre Arafat prin ei si să le las să „transpire" la Kreisky, ca provenind din diverse colţuri ale lumii.
Eficienţa lui Ilie era proverbială în rîndurile puţinilor oameni care ştiau adevărata lui misiune.
— Peste cîteva zile, a schimbat subiectul Ilie, voi avea si altceva pentru tine, Mihai. Un nou raport de la „Ovidiu". Peste 150 de pagini savuroase conţinînd informaţii despre acţiunile şi operaţiunile planificate împotriva.vizitei din iunie a Tovarăşului Ceauscscu în Marea Britanic. Şi multe date biografice despre
. diferiţi indivizi vizaţi, fie pentru recrutare, fie pentru neutralizare. Le-am obţinut prin „Ana", ca de obicei.
După cele spuse de Ilie, „Ovidiu", scriitor şi emigrant român anticomunist de vază, a fost recrutat chiar de el la Paris. Pentru propria lui siguranţă, „Ovidiu" a refuzat să se înlîlncască cu agenţii DIE din Occident, iar singurul contact cu DIE în Franţa se făcea prin sora lui, „Ana", care trăia în România si care îl vizita o dată sau de două ori pe an. „Ovidiu" a publicat o carte în Occident, care i-a făcut un nume datorită descrierii impresionante a „gulagului"românesc.
— Eu l-am ajutat s-o scrie, a continuat Ilie. Acum, „Ovidiu" a devenit un fel de Soljeniţîn român. Pare un anticomunist înrăit, autentic. Conservatorii si scepticii au încredere în cuvintele lui mai mult decît în ale oricărui altuia, a continuat Ilie cu voce monotonă. Acum îl voi face să afirme numai una dintre ideile Tovarăşului — că România este independentă în cadrul blocului sovietic. Cu multă grijă. Ca si cu „Titus" la Londra. Cine ar putea bănui că aceşti duri anticomunişti sînt oamenii noştri ?

CAPITOLUL VIII

Ceauşescu fixase cu mult timp în urmă data vizitei la expoziţia organizată pentru el si Elena de către DGTO (Direcţia Generală de Tehnică Operativă) a Securităţii. Aceasta a fost amenajată în două încăperi mari de lîngă biroul lui Ceauşescu, la sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Român din Bucureşti.
DGTO este o unitate imensă. Ea conduce interceptarea telefoanelor si microfoanelor, precum şi cenzura poştei din toată tara şi organizează intrarea clandestină în case particulare şi în instituţii publice. Se ocupă, de asemenea, de toate ambasadele si celelalte reprezentanţe occidentale din România, inclusiv comunicaţiile lor prin radio si telex, ţinînd sub observaţie comunicaţiile NATO din zonă.
' Creată la începutul anilor '50 de către KGB, DGTO a crescut enorm în ultimii zece ani. Ceauşescu o consideră cea mai importantă armă a lui pentru supravegherea populaţiei civile, mult mai eficientă decît grupurile de agenţi ale Securităţii create în cadrul fiecărei organizaţii şi decît informatorii de „bloc" şi de „stradă", acoperind toate ariile sociale, economice si rezidenţiale. El a fost întotdeauna foarte interesat de toate activităţile DGTO, dar mai ales de cele în care se foloseau microfoanele.
PUTERE DATORATĂ MICROFOANELOR
•Fascinaţia lui Ceauşescu pentru microfoane s-a născut la începutul anilor '50, cînd era comisarul politic al forţelor armate, responsabil cu înlocuirea armatei capitaliste române cu alta ^{n}ouă, comunistă, după modelul Armatei Roşii sovietice. Direcţia pentru Contrainformaţii Militare, cunoscută sub numele de Direcţia a IV-a, a fost printre primele unităţi de spionaj pe care KGB-ul le-a iniţiat în România. Microfoanele erau, atunci, cele mai eficiente arme pe care le avea Direcţia a IV-a, fiind încă si astăzi, cînd peste 90% dintre ofiţerii români au locuinţele şi birourile supravegheate electronic, cel puţin periodic. Cînd în anul 1954, generalul Ceausescu, educat la Moscova, a devenit secretar al Partidului Comunist Român răspunzînd de forţele militare si de securitate, el a fost instruit intensiv de mai multe ori, de către Nikita Hruşciov însuşi, în folosirea microfoanelor.

Funcția mea din cadrul Ministerului de Interne mi-a permis să văd cum instrucțiunile date de Hruşciov lui Ceausescu erau puse treptat în aplicare, în 1965, cînd Ceausescu a devenit conducătorul suprem, supravegherea populației a devenit o operațiune de masă, fără precedent. Sute de mii de noi microfoane au fost puse tacit la lucru, din locurile unde erau ascunse, în dormitoare si birouri, începînd cu cele din Biroul Politic. Ca si în Uniunea Sovietică sau în oricare altă țară comunistă, corupția şi prostituția domneau la cel mai înalt nivel în România, iar microfoanele înregistrau totul, fără întrerupere. Ca si Hruşciov, Ceausescu a ordonat să fie construită o cameră de supraveghere în spatele biroului său, încît să poată verifica personal funcționarea microfoanelor. Erau cheia puterii sale.
Omul numărul doi din ierarhia română, Gheorghe Apostol, care fusese cîndva secretar general al partidului, era principalul rival al lui Ceausescu. Microfoanele care-l supravegheau arătau că Apostol era un marxist-leninist devotat, neputîndu-i-se reproşa nimic în afara lipsei de considerație față de Ceausescu. Ce coincidență, totuşi; ele au relevat de asemenea că soția lui Apostol, o tînără actriță, organiza frecvent petreceri cu colegii ei, la care Apostol participa foarte rar. Noul ministru de interne al lui Ceausescu i-a prezentat acestuia fotografii clandestine de la aceste petreceri. Atunci, Ceaasescu în persoană a dictat o scrisoare „anonimă", trimisă ca din partea unui prieten de-al lui Apostol, în care Apostol era descris ca fiind un burghez al cărui comportament este incompatibil cu poziția sa de număr doi din partid. Ceausescu a ordonat ca scrisoarea să fie scrisă de mînă, pusă într-un plic împreună cu cîteva fotografii clandestine, pe care le-a-selectat personal, si să fie „expediată" primului-secrctar la Partidului Comunist Român — lui Ceausescu însuşi. Pe 10 decembrie 1976, în timpul unei pauze la Conferința Națională a Partidului Comunist Român, Ceausescu l-a confruntat pe Apostol cu scrisoarea „anonimă" si i-a cerut să demisioneze din Biroul Politic. Temîndu-se de un refuz categoric, Ceausescu a convocat imediat o şedință urgentă a Biroului Politic. După o dezbatere de 20 de minute, Biroul Politic, derutat de agresivitatea lui Ceausescu si de neobişnuita „dovadă", a fost de acord* să-l îndepărteze temporar pe Apostol din funcție si să-l numească preşedinte al Uniunii Generale a Sindicatelor. Nemaifiind numărul doi, Apostol era terminat ca om. în mai 1977, a fost retrogradat din cauza „modului său de viață burghez" şi numit ambasador în Argentina. Cînd Ceausescu mi-a dat ordin să instalez microfoane în toate camerele sale de acolo, a remarcat în treacăt: „Apostol ne-ar putea salva de multe neplăceri dacă ar cădea victimă valului de terorism", care copleşise Buenos Aires-ul pe atunci.
De îndată ce Apostol a fost înlocuit în Biroul Politic cu un susținător de-al lui Ceausescu, restul n-a fost lucru greu pentru noul conducător ambițios. El l-a convins pe omul numărul trei din ierarhia partidului, Chivu Stoica, fost prim-secretar si prim-ministru, că problemele sale datorate excesului de alcool ar putea cauza neplăceri partidului. Stoica a demisionat la promisiunea lui Ceausescu că va rămîne o figură onorabilă pentru tot restul vieții. Totuşi, pe 18 februarie 1975, Stoica a fost chemat la Comitetul Central si acuzat că întreține relații sexuale cu o nepoată în vîrstă de 22 de ani. El a înțeles brusc că are microfoane instalate acasă, în aceeaşi noapte, Stoica s-a sinucis împuşcîndu-se în gură cu puşca, lui de vînătoare. O scrisoare a sinucigaşului adresată lui Ceausescu a fost găsită pe biroul lui si înmînată destinatarului. Conținutul ei nu a fost dezvăluit niciodată; totuşi, se spune că după ce a citit-o, Ceausescu a cerut mai întîi spirt pentru a se spăla pe mîini, iar apoi şampanie.
Alți cîțiva conducători din „vechea gardă" au fost şantajați, prelucrați si în cele din urmă recrutați în „noua gardă". Materiale compromițătoare si microfoane le-au fost atîrnate deasupra capului ca sabia lui Damocles, pentru a li se asigura loialitatea. Cel mai important dintre ei era un general cu patru stele, Emil Bodnăras, membru al Biroului Politic, fost ministru al apărării naționale si mentor al lui Ceauscscu. Şantajat pentru admirația sa personală față de Stalin si pentru că fusese membru secret în aparatul de securitate al statului sovietic al lui Lavrentie Beria, Bodnăras a .fost de acord să-si transfere loialitatea către fostul său subordonat. Microfoanele instalate peste tot în jurul său au dovedit că i-a rămas într-adevăr credincios pentru tot restul vieții.
în 1967, Ceausescu a înlocuit fostele 17 regiuni administrative cu 39 de județe mai mici, lovind astfel trei iepuri dintr-o singură lovitură : noi conducători au fost numiți la nivel județean, fiecare dintre ci avea mult mai puțină putere personală, iar România, ca țară, părea mai mare ca oricînd. Tot grupul vechilor comandanți de armată a fost de asemenea înlocuit. A fost cea mai dramatică schimbare de putere de la primul guvern comunist. Adevăratul şi unicul motiv pentru aceste schimbări a fost politica lui Ceausescu de a-şi instala oamenii lui

proprii peste tot, strategie menită să dureze pînă la sfîrşitul vieții sale si pînă cînd se va hotărî să predea sceptrul unui alt membru al dinastiei.
în martie 1974, Ceausescu l-a îndepărtat, în cele din urmă, si pe ultimul pion din vechea gardă. El l-a şantajat pe primul-minislru. Ion Gheorghe Maurer, cu scrisori „anonime" con-damnînd vederile lui liberale şi comportamentul soției sale, con-vingîndu-l să demisioneze din motive de sănătate.
Curînd după ce a venit la putere, Ceausescu a hotărît ca fiecare membru din vechea gardă, indiferent dacă a fost înlocuit sau menținut în slujbă, să fie pus sub observație electronică pen-tru tot restul vieții. De asemenea, a ordonat în secret ca noii membri ai Biroului Politic şi miniştrii din guvern să fie supravegheați cu microfoane instalate acasă si la birou chiar din prima zi si pînă la înlocuirea lor, cînd vor fi tratați ca si vechea gardă. „Nu trebuie să avem încredere în nimeni, nici măcar în membrii familiei, pînă cînd nu le verificăm gîndurile", mi-a spus Ceausescu în 1972, cînd m-a numit să îndrum unitatea de supraveghere a Biroului Politic şi a „vechii gărzi".
Bazîndu-mă pe cunoştințele acumulate din experiență, nu pot găsi deosebiri substanțiale între modul cum Ceausescu a devenit conducător pe viață si modul cum acelaşi lucru a fost realizat de Leonid Drcjnev, Todor Jivkov, Jânos Kâdăr şi alți conducători din blocul sovietic. Dar modul cum a procedat Mihail Gorbaciov pentru a obține puterea absolută în Uniunea Sovietică de astăzi îl face într-adevăr să arate ca un alter ego al lui Ceausescu. Ca şi Ceausescu, cînd Gorbaciov a devenit conducător suprem, era cel mai tînăr membm din Biroul Politic, avînd doar o experiență limitată. Singura experiență a lui Ceausescu era în probleme militare si de securitate, ca general improvizat; experiența lui Gorbaciov era în agricultură, ca inginer fără experiență în muncă. Vederile lor cu privire la politica externă erau necunoscute. Curînd după numirea lui Gorbaciov, s-au auzit zvonuri la Moscova că Grigori Romanov, principalul său rival la puterea supremă şi numărul doi din ierarhie, avea înclinații spre viața uşoară, si că serviciul de masă al Ecate-rinei cea Mare, împrumutat de la Muzeul Ermitage, fusese spart la nunta fiicei lui. Atunci Romanov a fost demis tacit din Biroul Politic si de atunci a dispărut din viața publică.
Premierul Nikolai Tihonov „şi-a dat demisia" din motive de sănătate, iar Andrei Gromîko, al cărui nume era mult mai cunoscut peste hotare decît cel al noului conducător, a fost „promovat" într-o funcție onorifică, fără putere executivă. Aproape jumătate din membrii cabinetului au fost înlocuiți de către Gorbaciov în primul an. O ndiiă generație de comandanți militari şi comandanți navali a preluat ştafeta, constituind cea mai rapidă schimbare din fnmtea armatei sovietice din 1945 pînă astăzi. Peste 40% dintre primii secretari de partid la nivel de regiune şi ținut au fost înlocuiți în perioada martie-decembrie 1985. Explicațiile pentru aceste schimbări au fost exact aceleaşi ca ale lui Ceausescu : vîrstă înaintată, sănătate şubredă, nevoia de a stopa corupția, dorința de a face economia mai eficientă. De asemenea, există o asemănare uluitoare în privința modului în care cei doi dictatori s-au autoprezentat în ochii Occidentului. Alît românescul „Orizont" cît şi sovieticul „glasnost" descriu un aşa-zis dictator comunist liberal şi rezonabil, cu care Occidentul să aibă impresia că poate face afaceri.
Supravegherea gîndurilor întregii populații româneşti este scopul major al politicii interne a lui Ceausescu, pentru care nu precupețeşte nici un efort material sau uman. Cînd a venit la putere în 1965, forțele de securitate române aveau o centrală si 11 centre regionale de supraveghere electronică proiectate de KGB si cinci unități centrale de cenzură a corespondenței în toată țara. Noua expoziție a arătat că DGTO avea, pînă în martie 1978, zece centrale si 248 de centre periferice de supraveghere electronică automată, plus peste 1000 de unități „portabile" pentru oraşele mici, stațiunile de vacanță si monumentele istorice pitoreşti, preferate de turiştii occidentali, precum si 48 de unități de cenzură a corespondenței.
Cînd am ajuns la expoziție, numai generalii Ovidiu Diacones-cu şi Istichie Geartu erau acolo. Amîndoi ingineri electronişti, primul era comandantul DGTO, iar al doilea şeful imensului institut de cercetare. Geartu era om de ştiință, trăind cu si pentru invențiile sale; Diaconescu era, în schimb, o vulpe bătrînă, vicleană, care şi-a petrecut întreaga viață în meseria de supraveghere electronică. Ajunsesem să-l cunosc mai bine pe Diaconescu în februarie 1972, cînd am fost amîndoi la Moscova pentru nişte discuții cu KGB-ul. Programul nostru în Uniunea Sovietică a cuprins o vizită împreună la Leningrad, incluzînd o vizită la Muzeul Ermitage şi o seară la Teatrul „Kirov", ca s-o vedem pe însăşi Ulanova în *Lacul lebedelor.*
Cînd am ajuns la Moscova, am primit vestea neplăcută că vizita la Leningrad a fost contramandată şi înlocuită cu o alta în cîleva colhozuri. La sfîrsitul primei zile în Moscova,

ne-am întors la luxoasa casă de oaspeți a KGB-ului şi am comandat coniac armenesc. Timp de peste două ore am pretins că sîntem într-o avansată stare de ebrietate, în timp ce făceam speculații cu voce tare cu privire la motivul care a dus la contramandarea călătoriei la Leningrad, terminînd cu strălucita concluzie a unor bețivani că este vorba de ura lui Brej-nev pentru tot ce reprezintă cultură şi ne-ar putea sta în cale. în dimineața următoare, am fost chemați pe neaşteptate la o scurtă întrunire cu şeful KGB-ului, Iuri Andropov, care ne-a spus că s-a revenit asupra vizitării Leningradului, scuzîndu-se pentru faptele unor birocrați stupizi. Diaconescu era în al nouălea cer. „Microfoanele reprezintă arma cea mai eficientă a .spionajului", a spus el, repetînd maxima lui preferată.

CUM SE SUPRAVEGHEAZĂ O NAȚIUNE ÎNTREAGĂ

Ceausescu a venit la ora zece, ca întotdeauna, împreună cu Elena. Arătînd dizgrațios în uniforma militară pe care o purta rar, din cauza caracterului secret al serviciului său, Diaconescu a făcut un pas înainte şi a spus, dintr-o suflare:

— Tovarăşe comandant suprem al forțelor armate române, expoziția „DGTO în 1984", organizată conform ordinului dumneavoastră personal, este gata să vă fie prezentată. Sînt comandantul DGTO, gencral-locotenent Ovidiu Diaconescu.

Deşi lui Ceausescu îi plăcea enorm să audă aceste rapoarte militare si titlul său de comandant suprem, omisiune care i-ar putea strica toată ziua, a făcut un semn scurt din mînă, ca si cum ar fi zis că toate acestea nu sînt necesare.

— Timpul e prețios. Să lăsăm vorbăria şi să trecem la fapte, a spus.

Diaconescu, care era un tot atît de bun judecător al naturii umane pe cît era de bun ca inginer, a continuat netulburat:

— Tovarăşe comandant suprem si mult stimată tovarăşă Elena, tema expoziției noastre este dezvoltarea viitoare a DGTO, pentru a îndeplini ordinele dumneavoastră de a supraveghea întreaga populație a scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România.

— îmi place accentul tău. De unde eşti ? a întrebat Elena, zîmbind larg cu toți dinții ei galbeni.

— Din Oltenia. Nu departe de locul unde v-ați născut Tovarăşul şi dumneavoastră, a răspuns Diaconescu, stergîndu-si discret transpirația de pe ceafă, după tot efortul pe care l-a depus în primele lui cuvinte cu tot accentul oltenesc pe care-l putea avea.

— Generalul tău e dulce, mi-a şoptit Elena.

— Acesta este un aparat telefonic care a fost perfectat de către DGTO după zece ani de muncă, a început Geartu încet si metodic, în adînc contrast cu modul rapid de a vorbi al lui Diaconescu. Ținea în mînă un telefon bej, cu aspect inofensiv. Acesta nu este numai un telefon obişnuit. Serveşte si ca microfon foarte sensibil, capabil să înregistreze toate convorbirile din camera unde a fost instalat. Dacă acest telefon este aprobat ca fiind unicul tip legal permis în România, va deschide o nouă eră în supravegherea electronică pe scară largă, fără nevoia obositoare de a intra clandestin în case particulare pentru a instala microfoane.

— Ar/putea fi modele diferite?

— Avem trei modele, şi cinci culori, dar putem avea oricîte doriți dumneavoastră să comandați.

— Asta-i ceea ce aştept. Cît de bun e ?

— Excelent, a intervenit Diaconescu, cel iute la vorbă. Mult mai bun decît tot ce am văzut pînă acum. Avem mostre de aparate similare descoperite în ambasadele noastre de peste hota-re — de fabricație americană, britanică si vcst-germană. Ale noastre sînt mai clare. Vă rog să ascultați ca termen de comparație aceste benzi.

-—- îl putem folosi pe scară largă ? a întrebat Ceauşescu, ignorînd invitația de a asculta benzile.

— Aşteptăm numai comanda dumneavoastră, Tovarăşe comandant suprem.

— Aprobat, începînd de azi, 28 martie 1978, acesta e unicul si singurul telefon aprobat pentru folosință în România. Punct. Cîte telefoane vechi avem în folosință azi ?

— Peste trei milioane, a răspuns prompt Diaconescu.

— înlocuieşte-le cu cele noi, a ordonat Ceausescu.

— Io nu înțeleg, Nicule. Care-i diferența dintre ăsta si ăla negru din biroul meu ? a întrebat Elena, puțin stînjcnită.

Ea nu ştie nimic despre modul cum se fac înregistrările pe care le ascultă cu atîta lăcomie în camera din spatele biroului ei.
— D-diferența e c-că *tu* nu-l vei avea niciodată pe ăsta nou, nici la birou, nici acasă, a răspuns Ceausescu, clipind spre noi.
El se bîlbîic si cînd este plăcut impresionat.
— Putem face o demonstrație, Tovarăşe comandant suprem ? a întrebat Diaconescu.
— Dați-i drumul, a aprobat Ceausescu, cu un zîmbet larg pe față si o strălucire în ochi.
Formula de adresare „Comandant suprem" este pentru el chiar mai plăcută decît a avea relații sexuale, sau cel puțin aşa — îmi spusese Diaconescu în urmă cu cîteva zile.
--- La acest centru de supraveghere portabil am eonea.ai patru telefoane care sînt instalate în patru apartamente diferite, alese la înlîmplare. Două sînt de tipul pe care-l folosim acum, iar două sînt noul model. Centrul de supraveghere este activai de vocea umană, deci va începe automat să înregistreze atunci cînd oricare telefon este în folosință, înregistrează o convorbire chiar acum, a spus Diaconescu, arătînd spre un magnetofon care funcționa.
Conversația putea fi uşor auzită în camera de expoziție cînd el apăsa pe un buton.
— Magnetofonul se opreşte cînd se termină convorbirea, ca acum. Asta-i tot ce putem înregistra cu vechile telefoane. Dar acum să-l ascultăm pe cel nou.
Diaconescu a format un număr şi a întrebat dacă este Teatrul Național. „Ați greşit numărul," a venit de la celălalt capăt al firului, dar magnetofonul nu s-a oprit după ce receptorul a fost pus în furcă. O voce de femeie se auzea întrcbînd cine a telefonat.
— Un idiot care a format numărul greşit. Lasă-mă să termin de ascultat Europa Liberă cu privire la vizita dictatorului cu baba de nevastă-sa în Statele Unite, a răspuns o voce de bărbat, înainte, de a fi oprit brusc.
Mîna lui Diaconescu, năpustindu-se mai rapid decît un şarpe, apăsase pe buton. Avea întotdeauna reflexe bune.
Liniştea mormîntală a fost întreruptă atunci cînd Diaconescu a apăsat pe alt buton. Un zgomot înfundat însoțit de o respirație grea şi strigăte scurte au ieşit brusc din difuzor, dar mîna iute a lui Diaconescu le-a întrerupt imediat.
— Dă-i drumul iar, a ordonat Elena, cu voce înțepată. Urechea ei experimentată era aproape la fel de bună ca a lui Diaconescu.
— Ăştia ar trebui arestați, a ordonat ea, după ce a mai ascultat cîleva minute. La unspc dimineața, oamenii muncii trebuie să muncească, nu să facă dragoste.
Ceausescu a mai făcut cîțiva paşi. Geartu ținea în mîna o priză de telefon normală, explicînd că în interiorul carcasei de plastic se află ascuns un mini-microfon, care nu putea fi găsit fără distrugerea completă a prizei. Urma să fie folosită în alte camere care nu aveau aparat telefonic, astfel încîl tot apartamentul să fie sub observație. Tot acolo mai erau expuse alte cîteva piese noi de echipament, creat de către DGTO pentru a fi folosit la sate, unde adeseori oamenii nu aveau telefon. Atenția lui Cca-usescu a ‚fost atrasă de un televizor cu transmițător încorporat în carcasă, care putea fi activat prin comandă de la distantă fo-losindu-se acelaşi cod.
— Propunem introducerea acestui microtransmițător în toate aparatele TV care urmează a fi vîndute în zonele rurale. Un avantaj al acestuia este că ar fi alimentat în permanență la o sursă de curent, eliminînd necesitatea bateriilor. Şi în afară de asta, televizorul stă închis 80% din timp. (Programul Televiziunii Române este de numai cîteva ore pe zi.)
— Dacă o să folosim această şmecherie, am putea chiar să mai scurtăm programul zilnic. Cîteva ştiri şi un film despre partid e tot ce le trebuie oamenilor, nu-i aşa, Nicule ? a întrebat Elena.
— Aprobat, a spus Ceauşescu, deplasîndu-se la un exponat reprezentînd echipament de supraveghere pentru restaurante.
Scrumierele şi vazele de ceramică i-au atras atenția. Geartu a raportat că, pînă la sfîrsitul următorului plan cincinal, toate restaurantele vor fi dotate numai cu scrumiere si vaze de ceramică, ce vor conține microreceptoare subțiri, activate de baterii. Ele vor putea fi pornite de orice agent secret sau chelneriță-agenlă, care le pot declanşa foarte uşor.
Pentru prima oară inventate de către KGB-ul sovietic, scrumierele şi vazele de ceramică, ce conțin microtransmițătoare sînt folosite acum în secret de către toate serviciile de securitate est-europene pentru a supraveghea discuțiile din restaurante şi holurile hotelurilor. Ziaristul american Hedrick Smith a descris cu umor o scenă la care a fost martor într-un hotel sovietic de la malul Mării Caspice, cînd s-a anunțat că o delegație de ambasadori străini urma să facă o vizită acolo. „Ca

birocrații provinciali din satira spumoasă a lui Gogol, *Revizorul,* personalul hotelului alerga agitat pentru a face hotelul cît mai prezentabil... Obişnuitele scrumiere de sticlă au dispărut de pe mese, iar altele noi, mai decorative, au apărut în locul lor. Garoafe albe, mari, au fost puse pe fiecare masă. Evident că Smith nu si-a dat seama că noile scrumiere si vaze nu erau doar ca fason. Folosirea lor ca aparate de supraveghere portabile este încă unul dintre secretele cele mai bine păstrate în cadrul blocului sovietic.

Ceausescu şi soția lui se plimbau încet de la un exponat la altul, ascultînd cu interes sporit explicațiile referitoare la noile modalități de realizare a supravegherii electronice, fotografierea clandestină în timpul zilei şi al nopții, filmarea înăuntru şi afară, precum si o cenzură a corespondenței mai rapidă si mai completă. Apoi soții Ceausescu au ajuns la un exponat, un echipament desemnat utilizării peste hotare. Geartu si Diaconescu au început prezentarea prototipului unui nou centru electronic de supraveghere pentru folosință în ambasadele române, precum şi sisteme pasive, laser si transmițătoare codificate cu frecvență ultrascurtă pentru a fi instalate în obiective din Occident, cum ar fi instituții guvernamentale, unități militare şi case particulare.

— Arată-le lui Arafat si lui „Annette". Şi lui Gadhafi, mi-a şoptit la ureche. Şi dă-le cîte vor.

O VIAȚĂ NOUĂ, MINUNATĂ

Era la amiază cînd Ceausescu a terminat vizitarea expoziției. Resp'irînd adînc, zgomotos, Ceausescu a privit în jur şi a întrebat:

— Cîți oameni vor putea fi supravegheați simultan pînă la sfîrsitul viitorului plan cincinal ?

— Pot numai să vă raportez, tovarăşe comandant suprem si stimată tovarăşă Elena, a replicat Diaconescu, că, dacă propunerile noastre vor fi aprobate azi, atunci, începînd cu l ianuarie 1984, vom fi în stare să supraveghem zece milioane de microfoane simultan. Presupunînd că populația noastră va păstra acelaşi ritm de creştere în următorii cinci ani ca si în ultimii cinci, estimarea noastră c că fiecare familie va putea fi supravegheată periodic în timpul unui an calendaristic, iar cei suspecți vor fi urmăriți continuu.

— Cîți copii ai, tovarăşe ? l-a întrebat Elena pe Diaconescu.

— Unu, tovarăşă Elena. Un soldat pentru partid.

— D-aia nu creşte populația noastră. Ar trebui să ai cel puțin patru soldați pentru partid, dragă tovarăşe. Adaugă un procentaj de creştere a populației de 10-l5%, generale. Pînă. în 1984, România ar trebui să aibă cel puțin treizeci de milioane de locuitori, Voi avea cu grijă de asta, iar tu ai grijă de microfoanele tale.

Ceauşescu a tras aer printre dinți de cîteva ori, apoi a începui:

— Făurim acum o viață minunată pentru poporul român, tovarăşi. O viață nouă şi independentă, pe care poporul nostru o merită, după 2050 de ani de luptă si umilință.

Elena a dat tonul la aplauze.

— în ultimul deceniu, fiecare an a marcat ceva nou în istoria noastră comunistă. Să facem din anul 1984 un alt moment- de referință. Să fim din nou unici în cadrul Tratatului de la Varşovia. Să fim primii din întreaga lume, tovarăşi, într-un timp foarte scurt vom fi singura țară de pe pămînt capabilă să ştie ce gîndeşte fiecare cetățean al său. Cinci ani reprezintă tot ce ne separă azi de o formă de guvernămînt nouă, mult mai ştiințifică.

S-a uitat cu subînțeles la auditoriu, înainte de a continua.

— De ce este imperialismul american atît de nepopular ? Pentru că nu ştie ce gîndeşt.e poporul, pentru că nu este ştiințific. Ceea ce faceți voi aici, tovarăşi, este adevărata ştiință a guvernării. Este o adevărată trecere în revistă a opiniei publice. Sistemul comunist pe care-l înfăptuim împreună este cel mai ştiințific cu putință, repet, tovarăşi, *cu putință, în folosul umanității.*

Diaconescu a începui aplauzele. Ceausescu şi-a ridicat brațele, cerînd linişte.

— Păcat că nu putem spune oamenilor muncii de la noi cum are grijă de ei partidul comunist, tovarăşi. Nu s-ar duce minerii să scoată mai mult cărbune dacă ar fi siguri că partidul ştie ce fac soțiile lor în fiecare clipă ? Ba da, tovarăşi, dar nu putem vorbi despre sistemul nostru azi. Presa occidentală ne-ar putea acuza că sîntem stat polițienesc. Asta-i propagandă imperialistă, tovarăşi. Nu avem stat polițienesc şi nu vom avea niciodată stal polițienesc. Sîntem o dictatură a proletariatului, care ne apără puritatea ideologică. Comunismul este unica democrație reală, iar istoria va atesta acest lucru pentru generațiile care vor urma. - Aplauze.

— Dar într-o zi *vom fi* capabili, să vorbim despre ce facem aici: într-o zi, cînd revoluția

proletariatului nostru va învinge hidra capitalistă, iar steagul nostru roşu va flutura pretutindeni pe • pămînt,' a încheiat dramatic Ceausescu.
BOTNIŢE PENTRU SECRETE
înainte de a pleca, Ceausescu mi-a făcut semn să vin la ci.
— Vreau „botniţa" pentru vizita noastră la Washington. „Botniţa" era o piesă ciudată, creată pentru Ceausescu, cu scopul de a putea efectua convorbiri secrete peste hotare, în locurile unde „baloanele", sau camerele izolate acustic, nu erau disponibile. Ca unul care ştie prea bine performanţele microfoanelor ascunse, Ceausescu are oroare să fie supravegheat el însuşi. Cînd.am plecat de la sediul Comitetului Central, era deja după-amiază tîrziu.
— La LM, am ordonat, închizînd uşa maşinii.
— Generalul doreşte să fie dus la sediul de pe Bulevardul l Mai, a repetat şoferul, conducînd maşina în afara zonei bine păzite.
„LM" era denumirea Direcţiei Tehnice a DIE, o unitate specială care lucra tot timpul, şapte zile pe săptămînă, ca să dezvolte si să aplice tot felul de accesorii de spionaj, de la aparate de fotografial ascunse într-un nasture de la haină pînă la emiţătoare în minialură capabile să Iransmilă mesaje codificate la distanţe de mii de kilometri doar în cîteva fracţiuni de secundă.
— Cine e directorul de serviciu ? l-am întrebai pe ofiţerul de sccurilaie care mi-a deschis uşa de la clădirea principală.
— Colonelul Aurel Sandu, mi-a răspuns, în timp ce a încuiat automat din nou uşa.
Ca inginer electronist, Sandu îşi făcuse un nume prin descoperirea microfoanelor amplasate la ambasadele române, precum si prin instalarea lor în obiectivele DIE din Occident. Cînd Ceausescu a ordonat ca spionajul şi dezinformarea să devină o parte mai importantă a activităţii DIE, Sandu a organizat cîteva operaţiuni spectaculoase. Folosind echipament de înaltă tehnicitate, a fost capabil să localizeze aparatura ostilă de ascultare din ambasadele si reşedinţele de peste hotare fără să atingă pereţii, astfel încît „ascultătorii" n-au ştiut că microfoanele lor fuseseră descoperite. Koln, Bruxelles, Ankara, Atena, Cairo şi Budapesta au fost doar cîteva din locurile unde avusese succes. Aceasta a permis DIE să înscenezе convorbiri speciale pentru a furniza „ascultătorilor" materiale de dezinformare pregătite cu grijă.
Camera lui Sandu, plină cu echipament electronic, părea mai degrabă un laborator ştiinţific decît biroul unui director. Cînd am intrat, stătea aşezat la masa de lucru, absorbit cu totul de un osciloscop, în halatul său gri deschis, cu ochelarii cocoţaţi pe vîrful nasului în timp ce era preocupat de echipamentul său, Sandu părea mai curînd un savant căruia nu-i pasă de nimic altceva decît de munca sa de cercetare. Numai cînd începe să vorbească, agentul secret autentic din el iese la iveală.
— Regret, generale, a spus Sandu, sărind în picioare ca un arc, cînd în cele din urmă si-a dat seama că eram acolo de cîtva timp. încercam să filtrez zgomotele străzii de pe înregistrările făcute la sediul spionajului militar turc din Ankara, îţi aminteşti de operaţiune ?
— Da, Sandul6, dar acum mă aflu aici să văd ce-i cu „botniţa" ta. Tovarăşul vrea s-o folosească în timpul vizitei sale la'Washington.
— Am înţeles ! a spus Sandu, faţa sa brunetă luminîndu-se. AZ-l1 e supus unui test de rezistenţă 24 de ore pe zi. Vino cu mine, generale.
M-a dus într-o sală de şedinţe din apropiere, unde zece agenţi stăteau aşezaţi cu nişte aparate pe gură ce semănau cu nişte măşti de gaze supradimensionate, iar căşti neobişnuite le acopereau în totalitate urechile. Discutau în contradictoriu, într-o linişte perfectă.
— Fă o încercare, generale.
Sandu mi-a dat un scaun în timp ce îmi întindea o mască şi nişte căşti. A luat un alt set pentru el. Am fost în stare să comunic perfect cu toţi ceilalţi din jurul mesei. Totuşi era cam incomod să port masca şi căştile.
— Vezi aceste microfoane ? a spus Sandu, arătînd spre sase microfoane diferite de pe masă. Nici unul dintre ele nu poate recepţiona vreun sunet inteligibil din conversaţia noastră. Chiar şi cu amplificatoare foarte puternice. Totul e explicat aici, a spus, mîngîind un dosar gros pe care-l adusese cu el.
Pe cînd îmi scoteam masca şi căştile, Sandu a luat două serviete.
— Am două AZ-l1 în serviete, gata de drum, a zis. Sînt pregătite să funcţioneze la

Washington sau oriunde altundeva.
Observîndu-mi reproşul cu care examinam servietele ponosite a explicat:
— Sînt noi, generale. Le-am făcut să arate vechi şi murdare intenționat. De parcă ar fi cărat lenjeria intimă veche a cuiva timp de cinci ani, nu echipament electronic nou-nouț.
— Voi lua unul pentru Tovarăşul, am spus intenționînd să fac un compliment.
— E pus deja unul în portbagajul maşinii tale, a intervenit energicul Sandu, încercînd mereu să fie cu un pas înainte. Mă bucur nespus să-l văd pe general zîmbind, a continuat, iar mie mi s-a părut că sesizez o undă de ironie în vocea lui.
Probabil se gîndea la acelaşi lucru ca şi mine — imaginea lui Ccauşescu stînd la Blair House din Washington cu „botnița de cîine" pe față.

CAPITOLUL IX

— C-cînd ați devenit voi agenți CIA ? a explodat Ceauşescu, bîlbîiala lui fiind acum semnul unei mînii teribile. Luați foaia asta de hîrtie si scrieți tot, chiar în clipa- asta. Toți! a urlat trîntind pe jos un pachet de coli albe.
Ministrul de interne, Teodor Coman, primul său adjunct, Ni-colae Pleşiță si eu stăteam muți în mijlocul biroului lui Ceausescu. Plimbîndu-se dintr-o parte în alta a camerei, ca un tigru în cuşcă, Ceausescu a izbucnit furios:
— V-am dat ordin să instalați microfoane în toate camerele lui Kirâly, chiar si în fundul lui si să-l supravegheați zi şi noapte. Cu cît v-a plătit CIA ca să-l lăsați pe Kirâly să trimită această nouă scrisoare în străinătate ?
S-a aplecat asupra lui Coman, care stătea zăpăcit şi nemişcat ca o stană de piatră.
— Cum a reuşit să trimită apelul ăsta în Occident ? a zbierat, uitînd pe moment cu totul de gîtul lui sensibil si de coardele sale vocale fragile. Cu cît te-a plătit CIA ca să nu confişti scrisoarea lui ? Ca s-o laşi să cadă în mîinile unui ziarist ? şi-a revărsat mînia, acum, asupra mea.
Ceausescu a început să se calmeze după un timp, dar nu înainte de a fi hotărît că miniştrii afacerilor externe si de justiție, care au fost chemați mai tîrziu în locul nostru, erau de asemenea agenți CIA. A făcut cîțiva paşi pînă în fața lui Coman:
— Kirăly c'un idiot! a decretat solemn. Trecuseră bîlbîielile si urletele.
— Un idiot care n-a învățat nimic. Am încercat să fiu generos, păstrîndu-l ca membru al Marii Adunări Naționale, lăsîndu-i libertate de mişcare, dar bestia asta pur si simplu n-a înțeles că răbdarea mea are o limită.
Ceausescu a ordonat ca Kirâly să fie mutat imediat în cclălak capăt al țării, la granița cu Iugoslavia, departe de ungurii lui. Urma să fie supravegheat 24 de ore pe zi „fățiş si brutal". Urma să fie speriat la culme şi ținut sub presiune constantă, astfel încît să înțeleagă să nu se .mai joace cu dictatura proletariatului.
— Şi bătut pînă la moarte dacă încearcă să fugă sau să mai trimită altă scrisoare în străinătate.
în cele din urmă, Ceausescu a ordonat ca Securitatea să găsească un pretext nepolitic ca să-l aresteze pe Kirâly.
— Trimite-i-l pe „Radu" în prima zi de puşcărie, l-a instruit Ceausescu pe ministrul său de interne.
„Radu" era numele codificat pentru un procedeu fatal xle reducere la tăcere a opozanților cînd ajungeau la închisoare.
Cînd am plecat din biroul lui Ceausescu peste o oră, nici Coman, nici Plesiță n-au scos o vorbă.
— Unde doreşte tovarăşul general să-l duc ? m-a întrebat şoferul meu, Paraschiv.
— Oriunde vrei. Simt nevoia să iau puțin aer!

URA FAȚĂ DE UNGURI

Ceausescu a fost întotdeauna un naționalist fanatic, dar nicăieri acest lucru nu este mai evident decît în politica lui de cadre. Numai etnicii români de două generații şi născuți în cadrul granițelor române au voie să dețină funcții în partid si guvern cu privire la securitatea națională. Pentru serviciul pe care l-am avut în cadrul DIE, cerința era originea română pură de trei generații. Românilor de alte origini etnice, chiar dacă familiile lor au trăit în România timp de generații, li se interzice cu strictețe să dețină funcții în sectoarele de apărare națională din cadrul Comitetului Central al Partidului Comunist Român, în DIE, în cadrul Securității sau în Statul Major din cadrul forțelor armate. Chiar şi românii căsătoriți cu persoane aparținînd altor origini etnice au fost înlăturați tacit după venirea la putere a lui Ceausescu. Doar cîțiva evrei, unguri şi germani sînt menținuți în funcții înalte, din motive de propagandă, dar, cu toate acestea, nu au acces la adevăratele secrete ale lui Ceauşescu. Eforturile sale susținute de a purifica sîngele guvernului

român amintesc, în mod sinistru, de încercările lui Hitler de a crea o rasă ariană pură.
Ungurii care trăiesc în România formează grupul etnic cel mai dispreţuit de Ceauşescu, din cauza numărului si a coeziunii lor. După prăbuşirea sistemului monarhic austro-ungar, mulţi unguri au ajuns sub stăpînire străină, în conformitate cu rapoartele ungureşti, pe atunci erau 15 milioane de unguri care trăiau între Munţii Alpi si Munţii Carpaţi, dintre care numai 10 milioane trăiau de fapt în Ungaria. Această estimare ar putea fi lotuşi exagerată, dar cert este că două milioane de unguri trăiau 'în Transilvania românească. La sfîrşitul anilor '60, Ceauşescu a începui să-i ia pe ungurii concentraţi în Transilvania si să-i disperseze, în linişte, pe tot cuprinsul României. „De ce să nu facem exact ca Brejnev ?" a întrebat el, referindu-se la perioada cînd Leonid Brejnev dispersase în Siberia peste un milion de români care trăiau în Republica Socialistă Sovietică Moldovenească, în acelaşi timp, fiind preocupat să creeze iluzia unui echilibru de reprezentanţi unguri în organele politice româneşli, Ceauşescu a fosi preocupai, chiar de cînd a venit la putere, de a, găsi români de origine maghiară care să-i fie loiali.
Kăroly Kirâly a fosl una dintre propriile descoperiri ale lui Ceauşescu. Vînător avid, Kirăly a acumulat credit politic orga-nizînd partide de vînăloare exclusive, de unde Ceauşescu s-a ales cu irofee impresionanle. Cînd cele 17 regiuni ale României au fost înlocuite cu 39 de judeţe, Ceauşescu l-a numit pe Kirâly prim-secreiar al partidului la Covasna, un judeţ cu o populaţie aproape exclusiv maghiară. Curînd după aceea, în Covasna, Ceauşescu a împuşcal cei mai mari urşi pe care îi vînase vreodală, iar la puţin timp Kirâly a devenit membru suplcfni în Comitetul Politic Executiv. S-a întîmplat să fiu în biroul lui Ceauşescu împreună cu minislrul de inlerne înlr-o zi din anul 1972, cînd minislrul i-a dai o scrisoare în care Kirâly se opunea discriminării minorilăţii maghiare, dîndu-şi demisia din ţoale funcţiile deţinule în parlid si guvern, eveniment fără precedent în istoria României comuniste.
Nu voi uita nicicînd stupefacţia lui Ceauşescu, minutele lungi de tăcere apăsătoare în timp ce ne privea fix, cu ochii holbaţi, iar apoi explozia unei furii nemăsurate. Cînd s-a calmat, a ordonat ca scrisoarea să fie păstrală în cel mai siriei secrel, ca microfoane să fie inslalaie imedial în fiecare colţişor al casei lui Kirâly, inclusiv în baie, iar maieriale incriminaloarc să fie slrînsc cu privire la el. Ceauşescu a ordonai de asemenea compromiierea publică a lui Kirâly în viilorul apropial, areslarea lui din molive nepolilice si evenlual lichidarea lui în linişte, în puşcărie.
în Uniunea Sovietică, areslarea opozanţilor polilici din molive nepolilice era un lucru obişnuil după moariea lui Stalin, cînd Moscova a refuzai să admilă exislenţa oricărei opoziţii po-lilice. Resiul blocului sovietic a urmai curînd exemplul Moscovei. „Toţi deţinuţii noştri sînt numai deţinuţi de drept comun", este ceea ce a afirmai Ceauşescu în loamna anului 1967, cînd s-a hoiărîl să răspîndească în Occidenl informaţia că România nu mai are deţinuţi politici. După cîleva zile, în limpul unei plimbări foarle confidenţiale în grădina sa cu Ion Stănescu, care tocmai fusese numit preşedinte al nou-crealuluî Consiliu al Securilăţii Slatului. Ceauşescu a afirmat cu tărie că nimic nu s-a schimbat. „Fiecare opozant politic suspcclal", mi-a spus Slănescu, cntuzi-asmat după întîlnirca cu Ceauşescu, „irebuie neulralizal cu lot atîta forţă ca si înainte. Cu invcntivilale şi crealivilale, a spus Tovarăşul, pulcm găsi nenumărale căi de a scăpa de opozanţii politici, fără a da mass-mediei occidentale vreun motiv să vorbească verzi şi uscate despre noi. îi pulcm aresla ca delapidatori sau speculanţi, îi putem acuza de neglijarea sarcinilor profesionale, sau de orice altceva s-ar polrivi mai bine după caz. Odaia ce individul e în puşcărie, e al vostru". Tovarăşul a vorbit ca un profesionist adevărat, s-a minunat Stănescu. Apoi a continual cu o voce joasă, conspiralivă. „Ascullă, Slănescule", mi-a spus Tovarăşul aseară. „Nu numai pe slradă se pol întîmpla accidente. Nu numai oamenii liberi se îmbolnăvesc şi mor". Imaginaţie şi creativilate, asta aşteaptă de la mine Tovarăşul, a încheiat Stănescu. De atunci înainte, „imaginaţie si crealivilale" au devenii cuvinlele magice ale Securităţii.
RADIAŢII FATALE ÎN CELULELE ÎNCHISORILOR
Pentru a-i lichida pe cîţiva dintre opozanţii săi în timpul detenţiei lor din motive nepolitice, Ceauşescu foloseşte serviciul de Securitate K, o componentă relativ redusă, răspunzătoare de activitatea de contraspionaj din cadrul sistemului penitenciar naţional, în România, această componentă este subordonată Ministerului de Interne, sau Ministerului Justiţiei. Creat de către sovietici în 1950, după modelul KGB-ului, Serviciul Român K are misiunea cea mai murdară împotriva deţinuţilor, supraveghin-du-i cu microfoane si „porumbei informatori" în celule, cu scopul de a obţine date compromiţătoare si a-i determina apoi să facă declaraţii incriminatoare, în unele cazuri, acesta îi lichidează în secret, înscenînd pretinse sinucideri sau folosind otravă care produce o moarte aparent naturală, în primăvara anului 1970, Serviciul K

a adăugat substanțe radioactive furnizate de KGB pentru arsenalul său mortal. Ceausescu însuşi i-a dat acestui procedeu numele codificat „Radu", obişnuind să dea ordinul: „Tri-mite-l pe «Radu» la Popcscu". Dozajul radiațiilor urma să genereze o formă mortală de cancer.
— „Radu" va trebui trimis la Kirâly din prima zi de închisoare, a spus Ceausescu în acea zi din anul 1972, terminînd de dat ordine si făcîndu-i cu ochiul, conspirativ, ministrului de in-terne.
Multă vreme, microfoanele care-l supravegheau pe Kirăly n-au relevat nimic semnificativ. Nici un fel de discuții politice, nici un fel de activități compromițătoare, nimic. Pînă la sfîrşitul lui septembrie 1977, cînd supravegherea intensivă a furnizat cîteva informații referitoare la profunda preocupare a lui Kirâly de a nu fi fost în stare încă să ajungă la Ceausescu si să discute despre discriminarea ungurilor în România. Din această cauză, Kirăly începuse să schițeze un memoriu documentat cu privire la abuzurile anterioare şi măsurile represive ale guvernului împotriva etnicilor unguri, germani, evrei. Ministrul de interne Coman si cu mine am fost din nou martori ai furiei lui Ceausescu, cînd a fost inform:.;! despre acest lucru. L-a chemai imediat pe primul viceprimmini-stru, Ilie Verdeț, si i-a ordonat să-l vadă pe Kirâly şi să-l calmeze.
— încearcă să-i afli planurile de viitor si promile-i orice îl poate calma pentru moment. Mai lîrziu, cine ştie ? Chiar şi oamenii folositori pot muri într-un accident de vînătoare. Sau, a adăugat, s-ar putea îmbolnăvi de cancer.
La 4 octombrie 1977, Kirâly a fost primit de Verdeț, precum si de Petre Lupu, membru al Comitetului Politic Executiv, ministrul Teodor Coman şi Ion Vințe, vechi membru de partid de origine maghiară, care era vicepreşedinte al Consiliului Oamenilor Muncii de Naționalitate Maghiară, în timpul acelei întrevederi, care a fost înregistrată pe bandă, Kirăly a fost convins să-i dea lui Verdeț schița memoriului său cu privire la situația ungurilor din România.
— Partidul va face demersuri ca să remedieze greşelile comise, a promis Verdeț, pentru a-l face pe Kirâly să tacă, dar nu s-a făcut nici o încercare în acest sens.
în ianuarie 1978, microfoanele care-l supravegheau pe Kirăly au „murit" brusc. Cînd pe 24 ianuarie agenți ai Securității l-au găsit ascunzîndu-se într-un hotel obscur din Bucureşti, era prea ' tîrziu. în aceeaşi zi, ziarul londonez *Times* şi cel din Manchester, *Guardian,* au publicat simultan un raport de la Belgrad care spunea că, într-o scrisoare sosită clandestin din România, Kâroly Kirâly pretinde că Partidul Comunist Român si guvernul practică o politică discriminatorie împotriva ungurilor şi a celorlalte minorități din România. A doua zi toată pres"a occidentală a publicat articole despre aceasta, iar postul de radio Europa Liberă a citit fragmente din scrisoarea lui Kirâly în repetate rînduri. Ministrul de interne Teodor Coman şi cei şapte adjuncți ai lui, incluzîndu-mă şi pe mine, au fost chemați la Ceausescu în momentul în care a aflat despre aceasta. Chiar astăzi, Ceausescu aflase că scrisoarea lui Kirâly a ajuns integral la Congresul Statelor Unite, care votase acordarea pentru România a clauzei națiunii celei mai favorizate si că membrii săi au reacționat cu, stupefacție sau repulsie, în funcție de modul cum votaseră.
Deodată, radiotelefonul mi-a întrerupt visarea.
— 62, prezintă-te imdcdiat la 01. Rcpci : 62 prczintă-u-. b 01.
Dumitru Popescu, secretarul cu probleme de presă si propagandă al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, mă aştepta în fața uşii de la biroul lui Ceauşescu, Cînd am intrat în birou, Ceauşescu se uita îndelung la strada pustie, la bulevardul Larg de pe partea de vizavi de cabinetul său, închis traficului. Intorcîndu-se spre noi, a ordonat ca presa română să fie imediat invadată de articole referitoare la drepturile egale pentru minoritățile din România, la reprezentarea lor proporțională în toate organizațiile politice si guvernamentale, de la Comitetul Central si Marca Adunare Națională pînă la gospodăriile agricole colective.
— Folosiți datele pe care i le-am dat ieri lui Wallach, a spus Ceauşescu, luînd de pe birou un dosar cu textul unui interviu pe care tocmai îl dăduse ziaristului american John Wallach de la *Hearsi Newspapers* si încercînd să dicteze din el: componența Marii Adunări Naționale este concludentă în acesta privință : din cei 349 de membri ai săi, 29, respectiv 8,2 % sînt maghiari, 8, respectiv 2,21 % sînt germani şi 3, respectiv 0,9 % aparțin celorlalte naționalități. Ceauşescu a -subliniat că aceste cifre reflectă foarte exact procentajele populației din aceste grupuri. A continuat să dicteze alte cifre, umflate grosolan, pe care le răspîndise în tot timpul

interviului.
— Asigură-te că presa americană va tipări interviul lui Wallach, mi-a spus la sfirsit Ceauşescu.
După plecarea lui Popescu, Ceauşescu m-a apucat de braţ şi a început să se plimbe agale în jurul biroului.
— Nu Kirâly e cel care mă deranjează, îl pot strivi oricînd ca pe un păduche. E vorba de Kădăr. Ştiu că porcul ăsta de jidan c în spatele chestiei ăsteia. îi simt respiraţia în ceafă. Vrea ca Transilvania să fie retrocedată Ungariei. Asta nu se va întîmpla niciodată fără un război, în primul si al doilea război mondial românii au ocupat Budapesta si o vom face iar si iar. Cînd Ceauşescu este furios, foloseşte cuvintele peiorative pentru unguri si evrei, în loc să-i zică lui Kirâly *ungur,* îi spune *boanghen,* iar Kadăr nu era *evreu, ci jidan.* Este ca şi cum s-ar folosi în engleză *hunkie* si *kike* , dacă nu şi mai rău.
Cînd si-a potolit mînia, Ceauşescu s-a oprit si m-a luat de un nasture de la haină.
— înaintea vizitei mele la Washington, s-ar cuveni să organizăm o expoziţie de cărţi româneşti care au fost traduse în maghiară, germană si alte limbi ale minorităţilor, ca să demonstrăm drepturile egale pe care le au minorităţile de aici. Ocupă-te de chestia asta.
Apoi a vrut ~ca DIE să obţină aprobare pentru o expoziţie fotografică avînd tema „România astăzi", la Departamentul de Stat, prezentîndu-sc grafic „activitatea sa internă si inernaţională neobosită", încă agăţat de nasturele meu, Ceauşescu a continuat:
— între timp, noi trebuie să-i supraveghem cu atenţie pe porcii de *boangheni* dc-acasă.
Faptele care au ieşit la iveală mai tîrziu subliniază seriozitatea cazului Kirâly. In ziua de joi, 5 iunie, 1980, congressman-itl de Pennsylvania, Richard T. Schitlzc, a adus în discuţia Camerei Reprezentanţilor cazul Kâroly Kirâly. „In ianuarie trecut, am vizitat România şi am intenţionat să mă întîlnesc cu domnul Kirâly pentru a obţine în primul rind părerea lui. Totuşi, autorităţile române mi-au refuzat ocazia de a-l întîlni, invocînd cele mai stupide pretexte. Cu toate acestea, vocea lui de protest n-a putut fi redusă la tăcere. In februarie trecut, el a trimis o altă scrisoare extraordinară de protest primului-ministru al României, Ilie Verdeţ. Scrisoarea aminteşte promisiunile pe care le-a primit de la conducerea română într-o încercare evidentă de a-l reduce la tăcere după prima lui scrisoare din 1977. Toate aceste promisiuni n-au fost respectate, iar campania genocidului cultural continuă neabătut."
In octombrie 1984, un luptător occidental pentru drepturile omului l-a văzut, în cele din urmă, pe Kirâfy în persoană. In inten'iul său Kirâly a declarat: „Atmosfera de teroare este mai presus de orice închipuire. Se infiltrează în fiecare aspect al vieţii de zi cu zi... Neîncrederea este atît de dominantă îndt nimeni nu îndrăzneşte să comunice cu altcineva."
• DISPREŢ FAŢĂ DE J1MMY CARTER
Era după ora sase seara tind zbîrnîitul ameninţător al telefonului S a întrerupt o şedinţă pe care o prezidam în biroul meu.
— Generalul Pacepa la telefon.
— Sînt servitorul tău, şefule, am auzit vocea inconfundabilă a lui Manea. Ce mat faci ?
— Trăiesc!
— Şi eu. Dar acum sînt liber. Marea şedinţă cu preşedinţii consiliilor populare s-a întrerupt pînă mîine dimineaţă. Tovarăşul tocmai a plecat de-aici si ghici ce a ordonat ?
— Oh, nu!
— Oh, da! Dar vremea c mult mai frumoasă acum.
Cînd am ajuns la reşedinţa lui, Ceausescu se plimba prin curte. In grădină era întuneric, numai aleile erau iluminate de felinarele din labirintul tufişurilor.
— Ce-i nou ? a întrebat Ceausescu, cînd am iritrat în ritmul său.
— Mihai a sosit la Alger.
—- Cine ?
— Prietenul Zoiei, Mihai.
— Oh. Ţine-l departe de aici, viu sau mort. Şi dă-i Zoiei pe altcineva. Nu-i dcît o fetiţă prostuţă care se joacă dc-a independenţa. Altceva ?
— Muntcanu a plecat de la Beirut cu un camion TIR plin cu arme occidentale.
— Cele de la „Annette" ?
— Da, tovarăşe.
— Ţine-mă la curent. Avem vreun răspuns la cercarea noastră de a vizita Texas Instruments ?

— Da, tovarăşe. Unul afirmativ.
— Excelent. Voi fi primul preşedinte comunist care a pus vreodată piciorul în acest imperiu al electronicii.
Cînd am ajuns în dreptul unei bănci goale din fața unei clădiri cu parter şi etaj, Ceausescu a spus în mod automat:
— Bună seara.
Timp de ani de zile, o femeie octogenară obişnuia să şadă acolo în fiecare seară de primăvară, vară şi toamnă, singură, purtînd un sal mare pe umeri şi un batic negru pe cap. Era mama lui Ceausescu, care se mutase acolo după moartea soțului. O casă nouă fusese construită pentru ea, elegant mobilată şi plină de servitori, dar ea părea întotdeauna o străină acolo. Petrecea ore în şir asteplînd pe acea bancă să-l zărească pe fiul ei plimbîndu-se cu cineva prin grădină, deşi, înainte ca ea să fi murit, Ceausescu, absorbit de propriile sale gînduri, n-a salutal-o niciodată. Abia după moartea ei, cu cîteva luni în urmă, el începuse să observe absența mamei sale.
— Am citit dosarul pe care mi l-ai dat despre Carter şi familia lui. De două ori. Văd că, în ciuda zîmbetului său inocent, a vocii plăcute si a purtării sfioase, Carter nu e un om previzibil. Dar nu e nici atît de contradictoriu pe cît îl descrii tu.
Ceausescu a subliniat că, deşi Carter absolvise Academia Navală numai pe locul 60, avea evident o minte strălucită, o memorie fantastică şi o capacitate neobişnuită de a absorbi mari cantități de informații, fiind de asemenea un interlocutor atent şi un om de acțiune. Ceausescu, care nu absolvise niciodată vreo facultate înainte de a deveni conducător politic, nu vedea nici o contradicție aici. Mai mult dccît atît, rivalii lui Carter l-au acuzat că în el zace o încăpățînarc si o sete de răzbunare de un înalt grad, ascunse în spatele zîmbetului său, dar Ceausescu a considerat şi acest lucru perfect natural.
— După părerea mea, a spus Ceausescu, ajungînd în miezul analizei, punctele slabe ale lui Carter sînt altele. Unul este religiozitatea sa ridicolă, care îl face să acționeze ca o ființă superioară moral şi îl împiedică să-si facă prieteni, mai ales în Congres. Nu e oare semnificativ că Tip O'Neill, vulpoiul ăla bătrîn din propriul său partid, nu-si ascunde dispreţul față de Carter ? O altă slăbiciune este viața lui lăuntrică intensă, care îl distrage de la dinamismul de care un preşedinte are nevoie. Apoi e vorba de lipsa de pragmatism, care-i îngreunează trecerea de la scopurile abstracte la cele constructive, la prioritățile zilnice ale conducerii. Iar în final, modestia si lipsa de încredere în sine însuşL.un preşedinte nu trebuie să fie modest.
După aceea, Ceauşescu şi-a exprimat opinia sa de bază:
— Cel mai mare dezavantaj al lui Carter e lipsa totală de experiență. La ce te poți aştepta de la cineva care şi-a petrecut _ viața cultivînd arahide?
Pentru Ceausescu, aceasta era una din cele mai proaste părți ale sistemului de guvernămînt american. Oricine cu bani şi zîmbet amabil poate deveni preşedinte, dar apoi, cînd începe să învețe meseria, trebuie să părăsească biroul.
— Americanii pur şi simplu nu pot înțelege că a fi şef de stat e o profesie. Oricum, asta-i treaba lor, nu-i aşa ? Una peste alta aş putea spune că Jimmy Carter pare un individ prietenos, nepretențios, cu care voi fi în stare să stau de vorbă, tot aşa cum am făcut cu Nixon si Ford. Numai că trebuie să ne mişcăm repede. Cu lipsa de experiență şi naivitatea lui, Carter ar putea să intre de unul singur în apele învolburate ale politicii.
Ceausescu şi-a continuat plimbarea multă vreme înainte de a întreba brusc:
— Cînd te-ai rugat lui Dumnezeu ultima dată ?
Luat prin surprindere, n-am ştiut ce să răspund. N-avea cum să afle despre ritualul meu secret de dimineață şi seară, cînd mă concentram pînă cînd vedeam clar fața lui Hristos răstignit pe cruce si-mi spuneam rugăciunile nerostite către El..
— Haide, nu ştii cînd ai fost ultima dată la biserică ? l-am auzit spunînd pe Ceausescu.
— Oh, ba da, tovarăşe. Cînd eram la şcoala elementară, am răspuns.
— Bine, bine. La fel ca şi mine, a replicat Ceausescu. Acum s-ar putea să mergem din nou la biserică dacă e nevoie. Nu aici — în America, a rîs Ceauscscu. Am citit în dosarul tău despre Carter că e bun prieten cu predicatorul baptist. Nu-mi pasă cum faci, dar trebuie să găseşti o modalitate de a rezolva problema asta.
Ceausescu a subliniat că predicatorul trebuie convins să-i vorbească lui Carter despre România în fiecare zi — că în România nu sînt bogați si săraci, nici regi si cerşetori, ci numai oameni

liberi ale căror educaţie, loc de muncă, asistenţă medicală si pensii sînt garantate de stat.
— Da, tovarăşe. Staţia din Washington se ocupă de problema asta printr-un agent secret despre care se spune că e preşedinte onorific al organizaţiei Convenţia Bisericilor Baptiste din Statele Unite şi Canada.
— Forţează-i mîna! a ordonat Ceausescu, iar apoi a continuat să mă instruiască referitor la cum ar putea fi folosit agentul ca să-l influenţeze pe predicatorul lui Carter şi ce altceva ar trebui să mai şoptească la urechea lui Carter, „zi de zi, zi de zi si iar zi de zi ?" îţi aminteşti motto-ul „Orizontului " nostru ?
— *Gutta caval lapidem, non vi şed saepe cadendo* ?
— Exact. Picătura găureşte piatra nu prin forţă, ci căzînd des. Să-l facem pe predicatorul lui Carter să fie picătura care-i face o gaură în cap. înţeles ?
— Da, tovarăşe.
Brusc, a schimbat subiectul:
— Cînd a fost ales Carter, ţi-am spus să deschizi un birou comercial în Atlanta.
— Aşa am făcut.
— N-au fost probleme cu obţinerea aprobării de la americani ?
— Nici una.
— Vom cumpăra arahide de la Carter şi o să avem nevoie de nişte oameni acolo. Cîţiva oameni inteligenţi de-ai tăi, ca să trateze cu ferma lui Carter.
Ceausescu a făcut o pauză lungă înainte de a începe să vorbească iar, fără nici o legătură aparentă cu ceea ce spusese înainte.
— L-ai văzut pe Coman azi ?
— Da, tovarăşe.
— A rămas acelaşi tractorist dintotdeauna. Un zero tăiat. Dacă l-aş înlocui pe ministrul meu de interne, Occidentul s-ar putea gîndi la probleme de politică internă. Aşa că o să-l menţinem în continuare, dar o să-i iau puterea din mînă.
Ceausescu a spus că se hotărîse să grupeze toată securitatea internă într-un singur departament, să-i pună un om nou în frunte si să subordoneze totul Elenei.
— îl ştii pe Postelnicu ? a întrebat brusc.
— Tudor Postelnicu, primul-secretar din Buzău ?
— Nu strîmba din nas. Postelnicu se înţelege foarte bine cu tovarăşa Elena si, în mod special, cu Nicu. Ei trei vor trebui să fie în stare să se ocupe de securitatea internă. Postelnicu va lua legătura cu tine mîine. Dă-i o mînă de ajutor să scrie un decret pentru noul departament, ca ăla pe care l-ai făcut pentru DIE.
— îl pot'folosi pe Luchian ? A lucrai la decretul pentru DIE. Generalul Eugen Luchian avea funcţia de ministru adjunct de interne si era de asemenea consilierul juridic al primului-ministru.
— Bună idee.
— Te-am căutat peste tot, Nicule. Unde ai fost ? a întrebat Elena, grăbindu-se să ni se alăture cînd am trecut de intrarea principală.
— Pacepa tocmai mi-a spus nişte lucruri interesante despre preşedintele american, a spus Ceausescu, făcîndu-mi cu ochiul. Carter pare neaşteptat de amabil, chiar distins, cu multă stimă faţă de soţie şi devotament faţă de familie.
— Du-te si bagă-ţi capul sub apă, Nicule ! Ai văzut tu vreodată un *distinguished American** ? a mîrîit Elena, încercînd să-şi concentreze toate cunoştinţele ei de engleză în ultimile două cuvinte. Arată-mi numai un singur film unde ai văzut un american dintr-ăsta si îl mănînc, Nicule. Iar tu, a continuat, sărind la mine, nu-i mai băga în cap Tovarăşului tot felul de- intrigi si fantezii de-alc tale!
Apoi, întorcîndu-se spre Ceausescu :
— Hai să mergem la culcare, Nicule. Nu-ţi pierde noaptea cu braşoave.
— In regulă, Pacepa. Ar trebui să pleci la Washington cît de curînd cu putinţă. Ai grijă de ultimele pregătiri din programul meu si aşteaptă-mă acolo. Să mergem pe urmele lui Carter!
înainte de a-l părăsi pe Ceausescu, am sunat la biroul meu.
— Spune-i lui Bădescu să-mi obţină viza americană, i-am spus lui Pop.
Colonelul Gheorghe Bădescu lucra ca şef al Direcţiei Consulare a Ministerului Afacerilor Externe.

— Şi spune-i lui Luchian să vină în biroul meu mîine dimineață la ora nouă.
Cînd am plecat de la reşedință, i-am spus şoferului să mă ducă la Tunari, la clubul ofițerilor de frunte ai Ministerului de Interne, cunoscut sub numele de „Clubul generalilor", în seara aceea, urma să fie un dineu intim dat de ministrul de interne Teodor Coman pentru a sărbători cea dc-a cincizeci şi doua aniversare a ministrului apărării, Ion Coman. Ascuns în mijlocul pădurii Băneasa, Clubul Tunari era la vreo 15 minute de mers cu maşina de la reşedința lui Ceausescu. în timp ce maşina alerga cu viteză, tot aşa făceau şi gîndurile melc.
în opinia lui Ceausescu, un preşedinte american era cineva pentru care nu trebuie precupețit nici un efort de investiție.
— Tot ce vreau e o întrevedere personală cu Carter, a hotărît Ceausescu, după alegerile din Statele Unite, din 1976. A ordonat ministrului afacerilor externe si DIE să întreprindă o serie complexă de acțiuni culminînd cu. o vizită oficială în Statele Unite cît de curînd posibil. Totuşi, la nouă zile după instalarea în funcție a lui Carter, aceste operațiuni au fost brusc deranjate de un apel deschis către semnatarii Acordului de la Helsinki, făcut de Paul Goma si alți opt disidenți români. Ceausescu a dat ordin ca Goma să fie imediat arestat şi bătut în mod sălbatic în celula din închisoare, în aceeaşi zi, am participat la o şedință extraordinară a Comite-'tiilui Politic Executiv, la care, în mai puțin de o jumătate de oră, au fost aprobate propunerile lui Ceausescu referitoare la cenzurarea pe scară națională a corespondenței şi a legăturilor telefonice cu Occidentul, precum si împiedicarea oricărui contact dintre disidenți şi diplomații străini din România. Pe scurt, preşedintele Carter i-a transmis lui Ceausescu îngrijorarea sa cu privire la situația drepturilor omului din România. Acesta a fost primul contact dintre cei doi, iar lui Ceausescu pur şi simplu nu i-a venit să creadă că noul preşedinte american, care după părerea sa nu era altceva decît un fermier; a putut lua o poziție alît de tranşntă.
La propunerea Elenei, Ceausescu s-a hotărît să-l scoată pe Vasile Pungan de la naftalină. Pungan fusese cîndva diplomat în Statele Unite şi ambasador la Londra, în Anglia, el a-aranjat studiile speciale, extensive, ale fiului celui marc al lui Ceausescu, Valentin, iar apoi o invitație pentru celălalt fiu, Nicu, şi fiica lui, Zoia. Conform celor spuse de şeful DIE din Londra, se zvonea că, în timpul numeroaselor călătorii ale Elenei la Londra ca să-si viziteze copiii, Pungan, care era văduv, devenise amantul ei.
Ceausescu l-a eliberat temporar pe Paul Goma, iar pe 24 februarie' 1977, preşedintele Jimmy Carter l-a primit pe trimisul special Vasjle Pungan, care a explicat că liderii români îi înțeleg preocuparea cu privire la respectarea drepturilor omului si că preşedintele român Nicolae Ceausescu, în special, îi împărtăşeşte opiniile. De asemenea, Pungan a afirmat că zvonurile referitoare la arestarea disidenților din România sînt minciuni sfruntate şi că scriitorul Paul Goma nu este nicidecum arestat. Cînd i-am arătat lui Ceausescu textul decodificat al telegramei lui Pungan de la Washington, care afirma în mod confidențial că preşedintele Carter crezuse mesajul lui Ceausescu, l-a chemat imediat la el pe Pleşiță.
— Vreau ca Goma să fie bătut zdravăn azi. Să fie bătut pînă n-o să mai ştie ce-i cu el.
în dimineața următoare, Pleşiță mi-a descris lovitură cu lovitură cum ofițerul de miliție Horst Stumpf, fost boxer, îl bătuse crunt pe Goma, la el acasă. Acum Ceausescu era extrem de nerăbdător să intre în grațiile noului preşedinte american.

• în aprilie 1982, Matei Haiducii, cetățean francez naturalizat, a recunoscut în fața autorităților franceze că este agent secret român. El a mărturisit că Bucurestiul îi dăduse sarcina de „a-i elimina prin orice mijloc" pe Paul Goma si pe Virgil Tănase, doi scriitori disidenți, emigranți, care trăiesc în Franța si care ridiculizează cultul personalității promovat de Ceausescu şi familia lui. Singura instrucțiune importantă primită de Haiducii de la Bucureşti a fost ca guvernul român să nu fie compromis de asasinarea lor. El le-a predat francezilor un stilou încărcat cu o substanță chimică toxică, pe care-l primise la Bucureşti de la generalul Nicolae Pleşiță, în numele preşedintelui român. Era un fel de otravă extrem de puternică, fabricată la Moscova, care cauzează moartea prin stop cardiac, fără să lase vreo urmă. Scenariul operațional al lui Haiducii, demn de un roman senzațional, este minuțios detaliat în cartea lui intitulată J'ai refusă de tuer, *publicată în 1984. Faptele incon-*
Am refuzat să ucid (fr.) —*n.tr.*
testabile prezentate de către Haiducii l-aii determinat pe preşedintele francez Francois Mitterrand să acuze Bucurestiul şi să amine o vizită oficială planificată în România.

TOVARĂŞII SE DISTREAZĂ

Maşina mea n-a încetinit pînă cînd am ajuns în apropiere de Grădina zoologică, un marc punct de atracţie pentru locuitorii Bucureştiului, care nu sînt răsfăţaţi de prea multe distracţii publice. Acum era oră de vîrf, iar autobuzele care soseau si plecau semănau eu ciorchini se struguri, deoarece călătorii stăteau atîrnaţi din toate părţile.
Grupuri de oameni transpiraţi mişunau în jurul grătarelor de mititei, care erau apoi înecaţi în bere. La cîteva minute după ce am trecut de Grădina zoologică, am'ajuns în cîmp deschis. Terenuri agricole vaste se întindeau la dreapta, unde ţăranii munceau din greu la lumina lămpii. La stînga se aflau case ţărăneşti, care deveneau tot mai sărăcăcioase cu cît erau mai departe de Bucureşti. Ca pretutindeni în Rpmânia, la ţară, drumurile zăceau în beznă totală, ca să se economisească electricitatea.
După încă vreo cîţiva kilometri, maşina mea s-a oprit în faţa unei porţi de lemn masiv, care era întotdeauna încuiată si păzită de santinele în uniformă militară, întinzîndu-se pe o suprafaţă de vreo zece pogoane si învecinîndu-se cu o gospodărie agricolă colectivă şi o pădure, clubul ofiţerilor de frunte ai Ministerului de Interne era încercuit complet de un gard de lemn înalt, oa-recare. Nici un muritor nu putea zări nici măcar o frîntură din ceea ce era înăuntru. La prima vedere, clubul părea o copie fidelă, bine întreţinută a grădinilor de la Versailles, cu un labirint de poteci împodobite cu statui şi bănci de fier forjat aşezate lîngă tufişuri si straturi de flori, totul fiind de cel mai bun gust. Lacuri artificiale, fîntîni arteziene si pavilioane graţioase puteau fi întîlnite la tot pasul. Totuşi, ascunse cu discreţie în spatele gardului viu si al copacilor ornamentali, se aflau cîteva clădiri si alte dependinţe utile. Pentru filmele special importate exista o sală de cinema intimă, unde chelneri aproape invizibili îmbrăcaţi în negru serveau torturi, îngheţată si băuturi, în alt colţ era un teren de *bowling* cu o cafenea mică, pitorească, adăpostită între nişte pereţi se sticlă, tot acolo aflîndu-se palmieri si plante tropicale, în spatele altui gard viu era un poligon de trageri închis, elegant, prevăzut cu un bar ai cărui pereţi erau învcşmîntaţi în catifea de culoare albastră — culoarea Ministerului, de Interne — unde te puteai relaxa în timpul tragerii, stînd confortabil în fotolii mari, tot de catifea albastră. Pentru ocazii speciale, mai era o sală de banchet si alta de dans. Terenurile de tenis si de volei, precum si grajdurile cu cai de curse completau tabloul.
Se aflau presărate prin grădini vreo zece vile cochete, unde ofiţerii de frunte îşi puteau aduce familiile pentru o noapte, o săptămînă sau o lună de relaxare. Totuşi, cea mai mare atracţie a clubului era restaurantul cu sălile .de mese mici unde serveai masa la lumina luminărilor, echipat cu o armată de chelneri îmbrăcaţi în alb, purtînd mănuşi de mătase albă si garoafe roşii la rever. Două ansambluri muzicale, unul de cameră, iar celălalt de muzică populară, însufleţeau atmosfera în timpul dineului ales dintr-un meniu ce cuprinde o bogăţie nemaiîntîlnită în ţară, unde icrele negre, malosolul, pateul din ficat de gîscă şi trufele glasate erau ofertele cele mai palide.
Accesul era strict limitat la membrii clubului şi rudele lor apropiate. Serile de sîmbătă şi duminicile erau ocaziile cele mai frecvente, dar numai în zile speciale, cum ar fi l Mai, 23 August si mai ales de Anul Nou era arhiplin. Nicu Ceauşescu era unul dintre vizitatorii cei mai frecvenţi ai clubului, nu pentru mobilierul de lux sau mesele elegante, ci pentru poligonul de trageri si marile cantităţi de whisky Johnny Walker Black Labei. „Să tragi cu puşca si să bei whisky sînt chestii chiar mai amuzante decît să regulezi q femeie," spunea el avînd mitraliera într-o mînă, în timp ce cu cealaltă îşi turna pe gît whisky. Vizitele lui Nicu se terminau invariabil cu beţiile crunte ale acestuia.
Petrecerea se ţinea într-o clădire separată, formată dintr-o sală de banchet încăpătoare şi din cîteva încăperi mai mici la fiecare capăt, despărţite între ele de uşi glisante de lemn. La stingă, imediat ce intrai pe uşă, era un hol mare, după care urma o încăpere ce avea o scenă pentru orchestră si un ring de dans circular cu podeaua de marmură. La dreapta sălii de banchet era o altă încăpere, aceasta avînd măsuţe joase pentru *cocktail-* uri si fotolii de catifea albastră, unde le puteai retrage la o cafea, un coniac sau o bîrfă. Dineul fusese stabilit pentru ora şapte, iar acum era aproape unsprezece, dar, cînd maşina mea a ajuns la intrare şi am numărat Mercedcsurile negre parcate în faţă, ai căror şoferi dormeau tun la volan, am văzul dintr-o privire că toţi oaspeţii de vază erau încă prezenţi.
Holul era plin de chelneri si chelneriţe care serveau mîncare si băulură. în camera vecină, cîţiva oaspeţi stăteau la o şuetă, cu paharul în mînă. Generalul Constantin Olteanu, şeful secţiei militare a Comitetului Central, cînta la pian cu o mînă, iar ceilalţi se uilau cu insisienţă sub fusta unei chelneriţe care-i şedea pe genunchi. Olteanu este consătean cu Elena si datorilă ei a ajuns el ceea ce esie aslăzi. Poreclit „Generalul Coniac", nu rata nici o petrecere, îmbătîndu-se criţă. Pe ringul

de dans, generalul Va-sile Milca abia îşi mai puica menține echilibrul, deoarece țopăia cu una dintre solistele ansamblului artistic al Ministerului de Interne, iar mînă lui dreaptă se afla în interiorul bluzei acesieia. Era bine „uns", ca de obicei. Milea, comandanlul mililar al organizației paramilitare Gărzile patriotice, pulea fi văzut de obicei mai degrabă beat decît ireaz. Cînd l-am vizilat ultima dată la b'irou, cu două săptămîni în urmă, îşi umpluse pe jumălale ceaşca de cafea cu coniac deşi era abia nouă dimineața. El era, totuşi, cea mai bună sursă de informații a Elenei din cadrul Minislerului Apărării si principalul ei protejat acolo.
Sala de banchet era învăluită în fum de țigară. Ministerul de Interne si cel al Apărării Naționale erau singurele instiluții guvernamentale române care aveau voie să cheltuiască valută forte în numerar, si atunci numai în scopuri legate de spionaj. Cadourile pentru Ceauşescu în persoană, țigările americane si whisky-ul scoțian pentru cei doi miniştri făceau parte dinlre puținele alte articole pentru care puteau fi folosiți dolari, în timpul unei petreceri deosebite ca aceasla, țigările americane se aflau de obicei pe țoale mesele, iar toți cei prezenți, indiferent că fumau sau nu, pufăiau non-stop. în România, țigările americane sînt o curiozitate tot atît de mare ca si speluncile unde se fumează opiu în Occident.
Prin ceață am văzut-o pe soția ministrului apărării făcînclu-mi semn cu mîna.
— Vino aici, nene spionule. Ți-am păstrat un loc liber.
Cu un fin simț al umorului, soția lui Coman începuse să mi se adreseze cu formula „nene spionule" cu ani în urmă, după ce soțul ei îi interzisese să-mi spună „generale", aceasta fiind funcția mea secretă în cadrul DIE.
O zarvă teribilă venea din stînga, de la o distanță de cîteva scaune. Generalul Plesiță juca jocul său preferat de salon cu un grup de miniştri adjuncți ai apărării si de interne. Prezentat de Plesiță însuşi după o vizită la Ministerul de Interne al Ungariei, acest joc stupid trebuia să amuze prin faptul că participanții se îmbătau. Fiecare participant trebuia să bea un pahar plin cu vin în timp ce stătea în picioare şi spunea: „Sînt căpitanul vinului si voi goli acest pahar din trei înghițituri." înaintea celei de-a doua înghițituri, trebuia să spună : „Sînt căpitanul vinului-vinului şi voi goli acest pahar-pahar din trei-trei înghițituri." Dacă sărea, vreun cuvînt sau uita să repete cuvintele *vin, pahar* si *trei,* trebuia să golească pe loc conținutul paharului şi s-o ia de la început cu altul plin. înaintea celei de-a treia înghițituri, cuvintele trebuiau spuse de trei ori. La sfîrşit, dacă era în stare .să ajungă pînă acolo, trebuia să spună fraza invers: „Din trei-trei-trei înghițituri acest pahar-pahar-pahar îl voi goli si căpitanul vinului-vinului-vinului sînt." Acest joc devenise o distracție frecventă în timpul petrecerilor de la club, dar recent fusese puțin modificat. Vinul era înlocuit cu whisky, iar jocul se termina cu intoxicații grave, în acel momem, victima lui Plesiță era Tudor Postclnicu, care vizita clubul pentru prima dată.
Vecinul meu de masă era viceprimministrul Gheorghe Oprea, unul dintre oamenii de încredere cei mai apropiați ai lui Cca-uşcscu.
— Ce petrecere grozavă, Mihai! a exclamat.
Trăgîndu-si scaunul lîngă mine, Oprea a început să-mi şoptească folosind tonul său cel mai conspirativ. După-amiază avusese o discuție foarte confidențială cu Ceauşescu si Elena referitoare la schimbările de personal, dar totul era încă foarte secret. Ministrul apărării, Ion Coman, urma să fie promovai în funcția ție secretar al Comitetului Centra), pentru forțele armate, securitate si justiție (problemele speciale). Constantin Oltcanu ii va înlocui ca ministru al apărării. Vasile Milea va deveni şeful Statului Major. Iar eu urma să fiu numit şeful palatului prezidențial, o nouă funcție întrucîtva similară cu aceea de şef de personal la Casa Albă americană, dar cu mai multă substanță. Atît întreaga DIE, cît şi Direcția a V-a a Securității, responsabilă cu protecția preşedintelui, vor fi scoase din Ministerul de Interne şi vor aparține de palatul prezidențial. Totul va fi subordonat direct lui Ceauşescu, eu fiind administratorul în funcție.
— Tovarăşul are tot atîta încredere în tine cît are si în el însuşi, Mihai, a încheiat Oprea, sărutîndu-mă cu efuziune pe ambii obraji.
Cîteva minute mai tîrziu, Emil Bobu, viceprimministru al României, a bătut cu un cuțit în pahar cerînd linişte.
— Tovarăşi, în calitate de coordonator al Departamentului Cultelor, mi s-a spus că preoții şi rabinii trebuie să se roage Dumnezeului lor, oricare ar fi el, dimineața, seara şi cel puțin o dată în timpul zilei. Noi, totuşi, sîntem atei, tovarăşi. Noi credem numai în cei mai iubiți, stimați si iluştri fii ai poporului român, tovarăşul Ceauşescu si tovarăşa Elena.
Bobu îl portretiza pe Ceauşescu ca fiind un cavaler care, în locul *Biblici* si crucii, ținea în mînă *Capitalul* lui Marx si sabia lui Ştefan cel Marc. Elena era Minerva, zeița înțelepciunii, puterea

personificată a rațiunii. Peste numai cîteva zile, ei vor trebui să se lupte chiar în bîrlogul imperialismului sălbatic, la Washington, unde Tovarăşul va trebui să se confrunte cu duşmanul numărul unu al proletariatului. Cînd zece minute mai tîrziu, Bobu şi-a terminat discursul, cei prezenți în cameră au izbucnit în aplauze, urmate de cîntccul „Ceauşescu si poporul!" însoțit de bătăi din palme ritmice. Generalul Olteanu plîngea în linişte pe pian, în timp ce generalul Milea se clătina pe un scaun, încercînd să sărute portretul Elenei atîrnat pe perete. Bobu a fost întotdeauna un maestru în a-l linguşi pe Ceauşescu. Ministrul de interne Teodor Coman, abia mai ținîndu-sc pe picioare, şi-a scos haina şi cravata şi a încercat să pornească o horă, la care în curînd au participat majoritatea celor prezenți, prinzîndu-se în cerc. Dansurile populare sînl singurele pe care Cca-uşescu le ştie şi care îi plac, iar în ultimii ani devenise un act patriotic şi aproape obligatoriu să joci o horă în asemenea ocazii.
Jocul „căpitanului vinului" capta atenția generală, ca de obicei. Postelnicu, complet amețit, zăcea întins pe masă, urlînd si plîngînd în acelaşi timp. Generalii Vasile Ionel şi Vasile Moise, de asemenea beți turtă, discutau în contradictoriu cu voce tare despre echipele de fotbal ale celor două ministere. Generalul Marin Nicolescu, comandantul forțelor aeriene si de artilerie, căruia îi venise rîndul acum, trebuia s-o ia mereu de la început şi înjura ca un birjar.
Cînd dineul s-a terminat, pe la ora două noaptea, şoferilor le-a fost greu să-si ajute şefii să părăsească încăperea si să ajungă la maşinile lor. Au reuşit, totuşi, deoarece erau cu toții bine antrenați în această privință. Numai şoferul lui Oltcanu a avut nevoie de ajutor, deoarece şeful lui îl bătea acum zdravăn pe un chelner.

CAPITOLUL X

— Am un s-spion pe o c-caselă p-pentru tine. A-adu un c-casetofon aici chiar acum, a spus generalul Ghcorghe Moga, intrînd ncanunțat în biroul meu.
Se bîlbîie cînd are de anunțat atît veşti foarte bune cît şi foarte proaste, astfel încît nu ştiam ce hram poartă vizita lui neaşteptată.
Cinci minute mai tîrziu eram amîndoi în camera din spate, ascultînd caseta lui Moga. Aparatul indicator arăta că înregistrarea fusese făcută în noaptea precedentă, pe la miezul nopții. Zgomotul tare de fond demonstra fără putință de tăgadă că înregistrarea fusese făcută într-un restaurant. O voce caldă de femeie vorbea ruseşte cu un bărbat despre care am tras concluzia, chiar în .ciuda cunoştințelor mele foarte limitate de limba rusă, că este un român care vorbeşte foarte bine ruseşte, în conformitate cu traducerea scrisă pe care Moga o adusese cu el, discuția consta în evocarea legăturii lor pasionate cînd el fusese student la Academia Militară Sovietică din Moscova.
— Punctul unu, a replicat prompt Moga, cînd s-a terminat banda: ăsta c începutul recrutării unui ofițer român de către KGB sau GRU. Doi: ieri n-a fost nici o rusoaică şi nici un ofițer din armata română la Hotelul Athen6e Palace, ʸunde se află restaurantul. Trei: acolo a fost un dineu oferit de Ministerul Apărării Naționale în onoarea ataşaților militari din cadrul Tratatului de la Varşovia. Patru : singurii participanți români au fost generali cu funcții foarte înalte, dintre care unul e acum spion, sau o să fie pînă mîine. Cinci: misiunea de a-l prinde îți revine ție nu mie, deoarece nu mă ocup eu de ofițerii superiori. Şase: am făcut un raport pentru ministrul de interne, care îl va avea la dispoziție pînă mîine dimineață. Deci nu muşamaliza cazul.
Moga a plecat tot atît de neaşteptat pe cît venise. Am dat drumul la casetofon din nou si am avut sentimentul straniu că ştiam a cui era vocea de bărbat, cu toate că nu-l puteam numi încă. Din camera din spate am dat telefon colonelului losif, spunîndu-i .că vreau să mă întîlnesc cu el, în biroul lui, după-amiază.
— Şi eu am ceva important pentru tine, a spus el.

REDUCEREA LA TĂCERE A UNUI COMENTATOR RADIO

Cînd m-am întors la birou, Eugen Luchian era acolo, studiind un dosar, în timp ce sorbea din băutura lui preferată, ness „răcit" cu două lingurițe de Chivas' Regal, pe care Pop tocmai i-o pregătise. Generalul-maior Luchian era singurul ofițer ce nu făcea parte din DIE căruia i se dădea voie să pătrundă în sediul acesteia. Funcția lui oficială era aceea de secretar permanent al Comisiei guvernamentale pentru vize şi paşapoarte, fiind ministru adjunct la interne şi consilier juridic şef al primului-mi-nistru. în afară de Ceausescu şi de ministrul Coma'n, Luchian era singura persoană care cunoştea întreaga structură a DIE. El era cel care elabora decretele prezidențiale cu privire la reorganizarea serviciului, pe care Ceausescu le-a semnat în 1972 cînd l-a luat sub supravegherea lui personală.

— Tocmai am avut o altă convorbire telefonică cu Emil Gcorgescu din Munchcn, a începui Luchian, în timp ce-mi strîngea mîna cu laba lui enormă de urs. Curînd o să-l îngenunchez pe Georgescu.
A lovit un dosar voluminos, gri, cu palma lui uriaşă.
Emil Georgescu lucra pentru guvernul Statelor Unite ca editor supraveghetor al Departamentului Român din cadrul postului de radio Europa Liberă, din ianuarie 1974, la scurt timp după plecarea sa din România în Germania Federală. Denunțurile sale publice ale cultului personalității din România si ale abuzurilor comise de forțele de securitate române i-au adus pieirea. în seara zilei de 22 august 1976, în ajunul sărbătorii naționale a României, ministrul de interne, pe atunci şef al DIE, si cu fuseserăm chemați la o plimbare prin grădina cu trandafiri a lui Ceausescu.
— Emil Georgescu trebuie redus la tăcere pentru totdeauna, a ordonat Ceausescu. Trebuie să aibă fălcile, dinții si brațele rupte, ca să nu mai fie niciodată în stare să scrie sau să vorbească. A adăugat că misiunea trebuie să fie dusă la bun sfîrsit de mercenari criminali străini, fără nici o legătură posibilă cu autoritățile române, şi că nici o dovadă scrisă nu trebuie păstrată în privința acestei conversații şi a operațiunii împotriva lui Emil Georgescu.
Ceausescu poate fi extrem de violent, atunci cînd are pică pe cineva. Curînd după ce a venit la putere, a simțit pentru prima dată gustul amar al oprobiului public, prin vocea unei personalități din emigrația română, iar prima sa reacție a fost: „Omorîți-l fără să vă faceți probleme." Cel care-l criticase, Gheorghe Zăpîrțan, era un preot emigrant care trăia în Germania Federală; el denunțase cultul personalității practicat de Ceausescu, atît în cuvîntări publice, cît şi în predicile bisericeşti. La scurt timp după ce preotul a murit într-un accident de automobil, primul-ministru român de atunci, Ion Gheorghe Maurer, care era expert în dreptul internațional, s-a dus la Ceausescu.
— Nicule, i-a spus, în calitate de conducător suprem al României poți face orice. Bine sau rău. Dar nu poți face un singur lucru: nu da ordin să se ucidă. Asta e omor calificat, premeditat. Nu contează dacă cel care dă ordinul e cerşetor sau rege.
Ceausescu a înțeles mesajul. Din acea zi, el preferă să dea ordin ca opozanții săi politici să fie bătuți pînă ce devin cadavre vii, deşi uneori uită sfatul lui Maurer şi dă ordin să fie ucişi.
Pe 19 octombrie 1976, Emil Georgescu a fost serios lovit într-un accident de automobil înscenat de nişte contrabandişti francezi care făceau trafic de stupefiante si lucrau pentru DIE. N-au fost în stare să-l bată, deoarece două maşini vest-germane au sosit pe neaşteptate la fața locului, unde s-a produs accidentul. De aceea, sase luni mai tîrziu, Georgescu s-a putut întoarce refăcut la postul de radio Europa Liberă, criticînd din nou guvernul de la Bucureşti. Ceausescu a ordonat imediat să fie pusă în practică o operațiune de dezinformare pentru a compromite integritatea profesională a lui Georgcscu. Prin intermediul filialelor DIE din Franța, Germania Federală si Statele Unite, precum si cu ajutorul unor scrisori semnate si anonime trimise la postul de radio Europa Liberă, DIE a insinuat că Georgescu primise sume ilegale de bani de la emigranții români si fusese implicat în afaceri necinstite cu blănuri si bijuterii. Cîteva scrisori de amenințare i-au fost trimise lui Georgescu însuşi, în care se spunea că va li omprit, iar casa îi va fi arsă din temelii dacă îşi va relua activitatea de la radio pentru „stăpînii lui evrei". Aceste scrisori au fost scrise ca din partea unei organizații teroriste si fasciste române, aripa ilegală din exil intitulată Garda de Fier şi erau semnate „grupul V." Grupul V era în totalitate creația DIE. Pentru a da mai multă credibilitate grupului, scrisori de amenințare purtînd aceeaşi semnătură au fost trimise si altor anticomunişti care trăiau în Occident, cum ar fi: defunctul Noe'l Bernard, fost director al Departamentului Român din cadrul postului de radio Europa Liberă, care devenise extrem de cunos-cufîn România datorită criticilor sale caustice cu privire la cultul personalității promovat de Ceauşcscu; Paul Goma si Virgil Tănase, doi disidenți activi care trăiau în Franța; fostul rege al României, Mihai de Hohenzollern, care trăieşte în "Elveția si proeminentul dramaturg Eugene lonesco, membru al Academiei Franceze. O operațiune de şantaj a fost îndreptată de asemenea împotriva lui Georgescu, încercînd să-l forțeze să demisioneze „voluntar" din slujba sa, în schimbul unei vize de ieşire pentru bătrîna lui mamă care trăia la Bucureşti. Eugen Luchian, ca secretar permanent al Comisiei naționale pentru vize şi paşapoarte, s-a ocupat personal de această operațiune de şantaj.

Bucureşliul n-a fost evident în stare să-! compromită pe Emil Georgcscu, care si-a continuat criticile vehemente adresate lui Ceauscscu de la postul de radio Europa Liberă. In dimineața zilei de 28 iulie 1981, Georgescu a fost înjunghiat de 22 ac ori de către doi contrabandişti francezi în timp ce se pregătea să părăsească locuința sa din Miinchen. Raportul oficial anual publicat în 1983 de către Ministerul de Interne vest-german cu privire la cele mai semnificative activități ale Bundcsamt filr Vcrfassungsschutz comen-
tează următoarele: „Numai datorită unei intervenții prompte a putut fi salvată victima aflată în stare foarte gravă. Făptaşii au fost arestați si 'condamnați la cîțiva ani de închisoare. Ei au refuzat cu încăpățânare să furnizeze vreo informație referitoare la cine îi angajase. După eşecul acestei încercări de asasinare, se spune că altor persoane din serviciul de spionaj român li s-a dat misiunea de a-l lichida pe emigrantul român o dată pentru totdeauna."
Ridicîndu-se cu greu de pe scaun, Luchian a venit la biroul unde şedeam.
— Să nu uit, as vrea să-te invit acasă la mine sîmbătă seară. Oprea si Voicu vin şi ei cu soțiile.
— Oprea nu e la Belgrad acum ?
— Ba da, Mihai, dar se va întoarce pînă sîmbătă seară.
Gheorghe Oprea, primviceprimminislru, era şeful lui Luchian, iar violonistul Ion Voicu, directorul Filarmonicii bucu-reştene, era un prieten de-al meu.
— Am o misiune pentru tine din partea Tovarăşului, am schimbat subiectul.
Apoi i-am vorbit lui Luchian despre noul decret pe care trebuia să-l elaboreze şi despre Tudor Postclnicu.
— Avortonul ăla ? Piticul ăla ? Bețivul ăla ?
— la-o încet, Luchian. E noul tău şef.
— Nici o problemă. Ştiu cum să-l iau. Ori de cîte ori mă duceam la Buzău, mă opream la el Ia birou şi îi lăsam un cartuş de Kent sau o sticlă de whisky pe masă. Atunci devenea numai miere şi nu plecam niciodată fără portbagajul de la maşină plin cu vin. Vinul e lot ce au ci la Buzău, iar el nici nu ştie akceva.
Am petrecut două ore pînă să definim structura noului Departament al Securității Statului si am notat tot ceea ce era necesar pentru a fi specificat în decretul prezidențial. Era misiunea lui Luchian să redacteze forma finală, iar el era expert în problemă.
UN TANC ÎN VALIZA DIPLOMATICĂ
Cînd a plecat Luchian, Pop mi-a spus că generalul Constantin Munteanu si colonelul Constantin Olcescu trecuseră granița bulgară întorcîndu-se în țară nu cu mult timp în urmă si că vor fi în biroul meu peste mai puțin de o oră. Tocmai cînd începusem „ă rr,ă uit prin telegramele nou-sosite, a sunat telefonul S.
— General-locotenent Pacepa, am răspuns.
— Aici e servitorul tău, şefule, am recunoscut vocea lui Manea, îmi pare rău că te deranjez, dar Tovarăşul vrea să-i dai telefon.
I-am telefonat lui Ceausescu.
— A ajuns deja Munteanu la graniță, Pacepa ?
— Da, tovarăşe. A trecut-o de vreo jumătate de oră.
— Fără nici un incident *en route ?*
— Din cîte ştiu, nu. Va fi la mine în birou peste mai puțin de o oră. Pot să vă raportez după aceea ?
— Da.
Am auzit țăcănitul telefonului cînd a închis. După un scurt timp, Pop a intrat si mi-a spus:
— Generalul Munteanu şi colonelul Olcescu au sosit. M-am dus în celălalt birou, am dat mîna cu ei şi i-am însoțit în biroul meu.
— Bine ați venit acasă, am spus, după ce s-au aşezat în fotolii.
— Tocmai ne-am întors de la Beirut, a început Munteanu. Camioanele sînt parcate în afara Bucurestiului, păzite de doi ofițeri în civil.
— Vrei să spui *camionul* TIR, am specificat.
— Vreau să spun cele *două* camioane cu care am venit, a răspuns Munteanu.
— V-am trimis numai un camion, am insistat.
— Dc-asta am mers si eu, a intervenit Olcescu, cu vocea lui profundă, de bas.
— Voi explica totul, a spus Munteanu, După cum ştii, la Beirut ni s-au dat cîteva zeci de cutii de lemn pline cu echipament militar furnizai de „Annette". Tocmai le încărcaserăn; in

camion, pînă sus de tot. Acum poți să-i spui tu restul.
Munteanu s-a oprit, punîndu-şi mîinile la piept şi i-a dai cuvîntul lui Olcescu.
__Chiar cînd ne pregăleam de plecare, a începui să povestească Olcescu, „Annelte" a solicilai o nouă înlrevedere. Spunea că locmai capturaseră un nou tanc francez şi că făcuseră în aşa fel încît să pară că acesta se făcuse țăndări izbindu-se de zidul unei case, dar lancul ne aşiepta de fapl înlr-o groapă, acoperit cu frunze. Ne-a spus că e al nostru, dacă îl putem lua în limpul nopții. Oficiul Comercial a spus că avem un camion TIR acolo, în tranzit, în calitalc de însărcinai cu afacerile externe, am ordonat să fie descărcat camionul, i-am spus şoferului să pornească, si curînd după miezul nopții am găsit casa lîngă care era ascuns tancul. Am înlîmpinal ceva greulăli cînd am urcai lancul în camion, dar în cele din urmă lotul a mers bine.
Şi-a cerut voie să-şi aprindă o țigară şi am făcui o mică pauză alunei cînd Pop a inlral cu cafeaua.
— La Beirul, a conlinual să poveslească Munleanu, Jumblatt ne-a pus la dispoziție o escortă armată. Am pornit la drum, în maşina noaslră, iar documcnlclc din valiza diplomalică, împreună cu funcția lui Olcescu de însărcinai cu afacerile exlcrne, ne-au facililal trecerea frontierei..
— „Annellc" m-a rugat să-ți transmil din pârlea lui cele mai călduroase salulări, a zis Olcescu, înccpînd să soarbă din cafea. Mi-a dai un mesaj oral de la Arafai peniru tovarăşul Ceausescu, adăugîndu-se celui irimis prin line. în esență se sugerează ca Willy Brandt să fie folosii în scopul de a convinge Occidenlul să recunoască OEP.
Pe alunei, fosiul cancelar Brandi era preşediniele Partidului Social-Dcmocrat din Germania Federală.
— Arafai vrea ca Brandi să facă uz de funcția sa de preşedinte al Inlernaționalei Socialisle peniru a face ca OEP să fie recunoscută. El vrea de asemenea ca Brandt să-l convingă pe Kreisky să sprijine operațiunea „Shuqairy". „Annelle" a insislai pe ajutorul tău personal.'Ştie că le înțelegi bine cu Brandt.
Am văzut că Munteanu pica de oboseală după două nopți si o zi de mers continuu cu maşina.
— Vă mulțumesc. Ați făcut o treabă bună, am încheiat întrevederea. Acum, Munteanu, du-te acasă si odihneşte-te. Olcescu, dacă mai poți rezista cîteva ore, as vrea să duci camioanele la şcoala DIE din Brănesti si să descarci marfa acolo. Voi fi acolo diseară.
— Abia aştept să văd cum arată tancul la lumina zilei. După ce au plecat, am ridicat receptorul telefonului S şi am format numărul 105.
— Să trăiți, tovarăşe Ceausescu. Aici e Pacepa.
— Dă-i drumul.
— Munteanu şi. Olcescu tocmai au plecat din biroul meu. Totul a mers bine la întoarcere". Există doar un lucru...
— Oh, nu !
— Eu le-am trimis un camion, iar ei s-au întors cu două. Se parc că în cel dc-al doilea e un tanc.
— Despre ce dracu' vorbeşti ?
— Nu l-am văzut încă. Am dat ordin ca ambele camioane să fie duse la şcoala DIE din Brănesti. Voi fi acolo astă-seară.
— Cred c-aş vrea un *Kojak* diseară. Acasă. Să fii acolo la nouă şi jumătate. Cu noutățile.
Țăcănitul telefonului mi-a spus că discuția se terminase.
Abia trecuse de ora trei după-amiază cînd am plecat de la birou ca să mă duc la losif. Răspundea de unitatea cea mai secretă din România, despre care ştiau doar o mînă de oameni. Ea se ocupa de supravegherea vîrfurilor nomenclaturii din România, 24 de ore din 24, începînd cu propria familie a lui Ceausescu şi membrii Comitetului Politic Executiv. Unitatea lui losif era într-atît de secretă încît nici un şofer DIE n-avca voie să ştie de existenta ei.
— Acasă, i-am ordonat lui Marcel. Cînd am ajuns, i-am spus că poate pleca.
— Să te întorci Ia sase.
Am străbătut casa de la un capăt la altul si am ieşit pe uşa apartamentului micuț al Danei. Casa mea era situată între două străzi, intrarea principală fiind pe strada Alexandru 28, iar intrarea în apartamentul Danei, pe strada Zoia. Cu geanta sub braț, mă plimbam pe stradă,

holărît să mă bucur cît mai mult de parfumul florilor de tei. Situată lîngă ambasada vest-germană, unitatea lui losif era doar la 15 minute de mers pe jos de la mine de acasă.

O DOAMNĂ PE NUME OLGA

Ministerul de Interne român, asemeni celorlalte servicii de securitate şi de spionaj din blocul sovietic, este învăluit într-un nor de discreție, deşi în ultimii ani oamenii si-au cam dat seama cu ce se ocupă. Au existat întotdeauna trei departamente în structura de securitate si de spionaj, toate trei aprobate personal de Ceausescu. Primul, folosit în scopuri publice, este cunoscut sub numele de Serviciul de Dezinformare si are în sarcină activități ce contravin Constituției României, cum ar fi violarea corespondenței si supravegherea telefoanelor, numărul celor ce se ocupă de aşa ceva fiind foarte mare în Securitate. Secretul corespondenței şi caracterul privai al conversațiilor telefonice sînt stipulate în Constituție. Mai departe, în articolul 17 din Constituție se afirmă următoarele: „Cetățenii Republicii Socialiste România, indiferent de origine etnică, rasă, sex sau religie, au drepturi egale..." Aşadar, unitățile de contraspionaj ale Securității care se ocupă de minoritățile maghiară, germană şi evreiască si de biserici trebuie de asemenea să lucreze din umbră. Al doilea departament este considerat ultrasecret şi însumează toate unitățile Securității care sînt în subordinea conducerii Ministerului de Interne, formată din ministru si adjuncții săi. Al treilea departament, considerat ultrasecret si de cel mai mare interes, este cunoscut numai de cîtcva persoane: Ceausescu, ministrul de interne, şeful şi adjunctul serviciului de spionaj extern. Față de DIE şi de unitatea lui losif, are în componență alte două departamente foarte clandestine: unul pentru activitatea de contraspionaj în cadrul Comitetului Central al Partidului Comunist Român şi în cadrul Consiliului de Miniştri, iar celălalt pentru activitatea de contraspionaj în cadrul Securității înseşi.

Unitatea lui losif avea aproximativ l 000 de ofițeri si era folosită de soții Ceausescu pentru testarea loialității membrilor de familie si colaboratorilor celor mai apropiați. Adevărata forță a unității se afla în faptul că avea propriul său centru electronic de supraveghere, ultrasecret, propriul său serviciu de violare a corespondenței si propria sa secție de supraveghere, astfel încît putea păstra identitatea subiecților numai pentru ea. Nici o altă unitate de securitate sau miliție n-are asemenea capacitate, toate celelalte folosindu-se de serviciile Direcției Generale pentru Operațiuni Tehnice din cadrul Ministerului de Interne. Capacitatea tehnică a unității lui losif era de 600 de ținte pentru interceptarea telefonică, 400 de ținte pentru supravegherea cu microfoane şi practic -nenumărate ținte pentru violarea corespondenței.

losif în persoană mă aştepta în holul clădirii. Avea aproape 1,80 m înălțime, era bine făcut, purta număr mare la pantofi si avea capul rotund ca o minge de biliard, cu şuvițe de păr numai în jurul urechilor sale proeminente.

S-a îndreptat către mine cu mersul lui şchiopătat, deoarece suferea de un acut reumatism, fiind obligat să facă băi de nămol în fiecare vară în Tekirghiolul său natal, un sătuc de pescari situat pe malul Mării Negre, în spatele ochelarilor săi cu rame mari, doi ochi negri, pătrunzători se mişcau continuu, încercînd să-şi dea seama în ce dispoziție mă aflam.

— S-aveți viață lungă si sănătoasă, tovarăşe general, dumneavoastră şi familia dumneavoastră, m-a salutat losif.

Se exprima cu oarecare dificultate. Cei 25 de ani petrecuți în Securitate şi DIE nu puteau compensa în totalitate lipsa de educație şi anii petrecuți ca tractorist la o gospodărie agricolă.

— Cred că am un nou caz, a continuat cu precauție, închizînd uşa capitonată în urma noastră si am intrat într-o cămăruță blindată cu instalații de supraveghere electronică.

— Și eu am un caz, am spus, dîndu-i caseta pe care o primisem de Ia Moga.

Echipamentul din cameră o făcea să pară un studio de radiodifuziune.

— Vreau să ascultați banda asta, a spus. A fost înregistrată aseară. Un autocar cu turişti sovietici a sosit în Bucureşti acum două seri si, ca de obicei, l-am supravegheat ca să vedem dacă nu cumva cineva încearcă să intre în contact cu vreuna din țintele noastre. O doamnă elegant îmbrăcată, căreia îi vom spune Olga. a părăsit discret grupul ieri dimineață, devreme, înainte de ora şapte, a dat un telefon de la o cabină publică, dar l-am ratat. Apoi şi-a petrecut restul zilei prin magazine. Pe la nouă si jumătate seara, a intrat în Hotelul Athen6e Palace şi a luat cina, plătind în lei româneşti, chiar dacă n-a schimbat deloc bani aici. Echipa care a urmărit-o pusese un microfon în scrumiera de pe masa ei, „pentru orice eventualitate". După

ce Olga s-a întors la hotel, echipa s-a întors la sediu şi banda a fost ascultată. Era înregistrată si vocea unui bărbat. Din păcate, nu se ştie despre cine e vorba.
Banda, lui losif era identică cu cea pe care mi-o dăduse Moga de dimineață. losif mi-a spus că Olga îşi petrecuse ziua de astăzi cu grupul. El a propus ca întîlnirea ei de mîine seară cu acel bărbat, la restaurantul Lido, să fie înregistrată atît de microfoane, eît şi de aparate de filmat. Xpoi losif m-a informat pe scurt cu privire la cazurile lui prioritare. Fiica lui Ceausescu, Zoia, nu se mutase încă în apartamentul pe care. i-l pregătise Elena, de teamă să nu fie înțesat cu microfoane. Cînd a aflat de dispariția subită a lui Mihai, a început să bea tot mai multă vodcă şi să se culce cu un alt amant în Mercedesul ei alb coupd Nicu se îmbătase iar noaptea trecută si apoi a distrus un bar. Primul-ministru dăduse o petrecere acasă care a ținut pînă la trei noaptea. Doi dintre oaspeți, unul fiind rudă cu el, făcuse glume pe seama Elenei. Cornel Burtică, ministrul comerțului exterior se culcase .din nou cu una din secretarele sale.
Cu puțin timp înainte de ora sase, am oprit „recitalul" lui losif. Mi-am încărcat servieta cu dosarele pentru întrevederea mea de mîine cu Elena, iar apoi am telefonat la birou.
SUPRAVEGHIND NOMENCLATURA ROMÂNĂ
— Nimic important aici, a raportat Pop. Am plecat însoțit de losif pînă Ia uşa de la intrarea principală.
— La şcoala Brăneşti, i-am ordonat şoferului care aştepta în fața casei mele.
Din servietă am scos dosarul conținînd fragmente scrise de mînă, provenite din urmărirea cu microfoane si telefonică a lui Ion Gheorghe Maurer, a soției acestuia si a prietenilor. Timp de peste 20 de ani, Maurer fusese prim-ministru al României. Totuşi, îi stătuse în cale lui Ceauşescu şi s-a pensionat în 1974 din motive de sănătate. Numai datorită prestigiului său internațional si popularității sale neştirbite i s-a dat voie lui Maurer — contrar regulii generale — să-şi păstreze reşedința imensă cu piscină interioară, două maşini cu şoferi şi gardă de corp; totuşi fuseseră instalate microfoane în fiecare cameră si în vasta grădină. Deşi aflat la pensie, Maurer continua să fie considerat numărul doi în nomenclatura română.
Pentru românul obişnuit, cuvîntul nomenclatură" înseamnă elita, suprastructura socială care se poate recunoaşte datorită privilegiilor de care se bucură. Nomenclaturiştii nu călătoresc cu autobuzul sau cu tramvaiul. Ei folosesc maşinile guvernului. Culoarea si marca maşinii indică statutul proprietarului în ierarhie: cu cît este mai închisă culoarea, cu atît este mai mare funcția. Daciilc albe sînt. pentru directori, culorile pastelate pentru miniştrii adjuncți, culoarea neagră pentru miniştri; maşinile negre Audi pentru Nicu; maşinile Mercedes pentru primul-ministru şi adjuncții lui, iar maşinile negre Mercedes 600, Cadillac si Rolls-Royce pentru Ceausescu. Nomenclaturiştii nu locuiesc în apartamente construite în timpul regimului comunist. Ca şi mine, au primit vile naționalizate sau aparlamcntc de lux care aparținuseră înainte capitaliştilor. Nomenclaturiştii nu pot fi văzuți stînd la coadă ca să cumpere mîncare sau alte bunuri. Ei au magazinele lor proprii, iar cei care posedă maşină neagră pot chiar comanda prin telefon să li se aducă acasă. Nomenclaturiştii nu pot fi văzuți în restaurante obişnuite luptîndu-se pentru o masă sau ascultînd replica unui chelner prostxrescut: „Dacă nu-ți place, stai acasă." Ei au restaurantele-lor speciale, şi le pot frecventa chiar pe cele pentru turiştii occidentali, în timpul verii, nomenclaturistii nu pot fi văzuți la ştrandurile publice aglomerate, murdare, din Bucureşti. Ei merg fie în zone special amenajate în acest scop, fie la Snagov, o stațiune situată la vreo 40 de kilometri de Bucureşti unde au vile pentru sfîrşitul de săplămînă. Nomcnclaturiştii nu-si petrec concediile înghesuiți ca sardelele în colonii de vacanță, în stil sovietic. Ei au propriile lor case de vacanță.
Cu cît este mai închisă culoarea maşinii, cu atît este mai aproape casa de reşedința de vacanță a lui Ceausescu, iar cei care posedă maşină neagră primesc de asemenea bucătari şi servitori. Ei nu stau la coadă în fața policlinicilor de tip sovietic, unde asistența medicală este gratuită, dar toți strigă la line, de la portar pînă la director, iar medicul nu poale să stea mai mult de 15 minute cu tine, pentru că trebuie să vadă cel puțin 30 de pacienți în cadrul programului său de opt orc. Ei nu merg la spitale'obişnuite, unde bolnavii trebuie să stea cîte doi în pat. Ei au spilaiul luxos, în slil occidental, Elias, construil ca fundație parliculară în epoca premergătoare comunismului.
Supravegherea cu microfoane a celor mai reprezenlalivi membri din nomenclatură este fără îndoială secretul cel mai bine păslral în cadrul blocului soviclic.

— Penlru noi, numai lovarăşul Brejncv e labu, mi-a spus Iuri Andropov, şeful KGB-ului, cînd am fosl în vizilă la Moscova în 1972. Supravegherea cu mare alenţie a nomenclalurii noaslre e sarcina cea mai delicată a KGB-ului. Să luăm cazul lui Şciolokov, de exemplu. (Generalul Nikolai Şciolokov era minisirul de inlerne sovietic.) îl respectăm cu toții, dar cu ajutorul microfoanelor am aflai că bea prea mull. Am raportat asta, iar tovarăşul Brejnev încearcă acum să-l ajule. Acelaşi lucru s-a întîmplal cu Uslinov. (Mareşalul Dimilri Ustinov era minisirul sovielic al apărării.)

Supravegherea nomenclalurii cu metodele KGB-ului esle imitată peste tot în cadrul blocului sovietic. Țoale țările esl-euro-pene au propria lor unilate ullrasecrelă de tipul celei „a lui losif", unde o armată nevăzută de sccurişti înregislrează lolul pentru conducătorul suprem, chiar modul cum un nomenclaturist geme de plăcere alunei cînd face dragoste.

Eram sigur că dosarul lui Maurer o va încînta pe Elena. De patru ani se ocupa de supravegherea electronică a nomenclatu-risiilor de marcă si devenise o adevărală profesionistă în manevrarea si ascultarea echipamentului folosit în acest scop, amplasat în camera din spate a biroului ci de la Comitetul Central.

Dosarul referitor la ceea ce făcuse Maurer în ultimele două săptămîni n-a dezvăluit nimic în legătură cu problemele de securitate națională. Maurer era încă un comunist loial. Totuşi, dosarul conținea noi date referitoare la *Istoria contemporană a României,* pe care o scria atunci Maurer, în care a furnizat versiunea lui la ceea ce a numit deformarea istoriei de către Ceauşescu. Dosarul avea pasaje întregi din carte, aşa cum Maurer le-a citit cu voce tare soției sale. Una dintre ele mi-a reținut atenția în mod deosebit.

„Luni 19 martie 1965, i-am făcut vizita zilnică lui Gheorghiu-Dej. Nu mai putea vorbi, din cauza cancerului la gît de care suferea, dar a scris la repezeală cîteva cuvinte pe un carnețel, cu creionul său violet preferat si mi-a dat notița. Am citit: «Ultima mea dorință este ca tovarăşul Maurer să fie succesorul meu». După ce am citit-o, am încercat să-i spun ceea ce simt. Ochii lui erau închişi. Dej murise". Urma o pauză pe bandă, în care se auzea cum întorcea paginile, asta potrivit înregistrării lui losif. Apoi vocea lui Maurer a continuat: „Şedința Biroului Politic Executiv din "dimineața următoare a fost scurtă. Am arătat notița lui Gheorghiu-Dej, dar am declinat funcția de conducător, încercînd să preîntîmpin o criză violentă de succesiune, am propus numirea temporară a „celui mai tînăr dintre noi", pînă la viitorul congres al partidului, care trebuia să-l aleagă pe conducătorul partidului. Propunerea mea a fost sprijinită de Emil Bodnăraş si apoi acceptată. La înmormîntare, Nicolae Ceausescu, „cel mai tînăr dintre noi", a depus jurămînt public, afirmîndu-si fidelitatea față de politica defunctului.

Vocea doamnei Maurer a intervenit, conform înregistrării:

— De ce-mi citeşti asta acum ?

— Pentru că azi e 20 martie — a explicat el — azi se împlinesc treisprezece ani de la numirea lui Nicu.

— Ar f i fost mai bine dacă ai fi mirosit urît două zile după ce ai fi mîncat o găleată cu fecale acum treisprezece ani, în loc să-l propui pe dictator. Acum o să mirosi urît pentru tot restul vieții. Am continuat să răsfoiesc dosarul. Două dintre glumele obişnuite ale lui Maurer referitoare la cultul personalității promovat de Ceausescu. Ceva din bîrfele soției sale. Ceva despre snobismul Elenei şi incompetența ei politică. O încercare nereuşită a celor doi de a face dragoste, îmi puteam imagina rînje-tul încrezut al Elenei citind dosarul, întotdeauna murea de plăcere să audă întîmplări palpitante.

ŞCOALA DE SPIONI DIN BRĂNEŞTI

Maşina a părăsit Bucureştiul în viteză. Gata cu blocurile monotone, uniforme, de pe marginea străzilor, gata cu cozile interminabile din fața magazinelor si cu oamenii cărînd sacoşele pentru cumpărături, unde îndesaseră tot ce reuşiseră să cumpere în acea zi. Acum eram la țară, unde căsuțe sărăcăcioase se înălțau de o parte si de alta a drumului, iar oameni obosiți îşi tîrau picioarele pe trotuarele noroioase. Din cînd în cînd, puteai vedea o bodegă, de care se sprijineau tot felul de bețivi.

— 62B, comunică poziția ta, te rog, pentru bază, s-a auzit vocea lui Pop la radiotclefonul DIE.

Codul meu era *62,* iar *62B* era pentru şoferul meu.

— 62B e la cinci minute de 805.
— 62B, te rog spune-i lui 62 să telefoneze la 102 de la 805, a terminat Pop, spunîndu-mi să-i telefonez Elenei după ce ajung la scoală.
Curînd, maşina a luat-o pe un drum cu un indicator rotund, *fluorescent „NU INTRAŢI".* La capătul acestui drum era un grup de clădiri înconjurate de antene cu frecvenţă scurtă, gigantic omnidirecţionale si logaritmic periodice, fiecare avînd în vîrf o lumină roşie. Şcoala DIE funcţiona sub masca unui centru de radiocomunicaţii civile. Antenele dimprejur aparţineau, totuşi, de noul Centru Naţional pentru Comunicaţii Cifrate din cadrul DIE, care erau folosite de asemenea de către Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Comerţului Exterior şi Ministerul Apărării Naţionale, precum si de către Comitetul Central al Partidului Comunist Român, întinzîndu-se pînă la cele mai îndepărtate ambasade din străinătate.
Şcoala era un alt proiect la care am petrecut ani în şir. Pînă la mijlocul anilor '60, D1E, asemeni oricărui alt serviciu de spionaj extern din cadrul blocului sovietic, îşi trimitea ofiţerii la o şcoală specială de doi ani din Moscova, în cursuri separate pentru fiecare ţară, învăţau două limbi străine, tainele de bază ale spionajului în stil sovietic şi folosirea echipamentului de spionaj fabricat în URSS. în 1964, conducătorul român de atunci, Ghe-orghe Gheorghiu-Dej, mi-a cerut să creez o scoală similară în România. La început, a fost amplasată la Snagov. Cîţiva ani mai tîrziu, cînd Bucurcstiul s-a hotărît să bruieze posturile de radio occidentale, şcoala DIE a fost mutată în uriaşul centru naţional de bruiaj de la Brăneşti, unde erau satisfăcute toate condiţiile, în decursul anilor, noua scoală a fost considerată mai degrabă o staţiune decît un campus universitar. Acolo, studenţii trăiesc exact ca americanii, francezii, germanii, si aşa mai departe. Aveau la dispoziţie terenuri de golf şi de tenis, cluburi de înot, săli de cinema unde rulau filme în limbi străine, precum si restaurante cu autoservire, totul ca în Occident. Studenţii trebuiau să se identifice cu această atmosferă si să trăiască exact ca într-o ţară străină, îmbrăcindu-se şi vorbind ca băştinaşii.
Cînd maşina mea s-a apropiat, poarta masivă de metal s-a deschis automat. Evident, şcoala urmărise maşina noastră prin intermediul camerelor video ascunse, instalate pretutindeni. Am fost întîmpinat de către directorul adjunct al scolii, un colonel, la intrarea în clădirea principală.
— Tovarăşe general, profesorii şi studenţii scolii DIE lucrează după programul stabilit! a raportat formal.
Din biroul directorului i-am telefonat Elenei.
— Bună, scumpule, am auzit-o spunînd cu drăgălăşenie, Mîine ai vrea tu să-mi aduci dosarul încuiatei ălcia de başoldine, aia pe care ai ajutat-o să mai trăiască atunci cînd a venit acilea ultima dată ?
— Da, tovarăşă Elena. Am înţeles.
Ştia că am înţeles că se referă la Golda Meir.
— Şi să n-o uiţi nici pe hoaşca bătrînă. Aceasta .era doamna Maurer.
— E în servietă, am răspuns.
— Bun. Ne vedem mîine. Pa.
înainte de a pleca împreună cu Olcescu, ca să mă uit la „bomboanele" lui, i-am telefonat lui Pop si i-am spus să pregătească pentru dimineaţa următoare dosarul Goldei Meir. Nu era de aceeaşi factură ca Elena. Modestia şi modul de viaţă cumpătat al Goldei Meir nu i se potriveau. Dar ascensiunea Goldei Meir la funcţia de putere supremă în Israel o fascina totuşi, încă de cînd Elena a cunoscut-o pe Isabel Peron în timpul unei vizite în Argentina, în 1973, a fost fascinată de liderii politici femei. Cînd Isabel a devenit preşedintă a Argentinei, am auzit-o spunînd pe Elena, ca si cum ar fi spus pentru sine: „Dacă o curvă dintr-un bar de noapte din Caracas a reuşit s-o facă, de ce nu si o savantă ?"
• TESTIND TANCUL FURAT
— Am scos aproape totul din cutii şi am depus pe mesele din muzeul militar, m-a informat Olcescu, atunci cînd, în cele din urmă, l-am întîlnit.
„Muzeul militar" conţinea totul despre forţa militară a NATO, de la modelele de serie ale avioanelor militare occidentale si portavioanele vîndute în Occident ca jucării pentru copii, pînă la ultimele noutăţi de aparatură tehnică militară, pe care DIE reuşise să le achiziţioneze prin contrabandă.

Principala încăpere a muzeului era acum plină cu mesele pe care Olcescu le aranjase într-o ordine desăvîrsită. Erau cîteva zeci de pistoale, puşti, mitraliere si puşti-mitraliere din Germania Federală, Belgia, Franța, Italia, Anglia, Japonia si Statele Unite, pe care le despachetase din cutiile de la „Armene". Totuşi, erau multe exemplare si din Israel. Alte mese erau pline cu echipament de amplificare cu infrarosii pe timp de noapte pentru infanterie, artilerie si maşini blindate. Era, de asemenea, o puşcă de precizie înzestrată cu echipament vizual pentru uz nocturn. Ceauşescu vruscse una ca aceasta pentru zilele cînd mergea la vînătoare dis-de-dimineață, cînd îşi fac apariția ursii, dar nu pot fi văzuți din cauza întunericului, într-un colț, era o instalație radar mobilă de fabricație americană. In celălalt, un aparat laser american pentru tancuri, într-o cameră separată, era împrăştiat un centru complet de comandă computerizată pentru artilerie.
— Tancul e lîngă poligonul de trageri, mi-a spus Olcescu. în exterior era. plin de sînge — ăştia nu se predau cu una cu două ! Dar acum e spălat şi curat. Poate că e tocmai ce caută Tovarăşul ca să exporte în lumea a treia — e de mărime potrivită, rapid si construit pentru zonele cu climă caldă.
Tancul era într-adevăr „cald" încă, aşa cum spusese „Annet-te". O pereche de ochelari zăcea pe jos, evident pierdută atunci cînd şoferul a fost ucis. O mănuşă se odihnea pe un raft; cealaltă era probabil pe mînă. Mitraliera era încărcată cu muniții. Pe un transportor, cîleva grenade aşteptau să explodeze. Am pornit motorul şi am început să conduc tancul prin împrejurimi. Mergea mult mai repede decît m-am aşteptat. Am încercat să văd cum funcționează mitraliera, dar n-am priceput o iotă din ce aveam în fața ochilor.
— Cheamă tehnicianul, am ordonat, oprind motorul. Sandvişuri şi bere mă aşteptau în biroul directorului. Pe cînd mă pregăteam să plec, tehnicianul a venit în fugă. Arăta neobişnuit de palid.
— Mitraliera era încărcată ! a raportat.
înainte de nouă si jumătate am ajuns la reşedința lui Cea-uşescu. Era în curte, plimbîndu-se cu paşi repezi pe .potecile iluminate numai de felinare. M-am alăturat potrivindu-mi paşii cu ai lui si i-am raportat tot ce aflasem.
— în regulă. „Annette" munceşte pe brînci. Mă răsplăteşte pentru tot ce-am făcut pentru el.
Ceauşescu are o fire conspirativă, dar nu dă prea multă atenție detaliilor — fiind exact genul lui „Annelte".
— Vreau să organizez o expoziție militară pentru cînd o să ne întoarcem din America, a continuat. Pe de o parte să se vadă toate echipamentele militare pe care le-am produs, bazate pe spionaj tehnologic. Pe de altă parte să se vadă toate mostrele de echipament militar pe care le-am obținut de la „Annette" şi toate celelalte, nefolosite încă la fabricarea de noi arme, astfel încît să ne putem hotărî asupra celor care merită. S-ar cuveni să inoculăm în mintea tuturor că armele trebuie să devină produsul nostru numărul unu si că spionajul trebuie să fie principala lui sursă de inspirație, înțelegi ce-ți spun ?
— Da, tovarăşe.
— Cînd pleci la Washington ?
— în prima zi din săptămîna viitoare.
— în drumul tău, fă o escală la Bonn si vezi dacă nu cumva poți să-l convingi pe Brandt să-i dea lui Arafat o mînă de ajutor. Iți voi da un mesaj din partea mea, prin care îl invit pe Brandt la Bucureşti ca oaspete particular. S-ar putea să ajute.
Brusc şi fără vreo legătură aparentă, Ceauşescu a izbucnit:
— Banii evreilor cuceresc America tot mai mult. Dacă nu vor fi opriți, conspirația sionistă va cuceri în curînd toată lumea capitalistă.
După un moment de pauză, a continuat:
— M-am săturat de toate tertipurile astea pentru a-i lăsa pe evrei să emigreze din România.
Ei — sînt — cetățenii — mei. Nu — sînt — americani! a rostit intenționat cu emfază, însoțind fiecare cuvînt cu cîte un gest făcut cu mînă dreaptă.
Ştiu că în acea după-amiază, Ceauşescu avusese o întîlnire confidențială cu preşedintele Congresului Mondial al Evreilor, Nahum Goldmann.
— E o întreagă conspirație împotriva independenței României si a prestigiului meu personal. Nu mă pot lupta cu sionista pe față — Arafat şi „Annette" trebuie să se ocupe de treaba asta. Dar trebuie să-i ajutăm mai mult decît pînă acum.
întorcîndu-se pe călcîie, a plecat brusc la cinematograful său.
Noua izbucnire antisemită a lui Ceauşescu nu m-a surprins. După cum aflasem de la Teodor Coman, în preziua întoarcerii mele de la Tripoli, Ceauşescu îi instruise ferm atît pe ministrul

apărării, cît şi pe ministrul de interne:
— Toți evreii pînă la ultimul trebuie înlăturați discret si secret din funcțiile de comandă ce le dețin în cadrul forțelor militare şi de securitate, pînă la sfîrsitul anului. Dacă aveți întrebări, înseamnă că nu trebuie să mai rămîneți în funcție.
Toți evreii au fost dați afară din cadrul DIE, începînd cu anul 1972. '
Cînd *Kojak* s-a terminat şi luminile s-au aprins din nou, Elena s-a ridicat din fotoliu. Cu ochii somnoroşi si fata umflată de somn, a privit uimită în jur si apoi l-a apucat brusc de braț pe Ceausescu şi a început să-l tragă după ea.
— Hai să ne culcăm, Nicule.
Era tîrziu cînd Paraschiv m-a lăsat în fața casei, iar milițianul care păzea Ambasada Poloniei m-a salutat milităreste. în timp ce deschideam poarta de fier, simțeam o pereche de ochi urmărindu-mi mişcările. Mi-am înălțat privirea spre etajul întîi. Sînt aproape sigur că ea era acolo.

CAPITOLUL XI

— Ia te uită cine mă aşteaptă, am auzit-o spunînd pe Elena, cu vocea înmuiată în sirop. Cu geanta plină de bunătăăăți.
Cînd a apărut în cadrul uşii, a rostit tărăgănat „Bu-ună-di-imineața", etalîndu-şi toți dinții găunoşi şi întinzîndu-mi mîna dreaptă ca să i-o sărut. Era îmbrăcată cu un *deux pieces* liliachiu, din mătase înflorată, iar în picioarele ei osoase purta pantofi nou-nouți, tot din mătase liliachie. Hainele ei tocmai sosiseră de la Paris.
O ÎNTREVEDERE CU TOVARĂŞA ELENA
Vinerea dimineața mi-o rezerva întotdeauna mie Elena, ca să-i spun ultimele noutăți furnizate de microfoanele instalate în birourile si locuințele vîrfurilor nomenclaturii. Biroul ei, doar cu puțin mai mic decît al lui Ceausescu, avea stema Partidului Comunist Român în locul celei a României. Pe peretele din față era un portret al lui Ceausescu, în mărime naturală. Pe unul din pereți erau cîteva rafturi de cărți -pline cu operele lui Ceausescu, legate în piele roșie si cîteva exemplare ale cărții ei despre chimie. Pe birou era numai fotografia lui, într-o ramă de aur. Nu se aflau nici dosare, nici alte hîrtii. Elenei nu-i place să citească. Singura excepție pe care am remarcat-o vreodată a fost dosarul lui losif. îi plăcea la nebunie, chiar dacă pentru a-l citi trebuia să-si pună pe furiş ochelarii, cu care nu se afişa niciodată în public.
— Arată-mi, a spus Elena încercînd să găsească o poziție confortabilă în fotoliul său uriaş. Ce noutăți ai despre Violeta ?
Violeta era soția lui Ştefan Andrei, ministrul afacerilor externe. Era o pupuşică pictată, o tînără actriță afectată, care întotdeauna mergea țanțoşă de parcă ar fi fost pe scenă. De îndată ce Elena a hotărît ca Violeta să fie supravegheată cu microfoane, cu cîțiva ani în urmă, prima înregistrare a uneia dintre primele sale relații cxtraconjugale a si fost făcută. A fost cu un student. Au mai fost mulți alții de atunci, întotdeauna tineri chipeşi, cu alură atletică.
— Uită-te la curva asta ! a izbucnit atunci Elena. Partidul i-a dat ca soț unul din oamenii săi de valoare, iar ea îşi ridică poa-lele-n cap în fața oricărui Tarzan care-i zîmbeste.
Pe la mijlocul anilor '70, Elena a cugetat:
— Cum crezi că reacționează Violeta atunci cînd face dragoste ?
Săptămîna următoare am pus un casetofon pe biroul Elenei, iar ea a ascultat înregistrarea de nenumărate ori.
— Ascultă la curva asta, scumpule, a spus ea, respirînd cu greutate. Cînd ajunge în -punctul ăsta, întotdeauna şuieră din vîrful limbii şi spune lucrurilor pe şleau, dar e suficient ca banda să-ți spargă timpanele cu urletele si gemetele ei.
Din acea zi de iarnă, trebuia să am întotdeauna în servietă cîteva casete cu Violeta, în aprilie, Elena a cerut să i se instaleze echipament de ascultare profesionist "în camera din spate, iar după aceea a început să păstreze casetele cu Violeta. Şi altele.
— N-ai nimic cu Violeta azi ? a exclamat Elena, privin-du-mă îndelung. A murit ?
— Violeta a plecat la Berlin, unde urmează să joace într-o coproducție cu actori est-germani.
Am văzut-o cum se enervează. S-a înroşit la față, ochii ei căprui s-au micşorat a răutate, iar gura i s-a schimonosit brusc.
— Şi ce dacă ? La Berlin sau la Londra, e tot nevasta ministrului de externe şi trebuie să ştim ce face 'mneaei.
De atunci Elena mi-a dat ordine stricte ca Violeta să fie supravegheată 24 de ore din 24, în România sau peste hotare, oriunde s-ar afla.

Elena a răsfoit în continuare dosarele fără interesul ci obişnuit. Numai dosarul lui Maurer i-a atras atenţia. După ce l-a terminat de răsfoit, a ridicat receptorul telefonului S.
__Mi-e dor de tine, dragă. Ce mai faci ? a rostit cu blîndcţc
Elena, cînd doamna Maurer a răspuns la telefon. Da, pricepui[1]. Sună-mă după cc-ţi pleacă musafirii. Vreau să mai bîrfim olecuţă. Cînd ne-am văzut ultima dată n-am prea putut sta de vorbă, că mai erau si alţii pe-acolo. Scumpo, erai aşa de frumoasă în ziua aia. Ca o fată mare, drăguţo. Da. Toată plină de coşuri. Cred că nu te mai regulezi, nu-i aşa ? La 75 de ani nu mai e nici o sflrîială, nu ? 55 ? Oh, n-am ştiut.
Am auzit un ţăcănii. Evident, doamna Maurer îi închisese telefonul în nas.
— Am aici dosarul Goldei, am spus, scoţînd dosarul Goldei Meir în încercarea de a evita o nouă criză de isterie din partea ei. Mi l-aţi cerut aseară.
— Dă-mi-l, şi a înhăţat dosarul. S-a îmbogăţit ?
— Nu cred că o interesează banii.
— Dar Indira ? a întrebat, referindu-se la primul-ministru Gandhi.
— Asta-i altă poveste.
— Vreau să văd dosarul Indirei, a continuat Elena, înainte ca tu să pleci la Washington.
— îl veţi avea. Iată dosarul referitor la vizita în Statele Unite. Conţine tot programul dumneavoastră acolo.
— Mare scofală ! O săptămînă pierdută cu domnu' şi doamna Arahidă.
Apoi si-a îndulcit vocea.
— O să mai obţii nişte diplome pentru mine pe-acolo, scumpule ?
— Da, tovarăşă. Un certificat de membru onorific al Academiei de Ştiinţe din Illinois, i-am spus, sperînd s-o mai îmbunez.
— Illi-ce ? a ţipat, bătînd din picior. Ce crede ei că-s io ? Maica Tcreza ? Vreau o academie din Washington. Sau New York. Aşa să-i spui lui domnu' Arahidă.
Am încercat din răsputeri să-i explic că preşedintele Americii n-are aceeaşi putere ca acela al României. Singurul rezultat, cu toate acestea, a fost mînia Elenei.
— Hai scuteşte-mă ! Nu mă poţi face să cred că domnu' Arahidă poa' să-mi dea o diplomă din Illi-cum dracu i-o zice, dar nu una din Washington. *Nu vreau să mă duc la Illi-dracu sfi-i pieptene.* Nu vreau î
— Diploma o să vă fie înmînată la Blair House, la Washington, de către Profesorul Merdinger, ca reprezentant al consiliului de conducere al Academiei de Ştiinţe din Illinois, am încercat s-o liniştesc.
— Cine ?
— Profesorul Emanuel Merdinger, născut în România.
— Da de ce nu tot consiliu' de conducere, scumpule ? N-a avut ei niciodată si n-o să aibă un savant de talie internaţională si un conducător politic într-una s'aceeasi femeie. Haide, scum-pule, io vreau tot consiliul ăla.
Tăcerea c de aur, mi-am spus în sinea mea, aducîndu-mi aminte de telegramele anterioare, atît de la staţia din Washington, cît si de la cea din New York, în care se spunea că e pur si simplu nerealist să încerc să obţin un titlu academic pentru ea.
— Profesorul ăla" al tău e ovrei ? a întrebat Elena, cu o undă de suspiciune strequrîndu-i-se în glas, după care vocea i s-a îndulcit din nou. Nu e Merdinger nume evreiesc, scumpule ?
— Profesorul Merdinger e un prieten al României, tovarăşă Elena.
— Noi n-avem prieteni evrei. Nu vreau ca diploma mea să fie murdărită de deşte evreieşti.
— Tovarăşul Ceauşescu l-a primit în 1972 si a avut de spus numai cuvinte frumoase despre el, am încercat să-mi joc ultima carte.
— Aia era politică. Acu' vorbim de ştiinţă.
Avusesem discuţii similare de fiecare dată cînd DIE reuşea — si nu era uşor deloc — să aranjeze ca Elena să primească o nouă diplomă. Şi de îndată ce o ţinea în mînă, uita imediat cît de greu îmi fusese s-o obţin pentru ea. Odată, în avionul cu care ne întorceam din Filipine, s-a destăinuit cu un aer de o naivitate absolută.
— Nu cred că ştii, scumpule, da' universitatea lor a insistat să-mi dea titlu' de *doctor honoris cauza.* Io am tot refuzat, da' ştii ce-a făcut ei ? O fi ei oameni mici si galbeni, da' ştie să-si folosească capu'. I-au spus Iu Imelda să mă ducă acolo. Io ce mai puteam face, scumpule ? Ce

suflet bun are.
Numai şeful stației DIE din Manila si cu mine ştiam că fusese imposibil să influențăm consiliul de conducere al universității, pînă am primit ajutor de la generalul Fabian Ver, omul de încredere al preşedintelui Ferdinand Marcos. Numai promisiunea lui Vcr că Imeîda o va însoți pe Elena la ceremonie si faptul că va oferi o donație substanțială universității i-au făcut pe cei din consiliul de conducere să se răzgîndească'. Altă dată, cînd ne-am întors dintr-o vizită efectuată în Asia si America de Sud, unde fusese împodobită cu o salbă de titluri onorifice, obținute de către DIE cu un efort considerabil şi bani mulți, Elena s-a năpustit ca o furtună asupra soției primului-ministru:
— Ştii ceva, dragă ? Era expoziții cu lucrările mele ştiințifice peste tot. Toți vroia să-mi dea o diplomă. Pînă la urmă, a trebuit să cedez io, dragă. La urma urmei, aveam de îndeplinit si anlimite obligații politice.
— Am nişte vesti pentru tine, a spus Elena dîndu-se jos din fotoliu cu stîngăcie si bocănind pînă la rafturile cu cărți. Eram la institut, unde scriu o nouă carte, cînd un bărbat foarte distins, un străin, a insistat să mă vadă. Era preşedintele Universității din Lcipzig în persoană !
— Leipzig sau Darmstadt ? am întrebat, ştiind că se întîlnisc cu rectorul Institutului Tehnic din Darmstadt.
Elena are întotdeauna dificultăți în acest sens, confundînd Germania de Est cu cea de Vest.
— N-are a face. A făcut tot drumu' ăsta — ştii de ce ? Ca să-mi aducă traducerea în germană a cărții melc.
„Cartea ei" fusese scrisă de un grup de cercetători şi ingineri, unii total necunoscuți Elenei si se baza pe cele mai noi informații tehnologice obținute prin spionaj de către DIE referitoare la mecanismul de sinteză al numeroaselor componente macromo-loculare.
Elena a pălăvrăgit cîte-n lună si-n stele despre întrevederea ci, într-un mod neobişnuit de emoționant, pînă cînd a spus-o de la obraz:
— Scumpule, atîția oameni din toată lumea e atît de recunoscători pentru efortu' meu ştiințific. Io' crez că mintea ştiințifică cu care îs înzestrată nu trebe folosită numa pentru bunăstarea țării mele, da' si pentru a întregii omeniri. Trebe să inventez io ceva care să dureze mereu, ca focu' sau energia nucleară.
Elena m-a îndemnat să pun la treabă toată rețeaua de spionaj tehnologic din Occident a DIE, formată din sute de savanți si ingineri străini care fuseseră recrutați ca agenți, ca să se ocupe de această problemă. Dorea informații despre cea mai importantă muncă de cercetare ştiințifică din Occident pe cale de a fi brevetată. Va alege cîteva dintre aceste proiecte pentru ea si Ic va breveta în România, înainte ca ele să fie înregistrate în Occident. După aceea, Elena va folosi aceste brevete româneşti pentru a obține altele străine.
'— DIE va trebui să facă asta pînă cînd o să mă ocup io de sistemul român de brevetare, clasificare si standardizare.
în conformitate cu cele afirmate în presa romînă, în decembrie 1984, Elena a devenit preşedinta aparent nesemnificativului şi noului „Consiliu de Clasificare, Standardizare, Normare şi Control de Calitate". A urmărit întotdeauna realizarea ambițiilor sale personale.
NERESPECTÎND CONSTITUȚIA
Era miezul zilei -cînd am plecat de la Elena si m-am dus la biroul generalului Luchian, de la etajul superior. De peste un an stătea acolo în fiecare vineri si aştepta să mă vadă după întrevederea mea săptămînală cu Elena.
— încerc să măresc cifrele emigranților, a început Luchian, pentru discuțiile voastre de la Washington. Nu stăm rău cu germanii — limita prevăzută de Tovarăşul pentru acest an e de 10000. Problema presantă e cu evreii. Tovarăşul a aprobat să plece numai 1200 pentru tot anul 1978, iar pentru primul trimestru n-o să aveți mai mult de trei sute.
în calitate de secretar permanent al Comisiei guvernamentale pentru vize si paşapoarte, Luchian era expertul cu probleme de , emigrare. Incredibil de pedant, era respectat pentru corectitudinea cifrelor, în ciuda presiunilor făcute din toate părțile, inclusiv de Ceausescu, pentru a arăta doar fața însorită a tabloului.
— Vreau să-ți povestesc ceva extraordinar, a început din nou Luchian: Ieri i-am telefonat lui Postelnicu si l-am invitat pe la mine să lucrăm la decret împreună. „De cînd vine muntele la Mahomed ?", a întrebat si mi-a închis telefonul. Mihai, la Buzău mă conducea întotdeauna pînă la maşină si stătea în preajma mea, neştiind ce să-mi mai facă. Imediat m-am dus la el la birou să văd

despre ce e vorba, si ce crezi că mi-a spus ? „De azi înainte, să vii aicea numai cînd te chem. Să vii mîine dimineață la şapte, cu decretul gata. Şi să fii scurt, pentru că la opt iau' micul dejun cu primul-minisiru." Poți să crezi aşa ceva ?
— Fii atent, Luchian. O să-ți fie şef.
— Aş prefera să fiu chelner în nu ştiu ce restaurant de mîna a treia, decît să-i fiu subaltern, a răspuns, dînd cu pumnul în masă. Am muncit toată noaptea şi toată dimineața, iar la şapte fix i-am pus dosarul pe birou. Nici măcar nu l-a deschis. La ora zece m-a chemat iar şi mi-a spus că e totul vraişte. Pe scurt, voia să menționez si DGTO şi alte unități .de securitate ale căror nume nu mai fuseseră scrise pe hîrtic pînă atunci.
— într-un decret public?
— I-am spus că un decret public nu poate conține vreun paragraf care nu respectă Constituția şi că ce dorea el să adaug îl va face pe Tovarăşul să explodeze pur şi simplu. Ştii cc-a spus ? A spus că Tovarăşul e prea ocupat ca să-l mai citească şi doar îl va semna. Idiotul. Cu siguranță că nu-l cunoaşte pe Tovarăşul.
. După o scurtă pauză, Luchian a continuat:
— Am încercat, Mihai. Am încercat să-l ajut pe Postelnicu, ca pe un prieten. Atîta cît am putut. Şi ce crezi că mi-a spus ? •„Hai, pleacă, tovarăşe. Fă decretul aşa cum ți-am spus eu, pune-l într-un plic sigilat şi să-l găsesc pe birou înainte de opt diseară." Poți oare concepe, chiar în visurile cele mai negre, să scrii funcțiile DGTO pe hîrtie ?
Mereu calm si calculat, Luchian se enervase si se înroşise acum.
— Aveam bănuielile mele, ^ spus, dar acum tocmai am primii confirmarea că vulpoiul ăla bătrîn si şmecher, generalul Diaco-nescu, e în spatele chestiei ăsteia.
Se referea la şeful DGTO, generalul Ovidiu Diaconescu.
— încearcă de multă vreme să aibă semnătura Tovarăşului pe orice foiță de hîrtie care să aprobe violarea corespondenței si interceptarea convorbirilor telefonice. El şi miile de ofițeri din slujba lui fac un lucru contrar Constituției, *fără nici o acoperire,* ştiu asta. Dacă într-o zi Europa Liberă sau altcineva o să pună în discuție chestia asta, atunci n-am să-l văd bine pe Diaconescu.
La plecare, Luchian m-a condus pînă la uşa principală.
— Nu uita, mi-a reamintit. Mîine seară. Acasă la mine. Cu Oprea şi Voicu.
SCRISORI DE PRIETENIE DE LA GENERALUL VER
— La birou ! i-am ordonat şoferului.'
Cîteva minute mai tîrziu, Paraschiv a redus viteza cînd am trecut pe lîngă Ambasada Statelor Unite, permițînd porții de fier forjat din vecinătatea sediului DIE să se deschidă automat şi astfel să putem intra. Ne-am oprit în fața unei clădiri cenuşii, impunătoare. Cîteva trepte, duceau la o uşă de sticlă pictată, de modă veche. De cealaltă parte a acestei uşi totul era încuiat şi supravegheat de către un circuit închis de televiziune. Cartea mea de vizită magnetică, de plastic, similară unei cărți de credit obişnuite din Occident, cu un desen complicat pe o parte şi cu semnătura mea, Mihai Podeanu, numele meu conspirativ, pe cealaltă, a pus în mişcare o poartă de fier uriaşă, circulară, singura modalitate de a intra în clădire. (Mihai Podeanu era de asemenea semnătura mea oficială. Toți ceilalți 3 000 de ofițeri DIE aveau şi ei nume conspirative.) Ascensorul pentru ofițerii DIE era la stînga uşii circulare.
La dreapta, o scară largă acoperită de un covor roşu ducea la etajul al treilea, rezervat şefului şi şefului adjunct ai DIE. Ofițerul de serviciu a făcut cîțiva paşi de defilare spre mine, s-a oprit la o distanță de doi metri şi a raportat ca de obicei:
__ Tovarăşe general, în timpul serviciului meu nu s-a
întîmplat nimic deosebit. Sînt ofițcrul-sef de serviciu al Departamentului pentru Spionaj Extern, colonelul Victor Dobrin.
Numele său adevărat era Victor Daisa, dar după cum spuneam toți cei care lucrează în serviciul de spionaj român au un nume conspirativ secret pe care îl folosesc la sediu şi în tot ce tine de această meserie, astfel încît colegii de serviciu să nu-i afle adevărata identitate. Cu toate acestea, în străinătate, ofițerii folosesc de obicei numele lor real.
Cînd am deschis uşa în fața scării, colonelul Vasile Pop, subalternul meu si adjunctul acestuia, căpitanul Popescu, au sărit ca dracul din cutie. Se aflau într-o cameră lixită cu telefoane speciale, stații radio, telexuri, radiotransmițătoare foto si seifuri.
— Aici sînt telegramele tovarăşului general, a spus Pop. Iar aici este curierul diplomatic de astăzi pentru dumneavoastră. Include un raport foarte confidențial din Tel Aviv, tovarăşe general. Şi un plic şi această cutie de carton de la Manila, ambele cu sigiliul preşedintelui filipinez, adresate

dumneavoastră personal.
Raportul din Tel Aviv era de la şeful echipei criptografice trimise acolo cu cîteva luni în urmă, care spunea că fusese aflat codul israelian care supraveghea Ambasada Română si personalul acesteia şi că acum staţia se ocupa din nou cu operaţiuni de ' dezinformare. Plicul din Manila conţinea o scrisoare de prietenie de la generalul Fabian Vcr. Ca de obicei, la început el îşi amintea de vremurile cînd lucra cu noi. De data aceasta a evocat călătoria cu avionul pe care o făcuse împreună cu mine la monumentul american de război din Bataan. Totuşi, scopul scrisorii sale era să mă invite în vacanţă, în calitate de prieten al său, la Palatul Malacanang. Plicul mai conţinea o fotografie mare cu autograful Imeldei, în care eu mă plimbam la braţ cu ea si Elena Ceauşescu la Palatul Malacanang. în cutie se afla o uniformă de pilot de mătase bleu; era identică cu cele pe care Ver şi cu mine le purtaserâm în timpul călătoriei spre Bataan.
L-am cunoscut pe generalul Ver în iarna anului 1975, cînd am plecat la Manila ca să pregătesc vizita de stat a lui Ceauşescu. La sosirea mea, şeful staţiei DIE, care era în acelaşi timp însâ'rci-natul cu afaceri externe, a raportat că echipa tehnică a DIE din Bucureşti descoperise microfoane în toate încăperile Ambasadei Române. De la Bucureşti tocmai sosiseră instrucţiuni ca proble-ma să fie discutată personal cu preşedintele Ferdinand Marcos cît mai repede cu putinţă.
La întrevederea din ziua următoare cu Marcos, la care a participai si Ver, i-am pus pe birou cîteva dintre microfoanele găsite si i-am citit o notă de protest. După ce a vorbit în şoaptă cu Ver timp de cîteva momente, Marcos a replicat că acestea fuseseră instalate de către americanii de la CIA.
— Ei sînt cei care fac asemenea lucruri aici. N-avem pe nimeni care să vorbească româneşte în Filipine, a spus Marcos, rugîndu-mă să-i transmit scuzele sale personale prietenului său Ceausescu. Generalul Ver îţi va spune mai multe în această privinţă.
Ver chiar mi-a spus mai multe, în seara aceea m-a invitat la palat, la. cină. A vorbit aproape tot timpul, mai ales în legătură cu acordurile secrete pe care Filipinele trebuiseră să le semneze cu guvernul Statelor Unite, cu scopul de a primi ajutor financiar, si mai ales cu privire la operaţiunile CIA din Filipine. în seara aceea am auzit mai multe despre CIA decît auzisem pînă atunci toată viaţa, iar comentariile n-au fost dintre cele mai favorabile. Abia după miezul nopţii m-am întors în camera mea de la palat. Două fele drăguţe, aproape goale, se hîrjoneau 'în pat, aşieplîndu-mă. I-am lelefonal însărcinalului cu afacerile exierne, iar accsia m-a dus la un holel.
în dmincaţa urmăloare, cînd am coborît în hol, l-am găsit pe Ver. Din acea zi, a fosl cxirem de amabil cu mine. A siai aproape loi timpul cu mine acolo, în Filipine, iar programul pe care l-a întocmit pentru vizita de slal a lui Ceausescu era impecabil, depăşind loale asieplările. Cel mai impresionam lucru penlru soţii Ceausescu era să primească amîndoi medalii preţioase şi cadouri fabulos de scumpe; Ver aranjase ca loale aceslea să le fie oferite de căire soţii Marcos, inclusiv diplome onorifice pentru colecţia Elenei.
Cînd m-am întors în Filipine, în aprilie, împreună cu soţii Ceausescu, Ver a încercai din nou să facă imposibilul ca vizila să fie încununală de succes. Călre sfîrşil, lolusi, excesul său de zel aproape că a dislrus lolul. Aranjase un mic dejun penlru soţii Ceausescu la bordul iahlului soţilor Marcos, ce urma să se transforme înir-o petrecere pînă a doua zi dimineaţa, cu specta-cole de icalru, muzică, dans, jocuri de societate, numere de se-*mi-strip-tease* cu Imclda, focuri de artificii si munţi de mîncare si băulură. Ceausescu a fost într-adevăr copleşii. Totuşi, Elena â făcui crize de isterie ori de cîte ori Imelda apărea cu cîle o rochie nouă, în limp ce ea era nevoită să slea acolo fără să-şi poată schimba îmbrăcăminlea.
De la acea vizila, l-am mai văzut pe Ver doar o singură dată, dar mi-a trimis scrisori de prietenie în fiecare lună. Iar eu i-am răspuns.
„TREBUIE SĂ-L RECRUTĂM PE BILLY CARTER"
Cînd Pop s-a întors în biroul meu era irecut de ora sase.
— Tovarăşul locmai a plecai de la birou si a irimis un mesaj radio din maşină ca să ireceţi pe acasă pe la dumnealui.
La reşedinţa lui Ceausescu, ofiţerul de serviciu a raportai:
— Tovarăşul vă aşteaptă în grădina cu trandafiri.
— Ce mai e nou ? a întrebat fără să mă privească Ceausescu, cînd am ajuns lîngă el.
Fără să mai asleplc răspunsul meu, a conlinual:

— în dosarul lău referitor la familia lui Carter, văd că fraiele lui, Billy, e un fel de bețivan, un lip corupt, mereu în goană după bişlari.
Pe Ceausescu îl obseda ideea de a-l recrula pe Billy Carter ca agcnl secret.
— De asemenea, văd că DIE are pe cineva care să intre în legălură cu Billy. Nu e liberianul ăla care are o firmă de import-export la Londra, patronată de frate-su ?
— Ba da, tovarăşe.
Ceausescu s-a oprii, m-a prins de un naslurc de la haină si, privindu-mă drepl în ochi, a conlinual pe un ion conspiraliv:
— Trebuie să-l recrulăm pe Billy, folosind un „sleag slrăin". Ceausescu a dai dispoziție ca agenlul liberian să-l facă pe Billy reprezenlanlul lui oficial penlru afaceri de import-export în si din America de Nord si de Sud si să-l plătească cu pciu/ roziiate.
— O să dăm noi banii. Fă în aşa fel încît Billy să prindă gustul banilor noştri, iar apoi, hat! — îl recrutăm, spunîndu-i că banii nu sînt nici de la englezi, nici de la liberieni, ci da la noi. Trebuie să ne grăbim ca să nu ne-o ia alții înainte.
Ceausescu mi-a lăsat în pace nasturele si a început să se plimbe iar, legănîndu-şi brațele.
— Ti-l mai aminteşti pe fratele şahului ? a continuat. L-am reperat în timpul vizitei noastre în Iran şi l-am făcut reprezentantul nostru cu importul petrolului din Iran. Apoi i-ai dat un anumit procentaj din valoarea produselor româneşti exportate în Iran. Iar apoi, hăț! — l-ai recrutat şi acum îți mănîncă din palmă. Vrei să afli ceva cu privire la relațiile iranienilor cu americanii, cu sovieticii sau cu israelienii ? Cine altcineva le ştie mai bine decît şahul şi frate-su ? Vrei să ştii ceva despre armata lor sau despre Savak ? Fratele şahului e comandantul lor suprem. Vrem să cîstigărn piețele de desfacere din Iran ? Frate-su îți spune care e cererea şi care e oferta şi hăț — dăm lovitura. Aşa că vreau să construiesc o fabrică de tractoare acolo. Ce-ar fi dacă i-as plăti lui frate-su 10% ? Ce înseamnă două milioane de dolari pentru mine ? O zecime din valoarea tractoarelor pe. care le asamblăm si le vindem anual în Iran. Desigur, trebuie să-i mai plăteşti două milioane pentru locomotivele pe care le vindem acolo, cu ajutorul său, si mai mult pentru locomotivele şi echipamentul de cercetare geologică, sau pentru orice altceva, dar noi lot cîsligăm o groază da bani. Zece sau cincisprezece milioane de dolari pe an, plătiți lui în Elveția, înseamnă destul ca să-l faci să-şi dorească mai mult. Nu-i aşa ?
— Ba da, tovarăşe. Aşa e.
— Sau uite-l pe Rifaat Assad. Hafez e unul dintre cei mai buni prieteni de-ai mei. Nici măcar nu mi-ar trece prin gînd să-l recrutez. Dar frale-su e dintr-un aluat cu totul diferit. L-am re-perat în timpul unei vizite în Siria. Am urmat acelaşi scenariu ca în cazul fratelui şahului, iar acum Rifaaî mănîncă şi el din palma noastră. Am nevoie de exporturi avantajoase în Siria ? Rifaat se va ocupa de asta, deoarece a prins gustul dolarilor mei si vrea să-i depui tot mai mulți în contul său personal din Elveția.
Acum e omul nostru. Am nevoie de o altă pistă pentru o întrevedere politică secretă ? Un mod de-l informa pe Hafez, în secret, cu privire la discuțiile mele viitoare cu Carter ? E nevoie să fac pe cineva să dispară în Occident ? Rifaaî se va ocupa de asta. Acum nu mai poate face nimic fără banii mei.
Ceausescu s-a oprii pcniru puțin limp, şi, brăzdînd aerul cu mîinile, â conlinual:
__ în relațiile noaslre cu lumea nccomunistă, polilica fără spionaj e ca marxismul fără Lcnin. Nimeni nu-ți dă nimic dacă nu-i ungi palma.

ORDINE CRIMINALE

Ceausescu s-a plimbat în linişte cîtva timp. Apoi a spus:
— Ce mai e nou ?
De dala aceasia vorbea serios.
— E o problemă cu Stan.
— Ce fel de problemă ? a întrebat, iscodindu-mă. Generalul Nicolac Stan era şeful Direcției a V-a a Securității, responsabil cu asigurarea protecției lui Ceausescu.
—'Sora lui Stan e măritată cu un aclivist de partid pe care DIE l-a pregătii cu scopul de a-i da o misiune în Israel, ca agent secret.
— Nu şliam că Slan arc rude în Israel.

— Cumnalul său si-a schimbat numele din Schwartz în Negru.
— Trimile-l să lucreze cu Partidul Comunist din Israel, ca agent infiltrai „X".
— Problema e că alunei cînd Stan a aflat asta, i-a cerul sec ministrului de interne să conlramandezc operațiunea. Conian aşa a făcui, dar acum Negru şi sora lui Stan vor să meargă în Israel pe cont propriu.
— Ce face-e-e ?
— Au găsit o modalitate de a comunica ambasadei israeliene cum Stan le-a contramandat viza de ieşire. De asemenea, Negru a adresat o scrisoare postului de radio Europa Liberă în care vă
cerc să le aprobați emigrarea în Israel, ca respectare a drepturilor omului.
— „R-R-Radu" ! S-spune-i lui Comân s-să li-l d-dea p-pe „R-Radu". A-arestează-i pentru c-cîteva o-ore şi d-dă-li-l p-pe R-Radu, a urlat disperat, bîlbîindu-se la tot pasul si s-a oprit în mijlocul potecii. A-asta e t-trădare, iar t-trădălorii trebuie s-să f-fie o-omorîți t-toți; b-bătuți la sînge si omorîți c-ca n-nişte animale î-înainte de-a î-începe s-să f-facă v-vreo -m-miscare.
Deşi era o seară răcoroasă, de pe fruntea lui a început să curgă transpirația.
Nimic altceva nu-l sperie mai mult pe Ceauşescu dccît emigranții. Nu faptul în sine i se părea cel mai periculos lucru. Pentru ci, ca si pentru ceilalți conducători din blocul soviclic, cea mai mare consecință rezidă de departe în efectele cu bătaie lungă ale faptului că unul dintre oamenii lor cei mai de încredere poate emigra în Occident, spunînd public lumii întregi cum este de fapt comunismul, îmi amintesc că informațiile furnizate pentru CIA de către agentul secret român Ion lacobescu, care a emigrat în Franța în 1969, au cauzat arestarea unor agenți români importanți, infiltrați în NATO şi în guvernul francez, dar adevărata valoare în Occident a emigrării lui a depăşit acest prag. O carte publicată în Franța despre cazul său, îmbinată cu măsurile ingenioase luate de către serviciul de securitate francez, a subminat într-atît credibilitatea Bucureştiului, încît timp de nouă ani după aceea România n-a mai reuşit să recruteze agenți în NATO sau în guvernul francez, în 1972, emigrarea în Statele Unite a lui Constantin Dumilrăchcscu, şeful stației din Tel Aviv, exploatată magnific de către israelieni, a cauzat o ştirbire alît de mare a prestigiului DIE în Israel, încît nici acolo, timp de şase ani, n-a mai putut fi recrutat nici un agent.
Un timp, am mers în linişte alături de Ceausescu. Cînd a reluat conversația era calm.
— Trebuie să-i omorîm pe toți trădătorii ăştia, fără să lăsăm vreo urmă. „Mafiotul" a plecat la Washington ?
— „Fclix" ?
— Da.
— A plecat. Săptămîna trecută.
„Mafiotul" era un cetățean american activ în Mafia, care fusese recrutat de către DIE si'avea numele codificat de „Felix".
— Spune-i să-l omoare pe Răuță. Face prea mult zgomot la Washington chiar acum şi trebuie omorît primul. Apoi pe Goma. Şi mai spune-i să arunce în aer, cît mai sus cu putință, postul de radio Europa Liberă. Cu bombe.
Constantin Răută era inginer în cadrul DIE cînd a fugit în„Statele Unite si începuse vizibil să influențeze Congresul Statelor Unite ca să-i sprijine eforturile de a-şi scoate soția si fiica din România.
După ce a terminat de dat ordinele, Ceausescu a început să le lămurească dînd instrucțiuni foarte detaliate, după cum îi era obiceiul, în cele din urmă, a fost întrerupt de un membru din garda de corp trimis de Elena ca să-l cheme la cină.
— Cînd pleci la Washington, Pacepa ?
— N-am încă viza.
— Presează-i. Am nevoie de tine acolo.
Afară era linişte, dar rece.
— Unde doreşte tovarăşul general să fie dus ? a întrebat Paraschiv.
--. La Pescăruş.
Acesta era un restaurant pitoresc pe malul lacului, foarte aproape de reşedința lui Ceausescu, frecventat exclusiv de către DIE şi Securitate, datorită atracției pe care o exercita asupra turiştilor occidentali.
în timpul cinei, nu reuşeam să mă mai gîndesc la altceva, decît la Ceausescu. După 13 ani de putere absolută privea România ca pe ceva aflat literalmente în propietatca lui sau a familiei. Soția lui, Elena, era pe un drum ascendent, iar nimeni din țară nu putea fi numit într-o funcție mai mare

sau mai mică fără „binecuvîntarca" ci. Frații lui Ceausescu, Ilie, Nicolae şi Ion, controlau forțele armate, DIE si agricultura. Fratele Elenei controla Uniunea Genarală a Sindicatelor, care avea control asupra tuturor oamenilor muncii din România. Fiul lor Nicu era secretarul general al Uniunii Tineretului Comunist. Şi acesta era doar începutul. Nu există sistem de guvernare mai impregnat de nepotism ca cel comunist.
Tocmai ajunsesem la desert cînd şoferul a dat buzna în restaurant, alarmat: -
— Am recepționat un mesaj radio care spune să vă prezentați imediat la Ol.
Păcat de desertul meu.
Ceauşescu se plimba de colo-colo în birou ca un tigru în cuşcă.
— Nu vreau să-l omori pe Răuță înaintea vizitei mele la Washington. Nici pe Goma. Trebuie să fie eliminați după aia, înpreună cu Europa Liberă. M-ai înțeles ?
— Da, tovarăşe.
— Asta-i tot pe ziua de azi.
Ofițerul de serviciu de la intrarea în reşedința lui Ceausescu mi-a deschis în linişte uşa, salutîndu-mă milităreste.
— La birou, i-am spus lui Paraschiv.

CAPITOLUL XII

Nu era încă ora şapte dimineață cînd a sosit losif. Avea costumul şifonat, fața pămîntie, iar ochii îi erau bulbucați din cauza lipsei de somn.
OLGA ÎN CARNE ŞI OASE
— Am un film pentru tovarăşul general, a spus cu un aer obosit losif, scoțînd un rolfilm de 16 milimetri din servietă. Cînd au dat drumul la aparatul de proiecție din camera din spate, am văzut-o pe Olga în carne şi oase. Tocmai pleca de la hotel dis-dc-dimineață. Deşi a trecut de vîrsta tinereții, este o micuță femeie atrăgătoare, cu părul blond si lung, fluturînd ca o coamă dd cal si cu buze foarte sexy.
Aparatul de filmat ascuns o urmărise cu tenacitate pe Olga toată ziua, iar filmul ne arăta cîtcva fragmente. Se plimba pe jos, mergea cu tramvaiul, chema cîte un taxi, vizita muzee şi magazine, încercînd tot timpul să se poarte cît mai firesc: Am remarcat, totuşi, încercările ei de a se debarasa de agenții secreți sovietici, aflați şi ei pe urmele sale.
Cînd Olga a intrat în restaurantul Lido, era aproape ora opt. Şi-a ales un colț întunecat, de unde putea urmări cu uşurință uşa de la intrare. Deodată, sonorul bandei s-a făcut auzit, deoarece microfonul aflat în vaza de ceramică de pe masă a început să funcționeze. La puțin timp după opt si jumătate, un bărbat a venit spre ca, i-a sărutat mîna afectuos şi s-a aşezat alături, întrucît aparatul de filmat ascuns era îndreptat spre Olga, bărbatul nu se vedea decît din spate. Era cam de talia mea, iar ceva din gesturile si comportarea lui mi se păreau cunoscute. Olga devenea din ce în ce mai afectuoasă pe măsură ce-şi amminîea de zilele fabuloase si nopțile pasionate ale trecutului lor. Mai întîi cu un picior, iar apoi cu amîndouă a început să facă manevre pe sub masă.
Olga povesteşte cum a renunțat la postul de profesoară de la Academia Militară pentru altul la Ministerul de Externe. Tocmai fusese numită în funcție la Ambasada Sovietică din Sofia, unde va începe să lucreze peste două săptămîni. S-ar putea înlîlni din nou la sfirsit de săptămînă. „Sînt numai cinci ore de mers cu automobilul". Nu vrea să-i telefoneze; n-ar fi înțelept din partea ei. Dar un vechi prieten de la ambasada lor din Bucureşti, „tot militar", ar putea fi intermediar. „O să-l recunoşti. Ți-a fost prieten si ție. L-am rugat să vină aici pe la zece, ca amîndoi să puteți stabili un aranjament". Olga spune că va trebui să plece mîine dimineață cu grupul de turişti sovietici.
Cînd prietenul sovietic al Olgăi a sosit, era chiar ora zece. Românul s-a ridicat să dea mîna cu el. „Mii de bombe!", am spus încet. Aparatul de filmat se apropiase si cînd am văzut zîmbetul larg de pe fața aceea cunoscută mie, imediat am căutat să opresc aparatul de proiecție. Cu ochii minții mele vedeam acea față suprapusă pe alta care avea şapcă militară. O vedeam conducînd un Gaz decapotabil, de fabricație sovietică-, mergînd de la o unitate militară la alta în Piața Slalin pentru salutul militar, iar apoi oprindu-se în fața tribunei oficiale în timpul paradei pentru 23 August: „Tovarăşe secretar general al Partidului Comunist Român, sînt comandantul paradei pentru 23 August, general-locotenent Nicolae Militaru".
Am pornit din nou aparatul de proiecție. Imaginea era acum normală, arătîndu-l pe Militaru plăcut surprins si oferindu-i noului venit o strîngcre de mînă prietenească. Au început imediat să vorbească despre vremurile cînd fuseseră amîndoi studenți la Academia Militară Sovietică. Sovieticul „Vania" tocmai fusese numit în funcție la Bucureşti. „Da", a spus el, „sînt ataşat militar

aici acum. Avem motive foarte bine întemeiate să ne întţjnim din cînd în cînd."
Militaru i-a lăsat numărul său direct de telefon de la birou,"ca să n-ai de-a face cu tot Statul Major. Dacă nu sînt acolo, să revii, că nu e nici o problemă".
Au mai comandat un rînd de coniac.
— Cînd Olga va mai pleca în excursie la Bucureşti, a spus Vania, îți voi telefona. Cînd vei răspunde, voi închide. Apoi. îți voi telefona iar si voi lăsa telefonul să sune o dată. Cînd ea va pleca pe litoralul Mării Negre, îl voi lăsa să sune de două ori.
Militaru şi Olga trebuiau să-si aranjeze întîlnirile anticipat. Se ridicaseră deja de pe scaune, gata de plecare, cînd se părea că Vania mai are de spus ceva.
— Mi-ai putea face un serviciu ? Ca între vechi prieteni ? M-ai ajuta enorm dacă mi-ai putea împrumuta cartea de telefon a Statului Major. Sînt foarte nou aici şi nu cunosc pe nimeni.
Militaru părea că-i studiază cu atenție pantofii.
— Presupun că ştii că n-am voie să fac o copie xeroxată. Cartea de telefon a Statului Major includea Direcția de Informații a Armatei (DIA) si era considerată ultrasecretă.
— îmi trebuie numai pentru două-trei ore, ca să mă familiarizez cu departamentele si cu oamenii cu care voi lucra. Poate că voi face şi cîteva însemnări, dar nu o copie xeroxată. Pe cuvînt de onoare.
în cele din urmă s-au înțeles ca luni Vania să ceară oficial să fie primit de către Militaru, care va aranja în aşa fel încît să fie singilr în birou timp de cîteva minute şi va strecura cartea de telefon în servieta lui Vania.
— Ți-o pot lăsa în cutia poştală în aceeaşi seară, a sugerat Vania.
— în regulă. Uite cartea mea de vizită cu adresa, a spus Militaru, apoi cei trei au pornit spre uşă.
în acest moment, losif a oprit aparatul de proiecție. v
— Mai e mult din film, a spus, dar nu merită. Generalul Militaru a plecat împreună cu Olga, cu maşina lui. Au petrecut noaptea la un mic motel de pe autostrada spre Braşov. Şi am avut baftă. Cînd au comandat apa minerală, le-am trimis-o într-o frapieră, ştiți una din cele cu microfoane ascunse.
losif a pus pe masă trei casele.
— S-au regulat toată noaptea. Poate o s-o intereseze pe tovarăşa Elena. Şeful centrului de supraveghere spune că n-a mai avut asemenea casete sexv. Si să ştiți că are multe d-alea!
losif a spus în continuare că, după ce s-a despărțit de Militaru si de Olga, Vania s-a dus Ia gară si a luat un tren pentru Braşov. La scurt timp după ce a sosit acolo, a sărit într-un alt tren înapoi la Bucureşti şi a coborît la Ploieşti. O maşină şi un şofer de la ambasada sovietică îl aşteptau.
— Băieții mei l-au fotografiat tot timpu', a spus losif, punînd pe masă un dosar.
— Nu ştim încă totu' despre Vania. Doar că a ajuns acolo. Da' şmecheria cu trenu', ca să înşele vigilența noastră, e tipic sovietică.
Era clar că este vorba de o operațiune de spionaj militar sovietic.
Nicolae Militaru era membru al Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 1969 si comandant al Regiunii Militare Bucureşti din 1970. Fratele lui, Aldea, era de asemenea membru al Comitetului Central si membru al Marii Adunări Naționale. Nicolae Militaru fusese ales de către Ceausescu însuşi să fie comandant al Regiunii Militare Bucureşti după invadarea sovietică a Cehoslovaciei. Ceausescu a fost atît de satisfăcut de realizările lui Militaru, încît cu numai o săptămînă în urmă se hotărîse să-l promoveze în funcția de ministru adjunct al apărării naționale. Numirea urma să aibă loc înainte de plecarea lui Cea-UŞQSCU la Washington.
CAZUL ŞERB
•— Nu e decît o repetare a cazului Şerb. Aproape pînă la ultimul detaliu, a spus losif.
— Care sînt diferențele ?
Cunoşteam cazul generalului Ion Şerb, dar nu ştiam toate amănuntele, deoarece investigațiile au fost începute de către Direcția a IV-a a Securității, responsabilă cu contrainformațiile în rîndurile militarilor.
— Să vedem. Ca si Militaru, Şerb a urmat cursurile unei şcoli militare din Uniunea Sovietică. In România fusese promovat în funcție şi devenise şeful Garnizoanei Militare Bucureşti, cînd a fost contactat de fosta lui amantă din Moscova.
— A venit şi ea ca turistă ?

— Cam aşa ceva. A venit ca ghid turistic. Am „botezat-o" „Nastasia".
—.Unde s-au .întîlnit „întîmplător" ?
— Da, într-un restaurant clasa înlîi. Ăsta a fost si ghinionu' lor. Ca şi acum totul a fost înregistrat pe viu. Nastasia a spus că se va întoarce în România pe calc legală, în calitate de ghid Inturist.
— L-a prezentat pe Musatov ?
Ofițerul sovietic despre care era vorba se numea colonelul F.A. Musatov.
— Da. Exact cum a procedat Olga cu Vania, la sfîrsitul cinei, îl va înştiința pe Şerb, de fiecare dală cînd se va întoarce, prin el. Şi el era tot ataşat militar sovietic.
— Cînd a început Musatov să facă prima mişcare ?
— Tocmai ca si Vania. Celor de la GRU le place să bată fieru' cît e cald. La prima lui întîlnire cu Şerb, în timp ce Nastasia îi strîngea picioarele lui Şerb între genunchii ei, sub masă, Musatov i-a cerut lui Şerb nişte documente secrete aparent inofensive. Voia numai să se uite puțin la ele. Fără să le multiplice.
— Ce le-a dat Şerb sovieticilor ?
— Musatov s-a mişcat foarte repede. A pretins că are nevoie de toate astea pentru o teză de doctorat. Da' el a scris ceva despre apărarea unei capitale est-curopene împotriva unui atac NATO în care se folosesc arme convenționale. A folosit ca exemplu Bucureştiul, iar planurile de apărare ale Bucureştiului îi vor fi de mare ajutor.
— Care a fost reacția lui Şerb ? am vrut să ştiu.
— Doar pentru cîleva ore. Fără să le multiplice.
— Iar apoi ?
— Cînd Musatov a cerut planurile, Direcția a IV-a le-a scos în secret în noaptea aia din seiful personal'al lui Şerb si le-a înlocuit cu o versiune falsă, menită să dezinformeze, pe care băieții o au întotdeauna la îndemînă.
Direcția a IV-a pregăteşte tot felul de materiale militare pentru dezinformare, de la semnele'de circulație false, amplasate în jurul unităților militare importante, pînă la însemnele incorecte de pe echipamentul militar, folosite în timpul paradelor militare, pentru inducerea în eroare a ataşaților militari străini, precum si alte materiale, dintre cele mai sofisticate. De fiecare dată cînd ministerul apărării prezintă un plan militar important lui Ceauşescu, Direcția a IV-a trebuie să prezinte, de asemenea, versiunea deformată a acestuia. Trebuie să fie identică cu planul original, astfel încît să nu se observe diferența. Numai datele tactice şi strategice de cea mai mare importanță sînt modificate, cu scopul de a înşela vigilența inamicului, care le-ar putea obține clandestin. Această paranoia a disimulării, generată de Kremlin, fusese formulată succint de către şeful KGB-ului, Iuri Andropov, la ultima noastră întîlnire: „Cele mai sfinte secrete ale blocului sovietic sînt militare, iar dezinformarea este cea mai bună modalitate de a le păstra".
— Deci numai versiunea falsă i-a fost dată de Şerb lui Mu-satov ? am întrebat.
— Da, tovarăşe general. Moscova s-a prins în joc singură. Totuşi, de data aceasta cred că cei de la GRU sînt. mai deştepți. Sînt sigur că nimeni din cadrul Direcției a IV-a n-a pregătit vreo versiune falsă a cărții de telefon.
— Care a fost reacția Tovarăşului în cazul Şerb ?
— Cumplită.
— Adică ?
— A vrut ca Şerb să fie nimicit. Dar abia se anunțase public că România nu mai are deținuți politici, astfel încît Tovarăşul a hotărit să fie drastic pedepsit pentru încălcarea legii cu privire la secretul de stat. Documentele false, pregătite de către Direcția a IV-a, au fost ascunse în casa lui în timpul unei descinderi clandestine, iar el a fost arestat imediat cînd au fost găsite.
Din acel moment, cunoşteam cazul Şerb în detaliu. A fost judecat de curtea marțială în spatele uşilor închise pentru nere-spectarea secretului de stat, degradat si condamnat la şapte ani de închisoare. La cîleva zile după proces, Ceauşescu mi-a ordonat să organizez o operațiune de dezinformare în Occident, răspîndind zvonul că Şerb era primul general din blocul sovietic care a fost condamnat ca spion sovietic. Cu greu s-ar putea găsi ceva mai convingător decît chestia asta, pentru a sprijini „Orizontul" în Occident, a spus atunci Ceauşescu. Ca prim rezultat al operațiunii de dezinformare, în februarie 1972, Occidentul a aflat ştirea că s-ar putea ca Şerb să nu mai fie general. Peste cîteva zile, Şerb a devenit un caz internațional, iar mass-media occidentală a publicat diverse rapoarte cum că generalul român Ion Şerb fusese arestat şi executat pentru că a

furnizat informații militare Uniunii Sovietice. Ca parte a operațiunii de dezinformare, un agent secret DIE, care activa ca purtător de cuvînt al Ambasadei Române din Viena, a afirmat public că aflase doar faptul că Şerb nu mai era general; el a refuzat să facă mai multe comentarii asupra rapoartelor care susțineau că Şerb fusese împuşcat pentru că fusese spion al Uniunii Sovietice. Ceauşescu a ordonat ca situția reală a lui Şerb, cunoscută numai de o mînă de oameni, să fie păstrată ca unul dintre cele mai mari secrete ale României, în august 1976, la întoarcerea sa din Crimeea după o întîlnire conciliantă cu Leonid Brejnev, Ceauşescu a ordonat ca Şerb să fie silit să semneze un .acord secret, iar apoi să fie eliberat din închisoare şi trimis la muncă într-o gospodărie agricolă departe de Bucureşti, în timp ce-mi reaminteam cazul Şerb, încercam să mă gîndcsc la recomandările pe care trebuia să i le fac lui Ceauşescu atunci cînd îi voi preda cazul Militaru, deşi ştiam că Ceauşescu n-a cerut niciodată sugestiile cuiva în legătură cu vreo problemă. Am ridicat receptorul telefonului S şi am format numărul lui Manea.

— Salut, profesore. Trebuie neapărat să vin pe acolo să-ți vorbesc. Cum e vremea ?

— Roiu' şefule, dacă n-ai altceva mai bun de făcut. Pe aici e un cutremur teribil. De gradul nouă pe scara Richtef, iar lotul se zdruncină în jur. Postelnicu si Luchian sînt înăuntru, îi aud de-aici.

— Trebuie să-l văd pe Tovarăşul.

— Tovarăşa Elena c şi ea acolo, a continuat Manca cu vocea lui inexpresivă, ignorîndu-mi insistența.

— îți voi urma sfatul, profesore.

— Dacă voi supraviețui, îți voi telefona mai tîrziu, şefule,

AUTOBIOGRAFIILE SCRISE DE MINĂ ALE TUTUROR LOCUITORILOR

Pe la ora unsprezece, Manea mi-a dat telefon.

— îmi pare rău pentru tine, şefule. A mai sosit un uragan prin zonă, iar Tovarăşul vrea să te vadă imediat. Chiar mi-a dat ordin să trimit un elicopter după line, dacă nu eşti aici.

— Vin imediat, profesore. Cu veştile pe care le am, nu pot decît să înrăutățesc vremea.

înainte de a-mi deschide uşa de la biroul lui Ceauşescu, Manea a reuşit să-mi şoptească faptul că Plesilă si Coman se aflau deja înăuntru de cîtva timp şi că Elena tocmai sosise. Ei nu i-au plăcut nicicînd echivocurile.

— Nu ți-am spus că toți e nişte idioți ? am auzit-o spunînd pe Elena, cînd am deschis uşa. De cîte ori v-am spus, bă, să le dați foc şi să chemați armata ?

— C-cum p-poate armata asta a ta să afle cine e autorul unei scrisori anonime, f-femeie ? a țipat Ceauşescu din spatele biroului, roşu de furie.

— Dacă nu pot să afle, atunci să împuşte orice suspect. Credc-mă, nimeni n-o să mai scrie vreo scrisoare anonimă după aia.

— A-aruncă p-porcăria a-asta la gunoi, mi-a spus el, împroscînd cu salivă tot ce se afla pe birou. '

Ceauşescu a aruncat un dosar pe jos. Bîlbîiala lui era întotdeauna de rău augur. Se anunța furtună la orizont.

Cînd am luat dosarul de pe jos, am văzut că era plin de scrisori anonime, adresate postului de radio Europa Liberă din Miinchen. Scrisorile criticau vechement cultul personalității promovate de Ceausesti. Am priceput mesajul. Evident, scrisorile intraseră în colimatorul celor care se ocupă de violarea corespondenței si fuseseră prezentate lui Ceauşescu de către Coman si Plesiță ca dovadă a vigilenței lor. Acum Ceauşescu dorea capul celor care le scriseseră.

— Vreau să le aflu numele. Sînt tot atîl de sigur pe cît trăiesc si respir că ăia de la Europa Liberă le ştiu numele. Toți le ştiu, cu excepția mea si a Securității.

— Nişte idioți, a bombănit Elena.

— Să Ie afli numele din dosarele ălora de la Europa Liberă, mi-a spus Ceauşescu.

în timp ce ne privea cu furie, Ceauşescu a apăsat violent pe un buton al telefonului.

— Cheamă-l pe Luchian aici. Acum! a strigat, cînd Manca a apărut în pragul uşii.

— Aveți trei luni Ia dispoziție să faceți rost de autobiografiile tuturor locuitorilor României, începînd cu elevii din clasa întîi. Fără excepții faceți rost de autobiografiile din dosarele tuturor oamenilor muncii.

Autobiografiile scrise de mînă reprezintă o formalitate obligatorie pentru toți angajații din România, ca si pretutindeni, de altfel, în blocul sovietic.

— Inventați noi formulare pentru pensionari, casnice şi cei care nu muncesc şi să le completeze toți. Folosiți-vă capul. Trebuie să vă învăț eu cum să faceți ?

— Nu, tovarăşe. Avem o colecţie întreagă, a încercat să spună Plesiţă.[1]
— Dacă nu-i puteţi identifica pe autorii acestor scrisori anonime, înseamnă că n-aveţi autobiografiile care vă trebuie, în trei luni ar trebui să fiţi în stare să-i prindeţi pe toţi autorii de scrisori anonime şi să găsiţi motive ca să-i băgaţi în puşcărie.
Ceauşescu a apăsat din nou pe bulon. Cînd Manea a intrat, Ceauşescu a spus:
— Scrie: „Coman şi Plesiţă. Autobiografii scrise de mînă." Să-mi raportaţi rezultatele peste trei luni dc-acum înainte, a terminat el.
Cînd a intrat Luchian, CeauseScu se mai calmase întrucîlva.
— Vreau ca toate maşinile de scris aparţinînd statului să fie înregistrale, începînd cu cele din biroul meu, şi vreau ca formalul lilerelor să fie păslral de Securitate. De asemenea, vreau să fie încuiate sau sieilate cînd nu sînt folosite.
După o scurtă pauză, a continuai, uilîndu-se la Luchian :
— Să scrii un ordin pentru tqate organizaţiile de stat si cooperatiste, iar apoi să-l dai primului-ministru ca să-l semneze. Clar ?
— Da, tovarăşe, a spus Luchian, cu vocea lui de bas.
— De asemenea, vreau să întocmeşti un decret al Consiliului de Stat spunînd următoarele: „închirierea sau împrumutul maşinilor de scris este interzis tuturor cetăţenilor români. Nimeni n-are voie să posede o maşină de scris fără autorizaţie de la miliţie. Cei care au deja maşini de scris trebuie să ceară imediat o asemenea autorizaţie; dacă i se refuză, proprietarul trebuie să vîndă maşina de scris altuia care deţine autorizaţie sau s-o predea la miliţie. Cînd o autorizaţie este aprobată, proprietarul trebuie să se prezinte cu maşina de scris la miliţie ca să i se ia formatul literelor. Maşina de scris trebuie să fie dusă la miliţie anual, iar după orice reparaţie, de asemenea, ca să i se ia din nou formatul literelor".
Ceauscscu a aşteptat ca Luchian să termine ceea ce i-a dictat; notiţele fuseseră luate cu conştiinciozitate.
— E clar ?
— Da, tovarăşe, dar s-ar putea să nu fie legal.
— Ce-e-e ?
— Putem da un asemenea ordin în cazul agenţiilor şi organizaţiilor de stat, deoarece maşinile lor de scris sînl proprietatea noastră. Dar nu si în cazul persoanelor particulare.
— De ce nu ?
— Ar putea fi împotriva Constituţiei.
— C-constituţia n-ne-a f-făcut p-pe noi, sau n-noi a-am f-făcut-o ? a întrebat Ceauşescu retoric, ochii săi de viezure privind cînd de la Luchian la ceilalţi, cînd invers. N-noi a-am f-făcut C-Constituţia. N-noi o v-vom s-schimba d-dacă v-va t-trebui.
Aceasta era una dintre axiomele lui preferate.
Atitudinea lui Ceauşescu faţă de lege cm tipică pcntnt conducătorii comunişti. Konstantin Simis, avocat şi profesor de drept la Moscova, înainte de a fi silit să emigi'cze în 1977, a descris o situaţie similară în cartea sa. în anii '60, cînd Hntşciov a ordonat ca toţi speculanţii de pe piaţa neagră sovietică să fie condamnaţi la moarte, procurorul general al Uniunii Sovietice, Roman Rudcnko, i-a explicat că legea nu permite justiţiei să facă una ca asta. Atunci, Hrusciov a rostit minunata frază care sintetizează atitudinea puterii sovietice faţă de legalitate: „Cine-i şeful, noi sau legea ? Noi slntem stăpînii legii şi nu invers, deci trebuie să schimbăm legea; trebuie s-o facem astfel incit să-i putem executa pe aceşti speculanţi /" Pe l iulie, 1961, Prezidiul Sovietului Suprem al URSS a scos un decret prin care se introducea pedeapsa cu moartea pentru orice caz de speculă.
— S-să s-scrii d-decretul pe care l-am ordonat, iar eu v-voi a-avea g-grijă de C-constituţie, a ordonat nervos Ceauşescu.
Cînd a arătat cu degetul spre uşă, privindu-ne, Coman si Plesiţă s-au evaporat de parcă n-ar fi fost aici, urmaţi de Luchian, al cărui mers apăsat făcea să tremure paharul cu creioane de pe biroul lui Ceauşescu. După cîteva minute a plecat si Elena. Eu am rămas pe loc.
Ceauşescu a început să se plimbe prin birou, iar apoi, ca şi cum ar fi încercat să pună pe planul al doilea o altă veste proastă, a întrebat:
— Luchian ăsta e tîmpit, sau numai se preface ? Fără să mai aştepte răspunsul, a continuat:
—, Dacă veştile tale sînt tot atît de proaste ca şi cele ale lui Coman, ar fi bine să pleci şi tu.
— îmi pare rău, dar aşa e, am replicat fără să mă mişc.
— Atunci, pleacă, a spus, aşezîndu-se în fotoliul său special care îl făcea să pară mai înalt.
A început să se joace cu stiloul său negru preferat.

I-am prezentat cazul Militam, scurtîndu-l cît am putut de mult. Cînd am ajuns la întîlnirea de Ia restaurant, Ceauşescu a înghețat, cu mîna dreaptă suspendată în aer. Cînd am pronunțat numele lui Militaru, stiloul i-a căzut din mînă, făcînd un zgomot surd în contactul cu masa. Liniştea din cameră era atît de densă, încît o puteai tăia cu un cuțit.
Cînd am terminat, Ceauşescu rămăsese pur şi simplu fără replică. Fața i se transformase într-o mască desfigurată, cu gura strîmbă si ochii mici. Mîinile îi paralizaseră. Corpul i se chircise vizibil. După multe minute lungi, a plecat în grabă din birou, lăsînd uşa deschisă. L-am auzit vomînd.
Cînd Ceausescu s-a întors, devenise un bătrîn care pui la un costum prea larg pentru el. M-a privit.
— Tocmai m-am întîlnit cu Brejnev. M-a sărutat cînd am plecat.
După o altă pauză lungă, Ceauşescu a apăsat pe buton, iar Manea si-a făcut apariția imediat.
— Un pahar cu apă. Si decretul pe care l-am semnat pentru Militaru.
Ceauşescu a golit paharul dintr-o înghițitură. Apoi a rupt violent în bucăți decretul prezidențial prin care Nico'lae Militaru urma să fie numit ministru adjunct al apărării naționale.
— Curvarul! Ticălosul!
A ieşit din cameră pe uşa laterală, fără să mai-spună altceva. Stăteam încă pe scaun cînd Manea, nedumerit, a deschis uşa.
— Ce se întîmplă aici, şefule ? m-a întrebat, cu vocea lui inexpresivă. Tocmai am primit telefon de la poarta principală, în care mi s-a spus că tovarăşul a plecat si asta-i tot.
— Hai să luăm de pe jos bucățelele astea de hîrtie. Şi să le ardem.
— Păcat de el, a spus Manea fără emoție. Era, grozav cînd comanda parada de 23 August.

BÎRFĂ LA DINEU

Era tîrziu după-amiază cînd am telefonat acasă. Mi-a răspuns Dana.
— Lucrez cu Radu, tăticule. Un nou tablou.
— Pot să te rog ceva, Dana ? Ai putea veni cu mine astă-seară ? Dineu la Luchian. Ora opt.
— în regulă, tăticule. Voi fi gata si te voi aştepta la şapte şi jumătate.
Zbîrnîitul telefonului S a deranjai liniştea unei după-amieze de sîmbătă din biroul meu.
— Generalul Pacepa la telefon.
— Salut, Mihai, a spus vocea de tenor a lui Oprea. Nu ştiu dacă voi putea ajunge la timp la Luchian. Vrei tu s-o iei pe Măria ?
— Da, tovarăşe prim-ministru. Ştiţi că am iubit-o întotdeauna la nebunie pe Măria.
Lui Oprea îi plăcea enorm să i se spună *prim-ministru.* De fapt, el era cel aflat la conducerea guvernului, primul-ministru Manea Mănescu fiind mai mult o marionetă.
— îți mulțumesc foarte mult. O să vin cît pot de repede.
îl cunoşteam pe Gheorghe Oprea din 1949, cînd, pe atunci mecanic, era în primul grup de muncitori trimişi de partid să devină ingineri în urma unui curs comasat de doi ani la Institutul Politehnic, unde învățam eu. Cînd Ceauşescu a venit la putere, l-a ales pe Oprea, muncitorul ajuns inginer, şi l-a numit în funcția de ministru adjunct în cadrul Ministerului Industriei Gre-le. Nimeni nu-l putea recunoaşte pe ucenicul din 1949 în bărbatul distins de astăzi, îmbrăcat cu costum cu dungi gri-închis, cu ochelarii cu ramă de aur şi privirea de om învățat. Un om calm, paşnic, Oprea le-a fost întotdeauna recunoscător binefăcătorilor săi. în noua sa funcție, era preocupat de muncă, iar personalitatea lui gelatinoasă l-a transformat curînd într-un mare admi-ratpr al lui Ceauşescu. Mai tîrziu, s-a transformat într-un linguşitor asiduu, iar din această cauză Ceauşescu l-a promovat în funcție, în continuare. De curînd, Oprea fusese numit prim-vice-prim-ministru, iar Ceauşescu tocmai îmi spusese în taină: „Vechiul tău prieten va fi în curînd noul prim-ministru".
Mă gîndeam că va fi o adunătură curioasă de oameni la Luchian în acea seară. Oprea, un om de nimic, care îşi petrecea şi ultimul minut slujindu-l pe Ceauşescu si dorindu-şi cu ardoare titluri. Titluri cu orice preț. Si Ion Voicu, un violonist fenomenal de talentat, care refuza cu încăpățînare toate titlurile.
Prietenia mea pentru Voicu era rezultatul natural al dragostei mele pentru vioară, pe care am început s-o studiez cînd aveam şapte ani. Prima dată cînd am întîlnit numele lui Voicu a fost cînd am auzit un tînăr necunoscut, țigănos, interpretînd *Simfonia spaniolă* de Lalo. Ținea ochii închişi din momentul în care arcuşul său atingea prima coardă, pînă la ultima notă. La o tehnică impecabilă, se adăuga o căldură incredibilă, care mie îmi răscolea tot trupul,

rcvărsîridu-sc tot aslfcl-asupra sălii de concert. După cîlva timp, talentul neobişnuit al lui Voicu a fost descoperit de guvernul comunist si ci a fost trimis la Moscova să studieze cu David Oistrah. De cînd s-a întors, n-am lipsit de la nici un concert de-al său. Odată după ce terminase de cîntat superb *La CampaneUa* de Paganini, iar publicul aplauda frenetic, am văzut o bătrînă grasă, îmbrăcată cu o rochie înflorată şi cu o pălărie pe cap, sărind în picioare în primul rînd" al sălii si strigînd din răsputeri: „Linişte! Linişte! Nu-l speriaţi." După o pauză, izbucnind în lacrimi, a adăugat: „E unicul meu fiu". Fiul ei l-a impresionat pe fostul conducător român Gheorghiu-De], care, în 1959, a dat ordin ca DIE să furnizeze 40000 de dolari ca să i se cumpere un Stradivarius, în cursul executării acestui ordin, am ajuns să-l cunosc bine pe Voicu şi ne-am împrietenit repede.
După ce ultimul mare dirijor român a plecat în străinătate, si Sergiu Commissiona, un talent în plină afirmare, a primit în cele din urmă permisiunea de a emigra — mai tîrziu făcînd o carieră plină de succes cu orchestrele simfonice din Baltimore si Houston — Ceausescu a hotărît ca Voicu să devină atît dirijorul cît si directorul Filarmonicii Naţionale Române. Voicu a încercai să refuze, spunînd ca vrea să rămînă doar violonist, însă n-a avut de ales. Prima lui apariţie pe podium n-a fost încurajatoare. Cînd Voicu mi-a plîns pe umăr, am obţinut permisiunea lui Ceausescu de-al invita pe Sergiu Cclibidache să viziteze România. Originar din România, dar trăind în Suedia, el a fost matematicianul care a devenit dirijor de faimă internaţională. Talentul şi farmecul lui Voicu l-au convins pe Celibidache să se înhame la treabă şi în mai puţin de un an a creat o minunată orchestră si l-a învăţat pe Voicu să dirijeze.
Cînd Dana, Măria si cu mine am ajuns la Luchian, Voicu si soţia lui, Madeleine, erau deja acolo. Dana, ca de obicei, mai întîi şi-a spus părerea în legătură cu un tablou intitulat *Viitorul.* Deşi descria un subiect banal — portretul unui lînăr, iar în spatele lui, în ceaţă, o faţă bătrînă, reprczentîndu-l la capătul vieţii — era făcut cu destulă sensibilitate ca s-o impresioneze pe artista din ea. Oprea a sosit exact la timp pentru cină, care trebuia să fie delicioasă. Atît lui Luchian, cît şi Silviei, soţia lui, le plăcea mult să gătească, în timpul dineului la familia Luchian, oaspeţii trebuiau să spună bancuri.
— Vreau să vă spun o întîmplare despre doamna Aslan, s-a făcut auzită în cameră vocea de bas a lui Luchian. Vă interesează ?
Toţi românii sînt interesaţi să afle noutăţi despre dr. Ana Aslan. Cu ani în urmă a inventat controversata vitamină H3. A fost scoasă pe piaţă sub denumirea de „Gerovital", pilule. Acest medicament, pretindea ea, reprezenta o măsură preventivă împotriva îmbătrînirii. Cînd, mai tîrziu, a scos pe piaţă o loţiune conţinînd H3 si a pretins că previne apariţia cheliei, si-a cucerit un renume internaţional. Vest-germanii, mai ales, au fost foarte încîntaţi. Pe la începutul anilor '70 ea a creat injecţiile cu Gerovital pentru reîntinerire sexuală si a devenit celebră. Faptul că Gerovitalul nu era acceptat din punct de vedere medical în majoritatea ţărilor occidentale l-au făcut mai căutat şi mai scump. Pe la mijlocul anilor '70, devenise o comoară naţională, deşi savanţii occidentali rămăseseră la părerea că Gerovitalul nu este altceva decît o farsă, în 1975 l-am însoţit pe Ceausescu într-o vizită oficială lungă în America de Sud. Spre sfîrsitul ci, în timp ce zburam cu avionul din Brazilia în Mexic, mi-a spus că dacă mexicanii vor începe să vorbească numai despre dr. Aslan, va întrerupe toată vizita. După cum s-a văzut, ei au vorbit într-adevăr mai mult despre Aslan decîl despre Ceausescu, exact ca toţi ceilalţi conducători sud-americani pe care i-am întîlnit în acea vizită.
— Păi, şi-a început povestea Luchian, tocmai am primit un telefon de la doamna Aslan. Mi-a cerut ajutorul, deoarece a fost arestată la aeroportul din Bucureşti pentru că a ascuns 800 de dolari sub un turban mare care-i acoperea părul.
— E adevărat ? a chiţăit Oprea, privindu-mă.
Era adevărat. Cu toată celebritatea ci, nu avea voie să păstreze sumele de bani pe care le cîstiga în valută-forte. Aceasta este regula generală în tot blocul sovietic, iar Ceausescu este interesat în mod deosebit să o aplice.
— E o poveste adevărată, am răspuns. Şi mie mi-a cerut ajutorul.
Cea făcut ca e o ruşine, o ruşine naţională, a spus revoltat
Eu .H;! povestii o întîmplare despre Nadia Cornăneci.
— Mă aflam în Japonia, la scurt timp după Olimpiada de la Montrcal, atunci eînd am cunoscut-o pe Nadia în persoană. Era acolo îh calitate de vedetă într-un spectacol de

gimnastică pentru strîngcre de fonduri, în acea zi împlinea paisprezece ani si m-am prezentat în fața ei cu un tort uriaş.
— Ce drăguț din partea ta, a intervenit Silvia Luchian. Ce-a făcut cu toate torturile pe care cred că le-a primit acolo ?
— Al meu a fost singurul. Din păcate nu ştiam că era silită să nu mănînce şi că antrenorii ei devotați, Marta si Bela Kâroly, făceau eforturi disperate s-o protejeze pe Nadia. Soții Kâroly au lăsat-o să sufle în luminări, dar nu i-au dat voie nici măcar să guste din tort.
— E adevărat că mama ei nu e altceva decît femeie de serviciu într-o scoală oarecare, iar tatăl ei un bețiv? a întrebat Silvia. . .
— E adevărat.
— Oh, nu, Mihai, a intervenit Oprea. Cum poți spune aşa ceva ? Nu ştii că Tovarăşul vrea să păstreze secretul ? E un om atît de sensibil.
La sfîrsitul anului 1977, Ceausescu s-a hotărît să-i schimbe pe antrenorii Nadiei.
— Nu vreau ca Nadia să-şi împartă faima cu doi boangheni murdari, a spus el. (Marta si B61a Kâroly sînt de origine maghiară.) Trebuie să găsim antrenori români pentru ea. Oameni cu sînge românesc.
Curînd după aceea, Nadia a fost mutată din Oneştiul ei natal, un oraş din Moldova, la Bucureşti, unde a fost dată pe mîna unei echipe colective de antrenori, special creată şi aprobată de către Ceausescu. Un activist de partid era conducătorul, iar un ofițer de securitate, adjunctul lui.
Mi-am continuat istorisirea.
— Cu cîteva săptămîni în urmă, ministrul sportului si turismului i-a raportat Tovarăşului că Nadia lipseşte de acasă de cîteva săptămîni si nimeni nu e în stare să o găsească. „Nu-mi poți spune că o asemenea persoană poate dispărea pur si simplu din țara noastră", i-a spus Tovarăşul ministrului de interne, or-donîndu-i să caute si în fundul pămîntului pînă o găseşte.
— A murit ? a țipat Silvia, aproape isterică.
— A fost găsită săptămîna trecută, îşi făcuse un prieten si se ascundea în apartamentul lui.
— O copilă atît de dulce, a intervenit Măria, în cele din urmă am spus:
— Am văzut-o chiar în acea zi. Era obeză, avea cu peste cincisprezece kilograme în plus. Nu-i mai interzisese nimeni să mănînce.
— Tovarăşul ştie ? a întrebat Oprea.
— Eram acolo cînd i s-a spus.
— Oh, dragă. Şi e atît de sensibil.
Marta şi Bela Kâroly, cuplul de antrenori care au descoperit-o şi au creat-o pe Nadia Comăneci, au ajuns, realmente, să nu mai aibă serviciu în România, iar la începutul anului 1980 au plecat în Statele Unite, unde fac o carieră fabuloasă. Una dintre primele lor descoperiri este Maiy Lou Retton. Zilele trecute o priveam pe Mary Lou, atît de plină de viață, prezentînd o reclamă la televiziune si nu m-am putut abține să n-o compar pe Nadia cu ea. Viitond ei strălucitor şi bazat pe propriile-i forțe respiră prin toți porii corpului său. Prin contrast, Nadia s-a ratat înainte de a deveni măcar adult. Acolo, în România, nu i se va mai acorda vreo şansă. Numai numele ei va fi pe buzele tuturor timp de cîțiva ani, în timp ce Nadia va fi adăpostită şi hrănită ca un animal de la grădina zoologică.
— îmi pare rău dar nu ştiu întîmplări despre oameni celebri, a început Voicu. Filarmonica Națională e programată să înceapă un turneu peste hotare săptămîna viitoare, dar nişte neîndemîna-tici au scăpat pe jos singurul nostru corn francez, care acum e spart, s-a plîns el. Deoarece nu se fabrică în România corni francezi am adresat un memoriu preşedintelui Consiliului Culturii şi Educației Socialiste, solicitînd aprobarea să importăm unul. „N-avem nici un fel de valută forte disponibilă", a venit răspunsul. Aşa că am trimis memoriul Tovarăşului. A sosit înapoi ieri cu ordinul „să fie reparat imediat"..Aşa stau lucrurile acum, — Te pot ajuta cu, a intervenit amabil Oprea. Spune-mi unde poate fi reparat si voi da eu ordin să se rezolve.
I-am aruncat Danei o privire serioasă, iar ca s-a abținut cu greu să nu rîdă.
Voicu si-a dus întîmplarca la bun sfîrşit:
— Cînd Celibidache a auzit că s-ar putea să cîntăm în sala de concerte din Berlin cu un corn francez care a fost lipit, aproape că a făcut atac de cord.
Pe cînd ne pregăteam de plecare, Oprea era fericit că dineul se terminase înainte de a-i fi venit rîndul să povestească o întîmplare. Cu paharul de coniac în mînă, m-a tras conspirativ într-un colț.

— Am o veste extraordinară, în seara asta Tovarăşul mi-a dat ordin să reduc bugetul destinat armatei cu 50%. A spus că cheltuielile militare trebuie să fie mai mici de 5% din bugetul naţional, îl ştii pe Tovarăşul. E atît de iubitor de pace.
Oprea a început să-mi şoptească la ureche discuţia pe care o avusese cu Ceauşcscu.
— Ştii ce-a spus despre tancul Leopard II pe care o să începem să-l construim ? A spus :„Pune costul în bugetul civil, cheltuială pentru tractoare". Nu e uimitor de simplu ?
Oprea a golit paharul de coniac, stergîndu-si gura cu dosul palmei.
— Minai, nu-ţi poţi imagina ce-a spus Tovarăşul despre noua industrie incendiară pe care o dezvoltăm cu „Malek". A spus „Arată-i banii ăştia, ca si cum ar fi pentru noile fabrici de deter-gent". Oare eu de ce nu pot avea măcar jumătate din ideile Tovarăşului ?
în cadrul Tratatului de la Varşovia, cifrele publicate cu privire la cheltuielile de apărare sînt coordonate de la Kremlin şi aprobate formal de către biroul politic al fiecărei ţări membre. Aceste cifre, care sînt departe de cele adevărate, au doar valoare propagandistică şi de dezinformare. Intenţia lor fundamentală este să asigure hrană politică pentru partidele comuniste din Occident care nu sînt la putere si pentru mişcările internaţionale de pace, ca şi să ascundă adevăratul efort de apărare de analiza occidentală. Bugetul de apărare adevărat, nepublicat, are cel mai mare coeficient de siguranţă şi numai cîtiva oameni au dreptul să-l cunoască în totalitate, în România, Oprea si cu mine eram printre aceştia. Iar acum Ceauşescu încerca să ne prostească si pe noi. Probabil că n-ar fi mare diferenţă totuşi, deoarece în ţările comuniste sumele de bani transformate în moneda naţională au, oricum, prea puţină valoare.
Cînd dineul s-a terminat, Luchian a coborît cu noi pe scări, pînă jos. în holul locuinţei sale — un alt elegant vestigiu al capitalismului, acum folosit pentru persoane oficiale, cu funcţii înalte — m-a luat de braţ.
— în legătură cu decretul pe care l-am scris pentru noul Departament al Securităţii Statului, pe care vrea să-l înfiinţeze Tovarăşul. Aseară, exact la ora opt, aşa cum a cerut, Postelnicu avea decretele pe masă.
— Decretele ?
— Da. I-am trimis două. Cel pe care l-am scris cum am vrut eu şi cel pe care l-am scris cum a vrut el — ştii, cel cu DGTO şi toate celălalte unităţi secrete. Deasupra, am adăugat o notă cu părerile mele personale în privinţa versiunii lui.
— E bine că ţi-ai spus părerile în scris.
— Bine, pe dracu. Azi-dimineaţă, înainte de nouă, Tovarăşul m-a cjiemat la el, cu *Constituţia.* Tovarăşul stătea în picioare în spatele biroului, cu Doamna alături de el si Postelnicu în mijlocul camerei. „Citeşte-mi Articolul 33", a zbierat Tovarăşul, înainte ca eu să închid măcar uşa. La urma urmelor, eu l-am scris. Articolul 33 spune clar că „Secretul corespondenţei şi al convorbirilor telefonice este garantat". Asta a fost suficient ca să-l facă pe Tovarăşul să explodeze. „Cum ai -putut să-mi trimiţi un decret referitor la convorbirile telefonice şi violarea corespondenţei ? Ca să ţi-l semnez şi să-l trimiţi la Europa Liberă ?" Am replicat respectuos că nu este decretul meu, ci acela ordonat de Postelnicu, si că-i dădusem lui Postelnicu şi o altă versiune a aceluiaşi decret, omiţînd orice referinţă la DGTO. „E o minciună sfruntată", l-am auzit spunînd pe Postelnicu. „Nu mi-a dat altceva, tovarăşe Ceauşescu". Apoi s-a întors spre mine :„De ce încerci să mă compromiţi în faţa tovarăşului comandant suprem si a tovarăşei Elena, Luchian ?" Tovarăşul s-a holbat la amîndoi, ca şi cum ar fi încercat să-si dea seama care dintre noi minte, iar apoi mi-a ordonat să scriu un nou decret luni dimineaţă, în conformitate cu *Constituţia* si să ţi-l arăt ţie întîi, Mihai.
— Mulţumesc. Asta-mi mai lipsea !
— înainte ca eu să plec, Doamna a sărit la mine, a continuat Luchian. A spus că toată vina e numai a mea si că trebuie să-l protejez pe Tovarăşul, s-o protejez pe ea, să-l protejez pe Pos-telnicu, că asta trebuie să fac eu şi aşa mai departe. Dar nici eu nu sînt făcut din piatră. Am mai zis o dată, tare şi clar, că îi spusesem tot lui Postelnicu, dar că Postelnicu e încăpăţînat ca un catîr.
— Chiar ai spus „catîr" ?
— Sigur că da. Doamna s-a înfuriat şi a început să zbiere la * mine, dar eu am plecat, a adăugat Luchian, cu un tremur nervos în voce.
Mi-l închipuiam pe ursul acesta mare, calm, certîndu-se cu Elena, cu vocea lui profundă, de bas. Dar îmi era teamă pentru el. Elena nu uită niciodată.

CAPITOLUL XIII

— Vino la mine !
Clicul receptorului ce fusese pus în furcă la celălalt capăt al firului a venit la fel de neaşteptat ca si

zbîrnîitul soneriei cînd s-a făcut apelul. Atunci cînd sună pe cineva, Ceausescu nu-si spune niciodată numele. Şi nu spune nici unde este, la fel ca acum. Aşa că trebuie să te descurci singur. Am aflat de la generalul Nicolae Stan, şeful Direcției a V-a (de protecție a lui Ceausescu, familiei sale si a celorlalți demnitari), că era la reşedința Iui din Snagov.
Paraschiv a acoperit cei peste 32 de kilometri ce despart biroul meu de Snagov în cea mai mare viteză. Drumul de acces de la şoseaua națională la reşedința lui Ceausescu, categoric închis pentru public si deci de obicei pustiu, se dovedea a fi neînchipuit de aglomerat în această dimineață, în spatele copacilor, după prima curbă, se aflau două maşini de teren tip GAZ, de construcție sovietică, ce blocau drumul. Un colonel de la trupele de securitate a venit spre maşina mea.
TRUPELE DE SECURITATE ÎN SITUAȚIA C
— Să trăiți, tovarăşe general, a spus el, atingîndu-şi respectuos cascheta cu vîrful degetelor, într-un salut regulamentar.
Era înarmat cu un pistol-mitralieră si îmbrăcat în ținută completă de luptă, în care se includea şi masca de gaze. La cîțiva metri mai încolo, de fiecare parte a drumului, două maşini blindate aveau țevile mitralierelor din dotare îndreptate spre maşina mea.
— Vă rog să mă iertați, tovarăşe general, dar am ordin să nu las pe nimeni să treacă de acest punct fără confirmarea expresă a comandantului.
Apoi a vorbit într-un radiotelefon portabil:
— Aici punctul de verificare zero zero unu cinci. Punctul de verificare zero zero cincisprezece cheamă zero zero zece.
în sistemul Pactului de la Varşovia, un zero în fața codului numeric al unei unități militare însemna că aceasta este secretă. Două zerouri înseamnă că este ultrasecretă.
— Aici este zero zero zece. Aici este zero zero zece, a răspuns o voce pe care o cunoşteam foarte bine. Era a generalului Luigi Martis, comandantul trupelor de securitate, un departament special aparținînd de Ministerul de Interne.
Copiate după modelul sovietic, trupele române de securitate au devenit din anul 1950 o ramură a serviciilor speciale, separată de armata tradițională, de marină si de forțele aeriene, avînd uniforme si regulamente proprii si fiind subordonate numai secretarului general al Partidului Comunist Român, prin ministrul de interne. Aceste trupe constituie o forță militară comunistă de elită, puternic îndoctrinată — numărul pomisarilor politici este de cinci ori mai mare decît cea a Ministerului Apărării — avînd un echipament de luptă si un standard de viață substanțial mai bune, aici existînd însă si o disciplină mult mai severă decît în alte unități militare româneşti. Principala lor sarcină este aceea de a apăra sediile partidului comunist, atît pe cel central cît si pe cele regionale, precum şi clădirea guvernului, si de a preveni căderea stațiilor naționale de radio si televiziune în mîna eventualelor forțe ostile care ar dori să comunice cu populația. Oricum, după invazia sovietică din Cehoslovacia, actuala lor datorie este de protecție fizică a lui Ceauşescu si a familiei lui împotriva vreunei lovituri de stat, fie ea venind din exterior, fie din interiorul țării, inclusiv uneia organizate de forțele militare române. O dată cu trecerea timpului, armele lor uşoare au fost suplimentate cu artilerie si vehicule blindate si cu unități ultrasecrete chimice si bacteriologice, adăugate în anul 1976. Partea cea mai importantă a forțelor trupelor de securitate nu mai erau ținute în jurul sediilor partidului comunist, ci în jurul persoanei lui Ceauşescu. Ele erau staționate la Băneasa pe perioada în care Ceauşescu îşi avea cartierul general în Bucureşti ori la Snagov, pe țărmul Mării Negre în timpul lunilor de vară, atunci cînd acesta se muta la Neptun, si în Munții Carpați, pe timp de iarnă, atunci cînd reşedința si biroul lui Ceauşescu se aflau în Predeal sau Sinaia.
— Zero zero şaizeci si doi este la zero zero cincisprezece. Cu maşină'si şofer, a'raportat colonelul.
— Aici zero zero zece. Zero zero şaizeci si doi are aprobare tfe la zero zero unu. Permiteți-i trecerea conform procedurii C. Terminat.
— Recepționat, zero zero cincisprezece.
Apoi a continuat adrcsîndu-mi-se mie: .
— încă o dată, tovarăşe general, vă rog să scuzați întîrzierea si această procedură. Sîntem însă în Situația C, si ştiți că asta înseamnă alarmă de război.
— E-n regulă, colonele. Fă-ți datoria.
Vehiculele blindate de producție sovietică, parcate de-a lungul lizierei pădurii de pe marginea şoselei, din 100 în 100 de metri, îmi țineau maşina sub observație permanentă, cu țevile mitralierelor îndreptate spre mine. Grupuri de militari în uniforme diferite, cu cîini antrenați special, patrulau peste tot. Toate acestea au dispărut complet din cîmpul meu de vedere după ce

am trecut prin poarta principală, intrînd pe teritoriul bine îngrădit al reşedinţei.
Impozanta reşedinţă a lui Ceauşescu de la Snagov era folosită în special primăvara si toamna. Este amplasată lîngă marele lac Snagov, cel mai întins lac din apropierea Bucurestiului, o suprafaţă ocupată acum numai de vîrful nomenclaturii. Construită în stil modern însă tipic românesc, reşedinţa are nenumărate clădiri şi apartamente complementare, rezervate copiilor cuplului prezidenţial, mamei lui Ceauşescu si altor rude. într-o construcţie separată de acolo există o imensă pivniţă de vinuri, înzestrată cu mese si scaune rustice, în care pot fi primiţi peste douăzeci de oameni, alături aflîndu-se o sală de cinema şi o popicărie. Terenul de volei, sportul preferat al lui Ceauşescu, este păstrat în permanenţă într-o condiţie perfectă, gata să fie folosit ori de cîte ori Ceauşescu vrea să-şi umilească echipa adversă, care de obicei este condusă de primul-ministru. în faţă, ancorat lîngă un lung debarcader, făcut în întregime din marmură, se afla de obicei vasul rapid de croazieră Riva, pe care îl achiziţionasem pentru Ceauşescu cu cîţiva ani în urmă din Italia, dar care este folosit mai degrabă de fiul lui, Nicu. întreaga reşedinţă, cu excepţia părţii ce dă spre lac, este înconjurată de un gard înalt de lemn, pe lîngă care patrulează în permanenţă, în exterior, trupele de securitate în uniforma lor specială şi miliţieni cu cîirii. Constantin Manea mă aştepta în faţa clădirii principale.
— Salut, şefule, îmi pare rău pentru deranj, a răsunat obişnuita lui voce egală şi monotonă, pe care nu o puteau tulbura nici focul şi nici măcar cutremurul de pămînt. Ni s-a pregătit cîte o ceaşcă de cafea pe terasă. Trebuie să aştepţi să vină şi Ştefan Andrei. Tovarăşul a ordonat să intraţi la el amîndoi o dată, mi-a explicat, în timp ce traversam curtea îndreptîndu-ne spre foişorul de lemn, acoperit cu trandafiri agăţători.
— După ce te-a lăsat ieri în biroul lui, în mod atît de neaşteptat, tovarăşul a venit direct aici, a spus Manea, care era palid si obosit. După vreo mie sase sute de ore, a continuat el în stilul unui raport de front, Tovarăşul mi-a dat telefon. El personal. Asta se întîmplă foarte rar. „Vino încoace si ia cu tine dosarul „M", mi-a spus el. Abia am reuşit să-i recunosc vocea. Am ajuns aici în mai puţin de o oră, aducînd cu mine dosarele de „Mobilizare", pe care le-am luat din seiful personal al Tovarăşului.
Tovarăşa Elena a sosit aici după-amiază. La scurtă vreme după ce a ajuns, Tovarăşul mi-a ordonat să-l chem pe generalul Luigi Martiş. „Dă-i telefon tu personal şi spune-i să vină aici fără. să spună la nimeni, nici măcar ministrului de interne", a fost ordinul ferm al Tovarăşului. Martiş şi-a petrecut mai mult de o oră cu Tovarăşul şi Tovarăşa Elena pe această terasă ieri după-amiază. La vreo două ore după plecarea lui Martiş am fost înconjuraţi de trupele lui. Tovarăşul mi-a dat ordin să nu las pe nimeni să vină aici, nici măcar pe primul-ministru, fără aprobarea lui personală. - Manea a făcut o scurtă pauză ca să soarbă din cafea. Apoi a continuat:
— în timpul nopţii tovarăşa Elena mi-a cerut să chem doctorul. Tovarăşul avea probleme cu inima si cu respiraţia. Cred că nu a închis ochii toată noaptea. Arată îngrozitor de obosit.
Manea îşi agita mîinile, nestiind ce să facă cu ele, ceea ce trăda faptul că era îngrijorat şi tensionat.
— Toate acestea s-au întîmplat după ce Tovarăşul a rupt decretul despre Militaru.
Colonelul Băjcnaru, şeful gărzii de corp al lui Ceauşescu, şi-a făcut apariţia pe alee,)a cîţiva metri de chioşcul în care ne aflam.
— Ştefan Andrei este aici. Ce să fac ?
— Ţine-l afară. Venim şi noi imediat.
Fiu al unei familii sărace dintr-un mic sătuc de păstori din Oltenia, regiunea în care s-a născut Ceauşescu, Ştefan Andrei s-a arătat încă de mic ager la minte şi de o spontaneitate neobişnuită, motiv pentru care a fost încurajat să-si continue studiile. Pe baza inteligenţei sale dinamice şi a unei memorii fantastice, el şi-a croit drum de la cioban la student, apoi la secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, iar din 8 martie 1978, la cel de ministru al afacerilor externe.
Teza de doctorat a lui Andrei despre mişcarea comunistă internaţională a devenit lucrare de referinţă pentru Comitetul Central al Partidului Comunist Român. Observat de Ceauşescu la puţin timp după ce a ajuns la putere, Andrei a fost desemnat şef adjunct al secţiei internaţionale a Comitetului Central, avînd ca sarcină stabilirea relaţiilor cu partidele şi mişcările comuniste din străinătate, în aprilie 1972 a fost numit secretar pentru relaţiile cu străinătatea al Comitetului Central al PCR, iar în noiembrie 1974, membru al Biroului Permanent al Comitetului Politic Executiv. Andrei a considerat întotdeauna că poziţia lui din Comitetul Central nu era altceva decît trambulina de lansare pentru a deveni ministru al afacerilor externe, visul lui de o viaţă, în martie 1978 visul său a devenit realitate.

Andrei ajunsese deja în interiorul chioşcului, ţinîndu-se de aproape, în spatele lui Băjenaru.
— Ce se întîmplă aici, Mihai ? Cc-i toată vînzoleala asta, Manea ? a întrebat înaltul Andrei, gesticulînd ca de obicei.
— Aranjează-ţi cravata, Andrei, a spus Manea. Şi piaptănă-ţi părul.
Atunci cînd nu dormea, Andrei era într-o permanentă agitaţie, astfel încît avea mereu descheiat nasturele de la guler al cămăşii, cravata îi stătea într-o parte, iar părul său rar zbura în toate direcţiile.
— S-a întîmplat ceva rău cu Tovarăşu' ? a întrebat Andrei în timp ce se aranja, strîngîndu-şi cravata şi îndreptîndu-şi părul cu palmele, miscîndu-se precipitat.

UN CEAUŞESCU ÎNGRIJORAT

— Nu ar trebui niciodată să te grăbeşti să auzi vesti proaste, Andrei, a spus Manea filosofic. Vino si stai cu noi la o cafea.
Uitîndu-se la Băjenaru, a continuat:
— Du-te la Tovarăşu' si spune-i că Andrei şi Pacepa sînt aici. Dar lasă-ne vreo zece minute sau cam aşa, ca să ne terminăm mai întîi cafelele.
Ne aflam chiar în faţa reşedinţei, cincisprezece minute mai tîrziu, cînd Ceauşeşcu a ajuns la uşă, odată cu noi, ieşind din clădire.
— Sînteţi aici, a spus el, neavînd altceva mai bun de spus. Hai să mergem pe terasă. Aerul este mai respirabil afară decît înăuntru.
Ceauşeşcu era îmbrăcat într-un jerseu alb, nou, cu guler pe gît, însă avea încă pe ci pantalonii sifonaţi de ieri, de culoare cenusiu-închisă, iar papucii pe care îi purta în picioare făceau ca obişnuitul lui mers repezit să pară acum cel al unui bărbat obosit. Faţa îi era foarte palidă, ochii fiindu-i subliniaţi de cearcăne întunecate.
— Adu-mi ceaiul, i-a ordonat lui Băjenaru. Ceauşeşcu şi-a mestecat buza superioară, după care si-a supt zgomotos dinţii. Face asta mereu cînd este tensionat sau nervos.
— A-am i-informaţii d-de n-netăgăduit^c-că Brejnev c-com-plotează î-împotriva mea, a început ci, aruncîndu-mi o privire distrugătoare, care să mă amuţească. Ce-ce-oi fi făcut o-oare d-de l-a d-deranjat p-pe Brejnev ? a continuat el, uitîndu-se la Andrei. D-doar din c-cauză că nu a-am rupt r-relaţiile d-diplo-matice cu Israelul după războiul de sase zile, aşa cum a vrut el ?
— Asta-i poveste veche, Tovarăşe Ceauşeşcu, a încercat Andrei să cîştige timp, fiind total dezorientat, uitîndu-se rînd pe rînd la fiecare dintre noi, cu disperare, de parcă ar fi fost căzut din lună.
— V-veche sau n-nouă, Ursu' n-a uitat şi nu va u-uita niciodată.
— Tocmai aţi făcut un schimb de experienţă cu Menahenr Begin. Aproape că nu există nici un om în Partidul Comunist Român sau în guvern care să ştie ceva despre ce s-a vorbit acolo, însă Pungan a plecat deja la ora asta către Moscova să facă o dare de seamă asupra evenimentului, a spus Andrei încercînd intuitiv să-i alunge lui Ceauşeşcu norii negri de neîncredere, cu toate că încă nu înţelegea prea bine care era adevărata problemă.
— Kremlinul nu are decît de cîştigat din relaţiile dumneavoastră cu Israelul. Nu este oare adevărat că dumneavoastră, un conducător comunist, faceţi totul ca să aduceţi pacea în Orientul Mijlociu ? Nu sînteţi dumneavoastră cel care încearcă să-i aducă pe sovietici la masa negocierilor Ceauşeşcu a scuturai din cap, ochii lui mici, ca de bursuc, săgctîndu-ne pe fiecare dintre noi. Pacea în Orientul Mijlociu, care i-ar fi adus Premiul Nobel, era visul lui cel mai drag.
— Pentru că eu am fost primul din Pactul de la Varşovia care a stabilit relaţii diplomatice cu Germania Federală ?
— Asta a trecut, Tovarăşe Ceauşeşcu. Toţi cei din Pactul de la Varşovia au făcut-o pînă acum.
— Pentru că am retras-o pe Nadia de la campionatul mondial de gimnastică de la Moscova în semn de protest împotriva arbitrilor sovietici si est-germani ?
— Astea nu sînt probleme ale comunismului. Asta-i sport. Aceasta nu a fost nimic altceva decît o manifestare publică prin care să cîştigăm popularitate în presa capitalistă. Nu a avut nimeni de suferit.
Acest dialog dintre Andrei si Ceauşeşcu a continuat îrică mult timp. Ca de obicei, logica superbă şi natura optimistă a lui Andrei au început să-i ridice lui Ceauşeşcu moralul. Nu era nici o îndoială că acesta era motivul pentru care îl chemase pe Andrei acolo. Ceausescu avea nevoie să audă de la noul său ministru de externe că lot ce făcuse fusese corect.
— Ştiţi bine, tovarăşi, că eu nu sînt vreun zăpăcit ca Tito, ca să nesocotesc principiile de bază ale comunismului, în afară de Moscova, Bucurestiul este singurul guvern care nu numai că a făcut din

proprietatea privată un tabu, dar a creat si sentimentul de ruşine faţă de aceasta. Nu este aşa, Andrei ?
— Bineînțeles, aşa este, tovarăşe Ceausescu.
— Nu sînt nici vreun idiot ca Dubcek, ca să tolerez haosul si să provoc contrarevoluția. Nicăieri în Pactul de la Varşovia populația nu este mai bine strunită decît în România. Care dintre celelalte țări din pact arc cîte un lucrător de securitate la cincisprezece locuitori ? Ia spune, Pacepa.
— Nici una dintre ele.
— Ştiți bine, tovarăşi, că eu am fost comunist încă de la cincisprezece ani. Comunismul înseamnă totul pentru mine. Nu am făcut şi nu voi face niciodată compromisuri ideologice. Atunci cînd este vorba despre marxism, eu nu umblu cu jumătăți de măsură.
Elena a venit lîrsindu-şi papucii pe jos. Halatul-ei de casă avea numai jumătate dintre nasturi încheiați, iar faţa ei lungă, obosită şi trasă afişa o expresie acră.
— Aici erai, tovarăşe, a început ea cu iritare, Te-am căutat peste tot. Ce se întîmplă aici ? Este un congres al partidului sau ce?
Nimeni nu a încercat să-i răspundă.
— Da' cine vă credeți tovarăşi ? a întrebat ea, măsurîndu-ne pe mine si pe Andrei din cap pînă în picioare. Credeți că Tovarăşu' nu are nimic mai bun de făcut decît.să asculte la balivernele voastre ? Să vă fie ruşine !
— Vreau să fac o vizită la Beijing cît de curînd posibil, a intervenit Ceausescu. D-aia v-am chemat încoace pe amîndoi.
— Sînteți un geniu, a strigat Andrei, sărind în picioare. In aprilie în Washington cu preşedintele american, în mai la Beijing cu noul secretar general chinez, iar în iunie la Londra, cu regina. Vom satura întreaga presă, din toate colțurile lumii, cu poze
făcute cu dumneavoastră alături de Jimmy Carter, de chinez şi de regină. Ce n-aş da să-i văd faţa lui Brejnev cînd o să audă.

— Dacă-i aşa, atunci să ne punem pe treabă. Să începi să faci pregătirile chiar de astăzi, Andrei. Vreau să mă duc la Beijing între vizitele făcute la Washington si Londra.
— Nu ar fi mai bine să aşteptăm, pentru ca vizita să fie întîi aprobată de Comitetul Politic Executiv ? a sugerat Andrei birocratic.
Pe vremea aceea respectivul organ ținea şedințe regulate o dată pe săptămînă, prezidate de Ceausescu si urmate de o scurtă prezentare pentru presă.
— Aprobată de cine ? a chițăit Elena.
— De Comitetul Politic Executiv, Tovarăşă Elena.
— Zău că-mi placi! Da' cine te crezi tu, tovarăşe ? a explodat Elena, trăgîndu-l pe Andrei de revere atît de tare încît am crezut că o să îi scoată pînă la urmă haina peste cap.
'— Auzi la el, Nicule. Co-mi-te-lu' Po-li-tic Ex-e-cu-tiv, a încercat ea să-l imite pe Andrei, gesticulînd larg. Poate că tu crezi că ai fost făcut în eprubetă, nu creat de Tovarăşu' si de mine. Nu erai nimic altceva decît un cioban mizerabil pînă cînd te-a trimis partidul să-ți faci studiile. Ai uitat cine este partidu' ? Ți-am pus o întrebare. N-ai auzit ?
:— Sigur că am auzit, Tovarăşă Elena.
— Dacă te interesează, partidul este Tovarăşu' şi cu mine. Ieri am făcut din tine un ministru, rnîine putem să te facem să nu fii decît un căcat la gard. Crcde-mă.
— Vă cred, Tovarăşă Elena,
— Nu face mişto de mine, bă, scursură ordinară. O să te fac s-o blestemi si pe mă-ta care'te-a adus pe lumea asta, dacă nu poți să înveți care sînt maimarii tăi.
Ceausescu a încercat s-o împace:
— Ajunge, dragă. Lasă-l în pace. Are destule de făcut.
— Nu, tovarăşe. Asta a fost prea muit. Dacă nu ştie asta si dacă îl interesează, Comitetu' Politic Executiv sînlern tu si cu mine, aşa că nu trebuie să se ducă nicăieri. Ar trebui să fie dat afară, acum si aici.
— Foarte bine, Elena. O să hotărîm mai tîrziu. Acum lasă-l să plece.
— îți spun eu cine este Comitetu' Politic Executiv, *musiu,* s-a dus Elena din nou la Andrei, smucindu-l de cravată. Este o adunătură de creaturi mizerabile, care ieri erau nişte căcați si acum se plimbă în limuzine. Asta sînt cu toții. Tovarăşu' si cu mine i-am spălat si i-am pus acolo. Atunci cînd n-o să mai avem nevoie de ei, or să fie iar nişte căcați. Ai înțeles ?
— Am înțeles, tovarăşă Elena.

— Ce te-ai face tu, *musiu,* dacă ai fi dat azi afară ? Din nou un căcat ordinar. Casa de care te bucuri împreună cu iubita ta nevastă nu este a voastră. Este a partidului. La fel maşina, şi tot ce mat ai. Ăsta este comunismul, *musiu,* în caz că n-ai aflat încă. în comunism nu are nimeni nimic pentru el însuşi. Eşti recompensat numai atîta timp cît eşti de folos partidului.
Ceausescu a luat-o pe Elena de mînă şi a început să o împingă afară din foişor.
— Vino, dragă. Hai să mîncăm.
Tocmai porniseră spre reşedinţă, cînd Elena si-a< întors capul spre noi ca să tragă o ultimă salvă.
— Uită-te doar la nenorocim' de Maurer. Atîta timp cît a fost credincios Iu' Tovarăşu' şi mie, a fost prim-ministru. Putea să se plimbe prin toată lumea cît avea chef. Cine s-a întîlnit cu Ciu En Lai ? Maurer. Cine s-a întîlnit cu Papa ? Maurer. Cînd a început să uite pentru cine lucrează, a fost dat afară. A-f-a-r-ă, tovarăşe. Doar nu crezi povestea aia cu sănătatea lui şubredă şi cu demisia, nu-i aşa ?
După ce cei doi Ceausescu au plecat, eu si cu Andrei ne-am aşezat, copleşiţi de emoţii.
— As fi dat zece ani din viaţa mea să-l văd pe Tovarăşul căsătorit cu altcineva, a spus Andrei, stcrgîndu-şi transpiraţia de pe frunte.
— Puteai să-ţi dai si imperiul, Andrei, a spus Manea, care între timp venise în foişor, dacă nu poţi să înveţi să-ţi ţii gura.
Ochii lui exprimau clar la ce se referea. Tovarăşa Elena vrea să-l facă pe Tovarăşul să te dea afară şi să-l numească în locul tău cumnatul ei. Manea a scos o cutiuţă mică de medicamente, placată cu aur, pe care i-o adusesem cîndva de la Paris. A continuat :
— Ţi-ar trebui şi ţie o cutiuţă mică precum asta, Andrei. O umpli cu rahat si mănînci din el cîte puţin de cîtc ori te mănîncă limba, în special cînd eşti cu tovarăşa Elena. Este groaznic de aorcsivă.

CAPITOLUL XIV

— Am aici două genţi cu documente si am nevoie de vreo două mese în sala de conferinţe ca să le întind pe ele, i-am spus lui Manea imediat ce am ajuns la Snagov.
— Tovarăşul si Elena tocmai s-au întors de la Bucureşti, încă sînt cu capsa pusă. Tovarăşul a întrebat deja de trei ori de tine, şefule.
— Poţi să aranjezi astea în locul meu, profesore ? Gentile sînt numerotate, iar dosarele din interior sînt marcate cu litere. Trebuie doar să pui conţinutul fiecărei genţi în ordine alfabetică.
•— Am eu grijă de asta, şefule. Vezi ce poţi să faci pentru Tovarăşul. Dacă reuşeşti să-l duci pînă la popicărie, atunci vom apuca toţi ziua de mîine cu bine.
Ceauşescu se plimba singur, cu Băjenaru în spatele lui la cîţiva paşi, mergînd ca un cîine după stăpîn.
— Ce mai e nou, Pacepa ? l-am auzit încă înainte de a mă fi apropiat de el.
De la spate arăta mult mai bătrîn decît de obicei.
DEZINFORMARE „BAPTISTĂ" PENTRU CARTER
— Am primit o telegramă de la Washington care tocmai a fost decodată.
— Despre Carter ?
— Cam aşa ceva. Baza ne informează că „Arsene", un vechi si devotat agent, care este acum un cleric cu rang înalt în biserica baptistă din Statele Unite, a avut posibilitatea să vorbească cu confesorul lui Carter în diferite ocazii.'
__ Religia este slăbiciunea lui Carter. Asta este si locul în care trebuie să-l lovim.
__Baza raportează că, la ultima lor întîlnire, agentul i-a dat
confesorului lui Carter o scrisoare de la „un grup de pastori baptişti", în care se vorbeşte despre libertatea religioasă si de cult de care s-au bucurat în România, în opoziţie cu situaţia din toate celelalte ţări comuniste, accentuînd pe autentica respectare a drepturilor omului pentru poporul român.
— Asla-i scrisoarea mea.
__Da, tovarăşe. Aceasta este scrisoarea pe care mi-aţi dictat-o dumneavoastră. Serviciul de dezinformare doar a pus semnăturile clericilor pe ea.
— Astea-s veşti bune, a exclamat Ceauşescu, uitîndu-se în sfîrşit la mine. Dă-mi telegrama.
A pocnit din degete si Băjenaru i-a adus imediat o pereche de ochelari de citit.
După ca a terminat de citit telegrama, Ceauşescu avea ochii strălucitori, pentru prima dată după trei zile.
— Ar trebui să cultivăm filiera asta, ca să-i băgăm o dată în cap lui Carter că România este cu tot altfel. Că la noi comunismul nu este pe stil sovietic ci occidental. Că noi nu negăm valorile

Vestului — noi le respectăm. Dacă vrea el drepturile omului, hai să-i dăm drepturile omului.
Starea de spirit a lui Ceauşescu începuse să se schimbe, paşii îi deveniseră mai sprinteni.
— Că veni vorba despre religie, sătămîna trecută Coman mi-a spus ceva despre nişte Biblii pe casete. Nu prea am înțeles. Care-i povestea ?
— Baza noastră DIE din New York ne-a raportat că pe la sfirsitul anului trecut zece mii de capii după Biblie au fost înregistrate pe casete, pentru că se credea că aceste casete pot fi introduse mai uşor în România decît Bibliile în sine. Baza ne-a furnizat si o copie a planului de contrabandă. Săptămîna trecută au fost confiscate primele astfel de casete la graniță si la centrul de cenzură.
— Asta-i interesant. Cîte Biblii ai zis ?
— Zece mii.
— Dacă fiecare Biblie ar încăpea numai pe zece casete, ceea ce nici măcar nu este posibil, asta ar însemna o sută de mii. Dă-le pe toate celor de-la securitate, să fie şterse si folosite în munca lor de urmărire, asta o să prindă bine de acum încolo pînă la sfîrşitul acestei acțiuni americane prosteşti. Asta nu este biserică. Aici este coada lui CIA. Mai este ceva nou ?
— Mai este un caz în Germania Federală...
— Da' n-ai ceva vesti bune din America ? m-a întrerupt Ceausescu. Sînt pe cale să mă duc acolo, să dau piept cu inamicul numărul unu în propriul lui bîrlog.
— Asta este o poveste americană. Doar că întîmplător a avut loc în Germania Federală.
— Dă-i drumu'.
— Pe la sfîrşitul anilor '50, pe cînd eram şeful bazei de acolo, a fost recrutat ca agent un german născut în România. Numele lui de cod este „Baltazar". Era portar la o unitate militară americană de lingă Miinchen.
— A ajutat la recrutarea vreunui ofițer american ?
— încă nu. Dar la o vreme după ce a fost recrutat, a început deodată să ne aducă tomuri întregi de documente militare clasate, atîtea cîte putea să bage în maşina lui.
— Documente americane ?
— Da. Primise sarcina să ardă documentele militare clasate destinate distrugerii.
— Asta-i bine. Un zîmbet timid făcea eforturi să răsară pe buzele lui Ceausescu.
— Documentele au fost trimise imediat la Moscova de consultanții KGB şi curînd după aceea doi generali KGB au venir la Bucureşti. Moscova a spus că, dacă este bine condus, cazul ar putea da rezultate de mare valoare. „Baltazar" a devenit elementul unei acțiuni comune. A fost dus clandestin într-o casă conspirativă din Austria si învățat cum să fotografieze în mod secret documentele militare si cum să se descurce cu rolele de film.

AGENȚI LA RADIO EUROPA LIBERĂ

— A fost docil ?
— Da, Tovarăşe. A fost atît de docil încît si-a recrutat nevasta, care era secretară la sediul din Munchen al postului de radio Europa Liberă.
— O cunosc ? m-a întrebat Ceausescu. A fost întotdeauna interesat de radio Europa Liberă.
— Nu cred. Nu am venit în contact direct cu ca, numai prin soțul ei. Urma ca ea să aducă unele documente, bărbatul ei să le fotografieze, după care să ni le paseze, împreună cu docurnen-tele militare. Şi acum vin ştirile.
— Veşti bune, sper.
— în principiu, da. Dar sînt şi unele rele.
— Nu mai am nevoie de vesti proaste, a spus el făcînd cu ochiul, aflîndu-se acum într-o dispoziție mult mai bună.
— Cea bună este că săptămîna trecută a venit la întîlnire la Salzburg si a raportat -că nu există încă nici o suspiciune asupra lui. însă a adus-o cu el şi pe ncvastă-sa, cu toate că asta era împotriva regulii pe care am stabilit-o împreună, în timpul acestei întîlniri, bietul „Baltazar" nu a reuşit nici măcar să deschidă gura. Ea a spus tot ce avea de spus, vorbind si în numele lui.
— Ce scorpie.
— A spus că are două veşti importante pe care vrea să ni le aducă la cunoştință, în primul rînd că unitatea militară a soțului ei a primit echipament militar nou şi că ar fi putut să fotografieze documentația tehnică cu care a fost trimis, în al doilea, că ca a devenit secretara personală a noului director al Departamentului central de ştiri, atît pentru radio Europa Liberă cît şi pentru radio Libertatea, avînd astfel acces la cele mai confidențiale dosare ale acestora. A spus că acum poate să furnizeze documentele acestora nu numai României, dar şi Uniunii Sovietice si celorlalte țări ale blocului sovietic.

— Propune-l pe ofițerul care se ocupă de ei pentru o medalie.
— Avea o geantă mare plină cu casete de filme. „Accust-i este o mostră modestă a ceea ce vă putem aduce acum", ar fi spus ea, conform rapoartelor DIE.
— Dați-le o primă.
— Acum vin știrile proaste, am continuat eu, începînd să citesc din raportul bazei. Soția lui „Baltazar"a insistat pe faptul că amîndoi si-au petrecut peste douăzeci de ani lucrînd pentru Serviciile Române de Informații, riscîndu-şi libcrtatqa la fiecare dintre multele sute de întîlniri pe care soțul ei le-a avut cu noi. A adăugat că, în ciuda tuturor acestor fapte, ei sînt la fel de săraci ca acum douăzeci de ani.
^Am băgat raportul înapoi în geantă.
— Ideea principală, tovarăşe Ceauscscu, este că ea a amenințat că va rupe contractul, dacă nu sîntcm de acord să le plătim un salariu lunar, prime în bani pentru fiecare document furnizat si o pensie atunci cînd se vor retrage.
— îi plătim pe cîțiva dintre agenții noştri în felul ăsta, nu-i aşa?
— Da. însă încuictoarea, după cum spun cei de la bază, este că ca vrea un angajament scris din partea noa'stră.
— în scris ?
— Da, Tovarăşe. De aceea v-am adus la cunoştință acest caz.
— Ce arc pe filmele pe care ni le-a dat ?
— Fotografii cu nişte americani care se antrenează şi manuale cu instrucțiuni de folosire si întreținere a noului echipament militar, pe care tocmai l-au primit. De la radio Europa Liberă ne-a adus diferite fotocopii ale scrisorilor primite din România. Pretinde că ne poate furniza întreaga arhivă, conținînd mai multe mii de scrisori, precum si pe cele care vor mai 'sosi.
— Asta este exact ceea ce vreau, să-i identific pe toți criminalii ăia care scriu la Europa Liberă şi să-i bag după gratii.
Ceauşescu a făcut o pauză, studiindu-şi cu atenție pantofii.
— Ar putea să pună o bombă de plastic în biroul directorului ei?
— Trebuie să verificăm cît curaj are, tovarăşe.
— Nu trebuie neapărat să ştie că este un explozibil. Poate foarte bine să creadă că nu este dccît un dosar sau o geantă pe care noi vrem s-o plasăm acolo.
iri momentul acela s-a oprit din mers uitîndu-se adînc în ochii rnei.
__Dă ordin să fie făcute mai multe bombe de plastic, să nu poată fi descoperite. Explozivi plastici deghizați în dosare groase si cărți, băgate în plicuri. Căci cuiburile de viespi ale CIA au întrecut de mult timp limitele răbdării mele. Şi ale Iu' Elena.
Clar?
— Da, tovarăşe.
Radio Europa Liberă a fost întotdeauna o primă prioritate pentru Ceauşescu, datorită criticilor aspre ale acestuia aduse repetatelor încălcări ale drepturilor omului de către guvernul român. Ideea ridicolă de a folosi bombe puternice pentru a-i speria pe cei de la Departamentul de limbă română a devenit însă o obsesie a lui abia după ce postul de "radio a început să facă remarci foarte caustice la adresa cultului personalității lui şi a Elenei.
Radio Libertatea şi radio Europa Liberă erau de multă vreme un ghimpe nu numai în talpa lui Ceauşescu ci şi a tuturor celorlalți conducători ai țărilor blocului sovietic. Liderul sovietic, Mihail Gorbaciov, nu constituie o excepție, evident, în iunie 19.86, de exemplu, într-ttn articol atribuit lui F. Bobkov, prim-adjunct al preşedintelui KGB, cetățenii sovietici sînt avertizați că „serviciile secrete ale statelor imperialiste dirijează operațiuni subversive îndreptate împotriva socialismului în țoale direcțiile, inclusiv în sfera ideologici... Congresul Statelor Unite a alocat 250 milioane de dolari corporației Radio „Libertalea-Europa Liberă" pe anii 1986-'S7... Această corpoariie Radio, care a lucrat sub directa îndrumare a CIA timp de mai bine de trei decenii, este centrul principal al propagandei subversive împotriva URSS şi a țărilor socialiste europene... Radio „Libertatea-Europa Liberă" constituie de asemenea un important centru de spionaj politic împotriva U'RSS. Activitățile conducerii acestor posturi de radio țintesc organizarea diferitelor acte ostile, dintre care infiltrările ilegale în țară, culegerea de informații răuvoitoare şi coordonarea activităților subversive împotriva URSS".

— Pacepa, cînd pot să arunc o privire pe materialele lui „Bal tazar" ?
— Le-am adus cu mine, sînt în sala de conferințe. Ceausescu s-a răsucit pe călcîie si a pornit apăsat către casă.
•Manea aranjase cu grijă dosarele pe mai multe mese din sala de conferințe. Am început cu secția militară.
— Foarte interesant. Va trebui să înființăm o secție specială, foarte secretă, la Ministerul Apărării, care să se ocupe de ele.
Scrisorile adresate postului de radio Europa Liberă erau în limba română, si Ceausescu le-a citit, întorcînd nervos pagină după pagină.
— Unii dintre ăştia care au scris ar trebui executați. Ceilalți pot s-o sfirsească în ocnele de sare. Spune-i Iu' Coman să-i iden-tifce pe autori, pînă la unu'. Şi vreau să primesc si restul scrisorilor de la Europa Liberă. Pe toate.
După ce am ieşit afară, în grădină, şi-a reluat tirada:
— Nu-mi pasă cît va trebui să plătim. Dar vreau să am toate, repet, toate scrisorile pe care le-a primit sau le va primi Europa Liberă, venite din România, toate pînă la una. Vreau numele acelor şobolani care le tot scriu. Am de gînd să fac ordine în țara asta, o dată pentru totdeauna.
Ceausescu s-a plimbat în tăcere încă multă vreme. Este convins că emisiunile în limba română ale postului de radio Europa Liberă sînt operațiuni CIA menite să aducă prejudicii credibi-lității si prestigiului său personal. Acesta este coşmarul său cel mai înspăimîntător.
în cele din urmă a spus :
— Trebuie să ajungem la o înțelegere cu „Baltazar" si ne-vastă-sa. Dacă nu vor să meargă mai departe fără un angajament scris va trebui să găsiți totuşi o cale să i-l dați. Pui pe el ştampila cu ultrasecret si le spui că trebuie să păstrăm neapărat la noi documentele ultrasecrete. Dacă nu vor să înghită asta, atunci spune-le că îl vei pune într-o casă de* bani cu chei diferite, una pentru ei, una pentru noi, aşa încît nici una dintre părți să nu poată singură să o deschidă. Asigură-te, si fâ-ți o copie după cheia lor. Crezi că asta o să meargă ?
— Aşa sper, tovarăşe.
— Hai să dăm cîteva bile, a încheiat Ceausescu, luînd-o înainte spre terenurile de popice.
Am fost o pradă uşoară pentru el în ziua aceea. Dacă vreuna dintre bile se rostogolea, după ce o lansa în jgheabul de pe marginea pistei, el îl acuza pe Băjcnaru sau pe unul dintre membrii gărzii sale de corp că a făcut cine ştie ce zgomot imaginar, aşa încît ,repeta încercarea. Atunci cînd aveam şansa să dau o lovitură în plin, reclama faptul că a văzut nu ştiu ce neregulari-tate şi mă punea să lansez o altă bilă. Victoriosul Ceausescu s-a oprit în cele din urmă numai pentru că a obosit.
— Hai să mergem în pivniță, a propus el.

URSUL VREA TEHNOLOGIE AMERICANĂ

Atunci cînd am intrat, pivnița de vinuri a fost total inundată de muzică populară românească, pe care Ceauşeseu o preferă, încă înainte să fi reuşit să ajungem la o masă, un chelner cu cravată neagră a ieşit ca din pămînt, ținînd în mînă o tavă pe care se afla o sticlă de vin proaspăt desfăcută şi un pahar. mare. Cunoscut sub numele de „Galbină de Odobesti", vinul preferat al lui Ceausescu, foarte aromat, de aceeaşi culoare si consistență cu uleiul de floarea-soarelui, este făcut în cantități foarte limitate în Odobeşli, o regiune din Moldova, renumită'pentru vinurile pe care le produce. Ceausescu a golit două pahare cît timp era încă în picioare, apoi s-a aşezat pe scaunul lui favorit, uşor, în fața mesei rotunde şi grele, din stejar. Ospătarul i-a reumplut paharul lui Ceausescu şi a aşezat sticla într-o frapieră elegantă de lîngă masă, în care însă nu se afla gheață— Ceausescu nu vrea ca băuturile să-i fie-servite reci, pentru a-si proteja coardele vocale. La cîteva minute după aceea, ospătarul a venit cu o altă frapieră, care de data aceasta era umplută cu gheață, conținînd o sticlă de vin autohton foarte bun. Acesta era pentru mine.
Cînd are un pahar de vin aşezat în fața sa, lui Ceausescu îi' place să povestească.
— Luna trecută, cînd m-am întîlnit cu Brejnev, a început el, după ce a golit un nou pahar, a încercat iar să mă convingă, în folu' lui, să dublăm eforturile serviciului de spionaj din America. în afară de cîteva ore, cînd am fost le centrul de electronică al KGB, tot restu' timpului mi l-am petrecut vorbind cu Ursu', la Kremlin. Duminică seara, înainte să plec, a găzduit o cină la lumina luminărilor, în sufrageria lui particulară din Kremlin. Doi ospătari cu

cravate albe, unu' pentru mine, unu' pentru el, au fost aduşi ca să ne servească doar pe noi. Al meu vorbea româneşte. Pentru mine a adus mîncare românească, pentru el rusească. Toate erau suspect de delicioase, iar ospătarii ciudat de supuşi. Ursu' s-a lansat în lecțiile lui imediat după supă. Cînd a vorbit despre capitalismu' american, duşmanul numărul unu al proletariatului, l-a citat pe Lenin. în capu' lui ăla mare crede că el este singuru' care urăşte capitalismu' american, îmi stătea pe vîrfu' limbii să-i spun că eu urăsc capitalismu' de zece ori mai tare ca el; că eu am fost exploatat de capitalism şi ci nu a fost; că el şi-a petrecut toată viața sub comunism şi habar nu are ce înseamnă să fii torturat în închisorile capitaliste. Ceauscscu a golit încă două pahare de vin, după* care a pocnit din degete ca să i se aducă o sticlă nouă.
— După felu' doi, a continuat el, Ursu' a început din nou să mă bată la cap. „Ştiința şi tehnologia americană nu sînt proprietatea capitaliştilor americani ci a proletariatului american si a intelectualității, care au realizat-o, iar prin ci aparțin astfel lumii revoluționare şi proletariatului". Ca si cum aş fi avut nevoie de o îndoctrinare ideologică. N-am mai putut să mai suport. I-am spus că dacă vrea să obțină mai multă tehnologie, atunci trebuie să trimită acolo mai mulți ofițeri de spionaj. Că am abandonat principiul Moscovei de a trimite în Occident jumate diplomați, jumate agenți de informații. Că nu-mi mai puteam permite luxul de a trimite în Vest un om în scopuri oficiale — ca diplomat, jurnalist, profesor sau orice — si altul cu misiuni de spionaj. Că pînă si reprezentanții României în străinătate trebuie să fie acum ofițeri ai serviciilor de informații, sub acoperire puternică. Şi că în America pînă şi ambasadorul nostru era colonel bine camuflat, a cărui identitate adevărată era cunoscută doar de trei oameni din România. Şi ştii ce mi-a spus Ursu' ?
— Nu, tovarăşe.
__„Tot ce pot să facă ambasadorii este influența", a zis Ursii',
dar primul lucru pe care îl vreau cu din America sînt codurile niilitare si .noua lor tehnologie militară. Spionajul vine după aceea." Asta este diferența dintre noi. Pentru mine spionajul este pe primul loc. Cred cu fermitate că acesta poate să deschidă si cele mai încuiate uşi, inclusiv cele ale tehnologiei. Dacă Moscova o să primească la Kremlin un om mai tînăr, după ce crapă Ursu', o să facă exact aşa cum fac şi eu. Pun pariu pe o sută la unu că aşa o să fie.
După ce şi-a băut paharul, Ceauscscu a pocnit nervos din de<rete ca să i se mai pună unul.
— Abia după ce am ajuns la cafea şi la coniac si-a dat Ursu' gîndurile în vileag, „în lupta pe viață şi pe moarte împotriva capitalismului", a spus el, „cel care controlează spațiul cosmic controlează şi pămîntul." în cele din urmă mi-a cerut mai mult ajutor în obținerea de tehnologie spațială nouă. Sistemele anti-balistice, laserele spațiale şi radarele, pe astea le vrea el in mod special. „Voi aveți o poziție mult mai bună în Washington dccît noi", a spus Ursu'. Asta mi-a plăcut.
Pocnind din nou din degete, Ceausescu şi-a comandat pîine cu brînză telemea, roşii si ceapă.
,—r Ce mai face Nicolae ? m-a întrebat ci, referindu-se la Ni-colac Nicolae, ambasadorul român la Washington.
— Tatonează acum recrutarea a doi funcționari de la Departamentul de Stat.
— Bu-u-un! Zi-i să se bage şi în Congres şi la Casa Albă. Ceausescu a început să mînîncc, folosindu-sc de degete.
— Avem în Statele Unite peste 300 000 de emigranți din prima si a doua generație. Ar trebui să recrutăm cît mai mulți dintre ei. Şi să le oferim suport financiar ca să-i ajutăm să-si găsească slujbe la Casa Albă, în Congres, la Departamentul de Stat şi Pentagon, peste tot. Cel mai mare vis al meu este ca un emigrant de origine română să devină preşedinte al Americii, si după aia să fac încă o vizită oficială acolo.
Uşa .s-a dat de perete cu zgomot, în cadrul ei apărînd Elena.
— Păi e corect, tovarăşi ? Unu' să muncească, si în timpu' ăsta ceilalți să bea ? a spus ea cu un zîmbet larg, arătîndu-şi dinții galbeni si 'bonți. Ce se întîmplă aici ?
— Pacepa tocmai mi-a arătat nişte documente de-ale lui.
— Trebuie să fi fost mai mult decît atît, a spus ea ironic, uitîndu-se cu insistență la paharele noastre. Ce ascund.eți, dragă, de mine? a întrebat,'folosindu-si cea mai dulce voce.
Ospătarul a apărut ca din pămînt cu o sticlă de şampanie Cordon Rouge, într-o frapieră cu gheață. Asta este ce bea întotdeauna Elena.

— Povesteşte-i despre „Baltazar", Pacepa ! mi-a ordonat Cea-uşescu, încercînd să-i păstreze neaşteptata bună-dispoziţie. Ex-pîică-i cum un simplu portar, fără nici o perspectivă, a primit nişte documente militare secrete să le pună pe foc în cuptor si în loc de asta el ni le-a pasat nouă.
Am rezumat cazul, fără să spun ceva despre nevasta agentului si despre slujba pe care o avea la radio Europa Liberă. Elena nu a fost impresionată:
— Şi ce-i nou în asta, Nicule ? Se ştie că yankeii nu au fost niciodată în stare să păstreze un secret.
— Dacă ar fi vorba despre informaţii politice, atunci probabil că ai avea dreptate. Dar acum este vorba despre date militare.
— Nu-i interesează nici măcar secretele lor militare. Dacă asta nu ar fi fost adevărat, şi dacă Rosenbergii n-ar fi reuşit să-i înarmeze pe comunişti cu bomba nucleară, poate că nici nu ne-am fi aflat astăzi aici; şi nici Brejnev la Moscova. Şi nu uita, jumătate din treabă a fost făcută de o femeie. Ar fi trebuit s-o facem pe Ethel Rosenbcrg eroină internaţională.
— Povesteste-i despre nevasta lui „Baltazar", Pacepa. Am făcut ce mi s-a spus, depănînd şi restul istorioarei.
— Asta da, femeie! Ce se întîmplă dacă vrea şi ea să scoată un ban de la noi ? Putem să-i identificăm pe cei care au scris scrisorile trimise la Europa Liberă, dacă punem mîna pe ele ?
— Bineînţeles că putem. Tocmai despre asta vorbeam acum cu Pacepa.
— Deci îi dăm drumu' mai departe, nu-i aşa ? Iar tu, Pacepa, o să-mi dai numele nenorociţilor care ne-au pus pe mine şi pe Tovarăsu' pe jeratic. O să vezi, în numai cîteva luni domnii ăia de la Europa Liberă nu or să mai primească nici o scrisoare anonimă din România.
După ce'şi-a terminat şi a doua sticlă de Cordon Rouge, Elena s-a mutat cu afecţiune pe genunchii lui Ceausescu.
— Te vreau, Nicule, a murmurat ea dulce, torcînd ca o pisică si frecîndu-şi picioarele de ale lui.
El însă nu terminase cu mine.
— Să fii înapoi aici la nouă, cu Andrei.
Apoi cei doi Ceausescu au plecat ţinîndu-se de mînă.
— Ai grijă de „Baltazar", a mai spus Ceausescu în loc **de la** revedere, îndreptîndu-se spre reşedinţă.
Cu cîţiva ani în urmă presa americană relata: „în data de 8 mai 1981 politia de stat din Bavaria si-a făcut apariţia la sediul central al posturilor de radio Europa Liberă si Libertatea din Miin-chen, arestînd o angajată germană sub acuzaţia de activitate de spionaj pentru serviciile române de informaţii. Ceea ce este neobişnuit si şocant este că suspecta agentă de spionaj... era secretara personală a directorului Departamentului central de ştiri al unui post de radio finanţat de guvernul Statelor Unite. Această femeie era angajată la Europa Liberă încă din anul 1952... soţul acesteia a fost de asemenea arestat sub acuzaţia de spionaj."
PREGĂTIRI PENTRU PLECAREA ÎN AMERICA
Cînd m-am întors la Snagov, după-amiază, Ştefan Andrei era deja acolo, bînd o cafea cu Manea. La nouă fix,' Băjenaru a venit afară după noi.
— Tovarăsu' vă aşteaptă.
— Este si tovarăşa Elena cu el ? a întrebat Andrei prevăzător.
— Nu. Dînsa este cu fotografii.
Ceausescu se afla în camera lui particulară de lucru.
— Mă gîndeam că recunoaşterea lui Arafat de către Internaţionala Socialistă a lui Willy Brandt ar putea fi un mare pas înainte.
Bupă ce mi-a iacul cu ochiul, Ccausescu I-a privii pe Andrei drept în ochi.
— Vreau să te duci la Bonn împreună cu Pacepa si să-i dai lui Brandt un mesaj personal de la mine.
Stînd în spatele biroului său, Ceausescu ne-a dezvăluit care sînt gîndurile lui pentru mai departe. Brandt era în bune relaţii cu Kreisky. în ciuda faptului că era evreu, Kreisky părea să răspundă favorabil încercării României de a-l face si pe el să-l recunoască oficial pe Arafat.
— Ştiţi voi cum să-i cereţi lui Brandi o mînă de ajutor prietenească, tovarăşi. Şi invitaţi-l să vină să viziteze România ca oaspete personal al meu. Vreau să-l prelucrez si eu. Asta-î tot.
— Pot să plec ? a întrebat Andrei.
Ceausescu a aprobat dînd din cap, însă în acelaşi timp a făcut un gest cu mîna, care însemna că eu trebuie să mai rămîn.
— Eşti gata pentru America ?
— Cred că da.

— Vreau doar să-ți aduc la cunoştință unele lucruri, în primul rînd, nu vreau *nici. o demonstrație* a emigranților. Nici una cît stau eu acolo.
— I-am avertizat pe Nicolae şi pe şeful bazei D1E.
— în al doilea rînd, vreau o expoziție de carte.
— Ambasadorul se îngrijeşte personal de aceasta.
— Şi de cărțile despre mine ?
— Vor fi incluse nu numai cărțile despre dumneavoastră, ci si cărțile pe care le-ați scris dumneavoastră.
— Cu portretul meu si al Elenei ?
— Da, tovarăşe.
— Le ai pe cele noi, color ?
— Dumitru Popescu mi le-a dat de ieri. Acesta era secretarul cu propaganda a partidului.
— Interviul meu pentru televiziune este aranjat?
— în principiu da, cu ABC .
ABC — American Broadcasting Company — Compania Americană ,de Televiziune *(n.tr.).*
— Fii prevăzător. Acesta ar putea să fie un cuțit cu două tăişuri. Am uitat oare ceva ? Da, ungurii. Fără povesti cu Kirâly în congres. Fără articole critice în presă. E un ordin!
— Baza DIE din New York are în sarcină asta. Cei mai mulți unguri emigranți sînt concentrați acolo.
— Ambasadoarul nostru de acolo nu este ofițer de informații, nu-i aşa ?
Ambasadorul român în New York pe vremea aceea era Ion Datcu.
— Nu, Tovarăşe, numai agent. Dar îşi face treaba.
— Adu-mi aminte cînd o să fim acolo. O să-l fac colonel. Este un grad destul de mare ca să-l facă să muncească pentru el.
— Am înțeles, tovarăşe.
Ceausescu mi-a întors brusc spatele si a ieşit din cameră.

ATHENEE PALACE — FABRICA SERVICIULUI DE INFORMAȚII

Pentru seara aceea Oprea organizase o masă festivă într-unul din saloanele rezervate din Hotelul Athdnde Palacc, la care şi-a invitat cei mai buni prieteni. Totul era plătit de DIE, ca o „recompensă" dată acelor membri ai guvernului care sprijiniseră cel mai activ operațiunile de spionaj şi strîngere de informații tehnologice.
Ath6n<5e Palace fusese construit cu puțină vreme înainte de începutul celui de al doilea război mondial, devenind unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Balcani, în anul 1948 a fost naționalizat, iar la începutul anilor '50 un consilier KGB si-a petrecut în el trei ani, pentru a-l transforma într-un hotel special, destinat vizitatorilor occidentali.
O dată cu trecerea anilor, Athe~ne~e Palace a devenit un proiect comun al securității şi al DIE, un centru de concentrare al operațiunilor de culegere a informațiilor, în stil sovietic. Fiecare dintre cei peste trei sule de angajați de acolo, de la director general pînă la cea mai de jos femeie de serviciu, era fie ofițer de informații, fie agent recrutat. Directorui general al hotelului. Vintilă, era colonel acoperit în Direcția de contraspionaj a securității. Adjunctul lui, Rebegilă, era colonei DIE, tot cu acoperire, si lucrase anterior în mai multe baze din străinătate. Recepționerii erau ofițeri tehnici, responsabili cu fotografierea paşapoartelor si cu informarea Direcției de contraspionaj ori a DIE, în legătură cu fiecare mişcare importantă pe care o făceau oaspeții. Portarii erau ofițeri de securitate de la filaj. Personalul de întreținere — cameristele — aparțineau de o unitate DIE responsabilă cu fotografierea pe ascuns a fiecărui petic" de hîrtie din camerele oaspeților şi din bagajele acestora. Telefonistele şi cei mai mulți dintre angajații restaurantului si ai barului de noapte erau ofițeri ai Direcției de urmărire electronică. Cei mai mulți dintre ospătari, picolițe si barmani erau ofițeri de urmărire însărcinați cu fotografierea clandestină a clienților, mai multe zeci de femei, îmbrăcate elegant, care pierdeau timpul prin holurile hotelului, erau o parte a unei armate de scmi-prostiluatc recrutate si lucrau în legătură strînsă cu Direcția de contraspionaj. Unii dintre „străinii" care locuiau în acest hotel erau de fapt ofițeri secreți ai DIE, cu acte de cetățeni occidentali. Zecile de „scriitori şi artişti", îmbrăcați pitoresc, purtînd cravate ciudate si berete franțuzeşti, care puteau fi văzuți prin holuri la o ceaşcă de cafea turcească sau la un pahar de coniac discutînd cu aviditate despre politică, erau agenți plătiți ai securității.

în fiecare -cameră erau ascunse mijloace electronice de urmărire, la fel în holuri şi în foaier, Ia fiecare masă din cele două restaurante şi în barul de noapte, ca si în toate saloanele de rezervă si în sălile de conferinţă. Toate telefoanele din interior erau supravegheate, convorbirile ascultate şi înregistrate, la fel şi telefoanele publice de pe o rază de cinci kilometri. Aparate de fotografiat şi camere de luat vederi erau fie instalate permanent, fie ascunse prin obiecte ca genţi, caselofoane portabile etc., gata de a fi remontate oriunde în altă parte. Camerele de luat vederi normale şi pentru filmare pe întuneric erau instalate în afara hotelului şi conectate permanent la Direcţia de urmărire a Securităţii, de care aparţineau şi peste 30 de taxiuri, ce se găseau în permanenţă în staţiile de taxi din jurul hotelului.

Cu portarii săi în uniforme cu fireturi, cu presonalul îmbrăcat în costume elegante, bine croite şi cu ospătarii de lux învîrtin-du-se peste tot prin interiorul aranjat cu încîntătoare nostalgie, Athdne'e Palace avea tot ce puteai să găseşti într-un hotel vienez mare si vestit, în realitate nu era decît o fabrică în care se lucra 24 de ore din 24 pentru a furniza informaţii mai mult sau mai puţin secrete. Hotelul a avut un succes atît de mare încît modelul său a fost copiat, cu toate că nici unul nu a fost atît de reuşit, si de către alte hoteluri turistice de lux de prin toate colţurile României, si în special pe litoralul Mării Negre. Replica lui cea mai apropiată a ajuns să fie Hotelul Intercontinental, o investiţie comună română şi americană, construit recent, chiar în inima Bucureşliului, în apropierea sediului DIE.

Cînd am ajuns la Ath6n6e Palace, atît Vintilă cît si Rebegilă m-au întîmpinat cu servilism în holul hotelului.

— Noul nostru psiholog e o comoară, generale, a remarcat Rebegilă.

— Noile lui fete nu numai că sînt mai tinere, mai pline de viaţă si mai bune la pat, dar sînt în stare să vorbească despre orice şi cu oricine. Le-am încercat eu însumi, intră în atribuţiile mele, a adăugat Vintilă, vorbind repede, cu sîsîitul lui obişnuit.

TOVARĂŞUL NICU — O VIAŢĂ ÎNCHINATĂ PARTIDULUI

Petrecerea s-a ţinut în principalul salon închis pentru public al hotelului. De cealaltă parte a uşilor de mahon pe care Vintilă le-a deschis larg, se afla un salon mare, luxos, mobilat cu mese joase de mahon, în jurul cărora se aflau sofale si fotolii tapiţate, îmbrăcate în catifea de Burgundia. într-o sală adiacentă se afla masa propriu-zisă, decorată cu şerveţele împăturite ca nişte evan-, taie si dispuse în buchete abundente, ca nişte aranjamente florale.

Generalul Sîrbu, aflat în salon, era înconjurat de cei mai apropiaţi colaboratori ai săi, cărora le ţinea un discurs — Ion Ursu, preşedintele Consiliului Naţional al Ştiinţei şi Tehnologiei, Cornel Mihulecea, preşedintele Comitetului de Stat Pentru Energie Nucleară şi Gheorghe Bokiur,'ministru adjunct în Ministerul Construcţiilor de Maşini, responsabil cu industria electronică. Ospătari în sacouri si cu mănuşi albe mişunau peste tot, aducînd pahare cu cocteiluri, si sandviciuri cu caviar românesc proaspăt si icre roşii, sărate, de Manciuria, într-unul din colţuri un ansamblu de cameră executa încet o piesă lentă, înainte să fi apucat să dau mîna cu toată lumea, Oprea a dat buzna înăuntru, însoţit de Avram şi Luchian, escortaţi de şeful de protocol al hotelului. Cei trei veniseră împreună cu soţiile, vorbind toţi sase în acelaşi timp.

— Bună seara la toată lumea! a intonat Oprea, un pic cam pompos, dar străduindu-se să se arate prietenos.

După ce s-a uitat de jur-împrejur, a făcut remarca:

— Se pare că unii dintre noi nu prea acordăm destul respect tovarăşelor noastre de viaţă, nu-i aşa, Mihulecea ?

— A mea s-a autoexilat în casă, propriul ei reactor, împreună cu cei doi copii, Oprea, a aruncat Mihulecea drept răspuns, arătînd astfel cam care sînt cunoştinţele lui nucleare.

Faptul că provenea din aceeaşi regiune cu Elena făcuse din el ţarul atomic al României.

— N-am prea găsit timpul necesar ca să o anunţ pe jumătatea mea mai bună despre ce se va întîmpla în seara asta, â începui Ursu. Ştiţi, nu vreau să vorbesc la telefon despre lucruri atît de gingaşe, tovarăşe Oprea. Ştiţi cum este ea, însă sper că mîine seară o să ajung acasă mai devreme şi am să-i povestesc cum a fost, cu toate că nu sînt sigur că o să fac asta pentru că o să-i pară rău că nu a fost aici astăzi, a turuit el.

Daca avea de spus un *da* sau un *nu,* Ursu nu putea să o facă în mai puţin de un sfert de oră. Fizician specializat în tehnica nucleară, însă de o pregătire modestă, era totuşi destul de deştept ca să o manevreze pe Elena de la distanţă. Aceasta l-a urcat rapid chiar pînă în vîrful ştiinţei şi tehnologiei româneşti.

Soții Burtică au sosit la o jumătate de oră după aceea. Sosirile lor invariabil întîrziate, cu orice ocazie, erau urmarea legăturilor strînse pe care le aveau cu familia Ceausescu, dar şi a anilor petrecuți de el în Italia ca ambasador.
— Am fost chemați la locuința Tovarăşului. Un pahar de vin si o gustărică, a aruncat Burtică în stilul lui caracteristic.
Aşa cum face de obicei, Oprea a ridicat primul pahar de vin, pentru a-l bea „în cinstea tovarăşului".
__Si a celui mai stimat om de ştiință al României, cea care...a încercat Ursu să adauge, ridicîndu-se în picioare.
Oprea însă i-o luase înainte:
— ...si a tovarăşei Elena.
După cel de al doilea rînd, un grup de dansatori îmbrăcați în costume populare intens colorate a prezentat un scurt spectacol, în acordurile unui taraf destul de mare care se instalase în salon.
Ospătarii turnau şampanie în pahare atunci cînd Vintilă a deschis o uşă prin care si-a făcut apariția Nicu, trăgînd după el o puştoaică drăguță, care părea cam speriată.
— Salve! a zbierat el, uilîndu-se de jur-împrejur prin salon. Am venit aici numai ca s-o ciocănesc pe gagicuța asta, si ce găsesc nu este altceva decît o împuțită de contrarevoluție în care este amestecat jumătate din guvern cu cei mai mari spioni, mocirlin-du-se în scursorile capitalismului, a continuat Nicu, abia putînd să vorbească inteligibil şi izbucnind într-un rîs de nebun.
— Tu aşteaptă-mă afară, fofoloancă tîrfuliță mică. Am aici de rezolvat anumite treburi de stat, a spus el, conducîndu-şi amanta pînă la uşă.
— Am eu grijă de domnişoara, tovarăşe Nicu, s-a băgat Vintilă, bucuros că găsise un motiv să o şteargă.
— Ce-mi pasă ? Dă-o dracului! Dacă n-o împung pe ea, o s-o regulez pe alta. Avem peste zece milioane de femei în țara asta, .s-a răstit Nicu la Vintilă, care ieşea.
— Stați jos, tovarăşe Nicu, a spus Oprea ridicîndu-se si ofe-rindu-i propriul lui scaun. O farfurie şi un pahar pentru tovarăşu' ' Nicu, i-a ordonat Oprea ospătarului, în timp ce Nicu pendula, instabil pe picioare, mergînd către scaun şi aşezîndu-se între Mioara Avram şi Silvia Luchian.
— Ce-ați zice să mîncați ceva, tovarăşe Nicu ? a întrebat Oprea plin de solicitudine.
— Stridii! Vreau stridii! s-a decis Nicu, cu capul atîrnîndu-i pe piept si căzîndu-i dintr-o parte în cealaltă. Cînd o să crape bătrînu', o să mi te fac prim-ministru, Oprea. ,
— Stridii pentru tovarăşul Nicu Ceauşescu, a comandat Oprea ospătarului, lăsînd să se înțeleagă clar, pentru toată lumea, cine îşi făcuse apariția pentru a-i onora petrecerea.
— Slri-ce ? a întrebat naiv tînărul ospătar.
Adevărații comunişti nu mănîncă stridii, iar cuvîntul acesta dispăruse de multă vreme din meniurile restaurantelor din România.
— Puşti căcăcios ! Dispari din fața mea. Cheamă-l pe Vintilă. Unde este dobitocu' ăla ? a țipat Nicu.
Oprea si Avram au dat fuga să-l caute pe director. Nicu a urlat după ei:
— Spuneți-i dobitocului că trebuie să stea la datorie aici, cu guvernu'. Nu acolo, afară, gudurîndu-se pe lîngă căcații lui de
capitalişti.
Vintilă însă se întorsese deja, aflîndu-se acum în salon, împreună cu o armată de ospătari care aduceau cu ei mîncarea favorită a lui Nicu. Pocnind din degete ca să fie stinse luminile, a aprins luminările de sărbătoare, învîrtindu-se de mai multe ori în jurul mesei. Toată lumea a aplaudat. Atunci s-a auzit un țipăt ascuțit de femeie, iar cineva a aprins repede lumina. Am văzut că fața Mioarei Avram era roşie ca focul, iar întregul ei trup era parcă încremenit. Mi-au trebuit cîteva secunde ca să-mi dau seama că mîinile lui Nicu îşi făceau de lucru pe sub fusta ei. M-am uitat către Avram, care se afla chiar alături de ea. Ochii lui s-au mărit privind în direcția lui Nicu.
— Hai să bem ceva împreună, a spus el, luîndu-l pe Nicu de mîna dreaptă şi punîndu-i în ea un pahar.
— Nu beau pişat, dă-mi un whisky, a spus Nicu, golind paharul în poala Mioarei.
— Whisky pentru tovarăsu' Nicu Ceausescu, i-a ordonat Oprea lui Vintilă.
Aproape instantaneu a apărut un ospătar cu un pahar pe care-l ducea pe o tavă de argint, încercînd să-l aşeze ceremonios în fața lui Nicu, care însă l-a vărsat pe masă, umplîndu-ne de whisky pe mine si pe Măria.
— Ți-am zis că nu beau pişat. Vreau unul cu gheață, Black Labei cu gheață pentru toată lumea.

Atunci cînd a venit băutura, Nicu a înşfăcat două pahare de ne tavă si le-a golit imediat. Oprea a deschis noul rînd cu un toast :
__Vreau să-l rog pe tovarăsu' Nicu să fie mesagerul nostru
si să-i transmită tovarăşului Ceausescu nemărginitul nostru devotament faţă de partidul comunist şi faţă de supremul lui conducător, nemuritoarea noastră...
__Ieşi afară, şobolane, a ţipat Silvia întrerupînd toastul; cu un gest ferm, ea i-a scos mîna lui Nicu de sub propria-i bluză. Ca si soţul ei, Silvia este încăpăţînată şi puternică.
Nicu a scurs ultima picătură din paharul său, a cerut să i se umple din nou, si s-a întins spre paharul Mioarei, ca să i-l golească. Apoi, repede ca un fulger, s-a întors spre Silvia, a apu-cat-o de marginile bluzei cu amîndouă mîinile şi a tras de ele pentru a le desface, toţi nasturii sărind în jur. După un moment de soc, Silvia s-a răzbunat. A început să-l lovească pe Nicu cu pumnii, încercînd să-i dea mîinile la o parte, în timp ce acesta trăgea acum de sutienul ei.
Cu colţul ochilor l-am văzut pe Luchian că se ridică de la masă si începe să-i dea încet ocol, cu o sticlă de sifon în mîna stingă si cu o privire foarte întunecată. Odată ajuns în spatele lui Nicu, l-a apucat pe acesta cu mîna lui enormă, ca o labă de urs, de gulerul hainei, ridicîndu-l ca pe o pisicuţă. Apoi l-a ţinut în balans la cîţiva centimetri deasupra podelei şi a început să-l stropească în faţă cu sifonul, spunîndu-i să se potolească. După care, în timp ce Nicu îl lovea cu vîrfurile pantofilor peste fluierele picioarelor, dîndu-i si o lovitură de genunchi, Luchian s-a îndreptat încet către uşă, a deschis-o şi l-a depus pe Nicu afară. A închis uşa cu grijă şi s-a dus să se aşeze pe scaunul său. La cîteva minute după aceea petrecerea s-a încheiat brusc.

CAPITOLUL XV

Dana a venit cu mine la aeroport. Cu toate că am călătorit foarte mult în afara României în ultimii douăzeci de ani, nu am reuşit niciodată să o iau cu mine, ori să mă întîlnesc cu ea în străinătate. Venind cu mine la aeroport, eu si cu Dana ne păcăleam singuri, într-un fel. imaginîndu-ne măcar că eram pe calc să plecăm împreună într-o excursie în străinătate.
Aeroportul internaţional din Bucureşti este relativ nou. După ce fusese construit pe jumătate, Ceausescu a hotărît că terminalul clădirii 'pentru călători este exagerat.
— Numărul românilor care călătoresc în străinătate ar trebui să scadă permanent, nu să crească, a motivat el:
Din această cauză o treime din clădire a fost transformată în „Pavilion prezidenţial". Finisat în interior cu marmură de un maron deschis, este folosit numai de cîteva ori pe an, atunci cînd Ceausescu călătoreşte în străinătate, în restul timpului este sigilai si ţinut sub pază. In loc să lărgească spaţiul, şi aşa foarte mic, provocînd aglomeraţii în sezoanele turistice, Ceausescu a hotărît mai tîrziu că încă o secţiune ar trebui luată din clădirea călătorilor cotidieni, şi transformată într-un spaţiu al VIP , destinat vizitatorilor străini de nivel înalt. Acesta era locul în care ne aflam, eu şi Dana, separaţi de îmbulzeala nenumăraţilor călători, feriţi de neplăcuta atenţie pe care grănicerii, vameşii si ofiţerii " de securitate o acordă tuturor celor care nu sînt atît de norocoşi încît să fie conduşi de cineva de la serviciul de protocol, sau nu poartă vreun alt semn al statutului de VIP.
Very Important Persons — persoane foarte importante *(n.lr.).*
Ştefan Andrei a intrat în sala de aşteptare în fugă, ajungînd în uîtimul minut, atunci cînd toţi ceilalţi pasageri se suiseră deja în avion.
— Te iubesc, Dana, a spus el, părul lui rar zburînd în toate părţile.
— Felicitări, Andrei.
Aceasta era prima oară cînd Dana se întîlnea cu el de cînd fusese numit ministru de externe.
— Mulţumesc, puştoaice. Mai am nevoie de încă un minut, Mihai. Port încă costumul pe care mi l-am pus pentru Tovarăşul. Mă întorc imediat, mi-a aruncat el peste umăr, în timp ce se precipita către toaletă.
Mă obişnuisem cu Andrei după nenumăratele călătorii făcute în străinătate, însoţindu-l amîndoi pe Ceausescu. Schimbatul hainelor de cîteva ori pe zi este o parte esenţială a preocupărilor lui cotidiene, iar pentru ca să se îmbrace nu arc nevoie decît de cîteva minute. Atunci cînd eram în călătorie Andrei ajungea întotdeauna la şedinţele de dimineaţă ale lui Ceausescu închein-du-se încă la nasturii de la pantaloni cu o mînă si bărbierindu-se cu cealaltă. Exact înainte să intre găsea cîte un loc, cum ar fi pervazul unei ferestre, unde să-şi arunce maşina de ras de unică folosinţă, din care avea nenumărate, comandate din străinătate. Nici în această zi nu-şi schimbase felul de a fi. Atunci cînd s-a întors, încheindu-se la

pantalonii costumului său nou-nouţ, am pornit împreună, îndreptîndu-ne spre ieşire.
— îmi pictezi şi mic ceva, Dana ? a spus el aranjîndu-şi părul din mers.
în avioanele româneşti, care nu au o compartimentare pentru clasa întîi şi conţin numărul maxim de locuri admis de constructor, primul rînd este considerat ca aparţinînd secţiei VIP şi este întotdeauna rezervat. Ultimul rînd din stînga este reţinut pentru ofiţerii de la antiterorism, îmbrăcaţi în civil şi înarmaţi cu pistolete speciale, de calibru redus si cu sprayuri puternice cu gaze tranchilizante. O sonerie ascunsă face legătura dintre ci si piloţi, care sînt închişi în cabina lor din faţă si separaţi de restul avionului printr-o uşă blindată.
— Cafea, te rog. O ceaşcă de cafea mare si tare. Şi un pahar de coniac, a cerut Andrei uneia dintre stewardese, care îl recunoscuse.
Paharul de coniac a fost întotdeauna medicamentul lui împotriva răului de avion.
TACTICA DE SUPRAVIEŢUIRE A UNUI MINISTRU DE. EXTERNE
— Cum a fost Elena astă-noapte ? a întrebat Andrei.
— A dormit aproape lot timpul cît a ţinut filmul.
— Vrăjitoarea a încercat să mă lovească duminică, dar habar nu are cît de solidă este ascunzătoarea mea. La ce oră te întîlneşti azi cu Brandt ?
Mintea lui repezită era mereu cu un pas înaintea cuvintelor pe care le rostea.
— La patru după-amiâză.
— Bonn ? Cazarma ?
— Da.
Pentru a crea o anume imagine, după război, sediul Partidului Social-Democrat din Germania Federală a fost amplasat chiar în cîmp, în nişte clădiri semănînd cu o cazarmă.
— Ce-ar fi să-mi mai aduci a cafea si un coniac ? Andrei se dădea pe lîngă tînăra lui stewardesă, prinzînd-o pînă la urmă în braţe şi punîndu-si-o pe genunchi. Cu ochii ăştia frumoşi ai tăi ai putea să faci mult mai mult pentru mine astăzi, (îi mîngîia picioarele, rămase goale sub minijupa uniformei.) Ce-ai zice de o masă gustoasă ?
Stewardesa s-a smuls din braţele lui Andrei cu graţie feminină.
— Dorinţele tovarăşului ministru sînt modeste astăzi. Buna dispoziţie a-lui Andrei creştea negreşit dacă avea burta
plină. Este un mare gurmand, mai degrabă din cauza sărăciei din timpul copilăriei. Gustul lui -recent pentru mîncăruri exotice nu era altceva dccît de spectacol, un mod de a face paradă de puterea lui.
— Vrăjitoarea este ca rîia buboasă. Toată lumea speră că Tovarăşul o să o părăsească. Sper că aici nu sînt microfoane, „u-i aşa ?
Andrei a suferit de cînd l-am cunoscut de o frică ucigătoare din cauza microfoanelor, si în special de cele instalate din ordinul Elenei. Vînarea locurilor în care să vorbească si care să nu pară a fi acoperite de urechea sensibilă a microfoanelor devenise pentru el un permanent exerciţiu de gimnastică mentală. .
— încă nu, Andrei. .
— Ştii, sarcina mea a fost să fac din Nicu un conducător politic. Tovarăşul l-a lăsat pe mîna mea si a lui Pacoste acum zece ani. Este că am făcut o treabă minunată ? Nicu va fi cel mai patrician conducător comunist al lumii. Asta este ceea ce am reuşit noi în zece ani. Şi materialul a fost de bună calitate, zău. Ca si Tovarăşul. Ne poţi aduce două pahare cu cuburi de gheată, Ochi Albaştri ?
— Doar gheaţă ? a întrebat stewardesa.
— Numai gheaţă. Am eu sucul.
Cînd călătoreşte Andrei duce mereu cu el un geamantan imens, ca un acordeon, din piele roşie, plin cu sticle de whisky.
— Are un ochi pus pe tine, mi-a spus el. Ochiul bun. Fără nici o îndoială.
— Cine ?
— Vrăjitoarea. Este aşa de bine să fii la mii de kilometri distanţă de ea. Poţi să-mi dai o ceaşcă de cafea, Jeanet ?
— Diana, tovarăşe ministru.
— Da, dragă, în statisticile demografice ale Naţiunilor Unite, România este consemnată cu cea mai marc rată de sinucideri, peste 66 la 100 000 de locuitori. Următoarea este Ungaria, cu

numai 43, iar a treia, Germania Democrată cu doar 30. Dacă vrăjitoarea rămîne în locul lui Ceauşescu, vom avea 60 de sinucideri la 100 de locuitori. Cîţi ani crezi că vor trece pînă cînd o s-o otrăvească careva ? Doi ani ? Trei ? Noi o să supravieţuim, Mihai. Atunci cînd va ajunge Nicu la sceptru am de gînd să mă îmbăt toată săptămîna. Toată luna. Mai dă-ne nişte cuburi de gheaţă, Jeanet.
— Diana, tovarăşe ministru.
— Da, dragă. Aceasta este mica mea carte neagră, Minai, mi s-a adresat el confidenţial, mîngîind un mic carneţel de notiţe, îmbrăcat în piele, cu mîinile lui mari. Conţine cîleva dintre nonsensurile scoase de vrăjitoare, perle de înţelepciune. Nu o să pună niciodată mîna pe el. Pînă si cînd dorm îl ţin cu mine. Ia ascultă la asta: „19 decembrie 1976. A. i-a adus la cunoştinţă lui E. despre pregătirile pentru o vizită în Angola. A. i-a sugerat lui E. să-l însoţească pe Tovarăşul. De ce nu la primăvară, dragă ? E prea frig acum." Sau asta: „22 decembrie 1977. A. i-a adus la cunoştinţă lui E. că, printre obiectele de valoare recuperate de DIE de la un român emigrat, care a murit în Olanda, se aflau mai multe Tizian-uri si Tintoretto-uri. Ce sînt, documente istorice sau cărţi ? a întrebat E."
— Porţi în buzunarul tău o adevărată dinamită, Andrei.
— Este echipamentul meu de supravieţuire.
— Care este secretul tău cu Tovarăşul ? am întrebat eu, încercînd să schimb subiectul.
— Cu Tovarăşul ? Nu este un secret, este o artă. I-am făcut Tovarăşului sute de propuneri de primă valoare, dar nu le-am prezentat niciodată ca pe idei venite *de la mine.* De exemplu, pun un dosar pe masa lui de lucru:
„— Iată telegrama, tovarăşe Ceausescu."
„— Ce telegramă, Andrei ?" îmi zice el.
Eu îi răspund :
„— Am crezut că aţi sugerat să-i trimitem un salut frăţesc tovarăşului Hua Guo Feng la sfîrşitul celui de-al unsprezecelea Congres al comuniştilor chinezi."
El citeşte telegrama şi cerc să i se dea un stilou.
„— Da, îmi aduc aminte. Independenţa faţă de Moscova. A fost o idee bună, nu-i aşa ?" întreabă el.
„— Inspirată, tovarăşe Ceausescu" îi răspund eu.
Aceasta este arta mea, Mihai. Nu mai ai nişte cuburi de gheaţă, Jeanet ? Se evaporă mult mai repede la înălţimea de 10 000 de metri.
Andrei şi-a reumplut paharul, după care m-a întrebat:
— Cam pe unde sîntem acum, Mihai ?
— Ar trebui să ne aflăm deasupra Vienei.
--- Priveşte, ascultă, dar nu pune întrebări. Aceasta este o altă regulă a mea pentru supravieţuire. Tovarăşul vrea să fie singurul care să ştie totul. Atunci cînd eram secretarul partidului nentru relaţiile internaţionale, l-am văzut de sute de ori chemînd-o ne adjuncta mea, Ghizella Vass, si dîndu-i ordine fără ca mic să-mi spună ceva despre asta. Pentru mine nu este nici un secret că Ghizella are în sarcină ajutorarea partidelor comuniste occidentale pentru activităţi subversive, si este în legătură cu DIE si cu membri ai serviciului de spiofiaj militar. Mai ştiu că există în România centre de pregătire unde comuniştii occidentali sînt învăţaţi să participe la operaţiuni de sabotaj, diversiune şi gherilă, pentru a fi folosiţi în viitor în ţările lor, şi asta în ciuda faptului că Tovarăşul încearcă să ţină totul în mare secret, în întuneric total. Ştiu că partidele comuniste la care ţine cel mai mult sînt cele din Spania, Grecia şi Israel. Şi mai ştiu că DIE al vostru are un sistem de relaţii diplomatice secrete, -de rezervă, în afară de cel oficial, îl folosiţi în secret pentru a trimite partidelor comuniste bani, paşapoarte false si alte lucruri, pentru grunurile lor subversive. Ce mai ştiu este că Tovarăşul are un canal secret de comunicare în Franţa şi Spania, prin care ia legătura cu Santiago Carrillo, căruia îi trimite acte false de identitate, pentru a se ascunde sub două sau trei nume. Ştiu toate acestea şi multe alte lucruri, dar niciodată nu l-am întrebat pe Tovarăşul despre ele. Nici pe Ghizella. Nici măcar pe tine.
Andrei a făcut o pauză în care să-şi umple paharul, apoi a continuat:
— Drumul pe care l-am făcut a fost pentru mine lung şi greu, ca să ajung din simplu cioban ministru de externe, şi nu o să renunţ la toate acestea prea devreme şi uşor. Ştiu cum să

supravieţuiesc cu Tovarăşul. Hai să terminăm sticla asta^ Mihai. Jeanet! Jeanet!
— Diana, tovarăşe ministru. Spuneţi, vă rog.
— Poţi să-mi mai dai nişte cuburi de gheaţă ?
Tacticile de supravieţuire ale lui Ştefan Andrei par să-l fi ţinut "z bună condiţie. El a reuşit să rămînă ministru de externe pînă în Doamna anului 1985, cînd Ceausescu l-a numit din nou secretar al Comitetului Central al Partidului, de data aceasta responsabil cu salvarea economici romaneşti de Ia faliment.

PROTECŢIA UNEI AMBASADE

Cînd avionul Tarom şi-a început coborîrea pentru a ateriza la Frankfurt pe Main a trebuit .să pierd cîtva timp ca să-l pot trezi pe Andrei. Ambasadorul, Ion Morega si şeful bazei DIE, generalul Ştefan Constantin, sub acoperirea de consilier de ambasadă, ne aşteptau pentru a ne duce cu maşina la Koln, acolo unde se afla ambasada României. Andrei a plecat cu ambasadorul, asezîndu-se împreună cu acesta pe bancheta din spate a Mer-cedesului ambasadei, care arbora un steag mare al României. Eu am plecat de la aeroport împreună cu Constantin, în rapida maşină a bazei, un BMW cu opt cilindri.
— Calc-o la podea, am ordonat eu şoferului, nerăbdător să ajung la ambasadă şi să vorbesc cu Constantin despre apropiata întrevedere cu Willy Brandt.
în cadrul comunităţii serviciilor de informaţii ale blocului sovietic există o regulă strictă care interzice cu desăvîrsire agenţilor să poarte discuţii în legătură cu preocupările lor profesionale atunci cînd se află, în Occident, într-o maşină, fie aceasta a ambasadei, a bazei, ca să nu mai vorbim despre taxiuri. Ca să forţeze respectarea acesteia, KGB a tot continuat să istorisească fel de fel de întîmplări despre autoturisme aparţinînd ambasadelor lor, în care au descoperit mijloace de urmărire de producţie americană, cu toate că niciodată nu au adus vreo dovadă arătînd vreunul dintre acestea. Despre asta însă eu aveam propria mea întîmplare de povestit, şi pe care obisnuiam să o spun în timpul lecţiilor pe care le predam la şcoala DIE. S-a petrecut în Germania Federală, cu şeful anterior al bazei DIE, Domiţian Bălţei. Ceauşescu îmi ordonase să particip, ca reprezentant, la o întîlnire cu un om de afaceri vest-german pe care Bălţei avea misiunea de a-l recruta ca agent secret. Pentru a scăpa de orice urmărire a vest-germanilor, scrupulosul Bălţei m-a luat de la aeroport ca să mergem la Koln, dar de acolo am început o cursă lungă şi în mare viteză, parcurgînd zonele cele mai aglomerate ale vechiului ras trecînd frecvent prin intersecţii pe culoarea galbenă sau chiar roşie a semaforului. După patru ore, şoferul, un ofiţer specializat în urmăriri, era convins că nu fusesem urmăriţi, şi a oprit maşina pe marginea unei străzi întunecate. La cîteva minute după aceea Bălţei a oprit un taxi care se întîmpla să treacă pe acolo.
__Acum, în sfîrşit, pot să vă vorbesc, tovarăşe general, a spus
el cînd ne-am urcat în maşină, după care a început să-mi povestească ee intenţii are pentru întîlnirea cu presupusul viitor agent, programată să aibă loc în aceeaşi seară. La sfîrşitul călătoriei noastre, în timp ce Bălţei făcea plata, şoferul s-a întors spre mine si mi-a spus într-o limbă română curgătoare:
— Generale, a fost o adevărată plăcere pentru mine să-mi aud din nou limba maternă.
Iată de ce în timpul călătoriei de la Frankfurt la Koln Constantin nu mi-a spus decît vorbe goale despre viaţa politică vest-germană şi, bineînţeles, cîteva bancuri despre ambasadori.
Amplasată lîngă rîul Rin, cu faţa spre acesta, ambasada e o clădire modernă din beton, oţel şi sticlă, proiectată special la Bucureşti pentru a face faţă activităţilor complexe întreprinse într-o ţără atît de importantă cum este Germania Federală. Portarul, un ofiţer DIE avînd o pregătire specială antiterorism, a descuiat broasca electronică a masivei uşi de sticlă de la intrare si s-a ridicat respectuos în picioare. Mai mulţi diplomaţi care se aflau din întîmplare în foaier au luat, aproape imperceptibil pentru un ochi care nu se uită atent, poziţie de drepţi, în afară de trei diplomaţi, toţi cei repartizaţi acolo erau ofiţeri de informaţii. Eu si cu Constantin am urcat pe scări pînă la etajul trei, unde se aflau birourile serviciului de cifrare. în străinătate sistemul românesc de cifrare se bazează pe regulile de codificare ale KGB. Două dintre acestea sînt aplicate foarte strict. Prima este aceea că materialele folosite pentru cifrarea si descifrarea telegramelor trebuie păstrate sub supraveghere de funcţionarii de cod 24 de ore din 24, în plus faţă de sistemul de alarmă folosit. .A doua este că înşişi funcţionarii de cod trebuie supravegheaţi în permanenţă şi nu au voie să părăsească ambasada fără să fie însoţiţi

de un alt oficial.
Cel de al treilea etaj fusese special proiectat pentru a adăposti aceste birouri, făcînd posibilă respectarea strictă a regulilor aferente. Este o unitate independentă în care funcționarii de cod trăiesc si muncesc, ținîndu-se unul pe celălalt sub observație. Intrarea este protejată de D uşă din oțel care poate fi descuiată numai din interior. Accesul în acest loc este interzis tuturor celorlalți membri ai ambasadei, inclusiv ambasadorului. Numai Constantin, în calitatea lui de şef al bazei DIE, avea dreptul să intre. Acesta a apăsat pe butonul soneriei şi — după ce funcționarul de cod care era de serviciu ne-a văzut pe ecranul televizorului său — uşa a fost descuiată. Datorită funcției mele de conducător al Centrului Național pentru Transmisiuni Cifrate aveam" voie, bineînțeles, să intru în toate secțiile acestuia, chiar dacă se aflau în străinătate, fiind de fapt chiar o parte a serviciului meu, aceea de a le face controale. Odată ajunşi înăuntru, Constantin s-a dus direct la o altă uşă de oțel, a descuiat-o, după care a încuiat-o din nou, cu noi înăuntru. Camera era plină de magnetofoane, toate în plină activitate, care înregistrau fiecare convorbire telefonică şi lot ce transmiteau telefoanele din fiecare cameră a ambasadei. Benzile erau reascultate pe loc, după care erau trimise la Bucureşti, în pachete diplomatice. Supravegherea .electronică a fiecărui oficial român aflat în străinătate, de la ambasador pînă la cel mai de jos, este una dintre funcțiile exercitate cel mai meticulos de către DIE. Constantin vroia să vadă dacă aflase cineva din ambasadă despre întîlnirea noastră cu Brandt. „Dillinger", agentul german care o organizase, vroia ca întrevederea să rămînă secretă, fără să i se facă publicitate la Ambasada Română si fără să fie trecută în agenda de lucru a lui Brandt. Am ascultat benzile ce conțineau conversațiile telefonice ale ambasadorilor si ale ofițerilor din ambasadă, si nu am găsit nici o referire la întîlnirc.
De acolo am coborît un etaj, unde se afla complexul DIE de siguranță, avînd de asemenea accesul interzis tuturor, în afara angajaților DIE, si care ocupa o jumătate din nivelul doi. Protejat cu ajutorul uşilor de oțel, al circuitului închis de televiziune si al gărzii de serviciu în schimburi permanente, complexul DIE cuprinde două camere în care se află cîte două sau trei birouri unde membrii bazei vin după îndeplinirea misiunilor, citesc
•nstructiunilc de la comandamentele generale sau îşi scriu rapoartele. gc maj af]2 acolo, de asemenea, laboratoare chimice si fotografice, case de bani, fisele cu cheie şi camere controlaie acustic, singurul loc în care, conform regulamentului, pol'fi purtate disculii în legălură cu misiunile agenților. Am iniral în biroul lui Constantin abia după ce i-am lăsat destul limp ca să dea drumul unui sislem de bruiaj instalat în interiorul pereților, care producea un neauzil „zgomol alb" şi ca să deschidă o foarie greu vizibilă uşă (alunei cînd esle închisă), aflată în spatele mesei sale de lucru. Aceasta dădea în camera de securitaie acuslică — bulă". Pereții aceslei camere fără geamuri nu numai că izolau din puncl de vedere acuslic, dar erau şi ecranați electronic pcniru a preveni atît penetrarea din afară cît si emilerea din interior a undelor radio.
Odată intrați în „bulă", Constanlin a închis uşa şi si-a începui raporlul. înlîlnirea din acea seară fusese aranjală cu ajulorul unui colaborator apropial al lui Willy Brandl, un agenl secrel DIE. Agentul, al cărui nume de cod era „Dillinger", fusese recompensai cu ceasuri de aur penlru el si familia lui. Polrivil celor spuse de Conslanlin, înlîlnirea noaslră cu Brandl ar fi pulul si Ircbuia să aducă rezullalele dorilc de Ceauşescu.
După ce si-a închcial raportul despre subiectul „Dillinger" — Brandij Conslanlin a deschis un carnețel de nolițe si a începui să discule despre „OV" — operațiuni valulare. OV era pe vremea aceea punelul de conccnlrarc permanenlă a luturor operațiunilor DIE, ordinul cel mai insisicnl al lui Cea*uşescu fiind acela de a obține cît mai multe devize convertibile. Constanlin a raporlal că în primul irimeslru al anului 1973 baza DIE reuşise să obțină doar cu puțin peste 460 000 de dolari bani lichizi si că reuşise în plus să introducă ilegal în Germania Federală armamenl valorînd 600 000 de dolari. Penlru mai departe, baza din Germania Irimisese la Bucureşti doi agenți care erau conlrabandişli profesionişli, în scopul de a aduce de acolo Prin mijloacele lor specifice pesle 70 de kilograme de cocaină. Apoi mi-a prezenlai care sînt planurile bazei pentru al doilea irimeslru al anului. Am slat în „bulă" limp de pesle o oră, pînă cind un operaior de cod a deschis uşa si ne-a anunțai că Andrei Şi ambasadorul locmai ajunseseră.
ÎNTÎLNIREA CU BRANDT LA UN „CEAl'

Trecuse de ora patru atunci cînd am ajuns la sediul PSD din Bonn, care arăta, cum am mai spus, ca o cazarmă. Cînd am fost anunțați, Willy Brandt nu s-a ridicat de la biroul său. A înălțat Capul foarte puțin si a mormăit ceva care ar fi putut să fie „Gu-ten Tag" . Avînd o paloare cenuşie şi cercuri întunecate sub ochi, părea foarte obosit si dus cu gîndul în altă parte.

— Am catn răcit. Mă țin cu ceaiuri, a mormăit Brandt, reuniplîndu-şi ceaşca de ceai, dintr-un termos pe care îl luase de sub birou. Ce mai face prietenul meu Ceausescu ?

După amabilitățile de rigoare, i-am înmînat plicul care conținea mesajul personal al lui Ceausescu. în timp ce Brandt începuse să citească, nările lui Andrei fremăîau. Deodată el i s-a adresat în limba engleză, pe care o vorbeşte mult mai bine decît germana:

— Scuzați-mă, domnule cancelar. Ne puteți da si nouă cîte o ceaşcă de ceai ?

Brandt a ridicai în cele din urmă capul si s-a uitat la vechiul lui prieten, Andrei, cu un amestec de reproş şi admirație, după care şi-a sunat secretara :

— Două whisky-uri pentru oaspeții mei. Eu mă țin cu ceai, a mîrîit el, aplccindu-sc după termos si umplîndu-şi din nou ceaşca.

— Duble. Şi cu gheață, a adăugat Andrei.

Era vizibil tulburat de aroma familiară emanată de ceaşca de ceai a cancelarului.

— Atunci voi avea cu siguranță vesti ceva mai concrete de la Kreisky.

Contrar obişnuitei lui cordialități, Brandt nu s-a mişcat de pe scaun atunci cînd am plecat, cam după două ore de la venire.

— Era evident doar un zvon că Brandt s-ar fi lăsat de băutură, a spus Andrei atunci cînd ne-am întors în maşină.

A scos o foaie de hîrtie si a început să scrie ciorna telegramei pentru Ceausescu, referitoare la întîlnire, pe care urma'să o semnăm amîndoi. în esență se spunea că Brandl ar vrea să ne ajute.

Presa occidentală a adus la cunoştință publicului, pe 8 iulie 1979, că YasserArafat a fost primit la Viena de cancelarul austriac Bruno Kreisty, care a fost însoțit de Willy Brandt. Aceasta a fost prima vizită oficială făcută de reprezentantul Organizației pentru Eliberarea Palestinei într-o țară vest-europeană, si implică recunoaşterea de către guvernul austriac şi de Internaționala Socialistă a acestei organizații.

Atunci cînd nc-am întors, holul de primire si sala de mese din ambasadă erau puternic luminate. Ospătari îmbrăcați în sa-couri albe şi pantaloni negri, purtînd mănus-i albe, se vînzoleau peste tot, transportînd tăvi, sticle si farfurii cu mîncare. Aceştia erau cu toții ofițeri DIE care fuseseră pregătiți pentru meseria de ospătari pentru înalta societate, în şcoala DIE. Morega şi Constantin încercau din nou să ne facă, mie şi lui Andrei, o impresie cît mai bună. Cina a fost somptuoasă, păstrînd reputația acestei ambasade, despre care se ştie că oferă dineurile cele mai elegante şi intime, folosite agresiv de DIE pentru a-şi crea ori consolida contacte de toate felurile.

CAPITOLUL XVI

STABILIREA LA BLAIR HOUSE

Mi-am petrecut ultimele cîteva zile cu ambasadorul Nicolae Ecobescu, un colaborator al DIE şi şef al biroului român de ₜ protocol, zburînd între Washington DC si Chattanooga, Dallas si Houston, New Orleans si New York, împreună cu reprezentanții Departamentului de Stat si ai Serviciilor Secrete, punînd la punct ultimele amănunte ale planului si programului vizitei oficiale a lui Ceauşescu. întors acum înapoi la Washington, mi-am petrecut întreaga dimineață împreună cu ambasadorul Nicolae si cu loniță, consilierul ministrului la Departamentul de Stat, unde ne-am ocupat de expoziția de fotografii cerută de Ceauşescu. înainte de prînz am asistat, împreună cu cei doi, la deschiderea expoziției de carte în limbile grupurilor etnice din România, pe care Ceauşescu a comandat-o pentru a contracara criticile americane în legătură cu abuzurile politice împotriva drepturilor omului. Această manifestare a avut loc la biblioteca Martin Lu-ther King din centrul oraşului Washington, fiind etalate toate cărțile tipărite în limbile naționalităților conlocuitoare, care au putut fi găsite în România. Asemeni tuturor manifestărilor organizate de Bucureşti, expoziția aceasta nu a scăpat nici ea o atît de bună ocazie de a contribui cu ceva la cultul personalității lui Ceauşescu: la un stand special erau arătate publicului toate lucrările scrise vreodată de sau despre Ceauşescu. Cei ce aveau legături cu Ambasada Română precum şi agenții secreți ai bazei DIE au fost mobilizați pentru a forma o mică mulțime, aşa încît presa română să poată relata după aceea:

„Deja din primele ore de după deschiderea sa, expoziția română de carte s-a bucurat de mult

succes."
Pe 11 aprilie, în jurul orei cinci după-amiază, Ecobescu şi cu mine ne-am dus la Baza Forţelor Aeriene Andrews, de lîngă Washington. Acolo, împreună cu comandantul bazei, generalul Benjamin F. Starr jr. şi cu reprezentanţii oficiali ai Departamentului de Stal si ai Serviciilor Secrete, am avut grijă de detaliile de ultim minut. Exact la ora şase, avionul prezidenţial Boeing 707 a aterizat pe aeroportul Andrews. După cîteva minute şeful protocolului, Evan Dobolle, a urcat la bord si i-a invitat pe oaspeţii români pe pămîntul american. La scara avionului, Ceauşescu si soţia lui au fost întîmpinaţi de secretarul de stat Cyrus Vance si de soţia acestuia, Grace, ca şi de alţi reprezentanţi oficiali români si americani. De la aeroport Vancc i-a condus pe cei doi Ceauşescu la reşedinţa lor oficială, Blair House, aflată peste drum de casa albă.
Blair House era deja cunoscută din vizitele anterioare pe care soţii Ceauşescu le făcuseră la Washington. La fel de familiarizat eram şi cu scenele Elenei, datorate faptului că bagajele nu ajunseseră o dată cu ca — acestea nu sînt niciodată transportate în coloana oficială — atunci cînd a sosit la Blair House. Ca să evit vreo altă criză, am rugat-o pe una dintre femeile ce se ocupau de casă să i-o prezinte. Vizitarea clădirii a început cu atelierul de pictură, în care se afla un splendid birou stil *Queen Anne* şi un portret magnific al lui Montgomery Blair, pictat de Sully, şi ' a continuat cu sala „Abraham Lincoln".
— Aceasta este chiar camera plină de istorie în care Mr. Lincoln a semnat binecunoscuta *Proclamaţie pentru Emancipare,* a recitat teatral ghidul, arătînd spre un portret în peniţă al preşedintelui Lincoln, în sufragerie masa era pregătită pentru cina privată a soţilor Ceauşescu, cu tacîmuri preţioase şi faţă de masă de damasc.
— Aceste splendide farfurii Lowestoft de pe masă au aparţinut chiar familiei Blair, a spus tînăra femeie.
La primul etaj Elenei i-a fost arătat mai întîi dormitorul marc destinat lui Ceauşescu, învecinat cu o bibliotecă spaţioasă, ambele decorate cu flori proaspete.
— Acesta este dormitorul dumneavoastră, doamnă, a spus ghidul, arătînd spre o cameră cu un pat superb, cu baldachin pe toate părţile. Cu toate că nu a putut fi relustruit în timpul care a trecut d'e la vizita din 1957 a reginei Elisabeta, a continuat ea, acest apartament se numeşte *Odaia reginei* si în ziua de azi.
Cu aceasta ghidul a terminat, urîndu-i Elenei o şedere plăcută.
— închide uşa, Pacepa, s-a auzit vocea ei uscată, răstindu-se deodată. După ce am executat ordinul, a explodat:
— Ia uită-te la şarpele ăsta veninos. Nu m-a văzut pînă acum în viaţa ei şi" uite cum mă comandă pe mine să dorm aici şi nu cu Tovarăşu'. Asta este camera de luat peste picior!
Imitînd vocea femeii-ghid, a continuat:
— „Avem o Proclamaţie pentru Emancipare". Idioţii ăştia mai au multă fasole de mîncat pînă să ajungă cu adevărat emancipaţi.
Apoi, uitîndu-se dezaprobator la nişte pete de pe pereţi:
— Asta-i a patra oară cînd sînt adusă în casa asta veche şi mizerabilă. N-ai putut să găseşti una mai nouă, sau să stăm la Sheraton? Sper că măcar n-or să ne mai turmenteze iar cu aerul lor condiţionat tîmpit.
Aerul condiţionat era una dintre cele mai mari dureri de cap pe care le aveam în timpul vizitelor prezidenţiale pe care le pregăteam. La scurt timp după ce a preluat puterea, după moartea predecesorului său, Gheorghiu-Dej, Ceausescu s-a întors dintr-o vizită secretă făcută la Moscova cu o durere stăruitoare de gît. Gheorghiu-Dej a murit din cauza unei forme de cancer care a evoluat deosebit de repede, primele simptome care i-au apăftit fiind nişte dureri în gît, la puţin timp de la întoarcerea sa dintr-o vacanţă petrecută în URSS. Cu toate că nu a spus-o niciodată în public, în cercul său de prieteni intimi Ceausescu .pretindea că are dovezi de necontestat că cei de la Kremlin l-au asasinai pe Gheorghiu-Dej prin iradiere, din cauza nesupunerii sale. Acesta este motivul pentru care primele dureri de gît l-au făcut pe Ceausescu să intre în panică, în secret, au fost aduşi la Bucureşti doctori din toate colţurile lumii, pe parcursul unei perioade chinuitoare de cîteva săptămîni. în cele din urmă un doctor bătrîn şi foarte conservator din Germania Federală l-a pus la punct în mod direct:
__Domnule, vorbiţi mult prea tare iar coardele dumneavoastră vocale sînt îngrozitor de iritate.
Prescripţiile doctorului au fost şi ele de modă veche: ceai de muşeţel şi să evite să stea în curent,

fie el provocat chiar si de instalația de aer condiționat ori de evantai. După aceasta toate evantaiele au fost îndepărtate din reşedinţa lui, iar sistemul de aer condiționat instalat în clădirea Comitetului Central al Partidului Comunist Român a fost demontat, în timpul vizitelor pe care le-a făcut în străinătate, în special în America de Nord si de Sud, am întîmpinat greutăți de ncdescris în încercările de a opri aerul condiționat în toate clădirile pe care urma să le viziteze. De nenumărate ori s-a întîmplat ca ministrul afacerilor externe, împreună cu alți demnitari care îl însoțeau pe Ceausescu în străinătate, să-şi petreacă nopți întregi acoperind cu ziare făcute ghcmotoc gurile de ventilație si orificiile de aerisire, după ce Ceausescu descoperea un curent imaginar în dormitorul său.
în acea zi i-am raportat Elenei că s-a avut grijă de toate, deşi eram personal convins că aerul condiționat nu va fi întrerupt în locuri ca Centrul Spațial NASA din Houston sau Texas Instruments din Dallas.
Părăsind-o pe Elena, m-am dus să caut echipa de electricieni care, imediat după sosirea noastră, au început să verifice dacă nu au fost amplasate mijloace tehnice de ascultare şi urmărire. Aceştia trebuiau să „măture" toți pereții, podelele, tavanele şi mobilele din camerele care urmau să fie folosite de Nicolae si Elena Ceausescu. I-am găsit la al doilea etaj, verificînd dormitorul lui Ceausescu şi biblioteca alăturată, în care acesta din urmă trebuia să se întîlnească cu ministrul de externe şi alți membri ai anturajului său a doua zi de dimineață, foarte devreme. Toate aceste camere fuseseră deja controlate, în căutarea microfoanelor, mai devreme, în aceeaşi zi, după ce Blair House fusese predată românilor, de către experții tehnici ai DIE, care sosiseră la washington sub acoperirea de curieri diplomatici, însă Ceausescu vroia întotdeauna ca propriul serviciu de protecție să verifice încă o dată cel puțin dormitorul, camera de lucru si sufrageria.
HAINELE SPECIALE ALE TOVARĂŞULUI
Bagajele lui Ceaşescu au sosit după o oră în două camioane escortate ale Serviciilor Secrete, însoțite de croitorul familiei prezidențiale, doi membri români ai gărzii de corp si maiorul Nicolac Popa, care era un fel de valet de înalt rang. Hainele familiei Ceausescu deveniseră de mai mulți ani o problemă majoră de stat a României. Totul a început în 1972. Eram cu Ceausescu în Cuba, alunei cînd Fidel Castro i-a povestit că a descoperit un complot organizat de CIA. Spionii americani urmau să-i toarne în interiorul pantofilor o otravă care ar fi făcut să-i cadă părul — iar un Castro fără barbă ar fi fost de neimaginat! La cîteva zile după aceasta Ceausescu a hotărît că nu va mai îmbrăca niciodată nici una dintre haine de două ori. în acelaşi an au fost create secții speciale pentru confecționarea hainelor în cadrul Direcției a cincca a Securității, care era serviciul său de securitate pentru paza personală. Ceausescu neprimind nici un salariu, toate cheltuielile sale sînt plătite din două conturi secrete, unul aparținînd Comitetului Central al partidului iar celălalt Securității. Jn general partidul îi plăteşte casa iar Securitatea are în sarcină tot ce poate fi produs, confecționat, si are legătură cu protecția sa, inclusiv mîncarea si îmbrăcămintea. Noua secție a Securității concepea si producea tot ceea ce Ceausescu si-ar fi dorit să îmbrace: pălării fine de fetru pentru mers la birou şi şepci stil Lenin pentru vizitele în fabrici, pardesic croite din stofă si mantale matlasate pentru iarnă, în stil sovietic; costumele de zi cu zi făcute din materiale englezeşti şi uniforme de vînătoare în stil german; pentru încălțat, ciorapi de mătase, papuci .îmblăniți, pantofi negri din piele fină de vițel, tip Oxford şi cizme solide de vînătoare avînd în interior încălzitoare electrice, ca să numesc numai cîteva dintre aceste obiecte.
Toate hainele lui Ceausescu sînt împachetate în saci mari şi grei de plastic, sigilați cu echipamente electrice de înaltă frecvență. Aceştia sînt depozitați într-o clădire—în care temperatura >ste păstrată la nivel constant, ca şi umiditatea— aflată în apro-oierea reşedinței din Bucureşti, iar regula este că depozitul trebuie să aibă în permanență în stoc marfă pentru un an întreg: 365 de costume, 365 de perechi de pantofi si aşa mai departe. Toate lucrurile care au fost îmbrăcate o dată sînt ştampilate cu cerneală colorată, pentru a nu fi refolosite din greşeală, apoi sînt arse într-un cuptor. Atunci cînd călătoreşte, hainele îi sînt stampilate, ca. de obicei, la sfîrsilul zilei, apoi depozitate în cuferc speciale, pentru a fi duse înapoi la Bucureşti si arse. Ceausescu nu este în nici un fel sentimental. Nu are nici un animal favorit, ca să nu mai vorbim de haine sau de oameni pe care să vrea să-i păstreze în preajma sa.
în anul 1974 au fost create si secții speciale de îmbrăcăminte si încălțăminte pentru femei, special pentru Elena, astfel încît în curînd i s-au creat si ei rezerve pentru un an întreg, pe care le avea oricînd la îndemmă. Nu după mult timp însă, Elena s-a săturat de regulile severe de

securitate şi a început să trişeze, adăugîndu-si la garderoba de fabricaţie românească o cantitate însemnată de haine cumpărate de la Paris si Londra. Trişa de altfel şi în privinţa altei reguli, dînd ordine ca unele dintre hainele ci favorite să nu fie ştampilate si arse. Elena era în aceeaşi măsură Sentimentală şi superstiţioasă în legătură cu îmbrăcămintea ci. Dacă simte că o anumită rochie i-a purtat ghinion, atunci o sfîsie eu mîna ei, chiar înainte de a fi fost ştampilată si arsă; dacă o alta parc să-i fi adus mai degrabă noroc, atunci o va ţine |i o va tot purta, în vara anului 1978 garderoba ei era deja de vreo trei ori mai mare decît cea a lui Ceausescu.
Inginerul chimist Nicolae Popa era cel ce avea misiunea, încă de mai mulţi ani, să protejeze hainele şi persoana lui Ceausescu împotriva contaminării chimice, radioactive şi bacteriologice. Principalele lui sarcini erau de a asigura securitatea bagajelor famililei Ceausescu în timpul transportului, de a dezinfecta toate obiectele cu care ei urmau să intre în contact, de a instala detectoare de radiaţii peste tot si de a face analizele chimice ale mîncării lor, folosind un laborator portab.il. Popa era de asemenea răspunzător de aducerea întregii cantităţi de mîncare de care aveau nevoie soţii Ceausescu în timpul călătoriilor, transportînd-o în nişte frigidere speciale, sigilate, ce conţineau absolut de toate, de la produsele cele mai simple ca unt, făină, sare, zahăr, ulei si oţet, pînă la crochetele favorite ale lui Ceausescu>
După ce a sosit la Blair House, Popa în primul rînd a depozitat containerele frigorifice cu mîncare într-o cameră învecinată cu bucătăria, punînd pe unul dintre subordonaţii lui să le supravegheze în permanenţă.
Apoi Popa si un membru al gărzii de corp au mutat mai multe containerc-etuvă, de un gabarit deloc neglijabil, la etajul al doilea. Acestea erau umplute cu perne, garnituri de pat, prosoape si halate de baie, toate sterilizate, ca si rogojini si carpete pentru baie, în aceeaşi condiţie, înainte să se apuce de orice altceva, Popa si mîna lui dreaptă, folosind dezinfectante puternice, au spălat peste tot pe jos, covoarele, fiecare bucată de mobilă din dormitor, din baie si din sufragerie, uscîndu-le apoi cu un aparat electric portabil. Au înlocuit toate garniturile de pat si de la baie' cu cele din containere, din care aduseseră destule, aşa încît să ajungă atîta timp cît avea să -dureze vizita. Toate aceste operaţiuni trebuiau repetate cu religiozitate în fiecare di-mineaţă, personalul de întreţinere de acolo nemaiavînd permisiunea' să pună piciorul în aceste camere ori să schimbe asternuturile. Apoi Popa a instalat în fiecare .dintre camerele apartamentului prezidenţial detectoare de radiaţii nucleare. Atunci cînd a fost gata, generalul Nicolae Stan, şeful Direcţiei de protecţie a lui Ceausescu, şi ajutorul lui au repartizat cîte un gardian la uşa dormitorului precum şi la fiecare dintre intrările din interiorul apartamentului prezidenţial. Abia după ce au fost îndeplinite toate acestea, Popa a adus containerele cu haine în Blair House.
După cîţiva ani mi-a căzut In mină cartea Blair House în interior, *scrisă de Maiy Edith Wilroy, care a fost administrator aici din anul 1961 pînă în 1975. Ea a trăit pe viu experienţa celor două vizite anterioare ale lui Ceausescu în Statele Unite, care au avut loc în anii 1973 şi 1975, ambele fiind pregătite de mine. Iată ce scrie ca:*
„Oamenii securităţii române erau puşi să stea de pază prin casă. Lîngă prima treaptă a fiecărei scări era cîte unul, iar în faţa
isii dormitorului preşedintelui era un gardian de sen-iciu 24 de ore lin 24. A fost cea mai solidă proiecţie pe care am yăznt-o vreodată- Cei doi Ceausescu au luat toate mesele numai în camerele lor serviţi de ospătarul lor personal. Cameristelor li s-a spus că nu au voie si nici nu au de ce să intre în apartamentul conducătorului de stat. Atunci cînd s-au dus, după prima noapte a vizitei, să schimbe cearşafurile, H. s-a spus că nu este nevoie, într-una din dimineţi o cameristă a reuşit să intre în casă ducînd în mînă o tavă. Toată lumea era intrigată de atmosfera de mister care învăluise acel loc. Ea ne-a adus la cunoştinţă că cei doi Ceausescu îşi aduseseră cu ei propriile aşternuturi, pe care le puseseră pe pat... Am crezut că rufele pe care le aveau le-au dat la spălat la ambasada lor, căci nu am văzut niciodată vreuna în spălătoria noastră."
UN SPION CA AMBASADOR
Eram în camera Lincoln, admirînd măreţia lui Francis Prcs-ton Blair, atunci cînd am fost informai că Ceausescu m-a invitat la masă. în timpul vizitelor în străinătate nu era ceva neobişnuit pentru mine să mă aşez cu el la masă pentru a lua prînzul sau cina, ori pentru a

juca şah. în această seară anume am cinat numai cu soții Ceausescu si mi-a fost cît se poate de clar de la început că de fapt vroiau să afle amănuntele de ultimă oră în ceea ce privea vizita lor în Statele Unite. Imediat după ce ospătarul a ieşit, Ceausescu a dat drumul unui casetofon portabil, care să ne acopere vocile si, ca de obicei, m-a întrebat:
— Ce mai este nou?
— Ambasadorul şi şeful bazei au pregătit pentru dumneavoastră un raport confidențial, am replicat, scoțînd din geantă o foaie de hîrtie.
— Cine altcineva mai ştie că Nicolae ține de tine?
îmi punea aceeaşi întrebare de cîte ori menționam numele ambasadorului Nicolae. Cu toate că ideea ca ambasadorul din Washington să fie ofițer de spionaj foarte bine acoperit, ca şi decizia finală îi aparțineau întru totul. Lui Ceausescu i-a fost întotdeauna teamă că o scurgere de informații ar putea supăra Casa Albă si i-ar strica imaginea liberală, de deschidere către Occident, pe care se străduise atît de mult să si-o facă la Washington.
— Numai încă trei oameni, tovarăşe: ministrul de interne Teodor Coman, şeful de personal al DIE, generalul Nicolae Ceausescu si cu mine.
— Mi s-a spus că tu si cu Nicolae Nicolae sîntcți prieteni cu Ion Voicu si că tu cînți împreună cu el la vioară. Este adevărat?
— Da, tovarăşe.
— Este Nicoale destul de integru ca să poată să-şi țină în secret gradul militar si misiunea de spionaj pe care o are?
— Eu consider că este.
Elena, care stătea la masă față în fală cu Ceauşescu si alături de mine, s-a băgat în discuție:
— Cum poate să fie de încredere unu' care cîntă la vioară? După o pauză a continuat:
— După cîte am auzit are o vioară îngrozitor de scumpă. S-a uitat apoi la mine întrebător.
— Are o Guarnieri dcl Gcsu din secolul al optsprezecelea, pe care a primit-o cadou de, la o firmă vest-germană pe cînd era ministrul comerțului exterior.
— Dacă este o antichitate ar trebui luată în custodie guvernamentală.
— Primul-ministru i-a dat lui Nicolae aprobarea s-o păstreze.
— Şi cine se crede primu' ministru că este? Un idiot, asta este. De cîte ori ți-am spus, Nicule, că nu mai avem nevoie de prim-ministru?
GATA PENTRU PRESA AMERICANĂ
— Ce se aude cu expoziția de carte pe care am cerut-o? m-a întrebat Ceausescu.
— S-a deschis astăzi la biblioteca Martin Luther King din Washington. Este inclus si un stand special unde sînt expuse cărți scrise de şi despre dumneavoastră.
__Auzi la el, Nicule. în toată America asta n-au putut să cosească un loc mai bun decît o bibliotecă pentru negri! *s*
__ Directorul bibliotecii a deschis expoziția printr-un discurs în care vă prezenta ca pe un gînditor strălucit si o personalitate politică a cărui dragoste pentru carte a influențat favorabil întreitul curs de dezvoltare al publicațiilor din România.
__ A zis el „gînditor strălucit şi personalitate politică"?
__Exact aşa a spus, tovarăşe Ceausescu. Am fost acolo.
— Despre mine nimic?
__Ba da, tovarăşă Elena, am mințit eu. A vorbit şi despre
dumneavoastră. Şi portretul dumneavoastră este acolo, alături de cel al tovarăşului.
— Ceva nou despre internul de la televiziune? a continuat Ceausescu calm.
— Da. ABC insistă să înregistreze interviul mîine după-s amiază, aşa încît să poată transmite cîteva părți din el în timpul
ştirilor de ultimă oră de mîine seară, fiind prima zi a vizitei oficiale, urmînd ca întregul interviu să fie dat duminică, 16 aprilie, în cadrul emisiunii „întrebări si răspunsuri".
— Cine ia interviul? Cineva cunoscut?
— Da, tovarăşe, Barbara Walters. Este cea mai bună de la ABC.
— O femeie? O femeie care să-ți ia interviu, Nicule? Da' asta-i chiar de tot! Ia mai zi o dată, cum o cheamă?
—Barbara Walters.
— Nu cumva este scorpia aia care i-a luat si lui Fidel Castro interviu si a făcut circ din viața

lui personală, cu nevastă-sa care a fugit în străinătate si cu aventurile lui amoroase? Aia c?
— Nu-mi amintesc, tovarăşă Elena.
— Nenorociţii. Asta sînt cu toţii, nenorociţi, nu altceva. Ţi-am spus eu. Totu' este un complot împotriva ta, Nicule, nici vorbă să fie altceva. Altfel de ce, din două sute de mii de americani au găsit-o numai pe scorpia aia să-ţi ia interviu? E un complot ca să te compromită, tovarăşe. Nu-ţi dai seama?
După ce a ajuns la această concluzie, Elena, furioasă, s-a ndicat ostentativ de la masă, lăsîndu-şi friptura numai pe jumătate mîncată si ieşind din cameră.
Cine se ocupă de interviu? a întrebat Ceausescu.
— loniţă. Este un om cu tact şi are ani mulţi de experienţă în Statele Unite.
— Aranjează interviul în programul de mîine. Şi nu uita, tu si cu Nicolae o să răspundeţi cu capu' dacă aia mă întreabă ceva despre tovarăşa Elena sau despre familie.
Discuţia 'a continuat timp de aproape două ore, pe Ceauşescu interesîndu-l aproape totul, de la regulile de protocol de la Casa Albă pînă la numele oficialităţilor americane desemnate să-l întîmpine pe aeroportul din New York în ultima zi a vizitei. Este foarte serios, sistematic si meticulos atunci cînd îşi pregăteşte vizitele în străinătate.
GAMBITUL REGELUI CONTRA LUI HRUŞCIOV
După cină m-am scuzat si m-am retras, dar curînd a venit la mine un membru al gărzii de corp şi mi-a spus:
— Tovarăşul Ceauşescu vă invită la o partidă de şah.
De fiecare dată cînd mă cheamă la el să jucăm şah, îmi amintesc descrierea pe care i-a făcut-o conducătorul Partidului Comunist din Spania, Santiago Carillo, la scurt timp, după ce Ceauşescu a venit la putere.
Carillo a venit la Bucureşti ca oaspete personal al lui Ceauşescu, pentru a inspecta un centru secret de pregătire paramilitară pentru comuniştii spanioli, înfiinţat de Partidul Comunist Român, cu ajutorul profesional al DIE. După o lungă zi de exerciţii de tragere. Carillo, un subtil cunoscător al psihologiei comuniste, s-a lansat într-o discuţie cu unul dintre tovarăşii lui spanioli, evident fără să-si imagineze că tot ce spune se înregistrează pe bandă. L-a calificat pe Ceauşescu drept un incult dar posedînd inteligenţă nativă şi avînd o solidă pregătire marxistă; un om de o moralitate exagerată, aşa cum au toţi ţăranii, si aparent modest, dar clocotind de o ambiţie personală nelimitată, un conducător care va da o nouă dimensiune internaţională cultului personalităţii.
— în orice caz, a concluzionat Carillo, pînă acum arată ca un jucător de şah care încă nu a învăţat să piardă.
Acum, după ce au trecut zece ani, Ceauşescu tot nu a învăţat & piardă,' nici în politică, nici în şah. Ceauşescu.a cerut să i se aducă vinul preferat, „Galbină de ndobesti", si a dat drumul la casetofonul stereo portabil, punândul să meargă tare si, încă înainte să-si fi terminat prima sticlă a devenit foarte vorbăreţ. Atunci cînd este departe de casă, liosit de filmele lui preferate, îi place să-si încheie ziua cu vin si cu coniac, reminiscenţă a timpurilor de mult apuse, petrecute l'a tară.
Cunoşteam pe de rost toate poveştile pe care mi le spunea. Singura diferenţă care apărea era că de fiecare dată cînd le relata, rolul său personal devenea din ce în ce mai important.
în seara aceea Ceauşescu a început, ca de obicei, cu gambitul regelui si cu poveştile despre groaznicele beţii ale lui Stalin. îşi aducea aminte de cinica plăcere a conducătorului sovietic de a-i obliga pe oaspeţi să bea, pînă îi aducea în situaţii jenante si chiar dizgraţioase. Apoi şi-a adus aminte de o vizită la Moscova în care, în timpul dejunului de despărţire, Stalin le-a ordonat ospătarilor în secret ca vinul să le fie servit oaspeţilor români amestecat cu vodcă în loc de apă minerală. A continuat să povestească, spunînd că acelaşi vin cu vodcă a fost servit si membrilor echipajului ce avea să piloteze avionul românesc si că acesta a fost adevăratul motiv pentru care avionul prezidenţial s-a lovit de un copac, la întoarcerea de la Moscova, accident în care ministrul Grigore Preoteasa şi trei membri ai echipajului si-au pierdut viaţa, iar preşedintele Chivu Stoica a fost rănit.
— Eu abia am scăpat cu viaţă, încheia Ceauşescu dramatic. Povestea în sine era de fapt adevărată, numai că nu el, ci predecesorul său, Gheorghiu-Dej, fusese cel care scăpase ca prin minune cu viaţă, iar conducătorul de la Kremlin fusese Hrusciov, nu Slalin.
Schimbînd subiectul, Ceauşescu şi-a adus aminte de propaganda occidentală, în special după moartea lui Stalin, proclamînd că guvernele din estul Europei erau susţinute la putere numai de trupele sovietice de ocupaţie.
— Dacă nu aş fi făcut ce-am făcut, a spus Ceauşescu, România putea să fie astăzi o republică

sovietică. Dar nu am ^rut niciodată retragerea ruşilor. Nu eu. L-am avut pe „bătrînul bolşevic" care să facă asta. L-am avut pe Bodnăras.
Emil Bodnăraş a fost un ofiţer militar de origine burgheză care s-a pus în serviciul Uniunii Sovietice Ia începutul anilor '^ Acolo a devenit membru al Partidului Comunist Sovietic si ofiţer în Armata Roşie, iar în 1944 a. venit în România cu primele trupe sovietice.
— Bodnăraş era perfect pentru ceea ce aveam eu în cap Ceauscscu si-a mai comandat o sticlă de vin si mîncarea preferată, brînză cu roşii şi cu ceapă, după care a continuat:
— în timpul unei vizite secrete pe care a făcut-o Hruşciov}« România, l-am pus pe Bodnăras să iasă în faţă. El a cerut re tragerea trupelor sovietice din România, spunînd că aceasta ar ajuta la neutralizarea propagandei occidentale, care afirma că guvernul României nu ar fi în stare să rămînă la putere fără baionetele ruseşti. Numai Bodnăraş, ca „bolşevic bătrîn" ar fi putut ridica problema asta, atît de delicată, şi mă bucuram că era acolo si a făcut-o. Şi Hruşciov a muscat din momeală. Nu mă interesează ce spun alţii despre el, dar Hruşciov era foarte deştept, si sînl foarte mîndru că am fost în stare să-l păcălesc. Cu toate că abia după o vreme s-a hotărît Hruşciov cu adevărat să-şi retragă Armata Roşie si numai după ce i-am dat nişte informaţii tehnologice militare fantastice. M-am hotărît, în semn de mulţumire, să-i fac lui Bodnăraş cea mai'luxoasă reşedinţă care a existat vreodată. I-ai văzut bazinul de înot, din marmură, şi sala de cinema?
Şi această poveste, în principiu adevărată, conţinea cîteva schimbări, în favoarea lui Ceauşescu, evident. Nu Ceauşescu, ci Gheorghiu-Dej a fost cel care a condus discuţiile cu Hruşciov. Nu Ceauşescu, Ghcorghiu-Dej a fost cel care l-a instruit pe Bodnăraş cum să i se adreseze lui Hruşciov, pe vremea aceea Ceauşescu fiind mai mic în rang decît Bodnăraş. Nu Ceauşescu, ci tot Gheorghiu-Dej i-a construit lui Bodnăraş faimoasa vilă, chiar vizavi de reşedinţa sa. Respectul pentru adevărul istoric nu a fost niciodată printre priorităţile lui Ceauscscu, el manipulînd mereu trecutul pentru a-şi construi lui însuşi o imagine bună.
Decizia de retragere a trupelor sovietice din România a fost anunţată în nw 1958. la întîlnirea de la Moscova a Comitetului Politic Consultativ al Pactului de la Varşovia.
__fţi aduci aminte de vizita aia pe care a făcut-o în Romani:.!.
'n timpul căreia Hruşciov începuse să ne dea lecţii cum se "nsămîntcază porumbul hibrid? a continuat Ceauşescu, hohotind de rîs.
Am fost si cu de faţă la acea întîmplarc, cînd lui Hruşciov ;*a fost arătată în secret o imensă colecţie de material genetic pentru porumb hibrid furat de români de la guvernul Statelor Unite si de la fermele private ale americanilor.
După cei cîţiva ani de secetă dezastruoasă si foamete care au urmat războiului. Bucurestiul şi-a legat speranţele de porumbul - hibrid, făcut celebru de fermierii americani, în urma unor înţelegeri bilaterale, zeci de ingineri agronomi români, care erau de fapt ofiţeri şi agenţi de informaţii, au fost trimişi în Statele Unite, împrăştiaţi prin institutele statale sau federale de cercetări .şi pe la organizaţiile şi fermele particulare, au colectat de-a lungul anilor mii de kilograme de materiale genetice pentru reproducerea porumbului hibrid american în România. Un pachet diplomatic special transporta regulat aceste materiale la Bucureşti, fără să le producă deteriorări biologice. Mai mulţi specialişti americani de valoare au fost recrutaţi, inclusiv un om de ştiinţă care lucra la Centrul de Cercetare al Departamentului pentru Agricultură al Statelor Unite, aflat în Beltsvillc, Maryland. Numai acesta din urmă nc-a furnizat întreaga colecţie naţională de hibrizi ai Statelor Unite, conţinînd peste 14 000 de soiuri si specii, care au devenit bazele standard pentru munca de cercetare în domeniu, în România.
Aceste materiale genetice i-au fost prezentate lui Hruşciov în 1962. Acesta a cerut imediat ca respectiva colecţie să fie împărţită cu Uniunea Sovietică, ceea ce s-a si întîmplat la cîteva zile după aceea. Dar înainte de plecare Hruşciov nu s-a putut abţine să nu le ţină românilor o lecţie, în stilul lui binecunoscut, de om de la ţară, despre cum credea el că trebuie însămînţat acest porumb hibrid, cum trebuie avut grijă de el, si cum trebuie recoltat.
Nici nu trecuseră zece ani de la această întîmplare pînă cînd România, folosind aceste materiale, a ajuns deja unul dintre cei mai mari producători de porumb din Europa. Sortimente americane, cum ar fi Pioneer şi Wyoming, create în Statele Unite după mulţi ani de cercetare si mari eforturi, sînt acum produse în România, chiar si exportate drept hibrizi

româneşti —" soim RH.
Ceauşescu a cîşligat acea partidă de şah, a început alta, si tocmai ceruse o nouă sticlă de vin cînd Elena a intrat în cameră ţinînd în mînă două figurine chinezeşti din lemn.
— Ia uite, Nicule. Nu-i aşa că-s groaznice ? Le-am cumpărat în timpul haltei de la Shannon. N-au nici măcar vreo strălucire frumoasă, si a trebuit să dau pe ele dolari americani. I-am spus nevestei ambasadorului că porțelanu' nostru românesc este mult mai strălucitor, si că ar trebui să-l exportăm în Marea Britanic, si ghici ce mi-a zis? Că porțelanu' englezesc şi irlandez e mult mai faimos! E o babă tîmpită şi zăpăcită.
Partida de şah era aproape remiză, dar m-am gîndit că ar fi mai înțelept din partea mea dacă as pierde. Atunci cînd am plecat, Elena, cu halatul aproape deschis şi purtat neglijent, răsfoia prin dosarul cu amănunte despre vizita în curs.
— Ia uite aici, Nicule, a spus ea, arătînd cu degetul o pagină cu date biografice despre Jimmy Carter. Este fermier, cultivator de arahide. Fermier înseamnă ţăran, nu-i aşa?

CAPITOLUL XVII

în camera mea din Blair House, ceasul de călătorie de pe noptieră arăta ora cinci fără cîteva minute atunci cînd am auzit nişte ciocănituri în uşă. Eram convins că cel care bătea nu putea să'fie decît Aurel Florea, primul consul al Ambasadei Române. De meserie mecanic de tractoare, Florea nu era un tip strălucitor, dar era destul de practic pentru a-şi da seama că trebuie să fie mereu punctual şi respectuos cu superiorii. Condiția lui de om comun, invidiata abilitate de a simplifica pînă şi cea mai întortocheată situație, împreună cu o bună intuiție a psihologici umane au fost cheile succesului carierei sale. După ce fusese căpitan în serviciul de informații din Londra, unde nu numai că a învățat bine limba engleză, dar s-a dovedit si un agent valoros, avînd contacte şi legături în ambele partide politice importante din Marea Britanic, Florea s-a ridicat pînă la funcția de şef al DIE în spațiul Americii de Nord. Acum, cînd Ceauşescu făcuse din Statele Unite prima prioritate, Florea tocmai ajunsese şef de compartiment în Washington.
. .ADINCĂ PREŢUIRE CONDUCĂTORULUI
Florea mi-a pus pe masă mai multe dosare, ce conțineau materialele pe care trebuia să le prezint lui Ceauşescu si Elenei în dimineața aceea. Primul dosar conținea telegrame primite din Bucureşti. Cea mai importantă era cea semnată de Manea Mănescu, primul-ministru de atunci, care raporta pe două pagini întregi că totul era bine în România. Telegrama se termina cu un exces de slugărnicie:
„Noi, cei rămaşi în România, membri' ai Comitetului Politic Executiv, ai Consiliului de Stat'şi ai Consiliului de Miniştri, aflînd cu vibrantă mîndrie patriotică despre sosirea dumneavoastră la Washington, dorim să vă exprimăm atît dumneavoastră cît si tovarăşei Elena Ccauşescu, adînca noastră admirație pentru modul strălucit în care veți arăta poporului Statelor Unite şi lumii întregi principiile de bază, contribuția României, precum şi contribuția personală a dumneavoastră la problemele complexe ale lumii contemporane, întregul popor român, aprobînd cu mîndrie. entuziasm şi adînca recunoştință misiunea de pace pe care o întreprindeți în Statele Unite, este nerăbdător să-l vadă pe cel mai iubit si stimat fiu al poporului român şi pe mulliubita tovarăşă Elena Ceauşcscu întorşi înapoi pe pămînt românesc. Vă rugăm respectuos să aveți grijă de sănătatea dumneavoastră şi să vă întoarceți la cîrma ţării noastre mai viguros ca niciodată."
Elogiile sînt la fel de importante pentru Ceausescu precum aerul pe care îl respiră. Sub această telegramă se mai aflau o grămadă de misive similare, trimise de alte organizații româneşti, toate lăudîndu-i cu elocvență pe Nicolac şi Elena Ceauşcscu. Multe dintre ele erau redactate, ca de obicei, de Popescu-Dumnczeu.
în cel de .al doilea dosar se afla un raport comun întocmit de ambasador şi de şeful local al DIE, descriind preparativele ce au fost făcute pentru vizita lui Ceausescu. Era scris în acelaşi stil' bombastic, atît de adorat de Ceausescu : /
„Vizita în Statele Unire a Preşedintelui Republicii Socialiste România, tovarăşul Nicolae Ceausescu şi a mult stimatei sale soții, este aşteptată cu legitim interes de largi cercuri politice, diplomatice, industriale, de afaceri, precum si de jurnalişti, de cetățeni ai Statelor Unite, ca expresie a unei profunde stime şi a respectului manifestat de opinia publică a Statelor Unite față de puternica personalitate a conducătorului statului român."

Ceausescu nu citeşte nici un raport în care nu este din abundenţă ridicat în slăvi.
în cel de al treilea dosar se afla un alt raport comun conţinînd remarci laudative făcute de personalităţi americane marcante la adresa vizitei lui Ceausescu. Următorul conţinea elogii aduse lui Ceausescu de un număr de emigranţi români stabiliţi în Statele Unite:
— Sînt toţi agenţi ai noştri, mi-a şoptit Florea la ureche. Toţi vor ţine scurte discursuri în timpul întîlnirii de mîine dintre Tovarăşu' şi emigranţii români. O să fie perfect. Sînt scrise de noi cuvînt cu cuvînt.
Restul hîrtiilor erau de aceeaşi natură. Toate erau scrise cu maşini speciale IBM. cu caractere mari, aflate doar în văzul lui Ceausescu, maşini ce fuseseră trimise din timp din România, spre a fi folosite pe parcursul vizitei. Numai rapoartele speciale DIE, conţinînd informaţii din întreaga lume, erau scrise de mînă, cu cerneală neagră, foarte lizibil. După ce a aflat la Moscova că un text bătut la maşină poate fi reconstituit prin monitorizarea impulsurilor unei maşini electrice de scris, a ordonat ca toate rapoartele ce conţin informaţii provenite din străinătate să fie scrise de mînă.
— Ce mai este nou ? m-a întrebat Ceauşcscu atunci cînd ne-am întîlnit la ora şapte.
Atunci cînd se aflã în străinătate, regulile de dimineaţă sînt foarte stricte, începe întotdeauna la ora şapte fix, cu şeful serviciului de informaţii, urmat de ministrul de externe. Abia după aceea, îi primeşte pe ceilalţi membri ai delegaţiei, indiferent de gradul sau funcţia acestora, chiar dacă primul-ministru, de exemplu, se află cu el în călătorie.
Cu ochelarii pe nas, Ceausescu a răsfoit cu obişnuita satisfacţie telegramele venite de la primul-ministru si de la diferitele organizaţii din România, apoi a citit cu atenţie raportul despre preparativele americane pentru această vizită, precum si observaţiile făcute despre ci de către personalităţi ale Statelor Unite.
— Aranjează-le într-o formă mai bună şi dă-le la publicat în România. Şi în Vest dacă se poate. Apoi mi-a mai ordonat:
— Dă-i si tovarăşei Elena telegramele venite din România, în ultimii ani diviziunea muncii între cei doi devenise din ce în ce mai evidentă. Ceausescu o lăsa pe Elena să-şi exercite autoritatea acasă, în timp ce el însuşi se concentra pe problemele internaţionale, întîlnirea mea cu Ceausescu din acea dimineaţă a decurs absolut fără nici un fel de incident, de la început pînă la sfîrsit. în ciuda celor sase ore diferenţă de fus orar între Bucuresti si Washington, Ceauşescu era într-o formă cît se poate de bună, atît fizic cît si psihic, cu toate că este un om mic de statură şi nu are o construcţie atletică.
Pe cînd ieşeam de la Ceausescu, Andrei tocmai ajunsese în faţa uşii, ţinînd încă în mînă aparatul de ras.
— Cum e înăuntru ?
— Ca şi afară.
La Washington era o dimineaţă splendidă de primăvară, cu mult soare. Andrei şi-a pus aparatul d'c ras pe pervazul ferestrei, a bătut la uşa lui Ceausescu si a intrat în camera de lucru fără sa mai aştepte răspunsul acestuia.
— Tovarăşa Elena a întrebat de dumneavoastră, mi-a spus omul de serviciu din camera de gardă. Este în grădină cu fotografii.
După ce a terminat cu oamenii aceia, care aveau datoria să o pozeze în fiecare zi, pentru colecţia ei de fotografii, Elena Ceausescu a pornit spre mine afişînd un zîmbet dulce peste amanţii ei dinţi galbeni.
— Ce ai pentru mine astăzi, Pacepa ? a mieunat ea uitîndu-se plină de speranţă la dosarul pe care îl ţineam sub braţ.
— Cîteva telegrame venite din Bucureşti.
— Cileste-mi-le, dragă.
îndată ce am terminat treaba aceasta, Elena Ceauşeseu s-a îndreptat spre casă ţinîndu-mă de mînă şi bîţîindu-se într-o parte şi în alta.
— Ascultă, Nicule, a dat ea buzna la Ceausescu, trîntind uşa în spatele ei. Vreau ca toate telegramele astea să fie publicate.
Toate.
Mi-a smuls dosarul din mînă şi l-a aruncat pe biroul soţului ei.
— Dă-i lui Pacepa tot ce vrei să se publice. Se ocupă ci.
— Ai grijă să iasă toate, Pacepa. întorcîndu-se spre Andrei l-a privit de sus în jos:

— Ai de gînd să stai toată ziua pe capu' Iu' Tovarăşu' ?
— Tocmai terminasem, Tovarăşă Elena, a spus Andrei, bucuros că poate să plece.
— Dacă-i aşa, hai să mergem afară, Nicule. Restul idioţilor tăi poate să mai aştepte. Este o dimineaţă foarte frumoasă.
După ce au plecat am fost anunţat că şeful echipei Serviciilor Secrete ale Statelor Unite, însărcinată să se ocupe de vizita lui Ceausescu, era la intrare cerînd o întrevedere imediată cu mine. A trecut direct la subiect:
__Se face o demonstraţie împotriva preşedintelui Ceausescu,
între Blair House si Casa Albă. Ca să preîntîmpinăm întîlnirea cu ci va trebui să alegem alt traseu.
Nu există calamitate mai mare pentru Ceausescu decît aceea de a vedea o demonstraţie îndreptată împotriva lui; îl poate aduce într-o stare de nervozitate violentă si de nestăpînit. Se întîmplase de cîteva ori, şi numai să mă gîndesc la aşa ceva era un coşmar pentru mine. Prima dată cînd l-am însoţit pe Ceausescu în străinătate a fost în 1970, într-o vizită făcută la New York. Tocmai cînd se întorcea de la Misiunea Permanentă Română, venind de la prima întîlnire pe care o avusese la Naţiunile Unite, a văzut un individ care purta pe el două pancarte, cerînd lui Ceausescu respectarea drepturilor omului în România. Cînd Ceausescu m-a chemat la raport era complet desfigurat de furie si se plimba prin cameră ca leul în cuşcă.
— Fă-l pe porcul ăla mizerabil să dispară de pe faţa pămîntu-lui, mi-a ordonat el.
Protestatarul s-a dovedit a fi un român emigrant, numit George Boian, care avea o autorizaţie pentru demonstraţie, valabilă pe toată perioada vizitei delegaţiei române, si a continuat cu încăpăţînare protestul în ciuda atît a promisiunilor cît si a ameninţărilor diplomaţilor români.
Serviciul Secret al Statelor Unite, foarte îndatoritor, a avut grijă să schimbe în fiecare zi rutele, astfel încît Ceausescu să nu-l mai vadă pe demonstrant, însă în fiecare zi preşedintele trimitea pe cîte unul din membrii corpului de gardă personală să vadă dacă individul mai este în ^stradă. De fiecare dată cînd afla că este tot acolo făcea o scenă înspăimîntătoare. Datorită enervării pe care i-a provocat-o lui Ceausescu, Boian a intrat în istoria contemporană a României. Timp de mulţi ani numele codificat folosit de DIE în corespondenţă pentru demonstraţiile anti-Ceausescu a fost „Boian".
Una dintre reacţiile cele mai furtunoase ale lui Ceausescu a avut loc cîţiva ani după aceea, atunci cînd a aflat dintr-o emisiune a postului de radio Europa Liberă că un român recent emigrat, Sergiu Manoliu, împreună cu mama lui, Carmen Manoliu, au organizat o demonstraţie la Paris, în faţa sediului UNESCO cerînd respectarea drepturilor omului în România si a dreptului de emigrare si au afişat timp de cîteva zile un portret îndoliat al lui Ceauşescu. Livid de furie, acesta a ordonat ca Sergiu Manoliu să fie „omorît în bătaie", aşa încît „nimeni altcineva să nu mai pîngărească portretul preşedintelui României". Ulterior, Sergiu Manoliu abia a reuşit să scape cu viaţă dintr-o operaţiune DlE, în care au fost folosiţi terorişti francezi profesionişti ce primiseră azil în România, si care erau folosiţi cu regularitate de DlE în contrabanda cu droguri si în acte de terorism.
.— Hai să mergem acolo împreună, a sugerat şeful echipei Serviciilor Secrete, şi am plecat imediat pe teren, să aruncăm o privire demonstranţilor si să stabilim o rută alternativă. Apoi m-am dus la Casa Albă ca să verific preparativele pentru sosirea oficială a lui Ceauşescu, programată să aibă loc pe pajiştile din faţa Casei Albe. Membrii comitetului de primire erau deja acolo: vicepreşedintele Walter Mondale, secretarul de stat Cyrus Vance cu soţia, adjunctul şefului Marelui Stat Major, amiralul James Holloway cu soţia, ambasadorul Statelor Unite la Bucureşti, Ru-dolph Aggrey si alte oficialităţi ale Departamentului de Stat, împreună cu decanul corpului diplomatic, doctor Guîllermo Se-villa-Sacasa. La ora zece şi treizeci de minute a sosit si Ceauşescu, iar zîmbetul lui larg certifica faptul că nu văzuse nici o demonstraţie împotriva sa. Din păcate buna lui dispoziţie nu a durat prea mult.
LA CASA ALBĂ SE CÎNTĂ UN IMN GREŞIT
Preşedintele Carter i-a făcut cunoştinţă lui Ceauşescu cu membrii comitetului de primire, garda militară a prezentat armele, iar orchestra a început să intoneze Imnul naţional a! României. Americanii afişau o atenţie respectuoasă, în poziţie de drepţi. Oricum, eu am rămas prostit, cu gura căs'cată. Se intona vechiul „România, patria", de pe timpul capitalismului, şi nu noul imn, introdus personal de Ceauşescu. Mi-am ridicat ochii către podiumul de onoare. Carter zîmbea larg, ca şi cum ar fi vrut să arate că îi place melodicitatea imnului româneste. Degetele lui Ceauşescu se agitau furios, era negru la faţă, încercînd să mă găsească cu privirea

lui feroce. M-am străduit să-l informez pe secretarul Vance de greşeala făcută, si într-o clipă întregul comitet de primire, informat disc-ret, era pus în încurcătură. Ştirea a ajuns la deputatul James Holloway care, transmilînd-o mai departe vicepreşedintelui Mondale, a făcut un gest din care reieşea că se va ocupa de problema asta, apoi a făcut un pas înainte plin de importanţă. Oricum, orchestra a continuat să cînte fără nici cea mai mică ezitare pînă la ultima notă, iar cu am ştiut că _nu mai era decît o chestiune de timp pînă cînd Ceauşescu mă va acuza că sînl agent CIA.

Restul ceremoniei, a continuat, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. în cuvîntarea de primire, Carter a spus:

— Este de asemenea un mare cîştig pentru mine, ca preşedinte, să am şansa de a mă consulta cu un conducător naţional si internaţional, aşa cum este oaspetele nostru de astăzi —"şi a accentuat faptul că influenţa lui Nicolae şi a Elenei Ceauşescu „în întreaga lume internaţională este excepţională".

Oarecum calmat, Ceauşescu i-a făcut Elenei cu ochiul, în timp ce aceasta îi afişa cel mai dulce zîmbet, peste dinţii galbeni si bonţi, în replică, Ceauşescu a atins numai cîteva din punctele lui favorite: egalitate între cei mici si cei mari, între ţările dezvoltate şi cele subdezvoltate, incluzînd egalitatea dintre,România si Statele Unite ; că se consideră pe el însuşi părintele drepturilor omului şi un susţinător de bază al acordurilor de la Helsinki, că este creatorul noii ordini economice internaţionale.

După prima întîlnire oficială dintre cei doi preşedinţi, Ceauşescu şi însoţitorii săi s-au dus la Departamentul de Stat pentru a participa la un dineu oferit în onoarea sa de Vance. Eu am acompaniat-o pe Elena la un dineu oferit în onoarea ei de Mrs. Vance, în istoricul Woodlawn Plantation din Mount Vernon, Virginia. De-a lungul întregii călătorii, Elena nu a făcut altceva decît să se plîngă. în primul rînd pentru că ar fi trebuit cu adevărat să se afle la dineu cu soţul ei, nu să fie mutată pe la cine ştie ce petreceri mărginaşe, împreună cu nevestele americanilor.

— Sînt un conducător politic si un om de ştiinţă recunoscut internaţional.

în al doilea rînd i se părea incorect să fie escortată de Departamentul de Stat si nu de Serviciile Secrete, ca bărbatul ei.

— Eu nu sînt nevasta preşedintelui. Eu sînt a doua pe linie ierarhică după conducătorul României. Este clar, bă, pierde-vară ?

în al treilea rînd era imnul naţional.

— Numai pentru chestia asta ar trebui să fii dat afară si trimis în România pe jos.

Atunci cînd maşina a ajuns la Woodlawn Plantation s-a umplut paharul:

— Ia uită-te! Ce casă veche, împuţită şi înspăimîntătoare. Tocmai aici, la marginea lumii. Şi peste tot nisip. Trebuia să-mi spui să-mi iau bocancii, bă, imbecilule.

Ne-am întors la Blair House tocmai la timp pentru înmînarea cheii oraşului Washington de către primarul Walter Washington si soţia lui. După ceremonia de rutină şi după ce a fost fotografiată din toate unghiurile de către reporterii români, Elena m-a împins într-un colţ.

— Bă, tîmpitule, de ce nu' ne-ai zis că primarul este neam cu el ?

Pentru Elena toţi cei ce se numesc Washington trebuie să fie înrudiţi cu Georgc Washington.

în centrul camerei Ceausescu dicta comunicatul pentru presa română: (>

— Cheia de aur a oraşului Washington a fost oferită Preşedintelui Nicolae Ceausescu... ca un simbol al preţuirii de care se bucură activitatea politică neobosită a Preşedintelui român, dedicată bunăstării si progresului ţării sale, cauzei păcii şi înţelegerii în lume...

Elena ţinea în mînă cutia cu cheia, pe. .care mi-a întins-o:

— Află dacă e chiar de aur. Dacă e, să mi-o aduci înapoi; dacă nu, pune-o la un loc cu celelalte trofee ale noastre.

Barbara Walters tocmai sosise acolo împreună cu echipa ei. Ea era coşmarul Elenei, „harpia", „vipera", „vampira", care vroia să sugă povesti murdare pe seama vieţii personale a conducătorilor comunişti, în timp ce îl aşteptam pe Ceausescu să reapară, am avut neaşteptata plăcere de a purta o lungă discuţie cu ea.

A. fost incredibil de umană, de prietenoasă. Am discutai despre orice si despre toate, de la interviurile anterioare cu alţi conducători pînă la viaţa ei particulară, despre fiica ei, pe care o iubea foarte tare, si despre frica ei de întuneric.

Seara, supeul dat la Casa Albă în onoarea lui Ceausescu a început cu Imnul naţional al

României.
__Acesta este cel bun, a spus Carter, scuzîndu-se vag pentru întîmplarea de dimineață.
Apoi ambii președinți au luat cuvîntul, iar după-masă oaspeții au fost invitați să participe la un recital dat în sala de recepție.
— Programul nostru se intitulează „în memoria lui Ger-shwin", a spus CÎârter cu subînțeles, conducîndu-i pe cei doi artiști pînâ la pian.
REZUMATUL PRIMEI ZILE DE SUCCES
întors înapoi la Blair House, Ceausescu i-a invitat pe oficialii săi la un pahar cu vin. Elena m-a prins la ușă și era pe cale să-mi mormăie ceva la ureche, cînd Ceausescu a observat: • — Fermier o fi, dar nu-i țăran. Nu-i așa, Eleno ? Era în mod evident cucerit de elogiile și zîmbetul lui Carter.
— Dar nici „gentălmen" nu e, Nicule. N-a avut nici ansamblu de muzică populară, nici balet si nici muzică simfonică în programul lui. N-a avut decît doi handicapați, unu' negru și unu' orb. După o scurtă pauză a continuat: Ce-au zis despre mine, Nicule ? Era prea multă lume acolo, nu-mi mai aduc aminte.
— Lucruri frumoase, Eleno. Ceva că ești om de știință.
— Da' ce anume, Nicule ?
Ceausescu a cerut să fie adus interpretul său, Sergiu Celac, împreună cu transcrierea stenografiată a cuvîntării lui Carter.
— Citeste-ne ce a zis fermieru' despre tovarășa Elena.
— Da. A zis: „Eram cu totul nerăbdător și hotărît să fac o impresie bună soției Președintelui în seara aceasta, pentru că ea, prin propriile-i forțe, a devenit un distins om de știință, un chimist, și a realizat o mare activitate de cercetare".
— Ce frumos. Dar despre Palade ce-a spus, dragă ? a miorlăit ea mai departe. Parcă l-am auzit spunîndu-i numele.
— Am aici, a spus Celac. Președintele Carter a continuat după cum urmează: „Și am avut grijă ca în stingă ei să se afle cineva care .să poată să i se adreseze în limba proprie a științei si cu care să mă pot lăuda că este un american distins, ca să pot arăta că țara noastră este superioară. De fapt doctorul Palade este laureat al Premiului Nobel, si vroiam să-i aduc la cunoștință doamnei Ceaușescu cît de avansați sîntem în a-i educa pe americani, pentru a cîștiga cele mai apreciate premii ale lumii. Așa că încercam să-i explic toate astea cînd, în mijlocul disertației mele, ci" — adică Palade, a completat traducătorul — „mi-a spus că s-a născut, a crescut si a studiat în România". Cred că asta-i tot, a încheiat Celac.
— Ce frumos, a zîmbit Elena afectată. Iau si ei pînă la urmă un Premiu Nobel si pînă la urmă iese că ăla care îl luase e român. Este că-i adevărat ce spune mereu Tovarăsu' ? Nu există țară mai tare ca România si nici popor mai deștept ca noi.
— întotdeauna este mult adevăr în ce spune Tovarăsu', a aprobat Oprea. Este atît de sensibil. Celac, vrei să citești partea în care Carter a vorbit despre Tovarăsu' ?
— Scrie aici: „Mi-am petrecut o zi foarte plăcută cu președintele unei mari țări. Cred că este exactă afirmația mea că în calitatea sa de conducător al unei mari națiuni, nu a adus numai un uriaș, progres României, dar si-a asumat și un rol notabil de conducere în întreaga comunitate internațională".
— Asta-i nemaipomenit. Nici eu nu aș fi putut să o zic la fel de bine, a mințit Oprea.
— A fost o încîntare felul în care L-ați lovit pe Carter sub centură, a spus Vasile Pungan. Atunci cînd i-ați spus că Abraham Lincoln a fost marxist. Poți să găsești asta, Celac ?
— Lasă că știu ce am zis, nu e nevoie de Celac pentru asta, l-a întrerupt Ceaușescu. L-am citat pe Marx, care l-a numit pe Abraham Lincoln „acest fiu cinstit al clasei muncitoare".
— în timpul războiului civil din Spania a existat o brigadă de voluntari numită Abraham Lincoln. Aceasta a devenit un simbol pentru comuniștii americani, ceea ce este si astăzi, a completat Andrei, care ii dăduse lui Ceaușescu ideea cu Lincoln pentru acel discurs.
— Si a mai fost o lovitură dată lui Carter, a izbucnit Pungan cu voce tare. începuse să-si gîdile publicul, comentînd faptul că America are două sute de ani vechime și că populația ei este venită aproape din toate țările Europei. Mare șmecherie! Și atunci i-ați zis-o, tovarășe Ceaușescu. I-ați spus că în 1980 România va aniversa două mii cincizeci de ani de la apariție, și că poporul român a fost dintotdeauna acolo, și acolo va ,rămîne pentru totdeauna. Asta a

fost pe cinste.
— Celac, vrei te rog să citeşti ce a spus Carter despre conferinţa de la Helsinki, a cerut Andrei, care de obicei vorbeşte foarte puţin atunci cînd Elena este de faţă.
— A spus că România este „una dintre acele ţări indispensabile în desfăşurarea Conferinţei pentru Securitate şi Cooperare în Europa".
— Aceasta este menirea ambasadei noastre de aici, a spus Andrei. Am tot susţinut ideea aceasta aici, repetînd-o iar şi iar prin tot Washingtonul pînă i-a intrat si lui Carter în cap.
— Ia uitaţi-vă la el, tovarăşi, a izbucnit Elena în derîdere. *El a făcut asta. El face tot.* N-ai nici o lună de cînd Tovarăşul te-a numit ministru de externe si, gata, le-ai făcut tu pe toate, în ţara noastră Tovarăsu' este ăla care le face pe toate. Tovarăsu', nu Iu, bă, *mascalzone.*
Andrei se afunda tot mai adînc în scaunul său. Numai cîteva zile după aceea, în timpul zborului spre Germania Federală, mi-a povestit cu cîtă grijă a ocolit provocările în tot ce a însemnat relaţiile lui cu Ceauşescu. Pungan a spart gheaţa, încercînd în tot cursul acelei seri să abată discuţia de Ia o turnură rea, către care părea să se îndrepte, si a sugerat să privim banda video pe care era înregistrată acea parte a interviului Barbarei Walters, care fusese transmisă la ştirile de seară.
— Pînă la urmă n-a muşcat scorpia, a spus Elena atunci cînd scurta înregistrare a luat sfîrsit. Şi-a dat seama că dacă zicea ceva, avea de-a face cu mine.
— Interviul a fost mult mai lung, tovarăşă Elena, a spus Oprea. Am fost acolo tot timpul. A fost incredibil, nemaipomenit. Vreţi să ne citească Celac răspunsul pe care l-a dat Tovarăsu' cînd l-a întrebat Barbara Waltcrs despre relaţiile actuale dintre România si Statele Unite ?
— Da, am totul aici, a răspuns Celac, scoţînd la vedere un alt carnet de notiţe. Tovarăsu' a spus: „Bineînţeles, mai sînt probleme care trebuie rezolvate... între care se află clauza naţiunii celei mai' favorizate si garantarea de către Statele Unite a unei mai mari libertăţi a companiilor americane... care înseamnă garantarea celei mai noi tehnologii. Sub legile Statelor Unite companiile americane nu pot livra anumite tehnologii, fără aprobări speciale. Iată de ce le este necesară companiilor si firmelor americane o mai mare libertate de acţiune." Asta este ce căutai, tovarăşe Oprea ?
NU SÎNT BANI PENTRU TELEVIZIUNE COLOR
— Da, Celac. Nu este extraordinar ? Este exact ce l-a rugat Brejnev pe Tovarăsu'. Să obţină tehnologia interzisă, la care Moscova nu poate ajunge. Nici nu credeam că Tovarăsu' o să atace atît de frontal. Este cît se poate de tăios.
— Hmm-hmm, a tuşit Ceauşescu, încercînd să-i atragă atenţia lui Oprea. Apoi â arătat cu o mînă la perete si cu cealaltă la ureche.
— Ah, am înţeles. Zidurile ar putea să aibă urechi, a zis Oprea cu voce tare, în timp ce Ceauşescu se uita la el tot mai acid.
— Este că e tîmpit, Nicule ? Ce lot spui tu că Oprea ăsta este cel mai bun om al tău ?
— Interviul a fost excepţional, a aruncat Ion Avram, ministrul industriei grele, dîndu-i prietenului său Oprea o mînă de ajutor. Ce bine ar fi dacă v-am putea prezenta color si la Televiziunea Română, într-o zi va trebui să facem si asta, tovarăşe Ceauşescu.
— Ţi-am mai spus de cîteva ori, Avram, există considerente politice, asta ne opreşte. Trebuie să ne hotărîm pe care din sistemele de televiziune să-l alegem: sovietic, americano-japonez, francez sau vest-german. Pe oricare l-am lua, se supără ăilalţi, si n-am chef să supăr pe nimeni acum. Am nevoie de prieteni, nu de duşmani.
— Tovarăsu' are perfectă dreptate, s-a amestecat Oprea în discuţie, încercînd să repare reaua impresie pe care tocmai o făcuse.
— Mai este si problema de bani, tovarăşi, a continuat Ceauşescu, extinzînd dialogul cu Avram la restul celor prezenţi. Acum chiar că nu avem dolarii care ne trebuie pentru televiziune color. Coborîndu-şi vocea a adăugat: Industria militară este cea în care trebuie să investim acum, nu industria alimentară sau de pantofi. Poporul nostru este destul de ascultător, ştie cum să-şi strîngă cureaua de la pantaloni. Poate să trăiască şi de acum încolo fără televiziune color, ca si pînă acum.
— Da' la ce să ne mai gîndim acum, Avrame, la televiziune color ? a întrebat Elena. Nu le e de ajuns că le-am dat cîte un televizor în fiecare casă ? Nu-i aşa, Opreo ?
— Aproape, tovarăşă Elena. Cîte unul la cincizeci de case.
— Oricum, tîmpiţii ar trebui să se mulţumească cu ceea ce au. De ce să le băgăm în cap ideea cu televiziunea color, Avrame ? Ce, ai înnebunit ?
în anul 1978 România si Albania erau singurele ţări din Europa, care nu aveau televiziune color, în

orice caz, în Bucureşti a fost instalat de curînd un mic sistem de televiziune color, importat numai pentru uzul familiei Ceauşescu. Atunci cînd a început să se zvonească, plecînd de la nişte scurgeri de informații provocate în timpul bețiilor lui Nicu Ceauşescu, că ar exista un pretins sistem de televiziune color numai pentru Ceauşescu, a-cesta din urmă mi-a ordonat să pornesc o acțiune de dezinformare prin care să răspîndesc ideea că a avut loc numai o demonstrație a companiilor străine, nerăbdătoare să-şi vîndă României sistemele lor.

La ordinul personal al lui Ceauşescu, DIE a fost adînc implicată în obținerea informațiilor tehnologice complete a două dintre sistemele de televiziune color, care îl interesau pe el, respectiv sistemul franțuzesc SECAM, de care se interesau si sovieticii, si sistemul vest-german PAL.

— Atunci cînd o să aveți o tehnologie completă a ambelor sisteme îmi va fi si mie mult mai uşor să iau această decizie politică, a zis el făcînd cu ochiul, la scurlă vreme după vizita noastră la Washington.

„CINE ERAU CUCOANELE ALEA ELEGANTE DE LA MASA TA ?"

— Asta-i tot pentru seara aceasta, a spus Ceauscscu, golin-du-şi paharul. Chiar înainte ca ultima persoană să părăsească incinta, Elena a sărit pe mine:

— Toată ziua mi-a stat pe limbă să te întreb : cine erau alea trei cucoane elegante cu care ai stat la masă aseară ? Erau americance ?

— Da, tovarăşa.

— Căsătorite ?

— Da, tovarăşa.

— Neveste de' americani! Sînt sigură că am recunoscut-o pe aia simpatică cu care ai stat toată seara bot în bot. Nu era ambasadoarea ?

— Ba da, tovarăşa, era „Bertha".

— Fantastic ! *Fan-tas-tic !* Tîrfa aia la Casa Albă ! Care va să zică nu scornise aiurea toate poveştile alea cum că ar avea uşa deschisă la Casa Albă. Asta-i nemaipomenit. Trebuie să ne ocupăm imediat de ca, să i-l aducem aici pe armăsaru' ăla cu măciuca mare, dragă, ca să o întrebe tot ce ştie despre Casa Albă în timp ce o călăreşte. Nevasta ambasadorului trebuie şi ea să afle că nimic nu primeşti în ziua de azi pe gratis.

— Ce armăsar ? Ce'tîrfă ? s-a băgat Ceausescu. înainte ca ci să fi putut termina, Elena i se si aşezase în poală, şoptindu-i la ureche ceva despre soția ambasadorului.

— Nu ar fi ceva nemaipomenit să avem un agent influent chiar în inima societății americane? am auzit-o pe Elena ter-minîndu-şi recitalul.

— Va trebui să ne gîndim la asta.

— Trebuie să-l trimitem încoace pe amantu' ăla al ci, Nicule. La început doar în vizită si după aia de tot.

— O să luăm o hotărîre în legătură cu asta cum ajungem înapoi la Bucureşti, a declarat Ceausescu.

— Asta trebuie să joace cum îi cîntăm noi, Nicule.

>— Da, Eleno, mai devreme sau mai tîrziu. Oricum, dacă vreodată ar încerca sS gîndească cumva că nu o să facă cum vrem „oi, atunci nu avem dccît să trimitem pe cineva care să-i arate pozele alea şi să-i explice că s-ar putea ca vreun reporter de ziar să le găsească prin cine ştie ce sertar de hotel.

în ziua în care am ajuns în Statele Unite, după ce mi-a fost aarantat azilul politic, am făcut un raport 'asupra acestei operațiuni ostile îndreptate împotriva guvernului Statelor Unite. Am aflat ulterior că, în baza raportului meu, a fost deschisă o anchetă care a confirmat legătura amoroasă dintre „Bertha" şi şoferul român.

INVENTAREA UNUI FIU PENTRU UN AMERICAN LAUREAT AL PREMIULUI NOBEL

Brusc, Ceauscscu a schimbat subiectul.

— Astăzi l-am văzut pe Brzezinski la treabă. (Zbigniew Brze-zinski era la acea dată consilier al Securității Naționale în administrația preşedintelui Carter). Polonezii s-au descurcat binişor să pătrundă la Casa Albă.

Ceausescu îi consideră pe toți emigranții români, indiferent de cetățenia lor actuală, încă români, obligați să se supună ordinelor date de la Bucureşti. Aceasta este o concepție comună tuturor celor din cercul spvietic.

Ceausescu si-a continuat gîndurile:
— Qți emigranți români avem în America, Pacepa ?
— Ceva peste 300 000, după documentele strînse de DIE.
— Asta-i chiar o mină de aur, am avea de unde scoate un român pe care să-l facem mîna dreaptă a preşedintelui Americii. Asta ar trebui să fie cel mai important scop al nostru în viitor. Ar trebui să avem şi noi un Brzezinski al nostru aici, si nu numai la Casa Albă, da' si în Congres şi în Departamentul de Stat.
— Vezi-ți de treabă, Nicule. N-au fost ei în stare să-l recruteze pe Palade, şi ştii cît de mult i-am bătut la cap. L-ai auzit pe Carter, cînd a ținut toastul, ce frumos a vorbit despre Palade şi Premiul lui Nob'el,, si ce apropiat este ăsta de preşedintele Statelor Unite ?
Dr. George Palade s-a născut în România, a studiai acolo si s-a căsătorit cu fiica lui Nicoale Malaxa, unul dintre cei mâi bogați oameni de afaceri ai României, înainte de era comunistă, în 1944 armata sovietică a ocupat România, iar Palade a plecat în curînd din țară împreună cu soția lui si cu socrul, în direcția Statelor Unite. Cînd mai tîrziu a devenit directorul Institutului de Microbiologic din Statele Unite si a cîştigal Premiul Nobel, Elena a ordonat ca el să fie recrutat „imediat".
Palade a fost ținta agenților de recrutare DIE timp de mulți ani, dar cînd,. în cele din urmă, şi-au dat seama că loialitatea lui față de țara adoptivă este de nezdruncinat, Elena a adoptat o nouă tactică. Le-a ordonat celor de la DIE să creeze un imaginar copil nelegitim al lui Palade, presupusul fruct al unei oarecare legături amoroase pe care ar fi avut-o înainte de căsătorie, pe vremea cînd era încă student la Medicină în România. DIE a inventat acest copil, un fiu, cu hîrtii în regulă, înregistrat în toate actele publice necesare, şi au transferat această identitate unui ofițer al serviciilor secrete, care avea ca acoperire o bună carieră de inginer. Pe vremea cînd am părăsit Bueureştiul cu destinația Statelor Unite, DIE începuse deja cu succes o complicată operație prin care îl făcea pe Palade să-şi „descopere" aşa-zisul fiu, care era de fapt un ofițer mascat. DIE era convinsă că povestea romanțioasă a „fiului", la un loc cu nişte vechi fotografii ale „tatălui", împreună cu farmecul personal şi competența profesională ale „inginerului", îl vor face pe Palade, o dată intrat în contact cu el, să încerce tot ce i-ar fi stat în putință ca să-i obțină „fiului" viza de plecare din România. Ccausescu se pregătise îndelung el însuşi pentru întîlnirea cu Palade, căruia avea să-i „cedeze", aprobînd cu generozitate acest act de clemență.
— Şampanie ! a ordonat deodată Ceauşescu. Şi aduceți-mi-l încoace pe Celac.
Ospătarul a apărut imediat cu Cordon Rougc şi Ceauşescu a golit două pahare, apoi şi-a întrebat interpretul:
— Ia caută unde vorbea Carter despre mine şi Georgia lui.
__ Da, Tovarăsu'. Celac era întotdeauna pregătii cînd era chemat la Ceauşescu. A spus, referindu-se la dumneavoastră: Aceasta este a patra vizită a preşedintelui în țara noaslră, iar după ce va plèca ^m Washington va călători spre Chattanooga, apoi la Dallas şi Huston. Va vizita de asemenea si New York. Din păcaie, nu va ajunge şi în Georgia *(rîsete)* pe durata aceslci vizite. Păstrează însă aceasta ca deserl penlru viitoarea dală cînd va veni pe la noi".
__Exaci. Desert, chiar aşa a spus. Deserl. Mulțumesc, Celac,
a zis Ceauşescu concediindu-l pe inlerprel prinlr-un semn făcui din mînă.
— Păi, hai să luăm deserlul, Pacepa, a soplil el cîl de moale a puiuț, după ce a ieşii Celac. Vreau să începi imedial să-l aprovizionezi pe Billy cu bani prin agenlul tău liberian şi prin fratele lui din Londra. Operațiunea Billy Irebuie să aibă loc aici, sub ochii americanilor.JTe foloscşli de Londra si Liberia, înlre limp irimile pe unul dinire cei mai buni ofițeri ai lai la biroul pe care l-am deschis în Allania. Trebuie să facem roşi de maierial logislic penlru viilor. La ora cînd voi face ^următoarea mea vizilâ aici, Billy va Irebui să fie un agenl producliv de bază. Şi alunei mă voi duce în Georgia pentru desert!
în limp ce părăsea biroul, Ceauşescu mi-a ordonat să găsesc un mijloc penlru ca Elena să parlicipe la ceremonia semnării declarației comune, programală să aibă loc a doua zi după-amiază la Casa Albă. Am încercai să-i explic că, după cîle sliam eu, nu mai exislase un asemenea precedenl la Casa Albă, şi că soția lui era aşteptată de Rosalynn Carter, cu care urma să se ducă să viziteze Muzeul Național de Istorie şi Tehnologie, unde urma să participe şi la un dineu oficial. Ceauşescu, dintr-o dală obosii, mi-a tăiat-o scurt:

— Schimbă programul. Fă-o pe Rosalyn să priceapă că asia e cea mai arzătoare dorinţă a Iu' tovarăşa Ceauşescu.

CAPITOLUL XVIII

După afacerea Watergate, Ceausescu a început să urască Congresul Statelor Unite, făcîndu-l responsabil pentru demisia lui Richard Nixon, în care el făcuse investiţii pe termen lung. în orice caz, la Ceausescu toate scopurile politice au avut la bază doar sentimentele iui personale. Atunci cînd pregăteam vizita în curs mi-a cerut să-i pregătesc în program cît mai mulţi congresmeni posibili. Pentru Ceausescu, în general, numărul este ceea ce contează, mai mult decît orice altceva. Şi fri special numărul de oameni.

— Republicani să nu fie prea mulţi. Ăştia sînt reacţionari. Acesta este cuvîntul pe care îl foloseşte eu precădere Ceausescu pentru anticomunişti.

De asemenea preferă membrii Senatului celor din Cameră :

— Ăstilanţi au termene de învestitură prea mici.

SENATORUL JACKSON ADOPTĂ O ATITUDINE DURĂ

în acea dimineaţă Ceausescu a avut ca invitaţi, la micul dejun din Blair House mai mulţi senatori: Alan Cranston, Edward Kennedy, Ted Stevens, Adlâi Stevcnson, Abraham Ribicoff, Har-rison Williams şi Jacob Javits. Cu cîtcva momente înaintea venirii acestora, Ceausescu mi-a ordonat să-l întreţin pe senatorul Henry Jackson, programat pentru o întîlnire în dimineaţa aceea, în cazul în care_micul dejun avea să dureze mai mult decît fusese stabilit.

— încălzesic-l, fă-l să fiarbă. Jackson nu este numai preşedintele Compartimentului pentru Energie al Senatului si al Comitetului resurselor naturale, dar este şi evreu, îţi aduci aminte care sînt resursele noastre naţionale cele mai valoroase, nu-i aşs " m-a întrebat el. Petrolul, evreii si nemţii! a adăugat, fără să ma> aştepte răspunsul meu. Va trebui să scoatem de la ei cît mai irîulţi bani posibil.

în 1975 Statele Unite au acordat României clauza naţiunii celei mai favorizate, însă amendamentul adus de Jackson-Vanik la Actul de Schimb din 1974 lega reînnoirea anuală a acestui statut de respectarea drepturilor de emigrare. Am devenit astfel unul dintre puţinii oameni direct responsabili cu păstrarea respectivului acord avantajos, iar întîlnirile melc precedente cu senatorul Jackson avuseseră acelaşi scop.

în discuţiile cu Ceausescu din acea zi Jackson a fost politicos, însă foarte ferm, concentrîndu-se în special asupra respectării drepturilor omului si a libertăţii de emigrare. A declarat pe un ton calm, egal, că, bazîndu-se pe propria lui experienţă, a observat că Bucureştiul a încercai în mod repetat să trişeze în legătură cu emigrarea; că situaţia de atunci, în conformitate cu unele dovezi verificabile pe care el le avea, era departe de a fi satisfăcătoare ; că emigrarea şi drepturile omului erau încălcate sistematic de Bucureşti; că emigranţii români;sînt forţaţi prin diferite metode să participe la operaţiuni de spionaj întreprinse în Vest; că sînt necesare schimbări substanţiale dacă România vrea să-şi păstreze pe mai departe statutul naţiunii celei mai favorizate. Eu, personal, i-am admirat întotdeauna fermitatea senatorului Jackson.

După întîlnire, Ceausescu a făcut explozie de furie.

— Ce porc nenorocit, a mormăit el printre dinţii încleştaţi, urcînd în grabă scările, spre biroul de lucru, care devenise temporar vizuina lui. Odată ajuns acolo a avut, în orice caz, cu totul alte gînduri, demonstrînd încă o dată că toţi conducătorii comunişti au în vedere numai forţa. Deschizînd aparatul de radio şi lăsîndu-l să meargă tare, Ceausescu mi-a ordonat să trimit la Bucureşti o telegramă, în care să cer ca DIE să stopeze temporar încercările-ile a recruta evrei care si-au depus actele de emigrare, ca si plecarea acestora. Apoi, plimbîndu-sc agitat prin cameră, a dictat textul comunicatului de presă pentru România despre întrevederea pe care a avut-o cu senatorul Jackson.

— în timpul convorbirilor, care au avut loc într-o atmosferă cordială, cei doi au aprobat problemele legate de dezvoltarea colaborării româno-americane, bazată pe egalitate, respect si avantaj reciproc, în special în domeniul economic, si au fost schimbate unele puncte de vedere asupra anumitor aspecte ale actualei situaţii internaţionale.

La prînz, după o scurtă întrevedere între Carter si Ceausescu si o întîlnire formală a delegaţiilor oficiale română si americană, cei doi preşedinţi au semnat declaraţia comună. La masa oficială,. aşezate lîngă soţii lor, se aflau Elena Ceausescu si Rosalynn Carter. S-au putut auzi murmure de voci, comentînd faptul că era pentru prima dată cînd se întîmpla aşa ceva în

istoria Casei Albe. Ceausescu s-a dovedit a fi încă o dată un judecător inteligent al naturii umane. Dorința Elenei de a participa la ceremonia semnării fusese şoptită la urechea Rosalynnei.
După această festivitate Ceausescu a plecat la un dineu de lucru la Clubul Național al Presei. Eu am însoțit-o pe Elena la un dineu oficial dat în cinstea ei de Rosalynn Carter. Eiind evident convinsă că Elena este un adevărat om de știință, Rosalynn a programat ca dineul să aibă loc la Muzeul Național de Istoric şi Tehnologie.
— Uită-te la capu' ăsta de lemn, a explodat Elena pe drum. Crede că cu n-am mai văzut un muzeu pînă acum. Ce lîmpenic, dragă. Un dineu prezidențial într-un muzeu ! Sper că n-are de gînd să ne dea să mîncăm friptură de dinozaur.
După dineu, însoțiți de oameni de știință renumiți, atent selecționați de Casa Albă, Rosalyn a luat-o pe Elena într-o scurtă vizită prin cîteva săli ale muzeului, temporar închise pentru public. Echipele româneşti de fotografi şi de televiziune s-au agitat mult, luînd o sumedenie de imagini, în timp ce jurnaliştii din Vest au arătat un interes foarte scăzut. Asteptînd la ieşire, un individ e";'uia, în mod evident, i se spusese că Rosalynn .se afla acolo cu ÎMI vizitator străin, a întrebat-o pe Elena Ceausescu din ce țară este.
— DJxi România, dragă ! a răspuns ca, întorcîndu-sc spre intervievatorul anonim, apoi a plecat.
Pe drum înapoi către Blair House, Elena mi-a ordonat să includ în comunicatul român de presă despre dineul pe care Rosalynn l-a dat în onoarea ei, următoarele:
„Pe drumul pe care l-au parcurs, numeroşi cetățeni i-au adresat cu considerație si respect urări de bun-vcnit. A fost prezent un număr mare de reporteri de radio si televiziune. Doamna Elena Ceausescu a răspuns întrebărilor puse de corespondenții de presă."
Am ajuns înapoi la numai cîteva minute după ce Ceausescu se întorsese de la Clubul Național al Presei.
— Tovarăşu' a întrebat de dumneavoastră, mi-a spus unul dintre oamenii din garda lui de corp. Era foarte nervos.
„RĂUȚĂ TREBUIE SĂ MOARĂ !"
Ceausescu era în biroul lui, plimbîndu-se nervos dintr-un colț în celălalt şi strîngînd pumnii.
— Unde ai fost ? m-a întrebat furios. De ce mai trăieşte Răută încă ?
Constantin Răută fusese un inginer DIE, deconspirat în Statele'Unite în 1973.'
— Cine mi-a încălcat ordinul de a fi executat ? a continuat Ceausescu uitîndu-se fioros la mine. Răută trebuie să moară în momentul cînd mă întorc la Bucureşti. Sacrificat de Mafia, aşa cum am ordonat de atîtea ori. Continua să se agite nervos prin cameră, fără să se uite în direcția mea. Şi mai trebuia să fie compromis în Vest ca traficant de droguri. Pentru orice eventualitate. Vreo minte nebună ar putea încerca să pună în legătură moartea lui cu faptul că a trădat.
Dintr-o dală Ceausescu s-a oprit în fața mea.
— Ncvastă-sa trebuie să aibă vreun amant prin Bucureşti. Mă înțelegi ? Un amant! Acum țipa la mine. Un amant bun la pat. Unu' care s-o țină legată acolo de măciuca lui pentru tot restul vieții ci. Trebuie s-o faci să refuze să plece din România, şi cu asta să se termine o dată pentru totdeauna cu capu' Iu' Râuță. Iar Răută ăsta trebuie omorît! Omorît! Omorît!
Abia mai tîrziu am putut afla ce se înlîmplase la Clubul Național al Presei. Lui Ccausescu i-a fost dat să treacă prin momente grele, create de Nestor Rateş de la radio Europa Liberă si de alți jurnalişti americani, care i-au cerut ca familia lui Răuță să fie lăsată să plece din România.
începînd cu 1965 Ceausescu a devenit proprietarul absolut al României. Portretul lui este afişat peste tot, în mai mare măsură decît s-a întîmplat, la vremea lor, cu Stalin sau Hitler. Dorința lui Ceausescu devine îndată lege, la simpla mîzgăleală a stiloului său. Forțele lui armate şi de securitate sînt mult mai represive decît au fost vreodată cele ale lui Jdi Amin. Toate mijloacele de comunicare în masă, începînd cu revistele de copii si tcrminînd cu posturile de televiziune, îi aparțin lui Ceausescu într-o măsură mai mare decît i-au aparținut publicațiile Hearst lui William Randolph Hearst. *Scmteia,* purtătorul de cuvînt al partidului comunist, îi dedică în fiecare zi cele două coloane principale de pe prima pagină, în care se povesteşte tot ce a făcut Ceausescu cu o zi înainte, cu cine s-a întîlnit şi despre ce a vorbit; în rest, marea majoritate a articolelor cotidianului conține articole ce ridică în slăvi conducerea

lui Ceausescu, pusă în legătură cu absolut toate laturile vieții, în fiecare zi programul emisiunilor de radio şi televiziune începe şi se termină cu elogii aduse „celui mai iubit şi stimat fiu al poporului".

. Dc-a lungul acestei vizite la Washington, Ceausescu s-a tot fălit, pe oriunde a mers, cu puterea pe care o are, pentru ca acum să fie umilit în fața a 200 de jurnalişti americani şi corespondenți de presă străini. De vină era numai Răuță. Acesta co-• misese o gravă crimă, de neiertat.

încă de la fuga lui din 1973, Răuță a însemnat pentru Ceausescu un cui în talpă. Mai întîi pentru că a făcut-o dînd în vileag întreaga situație a grupului diplomatic român, deschizînd astfel ochii autorităților americane. Apoi pentru că Răuță a făcut tot felul de intervenții la Capitol Hill, organizînd si mai multe demonstrații în fața Ambasadei României din Washington, cerîndu-si nevasta şi fiica. Acum acțiunile lui Răuță începeau să dea roade. Aproape că nu existase o singură săptămînă în ultimii doi ani în care să nu se audă vreun apel, cerere, presiune sau condamnare a cîte unui membru al Congresului Statelor Unite în legătură cu refuzul lui Ceausescu de a permite familiei transfugului să emigreze, în 1976 cînd — sub presiunea exercitată de Congres — Departamentul de Stat a cerut în mod oficial să-i fie permis consulului american din Bucureşti să vorbească personal cu soția lui Răuță, Ceausescu pur si simplu a explodat.

— Aici eu sînt preşedinte!

L-a chemat imediat pe ministrul de interne şi a dispus să se găsească „dovezi" din care să reiasă că respectivul consul era ofițer activ la CIA.

— Ce taci ca peştele ? Dacă nu ai astăzi dovezile, fă bine şi pînă mîine să mi le aduci. Dacă americanii îmi mai cer o dată să-l las pe consul să vorbească cu nevasta lui Răuță, îl expediez ca spion si-i atîrn tinicheaua de coadă, îl încondciez în presa de peste tot, din toată lumea.

A doua zi, ca de obicei, lui Ceausescu i-au venit alte idei:

— Armata noastră proletară ar trebui să aibă o mînă îndeajuns de lungă pentru ca să-i ajungă pe criminali oriunde s-ar ascunde ei, a spus el, ordonînd ca Răuță să fie în mod secret ucis în Statele Unite, fără a se lăsa vreo urmă care să certifice impljcarea Bucurcstiului. Folosiți-vă de Mafia americană ca să faceți asta. Astăzi avem noi nevoie de ci} mîine s-ar putea să aibă ei nevoie de noi, şi n-o să uităm ajutorul pe care ni l-au dat.

La vremea aceea, în 1976, DIE nu avea încă contacte în America si cu Mafia, în orice caz, nu mult după aceea, un american din New York City a fost arestat la granița "cu Bulgaria pentru deținere de mărfuri ncdcclaratc, incluzînd droguri şi devize convertibile, în baza unor înțelegeri bilaterale, îndată ce bulgarii au aflat că nevasta individului era de origine română, cazul lor a fost transferat Securității din România, în timpul interogatoriilor făcute de români, individul a recunoscut că ar fi un membru important al Mafiei americane, iar cazul său a fost predat mai departe la DIE î-a recrutat pe „Leman", dîndu-i condiții sigure în România, în care erau incluse o casă — un apartament luxos în proprietate personală — si un angajament ferm de azil politic, dacă ar fi fost nevoie. „Leman" s-a mutat împreună cu soția la Bucureşti, unde şi-a transferat şi afacerile de trafic cu droguri. Avînd sarcina de a-l localiza şi asasina pe Răuță, „Leman" a ajuns în America cu informații verificate, sigure şi cii fotografii recente ale lui Răuță, făcute în Statele Unite, avînd un plan operațional de a-l ucide într-un „accident nefericit", în urma căruia avea să sfîrşească pe fundul unui rîu. Ceauşescu a aprobat personal acest plan de asasinare. Pe la sfirşitul lui martie 1978, atunci cînd „Leman" se afla în Washington pentru a comite fapta,. Ceauşescu avea deja alte gînduri, a amînat asasinarea lui Răuță pînă la terminarea vizitei pe care o avea de făcut în Statele Unite.

HÎRTIE IGIENICĂ DIN BIBLII

Pe la ora trei, atunci cînd am informat-o pe Elena Ceauşescu că profesorul Emanuel Merdinger a venit, ea tocmai îşi repeta discursul pe care avea să-l rostească la primirea diplomei de onoare.

— Nu mă interesează cine mă aşteaptă. E diploma mea sau nu?

Elena zîmbea cu gîndul la asta. în orice caz, cîteva secunde mai lîrziu, s-a năpustit asupra mea

— E încă un mister pentru mine cum de te-ai hotărît tu să mă pedepseşti cu universitatea asta îngrozitoare şi să faci din mine un martir din cauza jidanului ăsta împuțit. Noi, în România, pe jidani îi dăm afară imediat, iar aici trebuie să mă dau pe lîngă ăsta, şi încă în fața

presei.
— Cu respect vă raportez, tovarăşă Elena; că Universitatea din Illinois are o bibliotecă despre care se spune că ar fi a treia ca mărime din Statele Unite, şi care conţine-peste cinci milioane de cărţi.
Venisem pregătit pentru orice si eram holărît să evit orice discuţie despre profesorul Merdinger.
— Adevărat ? Dacă-i aşa, de ce nu le dai, dragă, şi cartea mea ? De ce mă laşi pe mine mereu să mă gîndcsc la chestiile astea ? Mintea ta e dusă cu sorcova, bă, pierde-vară ce eşti!
— Aşteptam doar să fie tradusă si în engleză, aşa cum a fost publicată şi în germană.
— Mare lucru. Dacă vor să facă ştiinţă, trebuie să înveţe si româneşte. Ai chemai fotografii ?
— Da.
— Tîmpiţi cum sînt, ar putea să lipsească de la ceremonie. Pe Elena Ceauşescu o interesează numai fotografii, niciodată jurnaliştii. Cei din urmă scriu oricum ce li se spune.
Aşa cum generalul Aurel Florea tocmai îmi raportase, profesorul Merdinger fusese înştiinţat în amănunţime despre gradul de deferentă şi de linguşire de care trebuie să dea dovadă faţă de Elena. Atunci cînd si-a făcut ea apariţia, Merdinger s-a aplecat umilitor pînă la pămînt. Cu ochii pironiţi pe proprii pantofi, intona un înfloritor imn al preţuirii.,
înşfăcînd diploma cu ambele mîini, Elena şi-a curăţat gîtul, a tuşit de cîteva ori, s-a uitat neajutorată la Merdinger şi la mine şi dintr-o dată, cu o voce spartă şi vorbind prea tare, a spus:
— Aş dori să exprim caldele mulţumiri pentru distincţia cu care am fost laureată.
Aceasta era ultima propoziţie din lungul discurs pe care însuşi Ceauşescu îl scrisese pentru ea, în vederea decernării diplomei, reslul acestuia constînd într-un elogiu adus contribuţiei româneşti la dezvoltarea ştiinţei şi a tehnologiei de-a lungul şi de-a latul întregii lumi. Uitînd însă aproape întregul discurs, s-a grăbit să iasă din cameră şi nu s-a mai oprit pînă în camera de lucru. Cînd am ajuns şi eu acolo, Ceauşescu, Oprea, Pungan si Andrei admirau cu toţii diploma ei.
— îl cunosc pe Merdinger. A fost drăguţ azi ? a întrebat-o Pungan pe Elena.
— Foarte drăguţ. Ar trebui să-l folosim pentru promovarea intereselor noastre în America, Nicule. Este un atît de bun prieten al României...
— Ce poveste nemaipomenită, s-a băgat şi Oprea în vorbă.
La mijlocul anului 1985, Bucureştiul ajunge din nou sub finirile lui Capitol HUI şi ale presei americane, datorită abuzurilor şi încălcărilor drepturilor omului, în urma dezvăluirilor făcute de Wall Street Journal, *care arate la 14 iunie 1985, la pagina 24, că 20 000 de Biblii, donate de către Alianţa Mondială Reformată pentru Biserica Reformată 'din România, au fost interceptate de conducerea României şi transformate în hîrtie igienică. O lună mai tîrziu acest incident a fost subiectul a patni scrisori pe care le-a primit editorul ziarului:*
„ Unde sînt drepturile acelor creştini cărora le fuseseră destinate cele 20 000 de Biblii donate Bisericii Reformate din România de către Alianţa Mondială Reformată, interceptate de guvernul României şi trimise la fabrica de hîrtie pentru a fi distnise şi transformate în hîrtie igienică ?" a scris congresmanul Mark D. Siljander, cerînd sistarea pentru România a clauzei naţiunii celei mai favo-rizate.
A mai existat o scrisoare în care se exprima, de asemenea, revolta.
A Treia scrisoare trimisă de un episcop din România, de la sine înţeles, lua apărarea Bucureştiilui.
A patra scrisoare, însă, venea de la profesam! Emanuel Mer-dinger, şi suna cam aşa:
„Nu pot şi nici nu vreau să cred că acele Biblii au fost transformate în România în hîrtie higicnică. Lâszlo Hamos, care este citat în articol, este de origine maghiar, fiind cel care a deschis şi dus mai departe această campanie de ură împotriva României timp de mulţi ani şi cu un singur scop: acela ca Transilvania să fie cedată Ungariei. Aceasta ar fi imposibil fără un război. Şi în primul, şi în al doilea război mondial românii au ocupat Budapesta, şi ar face-o din nou dacă ar mai fi vreun război."
Toate acestea sînt, cuvînt cu cuvînt, ceea ce obişnuia Ceauşescu să spună atunci cînd îl apucau furiile împotriva Budapestei. Este exact ceea ce mi-a spus şi mic în martie 1978, atunci cînd a ordonat represalii sîngeroase împotriva lui Kâroly Kirâly, disident român de origine maghiară. Mai mult, Lâszlo Hamos a fost unul dintre organizatorii principali ai unei demonstraţii anti-Ceaiişescu, care a avut loc pe data de 16 aprilie 1978, în faţa hotelului Waldorf Astoria din New York, unde stătea Ceauşescu. în aceeaşi scară Ceauşescu, peste măsură de furios, ne-a spus să tocmim itgigaşi pro-fesionişti care să-i omoare pe Hamos şi pe încă alţi doi dintre organizatorii acelei demonstraţii, ale

căror nume îi fuseseră spuse.

PROPRIA LUI „COLOANĂ A CINCEA "

Seara, Ceauşescu s-a dus la Ambasada Română pentru îndelung aşteptata întîlnire cu emigranţii români din Statele Unite si Canada.

La începutul anilor '70, atunci cînd Ceauşescu a aflat că România are peste 600 000 de emigranţi în străinătate, a devenit foarte interesat în ceea ce s-ar numi „a cincca coloană a lui Adolf Hillcr". Nu era nimic surprinzător în asta, căci Ceauşescu a studiat întotdeauna talentul oratoric al lui Hitler şi a analizat mereu filme naziste originale ce prezentau discursurile lui Hitler. Unele dintre aceste filme, cum ar fi cel ce conţine cuvîntarea la deschiderea Jocurilor Olimpice din 1936, a devenit o parte a colecţiei permanente aflate la reşedinţa lui Ceauşescu. Stilul lui Hitler a fost asimilat în totalitate de către Ceauşescu. Discursurile celui din urmă sînt încărcate cu acelaşi fel de *Wir Miissen.* Noi trebuie să facem aşa si pe dincolo, urlînd la ascultători, gesticulînd mult şi dînd cu pumnul în masă. în orice caz, cea mai izbitoare asemănare este felul în care Ceauşescu încearcă să atingă coarda naţionalistă, sensibilă, a ascultătorilor săi. Aproape în fiecare cuvîntare el readuce aminte că originile poporului român se află în falnicii războinici daci si romani, în continuitatea lor de 2000 de ani-, exact aşa cum Hiller insista asupra arienilor si nibelungilor, proclamînd imperiul de o mie de ani. Cuvintele *suveranitate, independenţă,* şi *libertate* apar cu regularitate în propaganda lui Ceauşescu şi se adresează aceluiaşi gen de mîndrie naţională rănită pe care o simţeau germanii după primul război mondial, abilitîndu-l pe Hillcr să ajungă la putere în urma strigătelor pentru libertatea patriei. Ceauşescu încearcă mereu să-i convingă pe români că numai prin tot mai multă muncă grea se poate ajunge în cele din urmă la libertatea ţării, întocmai cum făcea si Hitler atunci cînd a proclamat acel *„Arbcit Macht Frei"* — munca te face liber — pe care l-a afişat deasupra porţilor lagărelor de la Auschwitz si Dachau. Vocabularul propagandistic al lui Ccauscscu este aîîl de împietrit încît pînă si la toastul ţinut pentru Jimmy Carter la Casa Albă, miercuri, a declarat pompos :

— De aproape 2050 de ani... de cînd a fost întemeiat primul stat dac... românii au luptat pentru libertate şi vor fi mereu liberi.

în viziunea lui Ceauşescu, cea de-a cincca.coloană a jucat un rol foarte important în portretizarea lui Hitler în lumea întreagă ca un conducător de excepţie. Acesta este motivul pentru care Ceauşescu vroia să aibă propria lui Coloană a cincca, o armată de emigranţi simpatizanţi aflaţi în ţările din Vest. El îi consideră pe toţi emigranţii români cetăţeni ce cad sub incidenţa legilor României, fiind'obligaţi să promoveze,. să apere si să susţină politica Bucurestiului, întocmai cum gîndea şi făcea Hitler. In concepţia lui Ceauşescu, Biserica Ortodoxă Română trebuia să pătrundă în sufletele şi gîndurile emigranţilor, întocmai cum microfoanele, cenzurarea presei si agenţii de securitate făceau cu populaţia din ţară. De aceea a ordonat să fie trimişi în străinătate preoţi, care erau de obicei ofiţeri D1E sau simpli agenţi deosebit de bine acoperiţi, să aibă grijă de bisericile emigranţilor şi de congregaţiile acestora, să-i îndoctrineze şi să le aducă în mod tacit organizaţiile sub controlul Bucurestiului.

în noua Coloană a cincea românească, ce urma să fie creată la începutul anilor '70, nu întrevedea numai un instrument foarte folositor în comploturile împotriva Vestului, ori răspînditorii unor zvonuri şi dezinformări. Pentru el şi pentru Elena Ceauşescu, se presupunea că trebuie să fie şi un fel de oglindă vie, care să le prezinte feţele radioase în Vest. Atunci cînd Ceauşescu mi-a dat instrucţiuni pentru întrevederea cu românii americani, mi-a ordonat să nu precupeţesc nici efort, nici bani, ca această ocazie să fie „grandioasă".

— Să-i aduci acolo pe toţi agenţii, în special pe preoţi! Scrie-le tu însuţi cuvîntările, si învaţă-i cum să le citească. Un congres festiv ai Partidului în'America, asta trebuie să fie.

Bazele DIE din Washington, New York şi Otlawa si-au petrecut săplămîni întregi selecţionînd participanţi, plătindu-le unora
dintre ei cheltuielile, făcîndu-le instructajul celor ce urmau să ia cuvîntul si pregătindu-le celor mai mulţi dintre ei discursurile.

în timpul dimineţii îi prezentasem lui Ceauşescu un raport scris de mînă ce dădea date asupra participanţilor, cu scurte biografii ale tuturor celor ce urmau să spună ceva, inclusiv contribuţiile pe care şi le aduseseră în calitate de agenţi, avînd ataşat un rezumat ce prindea esenţa discursurilor, în care el nu a făcut decît foarte puţine schimbări.

în seara aceea, mai mult de 200 de emigranți români au fost „invitați" să se întîlnească cu Ceaușescu la Ambasada României. Cu puține ore înainte le dădusem celor de la Serviciul Secret al Statelor Unite o listă cu numele lor. Această listă nu era altceva decît o citare unică a agenților DIE din Statele Unite si Canada, puşi acum la un loc. Printre ei se aflau membri ai unor diferite biserici şi culte, reprezentanți ai unor organizații de emigrare luate sub control de DIE, precum si preşedintele organizațiilor de emigrare create şi finanțate de DIE. Doisprezece oameni au luat cuvîntul, lansînd discursuri de mărire, de ridicare în slavă, iar patru dintre ei erau fețe bisericeşti, în conformitate cu cele spuse de Florea, numai unul dintre elogiatori nu era agent DIE.
întrevederea, care a fost aprovizionată continuu si din abundență cu mîncare şi băutură românească tradițională, devenea din c'e'în ce mai fierbinte, pe măsură ce timpul trecea. Linguşeala a fost nota fundamentală a întregii seri, iar participanții, atît de atent selecționați, s-au întrecut pe ei înşişi. Ceauşescu, în al nouălea cer, a ținut un discurs patriotic, ațîțător, cîntînd pentru ascultătorii lui pe toate corzile lor sensibile, în special cea naționalistă. A încheiat cu un apel vibrant făcut celor din sală de a-si ajuta patria-mamă şi Partidul Comunist Român.
Ca o neobişnuită abatere de la obicei, Ceauşescu nu a părăsit clădirea ambasadei pînă cînd nu a plecat si ultimul emigrant participant la întrevedere. Apoi el si Elena s-au bucurat de un pahar de şampanie, împreună cu membrii ambasadei, cărora le-a cerut să muncească mai mult si mai bine, pentru a-i face pe toți emigranții români din Statele Unite la fel de loiali patriei lor ca acei ce veniseră la întîlnire.
Pe drumul înapoi la Blair House am stat în maşina lui Ceauşescu. El si Elena, înfierbîntați şi euforizați din cauza şampaniei si a nenumăratelor elogii, s-au cuibărit fiecare într-un coli al limuzinei.
— Hai că a fost ca un congres al partidului, mi-a spus Cca-uşescu în extaz. Băieții tăi au făcut treabă bună, Pacepa.
— Mai zi! s-a arătat Elena a nu fi de acord. Vrei să spui că congresele partidului sînt aranjate de Pacepa prin fantomele lui care lucrează în spatele scenei ? *Tu* eşti atracția care îi vrăjeşte. Lumea vine de peste tot numai să apuce să dea mîna cu tine. Si cu mine.
VENDETA ÎMPOTRIVA ARHIEPISCOPULUI
La Blair Housc Ceauşescu s-a dus direct în camera de lucru; a deschis radioul si a cerut tabla de şah.
— Sfinția sa arată binişor în costumu' ăla de maimuță. Ce treabă face pe aici ? a început Ceauşescu, făcînd prima mutare.
Se referea la arhiepiscopul Bisericii Ortodoxe Române în Statele Unite si Canada, care a fost trimis din România să preia controlul asupra bisericilor emigranților din această parte a lumii, în rapoartele scrise de mînă primite de la bazele noastre din Washington,, pe care i le dădusem lui Ceauşescu în dimineața aceea, exista un capitol substanțial în legătură cu contactele prolifice pe care arhiepiscopul le-a avut cu DIE, în calitatea lui de vechi agent, care a lucrat cu succes de-a lungul anilor pe care i-a petrecut la Misiunea Română din Ierusalim şi la mînăstirea Sf. Tihon din South Canaan, Pennsylvania.
— Este activ şi productiv, conform celor declarate de Florea.
— Trebuie să-l facem ofițerul cu cea mai bună acoperire, aşa cum a fost şi ăla de mai înainte. Ai înțeles ?
— Da, tovarăşe.
Predecesorul lui fusese arhimandritul Bartolomeu Anania, un membru vechi al DIE, care fusese trimis în Statele Unite cu mult timp în urmă, pentru a prelua controlul publicației religioase *Credința,* pe care să o folosească drept instrument de influență. DIE însă l-a rechemat în 1974, din cauza unor rapoarte pe care intenționa să le înainteze Statelor Unite. Dacă s-ar fi întîmplat asta, folosirea înaltelor funcții bisericeşti, drept acoperire pentru ofițerii DIE, ar fi putut fi total compromisă, ceea ce Ceauşescu nu voia să se întîmple, dorind să rămînă lotul în cel mai absolut secret.
— Trebuie să-l facem pe sfinția sa colonel, poate chiar general. Şi să pompăm în el cît de mulți bani posibil, în America poți cumpăra orice cu bani, inclusiv bisericile. Cîți emigranți avem aici ?

— Peste 300 000. Lui Ceauşescu îi place enorm să audă această cifră, care este destul de impresionantă după standardele româneşti.
— Cîţi dintre ei sînt prinşi pe computer ?
— Cam 100 000.
— Şi cînd vor fi introduşi toţi cei 300 000 ? a continuat el, încercînd mai departe să-mi distragă atenţia de la partida de şah.
— între şaisprezece şi optsprezece luni. Ne-a luat destul de -mult timp să facem acest proiect să funcţioneze, pornind de la
zero. Acum nu mai este vorba decît de a încărca toate aceste date.
în 1975 Ceauşescu a ordonat ca DIE să alcătuiască un inventar complet, computerizat, al tuturor emigranţilor născuţi în România, precum şi al celor din a doua generaţie, aranjat după ţara de rezidenţă, profesiune şi locul de muncă. Era un proiect ambiţios, ce trebuia să se bazeze pe dosarele consulare, datele luate din cenzura scrisorilor si din sursele secrete de informaţii. Ceauşescu considera că acesta ar fi cel mai important pas în direcţia creării Coloanei a cincca, si a ordonat ca el să fie dus la îndeplinire în decurs de nu mai mult de un cincinal.
— Trei sute de mii, asta-i o adevărată armată, a remarcat Ceauşescu, după ce a împins cît a putut el de discret una din piesele de pe tablă, cu toate că nu era el la mutare.
— Dacă numai zece la sută dintre ei ar lucra în industrie, iar fiecare din aceştia ne-ar rezolva fie şi numai o singură problemă tehnologică pe an, asta ar însemna 300 000 de noi tehnologii anual. La 50 000 de dolari pentru fiecare tehnologie, iar acesta este cel mai mic preţ ce poate fi imaginat, am putea economisi în fiecare an un miliard si jumătate. Şi dacă numai un procent din banii aceştia ar fi investiţi în politicienii americani. atunci ne-am atrage 3 000 de activişti în America.
Ceausescu a comandat vin şi mîncarea lui preferată : brînză telemea cu ceapă si roşii.
— Ce se mai aude de preotul acela pe care l-ai trimis aici, via Italia, acum cîţiva ani ?
— „Avram" ?
— Ăla care avea o poveste atît de mişcătoare despre cît a fost de persecutată familia lui în comunism. Crevetele ăla mic şi gras, care n-a fost în stare să înveţe încă nici limba engleză. A ţinut un discurs frumos astăzi.
— „Avram", tovarăşe. Florea mi-a raportai că i s-a dat o biserică în Dctroit, şi are acum una din cele mai active baze, cu agenţii cei mai influenţi printre emigranţi.
— Ţi-am spus că aşa o să fie, atunci cînd m-am întîlnit cu el în vizita pe care am făcut-o dala trecută. Are voinţa ţăranului român, şi este foarte devotat, n-o să uilc niciodală cine csle sefu' lui. Ai grijă de ei.
— Da, lovarăse.
— Ar puica fi folosii împolriva lui Trifa. Fiecare ageni, pînă la unu', ar Irebui să se pună pe lucru ca să-l dislrugă pe reacţio-naru' ăla, porcu' ăla murdar, a izbucnii Ceausescu. N-o să pol să dorm ca lumea pînă nu-l văd dat afară din America, aruncat ca un gunoi ce e.
Alunei cînd a venii un om al gărzii de corp să raporleze că Elena si-a lerminat mesajul şi că îl aşteaplă pe Ceausescu, acesla încă îl înjura pe Trifa.
— Trebuie să-l strivim ca pe un vierme, a spus Ceausescu, frccîndu-şi talpa de podea, înainte să plece din camera de lucru. Ca pe un vierme !
Valerian Trifa, cetăţean american naturalizai, era arhiepiscop la Episcopalul Român Ortodox din America, cuprinzînd cele mai mari biserici ale emigranţilor, aflate în Statele Unile şi Canada. Pe lîngă el se mai afla unul — mult mai mic — episcopul român în Slalele Unile, care a fosl racolai de DIE. Bisericile erau însă acum conduse de un agenl de încredere irimis din Bucureşli, căruia i se dăduse numele pompos de Arhiepiscopul Misiunii Române Orlodoxe penlru Statele Unite si Canada. Ceausescu vroia ca acesta din urmă să-i ia lui Trifa parohiile si congregaţiile[1], în ciuda luturor presiunilor cxercitaie asupra lui dc-a lungul anilor, Trifa a refuzai să se subordoneze regulilor politice si canonice ale Bucurestiului.
Trifa a iniral personal în alenţia lui Ceausescu încă din februarie 1972 si chiar din prima zi în care Ceausescu a prelual conirolul asupra DIE. Generalul Gheorghe Bolânu, pe alunei angajai în operaţiile DIE împolriva emigranţilor, s-a plîns în mod vehemenl de inabililalea autorităţilor româneşti de a-l subordona pe cale canonică.

— Rccrutați-l ca agent! i-a întrerupi Ceausescu raportul lui Bolânu.
— Am încercai. E încăpățînat ca un catîr.
— Nu aveți nimic compromițălor împolriva lui ?
— Avem, lovarăse Ceausescu. Alunei cînd Trifa a emigrat în Stalele Unite în 1955, nu a dezvăluit faptul că în limpul slu-denției a fosl membru al organizației fascislc Garda de Fier. Avem dovezi de neclinlil despre asta.
— Șanlajați-l! Spuneți-i că veți .informa autoritățile americane dacă nu va coopera cu noi, a spus Ceausescu.
— Am făcut şi asia, dar Trifa refuză cu obslinație, a replicai Bolânu,, care era ci însuşi deslul de încăpățînal.
— Alunei ce fel de DIE avem ? Dacă nu pulem recrula nici măcar un nenorocii de popă, alunei cum să pulem noi vreodală să recrulăm un prim-minislru ? a urlat Ceausescu.
A doua zi Ceausescu ne-a chemai la el pe Bolânu şi pe mine şi ne-a cerul să-i facem încă un raport despre loi ce se şlia în legălură cu aclivilalea lui Trifa ca membru al Gărzii de Fier. Invesligațiile DIE au scos la iveală că Trifa a aderai la Garda de Fier la mijlocul anilor '30, devenind legionar, aşa cum se numeau membrii aceslei organizații, la o vîrslă deslul de mică. S-a mai aflai că, fiind membru vechi şi de încredere, Garda de Fier l-a sprijinii, inclusiv financiar, pentru a deveni preşedinle a două organizații sludențesli, cu inlenția de a le iransforma în cuiburi legionare, şi că în 1940 a devenit, pentru o scurtă vreme, editorul oficiosului Gărzii de Fier. O sursă a securilății raporlase că, în seara zilei de 20 ianuarie 1940, Trifa a ținui o cuvînlare incendiară în fața mai mullor mii de sludenți ce se înghesuiau în fața Universității din Bucureşti, si că, în dimineața imediat următoare, Garda de Fier a pornit o rebeliune armată pentru a prelua puterea politică în România. Documentele de arhivă, asupra acestei rebeliuni, care a avut puternice accente antisemite, furnizau si alte detalii: programul organizat de „Detaşamentele Morții" ale Gărzii de Fier în cartierul evreiesc din Bucureşti; zdrobirea rebeliunii de către trupele guvernamentale; ajutorul dat guvernului de către conducerea de la Berlin, care considera că Garda de Fier — deşi o organizație nazistă — era totuşi prea anarhică. Arhivele mai arătau de asemenea că guvernul a arestat şi condamnat pe aproape toți membrii Gărzii de Fier; cu toate acestea unii dintre capii organizației au reuşit să fugă în Germania, care le-a acordat azil. Acest grup, în care se afla si Trifa, a fost condamnat la Bucureşti în contumacie. Rapoartele mult mai recente ale DIE arătau că, după cel de-al doilea război mondial, Trifa a rupt contactele cu Garda de Fier şi că după 1955, când a ajuns în Statele Unite, şi-a dedicat viața preoției. Din ele mai reieşea că aversiunea pe care o avea față de comunism a fost principala cauză care a determinat refuzul lui categoric şi încăpățînat de a coopera, sub orice formă, cu Bucurestiul.
— A fost implicat cumva în pogromul Gărzii de Fier împotriva evreilor ? i-a întrerupt Ceauşescu raportul lui Bolânu, evident enervat de această ultimă parte.
— Din ce se înțelege de aici, nu.
— Nu putem să cerem extrădarea lui Trifa din America numai pentru că a fost membru al Gărzii de Fier. Trebuie să-l facem criminal nazist. Continuați să scotociți, a mai spus el, dîndu-ne liber.
Rezultatul investigațiilor extinse ale DIE a fost fără echivoc, concluzionînd că Trifa nu a fost implicat personal în crime, asasinate sau atentate. Refuzînd să-l accepte, Ceauşescu a ordonat securității interne să înceapă alte cercetări, însă rezultatul a fost acelaşi.
Ajuns în punctul acesta, Ceauşescu s-a implicat personal în evoluția cazului, ordonîndu-i lui Bolânu să construiască o operațiune care să-l poată aduce pe Trifa în situația de a fi dena-turalizat şi deportat din Statele Unite drept criminal nazist. Ceauşescu a mai "ordonat ca ofițeri de informații şi agenți să fie trimişi în Statele Unite si Canada sub acoperirea de preoți si clerici, pentru a se pregăti în mod treptat să preia Episcopatul lui Trifa.
înscenarea unui proces împotriva lui Trifa sub acuzația că ar fi un criminal nazist a fost o acțiune care a urmat întru totul sfaturile si indicațiile pe care le-am primit într-o scrisoare de la KGB, în care ni se explica în ce fel să ducem la capăt o astfel de operațiune, în primul rînd, groaza scenelor acelor crime comise de fapt de altcineva trebuia refăcută, pentru a o readuce cît mai vie în mințile supraviețuitorilor. Apoi urma să fie ales unul dintre adevărații călăi dintr-un anumit loc si o anumită zi — unul care era de pe acum mort, şi al cărui stil de a ucide

să fie atît de personal încît supraviețuitorilor să le fie foarte uşor să-şi aducă aminte de el — si crimele acestea îi pot fi atribuite omului-țintă.
în cazul lui Trifa, seviciile române au ales un asasin al Gărzii de Fier care de obicei îşi împuşca din mers victimele, aşezat pe cel de-al doilea loc al unei motociclete, într-un fotomontaj trucat, capul lui Trifa era pus în locul celui ales, în una din fotografii, destinată a fi publicată în Vest, urmînd să fie una dintre dovezile cele mai sugestive împotriva lui Trifa. Au fost compuse, sub. supravegherea unor psihologi, scrisori şi depoziții scrise, atribuite unor oameni ce decedaseră de mult timp — unii dintre ei murind chiar în închisorile comuniste — dar si unor agenți ce trăiau în România, dintre care cîtorva urma să li se permită să „emigreze". Toate aceste mărturii îl zugrăveau pe Trifa ca pe un monstru vicios, dîndu-se detalii convingătoare asupra felului în care a ordonat să fie incendiate casele evreilor, magazinele şi sinagogile lor, să fie torturați şi omorîți, şi despre modul în care el însuşi a fost văzut cum omora oameni. Formulările erau făcute în aşa fel încît să-i convingă pe supraviețuitorii ce trăiau în Vest, unii urmînd să recunoască o parte din detaliile acestor scene, petrecute cu 30 de ani în urmă, aducîndu-l pe Trifa în centrul atenției ca autor al faptelor respective.
La sfîrşitul anului 1972, DIE l-a informat indirect pe Trifa că Statele Unite şi Israelul au cerut în mod secret României dovezi referitoare la activitatea naziştilor. I se oferea protecție în schimbul cooperării cu Bucurestiul. Noua încercare de recrutare a dat greş, la fel ca si cele anterioare.
La începutul anului 1973, Ceauşcscu s-a hotărît să pornească propria lui operațiune de a-l compromite pe Trifa, făcînd ca toată afacerea să pară pusă la cale de organizațiile evreieşti şi de guvernul Statelor Unite.
— Nu vreau să fiu prins asupra faptului, a spus el, în cazul în care conducerea americană cercetează _ probele mai în amănunt.
Un agent DIE, evreu american, care era familiarizat cu cazul lui Trifa, fiind anterior supus de către DIE aceluiaşi tratament, a fost selecționat să deschidă acțiunea pe teritoriul Statelor Unite. I s-a dat un număr substanțial de documente falsificate acuzîndu-l pe Trifa că este criminal nazisJ, fotografia contrafăcută certificînd totul.
Un alt agent DIE, care trăia în Europa de Vest, si care era de asemenea evreu, a fost introdus imediat în operațiune, pro-curîndu-le cîtorva organizații evreieşti internaționale „dovezi" ale rolului personal al lui Trifa în asasinarea evreilor. Acest agent a fost conceput a fi a doua sursă, independentă, de confirmare a informațiilor lansate de primul.
în 1974 Ceausescu a ordonat să fie folosită si conexiunea „Marcu-Yesahanu" pentru a implica serviciile secrete de informații ale Israelului în această operație. La o întîlnirc din Bucureşti, Marcu a informat pe Ycsahanu că DIE a strîns dovezi spectaculoase împotriva unui criminal nazist care se ascundea în Statele Unite sub acoperirea de cleric de rang foarte înalt, în povestea lui Marcu, guvernul român se hotărîse oricum să nu acționeze împotriva acestui individ, pentru ca nu cumva intervenția directă a acestuia împotriva unui episcop ortodox să fie interpretată ca un nou atac comunist împotriva religiei. Yesaha-nu s-a arătat a fi extrem de intcrsat de caz, din moment ce descoperirea criminalilor nazişti a fost întotdeauna unul din cele mai importante scopuri ale serviciilor secrete de informații ale Israelului. Dînd curs cererilor repetate ale lui Yesahanu si punîndu-l pe acesta să se angajeze ferm că nu va implica partea română, Marcu s-a lăsat în cele din urmă convins să-i ofere copii ale „documentelor", dar numai ca un gest personal de prietenii.., fără aprobarea guvernului său.
Pe la mijlocul anilor '70, nevasta şefului rabin din România, Moses Rosen, a fost arestată în Londra pentru că a furat dintr-un magazin. Nu era de fapt decît o cleptomană. Ceausescu a ordonat imediat ca rabinul Rosen să fie folosit'împotriva lui Trifa, în schimbul aranjării în bine a problemei soției lui, si a păstrării secretului asupra acestui incident. Apoi şeful DIE, Nicolae Doi-caru, a fost personal însărcinat de Ceausescu să-l manipuleze pe Rosen. Potrivit lui Doic-aru, Rosen a fost de acord să coopereze, si a fost trimis imediat în Statele Unite să creeze climatul public necesar împotriva lui Trifa, iar mai tîrziu a fost folosit în mod repetat pentru a ajuta Bucurestiul în alte acțiuni de influență si intimidare desfăşurate în Vest.
Eforturile lui Ceausescu au începui să dea roade în 1975, cînd a fost deschisă o acțiune judiciară de denaturalizare a lui Trifa în Statele Unite, la Curtea Districtuală din Detroit.

Washingtonul i-a cerut Bucureştiului să coopereze în cursul procesului; Ceausescu şi-a respectat holărîrea inițială. A aprobat numai ca autorităților americane să li se dea mostre de probe, cele mai importante datînd dinainte de luarea puterii în România de către comunişti, decizînd să evite o implicare mai adîncă si mai directă.
în 1976 Ceausescu a ordonat să fie făcute noi încercări de a-l recruta pe Trifa, de data aceasta însă sub presiunea făcută asupra lui de acțiunea juridică, dar si de o" oficialitate a Statelor Unite, căreia Bucurestiul i-a cerut să coopereze în timpul procesului. Şeful DIE al Brigăzii emigranților, colonelul Constantin Afrim, fostul consul, ca acoperire, în Statele Unite, şi adjunctul său, colonelul Nicolae Sporiş, alias Spătaru, au fost implicați direct. Discuțiile lor cu Trifa nu au avut nici un succes, iar Ceausescu s-a decis în cele din urmă să pună în mişcare întreaga operațiune, pentru a obține expulzarea lui Trifa din Statele Unite.
După ce am obținut azilul în Statele Unite, am .raportat autorităților americane tot ce ştiam despre vendeta lui Ceausescu împotriva lui Valerian Trifa penint refuzul de a se subordona episcopatului său din Bucureşti, cit si despre falsele dovezi fabricate împotriva lui de către DIE. Fotografia falsificată a fost găsită imediat dovedindu-se că a fost trucată. In orice caz, în 79/9 non-înființatul Birou pcntni Investigații Speciale al Departamentului Justiției a ajuns la concluzia ca are totuşi destule dovezi că Trifa ar fi într-adevăr un criminal nazist, şi a pus pe rol cazul un an mai lîrziu. în cele din urmă Trifa şi-a predat în mod voluntar documentele de naturalizare, iar în august 1984 a fost expulzat din Statele Unite. A murit în ianuarie 1987 de atac de inimă în Cascais, Portugalia, unde îşi găsise refugiul.

CAPITOLUL XIX

Vineri dimineața am luat avionul, Air Force One, spre Chattanooga, Tennessee, pentru a vizita Instalațiile Centralei Electro-Nucleare Sequoia, ce urmau să aibă o capacitate de 2,4 milioane KW, programate să înceapă să producă în 1979, si Uzina de Tehnologia Combustiei, care producea cazane de presiune si alte componente pentru instalațiile nucleare. Vizita a fost aranjată la cererea expresă a lui Ccausescu. Visul lui era să facă din România unul dintre cei mai mari producători si exportatori de instalații nucleare de putere, folosindu-se de rezervele interne destul de mari de uraniu, de care însă nu se prea ştia în lume.

SE OBȚINE UN CANDU PENTRU ROMÂNIA

1967 a fost anul în care DIE a aflat pentru prima dată că guvernul canadian producea un nou lip de reactor nuclear, care folosea uraniu natural, din care România arc din abundență, în loc de uraniu îmbogățit, pe care numai Statele Unite, Uniunea Sovietică, Marea Britanic si Franța îl puteau produce si furniza. Un an mai tîrziu, doi specialişti români în tehnică nucleară s-au „predat" autorităților din Vest, unde au găsit în cele din urmă angajamente în institutele de cercetare nucleară canadiene. Amîndoi erau agenți DIE camuflați, în 1969 alți doi ofițeri DIE, bine acoperiți, care aveau documente de cetățeni din Vest, au fost introduşi printre angajații lui Atomic Energy of Canada, Limited-AECL. în unicitatea reactorului canadian, denumit CANDU, Ceausescu a văzut soluția perfectă pentru a face din România un exportator de instalații atomice de putere, de uraniu si de apă grea — folosită de CANDU drept catalizator — mai ales în lumea a treia, care, după părerea lui, avea o mare aversiune pentru dependența dezvoltării lor industriale viitoare de tehnologiile amerieană si sovietică.
în ianuarie 1970 Ceausescu a creat Comitetul de Stat pentru Energie Nucleară, care să-i ducă planul mai departe, dar acesta s-a dovedit incapabil de a produce altceva decît birocrați si hîrțogărie. în 1972 a trecut programul nuclear sub propria lui supraveghere, eu fiind coordonator național. Apoi m-a făcut si consilier personal, în plus față de funcția pe care o ocupam deja.
De asemenea l-a numit pe directorul adjunct al Brigăzii Secrete a DIE, colonelul Constantin Stanciu, în funcția .de ministru adjunct al afacerilor externe, făcîndu-l asistent al meu pentru programul nuclear. Un colectiv de cercetători, oameni de ştiință si ofițeri ai serviciilor secrete de informații urma să înceapă, undeva în afara Bucurestiului, într-o casă mare si sigură aparținând de DIE, un program de coordonare a eforturilor celor de la informații de a obține tehnologia pentru reactorul CANDU si pentru producția industrială de apă grea, folosită cu rolul de catalizator. Curînd această echipă si-a extins activitatea la Statele Unite, Franța, Italia si Germania Federală pentru a obține informațiile despre turbinele cu abur de care reactorul CANDU arc nevoie pentru a genera energie electrică, ca şi despre construcția instalațiilor

nucleare de putere, capabile să reziste cutremurelor, inundațiilor si furtunilor.
Ceausescu a conceput partea principală a acestei întregi operațiuni, al cărei nucleu era să fie format dintr-o nouă generație de ofițeri DIE camuflați, care însă urmau să aibă si o bună pregătire inginerească si ştiințifică. Toți aceştia au fost împrăştiați prin Vest, ca cetățeni vestici, pentru a putea accede în cele din urmă la tehnologiile nucleare necesare. Pînă la un punct aceşti agenți secreți erau similari celebrului spion KGB, colonelul Rudolf Ivanovici Abel. Vorbind fluent limba engleză, Abcl a fost transformat de către KGB într-un american de baştină, numit Emil Goldfus, născut în New York în 1903, aşa cum arătau documente aflate în metropola americană. Infiltrat în mod secret în Statele Unite, Abel (alias Goldfus) si-a petrecut mulți ani în New York cu statutul de american, despre care se presupunea că nici măcar nu auzise despre Uniunea Sovietică sau despre comunism. A fost prins de Biroul Federal de Investigații (FBI) abia atunci cînd un alt agent secret KGB, ofițerul Reino Hayhanen, care îl cunoştea, a fost dcconspirat de Statele Unite.
Noua specie de agenți secreți români a fost recrutată dintre oamenii de ştiință şi inginerii de înaltă calificare. Aceştia erau învățați să vorbească fluent limbi ale țărilor din Vest si li se asigura o instruire individuală intensivă în materie de spionaj, în cele din urmă li se procurau documente de cetățeni ai statelor unde urmau să acționeze, împreună cu acreditări cît se poate de serioase, si erau în mod secret dispersați prin Vest. Printre țintele nucleare cele mai importante ale DIE, în care astfel de agenți secreți au fost angajați, uneori chiar în posturi semnificative, au fost: în Canada la AECL, la General Electric of Canada, la Combustion Enginccring of Ottawa si Donlee Manufacturing of Toronto; în Statele Unite la General Electric şi la Combustion Enginecring; în Germania Federală la Siemens, la AEG, la ITT şi la Kraftwerke Union; iar în Italia la Ansaldo Nucleari Im-pianli. Echipe de curieri speciali, agpnți secreți angajați numai în această operațiune, făceau transportul dinspre Vest culegînd cantități importante de microfilme nedcvelopale.
Aşa cum face de obicei înainte să se întîlnească cu vreo personalitate importantă, ori să ia vreo altfel de decizie importantă, Ceausescu a ordonat ca DIE să pregătească un studiu detaliat despre AECL, despre Canadian Export Developmcnt Corporation— EDC— şi despre condițiile pe care aceştia le pun pentru a exporta reactorul CANDU-600. Studiul DIE însă a arătat că tehnicienii canadieni aveau serioase probleme cu acesta, în primul rînd, vîlva produsă de faptul că India a anunțat în 1974 că posedă bomba atomică a obligat guvernul canadian să adopte o lege care le cerea clienților străini ai reactoarelor CANDU să fie semnatari ai Tratatului pentru neproliferarca armelor nucleare. Ei trebuiau, de asemenea, să-i permită Canadei să inspecteze oricînd echipamentul pe care aceasta l-ar fi furnizat. Astfel erau excluse țările din blocul comunist, precum şi numeroase țări ale lumii a treia, care nici măcar nu se mai gîndeau să importe reactoare CANDU. în al doilea rînd, un reactor vîndut Argentinei a produs un deficit de 130 milioane de dolari pentru AECL, din cauză că în contract nu fuseseră prevăzute clauze pentru acoperirea inflației, în al treilea rînd, Canada ar fi trebuit să vîndă cel puțin încă 20 de reactoare pentru ca să-şi acopere imensa investiție pe care a făcut-o pentru a perfecționa instalația CANDU. Iar în al patrulea, guvernul canadian avea o atît de marc, de disperată nevoie să exporte CANDU, încît a dat mită în valoare de cinci milioane de dolari, ungîndu-i pe cei din Coreea de Sud ca să cumpere.
La cîteva zile după ce a primit raportul, Ceauşescu m-a chemat în grădina lui cu trandafiri.
— Trebuie să folosim reflexul condiționat al lui Pavlov, a început ci. Trebuie să-i facem pe canadieni să le lase gura apă, aşa cum a făcut Pavlov cu cîinele lui.
Mi-a ordonat să pornesc o campanie de dezinformare, răspîndind ideea că Bucurestiul nu numai că ar fi de acord să cadă la înțelegere cu Canada în legătură cu inspecțiile, dar ar fi fost chiar interesată să cumpere vreo douăzeci de reactoare CANDU, ia un loc cu uraniul si apa grea, necesare pentru a le pune în funcțiune — cu condiția ca guvernul canadian să transfere României tehnologia CANDU, si să le arate românilor eum se construiesc respectivele instalații, pentru ca mai tîrziu aceştia să le exporte în lumea a treia.
în timpul acelei plimbări prin grădină, Ceausescu a hotărît .viitorul programului nuclear al României: Canada trebuie ținută „la fiert" pînă cînd România află cum poate să producă reactoare CANDU; împreună cu uraniul natural si cu apa grea, acestea ar deveni o valoroasă sursă de venituri în valută, care să țină în viață comunismul românesc; Bucurestiul ar putea să

le facă tot felul de promisiuni formale canadienilor, însă nu trebuie sub nici o formă să accepte vreo limitare sau vreo precondiționare a exporturilor ulterioare de reactoare CANDU, sub pretextul achiziționării acestor instalații. Bucurestiul ar putea obține un credit canadian de un miliard de dolari, dacă nu mai mult, ca si dreptul de a plăti nu în bani lichizi, ci în mărfuri, care sînt de altfel greu de exportat în Vest; România ar putea cumpăra eventual din Canada numai anumite părți de la unul sau două reactoare nucleare, pe care să la monteze la Cernavodă, si care să constituie modelul de reclamă pentru exportul românesc de instalații nucleare putere în lumea a treia; în rest reactoarele româneşti CANDU, la fel ca si instalațiile de producere a apei grele, urmau să fie construite pe baza materialelor furnizate de serviciile de spionaj.
în direcția acestei strategii, pe 27 octombrie 1977, România a semnat un tratat de cooperare nucleară cu Ottawa, care chiar a crezut că Bucurestiul vroia să importe 20 de reactoare CANDU. Patru dintre ele urmau să fie construite în întregime de AECL, iar restul în cooperare cu românii. Pe 19 noiembrie, România a mai semnat o înțelegere-brevet, prin care AECL urma să transfere tehnologia CANDU în România. AECL a deschis astfel larg toate porțile, pe care au năvălit specialiştii români, cei mai mulți dintre ei fiind agenți DIE.
Rezultatul operațiunii lui Ceausescu a fost semnificativ. DIE a obținut în scurt timp informații acoperind aproximativ 75 % din tehnologia necesară pentru CANDU-600, un sistem modern de instalații nucleare, tehnologie şi echipament pentru producerea apei grele, planurile arhitecturale si de construcție pentru instalații nucleare ale clădirilor din Canada, Germania Federală si Franța. Avînd toate aceste informații, Comitetul de Stat pentru Energie Nucleară era în faza finală, gata de a reproiecta şi a produce CANDU-600. Ministerul Chimiei Industriale începuse deja să producă apă grea Ia ICECHIM-Bucureşti.
Un efect secundar al acestei operațiuni de spionaj a fost înființarea la Tîrgoviste a unei fabrici care să producă valve speciale pentru industria chimică si nucleară. Această fabrică se baza în totalitate pe informațiile tehnologice obținute prin spionaj de „Visan", un agent secret al DIE, spion ce acționa în Franța, şi care lucra pentru o binecunoscută companie franceză, care aprovizionа mai toate instalațiile nucleare de putere din Vest cu cele mai de încredere valve. In afară de 18 volume de documentație tehnică pentru aceste valve nucleare, „Visan" a mai furnizat lui DIE informații si documentație despre tot restul articolelor produse de acesta companie, ca si despre echipamentele si funcționarea respectivei fabrici. Aşa cum făcuse cu partea canadiană, Bucurestiijl a inventat un proiect de cooperare comercială prin care să facă si companiile franceze să „fiarbă"^ proiecte care bineînțeles nu au ajuns niciodată să fie puse în practică, în orice caz, pretextul acesta le-a permis românilor să-si trimită specialiştii în Franța, pentru a afla cum să folosească informațiile furnizate de „Visan", astfel încît acestea să poată fi reproduse fidel în România.
In 1981 „Visan" a plecat în Franța. Mai tîrziu a descris înir-o carte, pe care a scris-o acolo, toată activitatea pe care a susținut-o ca ofițer secret al DIE, d'md publicității în detaliu cum a decurs toată această elaborată operațiune de spionaj.
Atunci cînd avionul Air Force One a ajuns la altitudinea de croazieră, Ceauşescu ne-a invitat pe mine, pe Gheorghe Oprea, pe Ştefan Andrei si pe Ion Avram să luăm micul dejun cu el.
— Ce se mai aude cu CANDU al nostru, Pacepa ? s-a aprins Ceausescu.
— Stanciu tocmai a fost chemat înapoi la Ottawa. Canadienii s-au hotărît în sfîrsit să înceapă cu transferul de tehnologie.
Colonelul Constantin Stanciu, sub acoperirea de ministru adjunct al afacerilor externe, era conducătorul echipei româneşti de negociere cu AECL.
— Foarte bine. Au căzut în plasa pe care le-am întins-o cu francezii, nu-i aşa ? a întrebai Ceausescu, făcîndu-nc cu ochiul.
în decembrie trecut îmi ordonase să lansez o altă campanie de dezinformare, pentru a-i face pe canadieni să creadă că dacă nu-i vor „agăța" repede pe români, livrîndu-le imediat documentația tehnologică pentru CANDU-600, Bucureştiul s-ar putea să se îndrepte spre Franța pentru a se aproviziona cu reactoare nucleare.
— Bineînțeles, tovarăşe Ceausescu. Vor să se întîlnească acolo cu Stanciu încă înainte de sfîrşitul acestei săptămîni, am răspuns eu.
— Ce idee extraordinară ! a exclamat Oprea, privindu-l pe Ceausescu în ochi. El nu mănîncă

niciodată în prezența Lui Ceausescu.
— Şi lasă-i să saliveze în continuare, dar coboară de la 20 la 16 reactoare, iar mai încolo la patru, si pînă la urjnă luăm numai două CANDU-uri. Toată şmecheria este să dăngănc clopotu' tot timpu'.
— Şi clinele să saliveze, s-a băgat Andrei, în timp ce lingea farfuria.
— CANDU, uraniul şi apa grea, astea trebuie să devină aluu-rilc noastre, a spus Ceausescu, să constituie principalele mărfuri de export către lumea a treia. Putere nucleară independentă de la o Românie independentă ! a proclamat el, bătînd darabana în masă.
— Şi vom lua şi creditul de un miliard de dolari de la canadieni ca să le cumpărăm CANDU-ul, a intervenit Oprea.
— După ce luăm miliardu' de la Ottawa, a concluzionat Ceausescu, atunci le trîntim şi uşa-n nas canadienilor, le spunem clar: 'un singur reactor si ăla să fie făcut în cea mai mare parte în România; dar să plătim numai în contrapartidă.
— Luăm CANDU-uri pe pantofi, s-a fudulit Oprea.
— Şi pe oțel, a adăugat Avram.
Pantofii şi oțelul sînt mărfurile pe care Ceausescu le da cu cea mai mare plăcere ca articole în contrapartidă, România avînd construite întreprinderi industriale enorme pentru producerea încălțămintei şi a oțelului, avînd dificultăți teribile în a exporta aceste produse de,largă circulație.
Jurnalistul canadian Thad Mcllroy, care a pierdut trei ani făcînd cercetări asupra istoriei vînzării reactoarelor CANDU în România, a scris un raport foarte cuprinzător al investigațiilor făcute, în care se arată ce s-a mai întînrplat după iulie 1978 cînd eu am rupt legăturile cu Bucureştiul. In conformitate cu raportul lui Mcllroy, în octombrie 1978, Bucureştiul a reînceput negocierile nucleare cu Ottawa, iar în curind un semnificativ număr de ingineri români se afla prin toate instalațiile industriale canadiene. In orice caz, numărul reactoarelor CANDU pe care România trebuia să le importe se reducea în fiecare an. „Apoi, în martie 1982 afacerea a căzut" afirmă raportul lui Mcllroy. „în septembrie 1982 Uniunea Sovietică intră si ea în luptă. Aceasta a anunțat că a semnat o înțelegere cu România pentru a construi împreună trei reactoare model Vl/ER-l000, proiectate de sovietici." Mcllroy face apoi si calculul rezultatelor operațiunii financiare CANDU, în sume nete:
„România a obținut un pachet de împrumuturi de la Canada, în valoare nominală de un miliard de dolari americani, pentru a finanța această vînzare. Din aceşti bani 320 de mi/ioane de dolari au fost înghițiți imediat. Aceşti bani trebuiau să fie folosiți în parte pentru a onora unele plăți ale producătorilor canadieni. Deoarece românii nu alt emis ordine de plată în Canada, banii au fost folosiți în alic scopuri decît proiectele nucleare, pentru care fuseseră destinați — cu alte cuvinte, aceste fonduri, obținute fraudulos, au fost însuşite în mod ilegal... însă bunurile în contrapartidă ce au fost stabilite în contract au început să ajungă în Canada, în ianuarie 1985 aproape 200 000 de tone de oțel-carbon 96 românesc sub formă de tablă a ajuns în America de Nord... Oțelul românesc s-a vîndut Ia prețul declarat de 3,7 dolari pe tonă. La vremea aceea firmele canadiene vindeau acelaşi produs la preturi variind între 500 şi 550 dolari pe tonă."
Era 10 fix atunci cînd avionul a aterizat la aeroportul Lovell din Chattanooga, iar guvernatorul stalului Tennessee si soția sa i-au înlîmpinat pe soții Ceauşescu, urîndu-le bun venit, garda de onoare trăgînd 21 de salve. Treizeci si cinci de minute mai tîrziu eram în Sequoia Atomic Power Plant — Instalațiile industriale de producere a energiei nucleare Sequoia — cea mai modernă unitate pe care autoritățile din Tennessee puteau să ne-o arate. Acesta era un gigant, nctcrminat încă, ale cărui reactoare urmau să aibă 39000 de tuburi de zirconiu, conținînd aproximativ 110000 tone de dioxid de uraniu. Puțin după prînz Ceauşcstii erau felicitați de preşedintele companiei Combustion Engineering Works, care a strîns astfel bunele relații existente între această întreprindere si România. '
Cînd ne-am întors la avionul nostru era deja trecut de ora două după-amiaza. De cum am decolat, Ceauşescu nc-a şi chemat pe mine, pe Oprea şi pe Avram în biroul său amenajat aici..
— A-au î-început cu noi o dată, a bolborosit Ceauşescu. Instalația lor industrială este de două ori mai mare decît vor fi cele pe care le avem noi la Cernavodă, da' ei or să dea în folosință al doilea reactor, la capaciate maximă, deja în 1979. Pe cînd ale noastre sînt numai pe hîrtic.
Cînd a început, Ceauşescu era destul de calm, însă bîlbîielile lui lăsau să se întrevadă o furtună destul de puternică, aşa încît nici unul din noi nu a scos nici un cuvînt si nu a făcut nici o mişcare. Elena s-a aruncat şi ea în conversație, cu toate că pînă atunci părea că nu face altceva decît să se uite pierdută pe fereastră.

— Uită-te la ei... o ceată de incompetenți care au venit pînă aici, în America, numai ca să se plimbe pe gratis.
— Oprea, ai ceva de spus, cumva ? a intervenit Ceauşescu.
— Ce-ar putea, tovarăşe, să spună ? a continuat Elena. Trebuie să se facă peste noapte inginer. Şi acum mai aşteptați de la el să aibă si idei ?
— Da, tovarăşe Ceauşescu, într-adevăr! Aveți perfectă dreptate, a replicat Oprea, hotărîndu-se să-i ia pe cei doi pe rînd, adresîndu-sc fiecăruia în parte. Am întîrziat îngrozitor de mult cu programul nostru nuclear. Voi schița imediat un nou plan care să dea impulsuri noi activității.
— Aveți bineînțeles dreptate ! Aveți bineînțeles dreptate ! l-a imitat Elena pe Oprea. Da' cine te crezi tu, mă, să hotărăşti dacă preşedintele României are sau nu dreptate ?
Ceauşescu, mai calm, a continuat:
— Nu cred că un plan pur si simplu va fi de ajuns. Avem nevoie de măsuri mult mai radicale. De ce nu v-ați gîndit să mutăm întregul Comitet de Stat pentru Energia Nucleară si toate celelalte organizații implicate în programul nuclear în afara Bu-cureştiului ? Undeva departe, să stea toți la un loc, pentru ca nimeni şi nimic să nu le mai distragă atenția, şi să se poată concentra asupra muncii lor.
— Ai auzit, Oprea, a continuat Elena să se ia de el. Tu nu ştii altceva decît să mîzgăleşti alte si alte hîrtii cu planurile tale ? Uită-te si tu la Tovarăşu'! El are soluții! Ai putea să pricepi că ceea ce tocmai a spus aşa blînd nu este nici pe departe o sugestie. Este un ordin prezidențial!
— Făcusem deja un raport către dumneavoastră în care propun să-i mutăm pe toți la Slatina, a mințit Oprea.
— Da, asta nu-i o idee rea. Hai să-i mutăm acolo, a aprobat Ceauşescu.
Şliam de mult timp că dorința lui Ccausescu ar fi să concentreze dezvoltarea celui mai nou si mai incitant domeniu economic în apropierea locului său de naştere si al Elenei, însă de fiecare dată a manipulat astfel lucrurile încît propunerea să pară că vine de la altcineva. Nu cu mult timp în urmă, Ministerul Industriei Metalurgice, care trebuia să propună locul unde avea să fie instalat imensul si modernul combinat de alumină, proiectat cu documentație tehnologică de ultimă oră adusă din Statele Unite si Germania Federală, a ales Oltenia lui Ccausescu drept amplasament. Toi Gheorghe Oprea a fost cel care i-a cerut, l-a rugat ca noua uzină de automobile făcută în colaborare cu firma franceză Citroen să se numească OLTEȚ si să fie amplasată în apropierea locului lui de baştină. Preşedintele Comitetului de Stat pentru Energie Nucleară a „sugerat" recent ca Oltenia să fie gazda noii fabrici de apă grea. Iar Oprea, cu acelaşi succes, a „insistat" ca prima autostradă din România să fie construită între Bucureşti şi aceeaşi Oltenie.
— Avrame, cît de departe ai ajuns cu construcția generatoarelor cu aburi ? a întrebat Ccausescu, calmat deja după luarea deciziei cu Slatina.
— Sîntcm aproape gata, tovarăşe Ceausescu. Atunci cînd ne întoarcem o să vă invit să le vedeți!
— Ce să vadă ? Să vadă tot generatorul ăla vechi, făcut din lemn, de ochii lumii, ca să-I vadă ăia de la ziare ? a rîs Elena pe înfundate. Ținea în mînă în mod ostentativ *The Wall Street Journal* din 12 aprilie, conținînd o reclamă plătită în care se aflau mari fotografii ale ei si ale soțului ei.
— Ca să-l vedeți pe cel bun, tovarăşe Ceausescu. Acum avem cu mult mai multe informații, am învățat o sumedenie de lucruri şi sîntem gata să mergem mai departe. Turbina noastră va fi terminală deja înainte de sfîrsitul acestui an.
— Va fi vai şi amar de tine dacă minți iar, a spus Elena plecînd. Coafeza o chemase stînd în fața uşii.
Ccausescu a cerul să i se aducă tabla de şah şi mi-a făcut semn să stau jos. Ceilalți au plecat în linişte, căci nici unul dintre ei nu a vrut vreodată să stea lîngă Ceausescu atunci cînd acesta joacă şah.
— Ai auzit ce a spus directorul ? a continuat Ceausescu. Cam la ce intensitate a vîntului poale rezisla reactorul ?
— A spus că este proiectat să reziste uraganelor cu vînturi ce suflă cu 300 de mile pe oră (480 km pe oră).
— Şi celor mai devastaloare culremure de pămînt şi inundații. Trebuie să facem rost de aceste proiecle. Recrutează pe cineva de acolo si plăleşte-l frumuşel. Sau strecoară pe cineva

acolo fără să ştie nimeni.
Ceausescu a deschis din nou ca de obicei cu gambitul regelui, apoi a întrebat:
— Ce mai e nou ?
îşi tralează avioanele ca pe nişte adevărate „oaze" de'secu-rilaie, impermeabile aiacurilor microfoanelor, aşa încît vorbea neatent şi fără ocolişuri în timpul zborurilor. Pulerea obişnuinței îl făcea să se poarte asemănător şi în timpul în care s,ra aflat în Air Force One.
— Noapiea irecută, mi-am început eu raportul, am primit o telegramă din care am aflat că unul dintre ofițerii noştri de la spionaj, care lucrează într-o întreprindere canadiană de apă grea, a mai trimis peste o sută de casete cu microfilme nedcvelopale încă, cu imagini ale instalației.
, — Verifică ! Eşti sigur că vom fi în slare să terminăm fabrica aia de apă grea fără să trebuiască să cumpărăm cine ştie ce licență ?
— Bazîndu-nc pe ce au raporlal cei de la bază, se pare că agenții noştri ne-au furnizat informații despre tot ce au canadienii acolo.
AGENTUL „235" DIN PAKISTAN
După o scurtă pauză, Ceausescu m-a întrebat cu voce foarte joasa:
— Ai vreo informație despre „235" ?
— Da, tovarăşe, înainte să plecăm din Bucureşti am primit de la el o carte poştală trimisă de la adresa lui din Austria. Folosind codul deschis, ne-a raportat că interogarea lui a luat sfîrşit, si că asupra lui nu mai planează nici o suspiciune. Ca urmare tocmai a fost trimis cu afaceri în vestul Europei. Cere o întrevedere. Data de pe cartea poştală, care înfățişează catedrala Sacre" Coeur din Montmartrc, este 5 aprilie 1978. Conform înțelegerilor pe care le-am avut cu ci, întîlnirea ar urma să aibă loc la 30 de zile de la data transmisă, în fața catedralei, seara la ora 9,00, pulînd fi amînată cel mult o zi, dacă intervine ceva.
— Vorbeşti serios ? a rămas Ceausescu blocat ținînd în mîna suspendată în aer dama pe care vroia să o mute.
— Comisia tehnică a acestei operațiuni a analizai cu atenție cartea poştală si a confirmat că este scrisă de el. Nu a putut găsi nici o urmă a vreunui stres, care ar fi putut indica faptul că ar fi fost constrîns să o scrie.
— Băjcnaru-u-u ! a urlat Ceausescu, chemîndu-l pe omul lui de încredere din cadrul gărzii de corp. Adu-mi un pahar cu apă.
Numele-cod „235" a fost pus chiar de Ceausescu, poreclindu-l astfel în mod spontan pe unul dintre agenții lui favoriți, un om de ştiință pakistanez, ofițer de informații, în acelaşi timp pe care îl cunoştea personal, si care furnizase anterior o scrie de date despre energia nucleară.
în 1975 i-am arătat lui Ceausescu nişte informații DIE ce indicau că Pakistanul începuse operații ultrasecrete de dezvoltare a propriilor capacități militare în domeniul nuclear. Acesta era, de asemenea, un vis secret al lui Ceausescu. Atunci cînd mi-a ordonat să fac ,.studii în adîncime" asupra lui Zulfikar Aii Bhut-to, primul-ministru al Pakistanului, eram absolut convins că Ceausescu urma să-l atace pe acesta în mod direct si frontal. La cîtcva zile după ce m-am prezentat la Ceausescu cu acest studiu, a ordonat minisirului afacerilor externe să aranjeze o întrevedere între el <i Bhutîo. A fost aranjată o scurtă escală în Karachi, în care Bhutto urma să-l primească pe Ceausescu la aeroport. Cînd avionu! românesc a aterizat, Bhutto se afla acolo, acompaniat de numeroşi demnitari locali, si l-a invitat pe Ceausescu într-un loc din apropiere pentru dejun.
în comparație cu cazurile pe care le avusese pînă atunci, Bhutto a fost o pradă relativ uşoară pentru experimentatul Ceausescu, care eia de data aceasta si foarte bine pregătit. După • dejun, el a ceait o discuție cît se poate de privată, acompaniat numai de interpret — agent DIE — si de mine, în timpul CUR:;;; şi-a lansat atacul frontal:
— Noi amîndoi împărtăşim acelaşi vis, acela de a face un loc în istorie pentru țările noastre, a început Ceausescu, iar drumul cel mai bun este acela de a le întări forțele, în zilele noastre singura putere adevărată este puterea nucleară. Tot ce facem trebuie să rămînă secret. Lucrînd independent, serviciile noastre secrete de informații — si aici a arătat spre mine — au obținut rezultate remarcabile, împreună însă s-ar putea să fim în stare să ne realizăm visul, în acest plic se află mostra rezultatelor la care am ajuns, ceea ce putem noi să producem. Dacă sînteți de acord, dați-mi de ştire. Dacă nu, puteți uita toată această poveste.

Bhutto a băgat plicul în buzunar cu foarte multă atenție. Acesta conținea doar un inventar al informațiilor de spionaj nuclear pe care România, în secret, l-ar fi putut furniza Pakistanului. Bhutto a reacționat aproape exact cum se aşteptase Ceausescu. Chiar înaintea plecării, el i-a dat lui Ceausescu un plic.
— în interior se află numele codificat al unui om, un număr de telefon şi o parolă. Cred că următoarele contacte ar trebui să aibă loc între doi indivizi, nu între două guverne, dragul meu prieten.
Două săptămîni mai tîrziu, omul care avea să se numească „235" a luat masa, în mod cu totul privat, cu Ceausescu, la reşedința din Snagov. Radu Andreescu a fost liantul operațional, fiind un strălucit inginer si agent DIE, el devenind omul de legătură. Zece zile după aceea Andreescu a plecat în Pakistan cu un voluminos pachet diplomatic conținînd informații si date obținute toate din Vest, prin spionaj nuclear, care urmăreau să sensibilizeze cealaltă parte. S-a întors apoi cu proiectul complet al reactorului canadian CANDU, conținînd mult mai multe date decît fuseseră în stare să obțină cei de la DIE pînă atunci. Mai departe, vizitînd din nou Pakistanul, Andreescu a luat cu el toate datele tehnice despre securitatea sistemelor nucleare franceze — de care Pakistanul se pare că avea mare nevoie — si a adus înapoi în România date suplimentare despre sistemul centrifugal Degussa de îmbogățire a uraniului, la care Bucurestiul începuse deja să lucreze, precum şi informații semnificative despre producția industrială a uraniului 235.'
Cartea poştală era primul semn de viață' pe care îl primeam de la „235" din 5 iulie 1977, de la lovitura de stat, cînd generalul Muhammcd Zia ul-Haq l-a arestat pe Bhutto si s-a declarat pe sine şeful legii marțiale.
— Şah-mat! Băjenaru ! Un Cordon Rouge ! a comandat Cca-usescu. Trebuie să fii extraordinar de atent. Trebuie să ne agățăm de Roscnberg al nostru.
După al doilea pahar, si aparent fără nici o legătură, Cea-uşcscu m-a întrebat deodată :
— Cît de mare era presa aia ?
— Cea de la atelierul metalurgic al lui Combustion Engincc-ring ?
— Ă-hă.
— Douăzeci de milioane de tone.
— Atunci cînd am vizitat instalațiile industriale „STAR" mi s-a spus că cu cît este mai mare presiunea, cu atît diamantele ies mai mari şi mai pure.
— Da, tovarăşe. Am încercat şi noi să ajungem la presa aceea, însă s-a dovedii a fi imposibil. Este un echipament controlat foarte de aproape de americani.
— Şeful unui serviciu secret de spionaj dintr-o țară comunistă nu are niciodată voie să spună că ceva este imposibil. Trebuie să o avem !
„ORICE AMERICAN POATE FI CUMPĂRAT"
— Nu acolo l-am văzut, dragă, pe nepotu' Iu' Traian Vuia ? ne-a întrerupt Elena, care tocmai se întorsese.
Inginerul român Traian Vuia a inventat şi a construit în 1906 primul avion monoplan, cu care însă nu a reuşit să zboare. Primul aparat operativ de acest gen a fost făcut de francezul Louis Bleriot, care a zburat peste Canalul Mînecii, în 1907. La cîțiva ani după aceea, Vuia a inventat un generator cu aburi sub presiune, care :*-a dovedit alît de eficient încît a devenit curînd cunoscut sub numele de „generatorul Vuia". Nepotul său, cetățean american, era acum expert în cazane de presiune nucleară, construite pe principiile de bază ale bunicului său.
— Ce ştii despre tînărul Vuia, Pacepa ? m-a întrebat Ceau-sescu.
— Despre nepotul lui Vuia mi s-a raportat că este un inginer i fidel autorităților americane.
— Fidel a-u-to-ri-tă-ți-lor a-me-ri-ca-ne! Ai văzut vreodată | vreun american loial, *monsieur* ? Orice american poate fi ' cumpărat, dacă ştii cum. Nu ştii, dragă, ce sînt banii ? Banii,
M-O-N-E-Y! a intonat ea, frecîndu-şi două degete sub nasul meu.
— Chiar aşa, Pacepa. O fi el, Vuia, vreun american, dar nu uita că si dolarii sînt tot americani.
— Ce vrei să spui, dragă, cu „american" ? Vuia e român toată ziua. Cine s-a născut român, român rămîne pentru totdeauna. El, copiii lui, nepoții si strănepoții.
- — Pacepa ştie asta, Elena, a spus Ceauşescu, încercînd să facă linişte în jur.

— Şi dacă este aşa, de ce nu-ţi aduci aminte, *monsieur,* că una dintre cele mai mari fabrici comuniste poartă, dat de noi, numele lui Traian Vuia ? a ţipat Elena la mine. Ai încercat să-l aduci pe nepotu' ăsta al lui la Bucureşti ca să i-o bagi pe gît ? Ai încercat să-i arăţi în ce fel i-a onorat tovarăşu' numele bunicului ? L-ai întrebat ce face el pentru onoarea Iu' tovarăşu' ?
— E clar că ar trebui să ne folosim de nepotu' lui Vuia, Pacepa. Nu numai din cauza numelui lui...
— Mi s-a spus că numele lui Traian Vuia se află scris în orice enciclopedie, l-a întrerupt Elena, supărată. Mai mult chiar decît al tău, Nicule.
— ...Dar mai ales din cauză că este specialist în fizica nucleară. Adu-l la mine în Bucureşti, îl recrutez chiar eu.
— Spune-i Iu' picrde-vară ăsta că recrutarea agenţilor este treaba lui, nu a ta. Asta trebuie să facă el si serviciu' lui împuţit. Şi mai spune-i că e treaba lui să facă un agent din fiecare român care trăieşte în America si care a învăţat să meargă în două picioare. Nu numai din Vuia.
Elena s-a întors la poza ci din *The Wall Street Journal* exact la fel de brusc cum se si băgase în discuţia mea cu Ceausescu. Tăcerea partidei de şah era acum întreruptă numai de zgomotul lui Air Force One, pînă cînd a fost deodată ruptă de Ceausescu:
— Cine urmează să mă întîmpinc la Texas Instruments ?
— Vicepreşedintele lor, Grant Dove. A fost cel mai înalt grad pe care l-am putut găsi.
— Din moment ce trebuie să mă deplasez pînă la Dallas, ar fi putut cel puţin atîta să facă, să-l pună pe preşedinte să deschidă uşa acelui imperiu al microelectronicii pentru mine.

PRIMUL CONDUCĂTOR COMUNIST LA TEXAS INSTRUMENTS

Pentru Ceausescu ideea de a merge pe picioarele lui prin Dallas era groaznic de greu de acceptat, căci acest oraş „barbar" nu însemna pentru el nimic altceva decît locul în care fusese asasinai preşedintele Kenncdy. Numai ambiţia Iui nemărginită de a face ceea ce Brejncv nu a fost în stare l-a ajutat să-şi învingă frica aceea acută, animalică pentru propria lui viaţă, si să se lase dus pînă la Dallas.
Atunci cînd căpitanul de zbor ne-a anunţat că avionul prezidenţial va ateriza în scurt timp pe aeroportul din Dallas, i-am cedat partida care tocmai începuse şi am cerut permisiunea să mă duc la locul meu.
— Da, ai grijă la piloţi şi la Serviciile Secrete. Nu uita că sîntem la Dallas.
La aeroport, atunci cînd a fost întîmpinat de Robert Folsom, .primarul oraşului Dallas, Ceausescu era alb ca foaia de hîrtie. De acolo coloana motorizată nc-a dus direct la Texas Instruments, prima oprire în Dallas. Atunci cînd a intrat în clădirea companiei, faţa si ochii lui Ceausescu s-au luminat, îşi împlinise visul de a fi primul preşedinte comunist care pune piciorul în interiorul lui Texas Instruments. Ceausescu vroia să fie întotdeauna primul.. A fost într-adevăr în stare, în cele din urmă, să păşească în acel imperiu interzis, dar nu a putut să dea mîna cu vreun muncitor; a avut voie să privească echipamentul si pe oameni la lucru producînd componentele electronice, însă numai printr-un perete protector din sticlă.
în acea după-amiază, primarul oraşului Dallas a dat o recepţie pentru Ceausescu în noua si moderna primărie a metropolei, subliniind că Ceausescu era primul şef de stat străin care vizita această clădire. La mai puţin de o oră după ce am ajuns, şeful echipei de la Serviciul Secret m-a luat de-o parte ca să-mi spună că s-a primit un telefon anonim de la un individ care susţinea că a plantat o bombă în clădirea primăriei. M-a rugat să-l iau imediat pe Ceausescu, să-l urmez pe o rută stabilită înainte pentru cazuri de forţă majoră, şi să părăsim cît mai re-pede incinta. Ceausescu tocmai toasta cu gazdele atunci cînd l-am luat de mînă şi i-am povestit, că, din motive de securitate, am fost rugaţi să părăsim imediat clădirea. S-a albit ca o stafie, a înşfăcat-o pe Elena, şi i-a spus bîlbîindu-se:
— P-pune j-jos p-paharu', f-femeie !
Apoi a tras-o după el, urmîndu-mă spre o scară rulantă. La un moment dat şi-a pierdut echilibrul şi a început să se împleticească, şi nu ştiam sigur dacă asta se petrecea din cauza repezelii provocate de emoţie, sau pentru că se afla pentru prima dată în viaţa lui pe o scară rulantă. Abia a doua zi, după ce a părăsit Texasul şi eram deja în zbor spre New York, m-a întrebat de ce a fost evacuat atît de brusc din primăria din Dallas.
După recepţia dată de primarul metropolei, Ceausescu a participat la o masă de lucru organizată de Camera de Comerţ a Texasului. Acolo, îji discursul de răspuns, Ceausescu s-a

referit în mod cu totul neaşteptat si la Texas Instruments, adresîndu-se în mod vizibil vicepreşedintelui companiei:

— Unele din produsele lui Texas Instruments s-ar părea că au si caracter strategic. Noi nu sîntem interesați în a produce astfel de articole, pentru că noi ne pronunțăm pentru dezarmare, pentru distrugerea armelor atomice şi a armamentelor în general. Noi sîntem pentru o lume fără nici un fel de forță, o lume a cooperării paşnice. Iată de ce vrem să ajungem la cooperare, nu pentru a folosi electronica în scopuri militare, ci pentru o electronică folosită în scopuri industriale, economice.

întorşi înapoi în apartamentul de la hotel, Ceausescu m-a chemat la ei si mi-a spus:

_ Dă-le orice alte asigurări mai vor că nu ne interesează electronica militară. Foloseste-ti imaginația.

CAPITOLUL XX

De-a lungul numeroşilor ani petrecuți alături de Ceausescu am putut observa cum frica lui primitivă, teama animalică pentru propria-i viată, a crescut, în proporție geometrică, o dată cu puterea. Ştiam sigur că atîta timp cît avea să rămînă în Dallas nu va putea să închidă ochii, si că spectrul asasinării preşedintelui Kennedy îl va ține treaz toată noaptea. Iar atunci cînd nu poate să doarmă, Ceausescu nu poate nici singur să stea. M-a chemat la el la ora unu şi jumătate si mi-a cerut să-i aduc dosarul cu datele despre Centrul Spațial din Huston, precum si ultimele comentarii ale postului de radio Europa Liberă asupra acestei călătorii. Pe la ora trei m-a chemat în birou, ca să-mi înapoieze materialele pe care i le dădusem.

OPERAȚIUNE ÎMPOTRIVA POSTULUI DE RADIO EUROPA LIBERĂ

— Trebuie să compromitem Europa Liberă o dată pentru totdeauna, a explodat Ceausescu încă înainte de a fi apucat să închid uşa, cînd am intrat în camera de lucru. Aşa cum a făcut Gierek, a continuat el, ridicîndu-se de la birou pentru a da televizorul mai tare.

Primul secretar al Poloniei, Edvvard Gierek i-a povestit lui Ceausescu despre o operațiune de succes împotriva postului de radio Europa Liberă, iar Ceausescu m-a rugat în mod repetat să pornesc o acțiune care să urmeze cam acelaşi program. Potrivit celor spuse de ci, Gierek a declarat că agenturile poloneze de spionaj au avut în redacția postului de radio un ofițer bine camuflat timp de opt ani, care a fotografiat tot ce a văzut si tot ce i-a căzut în mînă, trimițînd filmele la Varşovia. Atunci cînd Gierek a avut destule dovezi că radio Europa Liberă nu era altceva dccît un „cuib de viespi al CIA", omul a fost rechemat.

— De cîte ori trebuie să-ți tot spun povestea asta ca să reuşesc să obțin şi eu o operațiune românească asemănătoare ? a continuat Ceauşescu. Ce se aude cu „loncscu" al tău ?

în anul 1977 Ceauşescu a ordonat pentru prima dată celor de la DIE să organizeze o operațiune în stilul Gierek, pentru ca apoi să se facă o campanie de presă explozivă, ce ar fi urmărit să zguduie din temelii departamentul românesc al postului de radio Europa Liberă. DIE l-a ales pe „lonescu", unul dintre agenții pe care îi avea în interiorul redacției. Acesta fusese colonel în armata română, trecut în rezervă şi trimis în Franța în 1952, unde a devenit angajat la radio Europa Liberă. Ceauşescu a aprobat operațiunea şi a semnat un decret secret care îi dădea lui „lonescu" gradul de general în retragere şi pensia ce i s-ar fi cuvenit, în caz că s-ar fi repatriat în România. „loncscu", care pe.vremea aceea era în vîrstă de 66 de ani, a fost contactat în mod repetat în Franța si în Austria. El s-a arătat flatat de atenția care i se acorda, însă a lăsat clar să se înțeleagă că decizia lui finală depindea de reuşita în a o convinge pe iubita lui, care era o franțuzoaică, să-şi petreacă împreună ultimele lor zile de viață în România. Evident, aceasta nu s-a dovedit a fi~o misiune tocmai uşoară.

— Nu ne-a dat încă un răspuns definitiv, tovarăşe Ceauşescu.

— Prcsați-l. Forțați-l. Santajați-l. Sau faceți-l să vină la o întîlnire în Austria si răpiți-l, a spus Ceauşescu, arătînd cît se poate de clar că acestea erau noile ordine pentru rezolvarea cazului respectiv. Vreau să văd că bomba pe care am pregătit-o pentru cuibu' ăla de viespi explodează o dată în presa din Vest! — şi a început să se plimbe prin cameră ca leul în cuşcă.

— Ca să putem să-i distrugem pe aceşti duşmani, a continuat Ceauşescu, trebuie mai întîi să-i discredităm. Asta vreau eu să se întîmple cu Europa Liberă. Vreau să fie discreditați, să se afle că este o operațiune pusă la cale de CIA, care si-a trimis spionii în România, urmărind ştirbirea suveranității şi independenței noastre. Da' nu vreau ca toate astea să fie auzite din gura mea. Nu vreau si nu pot să spun că Congresul American minte despre

Europa Liberă,' pentru că am nevoie de Congres pentru clau/n națiunii celei mai favorizate. Nu vreau si nu pot să spun că Vance, Carter si Brzezinski mint, pentru că am nevoie de ajutorul lor politic şi de banii lor. Aşadar, cine ar trebui să vorbească, Paccpa ? si-a terminat ci retorica, oprindu-se în fața mea.
— însăşi Europa Liberă.
— „lonescu". El este cel care trebuie să spună tot, iar eu deja am aprobat tot ceea ce trebuie să zică, nu-i aşa ?
— Da, tovarăşe. Toate declarațiile lui viitoare au fost pregătite. Serviciul D a pus deja semnătura lui „lonescu" pe toate,
— Trebuie să arătăm prin gura lui „lonescu" că această Europă Liberă nu este decît un cuib de spionaj CIA. O dată făcută treaba asta, nu mai este decît o problemă de timp si tehnică pentru a demonstra că Vocea Americii, radio Libertatea şi BBC sînt acelaşi lucru. Moscova si celelalte membre ale Pactului de la Varşovia vor face restul.
Ceauşescu s-a întors si s-a aşezat la biroul lui.
— D-aia îl vreau pe „lonescu", viu sau mort. S-a înțeles ?
— Da, tovarăşe.
— Altceva, ce mai e nou ?
— Peste o sută de membri ai Camerei Reprezentanților Statelor Unite au de gînd să ridice problema clauzei națiunii celei mai favorizate dată României, dacă să i se mai acorde sau nu, am început eu. Situația aceasta a fost generată de ultima scrisoare venită de la Kâroly Király pe căi ciudate.
-— Asta nu trebuie să se întîmple, a replicat Ceauşescu. Fără statutu' ăsta nu mai putem să facem exporturi în Statele Unite. Nu mai putem avea asigurate credite şi uşi deschise pentru informațiile tehnologice.
— Emigranții plănuiesc să organizeze duminică o demonstrație ostilă la New York, am continuat eu, şi s-ar putea să se ducă o grămadă de lume acolo.
— F-fasciştii! Ar trebui demascați cu toții de fascişti ce sînt toți! a urlat Ceauşescu. Demascați că ci au trimis mii de evrei în lagăre de concentrare... două sute de mii au trimis. Ar trebui să le spunem tuturor că după înfrîngerea fascismului toți indivizii ăştia au fugit din țară si s-au stabilit în diferite părți ale lumii, de unde încearcă să reînvie fascismul. Ceauşescu se ambala singur, încălzit fiind de subiectul lui favorit de propagandă. Iar Ni-colac — se referea la ambasadorul român — ar trebui să ia i-' mediat legătura cu Casa Albă si să ceară ca această demonstrație să fie oprită.
Cînd am plecai de la Ceausescu era aproape patru dimineața, însă la numai jumătate de oră după aceea unul din membrii gărzii de corp m-a anunțat că trebuia să mă duc iar la el. Atunci cînd a observat tabla de şah sub brațul meu, fața arsă a lui Ccausescu s-a luminat de un zîmbet abia schițat. Ca de obicei, a deschis cu gambitul regelui.
Zece minute mai tîrziu, atunci cînd nu se aştepta deloc, i-am dat sah-mat.
— Joci mai bine noaptea decît în timpul zilei, a declarat el în replică.
Folosind acelaşi gambit al regelui, Ceausescu a deschis o nouă partidă, hotărît ca de data aceasta să cîstigc. Cu toate că are o enormă putere de concentrare, de obicei nu este în stare să facă două sau mai multe lucruri în acelaşi timp, excepție făcînd jocul de şah. După ce şi-a construit în cap tactica şi strategia jocului si mişcările următoare, Ceausescu se poale folosi de cele mai înşelătoare şi mai perfide metode penlru a distrage atenția adversarului. Una dinlre acestea era să-i tot pună'adversarului întrebări dinlre cele mai dificile.

O COMOARĂ TEHNICĂ PENTRU HRUŞCIOV

— Cine ne-a dat tehnologia americană a aliajelor tari, care nc-a salvat independența ? a întrebat Ceausescu mutînd discret un nebun din fața turnului.
— „Herbert".
— Spune-mi povestea lui, mi-a ordonat el.
I-am relatai, cît de scurl am putut, despre ce este vorba. La începulul anilor '60, „Hcrberl", reprezentantul-şef al unui consorțiu vest-german compus din Schlomann, AEG şi cîteva alte companii, care avea o reprezentanță la Bucureşti, a fost surprins avînd relații amoroase cu o femeie măritată. Nu a fost şantajat.
în schimb, o tînără femeie, educală, inleligenă, atrăgătoare, o româncă ce lucra penlru o linie aeriană din străinătate, cu numele conspirativ „Rodica", i-a devenii amanlă. Aceasia era, bi-

neînţeles, agcnl de securiiate. La începulul anului 1963 însuşi „Herbert" a devenii agenl. în schimbul unei vieţi mai bune cu Rodica în România, unde şi-a pelrecui un număr de ani, şi pentru un traiamenl preferenţial în afacerile pe care le încheia, el ne-a furnizat documente tehnice de mare valoare. Unul dinlre aceslca a înirecut ţoale asleplările noaslre. După ce s-a înlors dinlr-o călătorie de ruiină în Germania Federală, „Herberi" le-a înmînai celonde la DIE un proiecl complet, cuprinzînd mai multe mii de planuri, soluţii tehnice şi alte documente, ce ne puteau permite să ridicăm din temelie o fabrică nou-nouţă, <\ϱ ullimul tip şi foarle sofisiicală, care pe vremea aceea se afla încă în construcţie în Statele Unile, si în care se puteau produce aliaje ultradure, folosile penlru o nouă generaţie de rachele mililare si spaţiale.

— Cît ai dat pentru proiectul asia, Pacepa ?

=— Cil a cerul: 64 000 de dolari.

— Şi Moscova cît nc-a plălil penlru el ?

— Pairu milioane.

— Şi asia nu a fosl decîl un mizilic. îţi aduci aminle cum am luai proiclul, mi-am făcui un plan, si i-am pus totul pe masă lui Hrusciov ? A doua zi, după ce experţii i-au spus ce comoară incredibil de mare i-am dat, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe amîndoi obrajii. „Nu cred că mai avem nevoie să ţinem trupe sovietice în România, tovarăşe Ceausescu. Ne esle de ajuns că vă avem pe dumneavoasiră acolo", mi-a spus Hrusciov.

Proiectul acela a desăvîrsit miracolul. Şi pe deasupra Bodnăraş. Fără proiect si fără Bodnăraş probabil că am mai avea şi acuma trupe sovietice în ţară.

— Este chiar adevărat, tovarăşe Ceausescu, că proieclul acela a jucal un rol alîl de important în retragerea irupelor Armaiei Roşii din România ? am înlrebal, irecînd timid la ofensivă.

— Sigur că da, a replicat el, împingînd regina uşor peste un careu, cu o mişcare ce s-a vrut ascunsă. La doi ani după aia Hrusciov a declarat că Uniunea Sovietică este pe cale să producă o nouă generaţie de rachete mililare si spaţiale, înainiea Americii.

Instalaţia pentru aliaje dure nu a început să fie operaţională atunci cînd prevăzuse Hruşciov, însă este şi acum de departe cel mai modern si mai* eficace laminor de felul acesta din Uniunea Sovietică.

Povestea lui Ceauşcscu era în principiu corectă. Există însă undeva un neadevăr minor. Nu Ceauşescu, ci Gheorghiu-Dej a fost cel care a dus proiectul la Moscova si a tratat cu Hrusciov condiţiile retragerii Armatei Roşii din România. Soarele începuse să se ridice deasupra Dallasului atunci cînd Ceauşescu în sfîrsit a întrerupt meciul de şah.

— Astăzi o să-mi pun si al doilea picior pe NASA! a izbucnit el cu bucurie, în timp ce se ducea să-si trezească nevasta.

Atunci cînd Air Force One a aterizat pe Hobby Airport din Houston, Ceauşescu, nu a dat nici o atenţie faptului că a fost întîmpinat doar de secretarul de stat al Texasului, Steven Oaks si de primarul executiv, Judson Robinson. Elena a observat asta imediat.

— Unde le este ncnorocitu' de guvernator ? s-a plîns ea. Pun pariu că n-a văzut în viaţa lui un şef de stat, da' nu catadicseşte să vină să ne vadă.

CLĂDIREA NR. 30 DE LA NASA

De la aeroport coloana oficială de maşini ne-a dus direct la centrul spaţial NASA. Atunci cînd s-a dat jos din limuzina sa, Ceauşescu, cu silueta lui si aşa foarte mică, părea încă mai mic şi mai de ncluat în seamă -ca niciodată, stînd la poalele enormelor clădiri de oţel si beton. Dr. Sigurd Sjoberg, directorul-adjunct al acestei gigantice întreprinderi, i-a întîmpinat pe oaspeţi, urîndu-le bun-venit, si ne-a făcut cunoştinţă cu cel care urma să ne fie ghid, astronautul John Young, spunîndu-ne că acesta participase la patru zboruri extraterestre cu navele spaţiale Gemini si Apol-lo, şi că aselenizase de două ori pe satelitul natural al pămîntului.

Young era politicos, de parcă avea de încheiat cu noi ceva afaceri. Atunci cînd ne-a explicat că centrul respectiv avea angajaţi mai mult de 3 600 de ingineri specialişti cu cea mai înaltă calificare, de oameni de ştiinţă, matematicieni, instructori de zbor şi, bineînţeles, aslronauţi, Ceauşescu mi-a şoptit la ureche, cu o oarecare nuanţă de satisfacţie :

— La noi, în industria de pantofi, avem şi mai mulţi d-ăştia, nu-i aşa ?

S-a arătat deosebit de interesat în special de proiectarea si testarea vehiculelor spaţiale, ţinîndu-mă mereu aproape pentru a lua notiţe. Elena a făcut mari eforturi ca să pară interesată de clădirile şi de laboratoarele destinate recrutării si pregătirii echipajelor zborurilor spaţiale precum si de experienţe ştiinţifice efectuate în spaţiu.

Toţi vizitatorii proeminenţi sînt conduşi în clădirea nr. 30, centrul de control al zborurilor spaţiale,

fiind de mare spectaculozitate, cu multele sale computere ce supraveghează nu numai zborurile spațiale, ci si întregul centru. Jurnaliştii şi fotoreporterii români, entuziasmați de tot ce vedeau în jurul lor, s-au împrăştiat, băgîndu-şi nasul peste tot. Atunci cînd Ceauşcscu a fost invitat să se aşeze la biroul directorului de zbor, Elena m-a înghiontit:
— Cheamă-i pe fotografi. Am impresia că tîmpiții ăia scapă chiar momentul în care Tovarăsu' conduce tot sistemul de zbor spațial.
în afara Elenei Ceauşescu, toți cei din delegația României păreau să fie puternic impresionați de această vizită.
— .Potrivit celor spuse de de Gaulle, a spus Andrei în timp ce ieşeam afară, încercînd să spună ce simte fără să pară că laudă capitalismul american, Statele Unite nu par să aibă o politică externă. Judecînd însă după toate cele pe care le-am văzut aici, as putea spune că au o politică spațială nemaipomenită!
— Dacă sînt aşa de nemaipomeniți, cum zici, a răspuns Elena cu severitate, atunci de ce, dragă tovarăşe, primul om din spațiu a fost totuşi Gagarin ? S-a uitat apoi fix la fiecare din noi, luîndu-ne pe rînd, pînă cînd fețele noastre, pînă atunci radioase, au ajuns la o vinovăție solemnă.
La prînz, în timpul recepției date de primarul oraşului Houston, acesta din urmă i-a oferit lui Ceauşescu cheia oraşului, în toastul său, Ceauşescu a spus:
— Vedeți dumneavoastră, noi avem în România o poveste despre o cheie fermecată, o cheie care te ajută la îndeplinirea dorințelor... Iar dacă tot printr-o minune, cheia aceasta ar fi fer-mecată, trebuie să fiți siguri că nu o voi folosi decît în scopul prieteniei, al păcii si al colaborării.
Pe cînd plecam de la River Oaks Country Club, unde avusese loc dineul, Ceausescu m-a împins în limuzina lui.
— Trebuie să faci în aşa fel încît să recrutezi nişte agenți pe aici cu ajutorul cheii de la primar, în timpul dineului am auzit că dispun de o tehnologie care le permite să foreze pînă la adîncimi de 6000 de metri şi chiar mai mult. Este exact ce ne trebuie pentru rezervele noastre de petrol de adîncime care tocmai au fost descoperite.
în timp ce Ceausescu începuse să picotească uşor, Elena şi-a adăugat si ea părerea, referitoare, evident, la valoare:
— Da' dacă nu e de aur, dă-o-ncolo !
Următoarea noastră oprire a fost la New Orlcans, unde am aterizat în aceeaşi după-amiază, plccînd aproape imediat de la aeroport în direcția lui Royal Orleans Hotel, situat în vechiul cartier franțuzesc. De cîteva săptămîni, încă de cînd fusesem în New Orleans ca să fac preparativele pentru această vizită, am fost îngrijorat că Elena Ceausescu nu va fi prea încîntată de acest hotel foarte respectabil însă oarecum de modă veche. Aşa cum mă aşteptam, nu a trecut mult pînă m-a chemat la ea:
— Mă, idiotule, de ce nu m-ai dus la Sheraton ? Că doar nu dai din buzunarul tău.
. Simțind nevoia de a schimba ceva, a chemat la ea toată delegația română, punîndu-i pe toți, de la miniştri la oamenii corpului de gardă, să acopere toate gurile de ventilație ale instalației de aer condiționat, înfundîndu-le cu ziare, în tot apartamentul prezidențial.
— Lasă-i să muncească. Tu hai cu mine să-mi arăți oraşul, mi-a spus, luîndu-mă de braț.
Am încercat să-i arăt Elenei farmecul unic al lui Bourbon Street. După nu mai mult de o jumătate de oră își făcuse o părere personală:
— E murdar, zgomotos si mizerabil. Hai să ne întoarcem la hotelu' nostru.
După recepția şi dineul oferite de primar, Elena era în toane bune. Comandîndu-şi şampania favorită, Cordon Rouge, a spus:
-— Ştii, Nicule, am avut o conversație foarte interesantă cu „primărcasa". A zis că vrea ca oamenii de aici să aibă o grămadă de copii.
Dîndu-şi paharul peste cap, Elena Ceausescu l-a chemat la ea pe translator, Sergiu Celac.
— Ce zicea individu' ăla despre Tovarăsu' ? a întrebat ea.
— Care individ ?
— Ăla care zicea despre Tovarăsu' şi despre nu ştiu ce secole, a explicat Elena, în stilul ei inimitabil.
— A, Mr. Basil Rusovich junior, preşedintele Centrului In-, ternațional de Schimb, a spus Celac, scoțîndu-şi din buzunar un

carnet de notițe. A zis: „Am curajul să-l compar cu marile personalități care au trăit de-a lungul veacurilor". Asta este ce a spus.
— Vezi, Nicule ? Un om ca tine se naşte numai o dată la cinci sute de ani. Elena şi-a mai pus un pahar cu şampanie. Cum te simți să fii atît de mare, atît de important şi totuşi conducătorul unei țări atît de mici ? Singura care c mai mică e Albania. Da' daqă. semnezi decrelu' ăla, în mai puțin de zece ani vom avea patruzeci de milioane de locuitori.
— Ei, femeie, fii serioasă. Taci din gură, a rîs Ceausescu, fără doar şi poate foarte flatat.
Nu era prima dată cînd o auzeam pe Elena făcîndu-şi planuri despre obligarea fiecărei familii din România de a avea minimum patru copii. Visul ci cel mai intim şi cel mai plăcui era de a deveni ea însăşi preşedinta României, iar numele să îi rămînă în istorie ca singura femeie-presedinte care a dublat populația tării sale în timpul în care a fost la putere.
Cîiiva ani mai rtrziu mijloacele de comunicare m masă americane anunțau cu surprindere si consternare că preşedintele Ceausescu a semnat un decret care obliga fiecare familie din România să aibă cel puțin patru copii.
Atunci cînd Elena a plecat să-si facă masajul de seară, Ceauşescu a comandat vin, împreună 'cu brînză telemea, roşii şi ceapă, cerînd să i se aducă şi casetofonul stereo portabil.
— Şi o casetă bună, a adăugat el, referindu-se la ceva anume. Cîteva minute mai tîrziu, Ceauşescu golea, dîndu-le peste cap,
două pahare de vin alb, în timp ce Băjenaru punea casetofonul, dînd drumul unei casete pe care erau înregistrate vocile noastre, pentru a înscena o altă conversație, ce avea să acopere adevărata noastră discuție, în cazul în care ar fi fost ascunse pe undeva microfoane.
— Dă-l mai tare, i-a ordonat el lui Băjenaru, în timp ce începuse deja să-şi devoreze mîncarea preferată.
Trăgîndu-si scaunul mai aproape de al meu, Ceauşescu a con- , tinuat cu voce scăzută :
— Trebuie să avem proprii noştri agenți de informații şi cu influență peste tot în Washington, a zis el, băgînd în gură o roșie întreagă. Agenți veritabili de influență, nu spionii tăi de capă şi spadă care se furişează în timpul nopții pe la întîlniri, cu gulerele ridicate si cu cozoroacele de la pălării trase pînă pe nas. A continuat să plescăie zgomotos, continuînd să-si îndese în gură cu degetele tot mai multă mîncare. Trebuie să fim în stare să le dăm agenților noştri ordinele de atac în plină zi, aşa încît să nu trezim nici o suspiciune. Agentu' tău este la Casa Albă sau la Departamentul de Stat, nu ? Atunci te duci la el în mod vizibil, . deschis, în legătură cu vizita mea aici, ori cu invitația pe care i-o fac lui Carter să vină la Bucureşti, sau cu vreun mesaj confidențial adresat preşedintelui american, pe care pot să ți-l dau oricînd vrei tu. Este agentu' tău la Comerț ? Ccre-i vreun echipament ori vreo tehnologie la care nu avem acces, şi zi-i că numai aşa ne putem păstra independența față de Uniunea Sovietică. Poate nu o să obții ce ceri, da' o să ai o acoperire bună ca să menții legătura cu un agent cu posibilități de influență si ca să te întîlneşli cu el chiar în biroul lui. Chiar dacă agentu' este jurnalist, nu trebuie să te mai întîlnesti cu el în secret, ci la vedere, cu vreun pretext oficial. Dacă nu te poți gîndi la altceva, dacă altceva nu-ți dă prin cap, atunci o să fiu de acord să-i ' dau un interviu si o să te poți folosi de asta ca să-i acoperi zeci de alte întîlniri, nu una. Dacă o să faci aşa, o să te poți apăra de ochii indiscreți ai agenților de Ia FBI şi nu trebuie să mai ai vreo grijă pentru securitate atunci cînd o să ajungi la treaba pe care o ai de fapt: obținerea de informații şi influența în interesul tău. Ceauşescu a făcut o scurtă pauză, curățîndu-si atent farfuria cu o bucată de pîine. După ce a terminat treaba asta, si-a golit paharul de vin, făcîndu-mi semn să i-l umplu la loc si a mai comandat o sticlă.
— în felul ăsta vreau eu să ne folosim de agenții americani, inclusiv Billy Carter... oficial, fără suspiciuni.
Ceauşescu a început apoi să înşire un potop de ordine despre cum ar trebui recrutat Billy Carter, cum trebuie făcute plățile pentru acesta în Elveția si nu direct din România, ci prin cei doi agenți libieni, şi cum să fie el manipulat şi folosit, pînă cînd uşa se dă de perete si informațiile încep să curgă.
Elena a intrat în clipa aceea în cameră ca o furtună, avînd nasturii de la îmbrăcăminte în totalitate descheiați.
— Ce dracu' e zgomotul ăsta tîmpit aici, Niculc ? a întrebat ea uitîndu-se cu răutate la casetofonul portabil.

— Vorbeam cu Paccpa despre familia Iu' Carter.
— Americanii n-au familie. Lor nu le pasă decît de bani.
— Carter are un frate interesant, draga mea. Foarte interesant. Am de gînd să pun mîna pe el.
— Las-o baltă, Nicule. Pe americani nu-i interesează de neamurile lor. Mă, pierde-vară, aflămi tu un singur preşedinte american care şi-a făcut fratele prim-ministru, şi cu îl mănînc. Cu nasturi cu tot, a adăugat ea, uitîndu-se stăruitor la mine.
— Ăştia n-au prim-ministru, Elena.
— Orice ar fi. Arată-mi unul care si-a făcut nevasta vicepreşedinte. Măcar unu'! Nu-i interesează, Niculc. Ei respectă banu', nu familia.
— Carter e altfel, Elena.
. — Nici un american nu c altfel. Ce face frate-su Iu' Carter ?
— Lucrează la ferma Iu' Carter, o întreține.
— E țăran ! Ți-am zis că preşedinții americani nu au grijă de familiile lor, a spus Elena cu dezgust.
Ceauşescu, bineînțeles, găsise posturi frumoase în guvern pentru toate rudele sale.
— Nu-li mai pierde timpu'. Măi, Nicule, am nevoie de tine. Ultimele cuvinte le-a rostit încet, murmurmd ca o pisică ce toarce, îa timp cc-l mîngîia pe Ceausescu pe sub haină.

CAPITOLUL XXI

Agențiile române de ştiri au anunțat după aceea că duminică dimineață preşedintele Nicolae Ceausescu si tovarăşa Elena Ceausescu urmau să fie „oaspeții muncitorilor petrolişti" de la o schelă petrolieră de foraj marin aflată în largul coastei statului Louisiana, în Golful Mexic. Petrolul, evreii si nemții sînt, după spusele lui Ceausescu, cele mai valoroase resurse naturale ale României, astfel că a încercat să obțină din fiecare dintre acestea profitul maxim.
Studiile geologice sovietice făcute în anii '50 dăduseră la iveală noi cîmpuri petroliere pe ambele părți ale lanțului munților Carpați, însă cele mai multe dintre aceste depozite se aflau la adîncimi variind între şase si opt kilometri. Acest fapt făcea forarea de-a dreptul imposibilă pentru România, atît de sărăcăcios echipata cu instalații de foraj, dar care nu dorea să permită străinilor să se atingă de aceste resurse nici măcar cu un deget. Cercetări geologice făcute în secret au indicat existența unor rezerve de petrol în subsolul Mării Negre. Sub supravegherea personală a lui Ceausescu, D1E a început să se implice din ce în ce mai adînc în operațiile de spionaj îndreptate în direcția procurării de date tehnice despre platformele petroliere de foraj marin. La începutul anului 1978 era gata deja o astfel de platformă de foraj marin, construită pe baza tehnologiilor obținute prin spionaj, iar acum Ceausescu vroia să vadă una americană originală cu proprii lui ochi.
Atunci cînd elicopterul a aterizat pe platforma *Ocean Queen,* Ceausescu era vizibil impresionat de acea măreață construcție. Era numai ochi si urechi cînd unul dintre ingineri i-a explicat că acea schelă era echipată cu un sistem nou, patentat, proiectat să reziste unor valuri de peste cinci metri.
— Trebuie să facem rost de el, mi-a şoptit Ceauşescu discret, si am priceput că vroia să facă asta tot prin intermediul spionajului industrial, ca de obicei. Prefera întotdeauna să fure decît să cumpere de la capitalişti. La sfîrsitul acestei vizite, în ciuda condițiilor atmosferice nu prea bune si a zgomotului specific pro-du3-de platformele de foraj marin, Ceausescu a reuşit să înghesuie în jurul lui vreo zece oameni, dacă nu mai mulți, pentru a le adresa cîteva cuvinte memorabile, exprimîndu-şi speranța că „vor fi întreprinşi paşi specifici pentru a duce mai departe acțiunile noastre de cooperare reciproc avantajoase."

MAI DEPARTE, SPRE NEW YORK

întorşi înapoi în New Orleans, aflîndu-ne încă pe aeroport, un ofițer român de securitate, aflat în garda lui Air Force One, mi-a raportat că a sosit în mod neaşteptat cu un avion de linie comercială de transport consulul Ambasadei Române din Washinghton şi vroia să mă vadă de urgență. Era Aurel Florca, care, de cum a aterizat avionul Air Force One, a venit imediat la mine cu un raport scris care prezenta în detaliu relații despre demonstrația anti-Ceauşescu programată să aibă Toc în acea zi, în fața hotelului în care urma să fie cazat Ceausescu în New York, Waldorf Asloria. Conform raportului lui Florea, emigranții români aveau să se alăture celor de origine maghiară în ceea ce ei intenționau să fie cea mai mare acțiune de protest a emigranților desfăşurată vreodată în Statele Unite.
Avînd în vedere că Air Force One avea să plece în cel mai scurt timp spre New York, m-am prezentat imediat cu raportul la Ceausescu.

— N-am chef să citesc nimic acum, a spus el plictisit. Zi-mi doar despre ce e vorba. ,
— Vă rog să-l citiți, am insistat eu.
Pe măsură ce citea raportul, Ceausescu, la început alb la față, cu fiecare pagină devenea tot mai roşu. Atunci cînd a isprăvit lectura era în culmea enervării.
— Andre-e-ci, a zbierat ci.
Trezit brusc dintr-un pui de somn, Andrei a intrat bălăbănin-du-se, avînd o licărire de îngrijorare în ochii cîrpiți de somn.
— Dormi, Andrei, dormi. Că numai la asta eşti bun. De tx n-ai spus nimic despre adunătura asta împuțită ? a întrebai el, încercînd să se ridice pe vîrfuri ca să-l lovească pe Andrei, care este înalt, cu raportul peste față. Ce eşti tu, ministru de externe sau căcat ?
— Cretini, tovarăşe, pur şi simplu cretini, s-a băgat si Elena care tocmai se trezise si ea din somn, aşa că nu avea habar de ce se întîmplase.
După ce s-a mai liniştit puțin, Ceausescu i-a ordonat lui Va-sile Pungan să sune Ia Casa Albă din avionul Air Force One'si să-i informeze pe cei de acolo despre plănuita demonstrație, să califice acțiunea drept un act ostil şi să ceară în mod ferm să fie interzisă.
Avionul a aterizat la ora cinci după-amiază pe aeroportul John F. Kennedy din New York. în timp ce rula încă pe pistă, l-am informat pe Ceausescu cine vor fi cei care îl vor întîmpina, adică reprezentanții primarului oraşului New York si ai guvernatorului statului New York.
— Ăştia sînt tot ca guvernatoru' şi primaru' din Texas, dragă ? Mă gîndeam că numai în Texas s-a întîmplat ca guvernatoru' si primaru' Hustonului să creadă că le cad galoanele dacă vin ei personal să ne întîmpine.
După ce fanfara militară a intonat *Imnul României* — cel corect — Elena l-a împins pe Ceausescu spre un grup mic de tineri şi copii care fluturau steaguri româneşti si americane. S-au amestecat amîndoi în mulțimea prietenoasă, dînd mîna cu unii si strîngînd copiii în brațe.
De cum am coborît din avion, şeful unității DIE din New York, generalul Aurel Gheorghe, confirmat sub acoperirea de consilier la Misiunea Permanentă Română de la Națiunile Unite, a încercat să-mi atragă atenția, în timp ce Ceausescu încă dădea mîna cu cei care îl întîmpinau, am trecut de locul unde se afla corpul diplomatic, l-am prins pe Gheorghe şi l-am împins dincolo de frînghia de securitate.
— Veşti proaste, şefule, a început Gheorghe în stilul lui molcom, caracteristic, care te făcea mereu să te întrebi dacă nu cumva era beat, nu doar sobru, în drum spre aeroport am trecut pe linia Waldorf si m-am îngrozit. Trebuie că s-au strîns acolo cinci sau sase mii de oameni care demonstrează împotriva şefului. Unguri si români laolaltă. N-am văzut în viata mea aşa ceva. Şefu' cel mare, si în special *Madame,* sînt capabili să facă atac de inimă!
Şeful echipei Serviciului Secret al Statelor Unite, însărcinat cu securitatea lui Ceauşescu, care era într-un alt colț, vorbind cu cîțiva şefi ai FBI si ai birourilor Serviciilor Secrete din New York, mi-a semnalat si el că ar vrea să stăm de vorbă. Avea si el aceleaşi informații pe care mi le dăduse Gheorghe, şi mi-a spus că cel mai bine ar fi ca oaspeții să fie introduşi în hotelul Waldorf printr-o intrare din spate, aflată la subsol, în garaje. M-a rugat să merg cu el înainte într-o maşină din față, pentru a putea lua împreună o decizie de moment dacă ar fi fost nevoie.
Ceausescu si Elena se aflau deja în limuzinele blindate atunci cînd m-am dus la ei. Şeful gărzii de corp le turna încetişor alcool în palme, un ritual repetat cu religiozitate fanatică ori de cîte ori .Ceausescu strîngea mîna cuiva, indiferent dacă era vorba despre mulțimile de pe stradă sau de şefi ai altor state. L-am informat în cîteva cuvinte despre demonstrație, aducîndu-i la cunoştință şi care a fost sugestia celor de la Serviciile Secrete. Avînd în vedere că nu aveam nimic în programul oficial pentru acea seară de duminică, i-am propus să lăsăm baltă hotelul Waldorf Astoria în ziua aceea şi să mergem direct la Misiunea Română, unde să rămînem peste noapte, pentru a relua programul a doua zi dimineață, mergînd dis-de-dimineață la Waldorf.
— Avem la Misiune un apartament special pentru dumneavoastră, am concluzionat eu.
—. Cum poți măcar să te gîndeşti să-l duci pe Tovarăsu' să doarmă la Misiunea ta murdară, după ce am stat la Blair House? a fost reacția furioasă a Elenei. Nu este sănătos, dragă. A dat careva. drumu' la trei emigranți pe undeva pe acolo şi el inventează cine ştie ce povesti de groază despre asta.
Apoi s-a întors către mine:

— De ce ar vrea cineva să demonstreze împotriva Iu' Tovarăsu, mă, papă-lapte ? Ai cataractă la ochi ? N-ai văzut cum a fost primit Tovarăsu' cu brațele deschise la Casa Albă şi peste tot în alte părți ?

O PLOAIE DE OUA

Şeful departamentului Serviciului Secret a apărut lîngă portiera maşinii.

— Cit este de periculos ? a întrebat Ceausescu.

— S-ar putea să fie neplăcut, însă nu este o situație în care să fie periclitată viața cuiva, a fost răspunsul lui.

— Hai să mergem. N-am de gînd să las o gâsculiță de emigranți să mă facă să-mi schimb planurile.

Coloana motorizată a mers pe o rută ocolită, cu intenția de a se apropia de hotel din direcția garajului de la subsol, dar, pentru a ajunge acolo, trebuia totuşi să treacă printre masele de demonstranți care dădeau cu „Huo", urlau în delir si ridicau pancarte uriaşe pe care se putea citi: „Ceauşescu-teroarea roşie!" „Ceauşescu-criminal" şi „Ceauşescu-Dracula". O ploaie de ouă a lovit maşina celor de la Serviciul Secret, în care mă aflam şi eu, parbrizul devenind din această cauză opac, motiv pentru care, neputînd să mai vadă pe unde merge, şoferul nostru s-a izbit de o .margine a intrării în garaj. Nu i-au trebuii decît cîteva clipe ca să îndrepte roțile şi să-i dea drumul mai departe, dar asta a fost de ajuns pentru ca maşina lui Ceausescu, un Cadillac negru, să-şi micşoreze viteza. Culoarea limuzinei era acum roşu cu galben, în urma puternicei grindine de ouă şi roşii. Atunci cînd maşina prezidențială s-a oprit, Ceausescu şi Elena au fost imediat înconjurați de un zid gros de ofițeri de poliție, de agenți FBI Si ai Serviciului Secret, care se mişcau ca un singur trup de-a lungul coridorului. Grupuri mici de emigranți, care se strecura-seră înăuntru mai devreme, au desfăcut nişte steaguri, scandînd lozinci ca „Jos Ceausescu" si „Ceauşescu-Josulescu".

Atunci cînd a ajuns, în sfîrşit, în apartamentul prezidențial, Ceausescu era livid ca o stafie. Deodată a fugit în baie şi, fără să ser sinchisească să închidă uşa, a început să vomite convulsiv. A fost exact aceeaşi reacție pe care a avut-o atunci cînd i-am raportat că Moscova a încercat să-l recruteze pe generalul Militam — aceeaşi frică fizică pentru propria-i piele. Elena a sosit la cîteva minute după aceea, însoțită de garda ei personală de corp, formată din personal de sex femeiesc, şi înconjurată de un escadron de protecție, în înghesuiala aceea şi-a pierdut geanta, care i-a fost adusă de un ofițer de poliție.

De cînd începuse să urce treptele puterii comuniste, Ceauşescu nu a.fost niciodată confruntat cu vreo reacție publică *ad hominem* îndreptată împotriva lui însuşi, între anii 1944 si 1946 avuseseră loc demonstrații anticomuniste, însă acestea erau îndreptate împotriva noului partid comunist, si nu a conducătorilor acestuia. Data de 8 noiembrie 1945 a fost prima zi de Mihail si Gavril sărbătorită în libertate după dominația fascistă si sute de mii de români s-au strîns în fața Palatului Regal ca să-şi exprime simpatia si sprijinul față de Regele Mihai. Printre ei mă aflam si eu, fiind pe vremea aceea elev de liceu, mînat acolo de sentimentele mele antifasciste şi de setea mea de libertate. Prin mulțime se aflau o sumedenie de tineri ca mine, dar mai erau si profesori, avocați, doctori, oameni de afaceri si chiar muncitori şi țărani, care încercau să arate că regele era un simbol a ceea ce mai rămăsese din democrație.

Peste drum de Palatul Regal din Bucureşti se afla o clădire masivă, impunătoare, încă neterminată în parte, care fusese construită de guvernul pronazist pentru a folosi drept Comandament General al Ministerului de Interne şi al Poliției politice a acestuia, ihcluzînd o secțiune a Gestapo-ului si un centru de interogare cu sute de celule, aflat la trei nivele sub nivelul solului. Aceasta a fost prima instituție pe care.armata sovietică si forțele comuniste au pus mîna după război. De acolo au venit primele rafale de gloanțe îndreptate direct asupra populației care scanda „Trăiască regele". Pe vremea aceea încă nu ştiam că forțele comuniştilor sovietici si români nu-şi pierd timpul cu focurile de avertisment, trase în aer. Abia mai tîrziu am aflat că gloanțele, la fel ca orice bunuri materiale, sînt mult mai importante pentru ei decît viețile oamenilor. Atunci cînd s-a auzit răpăitul celei de a doua rafale, am văzut oameni căzînd pe jos, am auzit țipete de durere şi am înțeles. Ca la comandă, masele de oameni, şocate şi îngrozite, s-au întors spre Ministerul de Interne, observînd cu toții mitralierele grele instalate pe balcoane,' din gurile cărora
țîşniseră plumbii ucigaşi. După cea de-a doua salvă de gloanic au apărut sute de camioane, pînă atunci ascunse pe străzile lăturalnice din apropiere. Acestea erau pline cu cîteva sute de muncitori îmbibați bine cu alcool şi înarmați cu bîte, lanțuri şi drugi de fier. S-au îndreptat direct către noi,

făcîndu-se foc în jurul lor. „Asasinii" „Criminalii", s-a auzit din piepturile a peste o sută de mii de oameni.
„Asasinul, criminalul" au fost aceleaşi cuvinte scandate de cei ce se aflau în faţa hotelului Waldorf Astoria — alţi oameni re-luînd însă strigătele din noiembrie 1945. Aceste cuvinte pare că m-au urmărit cu insistenţă întreaga mea viaţă.
„Asasinul! Criminalul î Jos Ceauşescu î". Strigătele puteau fi auzite foarte clar din apartamentul situat la etajul 29, venind .de afară, amplificate de megafoane şi difuzoare puternice. Alb ca hîrtia, Ceauşescu se plimba dintr-o cameră în alta, fără să spună nimic.
Peste tot prin apartamentul prezidenţial mişunau oameni ai gărzii de corp, ocupaţi cu spălatul pereţilor, covoarelor, mobilei, clanţelor, uşilor si întrerupătoarelor, folosind antiseptice speciale, în dormitor valetul şi coafeza scoteau aşternuturile de pe pat, înlocuindu-le cu altele, aduse de la Bucureşti în pachete sigilate. Interiorul a fost transformat într-o încăpere sterilizată, căci fiecare piesă de mobilier si chiar obiectele sterilizate anterior si aduse în pachete sigilate din plastic erau trecute din nou prin aceeaşi operaţie de omorîre a eventualilor microbi sau aşa ceva.
Am aranjat ca familia Ceauşescu să ia masa de seară în apartamentul prezidenţial, numai ci doi. Ca de obicei, un laborator chimic portabil a fost adus şi pus în funcţiune, iar maiorul Popa a început să verifice mîncarea, cu tninuţiozitate, pentru a se asigura că nu conţine otravă, bacterii sau substanţe radioactive. Apoi a asistat el personal la pregătirea acesteia de către personalul românesc, în bucătăria hotelului. Pentru transportul alimentelor destinate lui Ceauşescu în timpul vizitelor în străinătate este folosită întotdeauna o instalaţie specială, construită anume în acest sens. Aceasta este depozitată în bucătăria hotelului, iar Popa are misiunea să o încuie, folosind un sistem cu cifru, care se schimba zilnic. Instalaţia, în fapt un frigider complicat si indestructibil, este însoţită în permanenţă de Popa si de un membru al gărzii de corp, amîndoi înarmaţi, si este deschisă numai atunci cînd este adusă foarte aproape de locul unde va fi pusă masa si numai în prezenţa servitorului personal al lui Ceauşescu, singurul, de fapt, care poate să fie de faţă.
Atunci cînd nvam întors, ceva mai tîrziu, în apartamentul prezidenţial, mîncarea se afla încă pe masă, neatinsă. Urletul demonstraţiei de afară se intensifica tot mai tare, „Ceausescu-ucigaşul" răzbătea prin geamurile sufrageriei ca un ecou, „Cea-uşescu-criminalul" se auzea dinspre salon si dinspre dormitor. După o scurtă pauză s-a auzit din nou, din toate părţile „Jos Ceausescu". Acest refren a fost repetat de-a lungul mai multor ore, cu o precizie matematică.

RETRAGEREA LA MISIUNEA ROMÂNĂ

— Tovarăşul vrea să viziteze noua clădire a Misiunii Române, a spus Elena în cele din urmă venind din dormitor, dovedind că a capitulat.
— De îndată ce cei de la Serviciu' Secret o să poată să curețe ieşirea şi o să fim în siguranţă, şi o să stabilească traseul prin oraş, a croncănit Ceausescu din baie cu o voce sugrumată.
Ceausescu si Elena au părăsit hotelul într-un Cadillac blindat fără să arboreze vreun steag, cu toate că asta nu a fost în măsură să păcălească mulţimea de manifestanţi. O altă grindină de ouă si roşii s-a abătut asupra limuzinei, însoţită de neîntreruptele huiduieli venind din mii de piepturi şi punctate cu strigăte de genul „Dracula !", venite din megafoane.
Cartierul general din New York al Misiunii Permanente Române de pe lîngă Naţiunile Unite este amplasat într-o clădire cu 17 etaje, la întretăierea lui Third Avenue cu strada 38. Această-construcţie, care cîndva fusese hotel, a fost achiziţionată de guvernul român pentru a servi drept cartier general al tuturor organizaţiilor româneşti reprezentate în New York, o parte a clădirii fiind destinată cazării angajaţilor români. Ca toţi conducătorii blocului sovietic, Ceausescu este adeptul ideii că dacă totul este concentrat într-o singură clădire, oamenii pol fi controlaţi, supravegheaţi cu mai multă uşurinţă.
Scriptic, conducerea clădirii este asigurată de Ministerul Afacerilor Externe, în fapt aflîndu-se însă sub supravegherea si direcţia nemijlocită a DIE, încă de la achiziţionare. Aceasta este o altă regulă generală a blocului sovietic. Primele zece etaje au fost transformate în birouri, iar restul în apartamente şi camere destinate angajaţilor. Un etaj întreg era ocupat de apartamentul impresionant, amenajat special pentru Ceausescu, si care nu fusese folosit niciodată pînă atunci. Un apartament prezidenţial asemănător se afla aproape în toate ambasadele mai importante ale României.
Singura intrare a acestei clădiri ce seamănă cu o fortăreaţă este asigurată cu încuietori si cu bare de oţel, cu sisteme de alarmă şi televiziune cu circuit închis, păzită de un portar înarmat,

care are sub birou o puşcă mitralieră, si un ofiţer de serviciu care poartă la el în permanenţă pistol, întreaga clădire este echipată cu un elaborat sistem electronic de monitorizare care acoperă fiecare colţişor si fiecare fundătură. Numărul microfoanelor ascunse dintr-o cameră oarecare depinde de folosinţa acesteia, însă nici una nu_a scăpat de aceste accesorii, cu excepţia apar-.tamentului lui Ceausescu. Un sistem telefonic de interceptare aflat în apropiere supraveghea toate firele telefonice ale clădirii, astfel încîl nu putea nimeni să vorbească neascultat cu exteriorul. Prin simpla apăsare a unui buton, dacă te afli în camera de monitorizare, poţi vedea la televizor tot ce se întîmplă într-o altă încăpere, ascultînd si tot ceea ce se vorbeşte acolo, inclusiv, de exemplu, pe interlocutorul celui care vorbeşte la telefon.
Baza DIE din New York este a doua ca mărime din lume, după cea de la Koln; în 1978 peste 90 la sută din angajaţii români la Misiune erau ofiţeri de informaţii şi spionaj. Trei etaje ale clădirii sînt ocupate de această bază DIE, cu sistemele ei de securitate, serviciile de cifrare, centre de monitorizare, laboratoare chimice şi foto, staţie de interceptare radio si alte locuri de muncă. Uşile de acces şi cele mai multe dintre camere sînt controlate prin sisteme de alarmă separate şi circuite închise de televiziune independente. O cameră specială de securitate acustică a fost construită între birourile ambasadorului -si al şefului bazei. D1E. Proiectat în colaborare de fCGB si DIE, se presupunea că este ultimul strigăt în această materie.
Atunci cînd a sosit limuzina, ambasadorul si şeful DIE al bazei au sărit amîndoi, înghesuindu-se unul în celălalt, certîndu-sc care să fie cel ce deschide portiera. Ceausescu si Elena s-au dus direct la lift, fără să răspundă adulaţiilor femeilor si copiilor îmbrăcaţi în costume populare si fără să se oprească pentru a fi primiţi, în mod tradiţional, cu pîine si sare — un vechi obicei românesc de a întîmpina oaspeţii veniţi într-o casă nouă. Abia cînd a ajuns în salonul cel mare, unde portretele celor doi erau atîrnate pe pereţi, Ceausescu a fost în stare să pronunţe primele lui cuvinte articulate:
— Băjenaru, spirtu'!
Ceausescu si-a spălat îndelung mîinile, trăgînd de timp, cu toate că de cînd plecase din apartamentul de la hotel nu dăduse mîna cu nimeni, nici nu atinsese măcar pe cineva. Era probabil o reacţie la roşiile si la ouăle ce fuseseră aruncate asupra lui. Ambasadorul Datcu a încercat, fără însă să reuşească, să strecoare cîteva cuvinte despre munca lui la această Misiune.
— Cere-l pe Carter la telefon în secunda asta ! i-a ordonat Ceausescu lui Pungan, si zi-i să-i aresteze pe aceşti criminali.
— Da' de ce pe capu' ăla de lemn ? Ăsta-i New York, nu fermă agricolă, a şuierat Elena. Scrîşnetul ei din dinţi se auzea clar în toată acea imensă cameră.
— Sînt preşedinte. Un preşedinte exact ca el. El este cel care trebuie să aibă grijă de mine, nu primaru'! a strigat Ceausescu, stînd în faţa lui Pungan. Stînd faţă în faţă cu consilierul său şef, care era mătăhălos, preşedintele român de un metru si jumătate, cu mîinile sale mai lungi decît normal si lăsate în jos, bălăbănin-du-sc neputincios, părea o adevărată epavă. Atunci cînd, un minut mai lîrziu, se afla în faţa lui Andrei, măsurîndu-se cu acel bărbat--înalt, frumos şi bine făcut, Ceausescu arăta chiar si mai penibil.
— Ce-a zis Vance ? a zăngănit vocea lui metalică.
— Nu l-am putut găsi pe Vance, însă am vorbit cu Nimetz.
Mathew Nimetz era consilier al Departamentului de Stat, iar numele lui îi era cunoscut lui Ceausescu.
— Da' da ce n-ai vorbit cu portaru' ? Ăla ar fi fost mai de nivelu' tău, s-a băgat Elena cu aciditate. Ascultă la.ciobanu' ăsta de oi! Fasciştii sînt gata să ne asasineze, iar tu, bă, vierme scîrbos, tu ce faci ? Nimic !
— Ieşi afară ! Afară ! Şi tu ! Şi tu ! a urlat Ceausescu la Andrei si la ambasadorii Nicolae si Datcu. Şi să nu vă întoarceţi fără Vance. Ce se întîmplă aici c ceva mai rău si mai infam decît la Sarajevo, a mormăit el, referindu-se la asasinarea în 1914 a arhiducelui Francis Ferdinand de Austria la Sarajevo, ceea ce a declanşat primul război mondial.
— Iar tu ? Tu ce-ai de spus ? s-a adresat Ceausescu cu voce scăzută şefului bazei DIE din New York.
— Că îi lăsaţi pe javrele astea de emigranţi nenorociţi să vă strice singura zi pe care o aveţi de petrecut în New York.

Generalul Aurel Gheorghe, fiul unui activist care avea în partidul comunist o vechime tot atît de mare cît vîrsla Iui Ceausescu, era întotdeauna impertinent.
— Şi tac'tu era la fel de rău de gură, a zis Ceausescu.
— Dar a trăit pînă la nouăzeci de ani. Hai să terminăm cu înjurăturile şi să facem ceva care să merite mai mult. Vreau să vă arăt biblioteca. Este singura bibliotecă românească pe care o avem în străinătate, şi am făcut în aşa fel încît ea să joace un rol important pe scena culturii americane, dar si în operaţiunile noastre de influenţă.
— Ai grijă cum vorbeşti, a aruncat Ceausescu ţîfnos. însă a acceptat invitaţia.
UN FOLOSITOR INSTRUMENT DE SPIONAJ
Biblioteca română fusese creată cu sase ani în urmă, conform unei înţelegeri bilaterale care permitea si deschiderea unei Biblioteci americane la Bucureşti, amplasată nu departe de sediul DIE, deoarece prin Biblioteca americană se făceau contacte cu românii disidenţi si cu scriitorii care erau împotriva regimului.
Ceauşescu a considerat că aceasta este în subordinea CIA si a ordonat ca DIE să preia controlul asupra Bibliotecii române, în schimb.
Se afla amplasată la etajul al doilea, si acolo Ceauşescu si Elena au fost întîmpinaţi de directoarea Emilia Ghcorghe. Fost procuror public, devenită mai apoi colonel DIE, Emilia era soţia şefului bazei DIE din New York. Ea se ocupa de conducerea bibliotecii cu o mînă de fier, rezolvînd toate afacerile încurcate care apăreau, pentru ca lucrînd nu numai ofiţerii de spionaj, ci si soţul si fiica sa — o lînără devenită tot ofiţer de informaţii si trimisă la studii la Universitatea Columbia, dar si ca să se căsătorească cu un american si să devină cetăţean al Statelor Unite. Emilia era bine cunoscută printre emigranţi si era un membru de terrvut al marii comunităţi române ce locuia în clădirea Misiunii.
în cîtcva cuvinte bine alese, Emilia a descris Biblioteca română ca pe un folositor instrument de susţinere a politicii lui Ceauşescu de influenţă în Statele Unite. Conducîndu-i pe oaspeţi prin sălile bibliotecii, ea le-a vorbit despre conferinţele, galele de film si expoziţiile organizate în numeroase centre din diferite state americane, unele chiar îndepărtate, cum ar fi Ohio, Oregon, Texas şi California; le-a adus la cunoştinţă amănunte despre desfăşurarea „Festivalului de poezie românească şi de poezie a altor naţionalităţi ce trăiesc în România", despre care ea a spus că ar fi fost îndreptat împotriva propagandei iredentiste, sioniste si maghiare; i-a informat despre Simpozionul din New York, intitulat „Tradiţia latină a culturii şi civilizaţiei româneşti" si concluziile acestuia, care erau că limba română este mai apropiată de limba latină clasică decît cele din Galia antică, din îbcria si chiar decît dialectele din unele regiuni ale Italiei; le-a vorbit despre seminarul ştiinţific cu numele „Istoria României — inde-pendenţă si modernism", organizat la Universitatea din Wis-consin, despre cursurile de limbă română organizate în 20 de centre americane şi despre garantarea întreţinerii studenţilor si candidaţilor doctoranzi care au de pregătit lucrări despre istoria si cultura României, acestea din urmă fiind metodele cele mai eficace ale bazei DIE din America de a face noi recrutări; le-a descris succesul conferinţelor ţinute de „fratele dumneavoastră, general doctor Ilic Ceauşescu" în centrele universitare din New York şi Boston; i-a anunţat că în curînd avea să se deschidă o expoziţie de carte conţinînd lucrări scrise în limba română, dar şi în engleză, dedicate vieţii şi activităţii preşedintelui român, „o personalitate de renume a vieţii politice internaţionale, bine cunoscută şi larg apreciată în Statele Unite ale' Americii si în întreaga lume."
— Cărţi de ştiinţă nu aveţi pe aici ? a întrebai Elena, trecînd în revistă cu priviri metalice rafturile de cărţi.
— Bineînţeles. Avem o sumedenie de cărţi de ştiinţă care tratează istoria României şi a limbii române, a continuităţii poporului român — care a devenit stăpîn pe pămînturile sale cu mult înainte ca acestea să fie cotropite de unguri, de germani si de evrei — care vorbesc despre societatea noastră comunistă, despre...
— Vreau să zic ştiinţă-ştiinţă, a spus Elena încercînd să se facă mai bine înţeleasă.
— Avem cărţile scrise de Tovarăşul.
— Da' de chimie nu ai nimic ? a întrebat Elena privind-o cu suspiciune pe bibliotecară.
— Haideţi să ne uităm, a răspuns Emilia cu naivitate, luînd-o pe Elena de braţ pentru a o conduce printre rafturi.

— Nu pune mîna pe mine ! a țipat Elena.
— Tovarăşa Elena are dreptate, Pacepa, s-a băgat Ceauşescu în discuție. Avem nevoie aici de o nouă secție, despre contribuția adusă de România la ştiința lumii.
— Asta ar fi minunat! a exclamai Emilia încîntată.
— Ce are dragă, c isterică ? m-a întrebat Elena, punîndu-i bibliotecarei un diagnostic clinic.
— Cum ar fi de exemplu, contribuția românească în chimie, a continuat Ceauşescu.
Elena i-a aruncat Emiliei încă o privire răuvoiloare, apoi a apucai brațul soțului ei împingîndu-l pînă lîngă singurul perele al bibliolecii care nu era acoperii cu rafluri, dar pe care Irona porlrelul lui Ceauşescu.
— Asta-i loial necorespunzăloare, dragă, şi mai dă si cu bătu' în baliă. Dacă poți să-ți închipui că pînă acum n-a auzii de femeile de sliință din România şi rolul lor în şyiinta lumii.
Ghcorghc, care a înțeles deodată gafa făcută de soția sa, s-a aşezat între Elena si Emilia încercînd să schimbe subiectul.
— Am deschis si o expoziție despre operațiunile noastre de influență în interiorul Statelor Unite. Pe aici, vă rog!
A deschis drumul către o uşă mai lăturalnică si a rupt sfoara cu plumb-cu care aceasta era sigilată.
— Este ultrasecretă. Am organizat-o numai pentru Tovarăşul, dar în mod special si pentru dumneavoastră, Tovarăşă Elena, a spus ci, încercînd să destindă atmosfera.
— Nu este decîl o mică mostră, o exemplificare a celor întreprinse de noi, a ceea ce am publicat în Statele Unite prin intermediul agenților noştri de influență, si-a început Gheorghe prezentarea.
Dispuse la vedere pe- cîteva mese, erau expuse cărți şi broşuri publicate din fondurile DIE, ziare si reviste americane[1] conținînd articole favorabile României şi lui Ceausescu, precum şi ziare şi reviste ale emigranților în care îşi făcuseră locul articole scrise de cei de la Bucureşti. Pe o masă separată se aflau expuse mai multe publicații pentru emigranți, finanțate în întregime de DIE, precum si un casetofon care, atunci cînd Gheorghe a apăsat pe buton, a început să „emită" în limbile română si engleză.
— Acesta este postul nostru de radio „Doina". Se ştie despre el că este înființat şi condus de emigranții români, însă noi sîntem cei care I-au fondat, a atras Gheorghe atenția.
Captivat de expoziție, Ceausescu mergea de la o masă la alta, ascultînd explicațiile, făcînd sugestii şi dînd ordinele de rigoare.
— Hai să vedem ce-a reuşit cap de lemn să facă, a spus Elena, scurtînd astfel acea vizită.
„ORGANIZATORII TREBUIE OMORÎȚI !"
Pungan si Andrei aşteptau în salon, împreună cu cei doi ambasadori. Toți patru încercau să ne explice că cei de la Casa Albă şi de la Departamentul de Stat făceau tot ce le stătea în putință, însă cel care ținea cu adevărat cheia rezolvării acestei probleme era primarul oraşului New York.
— Primăria este cea care a autorizai această demonstrație, a conchis Pungan. Aşa că acum tot primarul este cel care trebuie să ridice autorizlia.
— Cine dracu' este şi primarul ăsta? a izbucnii Ceausescu.
— Un jidan recrutat de Budapesta, a raportai Gheorghe. Am dovezi de nccontesial că esle susținui de emigranții unguri.
Noul primar ales al oraşului New York era negrul Edward Koch.
— Am lol încercai să dau de primarul Koch, a spus Dalcu, dar nu am reuşii să iniru în coniacl cu el încă.
— Da' de ce să dai de el ?
— Ca să-i cer să înlrerupă aceaslă demonslrație, tovarăşe Ceausescu.
— Credeam că ai înțeles că este jidan şi că este agent ungur.
— E timpii, Nicule, loial lîmpil, a dai Elena vcrdiclul. Apoi, întorcîndu-se călre Dalcu, a spus cu cea mai dulce voce a ei:
— Da' iu ştii să cînți la vioară, nu-i aşa, ambasadorule ?... Ceausescu a decis că primarul Koch irebuic ignorai, si le-a
-ordonai lui Pungan si lui Andrei să-şi concenlreze presiunile doar asupra Casei Albe'si a Deparlamentului de Stal.

— Spune-lc că sccurilalea mea se află în mare pericol. Că, dâc'ă nu vor întreprinde ceva să-i oprească, mă .duc direct la aeroporl si iau avionu' spre Bucureşli.
în conformitate cu cele spuse de ambasadorul Nicolac, De-parlamenlul de Slal a luai foarlc în serios ameninţarea lui Ceausescu si i-a cerul comisarului Poliţiei din New York, Roberl McGuire, să-l asigure pe prcscdinlcle României că nu cxislă nici un pericol. Pe la miezul nopţii, însuşi McGuire a apărui personal la Misiunea Română si i-a spus că poale să se înloarcă ;ia holelul Waldorf fără nici o teamă.
în cele din urmă Ceausescu a fosl de acord, însă numai dacă comisarul îi dădea garanţii ferme de securilale si dacă avea să slea cu el în aceeaşi maşină pe tot parcursul. După miezul nopţii, sub o escortă întărilă a Poliţiei, Ceausescu a plecai către Waldorf, luînd cu el în maşină nu numai pe Elena si pe McGuire, dar si pe generalul Slan, pe şeful gărzii Serviciilor Secrele Americane si pe mine. Coloana de maşini şi motocicleie a ajuns fără nici un incident pînă pe East 49 Th Street, unde un ou s-a spart pe parbrizul maşinii lui Ceauşescu.
— Unde îţi sînt garanţiile pentru securitatea mea personală, comisare ? a întrebat Ceausescu ameninţător. Putea foarte bine să fi fost o grenadă de mînă.
— Dar nu a fost, a replicat McGuire cu o logică deprimantă.
La intrarea în hotelul Waldorf încă se mai aflau cîţiva protestatari care aşteptau. Atunci cînd l-au văzut pe Ceausescu, au scos-imediat la vedere cîtcva pancarte pe care se putea citi „Jos Ceausescu" si „Ceausescu-Dracula". Ceausescu a urcat pînă sus si a izbucnit din nou, încă înainte să ajungă înapoi în salonul apartamentului prezidenţial, iar cînd a intrat a început să se plimbe furios prin cameră, ca Icul în cuşcă. A ordonat să fie chemaţi îndată cei doi şefi ai bazei DIE si ambasadorul Nicolac.
-•- Se cunosc numele organizatorilor ? a întrebat el privindu-l pe Gheorghe.
Gheorghe i-a dat atunci două nume ungureşti — Laszlo Kâimân si Laszlo Hamos, care reprezentau o organizaţie de emigranţi unguri care lupta pentru apărarea drepturilor omului în Transilvania — si unul românesc: arhiepiscopul Valcrian Trifă.
— Trebuie omorîţi toţi trei, chiar în noaptea asta, ea să fie un avertisment pentru oricine altcineva care ar mai vrea să încerce să atenteze la securitatea mea. Trebuie omorîţi de criminali profesionişti, a ordonat Ceausescu. Iar pe leşu' lui Trifa să fie lăsată o scrisoare în care să se spună că aşa vor păţi toţi criminalii de război. Să fie semnată : „Evreii care au suferit în lagărele de concentrare naziste", sau ceva de felu' ăsta. Asta este treaba ta, Gheorghe. îmi rezolvi tot tu' în noaptea asta., că dacă nu. mîine ai zburat din New York, a mîrîit Ceausescu printre dinţii încleştaţi.
— Acum tu, Florea. Tu si cu Nicolac trebuie să organizaţi mîinc de dimineaţă o demonstraţie a emigranţilor români aici, în faţa hotelului Waldorf Astoria. Dacă nu găseşti pe cineva, chcamă-ţi măcar agenţii. Mîine dimineaţă vreau să primesc o delegaţie românească de patrioţi care să protesteze împotriva demonstranţilor unguri si a românilor fascişti. Ceausescu a făcut o scurtă pauză. Asta-i pentru mîine dimineaţă. Dacă nu, atunci
tu, şi cu line — a spus arătînd pe rînd spre Horea si spre Ni-colae — 'plecaţi mîine la Bucureşti cu avionul meu !
Ceausescu s-a răsucit pe călcîie şi a ieşit din cameră fără să rostească vreun alt cuvînt. Patru dintre oamenii gărzii de cor fi au rămas de pază toată noaptea în dormitorul lui.

CAPITOLUL XXII

Mi-am petrecut restul nopţii la Misiunea Română. Cînd am ajuns la Waldorf Asloria era ora opt dimineaţa, iar hotelul era deja înconjurat de baricade de maşini de poliţie si de poliţişti călare si agenţi de poliţie. Cam pe la 100 de metri distanţă în afara baricadelor se afla un grup de aproximativ 20 de oameni fluturînd steaguri româneşti si ridicînd portrete ale lui Cea-uşescu. Potrivit celor spuse de Florea, aceşti emigranţi români erau cu toţii agenţi DIE, care fuseseră luaţi pe nepregătite, direct din paturiie lor, pentru a fi aduşi la demonstraţia ordonată de Ceauşcscu.
Am aflat de la generalul Stan că Ccausescu şi-a petrecut întreaga noapte fîţîindu-se de colo-colo, şi că toţi oamenii gărzii de corp erau deja înarmaţi cu puşti-mitraliere şi- cu grenade de mînă, ţinute ascunse, pe care le luaseră pe timpul nopţii din avionul prezidenţial, în momentul acela preşedintele adormise într-un fotoliu.
PRIMARUL KOCH SARE ÎN AJUTOR

Era ora nouă cînd Ceauşcscu m-a chemat la ci. Numai cîteva minute după aceea, Andrei şi Pungan au cerut să fie primiţi. Ei au raportat că Departamentul de Stat l-a contactat pe primarul Koch si i-a cerut să-şi contramandeze toate celelalte întîlniri pentru a merge la Waldorf Astoria, unde să discute cu preşedintele României.
— N-am ce discuta cu jidanu' ăla împuţit, a explodat Ceauşescu.
Era însă prea lîrziu. Generalul Stan a venit să anunţe că ambasadorul Statelor Unite acreditat la Bucureşti, primarul
Koch, comisarul de poliţie McGuire si alţi cuiva oameni siăieau afară, asieplînd să se întîlnească cu Ceauşescu.
— Dă-i drumu' porcului să intre, s-a hotărît Ceauşescu, după un moment de ezitare.
Urmat de toţi ceilalţi, primarul proaspăt ales a intrat zgomotos şi jovial în apartamentul prezidenţial, hotărît, în mod evident, să-l calmeze pe vizitatorul de o zi.
— Fiecare nor are si o geană de lumină, a început Koch zgomotos, vulcanic, oprindu-se în mijlocul camerei şi încercînd să-şi închipuie care dintre noi era de fapt preşedintele. Poate că aţi trecut si prin unele momente mai puţin plăcute, dar iată că mi s-a acordat şansa de a spune „bine aţi venit" unui atît de celebru si distins oaspete al acestui oraş.
— Asta este o adevărată insultă. Nu ar fi trebuit să permiteţi această demonstraţie, a început Ceauşescu, fără să se sinchisească să răspundă saluturilor lui Koch, şi fără măcar să privească în direcţia acestuia.
— Domnule preşedinte, ar trebui să fiţi cît se poate de satisfăcut, a spus primarul. Lumea nu se leagă decît de oamenii foarte importanţi. Şi împotriva mea demonstrează mai lot timpul. Nu-mi pasă. Umblu exact printre pichetele lor de demonstranţi. Tot ce denotă de aici este că dumneavoastră sînteţi un om important.
— S-sînt p-preşedintele u-unei ţ-ţări s-străine. A-asa ceva n-nu ar fi trebuit să fie permis.
— Se fac demonstraţii şi împortiva preşedintelui Carter, atunci cînd vine pe aici.
— Dacă preşedintele Carter ar veni în România, nu as permite nici o dcrrtonstraţie împotriva lui.
— Protestele sînt la fel de americane cum este primul amendament, a răspuns primarul zîmbind, dovedindu-si astfel calităţile indiscutabile de diplomat. Ele sînt garantate de Constituţia noastră.
— D-de ce v-voi, a-americanii v-vă amestecaţi în treburile i-interne ale ţ-ţării noastre ? î-înţelcgerile i-internaţionale i-inlcr-zic asemenea a-amestecuri. A-aceste t-tratate s-sînt d-dcasupra C-Conslituţiei, a replicat Ceauşescu cu un ton ameninţător.
— Nu lăsaţi aceste probleme să vă copleşească, domnule preşedinte. Dumneavoastră trebuie să fiţi cel care se ridică deasupra lor si le rezolvă, a întors-o Koch cu o siguranţă de sine exuberantă.
— D-dacă s-secoritatea v-voastră nu poate s-să vadă de a-aceste h-haite, a-atunci lăsaţi s-secoritatea mea s-să se ocupe de ele, a replicat Ceauşescu nervos, uitîndu-se la mine.
— Mulţumesc pentru această ofertă, domnule preşedinte, dar asta nu va fi necesar. Spune-i preşedintelui ce măsuri am luat, McGuire.
Comisarul McGuire a raportat că mai multe sute de poliţişti vegheau acum asupra ordinii, si că oricum nu mai exista nici un demonstrant în jurul hotelului.
— Este luni dimineaţa, domnule preşedinte. Acum toată lumea s-a dus la lucru. Nu au cu ce să-si hrănească copiii dacă îşi petrec întreaga zi strigînd cine ştie ce sloganuri în faţa hotelului Waldorf, a dat Koch o explicaţie.
— Nu erau nici un fel de sloganuri. Indivizii ăia l-au insultat grav pe un preşedinte străin si i-au a-ameninţat viaţa pe teritoriul vostru si va trebui să daţi socoteală pentru asta, s-a răstit Ceausescu furios.
Koch a încercat să-l domolească:
— Pentru două-trei roşii si cîteva ouă ?
— Da' dacă erau grenade de mînă ?
— însă n-au fost. Nu pe dumneavoastră vor să vă omoare. Nu au nimic cu dumneavoastră, domnule preşedinte. Nu despre dumneavoastră este vorba, ci despre politica dumneavoastră, a adăugat Koch cu dulceaţă în glas.
— Ăştia sînt criminali de război! Sînt fascişti! Am dovezi solide împotriva acelor indivizi de

afară care vor să mă omoare. Ei i-au trimis pe evrei în lagărele de concentrare naziste. Ei i-au omorît cu mîinile lor.
— Eu am grijă de naziştii aceia, domnule preşedinte, iar dumneavoastră să vă mai gîndiți puțin ia politica pe care o faceți.
Bîlbîindu-se jalnic din nou, Ceuasescu s-a lansat într-o disertație lungă, străduindu-se să explice că în România poporul se bucură de infinit mai multe drepturi ale omului decît americanii.
Koch s-a ținut tare :
— Hai să fim prieteni, domnule preşedinte, si poate că im r-o bună zi o să luăm masa împreună într-un restaurant românc-c de pe aici.
Mormăind ceva despre o întîlnire pe care urma să o aibă in cabinetul său si pe care a amînat-o pentru a se deplasa pînă la hotelul Waldorf Astoria, primarul şi-a pregătit plecarea, dar nu înainte de a da mîna cu Ceausescu în semn de bun rămas, bătîndu-l în cele din urmă pe spate, prieteneşte.
— Spiirt! a exclamat Ceausescu în surdină în clipa în care americanii au ieşit. Şi deschideți geamurile ! i-a ordonat lui Stan. Miroase a cocină de porci. Porc jidănesc, caraliu de New York si negru împuțit! a continuat el, în timp ce-si dezinfecta mîinile.
— Scrie un comunicat de presă despre vizita asta, Pungan, pentru cazul în care porcu' vrea să-si facă publicitate. Scrie doar că „s-au discutat probleme de interes comun", a ordonat Ceausescu.
Eram tocmai pe punctul de a pleca, atunci cînd a intrat generalul Stan spunînd:
— Consilierul Aurel Gheorghe roagă să fie primit. Ceausescu mi-a făcut semn să rămîn.
Gheorghe a intrat îmbrăcat în uniformă militară, aşa cum nu-l mai văzusem niciodată pînă atunci, şi a raportat dintr-o singură răsuflare:
— Tovarăşe preşedinte al Republicii Socialiste România, ordinul dumneavoastră a fost executat.
A scos din geantă o tăietură de ziar şi o traducere scrisă de mînă a acesteia, înmînîndu-le lui Ceausescu.
— Citeşte !
— Nu ar trebui, tovarăşe Ceausescu, a spus Gheorghe, gesti-culînd în sensul că pereții au urechi.
Ceausescu a cerut să i se aducă ochelarii. După ce a citit de două ori foaia cu traducerea, mi-a dat-o şi mie să mă uit peste ea. Era vorba despre un articol scurt în care se afirma că Lâszlo Kălman, unul dintre organizatorii demonstrației de la Waldorf Astoria împotriva, preşedintelui României, a avut un accident de maşină în timp ce se îndrepta spre casă, venind de la manifestație.
— Storcit? a întrebat Ceausescu într-o doară, uitîndu-se cu subînțeles la pereți.
— Nu se ştie încă, nu se spune nimic despre asta. Trebuie să-l trimit acolo pe omul meu.
— Nu mai mişti nici un deget. Nici o altă implicare. Presa lor ne va spune ce s-a mai întîmplat. Ce se mai aude cu celălalt ?
— Ne ocupăm încă de rezolvarea problemei. Voi pleca din New York cu avionul dumneavoastră ?
Cunoscîndu-l pe Gheorghe de peste 20 de ani, mi-a fost foarte uşor să-mi dau seama de ironia din vocea lui. Ceausescu însă nu a sesizat absolut nimic.
— Ba stai aici. Şi ai grijă şi de celălalt.
Deodată a părut că se destinde oarecum, în timp ce îi scutura mîna lui Gheorghe într-un mod foarte prietenesc.
— Mă, Pacepa, s-a întors el către mine, tu astăzi să ai grijă de tovarăşa Elena. Şi vezi să fie gata avionu'. Spre seară vreau să plecăm spre Bucureşti.
După ce am ieşit din salon l-am încolțit pe Gheorghe şi i-am cerut unele explicații.
— Articolaşul ăla micuț a venit ca o mană cerească. Un tranchilizant foarte bun pentru Marele Şef, a spus Gheorghe, făcîndu-mi cu ochiul.
L-am lăsat în pace şi m-am dus să o caut pe Elena.

ELENA CAUTĂ BIJUTERII NOI

— Nu ai cumva nişte bijuterii noi pentru mine, dragă ? a început Elena atunci cînd am ajuns

în buduoarul ei, unde coafeza personală tocmai o aranja.
— Totul este gata.
Mai multe magazine de bijuterii, care făcuseră bani buni de la Elena şi în trecut, îşi trimiseseră noile lor colecţii la Waldorf Astoria. Cutiile fuseseră acum deschise şi pregătite într-o cameră aflată în apropierea apartamentului prezidenţial, păzită straşnic afară.
— Hai să vedem de ce ai făcut rost pentru mine. Dcschide-le pe toate, a comandat Elena nerăbdătoare, în-timp ce se ase/a confortabil pe un fotoliu.
Din punctul acesta de vedere nu se aseamănă deloc cu Ceausescu, care este tot timpul în mişcare, se plimbă mereu de jur-împrejur. Ea se aşază oriunde vede un scaun, şi rămîne lipită acolo. Şi nu este nici ca un jucător de poker, care nu priveşte în jur, ci numai în propriile cărţi, pe care le filează foarte încet. Nu, Elena vrea să vadă totul deodată şi să aibă totul deodată. După ce am deschis cutiile, Elena m-a pus să le aşez peste tot în jurul ei, apoi a început să le măsoare greutatea în mînă. Criteriile de bază sînt greutatea aurului si mărimea diamantelor. Atunci cînd nu se poate hotărî între două articole care îi plac, preţul este cel care stabileşte alegerea : ei îi place cu siguranţă cel ce costă mai mult. Tocmai mă uitam la Elena cum se distra cu jucăriile ei, cînd l-am auzit pe generalul Stan spunîndu-mi prin uşa închisă că tovarăşul vrea să mă vadă.
— înregistrează discuţia mea cu Klutznik, mi-a şoptit Ceausescu cînd m-a văzut.
Ca de obicei, el considera întîlnirea pe care avea să o aibă cu preşedintele Congresului Mondial al Evreilor, Philip Klutznik, ca fiind cea mai importantă după cele avute cu preşedintele Statelor Unite.
— România are ca formă de guvernămînt dictatura proletariatului. America are ca formă de guvernămînt dictatura jidanilor, obişnuia Ceausescu să spună.
Atunci cînd se afla în cercul restrîns şi închis al prietenilor intimi, obişnuia să se laude în mod deosebit povestind cum a reuşit să-l recruteze pe fostul preşedinte al Congresului Mondial al Evreilor, Nahum Goldman şi pe secretarul acestei prestigioase organizaţii internaţionale, făcîndu-i agenţi de influenţă ai[1] României. Lui Ceausescu îi plăcea, de asemenea, să-si impresioneze prietenii cei mai buni spunîndu-le că îl arc pe noul preşedinte, Klutznik, în buzunarul lui.
De obicei la aceste întîlniri ale lui Ceausescu cu respectivii conducători evrei nu mai participa si o a treia parte, un al treilea conlocutor, eu însă aveam înregistrările pe bandă. Exista întot-deauna o diferenţă semnificativă între ceea ce spunea Ceausescu despre aceşti „agenţi personali" si ce se putea auzi pe bandă, înregistrările revelau, de cele mai multe ori, încercările lui de,a cîştiga uncie avantaje din postura de mediator al conflictului din Orientul Mijlociu, aşa încît să atragă fonduri evreieşti spre România si să obţină credite de mic interes, eforturile partenerilor lui de conversaţie fiind făcute în sensul obţinerii a cît mai mulţi evrei din România.
După ce a plecat Klutznik m-am întors la Elena, care între timp pusese deoparte peste douăsprezece seturi de bijuterii, con-tinuînd încă să se uite si să aleagă.
— Preţurile sînt ridicole, dragă. Ar trebui să ne mai tocmim ca să Ic scadă, a izbucnit ea, bucuroasă că are iar pe cineva cu care să vorbească. Din cauză că nu mai făcuse cu adevărat cumpărături încă din anul 1965, atunci cînd Ceauscscu a devenit conducătorul României, Elena nu mai avea nici măcar o vagă idee asupra preţurilor mărfurilor, oricare ar fi fost acestea. Avea însă, în orice situaţie, două reguli de bază: toate preţurile din România erau prea mici, şi toate preţurile din străinătate erau prea mari. De cîte ori cumpăra din străinătate ceva bijuterii sau blănuri trebuia să mă jur că am obţinut mari reduceri ale preţurilor acestora, căci, aşa cum spunea ea:
— Nu trebuie să-i îngrăşăm pe capitalişti cu bani comunişti. Cîteodată aveau loc scene dc-a dreptul dramatice atunci cînd se ducea ea la cumpărături. Ultima dată cînd s-a întîmplat aşa ceva a fost în Buenos Aires. Am fost împreună la un magazin de bijuterii unde s-a îndrăgostit de-a dreptul de un set compus din cercei, broşa şi inel, fiecare dintre acestea în formă de floare, cu petalele deplasabile astfel încît se puteau strînge, acoperind un diamnat central. Elena era fascinată de ideea că ar fi putut să le poarte de fiecare dată altfel, cu floarea fie larg deschisă, fie închisă de tot, ca un boboc. Atunci cînd a cerut o reducere de cincizeci la sută, proprietarul magazinului i-a rîs în nas, iar Elena a plecat imediat ţîfnoasă. Odată ajunsă înapoi la Bucureşti, mi-a ordonat oricum să telefonez la magazin şi să cer măcar o reducere de douăzeci şi cinci la sută. Răspunsul a fost: „Marfa s-a vîndut deja", iar Elena a fost de-a dreptul bolnavă timp de două săptămîni. Atunci cînd, în cele din urmă, a' cerut un set comandă specială pentru ea, preţul a fost dublu. De atunci nu

a mai vrut să vadă la faţă alţi vînzători, cerînd întotdeauna cu bijuteriile să-i fie trimise ori la reşedinţă, atunci cînd se afla în străinătate, ori chiar la Bucureşti. Dar si-a păstrat mereu felul ei de a fi mîndră:
— Nu i-am dat niciodată unui capitalist preţul pe care mi l-a cerut.
Elena se poate juca cu bijuteriile zile întregi. Din această cauză, atunci cînd generalul Stan a strigat prin uşa închisă că doamna Frieda Rosenthal, soţia unui oficial de la Consiliul Economic Statele Unite-România, venise să o ia într-o vizită la Mu-, zeuf Metropolitan, m-a întrebat cu o mină plină de neîncredere:
— E ceva ce merită văzut acolo ?
Elena a hotărît că o oră va fi absolut de ajuns pentru vizitarea Muzeului Metropolitan. De obicei nu prea îi plac muzeele, iar dacă se întîmplă cîteodată să viziteze cîte unul, o face numai pentru presă. Atunci cînd am plecat spre Metropolitan singurul lucru care o interesa şi de care a întrebat a fost presa.
— Spune-le idioţilor să facă un comunicat de presă lung, în care să menţioneze cele mai renumite tablouri care se află în muzeu.
Atunci cînd, ceva mai tîrziu, Elena a aprobat comunicatul, acesta arăta ca un catalog al muzeului, „Lucrările unor mari artişti, cum ar fi Botticelli, Giotto, Velasquez, Goya, Cranach, Van Eyck, David, Utrillo, Matisse erau de asemenea expuse", aceasta era doar o propoziţie din comunicatul de presă de două sute de cuvinte.
Ne-am întors tocmai la timp pentru a participa la recepţia dată la Waldorf pentru Ceauşescu de Consiliul Economic Statele Unite-România şi de Asociaţia pentru Politică Externă. După ce a fost ridicat în slăvi cu generozitate — toată lumea aflase care este slăbiciunea lui Ceauşescu — acesta a' ţinut un discurs lung si demagogic. A introdus în această cuvîntare tot ce i-a trecut prin minte, de la discuţiile avute cu Jimmy Carter pînă la rata (falsă) de creştere a industriei româneşti de 12,5 la sută, de la cooperările economice cu peste 140 de state din lume pînă la independenţa si suveranitatea naţională, fără să uite de istoria de peste 2000 de ani a României'.
în timp ce ne deplasam din foaierul hotelului, unde s-a linul recepţia, spre apariamentul prezindenţial, Ceauşescu m-a apucat de cot si m-a întrebat:
— Cum ţi-a plăcut cuvîntarea mea ?
— Totul conform planului „Orizont".
— Le-am dat o lecţie. Totul depinde de tine ca după tot ceea ce le-am spus să le iei banii. Şi tehnologiile!
După dineu Elena s-a întors la bijuteriile ei. Eu l-am însoţit pe Ceausescu la întîlnirea pe care a avui-o cu William Norris, preşedintele firmei Control Data Corporation. Ceausescu a considerat că aceasta este o ocazie importantă si mi-a dat instrucţiuni, între care aceea de a-i strînge acolo pe toţi membrii oficiali ai delegaţiei. Compania Romconlrol Data, înfiinţată împreună cu Conlrol Data Corporation, nu era numai prima investiţie româno-americană; creată penlru producerea de echipament electronic american si computere în România, era considerată de Ceausescu a fi una dintre cele mai importante porţi prin care să putem fura tehnologia microelectronicii americane.
OFIŢERI DE SPIONAJ PENTRU FIRME MIXTE
Investiţiile comune si cooperările cu firme din Occidenl ajunseseră să fie la modă în blocul sovielic, după ce s-au dovedit a fi foarte folositoare în obţinerea de tehnologie nouă atîl pe căi legale cît si pe baza spionajului industrial. Regula generală era aceea că toţi cei care erau implicaţi în astfel de investiţii comune trebuiau să fie agenţi de spionaj. Ceausescu a ordonat lui DIE să se folosească intens de fiecare nouă investiţie comună si cooperare pentru a infiltra în Occident mici armalc de agenţi de spionaj si informaţii, iar el personal superviza accslc operaţiuni. O investiţie bilaterală cu o firmă vcst-germană i-a înlesnit României accesul la informaţiile tehnologice asupra mai multor sisteme turbo pentru maşini blindate si tancuri, printre care si Leopard, favoritul lui Ceausescu. O cooperare româno-franceză pentru producerea lui Renault 12 — cunoscut în România sub numele de Dacia 1300 — a fosl foarte folositoare pentru obţinerea unor importante tehnologii militare, pe care agenţii români de spionaj le-au găsit la uzinele Renault. Au fost de asemenea furnizate, tot prin spionaj industrial, mai mult de 13 000 de variante adiţionale ale maşinii de bază, care nu fuseseră incluse în contract, România făcînd astfel economii de mai multe miliarde de dolari. După contractul de investiţie comună, care a fost semnat cu Citroen cu doar cîteva luni mai devreme, a fost trimisă în Franţa o echipă de peste 150 de ingineri şi tehnicieni români, pentru a afla cum se construiesc maşinile Citroen. Mulţi dintre cei trimişi erau agenţi de spionaj si informaţie, înarmaţi cu cele mai noi aparate de fotografiat miniaturale si cu hîrtie

fotografică de contact de ultimă tehnologie. Atunci cînd materialele fotosensibile trimise înapoi în România erau developate, cei rămaşi în ţară descopereau multe noi secrele tehnologice pe care Citroen a încercat cu toată ardoarea să nu le includă în noul contract de cooperare. Unii dintre ofiţerii de spionaj trimişi în Franţa au reuşit să recruteze angajaţi ai uzinelor Citroen, prin care au ajuns la informaţii tehnologice şi mai secrete.
Romcontrol Data a fost rezultatul unei operaţiuni DIE, această firmă fiind folosilă mai apoi în mod inlensiv penlru spionajul induslrial. Doi ofiţeri de informaţii, unul sub acoperirea de inginer român, celălalt agent secret avînd identitate de cetăţean din Vest, au pus bazele unei reţele avînd surse extrem de valoroase în Occident si care au furnizai informaţii foarte importante, cum ar fi cele despre stocarea dalelor pe discheie de rriare den-silale informaţională, pentru uz militar.
Dorinţa lui Ceausescu de a face întîlnirea de la Control Data Corporation publică şi cîl mai feslivă posibil nu era altceva decît o acoperire în plus a operaţiunilor subterane pe care el le demarase chiar în sînul corporaţiei americane.
După această întrevedere am găsit cîteva minule penlru a o forţa pe Elena să se hotărască ce alegere are de gînd să facă; cu loaie acesiea, nici pînă în ullima clipă, cînd bijuteriile urmau să se întoarcă la magazine, ea nu luase încă o decizie „finală".
— Pe asiea hai să le luăm cu noi. în Bucuresii o să am mai mult timp la dispoziţie ca să mă uit la ele cu atenţie si să mi le aleg pe cele mai frumoase, a spus Elena, arătînd spre un grup de peste douăzeci si cinci de cutii ce conţineau fiecare mai multe seturi de bijuterii, doar cîteva dintre ele prezentînd cîte un singur set. Dintr-o privire mi-am dat seama că cea mai ieftină dintre aceste cutii cu bijuterii nu ar fi putut să coste mai puţin de 20 000 de dolari.
Atunci cînd ne-am întors în apartamentul prezidenţial, aflat alături, împreună cu nenumăratele cutii pe care Elena si le alesese, Ceausescu tocmai îşi terminase ultima întîlnire de afaceri si începuse să mă caute.
— Dacă emigranţii tăi sînt gata, bagă-i înăuntru, mi-a ordonat el.
Cei trei emigranţi aleşi de baza DIE să se întîlnească cu Ceausescu aşteptau deja într-o cameră din apropiere. Unul dintre ei îşi adusese şi nevasta cu el. După cum spunea Florea, care se afla împreună cu ei, toţi cei trei erau agenţi DIE dintre cei mai supuşi. Atunci cînd i-am introdus în salonul lui Ceausescu, acesta stătea în picioare împreună cu Elena, de faţă fiind numai un fotoreporter, care nu a reuşit să facă decît o singură poză, după care a fost dat afară de Ceausescu.
Unul după celălalt, emigranţii si-au recitat discursurile pe care le primiseră de la Florea. Toate cele trei texte îl ridicau în slăvi pe preşedintele României, con-damnînd vehement demonstraţiile „calomnioase şi iredentiste" împotriva României, dînd asigurări că toţi conducătorii organizaţiilor românilor emigranţi vor trimite telegrame preşedintelui Carter în numele tuturor emigranţilor români, în care vor cere „să pună capăt activităţii cercurilor fasciste" din Statele Unite.
Odată terminată această treabă, Ceausescu l-a chemat înăuntru pe Celac, ca să ia notiţe. Această întrevedere urma să fie scheletul unui discurs propagandistic pe care voia să-l dea publicităţii. Principalul element al acestuia consta în acuzarea demonstranţilor ca fiind criminali de război nazişti, care „au trimis în .lagărele de concentrare peste 200 000 de evrei".
— Popa al tău şi-a făcut datoria exact aşa cum trebuie, Pa-cepa, mi-a spus Ceausescu imediat după ce au plecat emigranţii. Se referea la „Avram", cel despre care Florea îmi spusese că era preot — agent trimis din România ca să ia conducerea asupra bisericilor ortodoxe din Detroit.
— Ăla înalt cine era ? m-a întrebat Ceausescu.
— Editorul ziarului *Dreptatea. Dreptatea* era o publicaţie a emigranţilor.
— înfiinţat cu fondurile noastre ?
— Aşa zice Florea.
Ceausescu a ordonat să nu apară nimic în presa românească despre demonstraţie, însă discursul său să apară în totalitate, împreună cu un rezumat al cuvîntărilor ţinute de emigranţii cei îmblînziţi.
— E bine ca ăştia să nu-si păstreze textele. Poate o să avem nevoie să le mai îmbunătăţim puţin pentru presă, a spus Ceausescu, trimiţîndu-mă să iau de la cei trei foile cu textele discursurilor.
Textul cuvmtării lui Ceauşesăi a fost publicat pe 19 aprilie într-un articol dintr-un cotidian oficial românesc, „Scînteia", împreună cu o fotografie a întrevederii, în care era arătat Ceausescu, în timp ce primea vizita unui givp de cetăţeni americani de origine română. Eu mă aflam în centru, avîndu-i pe soţii Ceausescu în stingă mea, iar grupul de emigranţi la dreapta. Aceeaşi fotografie a" fost folosită si în cartea despre vizita lui Ceausescu în America, cuprinzînd 260 de pagini, publicată în limba engleză, carte care în iulie 1978 — chiar cu puţin înainte ca Statele Unite să-mi acorde azil politic si să-mi

asigure .protecția — a fost trimisă si răspîndită în toate statele Americii de Nord în scopuri propagandistice. Deoarece imaginea mea apărea alături de cea a soților Ceausescu în aproape toate fotografiile, toate cele 30 000 de exemplare ale cărții au fost distmse, iar cartea retipărită, după ce chipul meu a fost îndepărtat din toate imaginile prezentate, în poza care îl arăta pe Ceausescu întîlnindu-se cu emigranții români, orice ochi versat poate desoperi locul din care imaginea mea a fost ştearsă, locul gol fiind acoperit cu un fundal desenat. Tehnica aceasta a fost opusă celei folosite în cazul lui Trifa, a cănii imagine nu a fost scoasă, ci din contră, adăugată unei fotografii.

ÎNAPOI ÎN BUCUREŞTI

Nu am reuşit să-i ajung din urmă pe cei trei emigranți decît abia în foaierul hotelului, unde am recuperat, în sfîrşit, hîrtiile cu textele discursurilor. Cînd am încercat să urc înapoi la etaj, la apartamentul prezidențial, mi-am dat seama că toate lifturile erau blocate din cauză că Ceausescu se pregătea de plecare. Am urcat pe scări pînă la etajul 29, dar cînd am ajuns uşa liftului tocmai se închidea în nasul meu si în spatele ultimului grup din suita lui Ceausescu. Am pornit-o în goana înapoi pe scări, de data asta în jos, iar cînd am ajuns în fața uşii de la intrarea hotelului am putut vedea coloana oficială de maşini escortată de motociclete, punîndu-se chiar în clipa aceea în mişcare, încă o dată, Ceausescu a făcut o mişcare pe care eu nu o prevăzusem, şi nimeni, de alfel. Directorul hotelului Waldorf Astoria, care a înțeles imediat situația grea în care mă aflam, s-a apropiat de doi ofițeri de poliție si i-a rugat să mă conducă pînă la aeroport. A fost una dintre cele mai precipitate şi mai pline de peripeții plimbări pe care am făcut-o vreodată. Timp de o jumătate de oră am făcut o adevărată cursă printre obstacole prin oraşul New York, la ora cu traficul cel mai intens, urcîndu-ne uneori pe trotuare sau mergînd pe sens invers, pe străzi cu sens unic. în aeroportul Kennedy am intrat nu pe poarta principală, ci pe una lăturalnică, maşina de poliție avîntîndu-se de-a lungul unor drumuri înguste, pe care le-aş numi mai degrabă alei, cu o viteză de peste 130 de kilometri pe oră, traversînd de mai multe ori pistele de aterizare si decolare, pentru a ajunge în cele din urmă chiar la uşa avionului prezidențial românesc.

— Am ajuns, a rostit şoferul, ud leoarcă de transpirație, însă foarte mîndru de performanța sa.

— Mai repede chiar decît cei de la Serviciile Secrete, a remarcat celălalt ofițer de poliție, arătînd cu degetul spre luminile intermitente ale coloanei oficiale motorizate, care chiar în momentul acela îşi făcea intrarea în aeroport.

— Sper că soarta care m-a lăsat pe mîinile voastre astăzi ne va acorda şansa să ne revedem, am spus eu, îmbrățisîndu-i pe cei doi polițişti atît de binevoitori, dorindu-mi în sinea mea ca aceasta să fie o profeție care să se adeverească într-un viilor oarecare.

Atunci cînd Ceausescu s-a dat jos din limuzina care-l adusese, cu mă aflam deja printre oficialii de la Departamentul de Stat. Urmat de Elena, a mers de-a lungul rîndului, dînd mîna cu fiecare. Atunci cînd a dat de mine si-a amintit imediat:

— Erai încă la hotel cînd am plecat, nu-i aşa ? Făcîndu-i Elenei cu ochiul a adăugat umflîndu-se în pene:

— Acum eşti de acord că Secoritatea mea este mai tare decît armata ta ?

La ora sase si patruzeci de minute în acea după-amiază de lui", avionul prezidențial românesc Boeing 707 a decolat, a mai făcut un tur larg survolînd oraşul, apoi a luat direcția Bucureşti, lăsînd în urmă statuia Libertății, în Bucureşti era deja marți.

Avionul încă nici nu prinsese bine altitudinea de croazieră, cînd Ceausescu ne-a chemat la el pe mine, pe Oprea, pe Andrei, împreună cu Pungan şi cu Avram.

— Ce mai e nou ? a întrebat el, ca de obicei.

— Sîntem bucuroşi că ne aflăm iar pe pămînt românesc, a chițăit Oprea, lovind de cîteva ori cu piciorul în podeaua avionului prezidențial Boeing 707.

— Prea te crezi deştept, Oprea. Ce, nu ştii că ăsta este avion american ? i-a atras atenția Elena, cu aciditate în voce, punîndu-l la punct.

Elena continua să privească admirativ o fotografie care o reprezenta pe ea în vizită la Centrul Spațial NASA, şi care era reprodusă pe prima pagină a ziarului *Sdnteia.*

— Pînă cînd Pacepa şi Avram vor începe să producă propriile noastre avioane, va trebui să zburăm cu d-astca americane. Da' ai dreptate, Oprea, de fapt sîntem pe pămînt românesc.

— Mai i-ai tu o dată partea Iu' Oprea, Nicule, dacă vrei să dormi cu el la noapte, a mîrîit Elena.

— Cuvîntarea lui Rosenthal nc-a întrecut toate aşteptările, s-a aventurat Andrei, referindu-se 13 Milton Rosenthal, preşedintele american al Consiliului Economic Statele Unite-România, care a ținut un discurs la dineul de lucru ce avusese loc în acea zi.

— A fost atît de delicat, a sărit si Oprea, nerăbdător să-şi facă si el numărul de adulație, atunci

cînd a început să explice cum Tovarăşul a început să-si slujească poporul si ţara încă de la vîrsta adolescenţei.
— Mie chiar că mi s-au umezit ochii. Mai ales cînd a spus că poporul român, care este atît de cunoscut pentru inteligenţa şi priceperea lui, a reuşit să realizeze prin propriile forţe produse de înaltă tehnicitate, şi-a adus si Avram contribuţia sa neinspirată. -
— Nu-i aşa că-i deştept ? s-a băgat Elena cu limba ei cea ascuţită. Poporul român, ai ? Păi fără Tovarăsu', „lalentatu'" popor român ar fi umblat si acum în picioarele goale, ca ciobanii... nu-i aşa, Andrei ? Tu trebuie să ştii mai bine decît mine.
— Am de gînd să scriu cu litere mari şi să pun la loc de cinste în holul ministerului meu aceste memorabile cuvinte, a schimbat Andrei subiectul, citind dintr-un carnet de notiţe: „în calitate de conducător al măreţei sale naţiuni, Preşedintele Ceausescu nu numai că a adus România către nemaipomenite realizări de progres, dar a jucat de asemenea un rol de conducere în întreaga comunitate internaţională". Asta este ce a spus Carter cu gura lui. O să pun asta la vedere, ca să ia aminte toată lumea ce a spus preşedintele american.
— Am făcut si eu o colecţie cu tot ce a spus Carter, şi-a adus şi Pungan contribuţia, scotînd şi el un carneţel de notiţe după care a început să citească : „Ceausescu are capacitatea unică de a se pune cu uşurinţă în relaţie cu conducătorii altor naţiuni, fără să ţină cont de convingerile sau orientările lor politice". Sau încă una: „Ceausescu a reuşit să construiască o punte pentru aplanarea tensiunilor şi pentru o mai bună înţelegere între popoare pe baze universal valabile". Sau: „Influenţa sa în arena internaţională are o valoare excepţională". Sau...
— Ia nu mai face din Cap-de-Lemn un mare erou, l-a întrerupt Elena. Nu-ţi mai aduci aminte ce idioată e nevastă-sa si ce dineu a putut să-mi dea, într-un muzeu, în rochia aia a ei roz-bombon ?
— Vizita a ieşit excelent, a declarat Ceausescu, după care a început imediat să împartă ordine în stînga şi în dreapta, ridicînd vocea cu brutalitate pe deasupra corului care îl acompania frenetic cu „Am înţeles" şi „Desigur".
— Trebuie să convocam Consiliul de Miniştri într-o sesiune extraordinară, Oprea. Dedicată numai acestei vizite. Trebuie să-si exprime deplina şi unanima aprobare a rezultatelor acesteia.
— Minunat, a exclamat Oprea.
— Primul-ministru trebuie să ţină o alocuţiune, iar toţi ungurii, germanii şi evreii, cîţi or mai fi rămas, trebuie şi ei să ţină acolo nişte discursuri.
— Mă voi ocupa de discursurile lor îndată ce vom ajunge înapoi la Bucureşti, înainte chiar de a trece pe acasă, l-a asigurat Oprea.
Datorită funcţiei de primviceprim-ministru, această treabă cădea asupra lui.
— Va trebui să primesc o telegramă de la Consiliul de Mi-• niştri în legătură cu vizita.
— O scriu chiar acum, în avion.
— Sper că n-ai. de gînd să mă uiţi, nu-i aşa, Oprea ? a miorlăit dulce Elena.
— Daţi-i o mînă de ajutor, tovarăşi. Puncţi-vă stilourile la lucru. Ar trebui să primesc telegrame, de asemenea, de peste tot din România. Folosiţi-vă imaginaţia, tovarăşi. Ar trebui ca toată populaţia ţării să-şi exprime deplina aprobare pentru această vizită. Ceausescu şi-a întrerupt puţin tirada entuziastă, uitîndu-se la mine si clipind din ochi. Ca şi din Vest, bineînţeles, a continuat el.
— Şi de la Nicu, din partea Uniunii Tineretului Comunist, a adăugat Elena. Şi de la comitetele de femei, Nicule.
— Tovarăşi, ştiu că sînteţi obosiţi, dar faceţi un ultim efort. Duceţi-vă şi scrieţi toate aceste telegrame acum, astfel încît să fie publicate şi citite la radio şi televiziune imediat după sosirea mea la Bucureşti.
Cînd generalul Stan a raportat că „tovarăşii s-au culcat", Andrei a scos o sticlă de whisky din geamantanul său care, deşi era imens, era totuşi supraîncărcat, fiind burduşit cu tot ce i-a căzut în mînă prin toate hotelurile prin care a trecut, începînd cu Blair
House, avînd acolo de toate, de la sticluţe de lavandă si săpunuri pînă la periuţe de dinţi si capsule de şampon.
Pungan a pregătit o telegramă cifrată pentru Dumitru Popes-cu, secretarul de partid cu probleme de propagandă, în care îi transmitea că „La aeroport Tovarăşul trebuie întîmpinat de cea mai mare şi mai entuziastă mulţime care a fost vreodată la o asemenea ocazie", şi că „toate staţiile de radio şi de televiziune trebuie să transmită programe patriotice în legătură cu vizita tocmai încheiată şi să se pregătească pentru punerea în undă a materialelor speciale cu care ne întoarcem noi".
Oprea, Pungan, Andrei şi cu mine ne-am petrecut tot restul zborului pînă la Bucureşti

compunînd sute de telegrame de ridicare în slăvi a lui Ceausescu, care urmau să aibă cele mai variate semnături, căci aveau să fie trimise de comitetele regionale de-partid, de unele ministere si alte agenții guvernamentale, de cîteva universități si instituții de cultură şi artă şi de mai multe ambasade din străinătate. Există o regulă fermă că, după fiecare vizită pe care o făcea în străinătate, *Sdnteia* trebuia să umple două pagini de telegrame de adulare o oarecare perioadă. După ultima vizită făcută în Statele Unite, telegramele de „adîncă prețuire" au umplut paginile acestui ziar mai mult de trei săptămîni.
La sosirea noastră în Bucureşti peste 100 000 de oameni aşteptau la aeroport. Se aflau acolo copii de şcoală, purtînd uniforme nou-nouțc de pionieri, țărani îmbrăcați în costumele lor naționale, din diferite zone ale țării, preoți cu sutanele lor negre, funcționari în costume gri, dar mai ales muncitori în salopete, scoşi ca din cutie. Ca de obicei, fuseseră îmbarcați în autobuze si aduşi acolo de la şcoli si de la locurile lor de muncă, ca să umple aeroportul. Acum erau aliniați cu grijă de către responsabilii fiecărui grup, care purtau banderole roşii pe braț, si care dirijau primirea „entuziastă si spontană" a soților Ceausescu. Sute de portrete ale cuplului „regal" erau ridicate la înălțime, mulțimile fiind înzestrate cu nenumărate pancarte pe care erau scrise sloganuri de soiul „Ceausescu si poporul!" sau „Stima noastră şi mîndrîia, Ceausescu — România !". Camerele de televiziune transmiteau această festivitate în direct. Cînd Ceausescu si Elena au coborît din avion, mulțimile se aflau de o parte, aliniate si ascultătoare, iar de cealalată parte era înşirat corpul diplomatic. Pionierii scandau „Trăiască Preşedintele!" iar grupurile de țărani dansau în mijlocul pistei de a'terizare. Din difuzoare si megafoane s-a auzit o voce solemnă care explica faptul că „Uraîele si ovațiile celor prezenți dau expresie simțămintelor de satisfacție şi recunoştință ale întregului nostru popor pentru remarcabilele rezultate ale vizitei pe care marele conducător de partid si de stat a întreprins-o în Statele Unite ale Americii, pentru noua si valoroasa sa contribuție..." Departe, în spate, i-am văzut pe Popescu-Dumnezeu, împreună cu Ion Dincă, primarul Bucurestiului, organizînd si alte activități „spontane", în orice caz munca lor a fost mult uşurată în ultimul timp, ncmaifrinfl atît de complicată. Fiecare dintre cele opt sectoare administrative în care este divizat Bucureştiul are propriile directive si sarcini. Dintre acestea făcînd parte şi mobilizarea oamenilor la aeroport, cu ocazia plecărilor si venirilor lui Ceausescu, dar si în alte situații, cum ar fi primirea de către Ceausescu a vreunui şef de stat important. Popescu şi Dincă nu mai trebuie decît să spună care este numărul de oameni pe care fiecare sector trebuie să-l asigure, textele pe care trebuie să le scandeze si pancartele pe care trebuie să le țină pe sus, precum si ordinea în care trebuie strigate sloganurile.

CAPITOLUL XXIII

De îndată ce şeful executivului organizației pe care o conduc mi-a raportat că sosise în țară Silvo Gorenc, care deja aterizase la Bucureşti, venind cu un avion special iugoslav, am plecat să mă întîlnesc cu el. Venirea lui, atît de precipitată, trebuia să aibă un motiv cît se poate de serios.
— La kilometrul 12, i-am ordonat şoferului. Gorenc fusese pus acolo pentru că'era o casă conspirativă pe care el deja o ştia şi, de asemenea, deoarece se afla-în imediata apropiere a aeroportului pe care a aterizat.

O VIZITĂ LA TITO

Pe Silvo Gorenc îl întîlnisem cu cîțiva ani mai înainte, pe insula Brioni, unde l-am însoțit pe Ccausescu în una din nenumăratele vizite pe care acesta le-a făcut lui losip Broz Tito. După ruperea legăturilor dintre Belgrad şi Moscova, Iugoslavia a devenit o țintă permanentă a tatonărilor DIE. Imediat după invazia sovietică în Cehoslovacia din anul 1968, Ceauşescu a ordonat şi supervizat o operațiune DIE,'prin care aceasta făcea Iugoslaviei o propunere secretă de colaborare, iar la începutul anilor '70 a fost semnat un acord de cooperare între cele două servicii de spionaj. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care Ceauşescu m-a luat cu el la Brioni. Un alt temei pentru care îl însoțeam era acela că mă numise de curînd în funcția adițională de secretar de stat în Ministerul de Interne, cu sarcina de a pregăti toate vizitele pe care avea să le facă în viitor în străinătate.
Pe timpul dineului oferit luni, de Tito, la reşedința sa din Brioni, eu am stat între doi oficiali iugoslavi, în dreapta mea se afla Luca Banovici, secretarul federal al Afacerilor Interne, care spunea mereu despre sine că ar fi cel mai vechi si mai apropiat prieten al lui Tito. în partea stingă îl aveam pe Silvo Gorenc.

— După ce luăm masa, a spus Banovici, tovarăşul Tito îl va aivita pe tovarăşul Ceauşescu pe iahtul său personal la o cafea si un coniac. Dumnealui, a spus arătînd către Gorenc, şi cu mine ne vom afla acolo. Tovarăşul Tito ar dori să fiți prezent si dumneavoastră. Vom fi numai noi. Nu va mai participa nimeni altcineva. Tovarăşul Tito doreşte să pună bazele unei cooperări la nivel de servicii de spionaj. Aşa că fiți pregătit.
După ce am ajuns la bordul iahtului, Tito l-a condus pe Ceauşescu într-un imens salon de oaspeți, confortabil şi răcoros, înțesat cu flori exotice şi cu coşufi cu fructe.
— Simțiți-vă aici ca la dumneavoastră acasă. Vom merge împreună pe punte oricînd sînteți gata pentru asta, a spus Tito plecînd.
. Luîndu-mă de braț, Banovici ne-a împins pe mine si pe Gorenc spre o măsuță de răchită împletită de pe puntea centrală si a comandat coniac, în jurul nostru se vînzoleau zeci de oameni, toți îmbrăcați în uniforme specifice, cu cravată albă. Erau ocupați să monteze pe puntea superioară o masă mare, rotundă, pe care o amplasaseră pe mijloc, alții curățau pete imaginare de pe podea, lustruind de zor balustradele, iar unii stăteau pur si simplu, fără să facă ceva.
— Nu vă temeți. Sînt toți ofițeri de securitate, mi-a spus Banovici prin intermediul interpretului său.
— Iar eu de asemenea, a adăugat interpretul din proprie inițiativă.
în foarte scurt timp Ceauşescu a urcat din salonul aflat la un nivel inferior pe puntea pe care ne aflam noi, unde a început să se plimbe nervos de jur-împrejur. în timp ce trecea pe lîngă masa noastră l-am auzit mormăind ceva în direcția mea, în legătură cu „nenorocitu' lor de aer condiționat".
Atunci cînd si-a făcut din nou apariția, Tito era îmbrăcat în alb din cap pînă în picioare, cu excepția unui batic negru pe care-l avea la gît, si ținea în mînă un pahar în care avea o băutură cu cubufi de gheață, ca şi cum ar fi vrut să pozeze într-o revistă mondenă, pentru un articol despre viața aristocrației. Ceauşescu, cu costumul său cenuşiu-închis si ajustat pe corp, cu pantofii lui de un negru lucios, si cu şireturile negre din piele groasă, arăta ca o rudă săracă invitată doar să viziteze iahtul luxos. Pe timpul acela, Ceauşescu, ce nu căpătase puterea decît de opt ani, se uita la Tito ca la un idol al său, ca la conducătorul comunist strălucii şi sclipitor care timp de 24 de ani, fără să împartă puterea cu nimeni, a reuşit să-şi facă un nume si un renume internațional. La acea dată, relațiile dintre ci erau excelente. Abia mai tîrziu, cînd au început să se cunoască mai bine si cînd Elena a fost evident surclasată de eleganța festivă a lovankăi, soția lui Tito, relațiile lor personale au început oarecum să se deterioreze.
— Pot să vă iau haina, tovarăşe Ceauşescu ? a spart Tito gheața. Şi cravata. Vreau să vă simțiți aici exact ca acasă. Ce doriți să beți ?
Lui Ceauşescu îi plăcea să bea, avea un soi de vin preferat, alb-gălbui, precum si un soi de coniac foarte aromat, fără să se dea în lături de la şampania Cordon Rouge, pe care o prefera Elena, dar aproape niciodată nu bea în public, unde se străduia din răsputeri să-şi facă un portret de ascet, băutor numai de ceai. Din această cauză, dar mai ales deoarece ştia deja foarte bine că Tito are obiceiul să le cam bea, a luat o hotărîre fermă:
— Un pahar cu apă minerală. Nu prea rece, a răspuns Ceauşescu.
— Asta nu este prea încurajator, a încercat Tito să glumească.
L-a luat pe Ceauşescu de braț si l-a aşezat la marea masă rotundă din mijlocul punții principale, apoi a făcut semn cu mîna, chemîndu-ne si pe noi acolo, adică, în afară de mine, pe Banovici, pe Gorenc şi pe interpret. Pe unul dintre degetele sale sclipea un inel cu un diamant imens, pe care nu îl avusese la mînă în timpul mesei. După ce servitorii-agenți au aşezat pe masă cafelele, coniacul, apa minerală, țigările şi trabucele, Tito a început să vorbească.
A pornit prin a lăuda inițiativa lui Ceauşescu de a stabili relații de cooperare între cele două servicii de informații şi spionaj.
— Ar trebui, dragă tovarăşe Ceauşescu, să împingem lucrurile ceva mai departe, astfel încît colaborarea serviciilor noastre să nu se reducă numai la un schimb de informații. Va trebui să-i conducem si pe o cale care să ducă, de asemenea, la derularea unor operațiuni comune... Cooperarea dintre agenturile noastre de spionaj din străinătate este de cu totul altă natură față de conlucrarea serviciilor noastre de securitate din interior — şi nu poate fi vorba aici de amestecul în treburile interne ale fiecăruia dintre noi.
Tito nu numai că a deschis discuția, dar a si păstrat inițiativa de-a lungul întregii întrevederi. Vorbea coerent, folosind propoziții scurte.
' — Amîndoi vrem să construim o industrie militară în țările noastre. Noi spunem că facem asta

pentru a ne proteja independența, iar acesta este un motiv destul de temeinic pentru o declarație oficială. Dar ştim amîndoi şi între noi putem să o spunem fără ascunzişuri, că a construi comunismul este foarte costisitor şi că avem nevoie de multă valută forte. Noi, a spus Tito, incluzîndu-i cu un gest şi pe ceilalți doi oficiali, am ajuns la concluzia că singura care ne-ar putea asigura un venit sigur de valută forte este o industrie de armament foarte modernă.
S-a oprit pentru un moment, luînd o sorbitură zgomotoasă de cafea.
— Am hotărît să devenim exportatori de avioane militare în țările lumii a treia.
Tito a început să explice că noua lui industrie aeronautică se baza în întregime pe informații tehnologice obținute prin spionaj industrial şi pe importurile mai mult sau mai puțin ilegale de echipament occidental, la care țările comuniste aveau interzis accesul oficial.
— Nu bucurăm amîndoi de o poziție internațională privilegiată, datorată atitudinii noastre publice față de Moscova. Este de cel puțin zece orî mai uşor pentru fiecare dintre noi să punem mîna pe secretele militare ale Occidentului decît pentru sovietici.
Tito a propus apoi ca serviciile române de informații din străinătate să i se alăture în efortul său de a pune bazele construcției de Avioane militare de luptă, asta pentru început.
O oră mai tîrziu Ceauşescu a acceptat un pahar de coniac.
— Pentru eterna noastră prietenie. Pentru avioanele de luptă ROM-YU, a toastat el.
— Pentru prietenia noastră. Totuşi, n-ar suna mai bine YU-ROM ? a spus Tito, plusînd pentru încă un punct pe care avea să-l cîştige în ziua aceea.
După aceea, compania YUROM a devenit o parte vitală a relațiilor de colaborare dintre cele două servicii de informații. După un an, înțelegerea a fost extinsă, incluzînd si ministerele apărării din cele două țări, acord prin care s-a hotărît înființarea unei organizații militare comune de cercetare, avînd ca scop construirea a sase prototipuri. Cînd primul avion de luptă YUROM s-a prăbuşit în timpul zborurilor de încercare, în martie 1978, cooperarea dintre cele două agenții de informații s-a intensificat, în loc să slăbească.
Discuția a continuat după o pauză, în timpul căreia Tito l-a condus pe Ceausescu peste tot ca să-i arate iahtul. Cei doi preşedinți s-au întors vizibil înfierbîntați şi încîntați de proiectul noii lor cooperări.
— Acum, că sîntem parteneri, a început Tito cu voce joasă, aş vrea să mai ridic o problemă, deloc de neglijat. Am informații de netăgăduit că se pune la cale asasinarea mea, pregătită de nişte emigranți de origine iugoslavă. Astăzi sînt eu la rînd, dar mîine vine si rîndul dumneavoastră, tovarăşe Ceausescu.
Cu toate că privirea mea era ațintită asupra lui Tito, l-am putut simți pe Ceausescu foindu-se îngrijorat în scaunul său. Tito a continuat:
— Cred că dumneata, tovarăşe Gorenc, eşti cel care ar trebui să povesteşti totul.
Potrivit celor spuse de Gorenc, cîțiva emigranți iugoslavi puneau la calc înființarea unui grup național separatist îndreptat împotriva lui Tito. El a mai declarat că presupusul conducător al noii operațiuni împotriva lui Tito era emigrantul iugoslav Vla-dimir (Vlado) Dapcevici, care fusese unul dintre colaboratorii lui Tito în timpul celui dc-al doilea război mondial şi imediat după terminarea acestuia, în anul 1948 fusese condamnat în Iugoslavia, pentru a fi mai apoi eliberat, în 1956, după care a- emigrat, sta-bilindu-se la Bruxelles şi devenind cetățean belgian.
— Luca, vrei să îl aduci aici pe şeful serviciului de securitate personală, te rog, i-a spus Tito lui Banovici, părînd că vrea să accentueze poziția oficială a acestuia.
După cîteva minute si-a făcut apariția la masa noastră un ofițer cu părul alb. Acesta purta o uniformă de general bine cro'ită, cu rînduri de fireturi aranjate pe pieptul vestonului.
— La ordinele dumneavoastră, tovarăşe preşedinte, s-a adresat el lui Tito.
— Salut! Spune-i tovarăşei lovanka să fie gata pentru cină la ora nouă.
După ce generalul a plecat, Tito a spus:
— Ştiți care este numele lui ?
Văzînd expresia perplexă a lui Ceausescu, preşedintele iugoslav a continuat:
— Dapcevici este numele lui. Este fratele lui Vlado Dapcevici. Trebuie să-l neutralizez pe fratele lui. Am nevoie de fratele lui aici ca să-l fac să destăinuiască numele tuturor celor care s-au dat de partea cealaltă, pînă la unul.
Tito a continuat să explice că Vlado Dapcevici nu va mai încerca niciodată să pună piciorul

pe pămîntul Iugoslaviei, iar că răpirea lui din Belgia s-ar putea dovedi dificilă, căci în jurul lui se află întotdeauna o gardă de corp. Asta ar putea, pe deasupra, să genereze tensiuni politice îndreptate spre personalitatea lui Tito.

— Vroiam să vă rog, tovarăşe Ceausescu, să-l ademeniţi în România, să-l arestaţi în mod secret şi după aceea să ni-l trimiteţi nouă. Asta mă va face să mă simt dator faţă de dumnea-voastră întreaga mea viaţă. Banovici si Gorenc pot şi sînt gata oricînd să răpească din Occident orice persoană sau persoane pe care le veţi indica dumneavoastră, sau chiar să le asasineze acolo. Nu trebuie să ridicaţi nici măcar un deget.

L-am văzut pe Ceaşescu foindu-se în scaunul său. întotdeauna a vrut să existe mîini străine cu care să scoată castanele din foc, mai ales cînd era vorba de oponenţi politici din Occident.

— A vă ajuta pe dumneavoastră, tovarăşe Tito, înseamnă să mă ajut pe mine însumi, a început Ceausescu. Serviciile dumneavoastră secrete ar trebui să-l ademenească pe Dapcevici în România şi apoi să-l luaţi în secret la Belgrad. Nu voi vedea şi nu voi auzi nimic, însă nu vreau să pun eu însumi mîna pe acest individ, Dapcevici.

TOASTURI PENTRU NOUA PRIETENIE

— As vrea să vă mulţumesc din adîncul inimii mele, tovarăşe Ceauşescu. Eram convins că mă veţi înţelege, a spus Tito ri-dicîndu-se si îmbrăţişîndu-l pe Ceausescu. Nu trebuie să ne batem acum capul cu amănuntele operaţiunii. Oamenii noştri vor trebui să pună totul cap la cap, a încheiat Tito, arătînd spre Banovici, Gorenc si spre mine. Apoi a cerut coniac pentru toată lumea, rugîndu-l pe Ceausescu să bea cu el „pentru noua noastră prietenie".

Tito a dat coniacul peste cap si a făcut semn chelnerului să reumplc paharele tuturor.

— Pentru cooperarea noastră secretă si munca noastră comună, a toastat Ceausescu ca răspuns, golind paharul dintr-o sorbitură si cerînd apoi încă unul. Hai să bem în cinstea servi-ciilor noastre secrete!

Lui Tito i-a plăcut acest joc:

— Şi încă un pahar pentru fiecare dintre băieţii noştri, a toastat el, arătînd cu degetul spre Banovici, Gorenc si spre mine.

Cînd acest ritual a luat sfirsit, ochii lui Ceausescu scînteiau. A început apoi cu o voce foarte joasă, după ce a tras zgomotos aer în piept:

— D-dorogoi t-tovarisci losip Broz!

Rusa este singura limbă străină pe care Ceausescu o ştie cît de cît, şi se foloseşte de ca în cadrul cercurilor celor mai intime sat în semn de cel mai mare respect. După ce a ajuns în acest punct a pocnit din degete în direcţia interpretului si a continuat în limba română:

— Observ că serviciile de informaţii din străinătate sînt tot atît de importante pentru dumneavoastră cît sînt si pentru mine.

Apoi Ceausescu a început să explice, cu voce scăzută, că începînd cu anul 1972 el a preluat personal controlul asupra DIE, făcînd unele schimbări nu numai în componenţa acestuia, dar şi în misiunile pe care Ic avea, schimbîndu-le oarecum orientarea. A mai povestit că DIE, pe care a început s-o conducă în 1972, avea mai puţin de l 000 de ofiţeri si era organizat după sistemul KGB. Nu asta a fost ceea ce a schimbat, a mai spus el, ci pur si simplu a mai adăugat 2000 de ofiţeri care să îndepli-nească ceea ce el considera a fi cea mai importantă misiune a agenturilor comuniste de informaţii în lumea de astăzi: „construirea comunismului cu ajutor, bani şi tehnologie capitaliste, prin intermediul operaţiunilor de influenţă."

— Influenţa este ceea ce facem noi cel mai bine, l-a întrerupt Tito, uitîndu-se fix la cei doi oficiali ai săi.

— Trebuie să admit că sînteţi mai buni din punctul acesta de vedere. Admir felul în care serviciile dumneavoastră au atras bunăvoinţa politică a Occidentului, banii şi tehnologia acestuia, îmi place portretul pe care vi l-aţi făcut în Occident.

Era cît se poate de clar că Ceausescu atinsese unul din punctele cele mai sensibile ale lui Tito. Cu mişcări încete, Tito a luat un trabuc cubanez din cutia care zăcea pe masă şi, ostentativ, l-a aprins folosind o brichetă Dunhill de aur. Apoi si-a golit ceremonios paharul de coniac, ţinîndu-l delicat cu degetele sale lungi şi roze şi lăsînd la vedere inelul cu diamant, după care s-a întors spre Ceausescu :

— Aveţi dreptate, dragă tovarăşe. Asta este partea la care ne pricepem cel mai bine.

— Asta aşa este, cu siguranţă, a spus Ceausescu impui-sionîndu-l.

— Nu am fi putut obține nimic din Occident rămînînd mereu în trena Moscovei, a continuat Tito, iar fără banii şi tehnologia Occidentului nu ar mai putea fi făurită societatea comunistă în țările noastre. De aceea noi trebuie să negociem cu capitalismul în felul nostru propriu.
— Lăsînd Occidentul sa înțeleagă că noi sîntem diferiți si nu vrem să-i luăm scalpul, a adăugat Ceausescu.
— Se numeşte „Triunghiul lui Tito". Am statuat trei principii de bază: să zîmbesti prieteneşte către Occident, să iei de la a-ccsta maxilnum şi să ai grijă să nu te contaminezi de capitalism. Iar oamenii aceştia — Tito a arătat spre colegii lui iugoslavi — au construit si consolidat o întreagă tactică şi strategie, bazîndu-se pe aceste precepte. Tito a făcut o pauză în care a mai golit un pahar. Dar asta nu este ceva despre care să vrem să vorbim cu voce tare, cel puțin nu aici, pe acest iaht, si nu trebuie spus nimănui, nici încet, nici măcar în somnul cel mai adînc. Hai să-i lăsăm pe oamenii noştri să lucreze împreună. Ei ştiu tot ce trebuie să facă şi ştiu si să rămînă cu gura închisă.
Tito a mai cerut apoi iar „coniac pentru toată lumea" si a ținut un nou toast „pentru noua noastră cooperare."
Ne-am întors pe țărm tocmai la timp pentru cina oficială, iar Ceauşescu a avut pe drum mersul cam împleticit. Rolls Roycc-urile lui Tito ne aşteptau. Unul pentru el si unul pentru Ceauşescu. După cină, Ceauşescu a spus:
— Fiecare preşedinte are cîte un iaht. Nixon are. Tito are şi el. Aşa că vreau şi eu unul. Şi un Rolls Royce.
După aceea, un iaht personal şi o limuzină Rolls Royce au devenit pentru Ceauşescu o importantă problemă de prestigiu. DIE a reuşit să-i facă rost de Rolls — care au fost pînă la urmă două, o limuzină si unul decapotabil — dar dintr-un fel de reținere neobişnuită pentru Ceauşescu, le-a folosit în general în interiorul granițelor reşedinței sale. Nu-mi aduc aminte decît de o singură ieşire pe care să o fi făcut cu aceste maşini. Iahtul a intrat, bineînțeles, tot în .sarcina DIE. în 1976 s-a primit ordinul să înceapă în România construirea unui iaht prezidențial, bazat pe planurile obținute de DIE prin spionaj; proiect care ajunsese într-un stadiu destul de înaintat la vremea cînd eu am rupt relațiile cu Bucurestiul.
La începutul anului 1985 mass-media din Grecia a anunțat ca românii erau în negocieri secrete cu guvernul grec pentni cumpărarea iahtului „Christina", care urma să devină iahtul personal al preşedintelui Ceauşescu. Vasul velier de 325 de picioare fusese iahtul privat al multimiliardarului Aristotel Onassis. După moartea acestuia, vasul a fost donat guvernului grec de către fiica magiw-tuliii, Christina, şi folosit de stat pentru plimbări de agrement. Fiind probabil iahtul cu cea mai mare publicitate din lume, de pe vremea cînd Onassis o chema la bord pe Jackie Kennedy ca să-i facă curte, avînd si o bogată istorie, în care figurau nume de pcsonalități marcante care fuseseră invitate să-! viziteze, de la Winston Churchill Măria Callas „Christina" reprezenta pentru Ceauşescu, în mod ' 'ident, un fnijloc de a-şi spori gloria personală, de a intra, pe ceasta cale, î' fîndul numelor care erau legate de istoria vasului. Linia sa elegantă, semineurilc lapis-lazuli, saloanele luxoase, precum si prezența Ia bord, pe puntea superioară, a unui hidroavion de culoarea canarului, balustradele acoperite cu piele de balenă j-au produs fndntare Elenei, fără îndoială.
O RĂPIRE LA CEREREA LUI TITO
Pe 30 iulie 1975 Drasko Jurisici, un alt secretar federal ad-"unct din Iugoslavia, împreună cu Gorenc si cu un mic grup de persoane oficiale au sosit pe neanunțate în Bucureşti, în patru limuzine Mercedes. Aceştia aduceau de la Tito un mesaj verbal pentru Ceauşescu, în care se spunea că iugoslavii reuşiseră să-l .ademenească pe Dapcevici în România, unde va ajunge, împreună cu Stoianovici, garda sa de corp, de asemenea de cetățenie belgian, pe data de întîi august, pentru a-i vizita pe Svetislav si pe Djordje Markusev. Cel din urmă era un iugoslav emigrat, acum cetățean român. Amîndoi locuiau în Bucureşti, şi erau, chipurile, membri activi în mişcarea împotriva lui Tito. Cererea preşedintelui iugoslav ca Dapcevici să fie arestat de Securitatea română si să fie predat autorităților din țara vecină, transferul urmînd să aibă loc la graniță, l-a înfuriat pe Ceauşescu. Pentru el Iugoslavia era „prea liberală" ca să fie în stare să păstreze un secret.
— Mi *ştiu* si *nu vreau să ştiu'de* nici un Dapcevici, a insistat el. Iugoslavii sînt bineveniți şi nu au decît să si-l ia, dar trebuie s'â facă asta cu propriile lor mîini. Tot ce pot eu să fac este să închid ochii.
Informat asupra acestei decizii de către Drasko Jurisici, prin intermediul unei linii telefonice speciale, Tito, care nu vroia să-l lase pe Ceauşescu să capete astfel un ascendent asupra sa, a

refuzat să autorizeze o operaţiune iugoslavă pe pămînt românesc, adresîndu-i-se personal preşedintelui român. In cele din. urmă Ceauşescu şi-a dat aprobarea, bazîndu-se pe promisiunea solemnă a lui Tito că iugoslavii vor păstra tăcere absolută în ceea ce priveşte implicarea României. Pentru a putea păstra si mai bine secretul, pentru orice eventualitate, Ceausescu a ordonat ca răpirea să fie organizată de o unitate anli-teroristă aparţinînd de DIE, si nu de Securitatea internă. Numai sase au fost românii, între care se număra si Ceausescu, care aveau informaţii complete asupra acestei operaţiuni si care îi cunoşteau identitatea lui Dapcevici. Conform ordinelor lui Ceausescu, echipa operaţională avea să acţioneze „orb" asupra „celor doi terorişti sîrbi" si nu trebuiau să scoată nici un cuvînt în limba română de faţă cu cei doi, astfel încît să se poată permite dezinformarea că operaţiunea a aparţinut în întregime iugoslavilor.
Răpirea a fost programată să aibă loc pe 7 august, cu o noapte înainte ca Dapcevici şi Stoianovici să plece din Bucureşti, conform planurilor lor. Trebuia înfăptuită în timpul plimbării pe care cei doi urmau să o facă între casa lui Markusev, unde fuseseră invitaţi la masă, si hotelul în care fuseseră cazaţi. Pe la ora zece seara Dapcevici si Stoianovici, însoţiţi de Markusev, au ieşit din casă, însă din pricina unei ploi abundente au trebuit să ia un taxi. Aceasta a schimbat planurile noastre, răpirea urmînd să aibă loc la Hotelul Dorobanţi, în camera lui Dapcevici, unde staţionau deja cîţiva băieţi din echipa DIE. încercînd să se opună arestării, Markusev a primit o lovitură în cap care i-a fost fatală, iar Stoianovici a fost si el lovit destul de serios. Dapcevici şi Stoianovici, împreună cu leşul lui Markusev au fost duşi în casa conspirativă a DIE de la „km 12" din Băneasa, unde aştepta echipa iugoslavă. Ccauşcseu, care a coordonat personal întreaga operaţiune de-a lungul nopţii, a convenit că iugoslavii îi puteau lua pe Dapcevici şi pe Stoianovici numai împreună cu trupul neînsufleţit al lui Markusev, care „suferise un atac de cord" şi numai dacă aveau să-i ducă pe toţi trei mai departe cu propriile lor maşini. Atunci cînd Jurisici a obiectat, Ceausescu a intrat în legătură directă cu Tito. La scurt timp după aceea, captivii au fost duşi spre Belgrad în maşinile lui Jurisici şi Gorenc, însoţiţi numai de doi români: colonelul Marcel Popescu, medicul-şef al DIE, şi de Ion Sablici, un interpret. După ce s-a întors din Belgrad, Popescu a raportat că i-a făcut pe drum lui Stoianovici o transfuzie de sînge, dar că acesta a fost aruncat imediat după aceea într-o închisoare iugoslavă, unde a murit la puţin timp, în urma unei hemoragii datorată lipsei de asistenţă medicală. Mai tîrziu, în aceeaşi noapte, Ceausescu a ordonat ca doi agenţi secreţi DIE să părăsească Bucureştiul, urmînd să plece în dimineaţa următoare spre Bruxelles, folosind biletele de avion cumpărate de Dapcevici şi Stoianovici, precum şi paşapoartele acestora, si să se întoarcă cu două paşapoarte false vest-germanc, sub nume diferite.
Atunci cînd au venit primele solicitări pentru lămuririi dispariţiei lui Dapcevici, primite din partea familiei acestuia şi a Crucii Roşii Internaţionale, Ceauşesc'' i ordonat să se facă o „investigaţie completă". La cîteva zile după aceea, Ministerul de Interne a răspuns că, în conformitate cu actele oficiale pe care le deţine, Dapcevici şi Stoianovici au intrat în România pe întîi august, părăsind Bucureştiul pe data de opt, aceeaşi lună, la bordul unui avion de pasageri, dînd şi numărul zborului respectiv. Bazîndu-se pe mărturia depusă de unul dintre portarii hotelului Dorobanţi, prin care acesta declara că, întîmplător, un grup de canoişti iugoslavi a părăsit hotelul îndreptîndu-se spre Iugoslavia chiar în noaptea dispariţiei lui Dapcevici, Ceausescu a ordonat ca DIE să deschidă o acţiune de dezinformare „protectoare", în cazul în care complicii sîrbi nu erau în stare să păstreze secretul. Trebuia răspîndit zvonul că s-ar fi putut ca Dapcevici si Stoianovici să fi fost răpiţi de canoiştii iugoslavi, în timp ce doi alţi iugoslavi au părăsit oficial România folosindu-se de paşapoartele si biletele de avion care aparţineau celor doi.
Presa occidentală a acordat foarte multă atenţie misterioasei dispariţii a cetăţenilor belgieni Dapcevici şi Stoianovici, fiind formulate multe şi variate ipoteze, inclusiv răpirea lor de către iugoslavi, însă nu a reuşit nimeni să ajungă la informaţii ceva mai precise, în Bucureşti, soţia lui Markusev a anunţat dispariţia soţului ei la Ministerul de Interne român. Singurul răspuns pe care l-a primit a fost acela că s-au făcut investigaţii serioase asupra dispariţiei lui Markusev, însă acestea nu au dus la nici un rezultat.
Bagajele aparţinînd lui Dapcevici şi Stoianovici găsite în camerele hotelului Dorobanţi au fost cercetate cu mare atenţie de către DIE. Ascuns în interiorul unui perete dublu al unuia dintre

geamantane se afla un carneţel de notiţe, care conţinea mai multe sute de nume. La cîteva zile după aceea i-a fost înmînat personal lui Gorenc. Ccausescu era informat cu regularitate de către Tito că, în baza materialelor furnizate de români si a interogatoriilor ulterioare, iugoslavii au reuşit să aresteze ori să lichideze în mod secret pe mulţi dintre „duşmanii ţării lor", în conformitate cu acordul comun la care cele două ţări au ajuns, pe data de 26 decembrie 1975, agenţia iugoslavă de presă Taniug a făcut cunoscut în mod oficial că Vlado Dapcevici a fost arestat pe teritoriul iugoslav, în timp ce desfăşura anumite activităţi cu caracter ostil. Era prezentat ca un cetăţean iugoslav ce urma să fie trimis în judecată la Belgrad de îndată ce cercetările deschise pentru cazul său aveau să fie terminate. Nu s-a amintit nici un cuvînt despre cei doi oameni care au murit în timpul operaţiunilor de arestare, în iulie 1976, Dapcevici a fost condamnat pentru înaltă trădare şi activităţi de spionaj si trimis în închisoare pentru 20 de ani. într-un mesaj verbal, Tito l-a asigurat pe Ceauşescu că Dapcevici nu va părăsi închisoarea viu. Operaţiunea comună Dapcevici, asemenea tuturor acţiunilor bilaterale de influenţă comunistă, diversiune şi spionaj, a rămas unul dintre secretele cel mai bine ascunse atît în România cît şi în Iugoslavia.
La începutul anului 1978 Ceauşescu a cerut să fie răsplătit pentru operaţiunea Dapcevici prin ademenirea lui Faust Brădc-scu la Belgrad. Brădescu este un oponent politic al regimului de la Bucureşti, cetăţean francez care trăieşte la Paris si care a început o „acţiune subversivă de propagandă ostilă", introducînd în România în mod ilegal diferite materiale. Ceauşescu, care nu dorea să fie prins de francezi asupra faptului, plănuise să-i pună pe iugoslavi să-l răpească pe Brădescu. Un comunicat de presă, pregătit din ordinul lui Ceauşescu, în care se declara că Brădescu „a fost arestat pe teritoriul României în timp ce îndeplinea anumite activităţi ostile",, era gata pentru a fi publicat, aceasta urmînd să se întîmple la cîteva luni după răpirea lui. Mai fuseseră pregătite, de asemenea, declaraţii contrafăcute, pe care era pusă semnătura falsificată a lui Brădescu, şi pe care românii urmau să pretindă că le-au obţinut în timpul, interogatoriilor din Bucureşti, în care acesta acuza CIA si Serviciul Secret Francez de Informaţii, SDECE, că ar complota împotriva guvernului de la Bucureşti, plănuind asasinarea lui Ceauşescu. Toate aceste documente erau gata si nu aşteptau decît sosirea lui Brădescu, puteau fi apoi datate şi date publicităţii ori folosite pentru şantaj politic, după cum ar fi fost nevoie. Oricum, Brădescu a rezistat tuturor încercărilor care s-^au făcut pentru a-l ademeni în Iugoslavia.

LA CASA CONSPIRATIVĂ DE LA KM.12

Cînd maşina a oprit în faţa casei conspirative i-am auzit vocea entuziastă şi zgomotoasă a lui Gorenc, care a venit să mă întîmpine la uşă de îndată ce maşina a intrat în curte.
— Este atît de bine să te întîlneşti cu vechi prieteni şi să revezi locuri cunoscute, a spus el îmbrăţişîndu-mă si lovindu-mă cu palmele pe spate, după un vechi obicei sîrbesc.
Bineînţeles că era familiarizat cu casa. Aici fusese cartierul său general în timpul răpirii lui Dapcevici.
Mesajul lui Tito, pe care Gorenc i-l aducea lui Ceauşescu, era de fapt un răspuns la o cerere anterioară a preşedintelui român, care îi ruga pe iugoslavi să ajute la eliberarea lui Aldo Moro. în acest mesaj se spunea fără ocolişuri că sîrbii n-au fost în stare să-i influenţeze pe conducătorii Brigăzilor Roşii ca să-l elibereze pe Moro, si că fusese deja luată o decizie în sensul „pedepsirii exemplare" a acestuia.
— Ştiţi, a spus Gorenc, noi sîntem în relaţii excelente cu conducerea Brigăzilor Roşii. Eu am vorbit personal cu unul din membrii acestei conduceri, în numele tovarăşilor Tito şi Ceauşescu, iar azi-noapte am primit de la ei, în sfîrsit, un răspuns final. Iată de ce sînt aici, gata să răspund tuturor întrebărilor pe care tovarăşul Ceauşescu ar dori să mi le pună.
Sprijinul militar şi financiar secret acordat Brigăzilor Roşii era una dintre misiunile de bază pe care Serviciul Secret iugoslav le avea de îndeplinit, pentru subminarea stabilităţii politice a Italiei, vecina Iugoslaviei, aparţinînd de NATO. Potrivit celor spuse de Banovici şi Gorenc, implicarea iugoslavă în Brigăzile Roşii îşi are originea într-o acţiune începută la mijlocul anilor '60, atunci cînd serviciile secrete au infiltrat un grup marxist în rîndurile studenţilor de la Universitatea din Trento orientînd în mod secret îndoctrinarea politică a acestora, în anul 1970 grupul a luat numele de *Brigate Rosse* şi a organizat atentate cu bombe la diferite fabrici si antrepozite din nordul Italiei. Gorenc a subliniat în mod repetat si cu mîndrie „legătura iugoslavă" cu noul val terorist din Italia. Aceasta putea fi văzută şi pe stema Brigăzilor Roşii — care avea ca simbol o stea roşie cu cinci colturi, identic'cu cel ce apare pe steagul iugoslav, la care se adăuga o puşcă-mitralieră — precum si în ţelul pe care singure si-l

proclamau, subminarea statului italian si deschiderea, netezirea drumului pentru revoluția proletară.
l-am telefonat lui Ccausescu chiar de la casa conspirativă, iar acesta s-a hotărît să-l primească pe Gorenc imediat.
— Foarte rău, a spus Ceausescu după ce Gorenc a terminat de relatat mesajul. Ajutîndu-l pe Moro să fie eliberat, am fi dat o lovitură de maestru, exemplară pentru influența comunismului în lume.
în orice caz, Ceausescu nu s-a arătat şocat, nici măcar impresionat de ceea ce a auzit. Pentru el, ca şi pentru Tito, Moro era mai degrabă un conducător capitalist împuțit, care însă ar fi putut să-i ajute atît pe ei cît şi Partidul Comunist Italian să facă paşi spectaculos! în direcția Occidentului.
' — Tovarăşul Tito v-ar sugera să trimiteți o telegramă de condoleanțe Partidului Comunist Italian atunci cînd moartea lui Moro va deveni publică. Din considerente de ordin politic, a adăugat Gorenc.
— Nu-i rău, a spus Ceausescu căzînd pe gînduri. Apoi l-a sunat imediat pe Andrei:
— Să aveți pregătită o telegramă de condoleanțe, pentru cazul în care Moro moare. Inclusiv una pentru Longo.
— Foarte inspirat, l-am putut auzi pe Andrei remarcînd cu admirație la celălat capăt al firului.
La cîteva minute după aceea, Ceausescu s-a ridicat de pe scaun spunînd:
— Gata cu jelitu' si hai la muncă.
Apoi a zîmbit, adresîndu-i-se lui Manea, în timp ce- ieşea din birou:
— Mă duc să joc popice la Snagov.
M-am întors împreună cu Gorenc la casa conspirativă, unde Pop ne pregătise un dejun care să pară cît mai oficial, avînd în vedere că am fost serviți de ospătari cu cravată" neagră. Aceştia erau de fapt ofițeri DIE antrenați special pentru a deveni chelneri, urmînd să fie trimişi în străinătate într-un viitor apropiat.
Atunci cînd bea, Gorenc este departe de a fi un taciturn. A trăncănit aproape lot timpul şi, ca întotdeauna cînd se întîlnesc doi ofițeri de informații, subiectul principal au fost afacerile de spionaj.
— Vă mai aduceți aminte de restaurantul Dubrovnic pe care serviciul meu l-a deschis în Viena ? Cel în care agenții noştri secreți lucrează ca ospătari şi unde am plantat cîte un microfon la fiecare masă ? Locul unde am dat încă din faşă de complotul prin care vroiau să invadeze litoralul nostru cu materiale subversive, localul în care am reuşit să identificăm o grămadă de emigranți nenorociți care au fost recrutați de serviciile occiden-tale ?
Fără să mai aştepte răspunsul meu, Gorenc a continuat să se laude:
— Restaurantul acesta s-a dovedit a fi unul dintre cele mai fantastice experimente! Acum deținem controlul asupra unei întregi rețele de restaurante din Austria şi Germania Federală. Vrem să ne extindem acum şi în Franța si Italia, si avem în plan să ajungem şi în Statele Unite.
Gorenc a făcut aici o pauză ceva mai lungă, cît să-şi termine supa, după care a lăsat să-i scape un rîgîit zgomotos. Apoi a continuat:
— Occidentul este pe calc să fie năpădii de o sumedenie de restaurante Dubrovnik şi de fete balcanice; vor apărea peste tot. Ar trebui să încercați şi dumneavoastră cu cîteva restaurante româneşti. Este pur şi simplu senzațional.
Gorenc a tot bătut cîmpii în continuare cu realizările lui. La desert a ajuns să-mi povestească despre centrele de antrenament pe care serviciile lui le-au înființat în Iugoslavia pentru OEP. Potrivit celor spuse de Gorenc, aceste centre erau plătite de be-neficiari. Acestea nu numai că asigurau protecția împotriva terorismului pe teritoriul iugoslav, dar furnizau în acelaşi timp si unealta străină cu care să fie rezolvate „afacerile murdare" din Vest ale Iugoslaviei, ca si legături neaşteptate dar extrem de folositoare cu

fracțiunea Armata Roșie, cu grupul Baadcr Mein-hof şi cu alte organizații similare din Occident.
— îmi aduc aminte parcă a fost ieri, a spus el. Dapcevici se afla într-o cameră, legat la ochi, cu mîinile în cătuşe si plin de sînge, zăcînd pe jos. Niciodată nu si-a dat seama ce i s-a întîmplat atunci, cum de a putut fi capturat într-o cameră de hotel din străinătate; pentru el acesta este încă un mister.
Arătînd cu degetul către camera de alături, care era un birou, Gorenc a continuat:
— Stoianovici zăcea dincolo, lipsit de cunoştință, cu gaura aia mare în cap. Cînd am ajuns la Belgrad a fost aruncat într-o celulă şi „uitat" acolo. Dacă l-am fi ținut în viață nu ne-ar fi dat altceva' decît bătaie de cap. A fost incinerat chiar în aceeaşi zi. Nimeni nu ştie şi nu va afla vreodată ceva despre el. Gorenc s-a dus la fereastră, spunînd:
— Vă aduceți aminte cum a reacționat tovarăşul.Ceausescu în noaptea aceea, cînd a aflat că Markusev a fost omorît? A spus: „Nu cunosc nici un Markusev şi nici un Dapcevici." Cînd am amintit că Markusev, ca cetățean român, nu era sub autoritatea noastră, a explodat. „Singurul lucru pe care îl ştiu", a spus el, „este că dacă nu faceți curățenie acolo în minutul ăsta, dacă nu-i luați pe cei doi vii şi pe cel mort cu voi la Belgrad, îi dau imediat telefon tovarăşului Tito." Vorbea serios şi chiar aşa a si făcut.
Arătînd cu mîna spre fereastră, Gorenc a adăugat:
— Ploua îngrozitor în noaptea aceea. După ce am vorbit cu tovarăşul Tito la telefon, am dat ordin ca leşul lui Markusev să fie lăsat afară, să se ducă sîngele pe care îl avea pe haine, ca să-l pot pune în portbagajul Mercedesului meu. Era nou-nouț.
După plecarea lui Gorenc am ieşit la o plimbare în păduricea din spatele casei. Dapcevici a fost începutul unei noi ere politice pentru Ceausescu. „Influența" comunistă devenise acum în măsură din ce în ce mai mare „totul sau nimic", „totul" însemnînd de obicei sînge. După cele întîmplate cu Dapcevici, crima politică a devenit la Ceausescu o practică aproape zilnică. A fost ca si cum ar fi aşteptat doar un precedent pentru a pune tot restul la cale.
Am auzit deodată paşi în spatele meu, care m-au făcut să-mi întrerup brusc gîndurile. Era losza, administratorul casei conspirative, care alerga după mine, încercînd să mă ajungă din urmă.
— De multă vreme am tot încercat să vă prind singur ca să vă vorbesc, tovarăşe general, a reuşit el să îngaime, cu respirația tăiată. Am o problemă personală foarte delicată şi as vrea să vă rog să mă ajutați.
A început să trăncănc în felul său, de om necultivat, povestin-du-mi cum a fost el în serviciul DIE ca grădinar şi ca administrator al casei conspirative încă din anul 1948, si cum că nevastă-sa era acum bătrînă şi bolnavă.
— S-a îmbolnăvit foarte rău în iarna anilor '56-'57. în anul acela, pe Ia sfîrşitul lui noiembrie, ni l-au adus aici pe Imre Nagy — fie-i țarina uşoară — împreună cu o grămadă de agenți sovietici. L-au interogat zi şi noapte timp de mai mult de un an. Dumneavoastră erați tînăr pe atunci — a spus el, încercînd să-mi găsească o scuză. Mi-au ordonat să păstrez casa neîncălzită, iar aici, în mijlocul pădurilor, în timpul iernii clădirea se transforma într-un adevărat frigider. Cînd le plăceau răspunsurile pe care le dădea Nagy, atunci se întîmpla să-i mai dea vreo haină sau vreo pătură. Dacă nu le plăceau, atunci i le luau înapoi. Si cam la fel făceau şi cu mîncarea, a continuat losza. Iarna aia a fost distrugătoare. Sovieticii aveau haine groase de blană, dar noi nu aveam nimic. Iarna aia ne-a omorît si pe mine si pe nevastă-mea. Ne-am pricopsit amîndoi cu un reumatism groaznic, iar acum abia mai putem să ne mişcăm.
Ideea de bază, în orice caz, era că el şi nevastă-sa s-au îmbolnăvit „la datorie, slujind patria", iar acum cereau să fie lăsați amîndoi să iasă la pensie ceva mai devreme, „cu pensie întreagă şi o căsuță, cu grădină", unde „să ne petrecem şi noi zilele, cîte om mai avea".

AJUTÎNDU-I PE SOVIETICI SĂ PUNĂ MÎNA PE IMRE NAGY

Am fost întotdeauna interesat de povestea lui Imre Nagy, mai ales în legătură cu Ceauşescu, un om cu totul diferit, pe atunci, față de cel ce se pretinde a fi în zilele noastre. Acel Ceauşescu era cel care studiase la Moscova, care a dat expresie ideilor Moscovei mai bine decît însuşi Kremlinul, care şi-a făcut numele politic într-o perioadă de indiscutabilă şi totală subordonare a României față de Moscova, parcurgînd toate etapele, de la ucenic în timpul ră/.boiului pînă la secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, înccpînd cu anul 1955. în 1956, ca tînăr căpitan în serviciile secrete de spionaj extern, cu eram şeful Biroului German — care se ocupa de Germania Federală si Austria — atunci cînd Nikita Hrusciov si Ghcorghi Malcnkov au venit la Bucureşti într-o vizită secretă pentru „consultări" asupra insubordonării Ungariei si a unei posibile intervenții militare împotriva guvernului lui

imre Nagy. Participanții români la aceste conversații ultrasecrete au fost: Gheorghe Gheorghiu-Dej, fostul conducător al partidului, „bătrînul bolșevic" Emil Bodnăraş şi cel mai tînăr membru de atunci al Biroului Politic, Nicolae Ceauşescu, care avea în sarcină Forțele Armate si de Securitate.
între Ceauşescu si Bodnăraş existau legături vechi, durabile şi foarte strînse. în calitatea sa de azilant politic în Uniunea Sovietică pe timpul celui de-al doilea război mondial, unde a devenit si membru al Partidului Comunist Sovietic, Bodnăraş fu-şese făcut general si ministru al apărării, după .ce comuniştii au luat puterea în România. Una dintre măsurile prioritare pe care le-a avut în vedere de îndată ce a fost numit ministru al apărării a fost aceea de a expedia o mică echipă de comunişti români fanatici la o şcoală militară specială din "Moscova, spre a fi pregătiți cît mai repede pentru a deveni ajutoarele lui cele mai apropiate. Printre aceştia se afla tînărul Nicolae Ceauşescu. După ce mica echipă si-a terminat studiile, Moscova a indicat că Ceauşescu a fost cel mai dotat dintre cei ajunşi acolo şi a cerut să fie avansat la gradul de general si să fie numit în cea mai importantă funcție de atunci, „comisar politic al Forțelor Armate". (Pe vremea aceea numele românesc pentru această funcție era de şef al Direcției Generale Politice a Armatei. Numele acesteia a fost mai tîrziu schimbat în Direcția Superioară Politică a Armatei, aşa cum se cheamă şi astăzi, în anul 1985, această funcție era ocupată de fratele lui Ceauşescu, general-locotenent Ilie Ceauşescu.)
în felul acesta Ceauşescu a devenit unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Bodnăraş si cel mai zelos general în transformarea forțelor militare române tradiționale într-o armată roşie de tip sovietic, în aprilie 1954, în timpul zilelor de tensiune ce au urmat după moartea lui Stalin, şi al eforturilor pentru ştergerea tuturor urmelor publice pe care le-a lăsat odiosul său cult al personalității, Kremlinul a propus Bucurcstiului să desființeze funcția de secretar general al partidului si să o înlocuiască cu un Secretariat format din patru membri. La sugestia lui Bodnăraş, Kremlinul a insistat că generalul Ceauşescu, cel instruit de Moscova, să fie unul dintre cei patru si să supervizeze activitatea forțelor militare şi de securitate.
Trioul românesc care a participat la discuțiile secrete din 1956 cu Nikita Hrusciov si Gheorghi Malenkov a fost în unanimitate pentru o intervenție militară rapidă şi fermă împotriva guvernului lui Imre Nagy. Am aflat mai tîrziu chiar de la Ghcor-ghiu-Dej că Ceauşescu a susținut cu vehemență intervenția militară, subliniind că România începuse deja, în secret, să furnizeze arme şi informații despre forțele de securitate ungare în unele regiuni de graniță, în vederea autoapărării împotriva „virusului contrarevoluționar". Hrusciov şi Malenkov au considerai că nu e nevoie să se internaționalizeze criza ungară prin implicarea altor trupe decît cele ale forțelor sovietice care erau deja staționate în Ungaria, în concordanță cu înțelegerea de la Potsdam.
în orice caz, Hrusciov a cerut guvernului român să se folosească de minoritatea maghiară din România, care pe atunci număra peste două milioane de oameni, cea mai mare minoritate din Europa, pentru a iniția nişte operațiuni secrete dar intense de spionaj prin infiltrarea lor în cercurile de intelectuali si studenți.din Budapesta, şi mai ales de la granița Ungariei cu Austria si, bineînțeles, de la granița cu România. Ceausescu a devenit astfel responsabilul politic al acestor operațiuni, ajutat de un ofițer KGB, venit la Bucureşti în calitate de consilier, pentru organizarea şi coordonarea operațiunilor DIE în Ungaria. Mai multe sute de agenți de securitate de origine maghiară au fost trimişi în Ungaria în calitate de turişti sau în vizită, ca să identifice cît mai mulți „contrarevoluționari" posibil, în jur de o sută de membri DIE, ofițeri precum şi agenți secreți, au fost trimişi în Occident, pentru a intra de acolo în Ungaria cu paşapoarte vestice false, cei mai mulți trccînd prin Austria, Germania Federală, Franța si Italia, aceştia fiind folosiți ca un cal troian împotriva revoluției maghiare. Ei au strîns informații foarte valoroase despre nucleul rezistenței ungare, despre conducătorii acesteia, despre grupurile secrete şi legăturile din interiorul partidului comunist, atît în cadrul guvernului cît şi al forțelor armate. Ceausescu a ordonat ca Wilhelm Einhorn, un director adjunct al DIE, să fie trimis în cea mai mare grabă la Budapesta, sub acoperirea de consilier al Ambasadei Române, devenind şeful unei baze DIE nou-create la Budapesta şi om de legătură cu Iuri Andropov, ambasadorul sovietic, precum şi cu şeful KGB de acolo. Einhorn era maghiar de origine şi a luptat ca voluntar în Armata Roşie spaniolă în timpul războiului civil din Spania. Era cetățean sovietic şi ofițer camuflat al Securității statului sovietic, fost membru al Rezistenței franceze în timpul celui de-al doilea război mondial, în 1948 a devenit

ofițer în cadrul forțelor române de Securitate, păstrîndu-şi însă în secret gradul din serviciile sovietice.
Cea mai importantă misiune pe care o avea DIE pe vremea aceea era de a organiza contactul radio cu forțele sale dislocate în Ungaria, timp de 24 de ore din 24. în fiecare zi venea un mare volum de informații, care erau imediat remise consilierului sovietic special, care avea de asemenea un contact radio permanent cu Moscova. Materialele primite conțineau în special nume: numele principalilor organizatori ai revoltei din septembrie; ale celor mai rebeli studenți, inclusiv ale celor care au propus desființarea Uniunii Tineretului Comunist din Ungaria ori transformarea acesteia într-o organizație proprie şi au pregătit demonstrațiile de stradă din 23 octombrie; nume ale ofițerilor anticomunişti din cadrul forțelor armate; ale oamenilor ce se strînseseră în jurul cardinalului Jozsef Mindszenty, care tocmai fusese eliberat.
Pe 4 noiembrie trupele sovietice au atacat în mod deschis Budapesta, iar pe 13 noiembrie Imre Nagy a căutat să se refugieze în Ambasada Iugoslaviei. Gheorghiu-Dej a acceptat cererea confidențială a lui Hruşciov de a coopera în ademenirea lui Nagy, pentru a-l face să părăsească ambasada, promițînd că îl va ține arestat în România, în cel mai mare secret, pînă cînd în Ungaria se va putea consolida un nou guvern. La rîndul său, Gheorghiu-Dej l-a pus pe Ceausescu să se ocupe de această operațiune. După ce Ambasada Română din Budapesta a dat asigurări oficiale că nu vor fi aduse niciodată acuzații penale împotriva lui Nagy, acesta a acceptat să fie adus în România. Nagy a fost trimis în casa conspirativă care era administrată de losza, amplasată la aproximativ 12 kilometri spre nord de Bucureşti (de unde îi vine si- numele de „Km. 12"), pe şoseaua spre Ploieşti, unde, după puțin timp, i s-a spus că se află în stare de arest. Gheorghiu-Dej si Ceausescu erau singurii la curent cu intențiile Moscovei în cazul Nagy.
în martie 1957 Kâdâr şi-a făcut obişnuita vizită la Moscova, iar la întoarcere l-a denunțat pe Nagy ca fiind duşman. Pe 27 mai, printr-un acord semnat la Budapesta, a fost legalizată prezența trupelor sovietice în Ungaria. Baza DIE precum si cele mai multe dintre grupurile de agenți secreți infiltrați acolo erau încă în activitate. Dîndu-se drept cetățeni occidentali ori etnici maghiari stabiliți în Vest, ei au continuat să ne furnizeze lungi liste ale oamenilor care acționau, vorbeau sau măcar gîndeau împotriva invaziei sovietice. Potrivit celor spuse de consilierul special sovietic, doar o mică parte a celor de pe aceste liste au fost deportați, în secret, în URSS. Mai tîrziu am aflat că Imre Nagy a fost trimis la Budapesta cu un avion unguresc, iar acolo a fost judecat şi condamnat, iar în iunie 1959 executat. Pe vremea aceea eram şeful bazei DIE din Germania Federală. După ce m-am întors, nici unul dintre conducătorii români, inclusiv Ceausescu, nu mai era dispus să vorbească despre rolul pe care l-a jucat România în invazia sovietică din Ungaria, ori despre cazul
Imre Nagy. în ultima vreme Ceauşescu a început să se declare în cercul său de prieteni intimi ca singurul dintre conducătorii români din acea vreme care s-a opus invadării Ungariei de către sovietici, susținînd că poziția lui a fost determinantă pentru păstrarea României „în afara ocupației sovietice".
— Ştim că tovarăşul Einhorn si toți .ceilalți care au participat la cazul lui Nagy nu mai sînt membri ai se'rviciului nostru, a continuat lozsa. Şi mai ştim că în ziua de azi nimeni nu mai vrea să-şi amintească faptul că Nagy a fost cîndva ținut în casa asta. Dar noi sîntem nişte oameni amărîți. Tot ce am făcut noi în zilele alea a fost să ne distrugem sănătatea, s-a lamentat lozsa.
M-am uitat îndelung la acest om, care era probabil singura persoană în viață din România care fusese martorul calvarului lui Imre Nagy. I-am promis că voi vedea ce pot să fac pentru el, iar după cîteva săptămîni i-am semnat dosarul de pensionare, îndeplinindu-i dorința.
Mă îndreptam spre Bucureşti atunci cînd radiotelefonul a început să sune.
— Şaizeci şi doi să ia legătura cu cincizeci şi opt. Ordine de la zero unu. Problemă urgentă.
Era vorba despre Pop, care mă anunța că Oprea vroia să mă vadă,, avînd să-mi transmită ordine de Ia Ceauşescu.
— Hai să ne oprim acolo, i-am ordonat lui Paraschiv cînd ne-am apropiat de clădirea Comitetului Central al Partidului, unde îşi avea sediul si Oprea.
în biroul lui se mai aflau în acel moment Pungan, Andrei şi Luchian.
— Tovarăşu' mi-a ordonat să vă adun aici la un loc pe toți. Trebuie să scriem un proiect de mesaj pentru Brejncv, în legătură cu vizita pe care Tovarăşu' a făcut-o în Statele Unite. Luchian este singurul de față care nu a făcut parte din echipă, însă Tovarăşu' vrea ca acesta să fie un adevărat document politic şi consideră că stilul lui Luchian este cel mai potrivit pentru aşa ceva.
— Amintim totul ? am întrebat eu.

__Bineînțeles. Inclusiv procesele-verbale ale discuțiilor particulare cu Carter şi ale lui Andrei cu Vance.
Se făcuse seara tîrziu cînd am plecat de acolo, totuşi m-am oprit puțin în fața clădirii, ca să sporovăiesc cu Luchian. Acesta era nerăbdător, ca de obicei, să-mi povestească ce s-a mai întîmplat în Bucureşti în timpul absenței mele. Luchian are un simț al umorului foarte dezvoltat si poate să povestească întîmplărilc într-un mod foarte plăcut. Toată lumea a fost în Bucureşti foarte relaxată atîta timp cît Ceauşescu a fost în străinătate. Ministrul Apărării şi toți adjuncții săi au jucat tenis în fiecare zi. Primarul Bucureştiului se ducea după-amiaza la pescuit. El însuşi îşi luase o pauză de trei zile, timp în care a fost la vînătoare în munți cu Maurcr.
— Cînd ne-am întors mi s-a oferit ocazia să mai arunc o privire în jurnalul lui. Tovarăşului s-ar putea să nu-i placă prea tare, iar *Madamei* cu siguranță deloc. Dar tot ce scrie acolo este adevărat, Mihai. îl cunosc pe Maurer. N-ar fi pus acolo nici măcar o virgulă în plus, dacă asta ar fi denaturat adevărul.
Apoi Luchian a începui să vorbească despre noul favorit al Ceauşestilor, Postclnicu :
— Ştii ce mi-a spus Marcu ieri ? Nici n-o să crezi. Cît timp ai stat în America, Marcu^ ca de obicei, ți-a ținut locul. Aşa că s-a dus să-i facă o vizită lui Postelnicu şi au stat la povesti despre spionaj, ca să se dea bine pe lîngă el. După ce au terminat ce au avut de discutat, Postelnicu a fost sublim. A zis că nu este prea sigur dacă a înțeles cum trebuie ce înseamnă picătura chinezească. Aşa că l-a luat pe Marcu de mînă, l-a dus în baie, de fapt în toaleta de serviciu. Acolo i-a arătat bazinul cu apă de deasupra şi l-a întrebat dacă aceasta poate fi folosită ca picătură chinezească. „De ce nu ?" a spus Marcu, fericit că a reuşit să-l facă pe idiot să înțeleagă cîl de cît, cînd ce crezi că a spus Postelnicu ? Cică : „Dacă mai ai cumva nevoie, poți oricînd să vii aici cu o sticlă-două de whisky, ca să nu te tot vadă şeful meu de cabinet că intri în clădire cu pachete. Uite cheia." Marcu a zis că a rămas cu gura căscată. Nu putea să creadă.
Luchian s-a oprit pentru o clipă, s-a uitat temător în jur, apoi a continuat cu o voce foarte joasă, spunîndu-mi că în urmă cu cîteva zile, cineva i-a intrat în casă, lăsînd urme vag vizibile, pentru el însă certe.
— Mi-or fi pus microfoane, Mihai ?
— Şi ce dacă ? Ce, eşti spion ?
— Ştii că nu sînt. Dar, nu ştiu de ce, de data asta mi-e teamă. Mi-e teamă de Postelnicu.
Luchian a plecat mai departe pe jos pînă la maşină, pe care si-o lăsase de cealaltă parte a clădirii Comitetului Central, la cîteva sute de metri distanță. Două umbre au apărut din întuneric şi au început să-l urmărească de la o distanță prudentă. De data aceasta a fost rîndul meu să-mi fie frică pentru Luchian.

CAPITOLUL XXIV

Trecuse bine de ora şapte dimineața cînd am ajuns la Comandamentul General al trupelor de securitate, unde urma să aibă loc o expoziție militară. Această manifestare era în concepția lui Ceauşescu un pas major în direcția dezvoltării tehnicii militare de spionaj a României, întreaga industrie de armament a blocului sovietic se baza din ce în ce mai mult pe spionaj, ea rezultînd din dezechilibrul tot mai accentuat din punct de vedere tehnologic, dintre Est şi Vest. Nucleul fiecărui sistem militar modern aparținînd blocului sovietic era acum dezvoltat în centrele tehnologice ale KGB, unde informațiile furate din Occident de toate cele şapte țări ale blocului erau transformate în „forță a comunismului". Rolul României în acest proces a crescut din ce în ce mai mult, prea trîmbițata ei independență față de Moscova deschizînd mult mai multe uşi ale secretelor Vestului decît le erau accesibile tuturor celorlalte țări semnatare ale Pactului de la Varşovia la un loc. în orice caz, Ceauşescu vroia să ridice România chiar mai sus, pe un indiscutabil loc doi în această alianță. Dorea, de asemenea, să creeze o nouă industrie de armament care să producă noi tipuri de echipamente militare, independent de Moscova si de Pactul de la Varşovia, pe care ar fi putut astfel să le exporte după bunul său plac.

CELE DOUĂ COMPONENTE ALE INDUSTRIEI ROMÂNEŞTI DE ARMAMENT

în viziunea lui Ceauşescu industria românească trebuia să fie compusă din două părți principale. Prima ar fi fost industria militară deja existentă, care trebuia să continue să producă echipament pentru Pactul de la Varşovia şi pentru propria forță armată a României, în concordanță cu obligațiile pe care ca le avea în interiorul blocului sovietic. A doua parte trebuia să fie o industrie nouă în întregime, care să producă echipament militar occidental pentru a fi exportat în țările lumii a treia, văzute de Ceauşescu ca fiind cea mai importantă piață de desfacere a armamentului în viitor. Componentele cele mai importante ale acesteia ar fi trebuit să fie un avion militar

multifuncțional — de bombardament, transport, parasutare si recunoaştere — bazat pe modelul Fokker-614, un tanc bazat pe Leopard II şi un avion de vînătoare de tip occidental, produs în cooperare de România şi Iugoslavia.

Şapte ani mai tîrziu, în ziarul Washington Post apăreau următoarele: „Rapoartele făcute de Agenția Pentru Dezarmare şi Control al Armamentelor a Statelor Unite asupra principalilor exportatori de arme ai lumii au fost publicate luna trecută, octombrie, în săptămînalul Business Week. România figura pe listă pe locul cinci în rîndul celor mai mari exportatori ai lumii pe anul 1982."

Expoziția militară a fost deschisă atît în cele două săli de sport ale trupelor de securitate cît si într-un număr de corturi militare, fiind împărțită în două părți, în prima, si cea mai mare, erau arătate armele şi echipamentele ce fuseseră proiectate, realizate în prototipuri ori produse pe scară largă de România pe baza informațiilor furnizate de serviciul de spionaj, în cea de a doua parte erau expuse cele mai recente informații, probe si mostre aduse ilegal din Occident şi care nu fuseseră nici copiate încă. Comandînd această expoziție, Ceauşescu nu a vrut numai să stimuleze cooperarea dintre DIE si DIA cu ministerele producătoare de echipament militar, dar intenționa si să stabilească ordinele şi direcțiile de dezvoltare ulterioară.

Miniştrii şi ceilalți oficiali de vîrf implicați se aflau deja acolo gata să dea ordinele de ultim moment, căci înainte de ora opt trebuiau să participe la deschiderea Conferinței Naționale a Femeilor. Generalul Dumitru Dumitru, şeful DIA, s-a uitat la mine în trecere şi şi-a văzut mai departe de treabă. Avînd doi metri înălțime, avea farmecul masculin al lui Clark Gabie si eleganța afectată a unui general de operetă, îmbrăcat pentru această ocazie într-o uniformă nou-nouță si ținînd în mîna stingă, înmănusată, mănuşa mîinii drepte, din piele maronie. Dumitru putea fi luat drept orice altceva în afară de şeful militar al unui serviciu de spionaj, poate cu excepția momentelor cînd avea ceva de spus si cînd devenea misterios, vorbind mai de grabă în şoaptă. Elena fusese cea care îl pusese în această funcție cu doi ani în urmă din cauză că oraşul său natal era apropiat de locul ei de naştere, dar şi datorită aspectului său.

Dumitru s-a oprit apoi cîțiva metri în fața mea, m-a salutat ceremonios, s-a uitat în jur cu suspiciune, apoi a venit la mine şi a început să-mi vorbească cu voce foarte scăzută, în timpul nopții, DIE primise un motor complet pentru tancul Leopard II, care tocmai fusese montat într-un cort separat. Nu era unul nou, însă funcționa încă, luat de la un tanc vcst-gcrman ce fusese scos din uz. Dumitru s-a apropiat şi mai mult de mine, soptindu-mi cuvintele în ureche. Agentul DIA care procurase motorul era unul din reprezentanții firmei Kirschfeld în Bucureşti, această firmă fiind o organizație comercială vest-germană cu sediul la Diisseldorf. Fiind de origine română, reprezentantul respectiv fusese recrutat cu cîțiva ani în urmă" mulțumită faptului că se încurcase cu o româncă ce era colaboratoare a DIA. Prețul pe care el l-a cerut pentru motorul respectiv era o viză de ieşire pentru iubita lui, iar acum Dumitru voia să-l ajut să o obțină, întorcîndu-se apoi spre cealaltă ureche a mea, considerînd că aceasta este si mai sigură, Dumitru a mumurat două nume, cel al agentului şi cel al prietenei sale. Mi-a dat apoi un plic, de-clarînd că nu conține altceva decît cele două nume si nimic mai mult, apoi a reluat povestea cu cei doi, ca să fie sigur că am înțeles. Deoarece atunci cînd îşi dădea drumul Dumitru nu mai putea fi oprit, cu am preferat întodeauna să mă întîlnesc cu el în biroul său, nu la mine, aşa încît să pot să plec de acolo îndată ce mi-am făcut cunoscut punctul de vedere ori l-am înțeles pe al lui. De data aceasta a venit în ajutorul meu Oprea. Purlînd un balonzaid cenusiu-închis, cu nasturii ca de obicei descheiați, iar pe dedesubt un costum negru cam decolorat, fiuturînd în mînă în mod ostentativ un exemplar al ziarului *Scînteifi, a* venit către noi cu pasul cel mai rapid.

— „Recenta dumneavoastră vizită în Statele Unite, tovarăşe comandant suprem", a început Oprea să citească din ziar cu voce tare în timp ce se apropia, „ne aduce încă o dovadă a clarviziunii si fermității dumneavoastră, tovarăşe Nicolae Ceausescu, conducător iubit al țării noastre socialiste, eminentă personalitate a vieții politice contemporane..." Nu este mişcător ? a întrebat Oprea, îndesîndu-si ziarul într-unul din buzunarele balonzaidului. *Sdnteia* publica încă, zilnic, două pagini întregi despre vizita lui Ceausescu în Statele Unite.

— Sper că putem să-i oferim o zi foarte bună Tovarăşului astăzi. Este atît de mîndru de echipamentele acestea militare! a mai spus Oprea, propunîndu-mi să facem împreună un tur rapid prin expoziție.

LA CONFERINȚA NAȚIONALĂ A FEMEILOR

Cu cîteva minute înainte de ora opt am ajuns cu toții la Sala de concerte a Radioteleviziunii, unde urma să aibă loc conferința, încîntătoarea sală de concerte, căptuşită cu lemn de esență uşoară, fusese umplută încă înainte de ora şapte cu 790 de femei cu funcția de delegat, aduse

din toată țara, cazate în căminele studențeşti si transportate pînă aici cu autobuzele. Numai primele rînduri erau goale, aşteptîndu-i pe reprezentanții cei mai înalți ai partidului si guvernului. Scena fusese amenajată ca un fel de prezidiu, eu scaune pentru soții Ceausescu şi pentru cei mai importanți dintre membrii Comitetului Politic Executiv. Cortina din spatele scenei era acoperită cu un portret imens al lui Ceausescu, flancat de o parte şi de alta de drapelul românesc şi de steagul roşu al partidului comunist, cu binecunoscuta stemă, secera şi ciocanul. Ceausescu a reuşit să schimbe treptat obiceiul întîlnit la toate celelalte țări ale blocului comunist de a afişa cele trei portrete ale lui Karl Marx, Friederich Engels si Vladimir Ilici Lenin la demonstrațiile publice majore. La cîțiva ani de la venirea la putere, l-a dat jos pe Engels, mai tîrziu s-a dus si Lenin, rămînînd numai Marx si Ceausescu. în ultimii doi ani însă . a păstrat numai propriul său portret.
Cînd Nicolae şi Elena Ceausescu au intrat pe uşă, fiecare participant se afla deja la locul său, în picioare, toată lumea aliniată. Delegatele, îmbrăcate în costume naționale, în salopete proletare cenuşii sau în rochii cumpărate de-a gata, de duzină, stăteau în poziție de drepți, scandînd „Ceausescu si poporul", în timp ce aplaudau frenetic. Fotografii i-au înconjurat pe cei doi Ceauşeşti, blitz-urile se aprindeau în fiecare clipă, în timp ce camerele de televiziune transmiteau totul în direct.
Conferința a fost deschisă de Lina Ciobanu:
— Cu adîncă stimă si înalt respect, cu dragoste si fericire urăm bun-vcnit în mijlocul nostru conducătorilor de partid si de stat, conduşi de multiubitul fiu al poporului nostru, tovarăşul Nicolae Ceausescu (aplauze puternice)... înflăcăratul patriot şi revoluționar, care a făcut şi face totul pentru poporul său, pentru cauza socialismului şi a păcii (urale si ovații)... Dumneavoastră, personalitate strălucită a lumii moderne, militant neabătut, vă datorăm independența si suveranitatea patriei noastre iubite.
Lina Ciobanu a spus ultimele cuvinte într-o explozie de urale, ovații si aplauze, care au devenit imediat ritmice, participanții, acum în picioare, scandînd „Ceausescu si poporul!". A durat mai mult de zece minute pînă cînd Ceausescu a ridicat mîinile, cerînd să se facă linişte. După ce şi-a supt dintre dinți de cîteva ori, Ceausescu şi-a început cuvîntarea cu voce joasă, înşirînd o serie de statistici, accentuînd importanța contribuției pe care şi-au adus-o femeile la economia României: ele reprezintă 40 la sută din întreaga forță de muncă industrială, cu o pondere mult mai marc în unele ramuri, cum ar fi: 80 la sută în industria uşoară; 58 la sută din forța de muncă din agricultură; 64 la sută în comerț şi servicii publice, însă fără'nici un nume, fără nici o personalitate. Apoi s-a avîntat într-o enumerare de angajamente de genul: „va trebui să facem..." pentru „înflorirea pe mai departe a patriei noastre", arătînd care ar fi mijloacele de a face viața femeilor mai uşoară.
— Industria noastră alimentară ar trebui să dezvolte o producție mai diversificată de preparate si semipreparate pentru a economisi timpul femeilor si a le permite astfel să se dedice activităților multiple.
Apoi Ceausescu a început să dea indicații celor ce activau în sfera creației artistice si literare.
— Bineînțeles, este frumos să asculți un poem de dragoste bun. Dar asta nu este de ajuns... Clasa muncitoare arc nevoie ca arta si literatura noastră, prin lucrările sale, să promoveze conceptele noi, revoluționare, opoziția acestora față de conceptele vechii societăți capitaliste si moşiereşti.
Participanții, la îndemnul primului-ministru, Manea Mănescu, au început să scandeze „Ceausescu si poporul!" timp de mai multe minute, pînă cînd Ceausescu a ridicat din nou mîinile cerînd linişte. A trecut mai departe la problemele internaționale, elogiind relațiile în care se afla România cu celelalte state comuniste, cerînd ca Israelul să se retragă din teritoriile ocupate în timpul războiului din 1967, si afirmînd acordul României față de un stat palestinian.
Cînd a terminat, Ceausescu s-a aşezat cu o modestie ostentativă pe scaunul său, în timp ce participanții, din nou ridicați în picioare, au izbucnit în aplauze sălbatice, scandînd „Ceausescu si poporul", intercalînd intermitent şi „Ceausescu — PCR!".
După mai mult de zece minute, timp în care Ceausescu s-a prefăcut că studiază nişte foi aflate pe măsuța din fața lui, a ridicat mîinile fluturîndu-le în aer ca să facă linişte. A luat ccvîntul din nou Lina Ciobanu, care s-a lansat într-o nouă avalanşă de linguşiri. A fost întreruptă

numai de un cor de trompete sunînd tare si urmat de o invazie de copii îmbrăcați în uniforme de pionieri si cu cravate roşii la gît. După ce i-au acoperit pe Nicolae si Elena Ceausescu cu flori, cei mici au rostit în cor o odă dedicată celor doi:

Tovarăşe Nicolae Ceausescu, copiii vă aduc în coi;
Din sufletele lor, o dragoste fierbinte
Căci dumneavoastră, al nostru măreț conducător
Ne învățați să mergem înainte.
Cînd spunem Ceausescu noi toți ştim
Că spunem libertate, neclintire, adevăr,
De-aceea cu ardoare vă iubim
Din inima fierbinte a-ntregului popor.

Soții Ceausescu si-au făcut ieşirea în mijlocul demonstrației „spontane" si în sunete de trompete, printr-un coridor format din copii ce țineau în mîini flori. Oprea si cu mine ne-am întors la expoziția militară, cu Ceausescu în maşină.

— Cum a fost ? a întrebat, ca de obicei Ceausescu, asteptînd cu ardoare să fie lăudat, nevoie pe care o simte după fiecare cuvîntare pe care o ține în public.

PLĂNUIND VÎNZĂRILE DE ARME ÎN 'LUMEA A TREIA

Maşina a încetinit doar puțin cînd am intrat la Comandamentul trupelor de securitate, trecînd mai departe pe lîngă o coloană de soldați ce prezentau armele. Fiecare dintre ei ținea în mînă cîte un pistol automat, pe țeava fiecăruia fiind legat cîte un steag roşu, care flutura în vînt. După ce generalul Luigi Martiş, comandantul trupelor de securitate, i-a dat raportul comandantului suprem, Ceausescu, însoțit de Elena, a trecut în revistă garda de onoare. Tovarăşa se agitase o grămadă de vreme cu cîteva zile în urmă ca să reuşească în final să-si cîştige şi acest drept. De îndată ce au. terminat, soldații au strigat de trei ori „Ura", după care au izbucnit tare si prelung, scandînd „Ceausescu şi poporul" şi „Ceausescu — PCR", sloganuri strigate simultan nu numai de toți cei prezenți, ci şi de multe alte mii de voci, înregistrate pe bandă şi redate prin nişte difuzoare ascunse prin clădirile si corturile . înconjurătoare. Aceasta era surpriza pe care o pregătise Martiş pentru acest spectacol. Membrii Consiliului de Miniştri care erau de față, aliniați în formațiune militară, băteau şi ei din palme în acelaşi ritm.

Nicolae şi Elena Ceausescu, însoțiți de Oprea şi de ministrul Apărării Naționale, Ion Coman, si-au început vizita intrînd în cortul lui Avram. Partea centrală era ocupată de un prototip al tancului Leopard II, la scară naturală. Deşi nu era înzestrat încă nici cu motor, nici cu transmisie turbo, ca să nu mai vorbim de vreun fel 'de arme, Avram l-a prezentat ca pe un imens succes românesc. Ceauşescu s-a plimbat în jurul lui, l-a admirat, l-a atins. Impresionat în mod evident, a început să dea indicații. Linia de asamblare a tancurilor nu trebuia să fie construită în Bucureşti, ci într-un loc ascuns, undeva în munți, chiar dacă din pricina asta ar fi fost să coste de două ori mai mult. Păstrarea secretului era, după părerea lui, ceea ce conta cel mai mult în afacerile cu arme. Producția ar fi trebuit să demareze imediat. Tancurile destinate Libiei trebuiau să poarte numele de „Cega", iar cele ce plecau în lumea a treia, „Independența", întreaga producție urma să meargă la export, jumătate pentru Libia, ce lălăită jumătate pentru lumea a treia. Aceste produse trebuiau să joace un rol important în reducerea datoriei externe a României si în echilibrarea bugetului în devize convertibile.

— Avem o surpriză pentru dumneavoastră, a spus Ion Co-man, în momentul în care Ceausescu a terminat de dat indicații. Noaptea trecută am reuşit să facem rost de un motor complet pentru Leopard II. Nou-nouț, a adăugat el, umflîndu-şi ştirea cu o minciună.

în spatele tancului se afla un avion de vînătoare YUROM, produs în colaborare cu Iugoslavia. Ceausescu s-a înfierbîntat din nou, a botezat avionul „Libertatea" si a dublat dintr-un foc producția fabricii de avioane de la Craiova, cu toate că aceasta încă nu fusese nici terminată.

— Pe întregul pămînt există mai puțin de zece țări care să aibă propria lor industrie aeronautică. In cincinalul care urmează, România va trebui să se numere printre acestea. Puterea nucleară, produsele microelectronice si industria aerospațială vor încorona cei 2050 de ani de existență a României! a declarat el, într-o încheiere patetică.

Cu entuziasmul său afectat, Florescu a făcut prezentarea contribuției în domeniul chimiei la industria militară. A prezentat o nouă mască de gaze, tip NATO, ca fiind intrată în producție

de serie într-o fabrică ce tocmai fusese terminată la Buzău, iar la sfirşit a dat unele explicații despre un propulsor experimental masiv, ce urma să fie folosit în viitor pentru rachete. Ieşind afară din cort, el a prezentat o spectaculoasă ploaie incendiară, subliniind rolul important pe care l-a avut institutul de cercetări condus de Elena Ceausescu în producerea acestui „Ropalm", care era de fapt un nou supernapalm românesc, în cortul lui Ursu, expoziția a culminat cu un laser de înaltă putere pe bază de dioxid de carbon, care, spunea el, ar fi putut deveni o armă puternică. La standul Ministerului Apărării, expunerea generalului Nicolescu a culminat cu simularea unui atac antiaerian la care s-au folosit ghidaje cu laser, țintele fiind nişte baloane ancorate în afara perimetrului expoziției, ce se aflau la o înălțime de peste o sută de metri.
în cele din urmă mi-a venit şi mie rîndul să fiu ghid. A trebuit să dau relații în legătură cu a doua parte a expoziției DIE, conținînd informațiile tehnologice şi mostrele primite recent si nefolosite încă, cele mai multe dintre ele fiind expuse în sala de sport a trupelor de securitate, sub pază severă. Pe rîndurile de mese erau aşezate mostre de echipament militar. Erau aşezate la vedere zeci de arme, pistolete, puşti, pistoale-mitralieră si mitraliere, sisteme antitanc autoghidate, toate cu munițiile aferente, toate fiind furate de pe întreaga suprafață a Occidentului. Acestea erau urmate de mostre de echipamente militare de comunicații radio si cîteva maşini portabile de codificare. Mergînd mai departe se aflau alte mese pe care puteau fi văzute computere militare şi un centru de comandă automat, computerizat, pentru artilerie. Neobosit, Ceausescu s-a plimbat de la o masă la alta ascultînd explicațiile, dînd apoi indicații şi trasînd linii directoare.
Atenția i-a fost atrasă în mod deosebit si în măsură chiar mai mare decît exponatele anterioare de un stand ce conținea echipamente militare americane si vest-germane de urmărire în infrarosu si amplificare a luminii, pentru uzul nocturn.
— Ții minte ce te-am rugat eu odată ? a spus el, întorcîndu-se brusc spre mine.
— Da, tovarăşe ! am răspuns.
Ştiam exact la ce se referă întrebarea lui, atît de vag formulată, aşa că i-am înmînat o puşcă de precizie dotată cu echipament de urmărire pe timp de noapte.
— Asta este, a exclamat el, punînd nerăbdător mîna pe arma pe care i-o întindeam.
Vînătoarea de ursi este distracția lui favorită, iar trofeele de blană de urs sînt mîndria lui cea mai mare. Adevărate mici armate, organizate pe lîngă fermele de prin păduri, răspîndite peste tot prin țară, nu fac altceva decît să-i pregătească lui Ceauşescu vînătorile de urşi. Aceştia asază o jumătate de cal sacrificat în locuri în care se ştie că vin urşii în zori sau după apusul soarelui să se adape, apoi urmăresc momeala. Atunci cînd vreun un urs mai mare îşi face obiceiul să vină să se hrănească acolo, Ceauşescu este anunțat. Ajunge în locul respectiv cu elicopterul înainte de ora trei noaptea şi pleacă de obicei după ora cinci cu blana ursului la el. Din cauza întunericului de la acea oră a scăpat cîteva trofee, si de aceea a ordonat să i se aducă o armă specială, care să poată fi folosită pe timpul nopții.
— Cum pot să o încerc ? a întrebat.
— Este totul pregătit, am răspuns cu prompt.
La sediul trupelor de securitate exista un poligon de tragere proiectat special pentru exercițiile în condiții de luminozitate redusă.
— Hai acolo! a țipat el, părăsind clădirea în cea mai mare viteză, urmat de aproape de Elena.
Nu s-a întors să-si continue vizita prin expoziție pînă cînd nu a reuşit să tragă cîteva focuri cu noua armă şi a ordonat să i se „pregătească" un urs pentru duminică dimineața.
Am mers mai departe de la mostre la documentele tehnice. Proiectele diferitelor variante ale avioanelor Fokker, incluzînd modelul VTOL, i-au redeşteptat pofta lui Ceauşescu de a da indicații şi de a trasa linii directoare. După ce*a terminat, mi-a şoptit la ureche:
— Trebuie să iei toate teancurile astea de proiecte şi să te duci înapoi cu ele la „beduini". Chiar săptămîna viitoare, nu mai tîrziu, a ordonat el, pregătindu-mă pentru o nouă călătorie la Tripoli.
După ce i-am prezentat şi ultimele proiecte şi documente tehnice, l-am condus pe Ceauşescu la un tanc Centurion, de construcție britanică, care tocmai ajunsese la Bucureşti. Fusese trimis de Yitzhak Yesahanu la cererea lui Marcu, iar în schimb Marcu i-a promis că acest gest va fi urmat de o creştere a emigranților români în Israel. Tancul Centurion avea deja motorul pornit, iar Ceauşescu a vrut să se plimbe cu el. Cînd s-a întors era în extaz.
— Coman, nu-i aşa că-i mai bun decît Leopard ?

— Este aceeaşi clasă de tancuri, tovarăşe Ceauşescu. Centurionul este mai masiv si construit să nu mai aibă moarte — tipic britanic. Leopardul este mai rapid şi mai manevrabil — tipic nemțesc.
— Poate că ar trebui să le facem pe amîndouă.
— Nu cred că în momentul de față am reuşi să producem două modele de tancuri grele.
— Ai uitat că mai sînt şi banii lui Gadhafi ? l-a certat Ceauşescu pe Coman, căutînd în jur cu ochii lui de bursuc, pînă l-a găsit pe Marcu.
— Hai să-l întrebăm pe prietenul tău despre proiecte si despre documentația tehnică. Dacă nu facem rost de ele, hîrsst! a spus mai departe, trăgînd cu degetul arătător o linie prin aer, în dreptul propriul său gît. Numai Marcu si cu mine am înțeles că aceasta însemna, de fapt, întreruperea emigrării evreilor din România.
După ce a terminat cu Centurionul, Ceauşescu personal a condus un blindat uşor care fusese capturat de OEP în Liban şi trimis în România de „Annette". L-a considerat ideal pentru a fi folosit împotriva tulburărilor, a rebeliunilor şi a altor revolte şi manifestații potrivnice şi a ordonat să fie de îndată copiat şi produs în serie, atît pentru export cît si pentru uzul trupelor de securitate. Avram şi cei doi Coman au luat conştiincios notițe.
Cei doi Ceauşescu s-au mutat în cortul DIA. Acolo au găsit motorul de tanc Leopard funcționînd într-adevăr, din care cauză Avram şi cu mine am fost din nou copleşiți cu noi indicații, sugestii şi linii directoare, pentru a urgenta investiția comună cu firma vest-ge^rmană, astfel încît acest motor de tanc să înceapă să fie produs în România. Un sistem de control holografic al gurilor de foc l-a făcut să țină îndată o predică asupra avantajelor producției în domeniul microelectronicii şi a opticii în loc de hîrtie igienică, maşini de spălat si uscătoare de păr. La sfîrşit, o demonstrație pe viu pentru învelişurile camuflante, absorbante de unde radar, i-a dat noi perspective de cercetare institutului lui Florescu.

UN CADOU DE LA SERVICIILE SECRETE CHINEZE

După încă vreo cîteva standuri, vizita a luat sfîrşit într-un cort a cărui podea era acoperită cu covoare persane, pereții fiind decorați cu zeci de steaguri roşii cu secera şi ciocanul, în mijloc aflîndu-se o masă pregătită pentru a sărbători evenimentul în stil militar. Două panouri mari, pe care erau aşezate portretele celor doi Ceausescu, color şi în mărime naturală, făcute în timpul vizitei în expoziție, erau amplasate tot în mijlocul cortului.
— Primul film color şi prima hîrtie fotografică, tot color, produse vreodată în România, şi folosite pentru primul fiu si prima fiică a poporului român, a spus Florescu, prezentînd cele două fotografii, adăugîndu-şi încă un punct cîştigător la zestrea pe care o avea pînă atunci. Kodak original, a adăugat el.
— Credeam că n-am cumpărat încă licența de la Kodak, Florescu, a glumit Ceausescu, făcînd cu ochiul.
— N-am cumpărat-o şi nici nu o vom cumpăra. Kodak este strigător la cer — este de două ori mai scump decît oferta făcută de Fuji care era. oricum sub orice critică: peste douăsprezece milioane de dolari. Acum avem totul fără să plătim nici un ban. Am cheltuit ceva, însă numai în lei.
— Ai de gînd să divulgi secretu' ?
— Este un cadou de la tovarăşul Hua Go-Feng. Agenturile chineze de spionaj au luat totul de la Kodak, iar acum devine o industrie a României, a continuat Florescu să trăncăne.
— Pozele color ar putea să le deschidă idioților pofta pentru televiziunea color, a mîrîit Elena.
— Este numai pentru export, *dragă,* si pentru turişti. Numai pe dolari.
Ceausescu încerca doar să o potolească. El aprobase deja totul.
— Dar nu sîntem consecvenți, Nicule. în loc să băgăm banii în industria grea, ăştia vor să prăpădim banii pe prostii de-astea de lux.
— Ba sîntem foarte consecvenți, a intervenit Ion Coman, des-chizînd un pliant pe care tocmai îl primise de la generalul Nicolescu şi arătînd celor de față o fotografie color foarte compli-cată, pe care o ținea cu ambele mîini.
— Ce dracu' mai este şi asta ? a întrebat Elena.
— O fotografie luată din aer a acestei expoziții, făcută în timpul vizitei dumneavoastră aici.
— Arată la fel ca fotografia din satelit pe care mi-a dat-o Carter, a exclamat Ceausescu.
Coman a explicat apoi că procesul de producție al acelor filme folosite în aer pentru recunoaştere fusese primit tot din China, de la serviciile lor de spionaj, şi era reconstituit în aceeaşi fabrică în care se făceau filmele color obişnuite. Fabrica respectivă nu era decît în

parte civilă. Mai multe secții de aplicații militare urmau să fie create pornind de la procesul tehnologic de bază.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, a spus Ceausescu zîmbitor, întorcîndu-se spre Elena.

— Şi în acelaşi timp consecvent, tovarăşă Elena, a adăugat Ion Coman.

— Nu face pe desteptu' î

îmbrăcați în costume negre perfect croite, cîțiva soldați-ospătari, cîte unul pentru fiecare dintre oaspeții aflați în cort, au intrat ca la paradă, purtînd în mîini tăvi de argint pline cu şuncă tăiată, friptă pe cărbuni, şi pahare cu țuică, acestea fiind felurile de mîncare si băutură favorite ale lui Ceausescu în timpul anilor pe care şi i-a petrecut în armată, după cum a aflat generalul Martiş, după cercetări atente. Acest gest, menit să-l impresioneze pe Ceausescu, a trecut neobservat, totuşi, în paranoia lui, la scurt timp după ce a devenit conducător al României, Ceausescu şi-a făcut o regulă din a nu mînca niciodată ceva care să nu fie preparat de propriul său bucătar, gustat de unul dintre oamenii din serviciul lui de protecție si servit de ospătarul lui permanent. După cîțiva ani a început să simuleze că mănîncă la dineurile oficiale, în timpul vizitelor pe care le făcea în străinătate, devenind un maestru în a arunca mîncarea sub masă, pentru ca apoi să o împingă cu piciorul cît mai departe cu putință. Din cînd în cînd, aşa cum tocmai se întîmplase la dejunul pe care l-a oferit în onoarea lui preşedintele Carter la Casa Albă, Ceauşescu ajungea chiar să-şi laude gazdele pentru deliciosul lor meniu, în orice caz, aici se afla în afara cercurilor diplomatice. Băjenaru rJTur si simplu a înlocuit farfuriile si paharele, servindu-i pe cei doi Ccauşescu cu felul lor de mîncare preferat, salată de roşii, ceapă, brînză telemea şi cu propriul lui vin alb. Băjenaru era mereu pregătit.

înlr-o dispoziție deosebit de bună, Ccauşescu a continuat cu subiectul său de discuție binecunoscut, viitorul luminos al țării sale. în acel cort împopoțonat, România nu mai era țara în care în fața magazinelor se formau cozi imense- unde mîncarea încă era raționalizată, şi unde populația trebuia să-şi tot strîngă cureaua de la pantaloni. Aceea era o latură a României despre care Ceauşescu nici nu voia să audă. Ceea ce descria el acum era o țară cu zeci de centrale nucleare producînd energie electrică din care să se aprovizioneze întreaga Europă, o țară care abia reuşeşte să facă față cererilor mondiale de avioane comerciale de transport proprii, o țară ale cărei produse din domeniul microelectronicii erau exportate atît în Occident cît şi în Orient, ale cărei medicamente erau folosite în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, o țară ale cărei tancuri „Independența" si avioane „Libertatea" înarmau pînă şi cele mai mici țări ale lumii a treia.

DISTRUGÎND INIMA BUCUREŞTIULUI

După aceea Ceauşescu a început să vorbească cu dezinvoltură despre noul centru administrativ pe care vroia cu disperare să-l construiască în Bucureşti, ca un monument al propriei sale domnii. S-a hotărît să-l amplaseze chiar în centrul geografic 'al oraşului, fără să-i pese cîtuşi de puțin că aceasta însemna de fapt distrugerea celei mai valoroase părți a inimii istorice a oraşului. Ba chiar dimpotrivă, s-a declarat peste măsură de mulțumit la propunerea de a fi dărîmate toate acele biserici si sinagogi bătrîne, igrasioase si mucegăite.

— Cine mai are nevoie de vestigiile acestea burgheze ale trecutului ? a fost de acord Coman, ministrul de interne.

— Bisericile si sinagogile sînt o adevărtă otravă, a adăugat Florescu, despre care se şlia că este ateu convins. Ar trebui rase toate de pe fața pămîntului.

— Toate la timpul lor, tovarăşi, a declarat Ceauşescu profetic, ridicînd ambele mîini.

Cu fervoarea unui vizionar, a început să descrie viitorul sediu al Partidului Comunist Român, cu secera si ciocanul sculptate în granit, cu fațada placată cu marmură roşie, realizînd astfel ceea ce Ceauşescu a numit „un ornament comunist". - Clădire după clădire au prins formă chiar în fața ochilor noştri, pînă la ultima dintre ele, un Pantheon de marmură roşie, unde trupul său îmbălsămat urma să fie dăruit eternității, aşa cum a făcut Lenin în mausoleul din Kremlin. Ceauşescu a numit viitorul său centru administrativ „acest Acropole al nostru", care reprezintă o adevărată cucerire a urbanisticii.

Florescu, care şi-a petrecut tinerețea în Franța, a comparat asta cu reproiectarea centrului oraşului Paris, făcută de baronul Haussman cu un secol în urmă.

— Simbolul propriei noastre ere a lui Pericle! a izbucnit Avram entuziasmat, cu vocea lui de

tenor.
— Acest om, cel mai român dintre români face patria noastră să se înalțe pînă la a se alătura acelei mari familii a celor mai civilizate si stimate țări ale lumii, a spus Ion Coman, ridicîndu-se deasupra tuturor, fiind discipolul lui Ceauşescu şi mîna lui dreaptă în calitatea de comisar politic militar pe care o avea.
Cînd a plecat, Ceauşescu ne-a luat pe mine si pe Oprea cu el în maşină.
Demolarea centrului Bucurestiului a început la scară mare în anul 1984. Spitalul Brâncovenesc, complexul Văcăreşti, Mănăstirea Cotroceni, bisericile noi si vechi din Dealul Spirii, comori arhitecturale neprețuite, sînt numai cîteva din monumentele istorice unice care au căzut victime ambițiilor lui Ceauşescu. Cam prin iunie 1986 aproximativ 15 -000 de locuințe si monumente publice au fost rase de pe fața pămîntului, pentm a face Ioc noului complex, dominat de un nou palat prezidențial. Arhitecți proeminenți şi istorici de artă au semnat scrisori de, protest în care deplîngeau aceste distrugeri. Puține sînt aspectele vieții româneşti care să fi ajuns cu alîta rcpeziciuhe în articolele şi comentariile mijloacelor de informare occidentale, aşa cum s-a întîmplat cu distrugerea vechiului Bucureşti. The New York Times, The Wall Street Journal, The Washington Post, The Washington Times, The Los Angeles Times, *precum şi alte publicații din Marea Britanie, Franța, Germania Federală şi din alte țări ale Europei occidentale, cotidiane şi săptămînale au calificat demolarea nu numai ca pe o expresie a lipsei de respect a comuniştilor români față de patrimoniul cultural al propriei țări, dar şi ca o acțiune incompatibilă cu o țară europeană a secolului XX. Reacția vehementă a Vestului a luat Bucu-reştiul prin surprindere la început, însă în curmă acesta a pornit un contraatac, acuzînd presa occidentală că minte cu nentşinare. Lui Didier Fauqueux, de exemplu, corespondentul Agenției France Presse în Viena, care a făcut unele relatări din Bucureşti, i s-a interzis de a mai intra în România timp de cinci ani.*
Cînd Ceausescu a ajuns la biroul său, Manea i-a raportat că ambasadorul sovietic la Bucureşti, V.I. Drozdenko, aştepta să fie primit.
— Lasă-mă zece minute si după aia zi-i să intre, a ordonat Ceausescu.
Apoi mi-a ordonat să organizez imediat o firmă în Occident, care să pară cît mai inofensivă, si prin care să putem face afaceri cu echipament militar. Ar fi trebuit să fie „proprietatea" unui agent secret care avea deja cetățenia unei țări din Vest, angajații urmînd să fie de asemenea ofițeri de spionaj cu acte occidentale în regulă. Noua companie urma să se specializeze în vînzarea armelor de tip occidental produse în România, orientîndu-le către lumea a treia. După plecarea lui Oprea si după ce ospătarul a adus o ceaşcă de ceai medicinal, Ceausescu i-a ordonat generalului Marcu să ceară cît se poate de repede o întrevedere cu omul său de legătură pentru Israel, Yitzhak Yesahanu.
— Tancul Centurion este dovada incontestabilă că Yesahanu doreşte să adauge secretele NATO dolarilor pe care îi are pentru a obține cît mai mulți evrei. Trebuie să îi băgăm în cap lui Yesahanu că nu va mai reuşi să obțină „lumina verde" pentru nici un evreu pînă cînd nu vom obține proiectele şi tehnologia pentru Centurion. Şi apoi Marcu trebuie să aplice exact aceeaşi tactică cu „Eduard" la Bonn.
Părăsind biroul lui Ceausescu, pentru a mă duce în cel al Elenei, l-am văzut pe Drozdenko, flecărind împreună cu Manea, asteptînd să fie primit. Se afla acolo, ca de obicei, după vizitele pe care Ceausescu le făcea în străinătate, pentru a primi un raport detaliat asupra rezultatelor călătoriei, destinat lui Brejnev. Numai în cazuri foarte rare se duce Ceausescu personal la ambasadorul sovietic ori trimite un mesager special direct la Moscova.

O ŞEDINȚĂ LA ELENA

Cînd am intrat în biroul Elenei, ea se afla la fereastră.
— Ia uite cine a venit! a spus ea cu cea mai dulce voce, nerăbdătoare să afle ceva vesti incitante. Ia zi, ce-au mai făcut iubiții mei prieteni în perioada în care am fost plecați în America ? Presupun că primul-ministru şi-a petrecut toate aceste zile la Snagov, aşa este ?
— Da, tovarăşa.
— Si Coman a jucat tenis cu generalii lui ? Era vorba despre Ion Coman.
— Da, tovarăşa.
— Iar Pană s-a dus la pescuit.
— Exact.
— Auzi, porcii! a răcnit Elena cu venin. Ia să vedem noi ce au făcut *domnii* aceştia. Dă-mi-l pe Mănescu. Ăsta-i cel mai aerian.

• A început să asculte casetele cu înregistrările făcute pe microfoanele puse în biroul primului-ministru.

în ziarul *Scîntcia* din 22 aprilie 1979 a apărut în josul primei pagini următoarea informație, pe care am transcris-o aici în întregime: „Tovarăşul Nlcolae Ceausescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, l-a primit vineri la prînz pe V.I. Drozdenko, la cererea acestuia. Cu această ocazie a avut loc o conversație cordială, tovărăşească".

— Al dracului! Ia dă-mi casetele de la vila din Snagov. Vreau să ştiu ce a mai zis paraşuta aia a lui.

„Paraşuta" fusese pînă cu zece ani în urmă secretara lui Măncscu, după care s-au căsătorit. După ce Mănescu a devenit prim-ministru, cu trei ani în urmă, nevastă-sa a pus pe ea multe kilograme în plus.

în ziua aceea Elena a afişat o neobişnuită răbdare. A pus nenumărate întrebări, a ascultat cu privirea pierdută povestea ultimei aventuri amoroase trăită de Violeta Andrei, a blestemat-o pe soția lui Pană pentru castitatea ci, l-a luat în derîdere pe Ursu pentru comportamentul lui de țăran şi a făcut toate obişnuitele ci remarci despre „idioții ăia".

— Cînd o să plecăm la Londra ? a întrebat ea în cele din urmă, ducîndu-sc spre casa de bani unde a încuiat toată grămada de casete pe care le luase de la mine. Cu siguranță că în zilele ce aveau să vină urma sâ-si petreacă marea majoritate a timpului

. ascultînd aventurile sexuale, discuțiile porno, bancurile politice si alte asemenea lucruri înregistrate pe acele casete, stînd încuiată în camera din spatele biroului său.

— Pe treisprezece iunie începe.

— Eşti chiar aşa de idiot ?

— Britanicii au stabilit data, am spus eu în apărare.

— Şi ce mi-ai pregătit pentru acolo, dragă ? a întrebat ea cu prefăcută modestie, folosind cel mai mieros ton al glasului ei.

— Palatul Buckingham. Acolo veți locui.

— Lasă-mă, cu pupăza aia de regină ?!

— Galeria de artă Talc.

— Cc-mi pasă mie de aşa ceva ?

— Profesor *honoris cama* la Institutul Politehnic Central din Londra.

— Mă, da' papă-lapte mai eşti! Să ştii că nici nu mă gîndesc să plec din Londra fără să fiu membră în Academia Britanică.

— Am încercat, tovarăşă Elena. Nu există nici o posibilitate să-i facem să-si schimbe regulile.

— Ia dă-i drumu' şi spune-mi cît de vechi şi de întortocheate sînt toate pe acolo. Vreau să mă facă membru al Academiei lor, a insistat Elena, aruncîndu-mi săgeți din priviri.

__încerc să obțin un titlu de „Membru de Onoare al Institutului Regal de Chimie", am spus cu jucîndu-mi ultima carte. *(în cele din urmă Elena avea să primească şi acest titlu.)* Cuvîntul „regal" pe care îl conținea acest nume a părut că-mi va rezolva problema.

— Este destul de prestigios ? a întrebat ea, aproape convinsă.

Apoi Elena a început să se gîndească cu voce tare la cadourile pe care spera să le primească de la companiile britanice în timpul acestei vizite, cnumerînd si variatele feluri de bijuterii, la care ar fi vrut „să arunce o privire în intimitatea palatului Buckingham".

Am plecat de la biroul Elenei mergînd pe jos. Probabil din cauza neclintitei nopți de aprilie si a parfumului copacilor înmuguriți, mi-au venit în minte versurile lui Shclley, învățate de mult, în timpul copilăriei.

„Numele meu e Ozymandias, regele regilor! Priviți lucrarea mea, voi, cei puternici si disperați! Nimic nu mai rămîne în urmă. în jurul decăderii Acelei epave colosale, nemărginită si goală, Singurătatea si pustiul stau drepți în fața ta."

înălțimea amețitoare a imensului templu funerar din Egipt, construit de Ramses, faraonul pe care Shelley l-a numit Ozymandias, părea să reprezinte o previziune perfectă a viitorului acestei prime dinastii comuniste din istoria lumii: faraonul Ceausescu, Elena, numărul doi, iar fiul lor Nicu, al treilea pe listă.

CAPITOLUL XXV

La ora trei după-amiaza am plecat de la birou, ducîndu-mă la CNTC *(Ceninil Național de Transmisiuni Cifrate),* pentru a mai arunca o ultimă privire înainte de vizita inaugurală pe care urmau să o facă acolo Nicolae si Elena Ceausescu, programată să aibă loc la ora patru.

CNTC a fost cel mai înspăimîntător secret al vieții mele: un sistem național de cifrarc pe care eu însumi l-am pus Ia punct de-a lungul mai multor ani, fiind permanent conştient că mai

devreme sau mai tîrziu va fi totuşi descifrat de Statele Unite, cu ajutorul Germaniei Federale. Numai gîndul că cea mai mică indiscreţie din partea Washingtonului sau a Bonnului ar putea determina execuţia mea în România mi-a cauzat multe nopţi de nesomn.
Totul a început în noiembrie 1962, la puţină vreme după retragerea consilierilor sovietici din DIE. Ca proaspăt director adjunct "al DIE, i-am supus atenţiei conducătorului român de atunci, Gheorghe Gheorghiu-Dej, un raport confidenţial în care îi aduceam la cunoştinţă faptul că sistemul de cifrare românesc era descifrat de Moscova cu multă uşurinţă. Această opinie se baza pe faptul că tot mai mulţi dintre agenţii DIE de valoare din Occident raportau că fuseseră recent contactaţi de ofiţeri KGB acoperiţi, încercînd să-i ademenească să coopereze cu Moscova în loc de Bucureşti, oferindu-le garanţii substanţiale, mult mai mari decît cele pe care le primeau de la DIE. Gheorghe Gheorghiu-Dej mi-a ordonat să deschid o anchetă, să fac investigaţii cît mai adînci. Rezultatul, pe care am reuşit să-l aduc după cîteva luni, confirma faptul că Moscova controla într-adevăr traficul cifrat de mesaje româneşti. Raportul meu final către Gheorghiu-Dej arăta că KGB-ul sovieticilor îşi băgase nasul în sistemul românesc de cifrare încă clin anul 1949, cînd experţii sovietici cu probleme de comunicaţii fuseseră trimişi în fiecare ţară a blocului comunist european, pentru a crea servicii de cifrare pe model sovietic, în România, noua organizaţie, numită „Serviciul. H", a fost înfiinţată ca o componentă ultrasecretă puţind da socoteală numai unui trimis sovietic, care o păstra în cel mai deplin secret, pe baza unor reguli draconice. Misterul în jurul acestui serviciu H era atît de profund încît existau numai cîţiva oameni, foarte atent selecţionaţi, cărora le fusese permis să afle care este nucleul acestui sistem — teancurile de dosare de unică folosinţă conţinînd numere alese la întîmplare pentru codificare şi decodificare — venind periodic de la Moscova. Iar numărul celor care ştiau că în afară de broşurile cu perechi de cifre trimise la Bucureşti, mai rămînca întotdeauna o a treia copie la Moscova, pentru cazuri „urgente", era si mai mic. Restul raportului meu era plin de cazuri în care erau implicate acţiuni româneşti de spionaj pentru culegerea datelor şi tehnologiilor, atît militare cît şi civile, care demonstrau indubitabil că KGB-ul folosea în mod curent a treia copie a cheii cifrului pentru a controla traficul românesc de mesaje.
CREAREA UNUI CIFRU PE CARE AMERICANII SĂ-L POATĂ AFLA
Atunci cînd Gheorghiu-Dej-a terminat de citit raportul meu a rămas într-o tăcere nervoasă, dîndu-şi seama că prietenii lui sovietici l-au înşelat. Mi-a ordonat atunci, pe loc, să creez un nou serviciu central de cifrarc, care să nu aibă nici o legătură cu Moscova, si care să producă propriile serii de perechi de numere în România, în locul celor pe care în mod obişnuit le primeam de la KGB. Specialiştii, oamenii de ştiinţă pe care i-am consultat au declarat că, în orice caz, România nu dispunea încă la ora aceea de cunoştinţele necesare pentru a produce propriile ei serii de numere pe sistemul modern. Fără doar si poate, au mai spus ci, se poate folosi metoda preistorică de codificare, prin care şirurile de cifre duble erau obţinute prin aruncarea zarurilor, în absenţa unei idei mai bune, Gheorghiu-Dej a ordonat ca un grup de ofiţeri de securitate, strîns la repezeală, să înceapă să dea cu zaruri cu zece feţe cît este ziua de lungă, în schimburi, pentru a produce seriile româneşti de unică folosinţă. Mai tîrziu el a introdus, în loc de zaruri, maşini de tip loterie, dar sistemul de bază a rămas esenţialmente acelaşi, vreme îndelungată, pînă la mijlocul anilor '60.
în noiembrie 1964, i-am raportat lui Gheorghiu-Dej că l-am contactai pe „Reinert" personal, proprietarul unei companii vest-germane numită EMI, si care, după unele rapoarte, producea maşini de codificare pentru forţele militare NATO, iar acest „Reinert" a fost de acord să ne aprovizioneze si pe noi. Gheorghiu-Dej a aprobat propunerea mea de a cumpăra un generator de serii EMI, pentru a produce cupluri de cifre de unică folosinţă pentru toate instituţiile româneşti care se ocupau cu manipularea informaţiilor. El a semnat de asemenea şi un alt raport al meu, în care propuneam achiziţionarea unui număr de maşini electronice de codificare tip EMI pentru DIE, cu scopul de a le studia, transforma si apoi a le reproduce în secret în România, sub noul nume, patriotic, de „Romcif". în această propunere prevedeam ca maşinile Romcif să devină nucleul unui viitor sistem electronic de codificare înlocuindu-î pe cel manual, folosit de DIE dar si de Ministerul Afacerilor Externe, al Comerţului si al Apărării Naţionale, atunci cînd aveau de făcut comunicaţii cifrate peste hotare. Gheorghiu-Dej, în mod evident, a dat prea puţină atenţie faptului că viitoarele cifruri ale României ar

putea fi vulnerabile în fața Occidentului, din moment ce nici unul dintre conducătorii țărilor blocului sovietic nu au manifestat nici un interes în acest domeniu. Cel mai important motiv de îngrijorare al său era acela că Moscova obişnuia să-i asasineze pe conducătorii comunişti care nu corespundeau. Pe vremea aceea Gheorghiu-Dej era în conflict public cu Moscova şi se temea că cei de la Kremlin ar putea folosi vreuna din telegramele româneşti „descifrate", ca pe o „dovadă incriminantă" împotriva lui, să fie calificat drept an-tisovietic si condamnat în secret la moarte. Chiar în ziua aceea Gheorghiu-Dej mi-a dat sarcina oficială de a crea un nou serviciu central de cifrare, cu scopul de a produce electronic seriile de numere pentru toate serviciile de cifrare ale diferitelor ministere româneşti şi ale altor instituții.
Luni, 19 martie 1965, Gheorghiu-Dej a murit de cancer galopant. Noul conducător, Nicolae Ceauşescu, mi-a confirmat sarcina de a construi acel nou Serviciu Central de Cifrare iar în februarie 1972 mi-a extins atribuțiile. Ceauşescu vroia să strîngă la un loc, într-un singur component — CNTC-ul — toate serviciile de codificare care aveau contacte cu străinătatea, referin-du-se în primul rînd la Ministerul Afacerilor Externe şi al Comerțului Exterior, Ministerul Apărării Naționale, Direcția pentru Informații Militare, precum şi Comitetul Central al Partidului Comunist Român, subordonîndu-le pe toate serviciului DIE. Ceauşescu a mărit de curînd de'zece ori capacitatea DGTO de urmărire a corespondenței internaționale, a convorbirilor telefonice şi a comunicațiilor telex; acum hotărîrca lui a fost ca DIE să preia controlul asupra traficului de informații cifrate.
în 1973 Ceauşescu a aprobat formal proiectul pentru crearea noului centru românesc de codificare, bazat în întregime pe maşinile Romcif, produse şi îmbunătățite în România, precum si subordonarea secretă a acestui serviciu Jui DIE. în anul 1977 noul Centru Național de Transmisiuni Cifrate creat de mine a început să funcționeze în mod oficial. După standardele româneşti, aceasta era o instituție modernă, avînd ca angajați peste o mie de ingineri si tehnicieni.
în sistemul nou existau numai două impedimente. Primul era un secret al. Iui Ceauşescu. Printr-o manevră vicleană, CNTC a fost conectat la un centru ultrasecret de urmărire, astfel încît imprimantele telexurilor şi maşinilor electrice de scris transmiteau în mod automat si instantaneu copiile tuturor telegramelor trimise sau primite din străinătate de orice organizație românească, inclusiv Comitetul Central. Monitori specializați analizau traficul de informații şi pregăteau rapoarte săptămînale pentru Ceauşescu, telegramele cît de cît mai suspecte fiindu-i trimise imediat. Nu a avut niciodată încredere nici în miniştrii săi şi nici în restul nomenclaturii.
A doua hibă era un secret care îmi aparținea numai mie. Cu toate că maşinile Romcif erau aparent total diferite, în interior erau copii aproape exacte ale celor de la EMI, pe care D1E nu a fost- în stare să le modifice într-o măsură mai semnificativă. Pentru a îndepărta si ultima dovadă că originea lui Romcif este de fapt occidentală, am aranjat ca tot echipamentul original primit de la EMI să intre în dotarea Algeriei sub formă de ajutor mutual, frățesc, acordat de România.
în scopul de a-mi asigura o cît mai bună protecție personală, am strîns o impresionantă colecție de documente de acoperire. Maşinile Romcif erau certificate ca fiind de o siguranță absolută de către Institutul Român Central pentru Ştiințe Matematice şi de către Institutul Central de Fizică, iar exploatarea lor a fost aprobată şi de Consiliul Național pentru Ştiință si Tehnologie, cu semnătura Elenei Ceausescu, si de un decret prezidențial semnat de însuşi Ceausescu. Am obținut de asemenea aprobarea lui Ceausescu pentru ca DIE să trimită periodic mostre ale unor înregistrări făcute pe baza seriilor de folosință unică ale generatoarelor româneşti, precum şi mostre de texte cifrate, unuia dintre agenții noştri secreți de încredere din Germania Federală pentru a fi analizate în mod secret de un computer al NATO, într-unul din centrele specializate în criptologie, la care agenții erau afiliați din motive profesionale. Agentul nostru fusese instruit să prezinte mostrele româneşti ca fiind materiale cifrate vest-germane. De fiecare dată cînd le-a adus înapoi la DIE, ni le-a dat însoțite de certificate scrise de la centrul NATO în care se declara că înregistrările respective erau într-adevăr scrii de numere pentru cifrare, iar textele cifrate nu puteau fi decodificate. I-am arătat lui Ceausescu multe dintre aceste documente NATO, însă nu i-am adus niciodată la cunoştință că agentul DIE în cauză era de fapt acelaşi „Reinert" care furnizase României

maşinile EMI cu zece ani în urmă.
Aşadar, în această zi a anului 1978, am aruncat o ultimă privire prin CNTC, înainte de vizita lui Ceausescu. Clădirea, oarecare dacă te uitai la ea de afară, era strălucitoare în interior. Cu toate că totul era acolo nou-nouț, camerele în care era programată vizita lui Ceausescu fuseseră zugrăvite din nou în timpul nopții. Ofițerii arătau si ei strălucitor, cu costumele lor negre si cravate roşii, purtate pe sub halatele de culoare cenusiu-închis, qci centrul avea ca acoperire *o* instalație civilă.
Portretele în mărime naturală ale soților Ceausescu fuseseră aşezate în holul de marmură, între două steaguri roşii cu secera si' ciocanul. Deasupra lor era întins un stindard lung, avînd sloganul: „ARHITECȚI AI TIMPURILOR NOASTRE GLORIOASE", scris cu majuscule aurite de o mărime exagerată.
După ce am terminat de verificat totul, m-am dus să-i iau pe Nicolae si Elena Ceausescu pentru a mă reîntoarce împreună cu ci la numai cîteva minute după ora patru după-amiază. Un grup de ofițeri de transmisiuni, înghesuiți în norul de la intrare si în casa scărilor, scandau la unison: „Ceausescu si poporul!" Stînd în fața lor, aliniați după gradul militar, se aflau Ştefan Andrei, Cornel Burtică, general-colonel Ion Coman, ministrul Apărării Naționale si ministrul de interne, Teodor Coman, toți aceştia reprczentînd ministerele şi organizațiile care urmau să se folosească de serviciile CNTC. Băteau cu toții ritmic din palme urmînd un ritual care nu era altceva decît o regulă nescrisă, dar ' fermă, pentru primirea celor doi Ceausescu în orice vizită ar fi făcut aceştia, de la grădinițele de copii, pînă în congresul partidului.
După ce generalul Vasile Goga, ofițerul DIE însărcinat cu supravegherea din interior a întregii activități a CNTC, le-a dat un raport formal „comandantului suprem" şi „celei mai stimate si mai iubite fiice a poporului român", i-am luat pe cei doi Ceausescu într-un tur al centrului. Numai clădirea era ceva nou pentru Ceausescu, fiind mai mult decît familiarizat cu tot ce privea sistemul românesc de codificare, înainte să-mi dea aprobarea pentru realizarea acestei noi instalații, Ceausescu mi-a cerut să-i aduc un prototip la-scară redusă al centrului, în blocul sovietic există o regulă generală si anume aceea că orice investiție economică majoră, de la reproiectarca unui cartier rezidențial si pînă Ia construirea unei noi centrale atomo-electricc, poate fi aprobată numai pe baza unui prototip la scară redusă. Modelele prototipurilor la scară şi fațadele sînt considerate, după criteriile comuniste, cele mai importante pentru proiectele economice, mai ales că problema profitului a fost întotdeauna considerată ca fiind o caracteristică degradantă a capitalismului.
O dată cu modelul la scară al noului sediu al CNTC, i-am făcut lui Ceausescu si cîteva demonstrații pe viu ale noului sistem de codificare. In două dintre camerele aflate lingă biroul său, am montat un generator de serii cifrate Romcif, împreună cu un presupus departament al unui cartier general si o cameră de codificare aparținînd unei ambasade, înzestrate amîndouă cu echipamente de comunicație reale, funcționînd între ele. Cea-uşescu şi-a petrecut acolo multe dimineți şi după-amieze, învățînd noul sistem.
— Hai să aruncăm o privire asupra unui departament, a ordonat Ceauscscu. Asta o să clarifice lucrurile pentru oricine.
— Pentru că tocmai v-ați întors din America, vă invit să vizitați departamentul pentru Statele Unite, a spus Goga, însoțin-du-l pe Ceauscscu în sus pe scări.
„Departamentul pentru Statele Unite" se afla la etajul patru, fiind condus de colonelul Jcleru. După primirea protocolară si saluturile de rigoare, el a început să explice în ce constă misiunea de a menține comunicațiile cifrate atît cu ambasada din Washington cît si cu Misiunea Permanentă la Națiunile Unite din New York.
— Departamentul meu este un pic diferit, din, cauză că Statele Unite nu ne permit să avem o legătură radio directă cu cei din New York. De aceea am atît o linie radio cu Washington cît si o linie telex cu New York, a spus colonelul în concluzie.
— Asta-i altă chestie la care nu te pricepi, nu-i aşa, *monsieur* \ Sau nu o fi treaba ministerului de externe să facă guvernele străine să respecte România ? a cîrîit Elena în direcția lui Andrei.
— Ştiu că aceasta este o problemă, Tovarăşă Elena, nu este vina guvernului american. Primarul oraşului New York este cel care nu ne permite sa facem transmisiuni radio din New York, ca să nu deranjăm recepția emisiunilor de televiziune din jurul clădirii Misiunii.
— Jidanu' ? Spionu' ? a scrîsnit Elena din dinți.
— Dar nici nu ne interesează această interdicție, s-a băgat Goga în discuție, pentru a schimba

subiectul, pentru că transmisiunile internaționale prin telex sînt foarte scumpe. Pentru a economisi banii, transmitem totul către New York prin radio. Nu au cum să ne descopere si, mai ales dacă o fac, nu au cum să o si demonstreze. De la New York folosim într-adevăr telexul, însă numai pînă la Washington, care transmite totul mai departe prin radio.
— Inspirat, a declarat Andrei, recunoscător că a fost salvat.
— Mai bine ți-ai vedea de treabă, *şir,* a lătrat Elena veninos, căci nu terminase cu el încă, si l-ai face pe jidanu' ăla împuțit să ne respecte.
A se adresa cuiva altfel decît cu „tovarăşe" a fost considerat întotdeauna de Elena o insultă. Astfel, *şir* si *monsieur* erau cele mai grave forme de insultă.
MESAJ DE VERIFICARE TRIMIS LA WASHINGTON
— Vreau să trimit o telegramă la Washington, a spus Cea-• uşescu, ignorînd perorațiile Elenei, ca să văd cum se desfăşoară
întregul proces, pînă la momentul în care este descifrată. Hai să presupunem că Andrei se află în America si eu îi trimit o telegramă.
— Sînt gata să o preiau, a spus Goga.
— Tovarăşe Ştefan Andrei, cere Departamentului de Stat să fii primit imediat împreună cu ambasadorul nostru. Acolo va trebui să exprimi, în numele soției mele, Elena, si în numele meu personal, cele mai calde urări de bine, de sănătate si de fericire personală preşedintelui Carter şi mult slimatei Mrs. Carter, împreună cu mulțumirile noastre pentru ducerea la capăt cu succes a şederii noastre la Washington. Ne exprimăm, de asemenea, mulțumirile noastre Departamentului de Stat, Serviciilor Secrete şi FBI pentru contribuția pe care şi-au adus-o la desfăşurarea în bune condiții a istoricei noastre vizite în Statele Unite. Mai informează-i pe această cale că în iunie-voi face o vizită oficială în Marea Britanic.
— Semnat de dumneavoastră, tovarăşe Ceauşescu ?
— Da, si vreau să văd textul aşa cum va arăta el cînd va ajunge la Washington.
— p să dureze numai cîteva minute, între timp tovarăşul colonel ar vrea să vă arate sistemul si fluxul traficului de informații, a spus Goga, dînd mai departe telegrama pentru codificare, urmînd a fi mai apoi primită înapoi în departamentul său pentru descifrare.
Jcleru nici nu a avut timpul necesar să-şi termine prezentarea, altfel scurtă si bine pregătită, căci o sonerie a început să bîzîic si s-a aprins un bcculeț roşu, care a început să pîlpîic.
— A venit telegrama, a spus el după cîteva momente.
— Dă-i-o lui Andrei să o citească, a ordonai el.
— „ *Tovarăşe profesor, cere departamentului magazinelor să te primească imediat, împreună cu decanul tău. Acolo va trebui să exprimi, în numele soției mele, Athena, si în numele meu personal, cele mai calde urări de bine, de sănătate şi fericire personală cro-codilului şi mult stimatei mrs. iepure, împreună cu mulțumirile noastre pentru ducerea la capăt cu succes a şederii noastre în nuc. Ne exprimăm, de asemenea mulțumirile magazinului universal, cumnatului şi soacrei pentru contribuția pe care şi-au adus-o la desfăşurarea în bune condițiuni a istoricei noastre vizite în marele polonic. Mai informează-l pe această calc că în jaguar voi face o vizită oficială în micul polonic."* Semnat *„călăuza'supremă".* Inspirat! a încheiat Andrei.
— Ce-i cu toate prostiile astea ? a explodat Elena tulburată.
— Nu-s prostii, Elena.
— E o farsă.
— Este numai o măsură de securitate suplimentară, dragii mei tovarăşi. Poți să le spui care este şmecheria, Goga. Spunc-le şi pe urmă schimb-o. Secretul trebuie să fie cuvîntul nostru de ordine cînd este vorba de mesaje cifrate, a încheiat Ceauşescu, făcînd valuri prin aer cu mîna dreaptă.
Goga a explicat că noul sistem național de cifrare se baza pe materialele de unică folosință furnizate de generatorul Romcif; cheia era folosită o singură dată, după care era imediat distrusă, făcînd astfel ca sistemul să fie teoretic invulnerabil. Dacă, contrar tuturor aparențelor, duşmanul ar reuşi totuşi să descifreze o telegramă, asta nu îi va ajuta însă să descifreze şi o a doua. Chiar si într-o astfel de situație de neînchipuit, duşmanul nu va reuşi să înțeleagă întregul conținut al telegramei pe care a descifrat-o, cele mai importante cuvinte ale acesteia fiind superprotejate, în concordanță cu un sistem codificat de schimbare a memoriei.
_ în cazul acestei încercări pe care am făcut-o, am folosit *profesor* în loc de ministru de

externe, *decan* pentru ambasador, *magazinul universal* pentru Departamentul de Stat, *Crocodilul* pentru preşedintele Carter, *Mrs. Iepure* pentru Mrs. Carter, *cumnatul* pentru Serviciile Secrete, *soacra* pentru FBI, *Marele Polonic* în loc de Statele Unite, *Micul Polonic* pentru Marea Britanic si *Jaguar* în loc de iunie, şi-a terminat Goga explicațiile.
— Numele de cod pentru tovarăşul este foarte inspirat, a remarcat Andrei. Nu ar trebui schimbat niciodată.
— Da' de ce sînt eu *din Atena,* dragă, s-a întors Elena către mine.
— Nu era din Atena. Era numai *Athena,* care este zeița înțelepciunii. Nu-i aşa, Pacepa ? a spus Burtică, venind în ajutorul meu. Mă întreb care este oare numele meu de cod ?
' — *Pipotă,* în cel mai bun caz, a trîntit-o Elena, referindu-se probabil la numele lui.
Era în mod evident tare nefericită că numele ei de cod nu a fost *Zeița supremă,* sau ceva semănător, mult mai aproape de cel al soțului său.
Ceauşescu a ridicat o mînă, făcîndu-se imediat linişte. A început să vorbească cu vocea joasă, rostind rar cuvintele, aşa cum obişnuieşte să-şi înceapă toate cuvîntările, cxprimîndu-si' admirația față de noul sistem de codificare.
— Iată că sîntem aici, tovarăşi, şase membri ai Comitetului Politic Executiv şi cel puțin un candidat care va fi cît de curînd ales. Cred că sîntem destul de mulți ca să putem lua o decizie. Eu consider că şi Comitetul Executiv trebuie să aprobe în unanimitate noul sistem de codificare, tovarăşi. Este cineva împotrivă ?
Toată lumea aplaudă.
-- }n cazul acesta, hai să părăsim acest templu al secretului Şi-să închidem bine uşa în urma noastră. Aceasta este prima şi ultima oară cînd cineva care nu este angajat aici are voie să pună piciorul în această clădire. Aceasta trebuie să rămînă o lege, tovarăşi, care va trebui să considerați că a fost de asemenea aprobată de Comitetul Politic Executiv. De fapt, chiar mîine, voi semna un decret care să statueze aceste reguli, precum si altele.
Părăsind departamentul, Ceauşescu mi-a şoptit la ureche:
— S-schimbă *Athena* cu *Academiciana.*
Foaierul era plin cu ofițeri de transmisiuni. La semnalul discret al lui Goga au început cu toții să scandeze cu toată forța plămînilor lor: „Ceauşescu si poporul", bătînd ritmic din palme. Ceauşescu s-a oprit puțin în mijlocul foaierului, ca si cum ar fi fost surprins, acordînd timp de cîleva minute priviri de mulțumire oamenilor, ale căror fervoare si entuziasm deveneau din ce în ce mai zgomotoase. Cu siguranță, nici unul din cei de acolo nu stătuse vreodată aşa aproape de Ceauşescu. Atunci cînd a ridicat mîna, cei ce se înghesuiau în fața lui au tăcut, cu respirația tăiată.
— Dragi tovarăşi, a început el, continuînd să țină mîna dreaptă ridicată, semn neîndoielnic că voia să i se dea cea mai mare atenție. Am vizitat astăzi unul dintre cele mai importante bastioane ale independenței şi suveranității noastre.
Ofițerii au început din nou să scandeze frenetic: „Ceauşescu şi poporul", bătînd din palme în ritmul cuvintelor.
După cîteva minute, Ceauşescu a ridicat din nou mîna.
— Voi, tovarăşi, sînteți simbolul noii noastre politici împotriva capitalismului. Ați fost trimişi aici de partidul comunist ca să-l slujiți ca bravi soldați. Nişte soldați de un fel mai special, care nu luptă cu arma în mîna. Armele voastre principale vor fi paşaportul diplomatic, benzile perforate şi un zîmbet larg pe care trebuie să-l aveți pe față atunci cînd înaintea voastră se află chiar duşmanul. Hai să-l lăsăm să creadă că nouă ne place de el! Zîmbiți-i cu toată gura, dar loviți-l cu creierul vostru, cu inteligența voastră. Aceasta este datoria voastră istorică la momentul actual.
Mulțimea de ofițeri a explodat din nou, în timp ce Ceausecu dădea mîna cu unul dintre ei. Cei patru miniştri, împreună cu mine şi cu Goga, continuînd şi noi să batem ritmic din palme, i-am acompaniat pe Nicolae şi pe Elena Ceauşescu pînă la maşina lor, în timp ce din foaier continua să se audă, răsunînd ca un tunet, sloganul „Ceauşescu şi poporul!"
Eu am plecat împreună cu Ceauşescu.

ÎNCĂ O PARADĂ FĂRĂ ROST

— Hai să-i dăm lui Goga Steaua Republicii, Pacepa.
— Da' de ce să nu-mi dați si mie o medalie, Nicule ? a miorlăit Elena. Că doar eu am semnat certificam' Iu' Romcif.
— Vezi-ti de treabă, Elena. Nu putem să facem asia cunoscut public.
— Pot să fac o sugestie ? m-am băgat eu.

— Dă-i drumu', Pacepa.
— Ce-ar fi să punem în holul de la dreapta CNTC-ului o placă de marmură pe care să scrie că această instituție a fost concepută, proiectată şi inaugurată de tovarăşii Elena si TVicolae Ceauşescu ?
— Cine a zis, Nicule, că Pacepa nu-i decît un pierde-vară ? în tot restul timpului cît a durat această călătorie, cei doi soți Ceauşescu nu s-au putut opri să nu-şi admire propriile realizări. Cînd a ajuns înapoi la biroul său, Ceauşescu i-a cerut lui Manea să-i pregătească un decret prezidențial prin care DIE să fie autorizat să instaleze placa de marmură şi de asemenea să acopere toată fațada clădirii CNTC cu marmură de prima calitate.
— Este a opta minune a lumii, nu-i aşa ? a exclamat el semnînd decretul.
Cu binecuvîntarea lui Ceauşescu, CNTC-ul urma să devină încă o întreprindere comunistă strălucitoare, placată cu marmură, ceea ce nu aducea nici cel mai mic cîstig, aşa cum era şi eleganta fabrică românească de tractoare din Braşov, de dimensiuni colosale, care era arătată fiecărei delegații mai importante venite din străinătate, dar care nu reuşea să-şi găsească beneficiari pe piața liberă pentru produsele sale; ori, cum era monstruoasa Casa Scînteii, care îşi întinde tentaculele pe multe hectare, dar care nu publică altceva decît cărți şi periodice în care este vorba numai de Ceauşescu, si pe care nimeni nu vrea să le cumpere ori să le citească.
Cînd am ajuns în cele din urmă acasă era trecut de ora zece, iar telefonul S tocmai suna.
—. Generalul Pacepa la aparat.
— Salut şefu'. La telefon preaumilul sclav, Constantin Manea, lartă-mă că te sun aşa de tîrziu. Am fost ocupat cu To-varăsu', m-a ținut la reşedință.
Vocea lui a coborît puțin, pe un ton conspirativ, ca si cum i-ar fi fost frică să nu fie ascultat telefonul.
— Ştii ce m-a întrebat astă-seară ? Cînd este ziua ta si citi ani o să împlineşti. Cînd a auzit că o să faci cincizeci de ani, ştii ce mi-a spus ? N-o să-ți vină să crezi, şefule. (Vocea lui a coborît şi mai mult.) Tovarăsu' a spus că vrea să te facă Erou al Republicii, si să îți dea a treia stea de general.
După ce Manea a închis m-am dus direct la Fedot Lily. Ochii lui reflectau o spaimă pe care nu o mai văzusem niciodată în ei pînă atunci.
„Da, Fcdot, ştiu care este pericolul," am spus eu, fără să-mi mise buzele.

CAPITOLUL XXVI

— Generalul Pacepa la telefon.
Abia trecuse de ora unu la amiază cînd am răspuns la telefonul S. Eram aproape sigur că de partea cealaltă trebuie să fie Elena. Spre deosebire de Ceauşescu, ea trecea peste puiul de somn da la amiază.
— De ce nu mi-ai spus că astăzi o să ne ocupăm de TS-urile voastre în Comitetul Politic Executiv ? s-a răstit vocea aspră a Elenei la mine, venind din receptor.
TS era un termen introdus la noi de sovietici, venind de la spionajul *tehnologic* şi *ştiințific.*
— N-o să fiu în stare să spun nimic acolo, s-a plîns ea.
— Pot să vi-l trimit pe generalul Sîrbu chiar acum. O să vă explice el tot ceea ce e nevoie să ştiți,
— Cine dracu mai e şi Sîrbu ăsta ?
— Este şeful TS. L-aț'i văzut la IPRS.
— Ai înnebunit ? Vino tu aici, în persoană, şi chiar în clipa asta!
Zgomotul puternic care a venit din receptor a lăsat să se înțeleagă că mi-a trîntit telefonul, şi cu multă violență.
BIJUTERIILE DIN CONTUL TA-78
M-am dus la biroul Elenei cît am putut de repede şi am intrat direct la ea, fără să-l mai las pe ofițerul de serviciu de la intrare să mă anunțe. Ştiam că cu cît va sta mai mult singură, cu atît enervarea ei va creşte mai tare, ca să ajungă curînd pînă la isterie. Atunci cînd am deschis uşa biroului, Elena se afla la masa ei de lucru, frunzărind un număr din *Scînteia.*
— De ce nu mi-ai adus raportu', mă, pierde-vară ? a izbucnit ea din nou, în timp ce eu stăteam în față biroului ei în poziție de drepți.
— Acesta este, tovarăşă Elena, scris de mînă într-un singur exemplar, aşa cum a fost aprobat de Tovarăşul.
— Cîte pagini are ?
— Numai douăsprezece. Tovarăşul a mai tăiat din el.
— Cum îți închipui tu că o să citesc douăsprezece pagini într-o singură zi ? mi-a aruncat Elena o privire veninoasă, înainte să înceapă să citească raportul.

După cîteva minute am aruncat o privire discretă în direcția ei şi am observat că ochii îi erau ațintiți într-un punct aflat în spatele meu, avînd unul dintre degetele ei roze vîrîte în nas. Am aşteptat.
— M-am mai uitat o dată la seturile pe care le-am adus cu noi de la New York, şi pur si simplu nu pot să mă hotărăsc, dragă, a trecut Elena brusc la cea mai dulce voce a ei.
— Bijuteriile ?
— Ă-hă. Zău că nu reuşesc să aleg măcar o parte din ele. Acesta era adevăratul motiv pentru care Elena mă chemase
la ea. Nu țin minte să se fi întîmplat vreodată ca ea să fi trimis vreo bijuterie înapoi, o dată ce punea mîna pe ele. Făcusem deja nota de plată pentru toate giuvaerurile acelea si o aveam la mine, în servietă, pregătită pentru Ceauşescu. Ca de obicei avea să rupă el însuşi hîrtiile cu socoteli ca şi factura originală, în multe bucăți, cerîndu-mi să nu păstrez nici o copie, urmînd să fac plățile din contul TA-78.
— S-ar putea să mai am nevoie de cîteva zile ca să mă uit bine la ele, a continuat Elena, între timp tu ar trebui să încerci să le mai scazi din preț.
Cunoşteam si această tactică. După încă doua sau trei săptămîni, Elena avea să se plîngă din nou, mormăind ceva despre faptul că nu poate încă să se hotărască, urmînd apoi să nu mai amintească vreodată ceva despre acele bijuterii. Am fost întotdeauna înclinat să cred că în adîncul minții sale era din ce în ce mai convinsă că din moment ce ea a uitat despre existența giuvaerurilor, urma ca şi plata lor să fie de asemenea uitată.
Elena m-a ținut acolo pînă ce trecuse deja cu cîteva minute de ora două şi jumătate, cînd s-a dus să-l trezească pe Ceauşescu. La vremea aceea aveam o listă destul de măricică, cuprinzînd haine si alte lucruri pe care dorea să i le cumpăr, nu numai din New York, dar si de la Londra si Paris.-
— la-ți raportul de pe biroul meu, Pacepa, a spus Elena în timp ce ieşea. Cred că sîntem pe drumul cel bun. Ar trebui totuşi să ne concentrăm pe Texas Instruments. Nu-i aşa că ăştia sînt porcii cei mai scîrboşi de care ai auzit pînă acum ?
Elenei îi veniseră dracii pe Texas Instruments în timpul vizitei pe care a făcut-o acolo, cînd şi-a dat seama că nu va primi de la ei hainele de blană pe care le ceruse.
BRIGADA SD PENTRU SPIONAJ TEHNOLOGIC
în România ca şi în celelalte țări est-europene, spionajul tehnologic a fost creat la cererea Uniunii Sovietice, la începutul anilor '50. în 1959 eu am devenit şeful componentei române a informațiilor tehnologice şi am rămas în acel post pînă în anul 1962, după care am fost numit director adjunct al DIE, responsabil cu coordonarea în acel domeniu, printre altele, în anii aceia spionajul tehnologic al blocului sovietic ajunsese să fie o rotiță dintr-o maşinărie sofisticată, ținută permanent în funcțiune, din cauza incapacității regimurilor comuniste de a obține propriile lor tehnologii prin alte mijloace. Neavînd proprietate privată, concurență şi inițiativă personală, blocul sovietic nu a fost în stare să facă vreun progres tehnologic autentic, în orice caz, şi-a dovedit abilitatea de a fura şi a reproduce tehnologia occidentală.
Spionajul tehnologic din România a fost organizat şi a funcționat identic cu cel al KGB-ului, punîndu-se cel mai tare accentul pe tehnologia militară, în anul 1972, cînd Ceauşescu a preluat controlul asupra DIE, l-a reorganizat ca pe un serviciu independent pe care l-a numit „Brigada SD", sigla SD neavînd nici o semnificație, mărind de peste două ori numărul agenților acesteia, dintre care aproape 300 aveau misiuni în străinătate – tot atîția cîți trimisese si KGB-ul în Occident pentru a obține informații tehnologice. Ceausescu a lăsat ncmodificată misiunea stabilită de Moscova, producția militară, însă a adăugat sarcini noi, intenționînd să transforme România comunistă într-o țară puternic industrializată, posesoare de energie nucleară, ca si importantă exportatoare independentă de arme. Brigada SD era organizată geografic, după țara care era vizată, iar în interiorul fiecărei țări, după teritoriile industriale. Cele mai importante servicii SD erau cele pentru Statele Unite, Japonia, Germania Federală, Marea Britanic, Canada, Franța, Italia si Țările Benelux, însă mai existau servicii individuale sau de grup în toate celelalte țări are NATO, ca si pentru unele dintre cele mai,reprezentative dintre teritoriile țărilor nealiniate. Mai multe servicii specializate, aflate la conducerea celor create pe spații geografice, coordonau întregul potențial de spionaj al DIE care putea să aducă materiale folositoare industriei de armament. Activitatea lor se baza atît pe cercetările României cît si pe cele speciale ale sovieticilor. Cererile sovietice, făcute de Comisia Industrială Militară, cunoscută sub numele de VPK, venit din ruseşte *(Voenno-Promîslennaia Kommissia),* erau trimise la Bucureşti de KGB. Ca si în Uniunea Sovietică, cererile româneşti pentru tehnologie

militară erau făcute nu numai de Ministerul Apărării Naționale, ci şi de toate celelalte ministere civile implicate în producerea de arme, dintre care cele mai importante erau ministerele Industriei Construcțiilor de Maşini, al Industriei Metalurgice si al Industriei Chimice.
Rezultatul furtului de tehnologie occidentală a fost pentru România dramatic, deoarece prin anul 1978 acesta devenise aproape singura componentă de importanță majoră în economia țării. In rîndul țărilor Pactului de la Varşovia, spionajul tehnologic românesc s-a ridicat de la obscurul loc pe care î! ocupa în anii '60 pînă în primele trei din vîrf în anii '70. în 1978 efortul cel mai mare din punctul de vedere al spionajului tehnologic era depus de Germania Democrată bazîndu-se pe numărul său record de ofițeri si agenți secreți care aveau acte de cetățeni* vest-ger-mani si care lucrau peste tot în lumea occidentală. Potrivit celor spuse de Brejnev si Andropov, locul doi era disputat la acea dată la Moscova de către polonezi si români, considerați a fi cei mai eficienți în obținerea de tehnologie militară de înaltă tehnicitate. Acestea erau rezultatele pe care Ceausescu vroia să le prezinte
Corniței ului Politic Executiv, împreună cu dorința lui de a transforma spionajul tehnologic românesc într-o operațiune de masă, pentru ca mai apoi experiența României să fie împărtăşită şi celorlalte țări ale blocului sovietic.
Noul mod mai pragmatic al lui Ceausescu de a aborda această problemă venea să accentueze faptul că spionajul tehnologic era unul dintre factorii cei mai importanți ai României în cîstigarea de valută forte, dar si de economisire a unor importante sume de bani în ultimii ani, si că ar trebui dezvoltai în continuare pînă la punctul în care comerțul exterior să îi fie subordonat. Aceasta era în deplină concordanță cu principiile larg proclamate în interiorul blocului sovietic, si anume acela că nu numai că este moral admisibil pentru un guvern proletar de a fura de la duşrna-nii săi de moarte, dar era de asemenea si mult mai ieftin-decît să cumperi de la capitalişti. El considera că rezultatele operațiunilor TS ale DIE nu erau nici mai mult nici mai puțin decît glorioasa încoronare a acestor principii.
Cu puțin înainte de ora trei, Gheorghe Oprea împreună cu mine am fost chemați în biroul lui Ceausescu unde se afla si Elena.
— După ce Pacepa îşi prezintă raportul, a decretat Ceausescu, ar trebui să existe cîteva întrebări, iar tu ar trebui să dai tonul, Oprea. De exemplu, întreabă-l pe Burtică despre numărul total al reprezentanților comerciali pe care îi are el în Vest si cam cîți dintre aceştia au strîns informații tehnologice sau i-au ajutat pe agenții DIE să recruteze cetățeni occidentali. El o să ne clarifice totul. Sau întreabă-l pe ministrul industriei alimentare cît a plătit pentru a putea produce brînza franțuzească Ca-membert, după care turiştii străini sînt atît de înnebuniți. Cînd o să spună că asta se datorează operațiunilor TS, poți să te întorci şi să-l întrebi pe ministrul comerțului interior de ce importă încă parfum franțuzesc pentru turişti. Dar fă în aşa fel încît să se înțeleagă foarte clar ce vrei să spui — că este un *boanghen* idiot. S-a înțeles, Oprea ?
' — Da, tovarăşe.
— L-am pregătit pe primul-ministru pentru această discuție. Tu cu cine ai mai vorbit ? a întrebat Ceausescu.
—. îi am pe Avram şi pe Agachi ca principali vorbitori, a răspuns Oprea.
— Eu am vorbit cu Florcscu si cu Lina Cibanu, a adăugat Elena.
— Ăştia vor fi dc-ajuns, a decis Ceausescu. Restul or să trebuiască să se descurce şi singuri.

O ŞEDINȚĂ A COMITETULUI POLITIC EXECUTIV

Sala de şedințe a Comitetul Politic Executiv, decorată numai cu steagul partidului comunist si cu un tablou al lui Ceausescu, era amplasată doar la cîțivâ paşi distanță de biroul prezidențial. Cu toate că întrunirea fusese fixată la ora trei, toți erau deja la locurile lor cu mult înainte de ora două, încercînd să afle un cît de mic indiciu asupra motivului acestei întruniri. Membrii plini si cei supleanți erau aşezați în jurul unei lungi mese dreptunghiulare. Adjunctul primului-ministru si ceilalți miniştri care nu erau membri ai Comitetul Politic Executiv erau aliniați lîngă perete. Ca de obicei, toată lumea era nerăbdătoare şi neliniştită înainte de începerea şedinței. Nu de puține ori, un cuvînt rostit fără să fi fost îndeajuns calculat a provocat furia lui Ceausescu ori istcrlcalcle Eleați, aducîndu-i autorului eliberarea din funcția pe care o ocupa.

Ceausescu a venit la întrunire împreună cu Elena la ora trei şi un minut şi toată lumea a sărit în picioare, în deschidere el a spus:
— Ne-am adunai aici ca să analizăm excelentele şi impresionantele rezultate ale serviciilor noastre de informaţii tehnologice şi ca să stabilim noi căi de a extinde rolul lor, pe cît de secret, pe atît de important în societatea noastră.
Nici nu a terminal bine de rostit ţoale acestea,«că un sentiment de uşurare, de evidentă eliberare i-a cuprins pe cei ce se aflau în acea încăpere. Expresii ca „excelentele şi impresionantele rezultate" si „un rol atît de importam" erau semne clare că cei prezenţi nu trebuiau să critice ci mai degrabă să aducă elogii.
Primul punct al şedinţei l-a constituit raportul citit de mine, care se referea la ultimii cinci ani ai serviciilor de informaţii tehnologice si pe care le-am prezentat exact aşa cum mi-l mod'i-ficase şi mi-l aprobase Ceausescu. începea printr-o declaraţie în care afirmam că, din momenlul în care Ceausescu a prelual controlul asupra DIE, serviciile de informaţii tehnologice intraseră într-o nouă eră, cxtinzîndu-se într-atît încît să includă aproape tot ce ar fi putut înlocui importurile şi economisi astfel valuta forte. Partea cea mai apreciată a fost cea referitoare la industria chimică; „datorită contribuţiei personale si nemărginite a tovarăşei Elena Ceausescu", au -fost construite fabrici întregi pe baza informaţiilor tehnologice obţinute prin spionaj, fără a cumpăra licenţe străine sau a plăti pe mai-marii Occidentului. Printre exemplele pe care le-am dat acolo se aflau: o mare instalaţie automată pentru producerea polistirenului, în cadrul imensului complex petrochimic de la Borzesti, o fabrică de po--liureian şi piele sintetică la Iaşi, una pentru melamină la Braşov, alta pentru filme şi hîrtie fotografică la Tîrgu Mureş, o întreprindere de producere a explozibililor plastici în oraşul Victoria, fabrica de anvelope radiale din Bucureşti, precum si unele secţii noi pentru coloranţi în Codlea. Industria medico-farmaceutică, aflată de asemenea sub oblăduirea Elenei şi binecuvîntală de ca personal, a fost complet modernizată, folosindu-se tehnologii furate din America, Germania Federală, Franţa si Italia. Noi întreprinderi de antibiotice au fost construite la Iaşi si la Bucureşti, incluzînd instalaţiile industriale de producere a cefalosporinului şi a unei game de aureomicine. Venea apoi industria metalurgică, cu un număr de-a dreptul impresionam de tehnologii occidentale pentru oţelurile înalt-aliate, melalo-carbide si aliaje neferoase, ca si peniru oţelăriile şi laminoarele modcrnizaic, la care se adăuga o nouă industrie a aluminiului. Circuitele integrate americane şi particulele electronice specializate erau acum produse de o industrie a electronicii bazată numai pe informaţii tehnologice furate şi pe echipamente aflate sub embargo pentru blocul sovietic, dar care au ajuns în România fiind strecurate în mod secret peste graniţă. Noi maşini si utilaje cu comandă digilală, motoare Diesel si o mare varietate de pompe de injecţie de tip Bosch aveau de asemenea la bază spionajul industrial.
Lista mea era mult mai marc. Avînd ca fundamentare graficele de producţie ale ministerelor industriale româneşti — excepţie făcînd agricultura si industria militară — se estima că economiile nete anuale, care erau de la 600 la 800 de milioane, fuseseră realizate prin înlocuirea importurilor legale, dar foarte scumpe, cu informaţiile obţinute prin spionaj, ilegale, dar mult mai ieftine. Toate graficele fuseseră exagerate, mai întîi de ministerele care le făcuseră, după care la retuşul final de însuşi Ceauşescu.
— Pacepa, ai făcut vreodată aprecierea, mi-a întrerupt Ceausescu lectura raportului, cam care este suma, în valută forte, pe care a adus-o fiecare ofiţer TS trimis în Occident, şi cît economisim astfel în medie ?
— Da, tovarăşe. Trei milioane de dolari pe an pentru fiecare ofiţer TS aflat în străinătate, aceasta a fost media ultimilor doi ani. Acest lucru este explicat în detaliu chiar aici, am replicat eu, arătînd spre o anumită planşă.
Ceausescu în persoană făcuse aceste estimări cu cîteva zile în urmă, exagerînd adevăratele raporturi pînă la a le mări de cîteva ori, ordonîndu-mi să prezint această situaţie pe o planşă separată de grafice.
— Dacă luăm în considerare rata oficială de schimb valutar, care este de cincisprezece la unu, ajungem la extraordinara sumă netă de 45 milioane de lei, produsă anual de fiecare dintre ofiţerii TS. Dacă vom considera că salariul lor este de 45 000 de lei pe an de fiecare persoană, atunci vom obţine un raport între salariu şi beneficiu de unu la o mic, care este de departe cel mai înalt din lume.

Pentru cîteva momente Ceausescu s-a uitat rînd pe rînd la fiecare dintre noi, ca pentru a se asigura că am înțeles cu toții.
— Dacă facem acum acelaşi calcul, luînd în considerare rata reală de schimb, pe care o folosim în calculele noastre interne, si care este — dar asta trebuie să rămînă numai între — de 40 de lei pentru un dolar, rezultatele la care ajungem sînt de-a dreptul uimitoare, nu-i aşa ? Vă puteți imagina, tovarăşi, ce se va întîmpla cînd patria noastră va avea 3 000 de ofițeri TS trimişi în străinătate în loc de cei 300 cîți avem acum ?
Camera a început dintr-o dată să zumzăie din pricina mu^j"" murelor de aprobare, unii dintre cei prezenți ridicîndu-se chi3^r pentru a vedea mai bine planşele si statisticile afişate pe m^¹ multe stative.
— Şi acesta nu este decît începutul unei noi ere, tovarăşi, # adăugat Ceausescu.
în partea a doua a raportului meu se găsea o declarație car£ spunea că, în orice "caz, acestea sînt doar rezultatele minime-Numai 35 la sută din inventica si dezvoltarea industriei *civile* româneşti, nu mai mult de 50 la sută din industria militară şi doar aproximativ 60 la sută din producția agricolă se datorau — fie în parte, fie în totalitate — operațiunilor de spionaj, o imensă rezervă fiind lăsată pentru realizările ce aveau să urmeze. A treia parte a raportului avea ca subiect măsurile ce, trebuiau luate pentru extinderea substanțială a folosirii noilor tehnologii obținute prin spionaj industrial.
O atenție specială i-a fost acordată unei noi decizii guvernamentale secrete, HCM-272, inițiată chiar de Ceausescu, şi care cerea tuturor ministerelor economiei să obțină rapoarte detaliate de la fiecare dintre angajații lor care călătoreşte în Occident, descriind toate companiile, instituțiile şi fabricile pe care le vizitează şi observînd fiecare specialist sau tehnician din Vest pe care îl întîlneşte, iar aceste rapoarte să fie trimise la DIE. M-am aventurat să promit solemn că „ofițerii de informații răspîndiți pe toată suprafața pămîntului vor munci mai mult şi mai bine pentru a îndeplini importantele sarcini care le-au fost date de cel mai stimat fiu al poporului român, conducătorul strălucit şi clarvăzător, tovarăşul Nicolae Ceausescu".
— întrebări, tovarăşi ? a spus Ceausescu interogativ. Numai Oprea a ridicat mîna. Exista în interiorul Comitetul Politic Executiv o regulă veche, nescrisă, că nimeni nu trebuie să pună prima întrebare, în afară de cel desemnat special de Ceausescu să o facă. Fiecare membru ştia că înainte de a deschide gura trebuie să se uite atent în jur, să vadă din ce parte bate vîntul.
— Cu permisiunea dumneavoastră, tovarăşe Nicolae Ceausescu, as vrea să pun cîteva întrebări.
— Dă-i drumul, Oprea, pune-le. De asta sîntem cu toții aici. Nu vom pleca din această încăpere pînă cînd lucrurile nu vor fi clare pentru toată lumea.
— As vrea să-l întreb pe ministrul comerțului exterior dacă ştie cîți dintre reprezentanții săi în Occident sînt acum ceva mai mult decît simpli cumpărători ai mărfurilor capitaliste. Nu ştiu dacă m-am făcut bine înțeles, tovarăşe Burtică. Sînteți foarte nou în această funcție.
Ministrul comerțului exterior, Cornel Burtică, a răspuns aşa cum se aştepta Ceauşescu. Şi-a făcut autocritica, atît a sa personală cît si a ministerului său, din cauză că mulți dintre reprezentanții pe care îi avea în Occident nu dădeau destulă atenție spionajului tehnologic, rugind celălalte ministere să nu repete aceeaşi greşeală.
După ce Oprea şi-a lansat întrebările de asalt în legătură cu brînza Camembert si cu parfumul fransuzesc, ministrul comerțului interior, Jânos Fazekas, s-a bătut cu pumnii în cap de față cu toată lumea datorită inabilității si a viziunii sale politice înguste, angajîndu-se să colaboreze pe viitor cu DIE pentru a produce în România nu numai parfum franțuzesc, dar orice alte lucruri care ar fi fost pe placul turiştilor occidentali, de la whisky scoțian la țigări americane. I s-au mai alăturat apoi, în mod voluntar, alți trei miniştri, făcîndu-şi autocritici dintre cele mai aspre si promițînd să rezolve înlocuirea tuturor importurilor din Vest.
înainte de a deschide discuția, Ceauşescu a subliniat că această întrunire nu intenționa să analizeze spionajul industrial tch-nico-militar, şi le-a cerut participanților să ocolească cu strictețe orice referire la astfel de secrete. Primul care trebuia să vorbească era primul-ministru, Manea Mănescu. Cuvîntarca lui nu a fost altceva decît o lecție despre lupta de clasă. Bazîndu-se pe principiile lui Marx si ale lui Lcnin, conform cărora „orice este corect din punct de vedere etic dacă este făcut în beneficiul dictaturii proletariatului", a spus că Serviciul de Informații Tehnologice ca instituție nu ar trebui să aibă nici un scrupul ; că ar trebui să culegem sau să smulgem tot ce putem de la capitalişti, că metodele practice de înfăptuire a acestui transfer de informații ar trebui să fie limitat numai de limitele imaginației : Mănescu

a mers mai departe, transportîndu-si ascultătorii într-o lume foarte secreta, invizibilă, lumea spionajului industrial, producînd ştiinţă şi tehnologie într-un ritm incredibil de rapid, mult superior chiar celor mai prestigioase si mai eficiente organizaţii şi institute de cercetări de oriunde în lume. A prezentat cu mult patos lupta eroilor anonimi ai DIE pentru a smulge nu numai tehnologia prohibită nouă din cele mai bine apărate fortăreţe ale Americii, ci chiar produse finite, echipamente si maşinării pe care americanii ni le interzic cu stricteţe. Discursul lui Mănescu s-a încheiat cu un apel arzător pentru schimbarea drastică a mentalităţii noastre.
— Va trebui să stopăm o dată obiceiul de a-i plăti pe capitalişti pentru tehnologiile şi echipamentele realizate de proletarii occidentali. Ele ne aparţin nouă, proletarii lumii revoluţionare.
Apoi i-a rugat pe participanţi să-si exprime încă o dată adînca lor rccunoştiinţa „celui mai strălucit fiu al poporului român, care deschide astăzi noi orizonturi preaiubitei sale patrii".
Cu vocea lui puternică de tenor, Ion Avram ne-a oferit o lecţie despre cum ar trebui folosite investiţiile comune făcute cu Occidentul pentru a recolta bucatele capitalismului. A început prin a descrie o societate mixtă făcută cu o firmă vest-germană pentru producerea de transmisii turbo în România, motiv pentru care un număr relativ mare de specialişti din Germania Federală au fost aduşi la Craiova. Aceştia au adus cu ci diferite documente tehnice, „pentru orice eventualitate". Avram a evocat plin de compasiune lungile nopţi petrecute acolo de ofiţerii DIE, si de cei ai securităţii locale, pentru a fotografia aceste dosare.
— Ştiţi ce am găsit acolo ? Miezul unei comori incalculabile, îngropate printre sute de mii de documente pe care le-am fotografiat, le-am găsit pe cele ge conţineau transmisii turbo pentru tancurile occidentale, de exemplu. Pentru tancurile occidentale, tovarăşi ! Vă puteţi imagina ce mare a fost surpriza noastră ? Fie şi numai pentru asta şi tot a meritat să băgăm banii în această investiţie comună.
Un murmur de apreciere a străbătut întreaga încăpere. Ceauşescu a ridicat ambele braţe pentru a cere linişte.
— De cîte ori trebuie să vă spun, tovarăşi, că ceea ce discutăm noi aici implică secrete de stat, pe care nu trebuie numai să Ic păstrăm, dar ar trebui de asemenea să le apărăm cu preţul vieţii noastre ?
Avram a continuat descriind de data aceasta investiţia făcută în cooperare cu compania franceză Renault, pentru a produce în România autoturismul Renault 12, cu numele românesc de Dacia, în trecut România nu reuşise să exporte autoturisme Dacia în Occident, cu tot preţul foarte scăzut pe care îl aveau, de l 000 de dolari bucata, căci, pentru a face economie de valută forte, licenţa franceză a fost achiziţionată numai pentru modelul de bază, prototip, aprope fără nici un echipament opţional, fără accesorii. Avram a relatat atunci că tot ceea ce România nu a cumpărat de la Renault a obţinut mai tîrziu prin canalele serviciilor de spionaj. Avram a mai spus că Ministerul Industriei Constructoare de Maşini vroia să-şi exprime mulţumirile celor de la DIE pentru procurarea clandestină a tuturor acelor documente franţuzeşti, care a făcut posibilă eliminarea importului din Franţa a peste 13 000 de variante şi îmbunătăţiri ale autoturismului de bază, care nu" fuseseră incluse în contractul de cooperare, rcpre-zentînd economii de peste trei milioane de dolari. El a subliniat, de asemenea, că unele dintre documentele conţinînd îmbunătăţiri ce puteau fi aplicate oricărei mărci similare de autoturisme ar trebui trimise în Uniunea Sovietică precum si în celălalte ţări socialiste, pentru a fi folosite la propriile lor maşini.
— Această operaţiune ne va aduce în situaţia de a putea exporta Dacia noastră în vestul Europei, tovarăşi. Poate că într-o bună zi vom reuşi să o exportăm chiar si în America !
în emisiunea CBS Evening News din 7 mai 1986, Dan Rather a avut o emisiune specială intitulată „Dada, am pus mîna pe tine !". Era de fapt o evaluare a autoturismului românesc Dacia, care tocmai începuse să fie pus în vînzare pe piaţa americană. Cu toate că Dacia părea să fie un chilipir, performanţele sale au fost găsite atît de slabe Incit Rather a găsit cu cale că este mai bine să-şi bată joc de această maşină, arătînd că totul se sti'ică sau merge prost atunci cină cineva încearcă să o conducă. Picătura care a umplut paharul a fost aceea că omul de pe ecran nu a mai putut să-i oprească motorul, nici chiar după ce a scos cheile din contact, dovedind asta prin luminile care refuzau să se aprindă".
i mult decîl atît, a continuat Avram, avem acum o - vestitie nou-nouţă făcută în cooperare cu

Citroen, pentru a nroduc'e în România unul dintre cele mai noi şi mai solide autoturisme ale lor. Deja am trimis în Franţa peste o sută de ingineri si tehnicieni pentru a afla totul despre acest autoturism Citroen. Cu toate acestea numai o mică parte dintre ei sînt oamenii mei, restul fiind de la DIE, înarmaţi cu cele mai noi aparate de fotografiat în miniatură şi hîrtii fotografice de contact. Asta nu înseamnă că am făcut un sacrificiu. Din contră, tovarăşi, a fost o mişcare calculată. Atunci cînd se vor întoarce, vom obţine de zece ori mai multe informaţii decît dacă mi-as fi trimis numai proprii mei oameni la Citroen.

TRANSFORMAREA PROIECTELOR AMERICANE ÎN PRODUSE ROMÂNEŞTI

— Hai să mai ascultăm şi pe altcineva, s-a adresat Ceauşescu celor de faţă.

Ministrul industriei metalurgice, Neculai Agachi, este un foarte bun povestitor, care vorbeşte o limbă română pitorească, colorată de accentul său moldovenesc puternic. El a început, nici mai mult nici mai puţin, decît cu debutul anilor '70, cînd, din ordinul lui Ceauşescu, România a început să-şi exploateze marile sale depozite de bauxită pentru a deveni un producător de aluminiu. Din cauza restricţiilor politice şi mai ales din cauza preţurilor prohibitive fixate la acea vreme de monopolurile aluminiului, ministrul lui nu a fost în stare să importe laminoare din Occident pentru prelucrarea aluminiului. De aceea România exporta aluminiul atît în ţările estice, cît şi în ţările vestice sub formă de lingouri, într-o bună zi, printr-un raport confidenţial [l]-a fost, atrasă atenţia asupra faptului că o firmă vest-germană era în negocieri pentru achiziţionarea a trei proiecte de laminoare pentru aluminiu din Statele Unite pentru folii tablă şi alte structuri din aluminiu. L-a contactat chiar în aceeaşi zi pe Cea-"Şescu şi a trimis un raport despre asta la DIE.

— Nu vreau să intru mai departe în detalii. Vreau numai să spun că în ziua de astăzi am un institut de proiectare cu totul special, unic şi cum nu se mai poate mai secret, instalat în diferite case conspirative ale DIE, care se străduieşte să transforme proiectele si planurile americane în produse româneşti, între anii 1983 si 1984, România va trebui să aibă cele trei laminoare de aluminiu date deja în folosinţă. „Nu cheltuiţi banii poporului pentru a-i îngraşă pe capitalişti", este ceea ce primul fiu al ţării noastre continuă să ne spună în fiecare zi. Ar trebui să scriem aceste cuvinte cu litere de aur şi să la agăţăm peste tot în birourile noastre, tovarăşi, si-a încheiat Agachi cuvîntarea.

Atmosfera a devenit mult mai relaxată atunci cînd ministrul industriei chimice, Mihai Florescu, ridicîndu-se în picioare, a luat cuvîntul, axîndu-se mai mult pe personalitatea Elenei, decît pe cea a lui Ceausescu. Fost voluntar în Brigăziile Roşii în timpul războiului civil din Spania şi membru al guvernului României de peste 25 de ani, Florescu uitase cu mult timp în urmă tot ceea ce ştiuse despre chimie, cu toate că era inginer din acest domeniu. A putut însă să se descurce datorită faptului că era un orator talentat. Subiectul pe care-l atacase acum se. referea la arta de a ademeni companiile occidentale în Bucureşti cu cît mai multă documentaţie tehnologică cu putinţă. A povestit că Ceausescu i-a ordonai să elimine din planul cincinal importul din Vest a primei instalaţii româneşti de polistiren, iar în locul acesteia să construiască una cu propriile lui resurse, bazîndu-se pe cercetarea si proiectarea în domeniu din România.

— A fost ca şi cum am fi inventat radioul încă o dată, după ce .Popov mai făcuse deja asta, dacă pot să zic aşa, s-a lamentat Florescu, uitîndu-se cu vinovăţie la Ceausescu. (In blocul comunist european există politica de a înlocui inventatorii occidentali cu cei sovietici, în toate cărţile de isterie numele lui Marconi a fost şters, proclamîndu-se acum că radioul a fost inventat de un rus pe care îl chema A. Popov.) Numai simpla concepere si proiectare a unei mari fabrici de polistiren care să fie construită în România ar fi durat cel puţin patru sau cinci ani de eforturi intense şi foarte costisitoare, a spus Florescu. Tovarăşul însă, cu înţelepciunea sa, a găsit pentru noi o soluţie incredibilă. M-a instruit cum să scriu nişte adrese telefonice, pe care să ie trimit celor mai importante firme din domeniul chimiei din Germania Federală, Marea Britanic, Franţa şi Italia, în care să exprim interesul ferm al României de a achiziţiona licenţele de producţie precum şi cele mai mari instalaţii automate de polistiren.

Florescu a mai explicat că au venit la Bucureşti şase companii occidentale pentru a face oferte şi că negocierile au fost tărăgănate timp de mai mult de un an, perioadă în care fiecare dintre acestea s-a vînturat încolo şi încoace, aducînd de fiecare dată noi proiecte şi documentaţii tehnologice, din ce în ce mai multe, pe care negociatorii români le cereau. Totul era

fotografiat în mod secret şi cu minuțiozitate de DIE, dar rezultatele erau considerate încă insuficiente pentru a permite conceperea completă a unei instalații în România. Asta pînă cînd o companie franceză, dorind să facă o ultimă demonstrație a superiorității sale, a adus întregul proiect al unei fabrici de polistiren la Bucureşti, pe care tocmai i-l vînduse unei alte țări occidentale. Cu o prccauțiune uşor de înțeles, francezii au cerut ca documentele-cheie să fie închise în fiecare noapte în seifurile hotelului Ath6nee Palace, unde locuiau ei. Aceste documente au fost mai mult decît de ajuns pentru o „soluție românească" a acestei probleme.
— Fără să achiziționăm vreun proiect din străinătate, vreo licență sau ceva asemănător, a trîmbițat Florescu, țara noastră a fost în stare să construiască o imensă instalație de polistiren în cadrul Combinatului Petrochimic Borzeşti. Şi tot el a adăugat un final înflorit: Nu pot să termin aici fără să-mi exprim nemărginita gratitudine celui mai strălucit fiu al poporului nos-tru, tovarăşului Ceausescu si marelui nostru om de ştiință şi academician, tovarăşa Elena Ceausescu. Ei deschid, ca întotdeauna, noi si originale drumuri pentru a conduce România pe drumul spre glorie si comunism.
— în anii '60, s-a adresat Ceausescu adunării, Bucureştiul era .plin de oameni de afaceri occidentali, care semnau contracte pentru exportul de echipamente industriale către România, în perioada actuală companiile occidentale ne vizitează încă, venind cu oferte pe care şi le susțin cu o impresionantă documentație tehnică, dar sînt semnate din ce în ce mai puține contracte. Exemplul dat de Florescu trebuie luat de către toată lumea ca model viu pentru viitor.
— Ai început să îmbătrîneşti, a spus Elena cu glas dulce, uitîndu-se spre Florescu cu afecțiune, acesta fiind principalul ci favorit. Nu ți-am spus să povesteşti aici întîmplarca pe care mi-ai povestit-o si mie, despre compania aia mare, nazistă, care a uitat de tot despre faptul că noi le-am naționalizat fabricile de aici din România ?
— I.G. Farben Industry, tovarăşă Elena. Aveți dreptate, am început să îmbătrînesc, a recunoscut el cu slugărnicie.
Ne-a povestit apoi cum întreprinderea Colorom-Codlea, care produce coloranți, fusese în trecut o filială a lui I.G. Farben, care după cel de-al doilea război mondial a căpătat numele de Hochst.
— în timpul vizitei pe care am făcut-o la Hochst cu cîțiva ani în urmă am întîlnit un german care s-a născut în România si care mi se adresa cu „Herr Genosse", adică „Domnule tovarăş". Era foarte interesat de Colorom, unde a lucrat înainte să emigreze...
— Ai grijă ce vorbeşti, l-a întrerupt Ceauşescu.
— Nu voi spune nimic în plus despre acel om. Numai că de cîțiva ani buni încoace, am tot primit în fiecare lună dale exacte despre ceea ce face Hochst în producția sa de agenți coloranți. Zilele trecute am încercat să fac o glumă pe seama acestuia cu tovarăşa Elena. Am spus că, după cîte se pare, la Hochst încă nu a ajuns vestea că întreprinderea Colorom a fost naționalizată: trimit încă la Colorom fiecare nouă formulă pe care o pun la punct, ca si cum ar fi încă una dintre filialele lor.
Ministrul industriei uşoare, Lina Ciobanu, a fost cea care a urmat. Elena a selectat-o personal pe Lina Ciobanu dintr-un grup de activişti de partid, pentru a fi singura femeie, în afară de ea însăşi, care să facă parte din Comitetul Politic Executiv. Alegînd-o pe ea, principala satisfacție a Elenei nu a fost numai aceea că „cealaltă femeie" nu va încerca să intre în competiție cu ea, dar în special că respectiva o va face pe Elena să arate mai bine, prin comparație. Lina Ciobanu arăta ca un activist politic sovietic de demult, cu părul strîns energic la spate într-o coadă, cu pieptul enorm, ieşit mult în afară şi chinuind nasturii ce aproape stăteau să sară de pe jacheta sa cu aspect cazon, închisă pînă sus, chiar sub bărbie, cu fusta ei dreaptă si lungă
pînă la gambe si cu pantofii ci solizi. Mai mult decît atît, ca îşi citea discursurile asemenea unui comisar.
— La începutul anilor '70, a început ca, un cetățean american, care era preşedintele unei companii americane din California şi agent DIE, a raportat că inginerul-şef al unei fabrici de geamuri aparținînd de uzinele Ford se pregătea să vîndă un proiect tehnic complet al sticlei plate de Pittsburgh, încercînd să obțină pe sub mînă suma de 200000 de dolari...
— Hai să trecem peste astfel de detalii, Ciobanu, a admones-tat-o Ceausescu pe vorbitoare.

Numele şi funcţiile fac mai mult rău decît bine dacă sînt date aici, a sfătuit-o el calm, căci este foarte curtenitor cînd vorbeşte cu o femeie.
Oricum, Lina Ciobanu a continuat să turuie ca o mitralieră, citind mai departe discursul pe care i-l pregătise pentru această întrunire unul dintre consilierii ei.
— România, un producător si exportator tradiţional de sticlă, era foarte interesată. A fost aranjată o întîlnire la un hotel din America pentru a face schimbul: proiectul contra sumei de 200 000 de dolari, dar înainte ca înţelegerea să fie dusă pînă la capăt, toţi participanţii au fost arestaţi şi...
— Tovarăşă Ciobanu, pe noi nu ne interesează poveşti de propagandă americană. Ne-am adunat aici ca să decidem ce avem de făcut în viitor. Este clar ?
— Da, tovarăşe Ceausescu. Inginerul respectiv a fost dat afară din serviciu. La doi ani după aceea a venit la Bucureşti un american care a cerut să mă vadă şi mi-a propus să proiectez o fabrică de sticlă ca cea de la Pittsburgh care să fie construită în România, contra sumei de 300 000 de dolari. Era acelaşi inginer, numai că preţul lui era de data aceasta mult mai mare ! Am raportat imediat acest caz celor de la DIE, iar inginerul a fost contactat de acelaşi agent DIE care luase legătura cu el şi în trecut, cel care fusese declarat de către americani *persana non grata...*
— Sss! Aruncă hîrtiile alea tîmpite jos, în clipa asta! Aruncă-le jos ! Aruncă-le jos ! a ţipat Elena cuprinsă de isterie, pînă cînd Lina Ciobanu a aruncat într-adevăr hîrtiile cu discursul pe jos.
— Acum spune-ne, dragă, povestea asta cu cuvintele tale. Poţi să faci asta, nu-i aşa ?
Lina Ciobanu s-a clătinat nervos, trecînd de pe un picior pe celălalt, după care a dat din nou drumul la mitralieră.
— Era vorba de Hohn Akfirat, tovarăşă Elena, turcul acela care era de cetăţenie americană si avea funcţia de ingincr-sef la Fabrica de sticlă Ford, şi îl ştiţi si dumneavoastră, că v-am vorbit de atîtea ori despre el...
— Dar mai bine citeste-ne de pe hîrtiilea alea, tovarăşă Ciobanu. Citeşte doar! i-a tăiat-o Ceauşescu, spre satisfacţia Linei, care s-a aplecai imediat şi a cules discursul de pe jos încercînd să găsească unde rămăsese atunci cînd a fost întreruptă de Elena.
— O mare echipă de ingineri, translatori si desenatori tehnici a fost instalată în diferite casc conspirative ale DIE, fiind pusă la dispoziţia inginerului american. Ei au reuşit să proiecteze o imensă fabrică de sticlă, ca cea de la Pittsburgh. Cu cîteva zile în urmă ca a fost dată în folosinţă pentru producţia experimentală, în interiorul unei instalaţii tehnice deja existente, Fabrica de sticlă de la Scăeni. Inginerul american şi-a primit suma de 300 000 de dolari, neimpozabili. Această sumă reprezintă întreaga valută forte pe care am cheltuit-o pentru această întreprindere. Dacă ar fi fost importată în mod legal, ar fi costat 14 milioane de dolari, plus 15 ani de plată a drepturilor de folosinţă. Americanul a început acum încă un proiect „consultativ" pentru noi, constînd într-un nou tip de sticlă americană, numită „sticlă lansată", pe care vom începe s-o producem în trei mari fabrici în mai puţin de doi ani. în curînd veţi putea găsi articole româneşti de sticlărie în orice magazin universal din vestul Europei si din Statele Unite, scoţînd astfel din competiţie multe corporaţii vechi, atît europene cît şi americane. Acesta este drumul comunist al tovarăşului Ceauşescu, prin care vom crea industria noastră de sticlă fără să cumpărăm licenţe capitaliste si fără să plătim drepturi de folosinţă. De aceea vreau să adaug glasul meu celorlalte, peste zece milioane, ale femeilor din România! Vă mulţumim, tovarăşe Nicolae Ceauşescu! Vă mulţumim dumneavoastră care ne sînteţi mai mult decît tată, frate, soţ şi fiu în acelaşi timp !

SPIONAJUL ECONOMIC TOTAL
Era aproximativ ora sase cînd Ceauşescu a început să prezinte ,",noua lui ordine economică" şi directivele sale ferme pentru viitoarele relaţii tehnologice si economice ale României cu Occidentul. Aşa cum face de obicei cînd are de ţinut o cuvîntare importantă, începe cu o voce foarte scăzută, aproape în şoaptă. — Ceea ce am discutat astăzi aici s-ar putea să fie ceva nou pentru unii dintre voi, tovarăşi, dar nu pentru noi toţi. Ca si în multe alte domenii în care România deţine supremaţia, partidul nostru comunist si-a format si dezvoltat propriul său concept, original, asupra serviciilor de informaţii tehnologice, cu cîţiva ani în urmă. Ele s-au dovedit a fi substanţial superioare celor pe care le-am moştenit de la Moscova.
Apoi Ceauşescu a scos în evidenţă care sînt principiile lui despre un spionaj total, tehnic şi ştiinţific, îndreptat împotriva Occidentului; importurile din lumea capitalistă ar trebui să devină

acum o excepție, nu o regulă.
— în timpul vizitei pe care am întreprins-o în 1975 la Tokyo, mi s-a spus o poveste foarte interesantă. Era vorba despre cum au reuşit japonezii să-si construiască o industrie foto. Nu vă voi spune dacă a fost Canon, Nikon, Minolta sau altă firmă, pentru că am promis că voi păstra secretul; dar hai s-o botezăm „To-kon". Cînd au început, nu aveau nici măcar cele două strunguri montate într-un garaj abandonat cu care si-a început Sony activitatea. „Tokon" a început prin a angaja 160 de ingineri din domeniul opticii şi al mecanicii, fiecare dintre aceştia primind cîte un plic sigilat, în interiorul acestora se aflau nume ale unor companii, occidentale unde inginerii trebuiau să reuşească să se angajeze timp de trei ani si numele echipamentului fotografic sau al unei părți a acestuia pe care fiecare trebuia să învețe să-l producă. Unii, de exemplu, s-au dus la Leica sau la Rolliflex pentru a învăța cu ce se face saşiul, partea mecanică, electronică sau fotoelecîronică a aparatului de fotografiat. Alții s-au dus la Zeiss-Ikon să învețe totul despre lentile. Pe toată această perioadă ei au fost plătiți şi de „Tokon", în plus față de salariile pe care le luau de la Lcica, Rolliflex sau Zeiss. Cînd s-au întors în Japonia au proiectat diferite modele de aparate de fotografiat, bazîndu-se pe ceea ce au furat de la firmele din vestul Europei, apoi au construit o fabrică modernă si bang! dintr-o dală „To-kon" a început să inunde piețele lumii cu aparate de fotografiat foarte bune, dar care erau mult mai ieftine decît cele europene. Nu a fost pierdut nici timpul cu cercetarea, nu a fost cumpărată nici o licență ori ceva asemănător si nu au fost plătite drepturi de folosință. Acesta este drumul pe care trebuie să-l urmăm şi noi în viitor. Cu o singură diferență: noi nu îi vom plăti pe inginerii noştri de două ori. Noi sîntem comunişti, nu capitalişti. Noi sîntem chemați să ne îmbogățim patria şi nu propriile buzunare, tovarăşi, si-a dus Ceausescu povestea pînă la slîrşit.
După aceasta el a început să împartă ordine cu abilitatea unui agent de spionaj profesionist, care făcuse toată viața numai asta. Comerțul exterior trebuia reorganizat astfel încît importurile să fie subordonate total principiului spionajului economic total. Fiecare reprezentant comercial din Occident trebuie să aibă un rol dublu. Fiecare contact cu firmele din Vest trebuie analizat în scopul obținerii de informații tehnico-ştiințifice. Fiecare specialist occidental întîlnit în timpul negocierilor comerciale trebuie raportat celor de la DIE. Toate investițiile comune sau în cooperare cu companiile din Vest trebuie să fie subordonate unicului scop de a obține noi mijloace tehnologice si informaționale. Ministerele industriale româneşti trebuie să atragă un cît mai mare număr de occidentali la Bucureşti şi să-i facă să aducă cu ei documente semnificative. Securitatea internă si cu DIE trebuie să vegheze tot timpul pentru ca efectiv fiecare vizitator vestic, venit cu probleme tehnice, comerciale sau financiare, să nu scape cu bagajele necontrolate, astfel încît toate documentele secrete de valoare să fie fotografiate.
— Florescu nc-a spus o poveste interesantă despre un emigrant român care a devenit un agent foarte folositor, a spus Ceausescu. Vreau să vă spun acum o altă istorioară. Nu cu mult timp în urmă, l-am trimis pe Pățan la Beijing să-i propună tovarăşului Hua Guo-Feng ca serviciile noastre de spionaj din străinătate să lucreze împreună.
Ion Pățan era vicepreşedinte al Consiliului de Miniştrii, însă pînă în martie 1978 fusese si ministru al comerțului exterior.
— Şi ştiți ce a spus tovarăşul Hua ? „Noi nu avem spioni în Vest". Puteți să credeți aşa ceva ? Cînd Pățan a insistat, tovarăşul Hua a replicat: „Spune-i prietenului meu Ceausescu că noi nu avem spioni în Vest, însă avem acolo o sumedenie de patrioți". Asta este ceea ce ar trebui să facem şi noi, tovarăşi. Avem peste 600 000 de români care trăiesc în Occident, cei mai mulți dintre aceştia în America. Detroil şi Cleveland sînt cele mai mari oraşe româneşti, în afară de Bucureşti. Şi mai avem o grămadă de germani care trăiesc în Germania Federală, care sînt fie născuți în România, fie de origine română. Nu mă bazez pe evreii români care sînt răspîndiți peste tot în lume. Trebuie să-i transformăm pe toți, unul cîte unul, în patrioți care luptă pentru țara lor în străinătate, în soldați aflați în serviciul Partidului Comunist! Ceausescu a culminat ridicînd vocea foarte tare şi lovind cu pumnul în masă. Pentru încă o jumătate de oră, sau cam aşa ceva, a continuat pe acelaşi ton, descriind viitoarea Românie comunistă în viziunea lui, care ar trebui să devină una dintre primele zece puteri ale lumii, bazîndu-se pe spionajul economic. Ceausescu a încheiat apoi cu un mesaj: — Cu geniul său inegalabil, Lenin a definit viitorul revoluției sale proletare printr-o formulă matematică simplă: „Comunismul, egal putere politică plus electrificare". Astăzi, după şaizeci de ani, aş vrea să mai adaug o nouă piatră de temelie marxism-le-ninismului: comunismul modern, egal comunism național plus informații tehnologice şi bani de la capitalism. Aceasta, tovarăşi, este contribuția românească la marxism! a terminat Ceausescu.

Fața lui devenise de un roșu aprins, iar fruntea îi era îmbro-bonată de transpirație. Participanții s-au ridicat în picioare şi au început să bată ritmic din palme. Ceausescu a dat din mîini, iar asistența a încremenit.
— Am auzit unele voci ridicîndu-se în cîteva dintre celelalte țări ale Pactului de la Varşovia, cerînd anumite liberalizări pentru un grad mai mare de autonomie industrială.
— Ăsta este anarho-socialism, a strigat Mănescu, încercînd să-l anticipeze pe Ceausescu.
— Acesta este adevărul, tovarăşi. Ar trebui să cerem astăzi,-încă o dată, 0 mai mare disciplină de partid, la toate nivelurile. Aici, astăzi, am dat rapoarte, am pus întrebări, am criticat, am discutat. Acum însă trebuie să luăm o decizie, tovarăşi. O decizie unanimă, ca întotdeauna, care va trebui să devină literă de lege pentru fiecare român care trăieşte în interiorul si exteriorul granițelor noastre. Cine este pentru aprobarea noului concept despre serviciile de informații tehnologice, tovarăşi ?
Toată lumea a izbucnit în aplauze, care s-au transformat în bătăi ritmice din palme, rituale. Pentru un timp destul de îndelungat, Ceausescu s-a prefăcut că este ocupat cu hîrtiile care erau întinse pe masă, în fața lui, căutînd cîte una, rearanjîndu-le la locul lor, punîndu-şi dosarul în ordine. Apoi a ridicat din nou mîinile si a continuat, fără să se uite la noi, vorbind foarte repede, ca un agent de licitație american!
— Este cineva împotrivă ? Se abține cineva ? în deplină u-nanimitate Comitetul Politic Executiv al Partidului Comunist Român aprobă noul concept despre serviciile de informații tehnologice aşa cum a fost descris în raportul prezentat aici şi în concluziile întrunirii noastre.
La numai cîtcva minute după ce a părăsit sala, Ceausescu m-a chemat în biroul lui. Stătea în picioare în mijlocul camerei, alături de Elena.
— Cîți dintre directorii întreprinderilor de comerț exterior sînt ofițeri ?
— Unsprezece ofițeri DIE si unul DIA, din patruzeci şi unu. Douăzeci şi şase sînt colaboratori.
— Pînă la sfîrşitul anului trebuie să fie toți ofițeri bine acoperiți. Adu-mi-i aici unul cîte unul. O să le dau gradele militare cuvenite. S-a înțeles ?
— Da, tovarăşe.
— La fel cu Ministerul Afacerilor Externe, a adăugat Ceausescu. însă asta trebuie să rămînă secret pentru Andrei şi Burtică. Miniştrii sînt oricum rotiți din doi în doi ani aproximativ, nu-i aşa ? a spus el făcîndu-mi cu ochiul.

CAPITOLUL XXVII

— Generalul Pacepa la telefon.
— Să trăieşti, şefule. Cred că mai bine mîncai c.... cu ceapă decît să răspunzi la telefonul ăsta. Tovarăşu' vrea să vii aici i-mediat. Habar n-ai ce furtună groaznică te aşteaptă cînd o să apari, şefule.
— Vin imediat acolo, profesore.
ÎNCĂ UN SPION SOVIETIC ?
Abia trecuse cu cîteva minute de ora zece dimineața atunci cînd am părăsit biroul pentru a pleca spre Ceausescu. Asteptîn-du-mă, ca de obicei, la capătul scărilor, Manea mi-a dat un raport sumar, cu tonul său obişnuit, monoton si lipsit de implicare, ce nu trăda niciodată nici frica si nici satisfacția.
— Postelnicu era deja aici şi îl aştepta, atunci cînd Tovarăşul a sosit azi-dimineață. Tovarăşa Elena se afla împreună cu el, — ea nu vine niciodată atît de devreme — şi au intrat în birou toți trei o dată, ca si cum ar fi ştiut si ea ce avea să urmeze. Postelnicu a spus că este vorba de ceva urgent. Tovarăşul parcă era un morman de zbîrcituri. Arăta aproape la fel ca în ziua în care a rupt decretul ce îl făcea pe Miliatru şeful Statului Major.
Atunci cînd am intrat în biroul lui Ceausescu, acesta încă zbiera violent, lovind puternic cu pumnul în masă. Fața îi era roşie de mînie. Elena şi Postelnicu erau aşezați la o masă am-plasată în fața biroului său. în mijlocul acestei mese se afla un casetofon.
— D-de ce n-nu m-mi-ai r-raportat c-că L-Luchian e-este ofițer K-KGB ? a urlat Ceausescu la mine.
După aceea seară de la Ath6nee Palace, cînd Luchian l-a luat pe Nicu de gulerul hainei si l-a aruncat afară pe uşă, am tot aşteptat să se întîmple ceva. în orice caz, asta era cu mult peste ce mă aşteptam cu.

— S-spune-i, P-Postelnicu ! A-arată-i ce-ai a-aflat, a tunat Ccauscscu.
— L-am prins pe generalul Luchian că vorbeşte fluent ruseşte! a spus Postelnicu aruncîndu-mi bomba în braţe.
— Dă drumul la casetofon î a lătrat Elena.
Postelnicu, care niciodată nu aşteaptă să i se spună un lucru de două ori, mai ales de către Elena, s-a îndreptat supus spre casetofon, apăsînd pe buton. Se auzeau două voci, una de bărbat, alta de femeie, care discutau despre nişte oaspeţi care tocmai plecaseră. Cu toate că pe casetofon exista un puternic zgomot de fond, am putut recunoaşte vocea lui Luchian şi a soţiei sale, Silvia. Apoi vocile lor s-au auzit din ce în ce mai încet, stingîn-du-se complet. M-am mirat că înregistrarea era de o calitate atît de proastă, pentru că Luchian avea microfoane ascunse în toate camerele.
— Aici este! a ţipat Elena.
Am putut auzi cît de cît nişte cuvinte în limba rusă, dar, de vreme ce nu cunoşteam această limbă aproape deloc, ca şi Elena de altfel, nu am putut să înţeleg nimic. Şi nu am putut nici să-mi dau seama dacă cele două voci sînt tot ale soţilor Luchian.
— D-doi a-agenţi s-secreţi a-ai K-KGB ! Şi unul dintre ei chiar aici, în clădirea asta chiar, si tocmai d-deasupra b-biroului meu!
Furia lui Ceauşescu a crescut tot timpul, iar Elena punea mereu paie pe foc, dînd banda înapoi şi punînd-o din nou de mai multe ori.
— Luchian şi nevastă-sa nu sînt altceva decît doi agenţi secreţi sovietici, infiltraţi în Românig în timpul tulburărilor din perioada 1944-45, a declarat Ceauşescu la o oră după aceea, dispariţia bîlbîielii fiind un semn sigur că începuse să fie stăpîn pe sine. A mai spus că cei doi erau români basarabeni şi de acolo veneau şi greşelile de limba română pe care ei le făceau. KGB-ul le dăduse acte de cetăţeni români născuţi la Tighina, i-a înarmat cu certificate de naştere false care nu puteau să fie verificate, pentru că Tighina se afla acum în Uniunea Sovietică, si au inventat chiar şi morminte false la Bucureşti pentru părinţii lor. Nu era nici o îndoială despre asta. Conversaţia în limba rusă era cea mai bună dovadă. Soţii Luchian nu trebuiau însă arestaţi; ei trebuiau neutralizaţi într-un mod diferit. Pînă în ziua în care se va ajunge la o decizie finală, vor trebui ţinuţi sub supravegherea cea mai atentă.
Atunci cînd am plecat, împreună cu Postelnicu, Elena era încă aşezată pe acelaşi scaun, strîngînd cu ambele mîini caseto-fonul. La masa lui de lucru, Manca se ocupa cu răsfoitul unor hîrtii, 'indiferent faţă de tot ce ce se întîmpla în jurul lui. A remarcat numai, în treacăt, pe tonul său monoton, fără inflexiuni:
— Arc de gînd tovarăşul să rupă încă un decret ?
NEUTRALIZAREA POSTULUI DE RADIO EUROPA LIBERĂ
Eram în maşină întorcîndu-mă de la birou atunci cînd a sunat radiotelefonul de la bord, auzindu-se în difuzor:
— Şaizeci si doi să se prezinte imediat la raport la zero unu. Repet, şaizeci şi doi să se prezinte imediat ta raport la zero , unu.
— Şaizeci şi doi este în drum către zero unu, am răspuns eu. Cînd am ajuns la cancelaria lui Ceauşescu, Manea era afară si mă aştepta.
— Iar a început un ciclon distrugător, cu Coman si Postelnicu, iar în mijlocul furtunii este acum Plesiţă, în timp ce tovarăşa Elena trage puternic la foaie. Este vorba despre radio Europa Liberă ; au găsit ceva în buletinul pe care l-ai adus. Sper să n-o mai ţină prea mult aşa, că am bilete la Operă pentru diseară. *Manon* de Massenet. Nu am chef să-mi stric seara asta aşa cum şi-a distrus Manon Lescaut viaţa.
Manon era opera care îi plăcea lui Manea cel mai tare. Se gîndea la el însuşi ca la un fel de Manon, care îşi risipeşte viaţa alături de un curtezan pe care îl chema Ceauşescu.
Mă aşteptam la o izbucnire în legătură cu acel buletin zilnic, în care se vorbea despre noi si cuprindea extraordinar de violente atacuri făcute de radio Europa Liberă la adresa cultului personalităţii lui Ceauşescu. Atunci cînd am intrat, Ceauşcscu era aşezat la masa lui de lucru aruncînd priviri îngrozitoare, iar în spatele lui stătea ţeapănă Elena. Ajunsese la mijlocul ordinelor pe care le avea de dat, acesta fiind un semn că atmosfera începuse deja să se calmeze. Coman, Postelnicu si Pleşiţă mîzgăleau ceva de zor în carnetele lor de notiţe.
Ceauscscu a continuat să vorbească, fără să catadicsească să-mi arunce măcar o privire. A spus că

nu mai vroia ca numele de radio Europa Liberă să mai fie pronunţat vreodată în biroul lui. Că ar trebui înlocuit cu un nume de cod, ceva de genul „lahi-chi-iac". Sau chiar mai bine „Cutia cu trăncăneli". Că ar trebui creată o unitate specială de securitate care să nu se ocupe de altceva decît de „Cutia cu trăncăneli", pînă la anul. Că informatorii confindenţiali ai miliţiei si securităţii de pe întreg teritoriul ţării ar trebui să se implice în această operaţiune. Să fie aplicată cenzura totală asupra corespondenţei spre si dinspre Occident, cu confiscarea sau reţinerea tuturor materialelor adresate „Cutiei cu trăncăneli" sau în legătură cu aceasta. DGTO ar trebui să raporteze imediat tot ce descoperă prin microfoanele sale ascunse, prin interceptarea telefoanelor sau prin cenzurarea corespondenţei despre 5ci ce ascultă emisiunile „Cutiei cu trăncăneli". Astăzi, „Cutia cu trăncăneli" si-a aruncat veninul. Dar în ziua în care emisiunile ei nu vor mai fi un simplu atac la adresa partidului si a activiştilor guvernamentali ci de-a dreptul va apela la ei, încercînd să-i învârtească pe micile ei degete şi să-i ademenească pentru a-i face să treacă de cealaltă parte, ei bine, atunci ea va deveni cu adevărat o otravă ucigătoare. Iar noi trebuie să fim pregătiţi pentru ziua aceea.
— Trebuie să reconstruim centrul de bruiaj, a spus Ceauşescu în final, adresîndu-mi-se mie.
Centrul românesc de bruiaj fusese demontat cu ani în urmă, iar clădirile în care funcţionase fuseseră transformate în săli de clasă pentru şcoala DIE. Echipamentul de bruiaj demontat, fur-nizat în cea mai mare parte de Uniunea Sovietică în anii '50, fusese pus la păstrare, gata de a fi pus oricînd în stare de funcţionare. Era păstrat la un loc cu alte transmilătoare sovietice de bruiaj, mai noi si mai puternice, primite de la Moscova de-a lungul anilor. Ceauşescu a ordonat ca centrul de bruiaj să devină operaţional în mai puţin de şase luni. Bucurestiul şi teritoriile locuite de etnici unguri si"germani urmau să fie bruiate la intensitatea maximă. Dacă era nevoie de mai mult echipament, acesta trebuia să fie cumpărat imediat din import. După cîtcva minute, în care«a mai dat nişte ordine, Ceauşescu a ridicat mîini-le. semnalînd astfel că a terminat.
— Tu rămîi aici, Pacepa, a adăugat ci. Ceauşescu s-a ridicat de pe scaun, a ieşit din spatele mesei de lucru si a început să se plimbe în jurul camerei, cu ochii în pămînt, privindu-şi picioarele, cu braţele lui lungi atîrnînd rigid pe lîngă trup şi cu mîinile făcute căuş,. cu dosul palmelor la vedere. Elena s-a luat după ci, clătinîndu-se ca să ţină ritmul. Ceauşescu mi-a făcut semn cu mînă să mă aşez la rînd. Dădeam ocoluri prin cameră într-o procesiune tăcută, făcînd-u-mă să mă 'gîndcsc la marşul spre eşafod din *Simfonia fantastică* a lui Ber-lioz.
Ceauşescu a spart în cele din urmă tăcerea, vorbind însă extraordinar de încet.
— Mai bine as neutraliza „Cutia cu trăncăneli" din interiorul ei, decît să o bruiez tocmai de aici. Bruiajul nu va face decît să aţîţe interesul pentru ea. Vreau să scap de Bcrnard, a continuat el, vocea coborîndu-i încă si mai jos.
Noe'l Bernard era directorul Departamentului de limba română al postului de radio Europa Liberă. Lui Ceauşescu îi era teamă că Bernard va schimba politica postului de radio pe care îl conducea, de discreditare a vîrfurilor conducerii României, promovînd una prin care folosindu-se de vulnerabilitatea unor funcţionari importanţi să-i facă să colaboreze cu Occidentul.. Pe Ceauşescu îl înspăimînta să se gîndească la orice fel de trădători, dar ideea de a-i descoperi pe unii la cel mai înalt nivel era pentru el un adevărat coşmar.
— Şi de Georgescu, Nicule! a adăugat Elena cu glas tare. Bernard era fiara neagră a lui Ceauşescu, iar Georgescu spaima Elenei.
I-am amintit lui Ceauşescu că el personal l-a însărcinat pe Luchian să se ocupe de problema lui Georgescu, şi că Luchian părea optimist, căci spera că va obţine în curînd unele rezultate.
— L-Luchian c-este u-un o-om m-mort. D-DIE ar f-face b-binc s-să se ocupe d-de Georgescu s-si să termine c-cu e-el, a spus Ceauşescu abia auzit.
Atunci cînd am plecat, Ceauşescu era încă într-o foarte proastă dispoziţie, însă se calmase oarecum, pînă la purtctul în care să ştie exact ceea ce vrea.

PREGĂTIREA VIZITEI LA LONDRA

întors în biroul meu, am încercat să-mi intru în ritmul normal, în rutina conducerii unui serviciu de informaţii în străinătate, care îşi lărgea într-un ritm constant sfera de activităţi de la un timp încoace, ajungînd să fie implicat în aproape toate domeniile specifice, de la spionaj, influenţă, dezinformare, trafic de arme si oameni, contrabandă cu droguri, pînă la urmărirea cu ajutorul microfoanelor ascunse, montate prin casele şi birourilor tuturor conducătorilor României. Instituţiile guvernamentale civile s-au dovedit incapabile de a salva ţara de la dezastrul economic, si chiar Ceauşescu, în mintea lui, credea că întreaga ţară ar trebui într-adevăr condusă în stilul operaţiei „Orizont".

Se întunecase deja atunci cînd a sunat din nou telefonul S, în Bucureşti zilele de aprilie fiind încă scurte:
— Generalul Pacepa la aparat.
— Aici e sclavul tău, şefule. Cum e vremea pe acolo ?
— Liniştea de după furtună, profesore.
— Pe aici la fel. Tovarăşa Elena tocmai a plecat, dar atunci cînd a deschis uşa am putut simţi cît de încărcată era atmosfera înăuntru. Avea la subraţ un casetofon, cu toate că nu părea să se ducă la dans. Acum şi Tovarăşul este pe calc să plece. Ia ghici ce se va întîmpla după aceea ?
— Constantin Manea se duce să vadă *Manon.* Are bilete la Operă pentru diseară.
— Iar dumneata, şefule,' te vei duce să te întîlnesti cu Tovarăşul, la reşedinţa lui.
— O, nu î
— O, da î Prognoza lui Manea prevede vreme ceţoasă şi înăbuşitoare, însă fără alte furtuni cu trăsnete şi fulgere.
Ceauşescu se plimba cu paşi repezi prin enorma lui grădină, luminată numai de „pitici".
— Ce mai e nou ? mi-a pus el întrebarea convenţională, după ce am intrat în pas cu el. Fără să mai aştepte să-i spun ceva, a continuat: S-a primit cumva vreun răspuns de la Rolls-Royce ?
— Da, tovarăşe. Am primit unul afirmativ, venit direct de la Keith, am răspuns cu.
Şir Kenneth Keith era preşedintele companiei Rolls-Royce. Tocmai îi aprobase lui Ceauşescu să viziteze uzinele.de motoare de avioane Rolls-Royce în timpul călătoriei pe care urma să o facă în mod oficial în iunie, şi pe care tocmai o pregăteam.
— Asta-i excelent. Excelent. Yuromul nostru s-a prăbuşit tocmai din cauza motoarelor. Şi de la BAC ? a continuat ci, rcfe-rindu-se acum la British Aerospace, o companie creată în anul 1976, după naţionalizarea si fuziunea lui British Aircraft Corporation cu Hawker Siddeley şi Scottish Aviation.
— Da, tovarăşe.
— Foarte bine. în timpul vizitei vreau să semnez contractul atît pentru producţia de avioane cît şi pentru cea de motoare.
Ceauşescu se hotărîse să importe licenţa şi echipamentul necesar pentru producerea avionului comercial de pasageri BAC 111 de la British Aerospace, si să construiască motoarele turbo ale lui Rolls-Royce, cu care sînt echipate, pentru a putea deschide porţile informaţionale către ele.
— Nu va fi uşor.
— Vreau să am deja semnate ambele investiţii comune în perioada în care mă aflu în Anglia. Vreau ca ofiţerii noştri să se afle în fabricile lor imediat după ce ne întoarcem, a ordonat Ceauşescu, continuînd să se deplaseze cu paşi rapizi dar şi într-un ritm constant. Vreau să obţinem de la Rolls-Royce informaţii complete despre motoarele lor cu reacţie, militare. De la BAC vreau proiectele avioanelor lor de vînătoare.
A luat-o pe o potecă neiluminată.
— Şi-vreau şi Harrierul. Sînt sigur că Brejnev o să plătească un preţ foarte bun pentru el.
Harrier era primul avion militar al Forţelor Aeriene ale Marii Britanii (British Royal Air Forcc) care a devenit operaţional, capabil să decoleze şi să aterizeze vertical.
— încearcă să aranjezi o demonstraţie pe viu cu aceste aparate în timpul vizitei mele acolo.
Ccauşcscu a contiîiuat să mă potopească cu o avalanşă de ordine cu privire la pregătirea călătoriei la Londra. Ultimul a fost să aranjez, în afara programului oficial al vizitei; o întîlnire cu Cordon McLennean, secretarul general al Partidului Comunist din Marea Britanic, la Ambasada Română, departe de indiscreţia microfoanelor britanice.
— După ce o să stau o săptămînă întreagă la Buckingham Palace ar putea să se creadă că am căzut pradă influenţei capitaliste.
Ceausescu a schimbat brusc subiectul:
— Ai ceva vesti de la Dobreanu ?
Mihail Dobreanu era ginerele lui Ion Marcu, colonel DIE cu cea mai bună acoperire fiind angajat ca şef al unei agenţii comerciale româneşti din Teheran. Marcu a jucat rolul cel mai important în recrutarea fratelui şahului Iranului, devenind locotenentul consultant al acestuia în Teheran, responsabil cu tot ce avea legătură cu personalitatea princiară si primind pentru aceasta 10% din veniturile arabului, în bani lichizi. După un an, Marcu s-a dcconspirat, împreună cu soţia, cu fiica şi cu ginerele, ultimilor doi dîndu-li-se permisiunea de a-sj petrece o scurtă vacanţă în Teheran, această trădare provocMdu-i lui Ceausescu cea mai îngrozitoare explozie de nervi la care am asistat eu vreodată. După cîteva luni, DIE a descoperit domiciliul lor din Canada, unde Marcu

primise azil politic, şi unde se afla cu întreaga familie. Potrivit celor spuse de „Popovici", agentul DIE care a dat de urma lor, ginerelui lui Marcu i se făcuse dor de părinții lui, aflați în România, îndată ce a aflat, Ceausescu a ordonat ca acesta să fie ademenit în afara Canadei, prins şi adus la Bucureşti, ceea ce DIE tocmai reuşise de curînd.
— Da, tovarăşe. Dobreanu este acum în Bucureşti.
— A vorbit ?
— A fost interogat despre Marcu.
— Ce escroc nenorocit! Roagă-l pe fratele şahului să ordone să-mi fie scos din drum de Savak. Spune-i că este o dorință personală a mea. S-a înțeles ?
Savak erau ticăloasele servicii de spionaj ale şahului.
— Da, tovarăşe.
— Cînd urmează să fac vizita la Beijing ?
— La începutul lui mai.
— Dacă-i aşa, pot *eu* să i-o cer. Aranjează să facem o escală la Teheran pe drumul către Beijing. Spune-i şahului si lui frate-su să vină să ne întîlnim la aeroport. Vreau să-i dau scalpu' Iu' Marcu. S-a înțeles ?
— Da, tovarăşe.
— Strînge-l pe Dobreanu cu uşa ca să-l convingi să-şi aducă aici nevasta şi copilul. Trebuie să putrezească toți la puşcărie.
Atunci cînd am trecut pe lîngă banca aflată în fața casei cu două etaje pe care a construit-o pentru mama lui, Ceausescu a spus în mod automat :
— Bună ziua.
încă nu putea să creadă că femeia aceea octogenară, care purta mereu un şal negru, legat strîns în jurul umerilor si un batic, tot negru, pe care şi-l lega sub bărbie, nu va mai fi niciodată acolo, aşteptîndu-l pe bancă.
După încă cîțiva paşi, Ceausescu s-a oprit, a întins mîna spre unul dintre nasturii mei si a început să-l învîrtă. Cu o voce foarte, foarte înceată, mi-a spus :
— Vreau să-l infiltrăm pe „Radu" în biroul lui Bernard.
— Nu am avut niciodată vreun „Radu" la dispoziție, tovarăşe.
— Hai să facem unul.
Atunci cînd am ajuns în fața intrării, Elena stătea pe treptele de marmură, uitîndu-se după Ceausescu. Tîrsindu-şi picioarele încălțate în papuci, a încercat să ne'ajungă din urmă.
— Trebuie să scăpăm de Georgescu, Nicule, a pufnit ea. Te rog. Ce e prea mult, e prea mult.
— A-ha.
— Şi de Goma si Tănase! Ăştia nu suportă curaiu' nostru Nicule.
— Hai acum să mîncăm şi după aia să ne uităm la *Kojcik.* La ora zece, s-a întors el către mine, în timp ce se îndepărta mînă în mînă cu Elena.

CICLUL ÎNCEPE SĂ SE ÎNNOIASCĂ

Ceausescu, purtînd jerseul lui preferat, de culoare albă, fără guler, a sosit în sala de cinema la ora zece punct si a început să se plimbe prin cameră de jur-împrejur,. aşteptînd-o pe Elena. Atunci cînd a venit, aceasta era drapată într-un lung halat de casă din catifea cenuşie, încheiat numai la jumătate de nasturi. Ospătarul a dat buzna înăuntru cu vinul alb-gălbui moldovenesc păstrat la temperatura camerei şi a deschis apoi o sticlă rece de şampanie Cordon Rouge pentru Elena.
La sfîrsitul filmului lumina cea crudă a dat la iveală imaginea Elenei care dormea buştean cu capul cuibărit uşor pe catifeaua cenuşie a fotoliului în care se afla, cu gura deschisă larg, din ea ieşind un sforăit uşor şi constant.
Ccauşcscu si-a golit paharul cu vin, i-a aruncat o privire Elenei, care continua să doarmă, apoi s-a ridicat şi a plecat cu pas rapid, făcîndu-mi semn cu mînă să-l urmez. Odată ajunşi în camera lui de lucru a apăsat pe butonul unui casetofon, punîndu-l să meargă tare.
— Va trebui să mergi în Germania si să-l strîngi pe Beitz cu uşa, ca să ne dea odată Fokkerul. Urşii noştri nu se dau aşa, pe gratis.
Berthold Beitz, directorul general al renumitului concern Krupp si membru în consiliul de conducere al Fokkerului, era un vînător pătimaş şi o cunoştință apropiată a fostului prim-mi-nistru, Maurer, si al lui Luchian. După nenumăratele călătorii pe care le-a făcut în România ca să meargă la vînătoare, Beitz s-a întors acasă cu nişte blănuri de urs extraordinare, obținute ca trofee. Şi dacă blănurile acelea au ajuns în Germania Federală, Beitz nu a uitat să lase în România o sumedenie de arme de vînătoare de cea mai bună calitate, făcute special de concernul Krupp, atît pentru

Ceausescu cît si pentru Maurer.
— Va trebui să-l strîngi si pe Wischnewski cu uşa. Hans Jiirgen Wischnewski avea titlu de ministru al cancelariei si era numărul doi al cabinetului lui Helmut Schmidt. în ultimii cîțiva ani mă întîlnisem cu el de mai multe ori pentru a-i înmîna personal mesaje de la Ceausescu pentru Helmut Schmidt, în care se cerea tehnologie interzisă țărilor socialiste, motivînd că astfel România ar fi ajutată să-si păstreze situația de independență față de Moscova. Deosebit de înțelept şi cu un caracter de neclintit, Wischnewski a luptat cu încăpățînare pentru a nu i se da lui Ceausescu acces la tehnologia aeronautică militară vest-germană. Aşa s-a întîmplat şi cu Beitz care, în ciuda vagilor promisiuni pe care i le făcuse lui Luchian, dar si mie, în timpul unor dejunuri si supeuri prieteneşti care au avut loc în vilele executivului lui Krupp, nu avea de gînd să-şi pună în joc prestigiul de dragul lui Ceausescu.
— Nu-l uita nici pe prinde-muşte (se referea Ia Willy Brandt). Fă-l să vină încoace înainte să plec la Londra. Pe ăsta îl strîng *eu* cu uşa.
în timp ce Ceausescu vorbea, uşa camerei de lucru s-a deschis cu putere, lovindu-se de perete. Elena a intrat împleticindu-se, cu ochii cîrpiți de somn, cu părul ciufulit, cu halatul de pe ea sifonat si lălîu, venind cu siguranță din sala de proiecție.
— încearcă să pleci la Bonn chiar mîine. Asta este ce trebuie să facem prima dată, mi-a spus Ceausescu peste urnăr, în timp ce Elena îl trăgea după ea.

O ULTIMĂ PETRECERE

Atunci cînd am reuşit în sfîrşit să plec era trecut de miezul nopții.
— La Casa de oaspeți, i-am ordonat şoferului.
îi promisesem lui Burtică să nu lipsesc de la cina pe care o dădea. Celebra cu această ocazie numirea în funcția de ministru al comerțului exerior. Cînd am ajuns acolo toată lumea era în al noulea cer.
— Poate să-mi spună cineva cîte feluri de mîncare ne-au fost servite în seara aceasta ? l-am auzit pe Cornel Burtică întrcbînd, în timp ce eu mă aşezam pe scaunul care îmi fusese păstrat.
— Cel puțin zece, a bolborosit Ştefan Andrei cu gura plină.
— Este o mare abundență ! a continuat Burtică.
— De ce ? Păi am văzut că la bucătărie mai sînt încă zece feluri care ne aşteaptă.
— Eu vorbesc despre altceva. Puteți să credeți aşa ceva, tovarăşi ? Avem încă restaurante de primă clasă pentru turişti care oferă numai patru sau cinci feluri de mîncare în meniu. D-aia ziceam că este o mare abundență.
— Ce dezastru pentru relațiile noastre cu străinătatea, a contribuit Andrei.
— I-am pus pe cîțiva dintre oamenii mei să strîngă meniurile restaurantelor turistice pe care la avem în Bucureşti. Iar atunci cînd Tovarăşul a venit din Statele Unite, i-am raportat despre toată încurcătura pe care am găsit-o. Cu *dovezi.* Şi ştiți ce a făcut ?
— I-a arestat pe toți responsabilii de restaurante ? a încercat să ghicească ministrul apărării naționale, Ion Coman.
— Dar de ce să-i aresteze ? Sînt cu toții fie numiți de noi, fie chiar ofițeri dc-ai noştri, a spus ministrul de la interne, Teodor Coman, luîndu-le apărarea.
— Tovarăşul a dovedit din nou că este fără egal! Chiar atunci, pe loc, a ordonat să fie conceput un decret prezidențial prin care fiecare restaurant turistic să aibă un număr minim de aperitive de bază în meniul său. Am propus să fie treizeci şi cinci pentru un restaurant de categoria lux si douăzeci şi cinci pentru celelalte.
— Extraordinar! Dar cum reuşesc să se descurce ? a întrebat Ion Coman.
— A fost ideca lui Tovarăsu': conserve, hrană conservată. Fiecare restaurant va trebui să aibă în stoc mai multe mii de conserve, cu felurile de mîncare afişate în meniu. Dacă cineva vrea să mănînce gulaş, deschizi o cutie de gulaş şi i-o serveşti. Dacă vrea fasole cu cîrnați, îi deschizi altă conservă. Carne de porc sau şuncă ? Imediat. Iar calitatea este mereu aceeaşi. Tovarăşul ar putea foarte uşor să facă milioane în Vest cu ideile pe care le are.
— Nu este cam scump să se servească mîncare conservată într-un restaurant ? a îndrăznit să întrebe Coman.
— Este o problemă de prestigiu național, nu de bani, s-a băgat Andrei.
— Toate restaurantele merg în deficit, tovarăşi. Tot ce trebuie să facem este să dublăm subvenția şi vom putea avea treizeci şi cinci de aperitive de bază în meniu. Nu banii sînt problema, ci turiştii. Nimeni şi nimic nu poate să facă o propagandă mai bună României comuniste decît un turist care s-a simțit bine aici.

Discuția a continuat într-un stil dezordonat. Oamenii, de la această înălțime, nu sînt obişnuiți să-i asculte pe cei din jur. Tot ce vor ei este să-si aducă propriile lor contribuții la adularea lui Ceaușescu. întotdeauna se află cineva prin preajmă, care să-i raporteze mîine lui Ceauşescu tot ce ai spus tu azi. Şi asta fără măcar să mai punem la socoteală microfoanele.
— Tovarăşul, bietul de el. Ca şi cura nu i-ar fi fost de ajuns cu Washington si Casa Albă. Acum trebuie să se mai ducă şi la Londra şi să se culce în palatul regal, s-o vadă pe regina aia cu nasul pe sus, care se uită la el ca la un văr venit de la țară, a comentat compătimitor dar neinspirat Ion Coman.
Burtică a rămas blocat.
— Dar ce crezi că sîntem noi, Comane, nişte troglodiți ? Poporul român a fost în stare să-i dea Tovarăşului în douăzeci de ani mai mult decît i-a dat imperiul britanic întregii dinastii într-un mileniu întreg. Cîte cabinete de lucru are regina ? Unu' Comane. Tovarăşul nostru are trei, iar unul dintre ele este în fostul palat regal. Oare cîte reşedințe oficiale are regina ? Trei, Comane şi numai atît. Tovarăşul are cinci. Cinci, Comane. Cinci. Şi asta fără să punem la socoteală cele treizeci şi nouă de case de oaspeți speciale pe care le-am construit pentru dînsul în fiecare județ, şi pe care le ținem numai pentru cazul cînd face vizite sau merge la vreo partidă de vînătoare. *
— Şi douăzeci şi unu de apartamente prezidențiale în ambasadele-noastre, s-a amestecat Andrei în discuție, plescăind zgomotos. Nimeni altcineva nu pune piciorul în ele. Sînt păstrate numai pentru Tovarăsu'.
— Cîte avioane personale crezi tu că are regina ? a continuat Burtică. Două, Comane, asta-i tot ce are. Tovarăşul are nouă, *plus* trei elicoptere. Şi nu uita că unul este un Boeing 707 iar două dintre ele sînt acele gigantice Iliusin-62. Toate sînt dotate cu apartamente prezidențiale, saloane si birouri. .Cîte trenuri personale crezi că are regina ? Unu', Comane, numai unu', si chiar si ăla este foarte vechi. Tovarăsu' are trei. Nu trei compartimente, ci trei trenuri întregi si toate ultramoderne. Cîte ambulanțe crezi că poate regina să aibă ? Două, Comane, numai două — si asta ştiu sigur. Tovarăsu' are patru, toate comandă specială, aduse din America si Germania Federală. Dar cîte spitale personale crezi că are regina, Comane? Nici unu', uite cîte are. Tovarăsu' are unul numai pentru el singur. Şi medici care îl tratează numai pe el şi familia lui.
— Şi asta fără să punem la socoteală noul centru administrativ, a adăugat cu mîndric ministrul de interne, în timp ce îşi umplea un pahar pentru apă cu whisky, pe care l-a golit dintr-o sorbitură.
— Ai dreptate, Comane, a fost de acord Burtică. Crezi tu că regina ar putea demola centrul Londrei, ca să construiască palate pentru ea însăşi şi pentru guvernul ei ? Dar noi putem, tovarăşi. Şi aşa vom face. Şi îi vom da numele de Centrul administrativ „Ni-co-la-e Cea-u-şe-scu".
r— Mă voi duce cu Tovarăşul la Londra, a spus Andrei. Tocmai mi s-a comunicat. Am aflat că o să stăm cu toții la Buckin-gham Palace. Este adevărat, Pacepa ?
— Adevărat.
— Mor de curiozitate să văd cu ochii mei locul în care regina Victoria a domnit timp de peste şaizeci si cinci de ani. în calitatea mea de ministru de externe, s-ar cuveni să mi se ofere unul dintre cele mai bune apartamente din palat. Abia aştept să mă piş pe pereții ei imperiali şi pe mobila regelui George al patrulea. O să fie o distracție mai mare decît la Blair House! ne-a luat ochii Andrei cu cunoştințele lui învălmăşite despre istorie.
Conversația a fost din ce în ce mai animată, direct proporțional cu numărul sticlelor golite, luînd turnuri nebănuite şi atingînd cele mai neaşteptate subiecte. Petrecerea a ajuns în cele din urmă la obişnuitul ci sfirşit, cu cei doi Coman afumați bine, Andrei abia ținîmlu-sc pe picioare, iar Burtică beat, însă con-trolîndu-se deplin.
Ca de obicei, în apartamentul meu era întuneric. Numai Fedoi Lily, cu fața lui plină de zbîrcituri, ca a unui țăran bătrîn, blîndă si senină, mă aştepta. M-a privit în față cu ochii lui mari, calzi şi prietenoşi, întotdeauna scrutători.
Am găsit o invitație tipărită, lăsată pe masa cea mare, pentru oaspeți, de lîngă Fedot, în care eram chemat la închiderea expoziției Danei. Pe rîndul pe care trebuia scris numele, Dana scrisese din nou, cu mîna ei fermă si totuşi feminină: „Tăticului meu iubit".

EPILOG

Pe 23 iulie, duminică, Dana a venit cu mine la aeroport. Ceausescu mi-a ordonat să mă întorc în Germania Federală pentru a încerca încă o dată să obțin aprobarea Bonnului pentru o firmă mixtă, astfel încît să poată să înceapă construirea avioanelor Fokker în România si în plus să aibă o deschidere pentru a fura tehnologia de la VTOL. Aveam la mine mesajele lui personale adresate cancelarului Helmut Schmidt si prințului Bernhard al Olandei, cel mai proeminent

membru a'l consiliului director al Fokkerului, în care aceştia erau asiguraţi ferm că nici unul din secretele tehnologiei occidentale derivînd din această investiţie nu va fi împărtăşii Moscovei. Ceausescu mi-a ordonat să mă întorc în cîteva zile pentru a începe să'lucrez la planurile pe care el si nevastă-sa le aveau pentru asasinarea a trei disidenţi emigraţi în vestul Europei.
Atunci cînd am luat-o în braţe pe Dana si am sărutat-o de la revedere ştiam că nu o să mă mai întorc.' Nici peste cîteva zile si niciodată. Deodată mi s-a părut că îmi ajunge. Destulă publicitate, destule comploturi, destul cu viaţa în vîrful unei societăţi pe care o detestam din ce în ce mai tare, destul cu amîna-rea visurilor mele de a fugi spre libertate.
— Iartă-mă, Dana, i-âm spus sărutînd-o. Iartă-mă pentru tot răul pe care poate ţi l-am făcut şi pentru tot ceea ce ar fi trebuit să fac si nu am apucat.
— Hai, tăticule, termină, a replicat Dana, ochii ei căutîndu-i pe ai mei şi încercînd să înţeleagă la ce mă gîndesc. Cu tatăl meu la bord, nu există nici un avion pe lumea asta care să se poată prăbuşi.
Atunci cînd avionul ajunsese deja departe pe pistă, ea stătea încă în faţa balustradei, făcîndu-mi cu mîna. Dana nu putea să ştie şi, pentru a o proteja, nu am putut atunci să-i spun că în urmă cu o noapte îmi luasem adio de la viaţa mea în România.
Era trecut puţin de miezul nopţii cînd m-am întors acasă în acea ultimă seară. Totul era la fel ca de obicei. Miliţianul de la Ambasada Poloniei a ieşit afară din ghereta lui din faţa porţii ca să-mi adreseze un salut formal, iar doamna Groza privea afară, pîndind din spatele perdelelor de la fereastră. Singura lumină care ardea în apartamentul meu era cea de la Fedot Lily, şi am împins un scaun acolo ca să vorbesc cu el. Nici pînă în ziua de azi nu am cea mai mică idee cît am stat acolo, poate un minut, poate o oră, dar ştiu că în ochii lui negri simţeam întrebări mai grele decît cele pe care le avusese pînă atunci. Hotărîrea luată fiind definitivă, m-am dus în camera mea de lucru şi am scos o anumită bucată de pe podeaua parchetată, sub care se afla un mic plic. Conţinea carnetul de membru al Asociaţiei Tinerilor Prieteni ai Statelor Unite, care mi-a fost dat în 1945, atunci cînd m-am înscris în ea, această organizaţie fiind sponsorizată de Ambasada Statelor Unite din Bucureşti, fiind declarată mai tîrziu de comunişti drept trădătoare. Am ars încet plicul cu bricheta, după care am plecat de acasă, suindu-mă la volanul maşinii de serviciu, care era parcată mereu în faţa casei, pentru cazuri de urgenţă.
Luna plină strălucea ca ziua atunci cînd am ajuns în cimitir şi am îngenuncheat în faţa mormîntului tatălui meu. El a fost cel care mi-a insuflat dragostea pentru America. Cea mai mare parte a vieţii şi-a petrecut-o muncind la filiala din Bucureşti a lui General Motors, unde entuziasmul său pentru America a crescut continuu. Ferm hotărît să emigreze cu familia lui la Detroit, aşa cum făcuse un unchi al lui, a avut ghinionul să fie prins în România într-o capcană, mai întîi din cauza celui de-al doilea război mondial, după aceea din cauza ocupaţiei sovietice. Tot ce a mai putut să facă a fost să-mi transmită mie toată dragostea lui pentru America, continuînd să mi-o adîncească atîta timp cît a mai avut o scînteie de viaţă rămasă în el.
Cînd am ajuns înapoi acasă, mi-am scos vioara si am stat în faţa portretului mamei mele. Acordurile piesei sale favorite, *Humoresque* de Dvorjak, păreau să mă lovească cu puterea unei ploi de primăvară. Cînd am terminat de cîntat, i-am sărutat fruntea si părul. I-a luat cîteva clipe pînă să înţeleagă, după care ochii ei mari si negri mi-au părut înfricoşaţi.
— Ai de gînd să mă părăseşti ? mi s-a părut că citesc pe buzele ei. M-am uitat repede de jur-împrejur. Nu era nimeni acolo, în afară de microfoanele despărţite de pereţi.
Mi-am petrecut restul nopţii luîndu-mi la revedere, rînd pe rînd, de la toate picturile Danei, atingîndu-le pe unele, mîngîin-du-le pe altele numai cu privirea. Cînd am ajuns la cărţile mele, aproape se crăpa de ziuă. Adînc îngropat în paginile lor, se aflau alţi ani de speranţe deşarte şi visuri neîmplinite.
Aflîndu-mă în avion a doua zi, abia după ce am trecut prin stratul de nori cumulus, o lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz. O iubesc pe Dana cu mult mai mult decît îmi iubesc propria viaţă. De-a lungul anilor am făcut tot ce am putut pentru a o lua cu mine în Vest. Numai acolo, departe de microfoanele comuniste şi de omniprezenta securitate românească, aş fi fost în stare să-i explic cu calm ce intenţionam să fac, unde vroiam să mă duc. O cunosc pe Dana la fel de bine cum mă

cunosc pe mine însumi, şi nu aveam nici cea mai mică îndoială că si ea ar fi ales drumul către libertate. Nu numai că este fiica mea, dar ea este pe deasupra si un artist care întotdeauna si-a dorit să exprime ceea ce simte ea însăşi, nu ce i se spune să simtă. Eram convins că o dată ajunşi amîndoi în Vest, fie măcar şi pentru o singură zi, nu ne-am mai fi întors niciodată în România. Ceauşescu a refuzat cu insistenţă să ne lase.

Pentru a-i proteja Danei viitoarele zile si nopţi, viaţa şi libertatea ei, nu i-am spus si nu-i spun nici chiar acum despre planurile mele. De aceea nu i-am putut spune că întreaga mea nouă viaţă de aici, din „America noastră", aşa cum obişnuia tatăl meu să-i spună, va fi dedicată eliberării ei si logodnicului ei din sclavie şi făcînd tot ce voi putea pentru a-i aduce si pe ei aici, să devină si ei americani. Atunci cînd avionul era departe, pe cer, trecînd peste graniţa României, ani închis ochii, în minte mi-a apărut astfel imaginea lui lisus Christos crucificat, căruia m-am rugat, cerîndu-i iertare pentru trecutul meu, libertate pentru fiica mea si putere pentru viaţa pe care o avem înaintea noastră.

Cînd am ajuns la aeroportul din Frankfurt pe Main, am fost întîmpinat de ambasadorul Ion Morega si de şeful bazei DIE, generalul Ştefan Constantin. Ei mi-au raportat că au fixat pentru următoarea după-amiază o întîlnire cu ministrul cancelariei vest-germane, Hans Jurgen Wischnewski, aşa încît puteam să-i înmînez acestuia mesajul lui Ceauşescu, adresat cancelarului Schimdt. Cei care m-au întîmpinat m-au dus la un vechi castel din afara oraşului Frankfurt, pentru a dejuna, si acolo ne-am depănat amintiri despre zilele petrecute la reşedinţa ambasadorului, aflată în Bad Godesberg, lîngă Bonn. Atunci cînd, în cele din urmă, Constantin m-a condus la hotelul Intercontinental din Koln, i-am spus că vroiam să-mi petrec dimineaţa zilei următoare lenevind în sala de sănătate a hotelului. Eram cunoscut ca un iubitor fanatic al jocului de tenis, al înotului şi saunei.

A doua zi dimineaţă, foarte devreme, am părăsit hotelul singur, am luat un tren spre Bonn, apoi un taxi pînă la Ambasada Statelor Unite, unde am cerut azil politic. La cîteva zile după aceea mi-a fost acordat cu mărinimie, în ciuda celor 27 de ani în care am slujit comunismul de pe poziţii din ce în ce mai înalte, Statele Unite ale Americii mi-au acordat cu generozitate privilegiul de a deveni o parte a acestei minunate naţiuni. Din punctul meu de vedere, eram hotărît să fac tot ce îmi stătea în putinţă pentru a răsplăti această generozitate.

în noaptea de joi, 27 iulie, am părăsit în secret Germania Federală la bordul unui avion Hercules, aparţinînd Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, trimis de Washington să mă ia. Pentru această călătorie specială, în cala imensului avion a fost amenajată la repezeală o cabină de lemn cu un spaţiu pentru servirea mesei si un loc de dormit. Tocmai ajunsesem la Oceanul Atlantic atunci cînd comandatul de zbor a venit în camera mea de lemn.

— Bun venit în libertate, domnule.

Era pentru prima dală după foarte mulţi ani cînd cineva mi se adresa cu *domnule* în loc de *tovarăşe.* Atunci cînd l-am strîns în braţe, am simţit deodată că voi izbucni în lacrimi, dar încă nu învăţasem să plîng de bucurie.

După ce a plecat comandantul, gîndurile mele s-au întors în mod reflex înapoi la Bucureşti. Avea să-i ia ceva timp lui Ceauşescu, săptămîni întregi, ca să poată să adune la un loc „probe de necontestat" care să arate că fusesem recrutat de CIA încă de pe vremea cînd eram un adolescent credul, incapabil să înţeleg care sînt avantajele comunismului asupra capitalismului. Pe urmă Ceauşescu urma să mă judece şi să mă condamne la moarte ca fiind agent CIA, si să facă tot ce avea să-i stea în putinţă ca să şteargă si cea mai mică urmă care să ateste că generalul Ion Mihai Pacepa a existat vreodată. Blocul sovietic are propriile sale reguli de a scrie si a rescrie istoria. Şi într-adevăr generalul Ion Pacepa a încetat să existe, exceptînd prezenţa sa în memoria cîtorva oameni. El rămîne pentru totdeauna în avionul acela imens, izolat în interiorul unei cabine din lemn, construită pentru el în cala aparatului de zbor. Mai avea exact trei luni pînă să ajungă la rotunda vîrstă de 50 de ani.

Omul care a coborît din avionul Hercules pe baza aeriană Andrews (Andrews Force Base) de lîngă Washington DC, pe data de 28 iulie 1978, avea o identitate nou-nouţă, atestată de noile lui acte americane. Fălcile sale încleştate, cu fermitate, trădau hotărîrea lui de nestrămutat de a începe o viaţă nouă, liberă, aşa cum au făcut atîţia alţi emigranţi înaintea lui.

La cîteva zile după dispariţia generalului Pacepa, Ambasada Statelor Unite si alţi diplomaţi occidentali din România au descris Bucurestiul ca pe un oraş în stare de asediu. Sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Român si rezidenţa conducătorului acestuia erau puse sub pază grea, în timp ce trupele de securitate patrulau prin capitală zi si noapte. Nicolae Ceausescu, despre care s-a spus că este bolnav si obligat să rămînă acasă, si-a încetat orice activitate si a

dispărut din ochii publicului.
în septembrie 1978 presa occidentală si sursele diplomatice din Bucureşti au raportat că dispariţia generalului Pacepa a fost urmată de cea mai mare epurare politică din România de după cel de-al doilea război mondial. O treime din conducerea Consiliului de Miniştri a fost demisă. Douăzeci şi doi de ambasadori au fost înlocuiţi si peste doisprezece ofiţeri de securitate de cel mai înalt grad au fost arestaţi, împreună cu alte cîteva zeci de cadre cu grad ceva mai mic, care pur şi simplu s-au spulberat, au dispărut din vedere, luaţi de furtuna tulburărilor. Generalul Eugen Luchian se afla printre cei din urmă.
în octombrie 1978, din cauză că ofiţerii şi agenţii D1E de pe tot întinsul Occidentului erau cercetaţi de serviciile de contrain-formaţii, Bucurestiul era angajat cu totul într-o furioasă operaţiune care urmărea retragerea celor mai mulţi ofiţeri DIE aflaţf în'Vest mai mult sau mai puţin legal, cu scopul evident de a evita creşterea disensiunilor politice internaţionale. Unii dintre ei au ales libertatea, atunci si acolo, alţii mai tîrziu, însă toţi au raportat că la numai cîleva ore după dispariţia generalului Pacepa DIE a intrat într-o stare de confuzie disperată si curînd a început să se dezintegreze. Numeroase comisii de investigaţie, toate conduse de Elena, au început să disece DIE si personalul său. Pe la sfîrşitul anului, Elena a declarat dizolvarea DIE şi a început să-şi construiască propria ei organizaţie, pe ruinele celei vechi. Toate serviciile occidentale de informaţii au fost de acord, mai tîrziu, că DIE s-a dovedit a fi primul serviciu de spionaj din istorie distrus în întregime datorită deconspirării unui singur om.
Fiica lui Pacepa, Dana, s-a căsătorit cu logodnicul ei, sculptorul Dan Dămăceanu, pe 4 iulie 1979. Complet izolaţi de Securitatea română, ei nu au reuşit să primească nici o ştire directă din Statele Unite. Abia la începutul anului 1985 Dana si Radu au aflat pentru prima dată, dintr-o scrisoare deschisă pe care le-a trimis-o tatăl tinerei, publicînd-o în Franţa, că nu a fost găsit mort într-o staţie de metrou din New York, aşa cum fuseseră lansate unele zvonuri la Bucureşti, si că, dimpotrivă, era cît se poate de viu, luptîndu-se pentru a le obţine şi lor libertatea, în pofida ordinelor pe care[1] le-au primit de la trupele de securitate, în ziua de 5 iulie 1985 Dana si Radu, în mod curajos, au completat o cerere oficială de a părăsi România, înregistrată cu numărul 2668. Mulţi dintre membrii Congresului Statelor Unite i-au scris preşedintelui Ceausescu cerînd libertatea lor, dar toate scrisorile au rămas fără răspuns.
Periodic, serviicile secrete române au încercat să-l localizeze pe Pacepa în cele mai neaşteptate moduri. De-a lungul anilor am reuşit să observ o paradă permanentă a celor mai ciudate personaje — occidentali, palestinieni şi români emigraţi — care lăsau să se înţeleagă că ar fi putut face avere cu Pacepa, dacă s-ar fi băgat împreună în afaceri, dacă l-ar angaja în funcţia de consilier economic sau dacă ar scrie împreună o carte. Au mai existat, de asemenea, încercări ale unor oameni rcprczentînd diferite' grupuri internaţionale de a recruta ofiţeri CIA în rezervă, cu oferte tentante de răsplată financiară, pentru a le da pînă si cea mai vagă informaţie asupra noii identităţi a lui Pacepa, ori a locului în care s-ar putea afla. O privire mai atentă asupra tuturor acestor încercări a dat întotdeauna la iveală fie pumnul înmănusat al lui Ceauşescu în persoană, fie al celor doi buni prieteni ai lui, OEP a lui Yasser Arafat si Libia lui Moammar el Gadhafi.
De la deconspirarea generalului Ion Minai Pacepa din anul 1978, Nicolae Ceauşescu nu a mai primit nici o invitaţie de a pune piciorul în Statele Unite. Oricum, statutul comercial de „naţiunea cea mai favorizată" acordat României a continuat să fie reînnoit de guvernul Statelor Unite, oferind astfel Bucurcştiu-lui beneficii semnificative, atît politice cît şi financiare. Cu ajutorul operaţiunii „Orizont" şi al altor operaţiuni similare de influenţă, Ceauşescu continuă să transforme metodic România într-un remarcabil monument dedicat marxismului si lui însuşi, un element semnificativ fiind arcul de triumf pe care l-a ridicat în anul 1986 la intrarea în Bucureşti şi pe frontispiciul căruia stă scris: „Epoca de aur — Epoca Nicolae Ceauşescu".